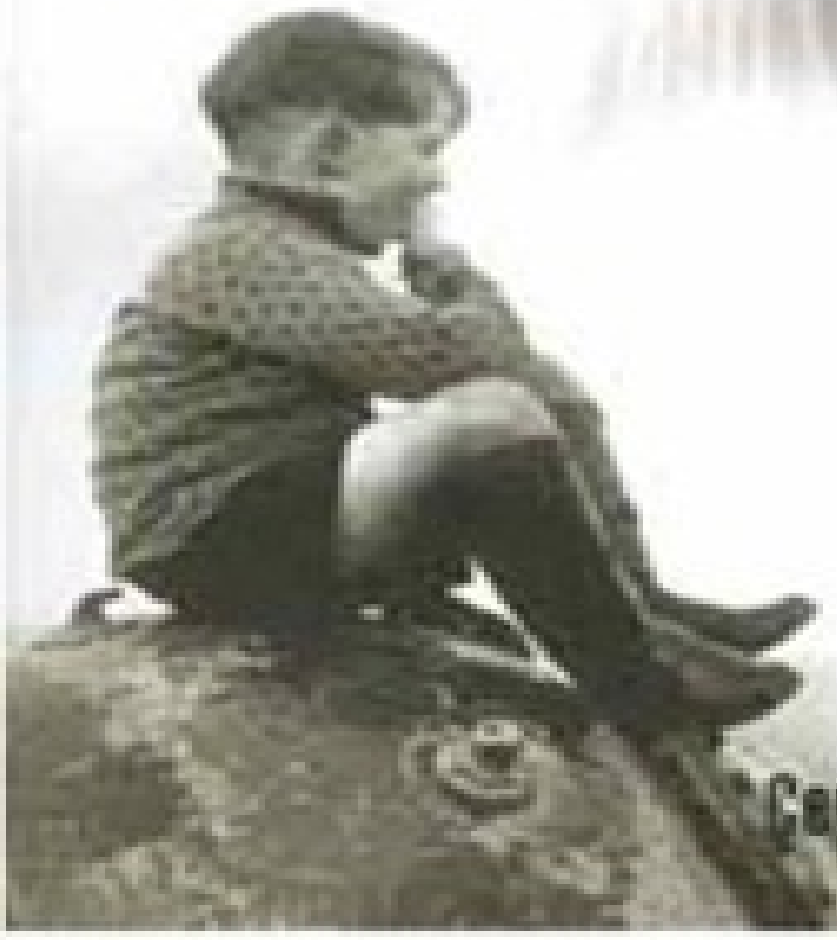
DK
DOĞAN KİTAP

ÜLKÜLER VE POLİTİKA
İNLANDA

Brandenburg

GLENN MEADE

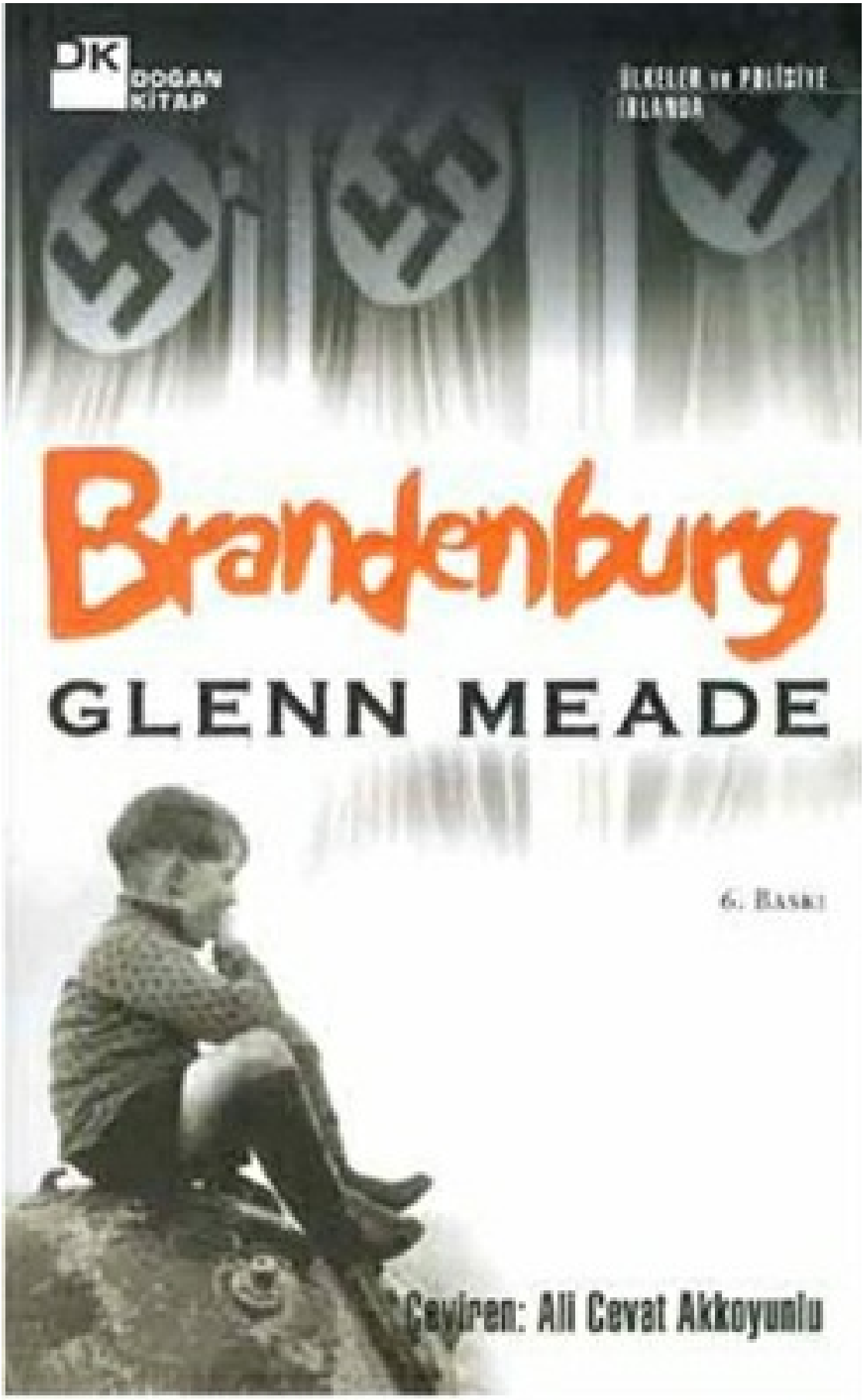
6. Baskı

Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

Brandenburg

Glenn Mead

Giriş

Yazdı, güneş mavi denizin üzerinde parlıyordu, ama kıyı bomboştu. Yazlık evin

kapısında bekliyorlardı; genç doktor küçük oğlanın elini tutuyordu. Çocuk korkuyla titriyordu, ama ağlamıyordu. Küçük yeşil Austin toprakla kaplı dar yolda göründüğünde, çocuğun yüreği hızla çarpmaya başladı. Mavi pamuklu elbisesiyle annesi çok güzel görünüyordu, ama arabadan inip koyu renk güneş gözlüklerini çıkardığında, çocuk annesinin kahverengi gözlerinde yaşlar olduğunu gördü. Annesi yaklaşırken, çocuk doktorun elini bıraktı, kadının kollarına atıldı. Annesinin kokusunu duyuyor, onu sarıp sarmalayan sevgiyi hissediyordu; artık daha iyiydi. Annesi öpmek için eğildiğinde pamuklu elbisesine sarıldı.

- Tamam, Joseph, anne burada. Tamam.

Genç doktor yanlarına yaklaştı elini uzattı.

- Mrs. Volkmann, ben Doktor Rhys. Sizinle biraz konuşabilir miyim?

Çocuk annesinin sahilin hemen yakınındaki küçük, beyaz yazlık eve baktığını gördü. Açık pencerenin parlak yeşil perdesi, denizden gelen rüzgârla havalanıyor ve iniyordu, ama babasının uyuduğu yatak odasının penceresi kapalıydı. Küçük bahçedeki çiçeklerin güzelliği göz alıyordu. Çocuk, rüzgârla dalgalanan perdenin ardındaki cilalı Steinway'i ve şöminenin üzerinde duran gümüş çerçeveli fotoğrafları görebiliyordu. [14]

Annesi doktora döndü.

- Kocam... dedi. Kocam nasıl?

- Uyuyabilmesi için bazı haplar verdim. Böylece en az sekiz saat dinlenecektir.

Kadın, güvende olduğunu hissettirmek için oğlanın elini sıkıca tuttu, hep birlikte kıyıya doğru yürüdüler. Dalgalar ıslak kayalarda patlayıp köpürüyor, güneş sahildeki çakıl taşlarının üzerinde binlerce parıltı oluşturuyordu. Yürürlerken, doktor söze girişti.

- Durumu maalesef oldukça kötü. Size telefon etmemin nedeni de bu.

Küçük oğlana bakıp gülümsedi.

- Bu küçük adam çok işe yaradı, Beni bulmak için ta köye, Doktor Mansfield'in evine kadar koştu.

Çocuğun başını okşadı, bakışlarını yukarıya çevirdi.

- Bana biraz kocanızdan söz edin, Mrs. Volkmann. Bu sorun ne zamandan beri var?

- Doktor Mansfield size anlatmadı mı?

Doktor başını salladı.

- Hayır, anlatmadı. Zaten tatilde. Ben sadece onun yerine geldim. Ama kocanızın aynı sıkıntıyı bir daha yaşayabileceğini düşünerek hazırlıklı olmak istiyorum.

Kıyıya vardılar. İri dalgalar kayalara ve çakıl taşlarına çarpıyor, kulakları sağır edecek kadar büyük bir uğultu çıkarıyordu. Doktor kumların üzerine oturdu. Çocuğun annesi doktorun yanına çöktü. Çantasının içini aradı, paketini buldu; içinden çektiği sigarayı güçlükle yaktı. Çocuk annesinin yüzünde yorgunluğun solgunluğunu gördü.

- Uzun süreden beri çekiyor. Gelip gidiyor.

- Nasıl başlıyor?

- Bir gazete makalesiyle. Radyo ya da televizyonda bir şeyle. Bazen sadece hava ya da mevsime bağlı. Sonra artıyor, kocam da suya batan bir taş gibi batıyor.

Doktor şaşırmıştı.

- Anlayamıyorum. Bunların nedeni ne, Mrs. Volkmann?

Dalgalar gürültüyle kayalara çarpıp duruyorlardı. Kadının sesi, önce kayaya vuran, ardından çakıl taşlarını yalayarak geri çekilen suyun uğultusunda boğuklaşıp yittiğinden oğlan annesinin sesini duyamıyordu. [15] Annesi sözlerini bitirdiğinde, çocuk doktorun yüzündeki dehşeti gördü.

- Aman Tanrım... Nasıl bilebilirdim ki? Korkunç. Uzunca bir süre ne söyleyeceğini bilemez gibi durdu. Herhalde, gereken herkesle görüşmüşsünüzdür, dedi sonra.

- Doktor, anılarınızı akla uygun hale getirebilirsiniz, ama onları toptan silmeniz mümkün değil. Bunu bilen birisinden duyduğunuzu kabul edin.

- İyi ama yine de bu sorunla başa çıkabildiniz. Eminim sizin çektikleriniz de aynı derecede korkunçtu.

Oğlan annesinin başını salladığını gördü.

- Doğru, başa çıktım. Ama kocama yaptıkları anlatılır bir şey değildi.

- Çok üzgünüm, özür dilerim. Bir şeyler yapabilmek isterdim.

- İnanın bana, yapacak hiçbir şey yok. Yine de ilginize teşekkür ederim.

Sevgi dolu kahverengi gözlerini oğluna çevirdi.

- Joseph de yardımcı oldu. Annesi doktora baktı.

- Bir çocuğumuz olması, ikimizi de kurtardı.

Doktor birden çok genç ve ne yapacağını bilemez gibi göründü. Dalgalar kayalara çarparken uzunca bir süre sessiz kaldılar. Genç doktor, ne söylemesi gerektiğini bilemeden oğlana bakıyordu.

- Konser salonuna telefon ettiğimde, müdür bu geceki konseri iptal edebileceğinizi düşündü. Sizin için çok güç olmalı. Kocanızla, demek istiyorum.

- Pek değil. Ama olduğunda, Joseph'le birlikte dayanmaya çalışıyoruz.

- Sizi bir kez Londra'da dinlemiştim. O akşamki konserinizi hiç unutamayacağım, Mrs. Volkmann.

- Çok naziksiniz. Teşekkür ederim. Kocamla ilgilendiğiniz için de.

Doktor yavaşça ayağa kalktı, pantolonundaki kumları silkeledi.

- Geri dönsem, iyi olacak. Eğer durumu yeniden kötüleşirse, bunlardan iki tane verirsiniz.

Cebinden bir ilaç kutusu çıkarıp uzattı.

- Bu onu en az sekiz saat uyutur. Ama bana ihtiyacınız olursa, çekinmeyin, beni arayın. İyi günler, Mrs. Volkmann.

Kadının elini sıktı, arabasına doğru yürüyüp bindi; toprak ve kum kaplı yolda uzaklaştı. Oğlan geriye dönüp baktığında, annesinin sigarasını dalgalara fırlattığını gördü. Uzaklara, denize dalmış gözleri kederliydi.

- Anne...

- Ne var, canım?

- Adamlar Baba'ya ne yaptı?

Kadın oğluna baktı, kahverengi gözleri yaşla doldu, çocuğu kendine çekti.

- Çok kötü şeyler. Baba'ya çok kötü şeyler yapıldı. O yüzden Baba'ya yardımcı olmamız lazım. O yüzden sevgimize çok ihtiyacı var.

Sıkı sıkı göğsüne bastırdığı oğlan "Adamlar" dedi, "senin de canını yaktılar mı, Anne?"

Kadın oğluna baktı, sonra gözlerini uzaklara çevirdi. Çocuğu kollarında sıktı; çocuk annesinin hâlâ ağladığını anladı, kadının sesindeki acıyı duydu.

- Evet, Joseph. Bana da acı çektirdiler.

Çocuk geri çekildi, annesine baktı, elini uzatıp kadının yüzüne dokundu.

- Senin ve Babanın canını acıtanlar bir daha yapamayacaklar. Ben seni koruyacağım, Anne.

Annesinin gözyaşlarını silip gülümsediğini gördü, sesi tıpkı Babanın üzgün olduğu zamanlardaki gibiydi. Sanki gülümseyerek Baba'ya ve kendine yapılan kötülükleri silebilirmiş gibi oğluna bakıp güldü.

- Tabiî koruyacaksın canım.

Oğlanın alnındaki perçemi geri itti, çocuğu öptü, gözlerini silip ayağa kalktı.

- Hadi gel, Joseph, dedi. Gidip Babayla ilgilenelim.

Çocuk annesine elini uzattı, kadın uzanan eli kavradı ve yazlık eve giden yolda oğlanı izledi.

Birinci bölüm

Birinci kısım

Asuncion, Paraguay, Güney Amerika

San Ignatio Özel Hastanesi'nin doktorları Nicolas Tsarkin'e öleceğini söylediklerinde, ihtiyar başını umutsuzca salladı, adamların odadan çıkmalarını bekledi, tek bir kelime etmeden giyindi ve Mercedes'ine atlayıp üç blok öteye, Palma Sokağı'nın köşesine gitti. Arabasını park etti, bir blok kadar geriye yürüdü, köşedeki küçük bankanın önüne geldi. Döner kapıdan girip, banka müdürüne kasa dairesine inmek istediğini belirtti. Banka müdürü hiç vakit kaybetmeden tecrübeli memurlarından birine yaşlı adamla birlikte kasa dairesine inmesini söyledi: ne de olsa Senyor Tsarkin en önemli müşterilerinden biriydi. Tsarkin her zamanki kaba tavrıyla: - Yalnız kalmak istiyorum. İndikten sonra yanımdan ayrılmasını söyle, dedi.

- Tabiî, Senyor Tsarkin, Teşekkür ederim, Senyor Tsarkin. Ardından da nazik bir reveransla:

- *Buenas dias*[1] Senyor Tsarkin. [[1] İspanyolca "İyi günler" (ç.n.)]

Lacivert takım elbiseli müdür, oldum olası Tsarkin'in sinirine dokunurdu, ama bu sabah Tsarkin'i iyiden iyiye kızdırdı. Reveransları, el ovuşturmaları, altın diş dolu gülümsemesi... *Buenas dias*'mış! İyi günlermiş! Bunda iyi olacak ne varsa? [20]

Biraz önce kırk sekiz saat ömrü kaldığını söylemişlerdi, şimdi de sancı midesini dayanılmaz bir alev gibi kemirmeye başlamıştı. Acıyı hafifletmek için aldığı ilaçlara rağmen, kendini güçsüz, hem de çok güçsüz hissediyordu. Bunda gülünecek ne var? Bu sabahın iyi olan tarafı ne? Ömrünün son sabahı bu, çünkü. Ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyor. Banka memuruyla birlikte kasa dairesinin serinliğine inerlerken, paslanmaz çelik duvarlara yansıyan aksini gördü. Seksen iki yaşındaydı, ama altı ay öncesine kadar on yaş daha genç gösteriyordu. O zamanlar gücü yerindeydi. Adam gibi yemek yiyor, sigaraya dokunmuyor, kadehiyse arada sırada eline alıyordu. Hemen hemen herkes en az yüz yıl yaşayacağını söylüyordu. Yanıldılar. Paslanmaz çelik duvardaki aksi, ne olduğunu gösteriyordu: zayıf hatta sıska, şimdiden cesede benzeyen biri. Midesindeki kanama neredeyse yaşamın içinden akıp gittiğini hissettirecek kadar şiddetlenmişti. Ne kadar acı çekerse çeksin, doktorlar ne derlerse desinler, yapılacak önemli işleri vardı. Şu işleri bir halletse, ondan sonra sonsuza dek rahatça uyuyabilirdi.

Tabiî eğer bir Tanrı ya da bir öteki dünya yoksa. Eğer varsa, günahlarının bedelini ödemek zorunda kalacaktı. Hoş, bundan da şüpheliydi ya! Hiçbir adaletli Tanrı bütün bu yaptıklarından sonra, bunca uzun süre, bu kadar büyük

bir zenginlik içinde yaşamasına izin vermezdi. Hayır, hayır, ölürsün, bu kadar basit işte. Etlerin toz olur, ondan sonra sonsuza kadar yoksun. Ne bir acı, ne cehennem ne de cennet. Sadece hiçlik.

Öyle umuyordu.

Memur demir kapıları açıp bodrumdaki kasa dairesine girmesine izin verdi. Altıya altı metre, mermer zeminli küçük ve sessiz bir oda. Elindeki anahtarın numarasına baktı, parmağını bir duvarı boydan boya kaplayan parlak, çelik kutuların üzerinde gezdirdi, Tsarkin'in kutusunu buldu. Kutuyu yerinden çıkarıp kilidini açtı, sonra da odanın ortasındaki cilalı ahşap masanın üzerine bıraktı. Tsarkin ne yapması gerektiğini biliyordu. Yukarı çıkmaya hazır olduğunda, masadaki düğmeye basacaktı. [21] Memurun demir kapıları kilitlediğini, basamakları tırmanarak gözden kaybolduğunu gördü. Artık yalnızdı. Kasa dairesi bir morg kadar sessiz ve soğuktu, Tsarkin sırtının ürperdiğini hissetti. "Yakında orada olacağım" dedi kendi kendine, "Artık acı çekmeyeceğim." Masanın yanındaki iskemleye otururken, kutuyu kendine çekti, anahtarını çıkarıp kapağını açtı, içindekileri boşaltıp önündeki masanın üzerine yaydı. Hepsi burada. Topraklarının tapuları, geçmişinin anahtarları. Bir süre bekledi, yapılması gerekeni geciktirmeye çalıştı, bir süre son bir bağışlayıcılık dalgasının keyfine varmayı düşündü, ama yapacağı başka bir şey yoktu. Acı artık her şeyi dayanılmaz kılıyordu, üstelik yaşamın sunduğu bütün nimetlerin keyfini de çıkarmıştı.

Emanet kutusunun içindekileri toparladı, hepsini sınıflandırıp istifleyerek, içinden kâğıtları çıkardığı eski büyük zarflardan birine yerleştirdi. Sonra masanın üzerindeki düğmeye bastı. Memurun ayak sesleri mermer basamaklarda yankılanırken, "Yakında," diye düşündü Tsarkin, "Yakında her şey bitecek." Boş kutunun kapağını kapatırken, demir kapının kilidinde dönen anahtarın sesini duydu. Kutunun anahtarını masanın üstünde bıraktı, kalın zarfı aldı, kapıya yürüdü. Ev kentin dış mahallelerinde, Iguazu Sokağı'ndaydı. Sokaktan görülmemesini sağlayacak kadar yüksek duvarlarla çevrili, büyük ve beyaz bir ev. Asuncion'un en şık, en zarif mahallesi. Tsarkin evi alırken zorlanmamıştı. Dövme demirden bahçe kapısını arabasındaki uzaktan kumandayla açtı, dönemeçli asfalt yola girdi ve Mercedes'i evin önündeki çakıl taşıyla kaplı alana park etti.

Evin kapısının açıldığını, mestizö[2] uşağın çıkıp kendisini selamladığını görünce homurdandı. [[2] İspanyolca "melez" (ç.n.)] Hızla ahşap kaplı çalışma odasına girip kapıyı kilitledi. Oda sıcaktı. Hem de çok sıcak. Tsarkin gömleğinin üst düğmesini açarken, pencerenin hemen ötesinde uzanan bakımlı bahçeye, biber ve palmiye ağaçlarına baktı. [22] Asuncion'da bir sürü mülkü, Chaco bölgesinde de üç çiftliği vardı, ama en sevdiği yer her zaman burası olmuştu.

Elma ağacından, cilalı masanın başına oturdu. Zarfın içindekileri pırıl pırıl

masaya boşaltıp, kâğıtları gözden geçirmeye koyuldu. Önce pasaportuna baktı. Nicolas Tsarkin.

İyi. Aslında adı bu değildi ya, neyse. Asıl adı - Hey Tanrım, neredeyse hatırlayamayacaktı - dilinin ucuna geldiğinde, o kadar sahteydi ki, kendi kendine hafifçe gülümsedi. Artık bir yalanla yaşamasına gerek kalmayacaktı. Pasaportunu bir kenara koydu. Bir zamanlar altı, yedi ülkede aranıyordu. O eski, unutulmuş isimle korkunç şeyler yapmıştı. Korkunç ölümlere neden olmuş, insanlara dayanılmaz acılar vermişti. Kısaca doğrusunu söylemek gerekirse o acıya hiç dayanamazdı. Kendi kendine kızdı: düşünerek kaybedecek zamanın yok. Yap artık.

Kâğıtları karıştırdı. Geçmişine ait sararmış kayıtlar, eskimiş, yıpranmış kâğıtlar... Hepsini yeniden okumaya koyuldu. Kâbus gibiydi, her şey. Kurbanlarının yüzündeki dehşet, oluk oluk akan kan, vahşet, hepsi gözünün önünde canlandı. Yine de pişmanlık duymadı.

Elinde olsa, bunların hepsini yine yapardı. Kuşku yok. Kâğıtları bir kenara itti, çekmeceden birkaç yaprak kâğıt ve bir zarf çıkarıp yazmaya koyuldu. On beş dakika sonra işini bitirdiğinde, zarfı yapıştırıp cebine tıktı, kasa dairesindeki kutudan getirdiği kâğıtları toparlayıp şömineye taşıdı, ızgaranın üzerine bıraktı.

Şöminenin üzerinden bir kibrit alıp yaktı, alevi kâğıtlara yaklaştırdı. Sonra, duvardaki yağlıboya tablonun arkasındaki gizli kasaya gitti, bir menteşeyle duvara tutturulmuş tabloyu döndürerek açtı, bir süre kasanın şifresiyle uğraştı. İstediği kâğıtları arayıp buldu, geride herhangi birini suçlayacak bir şey bırakmamaya özen gösterdi, elindekileri şömineye attı. Geriye kapkara küller kalıncaya kadar alevleri seyretti. Ateş söndükten sonra, şömine şişiyle külleri karıştırdı. [23]

Alevler işlevini yerine getirmiş, geride hiçbir şey kalmamıştı. Yapılması gereken her şeyi yaptıktan sonra, evden ayrıldı. Dört blok ötedeki postaneye gitti, pul aldı cebindeki zarfı çıkarıp pulu yapıştırdı, üzerine acil olduğunu yazıp kutuya attı. Doğruca eve döndü, arabayı bu kez garaja soktu, yeniden çalışma odasına gitti.

Kafasındaki ses, "Çabuk yap!" diyordu. Düşünmek için zaman yok. Gelecek acıyı düşünecek zaman da yok. Elma ağacından, cilalı çalışma masasının üst çekmecesinden uzun namlulu kırkbeşlik Colt'u çıkardı, mermi yataklarının hepsinin dolu olup olmadığını kontrol etti, sonra silahı damağına dayadı, dudaklarıyla namlunun çevresinde kusursuz bir "O" oluşturmaya çalıştı.

Tetiğe bastı.

Her şey saniyeden de kısa bir sürede bitti. Tsarkin, kafasını geriye iterek beyninin yarısını dağıtan merminin kafatasını parçalayarak çıktığını, çevreye

kemik ve beyin parçaları saçtığını, beyaz duvarları kırmızıya boyayıp sonunda tavanın hemen altındaki ahşap oymalara saplandığını duymadı bile. Saniyeden az süren bir acı. Ne olursa olsun, Nicolas Tsarkin kendisi için bundan daha hızlı ve bundan daha acısız bir ölüm dileyemezdi.

İkinci kısım

Asuncion, Paraguay.

23 kasım, çarşamba

Kız bilet kontuarında işlemlerini yaptırıyordu, Rudi Hernandez sigarasını yakarken, kızın vücuduna beğenerek baktı. Havaalanı gündüz yolcularıyla doluydu, ama Hernandez'in gözü kızdan başkasını görmüyordu. Kendi kendine, "Hey, kim olduğunu unutma," dedi. Yine de yapabileceği fazla bir şey yoktu; kızın güneş yanığı, ipeksi uzun bacaklarına, yazlık kısa ve kırmızı dar eteğini dolduran yuvarlak kalçasına bakmadan edemedi.

Görüntü muhteşemdi, kendi kendine gülümsedi. Bu içindeki Dago'ydu. Kadınlardan hoşlanıyordu. Özellikle de Erica'dan. Kızın dönüp kendine gülümsediğini, pasaportunu ve biletlerini topladığını, tezgâhın üzerine bıraktığı el çantasını aldığını gördü. Hernandez sigarasını mermer zeminde ezip söndürürken, kız yanına gelmişti bile. Gülümsedi, - Her şey yolunda mı?

Erica başıyla onayladı,

- On beş dakika sonra uçağa alacaklar. Bir kahve içecek zamanımız var mı?

- Tabiî.

Kızın çantasını alıp, mini bara doğru yürüdü, boş bir masa buldu, iki kahve ve iki konyak ısmarladı. Garson siparişlerini getirdikten sonra, Erica'nın kahveyi yudumlayışını izlerken, konuşup konuşmamayı, neler hissettiğini anlatıp anlatmamayı düşündü. [26]

Erica, "Senin aklında bir şeyler var Rudi" dedi. "Yoksa şu hikâyen mi?" Rudi Hernandez başını sallamak, "Hayır hayır, hikâye falan değil, sen" demek, "Sana karşı hissettiğim şeyler" demek isterdi. Kız ondan beş yaş küçüktü. Yirmi beş yaşındaydı ve uzun aralardan sonra onu her görüşünde, daha da güzelleşmiş olduğunu düşünüyordu. Daha önce uzun olan sarı saçlarını kısa kestirmiş, saçlarının bu yeni şekli, çıkık elmacık kemikleriyle ve güzel yüzüyle kusursuz bir uyum sağlamıştı. Vücudu da son gördüğünden bu yana dolgunlaşmıştı sanki. Kalçalar ve göğüsler daha diri, daha kadıncaydı. Üstelik makyaj yapmaya da başlamıştı: pembe dudak boyası, mavi rimel. Yakışmıştı.

Ne var ki, başını sallayıp onaylamak zorunda kaldı. "Evet, hikâye." Yalan. İyi de ona gerçeği nasıl söyleyebilirdi ki? Üzerinde çalıştığı, Erica'ya da anlattığı hikâye aklındaydı, ama gerilerde bir yerdeydi. Önde sadece Erica vardı, bir yere gitmesini de istemiyordu.

- Dikkatli davranacağına dair bana söz vermeni istiyorum, dedi kız bu kez ciddi bir sesle. Söz veriyor musun?

Keyifle gülümsedi, kızın gözlerinin içine baktı:

- Ben hep dikkatli davranırım, Erica. Bunu biliyorsun. Bazen gereğinden de dikkatli.

Sarı saçlarıyla Güney Amerikalı kadınlardan, *barrios*taki[1] koyu tenli kadınlardan o kadar farklıydı ki. [[1] İspanyolca "gecekondular" (ç.n.)] Aradaki fark pek çok başka insanın da dikkatini çekiyordu. Estrella Sokağı'nda çiçek satan yerli kadın Erica'nın sarı saçlarına dokunmak istemiş, bunun kendisine uğur getireceğini söylemişti. Yaşlı kadın, Erica'nın saçını okşarken Rudi'ye gülümseyerek "Çok güzel bir kız" demişti, "İkimize de uğur getirecek. İnanın bana." Üstelik Latin erkeklerinin de kıza bakışlarını yakalamış, akıllarından neler geçtiğini tahmin etmiş, yine de onları suçlamamıştı. Kendisinin de aklından aynı şey geçmiyor muydu? [27]

Rehberli bir tura katıldıkları günü, Brezilya sınırına yakın yağmur ormanlarında, dağda geçirdikleri o günü yeniden hatırladı. O gün ne kadar yakınlaşmışlardı. Şimdiyse kızın gözündeki endişeyi görebiliyordu.

- Mendoza'dan hikâyene yardımcı olmasını istemeyi düşündün mü?

Rudi omuzlarını silkti.

- Ne hikâyesi? Belki de önemli bir şeyle bağlantılıdır. Ama elimde kanıt yok, Erica. Gerçek kanıt yok. Sadece Rodriguez'in sözü. Bir de, birkaç fotoğraf.

Daha önce söylediklerini tekrarlamadı, kızın kendisi için endişelenmesini istemiyordu. Yine de Rodriguez'in kent hastanesinin morgunda, soğuk, metal masanın üzerinde yatan kahverengi cesedini düşündü. Morg görevlisinin cesedin üzerindeki beyaz örtüyü çekip Rodriguez'in şişmiş ve kanlı vücudunu gösterdiği an hissettiği mide bulantısını duydu, içindeki ürpertiyi bastırmaya çalışarak öne eğildi, parfümün tahrik edici, tatlı kokusuna biraz daha yaklaştı:
- Bu konuda acele etmemeye kararlıyım, Erica. Çok dikkatli olmalıyım. Belki bir şeyler çıkar diye umuyorum.

Usulca uzandı, kızın elini dostça okşadı, oysa içinden kıza sarılmak, bir daha da bırakmamak geliyordu.

- Ama söz veriyorum, dikkatli olacağım.

Kız gülümsedi. Vücudunun kızın gülümsemesine verdiği tepkiye kendisi de şaşırdı. Şu anda kızla bir odada yalnız olsalar, bu gülümsemenin üstüne tüm cesaretini toplayıp kızı öper, kendine çekip sevişirdi. Kızın, bu soğuk sarışın *gringo*[2] kızının ne tepki vereceğini merak etti; [2] İspanyolca "Kuzey Amerikalı" (ç.n.)] sevişmeyi kabul eder miydi, yoksa şaşkın, neredeyse delice bakan gözlerini ona dikip, "Rudi... Şakayı bırak!" mı derdi? Ama şimdi, Erica'nın iki eliyle tuttuğu konyak bardağını ağzına götürüşünü seyretmekle yetinmek zorundaydı.

- Ya Rodriguez'i öldürdüğünü söylediğin adamlar?

- Ne olmuş onlara?

- Seni aramayacaklar mı? Gidip polise anlatacağından korkmayacaklar mı?

Hernandez kızın endişelendiğini anlayınca, korkmamış görünmeye, onu yatıştırmaya çalışarak gülümsedi. [28]

- Mümkün değil. Bir kere, Rodriguez'i öldürenler, beni tanımıyor, beni görmediler bile. Yaşadığımdan bile haberleri yok. Eminim.

- Peki ya hikâye patladığında?..

Hernandez kahvesinden bir yudum aldı. Amma da acı. Yüzünü buruşturdu, fincanı kenara itti.

- Eğer hikâye patlarsa gazeteden imzamı koymamalarını isteyebilirim. Sorun olacağını sanmam. Üstelik bir iki dostum da var, *policia*. Korunmaya ihtiyacım olursa, onlara güvenebileceğimi biliyorum.

Kız adamın cebinden bir deste anahtar çıkardığını, dalgın dalgın bu anahtarlarla oynadığını gördü. Çocuklara has perçemiyle kumral saçları, onu olduğundan da genç gösteriyordu. Sağ yanağını boydan boya kaplayan o korkunç yara izi bile sanki adama yakışmış, ona sert ve kararlı bir hava vermişti. Adamın anahtarları parmaklarının arasında döndürüşüne daldı.

Kızın anahtarlara baktığını görünce gülümsedi.

- Dün akşam da söylemiştim, dedi. Bu insanlar hakkında topladığım her şey, akıllarına bile gelmeyecek güvenli bir yerde saklı. Onun için endişelenme, Erica. Dikkatli olurum.

Kızın gözündeki endişenin kaybolmadığını gördü. Erica gülümsedi, elini uzatıp adamın dudağına dokundu. Öteki eliyle anahtarları cebine attı. Kızı kendine yakın, çok yakın hissediyordu.

- Erica...

- Evet?..

Konuşmak, gerçekten neler hissettiğini anlatmak üzere ağzını açıyordu ki, başlarının üzerindeki hoparlör canlandı, kızın uçağının kalkışa hazır olduğu anons edildi. Kız usulca elini kurtardı, eşyalarını toparlamaya girişti.

- Ne söyleyecektin, Rudi?

Gözleri buluşurken, Hernandez başını salladı, ayaklandı.

- Hiç. Hadi gel artık. Geç kalacaksın.

Kızın çantasını aldı, birlikte çıkış kapısına gittiler, güvenlik denetimine vardıklarında, çantayı uzattı.

- Herkese sevgilerimi ilet. Mavi gözler adamın yüzüne doğru döndü, gözlerine çevrildi. [29]

- Söylerim.

Adamın yanağını öpmek için yaklaştı. Hernandez başını çevirdi, usulca kızın dudaklarını öptü, kızın yumuşak sıcak parfümünü yeniden duydu. Kız kendini geri çekerken, Erica'nın vücudunu ne kadar arzuladığını bir kez daha anladı.

- *Auf Wiedersehen*[3] Rudi. [[3] Almanca "Görüşmek üzere" (ç.n.)]

- *Auf Wiedersehen* Erica, iyi yolculuklar.

Güvenlik aramasına doğru yürüyen kızı izledi. Erica kapıda geri döndü, el salladı.

Sonra, uçağa binmeye çalışan yolcuların arasında gözden kayboldu. Hernandez başını sallayıp içini çekti. Söylemek istediğini söylemeliydi. Onu, bu kızı seviyordu. Tepedeki hoparlörlerin yeniden canlandığını duydu, tüm terminali kaplayan anonsa kulak verdi,

- Senyor Rudi Hernandez, lütfen danışmaya. Senyor Rudi Hernandez, lütfer danışmaya.

Danışmadaki kız bir mesaj uzattı. Mendoza'nın, editörün, bir kâğıda yazılı telefon numarası. Bir telefon kabini bulup numarayı çevirdi. Telefonu Mendoza açtı.

- Si?

- Ben Rudi, havaalanındayım.

- *Buenas tardes, amigo*.[4] [[4] İspanyolca öğleden sonra söylenen, "iyi akşamlar, dostum" ya da "iyi öğleden sonraları, dostum" anlamında bir selamlama (ç.n.)] Bazılarının işleri tıkırında. Oysa bazıları ekmek parası kazanmak için bu sıcakta, hamam gibi bir büroda çalışmak zorunda. Rudi sırıttı, - Çağırıldığımı duydum, dedi. Ne var?

Ceplerini karıştırarak paketini buldu, bir sigara çıkarıp yaktı. Mendoza,

- O seksi ve güzel sarışın gringo kadınla işin bitti mi? diye sordu.

- Hey, biraz saygılı ol, kimden söz ettiğini de salon unutma, dedi Rudi kıs kıs gülerek. Tamam, ne var? Tatlı bir iş mi?

- Enrico Caddesi'nde silahlı bir soygun, bir de intihar eden bir herif. [30] Hangisini istersin? Victor Estrel biriyle ilgilenecek, eski dost olduğumuzu düşünerek seçimi senin yapmanı istedim.

- Teşekkürler, dedi Rudi. Bu dostluğunu bir güzellik yarışması ile parti kongresi arasında seçim yapmak gerektiğinde de hatırlasan?

Öbür uçta Mendoza'nın gülümsediğini tahmin ediyordu.

- Ast üst farkı, amigo. Kaldı ki güzel kızlar işini yapmana da engel oluyor, biliyorsun. Bu kadarı yeter, hangisini alıyorsun?

- Soygun da ne?

- Çocuğun biri bir gringo turisti bıçaklayıp cüzdanını almış. Aynasızlar çocuğu yakalamış, gringoyu da elindeki yaranın tedavisi için kent hastanesine götürmüşler.

- Ya intihar? Kısa bir sessizlik.

- Yirmi dakika önce, karakoldaki dostum Casado aradı. Trinidad Mahallesi'nde moruğun biri kendi beynini dağıtmış.

Rudi Hernandez ağzındaki sigarayı çekti, cebine uzanıp not defteri ile kalemini ararken hangi hikâyeyi seçmek istediğini düşündü. Aynı gazetede geçen on yıldan sonra, hangi hikâyeyi alacağının gerçekten de önemi yoktu.

Bütün öyküleri öğrenmiş, bütün cinayetleri görmüştü. Gereğinden fazla *cana*[5] [[5] Şekerkamışından üretilen, alkol oranı yüksek bir içki. (ç.n.)] içtikten sonra *barrios*ta birbirlerini bıçaklayan çılgın yerliler ya da salak mestizolar, yükselmeye çalışan namussuz siyasetçiler, Palma Sokağında turistlerin çantalarını, cüzdanlarını alıp kaçan çocuk çeteleri. Hepsi de onun için birbirinin aynı şeylerdi. Bu nedenledir ki, üzerinde çalıştığı hikâye çok daha önemliydi.

- Orada mısın? Mendoza'nın sesi sinirliydi.

Rudi, bütün günümü seni bekleyerek geçiremem.

- O moruk, onun hakkında bir şey biliyor musun?

- Sadece adını ve adresini... Bekle bir dakika, buralarda bir yerlerde olacak...

Hernandez sigarasından bir nefes çekti. Hangisi? Şiddet kullanarak adam

soymak mı, intihar mı? Ne önemi vardı ki... Havaalanına en yakın olanını seç. [31]

- Herifin adı... Aman Tanrım, isme bak... Tsarkin... Nicolas Tsarkin. İguazu Sokağı'nda bir ev. Yirmi üç numara.

Hernandez durakladı. Bel kemiğinden aşağı yayılan ürpertiyi hissetmişti.

- Nicolas Tsarkin mi dedin?.. Emin misin?

- Tabiî ki eminim. Burada böyle yazılı.

Asuncion'da kaç tane Nicolas Tsarkin olabilir ki? Hernandez'in vücudu adrenalin hücumuyla karşı karşıyaydı, duyduğu adı, adamın yüzünü hatırladı. Mendoza yanılmış olmasın?

- Adresi bir daha ver?

- Yirmi üç, İguazu Sokağı. Neyin var? Adamın adını daha önce duydun mu?

- Hayır, diye yalan söyledi Hernandez. Ya polis? Ensesinin, avuçlarının içinin terden sırılsıklam olduğunu hissedebiliyordu. Terminalin dışı en az kırk derece olmalıydı, içerisi serindi, yirmi iki falan, yine de terden sucuk gibiydi.

- Ne olmuş polise? diye sordu Mendoza.

- Evdeler mi?

- Herhalde. Ama emin değilim. Bir duraklama. Peki... Hangisini alıyorsun?

Hernandez tereddüt etti. Adres aynıydı. Oraya gitmiş, arabasını yolun öbür tarafına çekerek gözetlemişti. Gözetlemişti, çünkü Rodriguez gözetlemesini istemişti. Fotoğrafları çektiği gün. Yaşlı adamın oturduğu yüksek duvarlı beyaz ev.

Rodriguez, izlenecek kişinin o moruk olduğunu da söylemişti. Şimdi de ölüm haberini alıyordu. Hem ihtiyar hem de Rodriguez ölmüştü. Ahizeden, Mendoza'nın bu kez gerçekten öfkeli çıkan sesini duydu.

- Hay Allah, Rudi... Senin neyin var? Hangisini alıyorsun? Zamanım yok.

- Tsarkin'i alıyorum, dedi Hernandez. Yakında görüşürüz.

Üçüncü kısım

Strasbourg, Fransa.

23 kasım

Sally Thornton'un Strasbourg'daki son gecesiydi ve onunla yatmak istediğinin bilincindeydi. Opera yakınındaki restorandan çıktıklarında yağmur yağıyordu. Joe Volkmann eve gitmek için bir taksi durdurduğunda, Sally geceyi orada geçireceğini biliyordu. Erkekler bir kadını içki ikram etmek için eve götürdükten sonra böylesine yağmurlu bir gecede taksiyle göndermezler. En azından, tanıdığı erkekler.

Üstünde ince vücudunu saran, gözleriyle uyumlu zümrüt rengi bir bluz vardı. Siyah ipek çoraplar bacaklarını sıkıca sarıyordu, çoğu kadının böyle ölçülere sahip olmak için çok şey vermeye hazır olduğunun farkındaydı. Güzel, dolgun ve dik göğüsler, yuvarlak kalçalar. Yine de kolay bir kadın değildi, cinsel ilişkiyi kolay kolay kabul etmiyordu. Öyle bir ilişki falan da aradığı yoktu, önemli olan çekici gelecek biriyle karşılaşmaktı.

DSE'de[1] [[1] Avrupa Güvenlik Müdürlüğü anlamında açılımı **D**irection de **S**ecurite **E**uropeenne ç.n.] birlikte çalıştığı adamlardan çoğu çene çalmak için bürosuna geldiklerinde, bakışlarından ve pantolonlarındaki şişkinlikten, amaçlarının saf olmadığını ya da buraya iş konuşmak için gelmediklerini anlıyordu. Joe Volkmann öyle değildi. Belki de adamı bunun için istiyordu.

Oxford'dan mezun olduktan sonraki beş yılı haberalmada çalışarak geçirmiş, DSE'deki bir yıllık geçici görevi de hayli eğlenceli olmuştu, ama artık eve dönme zamanı gelmişti. Önce Londra'da bir hafta izin, sonra da New York'ta işbaşı... Volkmann eşyalarını toplamak için yardım etmeyi önerdiğinde, adamın samimi olduğunu, bunu bir bahane olarak kullanmaya kalkmayacağını biliyordu.

Volkmann bütün öğleden sonra Sally'nin Petite France'daki dairesinde çalışmış, Sony müzik setiyle, satın aldığı ufak tefek antikaların tahta sandıklara yerleştirilmesine yardım etmişti. Adamı zahmetlerine karşılık yemeğe davet ettiğinde de Volkmann cebinden iki opera bileti çıkarıp, dışarıda yemeyi önermişti.

Gösteri boyunca adamı izlemişti. Volkmann bütün dikkatiyle müziği dinlemiş, kıza dönüp sık sık gülümsemesine, akşamın romantik etkisine rağmen durumdan yararlanmaya, elini eteğinin altına uzatıp bacaklarını okşamaya kalkışmamıştı. Böyle bir davranış, daha çok dördüncü kattaki bürolarda çalışan İtalyanların uzmanlık alanına girerdi. Adam soğuk ya da mesafeli de değildi.

Sally, Volkmann'ın işleri aceleye getirmeyeceğini düşündü, onu istediği kıvama getirmek güç olacaktı. İşte onunla yatmayı istemek için bir neden daha. Quai Ernest'teki daire birinci kattaydı, balkonlu girişten minicik iç avlu görünüyordu. Daire küçüktü, ama yine de iki yatak odalı daire, yalnız yaşayan bir erkek için oldukça düzenli, derli topluydu. Bir köşede Pioneer müzik seti, çevrede kitaplar, bir sürü de kaset ve CD vardı. Çoğu klasik, birkaç tane de çağdaş müzik CD'si. Bazı modern albümler, bir Dvorak koleksiyonu, bir de adlarını bile duymadığı Rus bestecilerin çalışmaları. Tabiî her evde rastlanan klasik eserler. Duvardaki raflarda da kitaplar, çerçevelenmiş fotoğraflar.

- Ne içersin, Sally?

Kanepeye oturup, bacak bacak üstüne attı. Adamın kısa bir süre uzun bacaklarına baktığını görüp kendi kendine gülümsedi.

- Viski var mı?

- Tabiî. [35]

- Öyleyse büyük bir viski. Coca-Cola ve buzla.

Adamın başını sallayıp mutfağa gidişini izledi. Tam anlamıyla yakışıklı biri değildi, ama çekiciliği su götürmezdi. Uzun boylu, koyu renk saçlı, geniş omuzluydu. Bir İngiliz'den çok Fransız'a benziyordu. Otuz yedi yaşında olduğunu söylemişti, daha genç gösteriyordu. Üstelik adamda bir şey vardı, sadece Sally Thornton'un adlandırabileceği bir şey. Duygulu, kahverengi gözlerinde, rafta duran çerçevelenmiş fotoğraflardan birinde gördüğü bir kadının gözlerindekine benzer bir şey. Bir kadını korumaya hazır birine benziyordu; hoş, Sally'nin birlikte çalıştığı erkeklerin hepsi böyle görünürdü ya. Hepsi de polis olduklarını iddia eden, eğitimli askerler, deneyimli haberalmacılar ya da keskin burunlu narkotikçilerdi. Kaldı ki, kendini korumaktan âciz falan değildi, yine de teşekkürler.

Adamdaki farklılığın ne olduğunu anladığını düşündü; bir kızın güvenebileceği bir adamdı. Başlangıçtan beri iddialı görünmemiş, fizik özelliklerini bir silah olarak kullanmaya yeltenmemişti. Onu ele veren tebessümüydü; o aldırmaz, profesyonel kabuğun gerisinde belki de savunmasız birinin saklandığını o tebessüm gösteriyordu.

Odaya döndü, elindeki bardağı Sally'ye uzattı. Kravatını gevşetmiş, yakasının üst düğmesini açmıştı. Birayı elindeki şişeden içiyordu; Sally adamın daha önce olmadığı kadar rahat göründüğünü düşündü. Adam içerken gözlerini Sally'ye çevirdi. Bacak bacak üzerine attığında ayaklarının yüksek topuklu siyah ayakkabılar içinde daha da güzel göründüğünü düşündü, üstelik dar eteği gereğinden fazla sıyrılmış, bacaklarını iyice gözler önüne sermişti. Adamın bakışının farkındaydı. Müzik setindeki radyonun düğmesine dokundu, odayı Edith Piaf ve "*Je ne regrette rien*" doldurdu. Yağmur camları döverken,

Volkmann'a baktı.

- Beni özleyecek misin, Joe?

- Elbette.

- O halde, niye gülüyorsun?

- Çünkü New York'ta sana bayılacaklar.

- Kim? Büyükelçiliktekiler mi? [36]

- Onlar da, tabiî. Ama ben Amerikalılardan söz ediyordum. Adamlar kapının önünden ayrılmayacaklar, Sally.

- Bu ne iltifat böyle? Arada ziyaretime gelecek misin?

- Eğer istersen.

Sally gülümsedi, elindeki bardağı çevirerek adama baktı.

- Bana biraz kendinden söz etsene, Joe.

- Neyi bilmek istiyorsun?

Omuzlarını silkti.

- Hepsini. Seninle birlikte neredeyse bir yıl çalıştım, geçmişin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne zamandan beri DSE'desin?

- On sekiz aydır.

- Avrupa'da olmaktan hoşlanıyor musun?

- Evet.

- Ya, daha önce?

- SİS. [*Secret Intelligence Service,* Gizli Haberalma Servisi]

Bacağını indirdi, adamın daha iyi görebilmesi için uzattı.

- Hiç evlenmedin mi, Joe?

Volkmann başını sallayıp birasından bir yudum aldı.

- Bir kere. Sonra boşandık. Çocuğum yok, Sally.

- Ya annen baban? Hayattalar mı?

Rafta duran ahşap çerçeveli fotoğraflara baktı. Resimlerden ikisinde bir çift ve küçük bir oğlan vardı. Fotoğraflardan ilki bir yazlığın önünde, öteki deniz kıyısında çekilmişti. Çocuk Volkmann'a benziyordu, anlaşılan yanındakiler de annesi ile babasıydı. Bir de kadının tek başına olduğu bir resim vardı. Kadın

olağanüstü güzel görünüyordu: üzerine bir vazo dolusu çiçek konulmuş pırıl pırıl bir piyanonun önüne oturmuş, gülümsüyordu. Volkmann'ın gözleri ile tebessümünü annesinden aldığını düşündü.

- Babam altı ay önce öldü. Anneme gelince, o hâlâ capcanlı.

- Bu fotoğraftaki annen mi? Bu nerede çekildi?

- Çok uzun zaman önce, Albert Hall'da. O zamanlar profesyonel müzisyendi. Zamanında çok iyi bir piyanistti.

- Onun yolundan gitmeyi hiç düşünmedin mi?

Volkmann birasını içti.

- Iıh, bende o yetenek yok.

Kıza bakıp konuyu değiştirdi: [37]

- Bizden ayrıldığın için mutlu musun, Sally?

- Doğrusu New York'u keyifle bekliyorum. Tanrı bilir ya Joe, ne bizim Amerikalılardan ne de onların bizden saklayacağı bir şey yok. Benim yapacağım sadece bağlantıyı sağlamak olacak, yine de iyi bir tayin, üstelik maddî şartları da mükemmel. Buna rağmen beni oraya göndermeleri çok yazık. Büyükelçi bir yemek sırasında, bizimkilerin bir yılda öğrendiklerinden fazlasını duyuyor.

- Dün Dick Wolsley aradı. Almanlar ile Fransızların daha şimdiden operasyondan çekilmeye çalıştıklarını söylüyor.

- DSE'den mi?

Volkmann başıyla onayladı.

- Sen bir şey duymadın mı?

Sally Thornton omuzlarını silkti, bluzunun üst düğmesiyle oynamaya başladı.

- Her ikisinin de biraz gürültü çıkardığını duydum, ama hepsi bu. Ancak, eğer doğruysa, bütün operasyon güme gider, güvenlik işbirliği de tarihe gömülür. Durakladı:

- Neyse, zaten vergilerin boşa harcanmasıydı, öyle değil mi, Joe? Üstelik olayların gelişmesine balonca, Wolsley'nin haklı olduğunu düşünüyorum.

- Neden?

- Çünkü herkes maddî sıkıntıda. Almanlar, Fransızlar, biz. Borsalar dibe vurduğundan beri, herkes tir tir titriyor. Titreyen ülkeler olduğunda da, bak bu sözümü unutma, herkes kendini kurtarmaya bakıyor.

- Ferguson'un bazı söylentilerden söz ettiğini duydun mu?

Sally Thornton gülümsedi,

- Ben o herifle neredeyse konuşmuyorum bile. O kadar kendini beğenmiş ki.

Volkmann güldü,

- Ya Peters?

- Peters'ın tek söylediği, bacaklarımın çok güzel olduğu ve benimle yatmak istediği.

Durakladı, Volkmann'ın bacaklarına bakışını yakaladı.

- Bir de senin iyi bir haberalmacı olduğunu.

Volkmann'a baktı. [38]

- Gerçekten de işten konuşmak zorunda mıyız? Uçağın kaçta?

- Öğlen. Seninki?

- Öğleden sonra. Londra'yı özlüyor musun, Joe?

- Bazen, ama çok değil.

Sally Thornton arkasına yaslandı.

- Ben özlemiyorum. Hem de hiç.

Adamın yeniden bacaklarına baktığını görüp ekledi:

- Sana çok kişisel bir soru sorabilir miyim, Joe?

- Ne kadar kişisel?

- Benimle yatar mısın?

Volkmann'ın gülümsediğini görünce, bardağını sehpaya bıraktı.

- Yarın sabah sekizde kalkmam lazım.

Hep birlikte sonbahar yapraklarıyla kaplı küçük parktaki bankta oturuyorlardı. Kasım ayıydı, İskoçya'daki silah eğitiminden hafta sonu tatili için gelmişti. Güneş parlak, gök pırıl pırıl, masmaviydi. Havanın berrak, nefes almanın keyifli olduğu kusursuz kasım günlerinden biriydi. Babası, o hep bir numara büyük görünen eski tüvit paltosuna sarınmıştı. Bankta otururlarken, ihtiyar adam sulanmış kahverengi gözlerini oğluna çevirdi.

- Annen Berlin'e tayin edileceğini söylüyor.

Babasının bakışını gördü, başıyla onaylayıp:

- İyi bir atama, Baba, dedi. Talihim yaver giderse, ayda bir eve gelirim, yani o kadar da kötü değil.

- Tehlikeli değil mi?

Gülümsedi:

- Hayır, Baba. Tehlikeli değil. Aslında bilgi toplama. Endişelenmen için bir neden yok. Elime bir tüfek verip, Demir Perde'nin ardına göndermeyecekler. Berlin hakkında okuduklarının çoğu böyle olsa da. Hepsi hikâye. Romanlarda okuduğun şeyler bunlar. Gerçek hayat hiç de öyle değil.

- Annen geçen ay oraya gittiğini söyledi.

- Operasyonu görmem için üç günlüğüne gönderdiler. Galiba o görevi gerçekten isteyip istemediğime karar vermemi beklediler. [39]

- Ne karar verdin?

Omuzlarını silkti.

- Century House'dan sonra iyi bir değişiklik.

- Ya Anna?

- Bir iki ay sonra gelecek.

- Orası şimdi neye benziyor?

- Berlin mi? Sanki küçük bir New York. Eğer ilgilenirsen, binlerce restoran, çok hareketli bir gece hayatı. Amerikalılar, Fransızlar ve İngilizler, kente değişik bir görüntü veriyor, biraz değişik bir görüntü. Eski günlerdeki gibi değil.

Yaşlı adamın dalgın dalgın uzaklara, ağaçlara baktığını gördü; sanki özel bir şeyi düşünmeye dalmış gibiydi. Oysa Joseph Volkmann babasının yüzündeki o bakışı iyi bilirdi. İhtiyar kalktı, saatine baktı, acıyı hissetmemeye çalıştı.

- Annen yemeği hazırlamıştır. Onu bekletmesek, iyi olur.

- Baba.

Babası dönüp oğluna baktığında, Joseph Volkmann ihtiyarın şakağındaki şişliği, adamın içindeki hiçbir zaman kaybolmayacak yaralar kadar belirgin olan pembeliği gördü.

Usulca:

- Her şey geçmişte kaldı, Baba, dedi. Çok zaman geçti. Bazen olanlardan söz etmeni istiyorum. Belki bir yararı olur. Babası başını salladı.

- İnan bana. Joseph, olanlardan söz etmenin hiçbir yararı olmaz. Yirmi yıl çabaladıktan sonra, en iyisinin unutmak olduğunu öğrendim.

Kahverengi gözlerini oğluna dikti.

- Yaşlandıkça öğreneceksin, Joseph. Eğer becerebilirsen, hayaletleri göm. Hadi artık gel, anneni daha fazla bekletmeyelim.

Babasının büyük ve ağır palto içinde kaybolmuş kemikli, çarpık, kambur vücuduna baktı. Ayağa kalkıp peşinden yürüdü.

Dördüncü kısım

Asuncion, Paraguay.

23 kasım

Hernandez tepeye yaklaştığında araziyi çevreleyen yüksek duvarlara rağmen, güneşin altında parlayan geniş çimenliği gördü. Ev, duvarın ardında uzanan araba yolunun iki yanına sıralanmış karabiber ve palmiye ağaçlarının arkasında kalıyordu.

Buna ev demek, aslında doğru değildi. Bahçenin ortasındaki yapı, daha çok bir malikâneydi. Kente hâkim bir tepenin üzerinde, iki katlı, geniş dış cephesiyle etkileyici ancak hiç de dikkat çekmeyen bir bina. Rutubetli bir gündü, gök masmaviydi. Yol boyunca, havanın sıcaklığından ve midesini oyup duran gerilimden de terlemişti. Şimdiyse, dövme demirden bahçe kapısının açık olduğunu görmüş, paslı kırmızı Buick'i içeriye sürmeye hazırlanıyordu ki ellerini tabancasının asılı olduğu kemere takmış genç bir *policia*'nın duvarın ardından çıktığını gördü. Çok gençti, henüz yirmisinde olmalıydı, çocuksu yüzü ve üzerine uymayan üniformasıyla polislik oynar gibiydi. İlerledi, elini kaldırarak Hernandez'e durmasını işaret etti. Hernandez sertçe fren yaptı, yan camdan sarkıp gazeteci kimliğini gösterdi. Bir taraftarı da gülümsüyor, dost görünmeye çalışıyordu. Yüzünde bir tek kas bile oynamayan genç *policia* kimliği incelerken Hernandez: [42]

- Nicolas Tsarkin, dedi. Yaşlı bir adam. İntihar etmiş, öyle mi? Buraya gazetem La Tarde adına olayla ilgili bilgi almaya geldim.

Genç aynasız yüzünü inceledi.

- Kimse giremez.

- Kim demiş?

- Yüzbaşı. Yüzbaşı Sanchez.

- Vellares Sanchez mi?

Policia başıyla onayladı, güveni kaybolmuş gibiydi. Hernandez gözlerini genç adama dikti. *Policia* gergindi, elini tabancasının kılıfına götürüp götürüp çekiyordu. Sanchez'in ilk adının bilinmesine şaşmıştı, Hernandez fırsatı kaçırmamaya karar verdi. Hernandez uzaktaki eve baktı,

- Vellares şimdi orada mı?

- Si.

- Telsizin var mı? Hernandez genç *policia*'nın kemerinin arkasına asılı el telsizini çoktan görmüştü.

Policia başını salladı.

- Si.

Hernandez motorun devrini artırdı.

- Tamam, Vellares'i ara. Ona Rudi Hernandez'in gelmekte olduğunu bildir.

- Ama yüzbaşı dedi ki...

Hernandez arabayı vitese taktı, genç polisini itirazını duymamış gibiydi.

- İsmi sakın unutma... Rudi Hernandez.

Kırmızı Buick açık kapıdan içeri girdi. Hernandez dikiz aynasından baktı, çaylak *policia*'nın debelenerek el telsizini çıkarmaya çalıştığını gördü. Kendi kendine gülümsedi: "İlk engeli aştık. Bir tane daha kaldı." Yaşlı adamın, şu Tsarkin'in kamyon dolusu parası vardı. Kuşkusuz, tahmin edilenden de çok. Bakımlı çimenler eve kadar uzanan yüz metrelik alanı boydan boya kaplıyordu. Hernandez kırmızı kiremitli damın altındaki beyaz evi gördü. Asfaltlanmış araba yolunda ilerlerken, sağına soluna baktı: karabiber ağaçlarının ötesinde, pembe ve sarı hatmiler çiçek açmıştı. [43] Bahçelerse bambaşka bir şeydi. Mango, şeftali ve bir çift hindistancevizi ağacı ağır yaprakları durgun ve sıcak öğleden sonra havasıyla sarkıtmıştı. Bahçıvanlar bahçenin düzenini korumak için iyi çalışmış olmalıydı. Bu Asuncion'da şimdiye kadar gördüğü en güzel bahçeydi. Eve varıncaya kadar ağır ağır ilerledi. Hem gördüğü her şeyi beynine kazımak istiyor, hem de yolun sonundaki duvarların arkasında göreceklerini merak ediyordu. Göreceklerinin Rodriguez'in anlattıklarından daha önemli olabileceğini düşünüyordu.

Tepeye çıkan yolun yarısını geçmişti ki, Buick'in motoru öksürmeye, eski ve paslı şasiyi sarsmaya başladı. Siktir! Aslında koca Amerikan arabasının hurdalığa gitme zamanı çoktan gelmişti. On iki yaşındaydı, ikinci motor da yüz elli bin kilometreyi devirmişti. Otomobil uzunca bir süre güvenilir bir dost gibi hizmet etmişti, ama artık yeni bir arabaya şiddetle ihtiyacı vardı. Sorunu çıkaran otomatik jikleydi, bundan adı gibi emindi; hani o plastik bantla sarmaya çalıştığı, vakit bulsa değiştirmeyi düşündüğü jikle. Ayağını gazdan çekti. Araba öksürmeyi kesti, yirmi metre sonra yeniden başladı. Artık dönemeçten çıkmış, büyük ve pahalı ev karşıdan görünmeye başlamıştı.

Asfaltın çakıl taşıyla kaplı bir yola dönüştüğü yerden otuz metre kadar önce, yaşlı kırmızı Buick iflas etti, motor gaz pedalındaki tepinmeye cevap vermedi, araba hâlâ azar azar dikleşen yolda yavaşlamaya başladı. Direksiyonu sola kırıp çimenlerin üzerine çekti, direksiyona bir yumruk attı. Allah kahretsin! Motoru durdurdu, evin girişine baktı. Çakıl taşlı yolun sonuna park edilmiş

mavi-beyaz arabanın iki yanında ciddi görünüşlü iki üniformalı vardı. Sonra evin ana kapısının açıldığını, Vellares'in o tanıdık iri vücudunun gölgeye çıktığını gördü. Sanchez güneşin altına kadar yürümedi, yüzü endişeli gibiydi. Hernandez arabadan inip el salladı. Sanchez parmağını bile kıpırdatmadı. [44] Hernandez otomobil kapısını çarptı, eve doğru yürümeye başladı. Vellares Sanchez, Hernandez'den yaşlıydı, kırk yaşında falan. Fazlasıyla şişmandı, mosmor ve şiş göz kapakları, adamın iyi bir uykuya ihtiyacı varmış gibi hep yan aralık duruyordu. Yorgun etleri yüzünden sarkıyor gibiydi, seyrelmeye başlayan saçlarını tarayıp kafatasına yapıştırarak yaymaya gayret ettiği de belliydi. Üzerindeki beyaz keten elbise hem dar hem de buruşuktu. Adamla ilgili her şey karmakarışıktı; yine de Hernandez görünüşün bir aldatmaca olduğunu, o yan aralık yorgun gözlerin ardındaki beynin bir ustura kadar keskin olduğunu biliyordu. Hernandez'le tanışıklığı eskiye dayanan, fazla konuşmadığı halde dostça davranan biriydi. Oysa şimdi, Hernandez, Sanchez'in davranışlarında mesafeli bir soğukluk olduğunu hissetti. Hernandez'in elini yarım yamalak sıktı, canının sıkkın olduğu belliydi. Çenesiyle Buick'i gösterdi. Keten mendiliyle alnını kurulamaya çalışırken: - Bu hurdanın yine nesi var? dedi.

Hernandez adamın gerginliğini azaltmak için gülümsedi.

- Otomatik jikle yine bağımsızlığını ilan etti. Motoru boğdu. Güneşte kuruduktan sonra, eskisi gibi yepyeni olur.

- Kapıdaki adama kimseyi içeri bırakmamasını söylemiştim, dedi Sanchez büyük bir ciddiyetle.

- Beni tanırsın, Vellares... her şeyden bir hikâye çıkarmaya çalışırım.

Şişman adamın sesi daha da ciddileşti.

- Emir vermiştim.

- Hadi Vellares, yapma... ekmek paramı hak etmem gerek. Eğer yazmazsam, aç kalırım.

Omuzlarını silkti.

- Bak, gerçekten üzgünüm. Mendoza bu konuda bir şeyler yazmamı istedi. Özür dilerim.

Sanchez karşısında duran genç adama baktı. Uzun boylu, kumral, beyaz tenli adama. Alnındaki perçem biraz uzundu, ama adamın yüzü temiz ve tıraşlıydı. Giyimi, sağ çenesindeki yara izi olmasa kolaylıkla karıştırılabileceği universitad profesörleri gibi, boldu. Yara izi, adamı barlarda kavga çıkarmaktan hoşlanan, kaba biri gibi gösteriyordu belki, ama Sanchez o yüzün arkasında neler yattığını iyi bilirdi. [45] Birbirlerini on yıldan fazladır tanıyorlardı, iyi bir gazeteciydi şu Hernandez, kelimeleri güzel kullanan, en az Sanchez kadar

çirkin şeyler görmüş de olsa, gözlerindeki yumuşaklık hiç eksilmeyecek, iyi bir adam.

- Ee... Neler oluyor, Vellares?

Hernandez pırıltılı kahverengi gözlerini polise çevirmiş, daha önceki gerginlik sanki hiç yaşanmamış gibi bakıyordu. Hernandez'in yüzünde tebessüm vardı, ama Sanchez bir şeyler daha olduğunu hissetti. Neydi? Heyecan mı? Korku mu? Sanchez cebinden sigara paketini çıkarıp Hernandez'e uzattı, gazeteci sigarayı bir barış çubuğunu kabul eder gibi aldı. Sanchez çakmağıyla sigaraları yaktıktan sonra, karşısındaki genç adama baktı.

- Önce sen bildiklerini bir anlat, dedi Sanchez.

Hernandez duman dolu soluğunu sıcak havaya doğru üfledi.

- Yaşlı biri, adı Tsarkin. İntihar etti.

Hernandez önce arkasındaki bakımlı bahçeye, sonra da eve baktı.

- Bir de paranın saadet getirmediğini söylerler...

- Sağlıktan başka her şeyi satır alabilir, amigo, dedi Sanchez. Sigarasından bir nefes çekti, öksürdü.

- Peki, ihtiyar neden intihar etmiş? Hasta falan olduğu için mi?

- Belki. Belki de değil. Hernandez fitilli kadife pantolonunun arka cebinden spiralli not defterini çıkardı, ceplerini yoklayarak bir kalem aradı.

- Birkaç not almamın bir sakıncası var mı?

Sanchez başını salladı.

- Yok. Ama adlî tıptan gelen uzmanlar henüz işlerini bitirmediler. Kimsenin içeri girmemesini istememin nedeni de bu. Hernandez başını eğdi.

- İşleri ne kadar sürer?

- Neredeyse bitti bile. [46]

- Kalemini ödünç verir misin?

- Hâlâ bir kalem edinemedin mi?

Gazetecilerin yanlarında hep kalem bulundurduklarını düşünürdüm. Hernandez gülümseyerek:

- Hep kaybediyorum. Cebimdeki deliklerden herhalde, dedi.

Sanchez cebinden bir kalem çıkarıp uzattı.

- On yıl önce, adliye muhabiriyken de böyleydin. Bana kaç kalem borcun oldu?

O delikler cebinde değil, beyninde, amigo.

Arkasını dönmeye hazırlandı.

- İçeri gel. Adamlar işlerini bitirince, bir göz atarsın.

Sanchez'in sesinde belli belirsiz, ama alışılmadık bir heyecan vardı, sigarasını yere atıp topuğuyla ezerken,

- Evin içini bir görsen, dedi. O moruğun yakacak kadar çok parası varmış.

- Anlat... dedi Hernandez adamın peşinden içeri girerken. Hernandez çevresine hayranlık ve şaşkınlıkla bakıyordu. Aslında, Tsarkin gibi zenginlerin zaten böyle yaşadıklarını bildiğinden, hayranlık ve şaşkınlığını olduğundan da fazla göstermeye çalışıyordu. Holdeki kristal avize, döne döne çıkan merdivenler ve gümüş şamdanları, masif meşeden oyma sandalyeleriyle yemek odası, kendi dairesinden çok daha büyük görünen mutfak. Ayrıca altın kaplama musluklarıyla jakuzi ve arka bahçede tenis kortu. Havuzun hemen ilerisinde, hizmetkârlara ait bölüm vardı. Sanchez evde dört kişinin çalıştığını söyledi. Ayrıca, üç de bahçıvan. Sanchez'in adamları onları sorguladıktan sonra hepsi de patronlarının ölümüyle şaşkına dönmüş bir halde, ev dışına gönderilmişlerdi. Aralarında üzüntüden konuşamayacak durumdaki yerli aşçı da vardı.

Sanchez alt kattaki çalışma odasını en sona bırakmıştı. Onlar mutfaktan çıkıp koridorda yürürken, adlî tıp uzmanları işlerini bitirmiş, toplanıyorlardı. Sanchez adamlarından birini kolundan yakaladı, baş başa konuşmak için kenara çekti. [47] Görüşmeleri bittikten sonra, cangılın ortasındaki bir jaguarın resmedildiği tabloyu inceleyen Hernandez'in yanına geldi, imzasız bir tabloydu, ama kötü de değildi, "iyi bir amatör çalışma" diye düşündü Sanchez.

- Ee? diye sordu Hernandez.

- İntihar, dedi Sanchez, hiç kuşku yok. Benim için uğraşacak sorunlardan biri eksildi demektir. Cesedi götürene kadar biraz bekle. Tsarkin'i görmek ister misin?

Hernandez başıyla onaylayınca, Sanchez öne düştü. Bütün diğer odalar gibi büyük olan çalışma odasının kapısı açıktı. Hernandez'in ilk gördüğü, ardındaki kasanın ortaya çıkması için yerinden oynatılmış yaldızlı çerçeve oldu. Kasanın gri kapısı da aralıktı. Odanın üç duvarı da kitap dolu raflarla kaplıydı, pencereden çakıl taşı kaplı araba yolu görünüyordu. Odadaki en etkileyici şey cilalı büyük çalışma masasıyla ardındaki koyu kahverengi deri koltuktu. Hernandez çevresine bakındıysa da, cesedi göremedi. Gözlerini tekrar kasaya çevirmek üzereyken Sanchez parmağıyla pencerenin yanını işaret etti.

- Orada, masanın arkasında.

Hernandez cilalı, büyük masaya yaklaşıp üzerinden baktı, önce adamın bükülmüş bacaklarını, sonra da gri halı üzerindeki kızıllığı, duvardaki, perdedeki kan lekelerini ve beyin parçacıklarını gördü. Adamın başı kanlı bir mendille örtülmüştü. Hernandez midesindeki bulantıyı bastırmaya çalışarak eğildi, daha yalandan baktı.

- Hey!

Arkasına baktı, Sanchez hemen yakınında, yeni bir sigara yakıyordu.

- Bakmamda bir sakınca var mı? diye sordu Hernandez.

- Pek hoş bir manzara değil. Adam silahı ağzına dayayıp ateşlemiş.

Hernandez başını sallayıp cesede döndü. Yapışkan kanla sırılsıklam olmuş beyaz mendil kurumaya başlamıştı. Mendili çekerken, adamın yüzündeki kan pıhtıları da kalktı, kusmamak için kendini zor tuttu. İhtiyarın tepesi uçmuş, kafatasında yumruk sığacak kadar büyük bir delik açılmıştı; her yer beyin parçacıklarıyla doluydu, adamın çenesinde ve boynunda akıcılığını kaybetmiş olan kan kurumak üzereydi. Yüzün ağızdan yukarısı tanınmaz bir halde idi, parçalanmış çene son kez sırıtıyor gibiydi. [48] Sanki ihtiyar tetiği çekmeden önce korkmuştu, mermi de damaktan girerek kafatasını parçalamıştı. Adamın kırış kırış olmuş eli, sanki değişik bir veda işareti yapmak istemiş gibi kıvrılarak kalkmıştı.

Hernandez kanlı mendili yerine bırakıp ayağa kalktı, bir metre kadar ötede, halının üzerinde duran korkunç tabancayı gördü. Sanchez gözlerini Hernandez'den ayırmadan sordu.

- İyi misin?

Hernandez yutkundu.

- Evet.

- Göz açıp kapayıncaya kadar. Acısız. Gitmek için kötü bir yol değil, amigo.

Hernandez onayladı:

- Ailesi falan?

- Hizmetkârların söylediğine bakılırsa, bekârmış.

Sanchez kahve sehpasının yanındaki rahat deri koltuklardan birine çöktü.

- İşlerini tasfiye etmiş bir işadamı. Anlaşılan, zamanında Paraguay'da epeyce işi varmış. Çoğunlukla da ithalat, ihracat, temsilcilik.

- Göçmen mi?

- Tsarkin gibi bir adla, yerli olmadığı kesin.

Hernandez duyduklarını defterine not ediyordu.

- Yaşı?

- Yetmişlerin sonu olmalı. Tam olarak bilemiyorum.

Sigarasından bir nefes çekti, dumanla karışık öksürdü.

- Uzun yaşamış. Onun kadar talihli olmak isterdim.

Hernandez:

- Hasta olduğunu mu söylemiştin? dedi.

Sanchez sigarasının külünü kristal tablaya silkti.

- Hizmetkârlardan biri, son altı aydır hastaneye gidip geldiğini söyledi. Bu sabah da özel bir hastanede randevusu varmış. Epey ağırmış durumu. "Kanser" dedi hizmetkâr. Kilo da veriyormuş. Çok iyi görünmüyormuş.

Cesede baktı:

- Oysa şimdi çok daha kötü görünüyor.

- Hizmetkâr patronunun kanser olduğunu nereden biliyormuş?

- İhtiyarın masanın üzerinde bıraktığı hastane raporunu görmüş. Adamlarımdan birini, her zaman gittiği hastaneye gönderdim. San Ignatio Hastanesi'ne.

Hernandez cesede bakarken, midesinin yeniden bulanmaya başladığını hissetti. Arkasını döndü, duvardaki kasaya doğru birkaç adım attı.

- Burada bir şey var mıydı?

Sanchez başını salladı.

- Hiç.

Sigarasının ucuyla şömineyi gösterdi.

- Orada epeyce kül var. Anlaşılan bir sürü kâğıt yakmış.

Hernandez şömineye yaklaştı. Son olarak burada bir şey bulabileceğini umuyordu, ama anlaşılan ihtiyar her şeyi hazırlamış, ölümünden önce hepsini yakmıştı.

- Tek bir kâğıt parçası bile kalmamış.

Küllerin arasında bile yok. Sanchez dalgın dalgın şöminenin ızgarasına baktı.

- Merak ediyorum, ihtiyarın telaşla yakmaya çalıştığı acaba neydi?

- Ben de, dedi Hernandez.

Sanchez başını kaldırdı, bir süre karşısındaki gazeteciye baktı, sonra bakışlarını camdan dışarıya, bahçeye çevirdi.

- Her neyse. Her şey bitti artık.

Paketlendi.

- Daha önce Tsarkin'in adını hiç duymuş muydun? Hernandez cesede baktı, defterine bir iki kelime karaladı, fazla ilgileniyormuş gibi görünmemeye çalışıyordu.

- Hiç. Sen?

Hernandez kafasını kaldırınca, Sanchez'in ona merakla baktığını gördü.

- Hayır, duymadım.

Hernandez Sanchez'in inanıp inanmadığını merak etti. Herhalde inanmamıştı. Gülümsedi.

- Unutma amigo, dedi. Asuncion adı bilinmeyen zenginlerle dolu gizemli bir kenttir.

Sanchez'in yan aralık gözleri iki saniye kadar Hernandez'e takılı kaldı, bir şey düşünüyor gibiydi. Hernandez durumun farkındaydı, Sanchez onun doğruyu söyleyip söylemediğini tartıyordu. O şişko hiçbir şey kaçırmazdı ki.

- Sanırım öyle, dedi polis yüzbaşısı sonunda. [50]

Bakışlarını çevirdi, zorlanarak koltuktan kalkmaya çalıştı. Cebinden mendilini çıkarıp alnını kuruladı.

- Bu sıcak adamı öldürür. Bir bira? Buzdolabı ağzına kadar dolu. İthal bira da var, Alman, Danimarka, sen sadece söyle, yeter.

- Harika bir fikir. Sanchez kapıya yöneldi.

- Beş dakikada dönerim. Hiçbir şeye dokunma.

Hernandez başını salladı. Polis yüzbaşısı arkasını döndü, kapıdan çıktı. Hernandez çalışma odasında yalnız kalmış, düşünmeye çalışıyordu. Gözleri yerdeki cesetten, duvardaki kasaya, oradan da şömineye gidip geliyordu. Neden? İhtiyar neden intihar etti? Hastalığı nedeniyle mi? Yoksa Rodriguez'in anlattığı adamlar yüzünden mi?

Belki de ihtiyarı öldürmüş, sonra da intihar süsü vermişlerdi. Büyük, kapkara şömineye yaklaşıp durdu, ızgaraya baktı. Kenardaki aletlerin arasından usulca bir çubuk aldı, külleri karıştırdı. Sanchez'in dediği gibi. Tek bir kâğıt parçacığı bile yok. Sadece kapkara kül ve toz. Kâğıtlarda neler vardı?

Çubuğu yerine bırakıp, çıt çıkarmamaya çalışarak hızla duvardaki kasaya

yaklaştı, bir ara durdu, Sanchez'in gelip gelmediğini anlamak için ayak seslerine kulak kabarttı. Kasanın içine baktı, Sanchez'in söylediği gibi, bomboş. Yerdeki cesede bakmamaya çalışarak, masanın arkasına geçti. Masanın cilalı yüzeyi ve üzerindeki bloknot kan lekeleri içindeydi. Yapışkan ve kurumuş kanın içinde gri beyin parçacıkları duruyordu. Midesinin kalktığını hissetti.

Güçlükle yutkundu, kolunun yeniyle alnındaki teri sildi. Masanın sol yanında üst üste üç çekmece vardı. En üsttekini açmayı denedi. Kilitli değildi, kayarak açıldı. Çekmecede bir makas. Yerlilerin quebraco ağacından oyup sokaklarda sattığı cinsten bir kâğıt açacağı, bir tomar da temiz, beyaz kâğıt duruyordu. Kâğıtları inceledi, Hepsi boş. Çekmeceyi itip, altındakine baktı. Bomboştu, hiç kullanılmamış gibi, hâlâ elma ağacı kokuyordu. Onu da kapatıp en alttakine uzandı. Yine boş beyaz kâğıtlar, birkaç lastik bant, bir kutu zımba teli. [51] Çekmeceyi kapatıp, her yeri kaplamış kurumuş kana, donmuş cesede, veda edercesine kalkmış ele baktı. Size de elveda, Senyor Tsarkin. Bir ter damlasının alnından masanın cilalı yüzeyine düştüğünü gördü. Alnını sildi, Sanchez'in ayak seslerini dinledi, kendi yüreğinin gümbürtüsünden başka bir şey duymadı.

İhtiyar dikkatliydi anlaşılan. Çok dikkatli. Belki de belgelerini başka bir yerde saklıyordu. Bir yön gösterecek, Hernandez'in önünde yeni bir yol açacak, neler olup bittiğini anlamasına yardım edecek bir şey. Eve tekrar girmek, çalışma odasını yeniden araştırmak kolay olmazdı, belki de imkânsızdı. Bu, elindeki tek fırsattı. Duvarları kaplayan raflara yaklaştı. Raflarda Paraguay tarihini, Chaco Savaşı'nı konu alan kitaplar, bir Lopez biyografisi, bahçecilikle ilgili kitaplar, bir de iş hukuku ve ithalat ihracat yönetmeliklerini içeren kalın ciltler vardı; yanlarında da deri kaplı, Vasquales tarafından hazırlanmış nefis bir Paraguay tarihi ve kültürü koleksiyonu. Gerisi pahalı ciltli romanlar.

Hernandez raftaki kitaplardan birini çekti. İspanyolca kitabın sayfaları ilk kez açılıyormuşçasına temiz ve el değmemişti. Kitabı yerine koydu, yenilerini çekti. Hepsi aynı. Sayfalarda parmak izi yoktu, sadece güçlü bir kâğıt kokusu. Anlaşılan ihtiyar ısrarlı bir okuyucu olmamıştı. Belki de işle ilgili olanların dışındakiler sadece gösteriş için, malikâneye uygun bir imaj yaratsınlar diye alınmıştı. Kitabı yerine koyarken, telefon çaldı.

Hernandez dondu, yürek atışları hızlandı, telefonun yırtıcı sesi çalışma odasının sükûnetini bozuyordu. Birkaç kere çaldı, Hernandez Sanchez'in dönüp dönmediğine kulak kabarttı, çalan telefondan başka bir şey duymayınca hızla masaya yaklaştı, ahizeyi kaldırdı.

- Si?

- Senyor Tsarkin, lütfen.

Ahizenin ucundaki adamın sesi ölçülüydü. Hernandez arkalarda bir yerlerden

müzik sesi geldiğini duydu, Ravel'in Bolero'su. Bir süre yerdeki cesede bakarak düşündü. Eğer telefon eden bir akrabaysa, kötü haberi vermek ona düşmezdi.

- Ne var? dedi daha yüksek bir sesle.

- Senyor Tsarkin! Sesinizi tanıyamadım. [52]

Hernandez kim olduğunu söylemek üzereyken, karşıdaki devam etti.

- Ben Excelsior Oteli'nin rezervasyon müdürüyüm. Size her şeyin istediğiniz gibi hazırlandığını söylemek için aradım. Cuma akşamı için istediğiniz süit, yüz yirmi numara. Konuklarınızın memnun kalacaklarını umuyorum. Başka bir isteğiniz olursa, lütfen beni arayın.

Hernandez düşünmeden konuştu.

- Tabiî, ararım.

Sanchez'in ayak seslerini duyduğunu sanarak hızla kapıya döndü. Adamın sesi değişti, artık daha resmî konuşuyordu.

- Yine de ufak bir sorun var, Senyor. Her zamanki konuklarımızdan bazıları yarın gece geç saatte Asuncion'a varacak. Çok sayıda süit istediler, oysa biz tamamen doluyuz. Siz süiti yedi ile dokuz arası istediğinizi söylemiştiniz, öyle değil mi? Bunu bir daha teyit ederseniz, bazı konuklarımızı da yerleştirebiliriz.

Kısa bir duraklama.

- Teyit edebilir misiniz, Senyor?

- Evet, dokuza kadar.

Hernandez yutkundu, yüreğinin artan gümbürtüsünü duydu. Dışarıdaki ayak sesleri yaklaşıyordu.

- Harika, dedi adam. Teşekkür ederim, Senyor. Buenas tardes.

- Buenas tardes.

Ahizeyi yerine koyup Nicolas Tsarkin'in cesedine baktı. O kadar da *buenas*[1] [[1] İspanyolca "iyi" (ç.n.)] değil. Başını kaldırdığında, elinde iki kutu birayla eşikte, duran Sanchez'i gördü.

- Kim? diye sordu odaya girerken.

- Bürom, diye yalan söyledi.

Sanchez gözlerini bir süre ona dikti, sonra kutulardan birini uzattı, Hernandez'in buz gibi kutunun üstündeki halkayı çekmesini izledi. Hernandez buz gibi Alman birasından bir yudum aldı, tanımadığı bir markaydı, ama keskin bira boğazını ıslattı. [53] Sanchez'e baktı,

- İyi bira.

Sanchez başıyla onaylayıp sordu:

- Ne istiyorlarmış?

- Buradaki işimin bitip bitmediğini sordular.

Sanchez kutuyu ağzına dayayıp içti. Sıcak dayanılır gibi değildi, açık camdan içeri bir parça bile serinlik girmiyordu. Adamın yüzü ter damlacıklarıyla kaplıydı. Elinin tersiyle alnını sildi.

- Ne dedin? Bitti mi?

- Galiba.

- Biranı iç. Ondan sonra, arabanla ilgili ne yapabiliriz, bir düşünelim. Eğer iyi bir polis olsaydım, böyle bir arabayla dolaştığın için seni hapse atardım.

Hernandez gülümsedi. Buz gibi birayı bir dikişte bitirdi, not defterini, ardından da kalemi pantolon cebine tıkıştırdı.

- Kalem benimdi, amigo, dedi Sanchez.

Hernandez gülümsedi, kalemi uzattı.

- *Gracias*.[2] [[2] İspanyolca "Teşekkürler" (ç.n.)]

Sanchez boş bira kutusunu masanın üzerine bırakıp kapıya yöneldi.

- Gel, gidelim buradan. Cesetler hep sırtımı ürpertir.

Hernandez ihtiyarın cesedine son bir kez baktı. Sonra döndü, Sanchez'in peşinden çıktı. Hernandez kentin sıcak ve tozlu yollarından geçti, arabasını La Tarde'nin önüne park etti. Motor yine eskisi gibi çalışıyordu, ama ilk fırsatta bir tamirciye uğramak için kendi kendine söz verdi. Haber merkezine çıkan merdivenleri tırmandı, arkadaşlarıyla selamlaştı, sonra küçücük masasının başına geçip bilgisayarını açtı. İhtiyarın intiharıyla ilgili haberi yazmak topu topu on beş dakikasını aldı. Sadece adamın adını, adresini, gerçekleri, Sanchez'den aldığı diğer bilgileri yazdı. Hepsini hatırlıyordu, not defterini cebinden çıkarmaya bile gerek duymadı. Yazısını editörüne verdiğinde saat dörde geliyordu, yani genellikle işten çıktığı saate. [54] Çevresine bakınıp Mendoza'yı aradı, göremedi. Daha iyi. O küçük adam mutlaka gidip bira içmeyi önerirdi. Oysa Hernandez'in yapması gereken işler vardı. Not defterini açtı, Tsarkin'in evinden çıkarken karaladığı satırlara baktı: cuma, akşam yedi ile dokuz arası, yüz yirmi numaralı süit. Excelsior Oteli. İki gün var. Asıl önemlisi, neler olduğuydu. Tsarkin neden sadece iki saatliğine bir süit tutmak ihtiyacını duymuştu? Bir toplantı mı?

Bir toplantı olmalı. Söz konusu olan toplantıysa, bir plana ihtiyacı olacaktı.

Oraya gitmek, süite sızmak ve konuşulanları dinlemek için bir plana. Masasını topladı, otoparka indi ve Excelsior Oteli'ne gitmek üzere Şili Caddesi'nin yolunu tuttu. Otelin lobisi kalabalıktı. Doğudan gelme halıları ve ahşap işçiliğiyle Excelsior kentin en iyi oteliydi. Burada bir gece kalmıştı; Amerikan gazetelerinden birinde çalışan güzel kadın muhabir ondan hoşlanmış, hazırladığı haber için yardımını istemişti. Araştırmalarını tamamladıkları gün, Hernandez'i odasına davet etmişti. İkisi baş başa güzel bir gece, keyifli bir gün geçirmişler, sevişme aralarında şampanya içip yemeklerini oda servisine ısmarlamışlardı. Anlaşılan Amerikan gazeteleri masraf konusunda pek de kılı kırk yarmıyorlardı.

Hernandez asansöre binip birinci kata çıktı, süiti eliyle koymuş gibi buldu. Birinci kattaki odaların numaralarını, yerlerini not etti, sonra lobiye inip dışarı çıktı, otelin yangın çıkışının yirmi metre ötesindeki kırmızı Buick'e bindi. Binerken yangın çıkışma dikkat etmeyi unutmadı. Hava hâlâ çok sıcaktı. Evine doğru giderken arabanın bütün camlarını açtı, bir sigara yaktı. Kafasında bugün gördüklerini evirip çevirdi, bir plan yapmaya çalıştı. Her şeyin anahtarı Tsarkin'di, ama artık ölüydü. Üstelik Tsarkin, Hernandez'in elindeki tek ipucuydu. Yirmi dakika kadar sonra apartmanına girdiğinde, pencereye takılı havalandırma cihazının uğultusunu duydu. Sabah çıkarken, aleti kapatmayı unutmuştu anlaşılan. Oda serin ve rahattı, ama vücudundan sanki ateş çıkıyordu.

Daire kente ve Asuncion'un güneyindeki nehre hâkim bir yerdeydi. Rudi bu daireye bayılıyordu. Derli toplu bir bekâr evi; bir yatak odası, bir de Erica geldiğinde yattığı, oturma odasındaki kanepe. [55] Mutfağa girip büyük bir bardağa viski doldurdu, kırılmış buz ekledi, açık pencerenin yanına dikilip dalgın gözlerle Paraguay Nehri boyunca gidip gelen tekneleri izledi.

Asuncion'dan bazen nefret ediyor, bazen de çok seviyordu. Oturma odasının köşesindeki kitap raflarına, annesi ile babasının çerçeveli fotoğrafına baktı. Annesi neden Asuncion gibi Allah'ın cezası bir kente yerleşmeye karar vermişti ki? Yine de burası yurduydu; buraya annesinin yurdundan çok daha kolay uyum sağlamıştı. Bu kentte nefret ettiği çok şey vardı, çok sevdiği şeyler olduğu gibi. Yoksulluktan ve rüşvetten nefret ediyordu; öte yandan kızlara, güneşe, mestizoların rahatlığına bayılıyordu. Viskisini bitirdi, bardağı masanın üzerine bıraktı. Odada hâlâ Erica'nın parfümünün kokusu duyuluyordu.

Kitaplıktaki fotoğrafa bir daha baktı.

Babası, esmer, güler yüzlü babası; sarışın ve güzel bir kadın olmakla birlikte gergin tebessümüyle kuzeyli çizgileri daha da ortaya çıkan annesi. Oysa gerçek bir gülümseyiş yakışırdı yaşlı kadına. Yine de düşününce, hayatında gülümsetecek fazla bir şey olmadığını fark etti. Mestizoların onun üzerindeki en büyük etkisi de buydu.

Hernandez gülümseyen bir insandı. Gülümsedi, Excelsior Otelindeki süiti kafasında oluşmaya başlayan ayrıntılı planı düşünerek gülümsedi, sonra telefonu kaldırıp korku ve heyecandan titreyen elleriyle bir numara çevirdi. Belki de Estrella Sokağı'ndaki yerli kadın haklıydı. Belki de Erica ona uğurlu gelecekti. Öyle umuyordu. Yoksa ölürdü.

Beşinci kısım

Richmond, Surrey, İngiltere.

24 kasım

Bu kış gününde, Victoria Dönemi'nden kalma kırmızı tuğladan evlerin sıralandığı sakin sokakta hiç yaya yoktu, sokağın karşısındaki küçük parktaysa in cin top oynuyordu. Siyah taksi yirmi bir numaranın önünde durdu, Volkmann şoförün parasını ödeyip indi. Bahçeden eve doğru yürürken başını kaldırdı, soğuk gökyüzünü kaplayan ve neredeyse kar atıştıracak olan kara bulutlara baktı. Bahçe bakımsızdı. Çıplak gül ağaçlarının çevresini ayrık otları ve sarmaşıklar sarmıştı. Volkmann kilidi açıp içeri girerken, evin arka odasından gelen müzik sesini duyup gülümsedi; Cole Porter'ın "Night and Day" adlı parçası. Çantasını kapının yanına bıraktı, açık kapısından ceviz büfenin, şöminenin üzerindeki çerçeveli fotoğrafların göründüğü oturma odasının önünden geçti. Yaşlı kadın kırk yıldır topladığı eşyalardan bir türlü vazgeçemiyordu. Mutfaktaki büyük ocak yanıyor, üzerindeki demir aksam küçücük odayı gereğinden fazla ısıtıyordu. Karşıdaki açık kapıdan gelen müziğin sesi daha da yükselmişti, o odaya girdi. Kadın müzik odasının bir yarımda oturmuş, kır saçlı başını Steinway piyanonun üzerine eğmişti. Cilalı siyah piyanonun üzerinde, gümüş saplı bir baston vardı. Volkmann kapıda durmuş içeri bakarken, kadın başını kaldırdı, gülümseyerek gözlüklerini çıkardı. [58]

- Neredeyse gelmeyeceğini düşünmeye başlayacaktım.

Sıcak bir tebessümle kadına yaklaştı, yanağından öptü.

- Sadece iki günlüğüne. Cumartesi dönmüş olmalıyım.

Kadın oğlunun yanağını avucunun içine aldı.

- Aldırma, buradasın ya, önemli olan bu. Yolculuk nasıl geçti?

- İki saatlik bir gecikme oldu. Neden mutfağa gitmiyoruz? Orası daha sıcak.

Gümüş saplı bastonu uzattı, kapıya kadar aksayan kadının koluna girdi.

- Bu akşam Albert Hall'dan iki yer ayırttım. Gidebilecek misin?

- Bu akşam mı? Bu harika bir haber, Joseph.

- Per Carinni çalıyor. Harika bir Dört Mevsim.

Yaşlı kadına bakıp gülümsedi.

- Hastamız nasıl?

- Sen burada olduktan sonra, çok daha iyi. Önce çay içelim, sonra bana Strasbourg'u anlatırsın.

Ev hiç değişmemişti, her gelişinde, evi eskisi gibi buluyordu: aynı tanıdık kokular, onu sıcak bir koza gibi saran sakin sessizlik ve geri planda her zaman müzik. Radyoda hafif hafif Bach çalıyordu. Mutfakta oturup çay içtiler. Kadın oğlunun fincanının yanına bir tepsi dolusu kurabiye koymuştu, ama Volkmann dokunmadı bile. O eski, bildik suçluluk duygusu geri gelmişti. Kadının tek başına kocaman evde, bastonla dolaşmaya çalıştığını düşündü. Yakında altmış beş olacaktı, Volkmann her eve gelişinde, onun aklında daha genç kaldığını fark etti. Mutfaktaki şöminenin üzerindeki duvara asılı fotoğraflara baktı: babası ile annesinin otuz yıl önce çektirdikleri bir resim. Makineye gülümseyerek bakan annesinin dağınık kumral saçları. Cornwall'daki yazlık evin önünde, annesinin kucağında otururken çektirdikleri fotoğraf.

- Bana Strasbourg'u anlatsana.

Volkmann beyaz porselen fincanı masaya bıraktı.

- Anlatılacak pek fazla bir şey yok, dedi. Yapılacak o kadar çok işim oluyor ki. İşleri yoluna koymak, on sekiz ayın büyük bir bölümünü aldı. [59] Hâlâ da büyük bir güvensizlik var. İngilizler Fransızlara inanmıyor, Fransızlar da İngilizlere. Annesine bakıp gülümsedi.

- Bir de İtalyanlar var tabiî, onlar hiç kimseye güvenmiyor. Yani ortaklaşa güvenlik ve işbirliğinin sözü pek edilemiyor.

- Ya Anna? Hiç haber alıyor musun?

- Arada bir telefon ediyor. Biriyle tanışmış, askeri okulda hocalık yapan bir subayla.

- Tanıdığın biri mi?

- Hayır. Benden dört sınıf küçükmüş.

Ayağa kalkıp elini kadının omzuna koydu, kırışmış yüzüne eğilip gülümsedi.

- Gel. Bana bir şeyler çal. Konserden önce biraz zamanımız var. Sonra telefon edip yedide gelmesi için bir taksi çağırırım. Taksiyle kente doğru giderlerken, kar yağmaya başladı. Önce hafif hafif, sonra daha yoğun. Albert Hall'a geldiklerinde, Londra sokakları beyaz bir örtünün akındaydı, otomobil tekerlekleri el değmemiş kan çamura dönüştürüyordu. Fuayedekilerden bazıları kadını tanıyıp selamlamak için yanına geldiler. Konserden sonra da annesinin arkadaşlarıyla birlikte yakındaki bir İtalyan restoranına gittiler.

Annesinin eskiden tanıdığı, zamanında büyük Avrupa turnelerine birlikte çıktığı

kişiler. Volkmann aralarındaki İtalyan diplomatla ilk kez tanışıyordu. Annesi İtalyan diplomatla karısını Ravenna'daki bir konserden sonra tanıdığını söyledi. Adam altmışına merdiven dayamış, kır saçlı, zarif ve bir İtalyan için fazla uzun biriydi. Volkmann adamın abartılı hareketlerine bakınca, İtalya Dışişleri Bakanlığı'ndan çok, sahneye yakışacağını düşündü. Annesini sekiz yıldan beri görmemişti, ama geçen yıllara rağmen hiç unutmamış gibiydi.

- Bu akşam çalan sanatçıdan çok daha iyisini yapardınız, *bella Madam*[1] [[1] "Güzel Hanımefendi." (ç.n.)] Roma'ya gelmelisiniz. Ben bunu ayarlarım. Söyledikleri kuşkusuz abartılıydı, ama yaşlı kadın neşelendi. [60] Tatlılar geldiğinde, konu değişti, siyasete döndü.

- Tabiî herkes endişeli, diye omuz silkti İtalyan, bu kadar istikrarsızlıktan sonra. Umut etmekten başka çaremiz yok. Benim hükümetim, güçlük çeken önemli sanayileri desteklemek için yeni bir kredi paketi hazırladı. Hazırladı, ama bankalar "para yok," diyor. Bakalım bütün bunlar nereye varacak? İtalyan diplomat sahnedeymişçesine abartılı bir şekilde omuz silkti, önündeki tatlıyla ilgilenmeye başladı. "Yine en iyi restoranlarda yiyecek" diye düşündü Volkmann, "Yine en iyi şarapları içmeyi sürdürecek." Ülkesinde olup bitenler onu hiç ilgilendirmiyordu. Yine de adamın söyledikleri, Sally Thornton'un anlattıklarını hatırlattı.

Taksi ıssız sokağa girdiğinde, sabahın birini geçiyordu. Kar dinmişti, parka geldiklerinde, yaşlı kadın şoföre durmasını söyledi. Bundan sonrasını yürüyerek gidecekti, biraz yürüyüşün sağlığına iyi geleceğini düşünüyordu. Parkın kapısından girdiklerinde ağaçların birer beyaz hayalete benzediğini gördüler, karla kaplı dallar arka plandaki geniş grilik üzerinde bulutumsu bir gölge yaratıyordu. Eve doğru yürürlerken, annesinin artık aksamadığını gördü. Babasının bir zamanlar dediği gibi; sanatçı ruhlu biri hastalandığında doktorların reçeteye ilaç değil, alkış yazmaları gerekir. Volkmann babasının sözlerini hatırlayınca, karanlıkta gülümsedi. Annesi başını kaldırıp oğluna baktı, - Carinni tanrısal bir sanatçı, değil mi?

Parkın kapışma varmışlardı, annesinin yüzüne baktı.

- Senin daha iyi çaldığını biliyorum. Kadın gülümsedi.

- Biraz saçmaladın, Joseph. Yine de yaşlı bir kadının yüreğinin nasıl fethedileceğini iyi biliyorsun.

Soluklanmak için durdu, gözlerini karla kaplanmış parkta gezdirdi, sonra açık kapıların arasından geçti. Volkmann annesinin yanından ayrılmadı.

- Bu bana neyi hatırlatıyor, biliyor musun?

- Neyi?

- Küçük bir kız çocuğu olduğum dönemi. Noel'i. [61]

Budapeşte'de kışlar hep karlı olur. Annesinin yüzünü hayal meyal seçebiliyordu.

- Ama bu anlattıklarımın üzerinden, o kadar uzun zaman geçti ki... Babanla tanışmadan çok önce...

- Bir daha anlat.

Annesinin anlattıklarını, birçok kez duymuştu. Bunlar rahatlatıcı bir duaya benziyordu. Budapeşte'nin karlı kışı. Noel beklentisi. Sekizgen Meydanı'na mavi bayrak çekilir, buz, patencileri taşıyacak kadar kalınlaşınca sıcak evlerin pencerelerinde kırmızı mumlar yakılır, gaz lambalarının, açıkta yakılan büyük ateşin kokusu soğuk havayı sarardı. Yıllar öncesinin, çocukluğunun Budapeştesi. Yaşlı kadın sustu. Volkmann eğilip baktığında, gözlerindeki yaşları sildiğini gördü. Usulca annesinin koluna dokundu.

- Hadi gel, üşüyeceksin. Kadın başını çevirdi, soğuk beyaz parka baktı. Melankoli annesini pençesine almadan, Volkmann uzanıp kolunu tuttu. Eğilip yüzüne baktığında da yıllar önce Cornwall'da deniz kıyısındaki genç kadını hatırladı. Annesinin kahverengi yaşlı gözlerindeki kederi gördü.

- Onu özlüyorum, Joseph. Öyle özlüyorum ki. Volkmann eğildi, kırışmış yüzü sevgiyle iki avucunun arasına aldı, kadının alnını öptü.

- İkimiz de özlüyoruz.

Altıncı kısım

Asuncion.

25 kasım, cuma

İberia'nın dev 747 uçağı alçalarak Campo Grande Havaalanına inişe geçti. C akşamüstü Paraguay'ın başkentine giden uçağın içindeki yolculardan herhalde hiçbiri yirmi üçüncü sırada sakin sakin oturan buruşuk lacivert elbiseli orta yaşlı adam kadar yorgun değildi.

Münih ile Madrid arasındaki yolculukta yakınacağı pek bir şey yoktu, ama on dört saat süren Madrid-Asuncion sırası uçuş ağır gelmiş, susuz kalmış vücudunda sancılar yaratmıştı.

Paraguay'a son gelişinden bu yana neredeyse üç ay geçmişti. O zaman hiç keyif almamıştı, şimdi de hoşlanmayacağından neredeyse emindi. Sivrisinekler. Sıcak. Ne yapacakları önceden hiç bilinemeyen yerliler. Ancak, bu kez ziyareti kısa olacaktı, sadece yirmi dört saat. Bundan memnun olmadığını söylemek imkânsızdı.

Lacivert elbiseli adam yerde, ayaklarının arasında duran çantayı alıp açtı. Dikkatle çantanın içindeki evrakı gözden geçirdi, her şeyin düzenli olup olmadığına baktı. Güzel bir hostes koridor boyunca ilerleyerek emniyet kemerlerini son kez kontrol etti.

Adam başını kaldırdı, ritmik bir sallanışla yaklaşan zarif kalçaları, güneş yanığı bacakları gördü. Kız durakladı, dizlerinin üzerindeki çantayı göstererek İspanyolca bir şeyler söyledi, sonra yoluna devam etti. Lacivert elbiseli adam çantayı kapattı, önündeki koltuğun altına sürdü, arkasına dayandı.

Sol taraftaki camdan, Asuncion'un yıkık dökük varoşları görünüyordu: düz damlı, yeşil-beyaz badanalı *adobe*'ler[1], teneke kaplı *barrios*lar. [[1] İspanyolca "tuğla" (ç.n.)] Dev uçağın neredeyse bağırsakları sarsılırken, kanatların ucundaki flapların açıldığını gördü, iniş takımlarının hazırlandığını duydu.

Beş dakika sonra hemen altında, hızla yaklaşan sarı ışıkları gördü, sonra lastikler gürültüyle betona çarptı, dev uçak kusursuz bir şekilde inip yerde ilerlemeye koyuldu. Yirmi dakika sonra, valizini döner banttan almış, hiçbir sorunla karşılaşmadan gümrükten çıkmıştı.

Karşılama bölümünde bekleşen kalabalığın arasındaki sarışın genç adamın elinde tuttuğu beyaz kartonun üzerine bir isim yazılıydı: Pieter de Beers. Meyer adama doğru yürüdü, sarışın genç eğildi, valizi aldı, peşinden gelmesini işaret etti.

Gelen yolcu salonunun hemen dışında, kaldıranın yanında duran çamurlu siyah Mercedes'in içinde üç kişi gördü. Önde, şoför koltuğunun yanında, Schmidt dimdik oturuyordu. Arka koltuktaysa iki kişi daha vardı.

Her ikisi de jilet gibi ütülenmiş takım elbise giymişlerdi, Meyer'i görünce gülümsediler. İçlerinden genç, otuzlarının ortalarında olan, açık gri bir takım giymişti. Biraz tıknaz, güçlü kuvvetli biriydi, jöleli saçları parlıyordu. Fazla yakışıklı değildi, ama sert ve kaba çizgileri ona değişik bir çekicilik veriyordu. Yüzü, uzun yıllar güneşin altında kalmaktan olacak, iyice kararmıştı.

Öteki altmışlarında olmalıydı, ama çok daha genç gösteriyordu. Uzun boylu, zayıf, çok da yakışıklıydı. Arkaya taranmış, griden çok gümüş demeyi hak eden saçlarının altındaki güneş yanığı teni, ona daha çok diplomat havası veriyordu. Kömür karası bir takım elbise ve beyaz gömlek giymiş, kırmızı ipek bir kravat bağlamıştı. Yumuşak mavi gözlerinde güven ve beğenilmeye alışmışlık okunuyordu. Meyer'in arabanın yanına geldiğini görünce elini kaldırdı, yeniden gülümsedi. [65]

Sarışın genç Meyer'in valizini bagaja yerleştirirken, Schmidt indi, arka kapıyı açtı. Meyer arka koltuğa yerleşti, yanındakilerle el sıkıştı.

- Yolculuğun rahat mıydı, Johannes? diye sordu gümüş saçlı olan.

- *Ja, danke*.[2] [[2] Almanca "Evet, teşekkür ederim" (ç.n.)]

Meyer üst cebinden bir mendil çıkararak, alnındaki teri sildi. Klimalı Mercedes'te bile hava dayanılamayacak kadar sıcaktı. Uzun uçak yolculuğundan sonra kendini bitkin hissediyor, toplantının uzun sürmemesini umuyordu. Genellikle de uzun sürmezdi ya. Esmer genç adama dönüp sordu:

- Bir sorun çıktı mı?

Kruger gözlerini ona çevirdi ve başını salladı.

- Hayır, ama bazı kötü haberler var.

- Ya?., dedi Meyer.

Artık o kadar rahat değildi, kötü haberlerin projeyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu. "Olamaz," dedi kendi kendine, her şey ayarlanmıştı, bundan kesinlikle emindi.

- Yolda konuşuruz, Johannes, dedi Kruger.

Sonra eğildi, şoförün omzuna dokundu.

- Otele, Karl.

Araba hareket edince, Meyer arkasına dayandı, mendiliyle alnını kuruladı, içinden sıcağa lanet okurken, kötü haberleri bir kez daha merak etti.

Rudi Hernandez yorgundu, çok yorgun. Sabahın üçüne kadar ayakta kalmış, planın ayrıntılarıyla ilgilenmiş, bir akşam önce Ricardo Torres'ten ödünç aldığı malzemeyi gözden geçirmişti.

- Hepsini eksiksiz geri isterim, demişti Torres. Yoksa patron kıçıma tekmeyi basar, ben de hayvanat bahçesinin kapısında fındık fıstık satmak zorunda kalırım, *comprende*?[3] [[3] İspanyolca "Anladın mı?" (ç.n.)]

- *Comprende*.

Oldukça pahalı malzeme. Torres her parçayı teker teker anlatıp nasıl çalıştığını göstermiş, bitirirken de, Hernandez'in ilk telefonunda sorduğu soruyu yinelemişti. [66]

- Bütün bunlarla ne yapacaksın, amigo?

Hernandez gizemli bir tebessümle:

- Yeraltı çalışması, demişti.

Torres'in bir kaşı kalkmış, sonra Hernandez'e bakarak ciddi sesiyle:

- Tamam, demişti, ama bir zarar olursa, ödersin. Si? Sakın unutma, Rudi. Hernandez bunu aklından çıkarmayacağını söylemişti. Bir sorun falan çıkacağını sanmıyordu, malzemeye sadece bir gün ihtiyaç duyacaktı. İşini bitirir bitirmez, ödünç aldıklarını eksiksiz olarak geri verecekti.

Ertesi gün erkenden La Tarde'ye gitmiş, saat üçe doğru işini bitirerek eve dönmüştü. Her şeyi düzenlediğini biliyordu, ama bir yanlışlık yapmamak, bir sorunla karşılaşmamak için bütün ayrıntıları yeniden gözden geçirmişti.

Sonra bir ara kendine bir içki koymayı düşündüyse de, vazgeçti. Ayık ve zinde olmak istiyordu, planı tehlikeye atmanın âlemi yoktu. Çok önemliydi. Çok gergin, çok heyecanlıydı, Erica'ya telefon etmeyi düşündü; sadece sesini duymak, sadece "Merhaba" demek için. Eğer plan istediği gibi sonuçlanırsa, belki o zaman şansını zorlamaya karar verebilirdi.

Eğer plan işlerse.

Eğer işlemezse, otelden hemen çıkmayı başaramazsa, başının büyük belaya gireceğinin farkındaydı. Birinci katta otelin arkasına inen yangın merdivenini hatırladı. Kaçabileceği tek yol. İhtiyacı olabilirdi.

Ayağa kalkıp mutfağa yöneldi, bardağa ılık Coca-Cola dol durup üzerine bir avuç buz ekledi, oturma odasına döndü Oturup Coca-Cola'sını yudumladı, sonra bir sigara yaktı, planını düşündü, gözden kaçırdığı bir ayrıntı olup olmadığına baktı. "Eksik falan yok, sadece risk var" diye karar verdi.

Sigarayı tablaya bastırıp yeniden ayaklandı, huzursuzluğu ve endişeyi iliklerinde hissediyordu. Yatak odasından, ihtiyacını duyabileceği şeyleri doldurduğu valizi aldı, tekrar oturma odasına döndü. Valizi kanepenin üzerine yatırıp kilitleri açtı, hiçbir şey unutmadığından emin olmak için valizdeki eşyaları teker te ker gözden geçirdi, sonra Torres'ten ödünç aldığı ve kahve sehpasının üzerine yaydığı malzemeye döndü. [67]

Masanın üzerindeki parçaları teker teker alıp, daha önce valize yerleştirdiği elbiselerin arasına özenle yerleştirdi. Torres'in söylediklerini hatırlayarak hassas malzemenin birbirine değmemesine, tıkırdayıp ses çıkarmamasına dikkat etti. İşini bitirdikten sonra yaptıklarını bir kez daha gözden geçirdi, valizi kapatıp şifresini yeniden ayarladı.

Tüm vücudunun korkuyla ürperdiğini hissetti.

Ellerini öne doğru uzatıp avuçlarına baktı. Avuçları terliydi, elleri de titriyordu. Sanki son kırk sekiz saat boyunca titremeyi hiç kesmemişlerdi. Klimaya rağmen, her yanı ateşi varmış gibi yanıyordu. Derin bir nefes aldı, soluğunu yavaş yavaş bıraktı.

"Gevşe amigo. Sakin olmaya çalış. Yoksa daha başlayamadan ölürsün." Saatine baktı. On yedi otuz. Kılık değiştirecek kadar zamanı vardı. Sonra... sonra gitmeliydi. Siyah Mercedes akşam trafiğinin içinde, kente doğru ilerlemeye çalışıyordu. Şoför ile yolcular arasındaki cam kapatılmış, yolcuların işitilme korkusu olmadan konuşabilmelerine imkân sağlanmıştı.

Meyer pencereden dışarıya, hava kararmaya yüz tutarken teker teker yanmaya başlayan ışıklara, yanlarındaki küçük arabalara, onu kente götüren, şu Tanrının belası kentteki son toplantıya yaklaştıran üç şeritli yola baktı.

Yanlarından yamru yumru, paslı bir kaptıkaçtı geçti, ön koltukta kovboy şapkalı bir yerli, yarımda da ağlayan çocuğunu kucağında tutan şişko karısı vardı. Tüm camları açık olan arabadan, Paraguay arp müziği geliyordu. Kaptıkaçtının arkasında, beş altı kadar esmer çocuk, müziğe uymaya çalışarak maymunlar gibi tepiniyordu. Çocuklardan biri Mercedes'e bakıp dilini çıkardı, kaptıkaçtı yanlarından geçerken de eğilip donunu indirdi, kıçını Mercedes'tekilere döndü.

Pis ve salak Dago'lar. Meyer iğrenerek başını öbür yana çevirdi. Kendi arkadaşları burada yaşamaya nasıl dayanıyorlardı? Kruger'e baktı. Meyer gerilimi daha fazla taşıyamayacaktı.

- Bahsettiğin o haberler...

- Tsarkin'le ilgili. İki gün önce intihar etti.

Meyer şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı:

- Öldü mü?

Kruger başıyla onayladı.

- Zaten birkaç saati kalmıştı. Kanser.

Galiba acı çekmeden ölmeyi tercih etti. İntihar etmeden önce, Franz'a bir mektup gönderdi. Acıya dayanamayacağını yazmış. Hepimize iyi dileklerini iletmesini, bize katılamadığı için üzgün olduğunu söylemesini istemiş. Meyer başını salladı, durumu anlamış, bir zamanlar Franz'ın Tsarkin'in sağlığıyla ilgili bir şeyler anlattığını hayal meyal hatırlamıştı.

- Büyük kayıp, dedi Meyer.

Sonra birden aklına bir şey geldi, korkunç bir şey.

- Ya belgeleri?..

Gümüş saçlı adama çevirdiği gözleri korku doluydu. Gümüş saçlı adam gülümsedi.

- Endişelenecek bir şey yok, Johannes. Tsarkin bütün belgeleri yaktı. Her şeyi. Bize kadar ulaşacak tek bir ipucu kalmadı. Hiçbir şey.

- Bizimkiler bundan emin mi?

Cevap veren Kruger'di bu kez.

- Franz *policia* gittikten sonra evi aradı. Endişelenecek hiçbir şey yok. Franz hizmetkârlarla da görüştü. *Policia* konuyu basit bir intihar olarak görüp, kapatmış bile.

- Tsarkin'in çalışma odasına ve özel eşyasına da bakmışı mı?

- Sadece birkaç eski fotoğraf albümü varmış. Onları aldı.

- Ya Tsarkin'in banka kasası?

- Tsarkin kasayı kendi boşaltmış. Tetiği çekmeden önce de her şeyi yakmış.

Meyer'e baktı.

- Franz'ın son derece dikkatli davrandığından eminim, …

Meyer başıyla onaylayıp:

- Ya toplantıyla ilgili ayrıntılar?.. diye sordu.

- Tsarkin otelin her zamanki gibi hazır olduğunu söylemişti, ama Franz emin olmak için bir kez daha kontrol etti. Her şey yolunda.

Kruger durakladı. Sonra gülümseyerek sözüne devam etti.

- İhtiyar Nicolas tedbirli bir adamdı. Hayatta olduğu kadar, ölümde de tedbirli.

Kruger pencereye döndü. Gümüş saçlı adam koltuğa iyice yaslandı. Meyer de aynı şeyi yaptı, rahatlamıştı.

Hernandez altıya on kala Excelsior Oteline vardı. Buick'i otoparkın ucunda, yangın çıkış kapısının yirmi metre ötesinde durdurdu. Yangın çıkışına yönelmeden önce, otoparkta yalnız olduğundan emin olmak isteyerek çevresine bakındı, elini kapıya dayayıp itti. Kapı sadece içeriden açılacak biçimde sürgülenmişti. Sürgünün işleyip işlemediğini görmek için daha önce denemiş, gördüklerinden tatmin olmuştu. Yangın çıkışını kullanmak zorunda kalmayacağını umuyordu, ama işini rastlantılara bırakmak niyetinde de değildi. Herhangi bir şeyin kapıların parka açılmasına engel olmasına izin veremezdi. Kapıların hemen dışında, mutfağın arka kapısına yirmi metre uzaklıkta duran çöp bidonları da yolu kapatmıyordu. Gördüklerinden memnun, arabaya döndü, valizini aldı, şoför kapısını kilitlemedi.

Sonra otelin ana kapışma yöneldi. Üzerinde yıllardır giymediği gri takım elbisesi, gözünde de koyu camlı gözlükler vardı. Elbisenin modası geçmişti, üzerine bir numara dar geliyordu, ama beyaz gömleği ve mavi ipek kravatıyla saygın göründüğünün farkındaydı. Duştan sonra giyinip aynaya baktığında kendini tanıyamamış, her zamankinden değişik taradığı saçları gözüne daha koyu ve daha gür görünmüştü.

Aydınlık lobiden geçip doğruca resepsiyona giderken, gözü tezgâhın ardında, bazı kâğıtları düzenlemeye çalışan koyu renk elbiseli şişman adama ilişti. Hernandez'in yaklaştığını anlayan adam başını kaldırdı.

- Senyor!

- Bu akşam için bir oda ayırtmıştım. Adım Ferres.

- Bir dakika, Senyor. [70]

Adam bilgisayar klavyesine uzanıp şişman parmaklarıyla tuşlara bastı, başını kaldırmadan

- Senyor Ferres, dedi,

- Yüz dört numaralı oda. Birinci kat.

Başını kaldırdı, tebessümü yüzünde plastik bir maske gibi duruyordu.

- Son boş odamız. Şanslısınız.

"Umarım, öyledir" diye düşündü Hernandez. İki gece önce otele telefon edip oda ayırtmış, resepsiyon görevlisine daha önce de birinci katta kaldığını, manzarayı unutamadığı için de yine birinci katı tercih edeceğini söylemişti.

Resepsiyon görevlisi bilgisayara bakarken sabırsızlıkla beklemiş, adam bir odası olduğunu söyleyince de rahat bir nefes almıştı. Son oda, iki kişilik, ama olsun. Hernandez farkı ödemeye hazır olduğunu belirtmişti.

- Senyor hesabını nakit mi ödeyecek, yoksa kredi kartıyla mı?

- Nakit, dedi Hernandez. Hem de hemen ödemeyi tercih ederim. Yarın sabah erkenden ayrılmak niyetindeyim de.

- Baş üstüne.

- Kısa süre sonra gelecek arkadaşlarımı bekliyorum. Odama hemen bir şişe şampanya, bir tepsi de kanepe gönderin lütfen.

- Tabiî, senyor. Hemen. Hemen ilgileneceğim.

Şişman resepsiyon görevlisi ahizeyi kaldırıp oda servisinin numarasını çevirdi, Hernandez'in oda numarasını verip siparişini iletti, ahizeyi yerine bırakırken tebessüm maskesini yeniden taktı.

- Bir dakika, Senyor. Faturanızı hazırlayayım. Sonra bagajınızla ilgilenecek birini çağırırım.

On dakika sonra, Hernandez otel ücretini ödemiş, birinci katta asansörden iniyordu. Bellboy bavulunu taşıyarak yol gösterdi, koridorun ucunda, Tsarkin'in tuttuğu süitin karşı sırasında, beş oda ötesindeki kapıyı açtı. Birinci katta bir oda bulmak şarttı. Üstelik boş olan son odayı tutmayı başarmıştı, acaba iyi talih belirtisi mi? Excelsior'a telefon edip oda ayırtışının ertesi günü yeniden otele gelmiş, odaların yerlerini tekrar gözden geçir inişti. Odası mükemmeldi, ne çok yakın, ne de çok uzak.

Bellboy'un peşinden odaya girdi, çocuğun ışıkları yakıp, valizi sandığın üzerine yerleştirdikten sonra, bahşiş beklemeye başladığını gördü. [71] Hernandez cüzdanını çıkardı, Bellboy gülümsedi, iyi geceler dileyip çekildi.

Hernandez pencereye yaklaşıp dışarı baktı; her yerde ışıklar yanmaya başlamıştı. Hızla kentin üzerine inen karanlık onu endişelendiriyor, planından kuşku duymasına yol açıyordu. Artık gerçekten korkuyordu. Güçlükle yutkundu, saatine baktı. Altı. Koridorun üzerindeki odayı kim kullanacaksa, biraz sonra gelecek olmalıydı. Kapı sertçe vuruldu. Hernandez gelenin kim olabileceğini tahmin etmeden önce, yüreğinin hızla çarptığını duydu.

Beyaz ceketli, gülümseyen garsonu içeri aldı, şampanya ve kanepe dolu yemek arabasını odaya itmesini izledi, tabak ve bardakların şıngırdamasını duydu. Adam abartılı hareketlerle arabayı odanın ortasına getirdi. Hernandez şampanyayı açmamasını, arabayı da odada bırakmasını istedi.

- Tabiî, Senyor. Garson eğilip gider gibi yaptı; belli ki bu harekete epeyce

çalışıp uzmanlaşmıştı çünkü gider gibi yapmasına karşın, yerinden bile kıpırdamamıştı.

Hernandez cebindeki desteden birkaç banknot çekti.

- Kusursuz bir oda servisi, dedi. Adın ne?

- Mario, Senyor. Mario Ricardes.

- Teşekkür ederim, Mario.

Adam Hernandez'in uzattığı parayı aldı, tekrar eğildi ve gitti. Hernandez şampanyaya ve yiyeceklere baktı. Hikâyesi ona şimdiden ufak bir servete patlamıştı. Değeceğini umuyordu. Şampanya Fransız malı ve çok pahalıydı, kırılmış buzla dolu kovanın yanına altı tane pırıl pırıl şampanya kadehi dizilmişti. Kanepeler de harika görünüyordu: gümüş bir tepsiye özenle dizilmiş, tütsülenmiş somon, ançüez, çeşitli peynirler, kıymalı üçgen ekmekler. Oysa Hernandez aç değildi, midesinin dibindeki korku sanki canlı gibiydi. Üstüne üstlük terlemeye de başlamıştı. Bütün bunlara aldırmamaya, sadece bundan sonra yapacaklarını düşünmeye çalıştı. Gidip yatağın kenarına oturdu, valizini açıp ihtiyacı olan şeyleri, özenle yanına dizdi. Hızla çalışmaya koyulup, gereken parçaları gereken yerlere yerleştirdi. On dakika sonra işini bitirdiğinde, yatağa oturup bir sigara yaktı, sonra telefonu kaldırıp yüz yirmi numaralı süitin numarasını çevirdi.

Tanrı'ya şükür, süiti kullanacak kişi her kimse, erken gelmeye kalkmamıştı. Biri telefona cevap verseydi, yanlış numara çevirdiğini söyleyip özür dileyecek, telefonu kapatacaktı. Yeniden saatine baktı. Altıyı on geçiyor. Sigarasını kristal tablaya bastırıp kalktı. Gergindi. Lobiye inme zamanı gelmişti.

Mercedes, Excelsior'un önüne doğru yaklaşırken, Meyer bu kez değişik bir otelde kalacağını düşündü. Bu oteli daha önce de kullanmışlardı. Winter de, o da. Ama hiç birlikte kalmamışlardı. Rapor toplantılarına sırayla katılıyorlardı. Otelde toplanmak Tsarkin'in fikriydi. Her seferinde değişik bir odada toplanıyorlar, böylelikle konuşmalarının dinlenmesini önlüyorlardı. Franz'ın ya da Tsarkin'in evinden, kulaklarını kapıya dayayacak hizmetkârların ya da meraklı komşuların güvenliği tehlikeye sokacağı evlerden çok daha iyi. Tabiî, Chaco'daki ev en uygunuydu, ama hem çok uzaktı hem de yağan yağmurlardan sonra yolların geçit vermeme tehlikesi vardı. Oteller daha güvenli, daha az dikkat çeken yerlerdi. Zaten her zaman girip çıkan işadamlarıyla, turistlerle dolu olurlardı. Schmidt ve şoför arabadan indi, kapıları açtı. Sonra Kruger ile Schmidt öne düştü, lobinin yolunu gösterdi. Meyer gümüş saçlı adamla yan yana yürüdü. Kruger elinde çantasıyla resepsiyona doğru giderken, beklediler. Meyer çevresindeki görkemli görüntüye baktı. Hemen yakındaki deri koltuklarda, dar ve kısa etekli iki güzel

kız oturuyordu. Onların yanında da gri takım elbise giymiş, gazete okuyan genç biri. Pezevenkleri mi? Kızlar adi görünüşlüydü, hem de çok adi. Belki de, Franz daha sonrası için bir sürpriz hazırlamıştı? Franz'ı düşününce, her şeyi hazırlamış olacağından emin oldu. [73]

Kruger'in resepsiyonun yanından ayrılıp yanlarına geldiği gördü. Meyer Almanca:

- Hangi oda? diye sordu.

- Yüz yirmi, dedi Kruger.

Kruger'in peşinden asansöre yürüdüler. Altı on beş. Hernandez bir gazete almış, resepsiyonun hemen karşısındaki deri koltuklardan birine oturmuştu. Lobide hafif bir müzik duyuluyordu, ama Hernandez oturduğu yerden resepsiyonda konuşulanları duymaya çalıştı. Hemen ötesinde adam öldürmek istermişçesine giyinmiş iki muhteşem kız oturuyordu: yüksek topuklu ayakkabılar, yırtmaçlı dar etek, ağır makyaj. Hernandez kim olduklarını biliyordu, kent otellerini sıradan geçiren profesyoneller. Kızlardan biri ona bakıp gülümsedi. Tebessümü görmezlikten gelip - zor iş - gazetesini açtı, okur gibi görünmeye çalıştı, ama gözlerini otelin girişinden ayırmadı. Hernandez'in adamları görmesi için on dakika beklemesi gerekti. Lobiye girdiklerini duyduğunda gözleri ışıldadı. Dört kişi, hepsi de takım elbiseli, dördü de Avrupalı. Birden kuşkuya kapıldı. Adamların hiçbirinin valizi ya da bavulu yoktu, içlerinden sadece ikisinin elinde evrak çantası vardı. "Belki de kentten, bir iş görüşmesinden dönen işadamlarıdır" diye düşündü, ama içindeki ses ona beklediklerinin bunlar olduğunu adeta haykırıyordu. Adamlardan birinin, soluk renk keten elbisesi içinde rahat hareket edemeyen devin, koruma olduğu açıktı. Grubun önünde yürüyor, geniş omuzları, kısa kesilmiş sarı saçlarıyla dikkat çekiyordu. Salına salına, ama güçlükle yürüyor, bu beceriksizliğiyle de sanki granitten yapılmış izlenimini veriyordu. "Karşısına çıkmak isteyeceğim adamlardan değil" diye düşündü Hernandez, 'Tabiî eğer arkamda bir ordu yoksa." İkinci adam da sert görünüşlü, ama gençti, otuzlarının ortasında. Jöleli saçları parıltılar saçıyordu. Elindeki evrak çantasıyla üst düzey yöneticilere benziyordu. Üçüncüsü orta yaşlı, kısa ve şişmandı, buruşuk bir takım giymişti. Çantasını koltuğunun altında tutuyor, yorgun görünüyordu. [74] hem de çok yorgun. Şişman yanakları, uçuş boyunca içki içmiş gibi, sarkıktı. Grubun içinde asıl dikkat çekense, dördüncüydü. Uzun, zayıf, yakışıklı yüzünü çevreleyen gümüş saçları geriye taralı zarif biri. Ötekiler beklerken, saçları jöleli olan resepsiyona gitti. Hernandez kulak kabarttı, konuşmaları otelin yayınladığı müzikten süzmeye çalıştı, ama adam çok alçak sesle konuşuyordu.

- Si, senyor...

Resepsiyonun ardından önce birkaç kelime, sonra da İspanyolca birkaç kelime kırıntısı duyuldu. Birden lobideki müzik yükseldi, yükseldi, diğer tüm sesleri

boğdu. Allah kahretsin! Daha yüksek sesle konuş amigo. Daha yüksek.

- Sizin için her şey hazır, Senyor...

Yine mırıltılar. Allah kahretsin! Oda numarasını duyamamıştı. Hernandez kalkıp yaklaşmayı düşündü, ama adamlardan birinin, buruşuk elbiseli olanın, önce kızlara sonra da kendine baktığını gördü. Oturuşunu değiştirdi, saatine bakma bahanesiyle başını eğdi. Adamın yüzünü görmesini istemiyordu. Gazetesini yeniden açmak üzereydi ki, adamın Almanca konuştuğunu duydu. Anadili, çocukluğunda konuştuğu dil... Buruşuk, lacivert elbiseli adam Hernandez'in yanından geçip asansöre doğru yürürken, saçları jöleli olana dönmüş, alçak sesle soruyordu.

- *Welche nummer*?[4]

- *Ein hundert zwanzig*[4] [[4] - Hangi oda? - Yüz yirmi (ç.n.)]

Hernandez sırtının ürperdiğini hissetti, sonra midesine yerleşmiş korku büyüdü, dayanılmaz bir hal aldı. Adamlar bunlar. Asansöre doğru ilerlemelerini izledi. En yaşlıları, gümüş saçlı olanı, grubun ortasındaydı. Bir şeyler söyledi, ötekiler gülümsediler. Hernandez söylenenleri duyamamıştı, adamlar çok uzaktaydı. Asansörün kapısı açıldı, adamlar bindi. Hernandez ayağa kalktı, asansör göstergesinin bir sayı üzerinde durmasını bekledi. [75] ikinci asansöre yönelmeden önce bir dakika kadar bekledi, kapılar açılırken yetişti. İçeri girip birinci kat düğmesine basarken, korkudan ter içinde kaldığını hissetti. Birinci katta, asansörden çıktıktan sonra, Schmidt'in peşine takılıp odanın kapısının önüne geldiler. Schmidt kartı aralıktan geçirip kapıyı açtı, kafasını eğerek içeri girdi. Işıkları yaktı, odayı gözden geçirdi, perdeleri kapadı. Bütün bunları yaparken iri vücudundan beklenmeyecek kadar hareketli ve çevikti. Önce Kruger, sonra da diğerleri içeri girdi. Meyer kapıyı kapatırken, Kruger elindeki çantayı açmıştı bile. Çantadan kare biçiminde, elektronik bir detektör çıkardı, göğüs hizasında tuttu, gözlerini cihazın kırmızı ibresinden ayırmadan kendi çevresinde bir daire çizdi, alarm sesini duyabilmek için kulak kabarttı. Hiç ses yoktu. Daha önce de hiç alarm sesi duymamıştı, ama bu atlanmaması gereken bir önlemdi. Kruger aleti tekrar çantaya yerleştirirken, "Temiz" dedi. Schmidt kilitli kapının hemen yanına bir koltuk çekip oturdu, kollarını kavuşturdu. Meyer dev adamın koltukaltlarındaki şişkinlikte kılıf içinde bir tabanca ile ağzı testere gibi tırtıklı bir bıçak bulunduğunu biliyordu. Adam her iki silahta da uzmandı, hiç konuşmaması onu daha da korkutucu kılıyordu. Yine de toplantılarda bulunması Meyer'in kendini güvende hissetmemesine neden oluyordu. Schmidt'le karşılaşanlar arasında hayatta kalmayı başaran henüz yoktu. Zaten bunu anlamak için adamın hacmine bakmak yeterliydi ya... Üç adam odanın öbür köşesindeki masanın çevresine otururken, klima hafif homurtular çıkararak odanın nemli havasını soğutmaya, serinletmeye çalışıyordu. Meyer mendiliyle alnını sildi, çantasını açıp kâğıtlarını çıkardı,

özenle önüne yerleştirdi, sonra başını kaldırdı, başlamasını sessizce bekleyen öteki ikisine baktı.

- Herhalde önce Brandenburg konusundaki rapor, öyle değil mi? diye sordu Meyer.

Gümüş saçlı, yakışıklı adam, ince ve zarif parmaklarını kavuşturdu, başını sallarken yumuşak gözleri parlıyordu.

- Eğer senin için fazla zor olmazsa, Johannes. [76] Yorgun olduğunu biliyorum, o yüzden mümkün olduğunca çabuk bitirelim şu işi.

Meyer başıyla onayladı, alnındaki teri yeniden silmek zorunda kaldı. Sonra, gözlerini önündeki kâğıtlarda gezdirip konuşmaya başladı.

Yedinci kısım

Asuncion

Hernandez banyo aynasının karşısında, ter içindeydi. Gri takım elbiseyi çoktan çıkarmış, koyu renk güneş gözlüklerini bir kenara atmıştı. Şimdi üzerinde sadece beyaz gömlek vardı, ama bu kez siyah bir kravat takmıştı. Takım elbise yerine, bir gün önce Palma Sokağındaki otel ve restoran malzemeleri dükkânından aldığı beyaz bir garson ceketi, siyah pantolon ve siyah ayakkabılar giydi. Gözlükleri çıkarıp saçını jöleyle iyice yapıştırdıktan sonra başka biri olup çıkmıştı, bambaşka biri. Sağ yanağındaki yara izine dokundu. Bu konuda yapılacak bir şey yoktu.

Planının kusursuz olmadığının farkındaydı. Zaten kusursuz planlar yok denecek kadar azdı, bu da aceleyle yapılmıştı, hatalı da olabilirdi, ama elindeki tek plan buydu işte. Eğer adamlar gerçek profesyonellerse diye düşünüyordu - ki öyle olduklarından da emindi - toplantıya başlamadan önce süiti araştırıp dinleme cihazı arayacaklardı. İşte bu nedenle onlara biraz süre tanımak istemişti. Eğer planı başardı olursa, konuşmalarının bütününü kaydedemeyecekti, ama süitte söylediklerinin önemli bir bölümünü banda alacağını umuyordu.

"Eğer planı başarılı olursa." Yatak odasına geçti, daha önce çalışma masasının çekmecesinden aldığı otelin antetli kâğıdına yazdığı nota baktı. "Şampanya ve kanepe. Süit yüz yirmi." [78]

Servis arabasının yanına diz çöküp kenardan sarkan beyaz örtüyü kaldırdı. Daha önce bantla yapıştırdığı minik mikrofonu gördü, yerine iyice tutturulup tutturulmadığını kontrol etti. Sonra örtüyü tekrar sarkıttı, dikkatini yatağın üzerindeki malzemeye yoğunlaştırdı. Japon yapımı, bir kitaptan da küçük bir teyp. Verici mikrofonu çalıştırıp kayıt aletini denemiş, malzemenin Torres'in tahmin ettiği gibi kusursuz çalıştığını görmüştü. Teyp pille çalışıyordu. Hernandez satın aldığı minik kasetlerden birini makineye taktı. Artık her şey hazırdı. Yatağın üzerinde, gereğinde kullanılmaya hazır, iki saatlik yedek bir kaset daha vardı. Ayağa kalkıp saatine baktı. Altı kırk. Adamlar on beş dakikadır süitteydi. Bu kadar zamanın yeterli olacağını düşündü.

Koltuk altlarının terlediğini, göğsünden ve boynundan ter damlaları kaydığını hissetti. Alnı da terlemişti. Beyaz garson peçetesini aldı, alnını kuruladı, sonra peçeteyi sol kolunun üzerine yerleştirdi. Hazırdı. Birkaç saniye tereddüt etti. Rodriguez'i, adamın cesedindeki korkunç pembe yarayı düşündü, sırtı korkuyla ürperdi.

Görüntüyü kafasından atmaya çalışarak hızla kapıya yürüdü, açtı, koridoru kolaçan etti. Bomboş. Yemek arabasını arkasından çekerken, oda kartının pantolon cebinde olup olmadığını kontrol etti, sonra oda kapısını kapattı. Yaklaşan sesler olup olmadığına kulak kabarttı. Hiç ses yok. Hernandez derin bir nefes alıp çabucak verdi, sonra servis arabasını yüz yirmi numaralı süite

doğru itmeye koyuldu. Raporu okumak Meyer'in yirmi dakikasını aldı. Temel noktaların üzerinde dururken, kendi başarılarının, kişisel katkılarının, üstlendiği işin güçlüğünün altını çizdi, belli etmeden kendini ön plana çıkarmaya çalıştı. Şimdi sıra sorulara gelmişti. Sözünü bitirdiğinde, masanın üzerindeki ter damlalarını gördü; çok terlemişti. [79] Göğüs cebinden çıkardığı mendille önce alnını kuruladı, sonra da masayı sildi. Dikkatini sadece gerçeklere, raporun anlatılmasına, bazı noktaların ve planın bu aşamasının öneminin altını çizmeye vermişti, sözlerini bitirince rüyada gibi davrandığının farkına vardı. Bakışlarını kaldırdı. Karşısında oturan gümüş saçlı adamın yakışıklı yüzünde tebessüm vardı. Duyduklarıyla aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. Dördü de kapının hafifçe çalındığını aynı anda duyup hızla döndü. Meyer, Schmidt'in tabancasını çıkarıp yarımdan sarkıtmış olduğunu gördü. Kapı yeniden ve daha güçlü çalındı, Kruger masadan kalkıp hızla kapıya yaklaştı. Schmidt İspanyolca seslendi, - Kim o?

Kruger dev adamı kenara itip kulağını kapıya dayadı. Kapının ardından gelen cevabı herkes duydu,

- Oda servisi, Senyor.

Kruger Schmidt'e başıyla işaret etti, iri adam, elini tabancasının kabzasında tutarak kapının ardından çekildi. Kruger kapıyı araladı, ayağını ve omzunu sıkıca kapıya dayamıştı. Kapının önünde, aptalca sırıtan oda servisi görevlisini gördü.

- Hiçbir şey ısmarlamadık, dedi Kruger kabaca. Yanlış odaya gelmiş olmalısın.

- Öyle mi, Senyor? Hay Allah... Özür dilerim... Garson önce elindeki kâğıda sonra kapının üzerindeki numaraya baktı, Kruger'e döndü.

- Hayır, Senyor... Yüz yirmi numara. Şampanya ve kanepe. Otel yönetiminin iyi dilekleriyle.

Kruger kapıyı açtı. Buz dolu bir kovaya yerleştirilmiş şampanya şişesine, tepsinin üzerine dizilmiş kanepelere baktı, soru soran gözlerini garsona çevirdi. Garson otelin antetli kâğıdına yazılmış siparişi gösterdi.

- Bakın, Senyor... burada yazılı. Süit yüz yirmi. Şampanya ve kanepe. Kruger kâğıdı aldı, dikkatle inceledi, iade etti.

Garson omuzlarını silkti.

- Eğer istemiyorsanız, Senyor, geri götürürüm. Sorun değil. [80]

İçtenlikle gülümsedi,

- Süitlerdeki konuklarımız için yeni bir ikram başlatmıştık da.

Kruger yeniden servis arabasına baktı. Dili damağına yapışmıştı, süit de

nemliydi. Buz gibi şampanyayla kanepeler doğrusu çok iştah açıcı görünüyorlardı.

- Tamam, tamam. Gir içeriye.

Kruger geri çekildi, garson servis arabasını yavaşça itti, odanın ortasına, ötekilerin çevresinde oturdukları masanın hemen yanına getirdi. Şampanya şişesinin ağzındaki teli açmaya çalışırken, jöleli siyah saçlı adam,

- Bırak, dedi, bunu biz de yapabiliriz.

Garson başını salladı, büyük bir yükten kurtulmuşçasına gülümsedi.

- Nasıl isterseniz, Senyor. Başka bir emriniz var mı, Senyor?

- Hayır, yok.

Garson keten örtüyü düzeltti, kadehlerden ikisinin yerini değiştirdi, hafifçe öksürdü. Kruger mesajı aldı, cebinden cüzdanını çıkardı, garsona bir banknot uzattı.

- *Muchas gracias*[1] [[1] İspanyolca, "Çok teşekkürler" (ç.n.)]

Kruger gözlerini garsona dikti, genç adamın yanağındaki yara izini gördü.

- Adın ne?

- Ricardes, Senyor, Mario Ricardes.

- Bundan sonra rahatsız edilmek istemiyoruz, Mario.

- Baş üstüne, Senyor. Tabiî, Senyor. Eğer arzu ettiğiniz bir şey olursa, lütfen oda servisini arayın.

Kruger başını sabırsızlıkla salladı. Hernandez kapıya yöneldi, gümüş saçlı adama arkasını dönüp kapının yanında, bir eli arkasında bekleyen sarışın deve doğru yürümeye başladı. Soluk almakta güçlük çekiyor, dağ gibi adamın açık tuttuğu kapıya yaklaşırken bütün vücudunun korkudan kasıldığını hissediyordu. Korkusundan kurtulmaya çalışarak, tekrar arkasına döndü, süitin içine doğru bir adım attı, tebessüm ettiğini fazla belli etmemeye çalışarak eğildi.

- *Buenas tardes, senores*[2] [2 İspanyolca "iyi akşamlar, Baylar" (ç.n.)]

Bir eliyle kapının tokmağını tuttu, masada oturanlara göz attı; buruşuk lacivert elbiseli yorgun adam, gümüş saçlı adam. Sonra kapıyı ardından çekerek kapattı, üç, dört adım attı, uzun uzun soluğunu boşalttı. Sırtındaki, boynundaki, alnındaki teri hissedebiliyordu. Tanrım...

Hızla odasına yöneldi. Üç adam yeniden masanın çevresine toplanmıştı. Meyer

rahatlamıştı. Garsonun neden olduğu ara, ona ihtiyacı olan toparlanma zamanını sağlamıştı. Rutubetli odada konuşmaktan gırtlağı kurumuş, uzun uçak yolculuğundan sonra, sıvı kaybının etkilerini hissetmeye başlamıştı. Buz gibi şampanya epey çekici görünüyordu, ama daha yapılması gereken işler vardı. Meyer kurumuş dudaklarını yaladı. Soruları cevaplandırma zamanı gelmişti. Gümüş saçlı adam öne eğildi, doğruca gözlerinin içine baktı, bir işadamı sesiyle sordu, - Sevkiyat?.. Meyer başını salladı.

- Yük daha önceden ayarladığımız gibi Cenova'dan alınacak.

- Ya İtalyan?

- Aradan çıkaracağız, ama yük konusunda kuşku yaratmadığımızdan emin olmak istiyorum. Bu nedenle Brandenburg işlerlik kazanana kadar beklemenin yararlı olacağını düşünüyorum. Sonra onu da diğerleri gibi düşünürüz.

Gümüş saçlı adam başıyla onayladı, sonra gözlerini yeniden Meyer'inkilere dikti.

- Bize bağlılıklarını bildirenler... Onlara güvenebileceğimizden emin olmamız gerekir.

- Verdikleri sözleri teyit ettirdim, dedi Meyer kararlılıkla. Aile bağlarından en ufak bir kuşku duymamamız gerekir. [82]

Kruger iskemlesinde rahatsızca kıpırdanarak Meyer'e baktı.

- O Türk'ten ne haber?

- Bir sorun görmüyorum.

- Kız, dedi Kruger. O kıza güvenebileceğimizden kesinlikle emin misin?

- Bizi kandırmaya kalkmayacaktır, bundan emin olabilirsiniz.

Meyer gözlerini gümüş saçlı adama çevirdi:

- Listedeki isimlerde bir değişiklik var mı?..

Gümüş saçlı adam başını kararlılıkla salladı:

- Hepsi öldürülecek.

- Yolculuğunuzla ilgili, diye sordu Meyer, her şey ayarlandı mı?

- Paraguay'dan altısında ayrılıyoruz.

Meyer adamlara baktı.

- Program, dedi, programı bir kez daha gözden geçirmemi ister misiniz?

İkisi de başlarını salladılar. Meyer parmağıyla gömleğinin yakasını yokladı.

Klimaya rağmen odadaki nemli sıcak dayanılacak gibi değildi. En az yüzde doksan nem. Boğucu bir hava. Toplantının bir an önce bitmesini istiyordu. Artık on dakika bir şey kalmıştı, daha fazla değil. Kruger temel noktaları yeniden gözden geçirmek isteyecekti. Kurumuş dudaklarını yaladı, garsonun getirdiği servis arabasına, buz kovasındaki şampanya şişesine özlemle baktı. Susuzluğuna bir yudum köpüklü şampanya ne iyi gelirdi. Bakışlarını Kruger'e çevirdi.

- Burası çok sıcak. Bir bardak su istesem?

Kruger başıyla onayladı. Meyer ayağa kalkıp üstünde bir sürahi ve bir sürü bardak olan yan masaya gitti. Bir bardağa ılık su doldurdu, gözlerini arabadaki buz gibi şampanyadan ayırmadan içti. Tanrım, biraz şampanya ne iyi giderdi. Kanepeler de ne kadar iştah açıcı duruyordu. Uçuş boyunca hemen hemen hiçbir şey içmemişti. Allah'ın belası yiyecek arabası dikkatini dağıtmaya başlamıştı. Bardaktaki suyu bitirip yenisini doldurdu. Buz gibi şampanya, iştah açıcı kanepelerle araba onu rahatsız ediyordu, gözünün önünden uzaklaştırmalıydı. [83]

Eğildi, arabayı usulca itti. Tekerleklerin bu kadar kolay dönmesine şaşırdı, arabanın hızla kayarak uzaklaştığını, halının üzerinden kayarak öteki köşedeki yazı masasına çarptığını gördü. Çarpmanın gücüyle yazı masasının üzerindeki ışık sallandı, neredeyse devrilecekti. Meyer döndüğünde, Kruger'in gözlerini önündeki kâğıtlardan kaldırdığını, kendine doğru baktığını gördü. Toplantının daha fazla sürmemesi için dua ederek iskemlesine oturdu.

Her şey yolundaydı, Hernandez kulaklıktaki klik sesini duyana kadar. Yatağa oturmuş, gerginliğini atmak için bir sigara yakmıştı. Japon yapımı teyp önündeydi, makaraları hâlâ hızla dönüyordu. Adamlar Almanca konuşuyorlardı, annesinin dilinde; teyp yüz yirmi numaralı süitteki sesleri kaydederken Hernandez konuşulanları rahatlıkla arılayabiliyordu. Çocukken, annesi onunla hem Almanca hem de İspanyolca konuşurdu, bazen de Paraguaylıların tercih ettiği, yerli İspanyolcayla karışık Guarani. Paraguaylı babasının nefret etmesine rağmen, Almanca, annesinin öğrenmesinde ısrar ettiği anadili olmuştu.

Konuşmaları duyuyordu, ama arada sırada da olsa durup düşünmek, kelimelerin anlamını, aralarındaki ilişkiyi hatırlamaya çalışmak zorunda kalıyordu. Ne de olsa yanında teyp vardı, daha sonra bandı dinleyebilir, kelimeleri daha doğru çevirebilirdi. Hiç olmazsa teyp vardı. İşte o sırada kulaklıktan gelen klik sesini duydu. Sesler karıştı, uzaklaştı, sonra da hiçbir şey duyulmaz oldu, sadece uzak bir vızıltı.

Hernandez yüksek sesle küfür etti. Hızla ses ayarı düğmesine uzandı, kulaklıkları kulağına yapıştırdı. Hiçbir değişiklik olmadı. Vızıltının dışında, her şey ölü. Torres malzemenin çok iyi olduğunu, çok hassas olmasına rağmen iyi

olduğunu, on metre ötedeki bir sivrisinek vızıltısını bile kaydedebileceğini söylemişti. Anlaşılan şu sırada ya gerçekten bir sivrisineği kaydediyordu ya da mikrofon tutturduğu yerden çıkmış ve bozulmuştu. Ya da adamlar mikrofonu bulmuşlardı. Aman Tanrım! [84]

Hernandez ter içinde, gitsem mi gitmesem mi, hemen kaçsam mı, kaçmasam mı diye düşünüyor Hayır kalmak daha doğruydu, adamlar onun hangi odada olduğunu, alıcının nereye yerleştirildiğini bilmiyorlardı. Üstelik odada kalırsa *policia*'yı da çağırabilirdi. Hernandez vücudundan yeniden ter boşaldığını hissederken kulaklıkları kulağına yapıştırdı. Uzaktan, çok uzaktan adamların karmakarışık seslerini duyabiliyordu. Terinin kemiğinden aşağıya süzüldüğünü, gömleğini ıslattığını, kumaşın sırtına yapıştığını hissetti.

Yalvarırım Tanrım, mikrofonu bulmalarına izin verme Hernandez on beş dakika boyunca yatağın kenarına oturdu, iki sigara daha içti, başına ağrılar sokan vızıltıyı dinledi. Sonra birden bir şeyler duymaya başladı. Tabanca sesi gibi bir gürültü. Hernandez'in yüreği hızla çarpmaya başladı. Korkudan kanı damarlarında donar gibi oldu. Sonra kulaklıktan güçlü kahkahalar yükseldi, bardakların şıngırtısını duydu, sesleri işitti.

- *Prost*,[3] [3] Almanca "Şerefe" (ç.n.)] - *Prost*. - *Prost*.

Koro halinde söylenen prost'lar. Hernandez soluğunu bıraktı, rahatlamaya, anlama başladı. Şampanya... adamlar şampanyayı açmıştı. Tanrıya şükürler olsun. Mikrofonu bulamamışlardı. Üç adam kadehlerini bir daha kaldırdı, bu kez sessizi Toplantı bitmişti. Meyer gümüş saçlı adama baktı, şampanyasını yudumladığını gördü. Görünüşünden de belliydi adam memnun olmuştu, hem de çok memnun. Toplantı geçmişti. Sonunda Kruger kadehini masanın üzerine bırakıp yere döndü.

- Senden ayrılmak zorundayız. Kuzeye kadar uzun bir yol var. Şoför seni güvenli bir eve götürecek.

Meyer başını salladı. Gümüş saçlı adam da kadehini masanın üzerine koydu, sonra Meyer'in elini iki elinin arasına alarak içten gelen bir sıcaklıkla tuttu. [85] Meyer gururlandı, böyle bir el sıkış içindeki sevinci artırıyordu. Kruger işaret edince dev Schmidt kapıyı açtı, koridora bir adım atıp önce sağına, sonra da soluna baktı. Döndü, çevrenin güvenli olduğunu işaret etti. Meyer ve Kruger evrak çantalarını aldılar. Schmidt'in arkasından gümüş saçlı adam, sonra Meyer, en sonda da Kruger gidiyordu. Kruger odaya son bir kez baktı, bir şey unutmadıklarından emin olması gerekiyordu. Sonra odadan çıktı, kapıyı çekti.

Schmidt önde, asansöre doğru yürüdüler. Hernandez yüz yirmi numaralı süitteki son sözleri belli belirsiz duydu, sonra sessizlik. Allah Torres'in de, malzemesinin de belasını versin! Yine de, hiç değilse bantta bir şeyler vardı.

Bir de adamların konuştukları konuyu bilebilseydi. Almanca cümleyi hatırlayarak ürperdi.

"*Sie werden alle umgebracht*. Hepsi öldürülecek.

Öldürecekleri kimlerdi? Soğuk bir dalga Hernandez'in vücudunu elektrik akımı gibi kapladı. Kim bu adamlar? Herhalde kaçakçı, Avrupalı büyük kaçakçılar. Uyuşturucu fiyatlarını belirlemek, yeni anlaşmalar yapmak için yılda bir, en çok da iki kez toplanan büyük patronlar. Yine de bütün bunlarda Hernandez'i, rahatsız eden, içindeki alarmları çaldıran tuhaf, değişik bir şey vardı. Adamlardan ikisi göçmenlerin vurgulu Almancasını, sesli harflerin İspanyolcadaki gibi yumuşadığı Güney Amerika Almancasını konuşuyordu. İçlerinden sadece birinin gerçek kaba Almancası vardı, tam bir Bavyeralıydı. Hernandez başını salladı, duyduklarıyla kafası karmakarışık olmuştu.

"Şoför seni güvenli bir eve götürecek" demişti ses. Neredeydi o güvenli ev? Şimdi bütün bunların önemi yoktu, şimdi önemli olan, bir an önce odadan çıkmak, otelden ayrılmaktı. Ama önce Torres'in malzemesini alması gerekiyordu. Eğer zamanı olursa, belki de adamları sözünü ettikleri güvenli eve kadar izleyebilirdi. Bundan biraz da kuşkuluydu ya. Belki de, işini hemen tamamlarsa... Telefonu kaldırdı, numara düğmelerine bastı.

- Oda servisi, dedi karşıdaki ses. [86]

- Ah, oda servisi. Yüz yirmi numaradaki arkadaşlarım telefonunuza ulaşmakta güçlük çekiyorlarmış. Odadaki servis arabasının alınmasını istiyorlar. Hemen.

- Tabiî, Senyor. *Pronto*.[4] Yüz yirmi numara. [[4] İspanyolca "hemen" (ç.n.)]

Hernandez ahizeyi yerine koydu, garson ceketini, siyah pantolon ile kravatı çıkarıp attı, hemen gri takım elbisesini giyip mavi ipek kravatını bağladı. "Bu kez koyu renk gözlüğe gerek yok" diye düşündü. İki dakikada her şeyi valize yerleştirmiş, oda kartını da cebine koymuştu. Yatağın üzerindeki yedek bandı alıp cebine tıktı. Hazırdı. Odasının kapısını araladı, oda servisi görevlisinin gelmesini bekledi. Lobide asansörden indiklerinde, Kruger ötekilerden ayrıldı, resepsiyona doğru yürüdü. Tezgâhın arkasındaki şişman adam başını kaldırdı, bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı.

- Senyor!

- Yüz yirmi numara, dedi Kruger, şimdi ayrılıyoruz. Bildiğim kadarıyla fatura ödenmişti, öyle değil mi?

Şişman adam bilgisayarına baktı.

- Haklısınız, Senyor. Oda ayırtıldığında, nakit olarak. Her şey istediğiniz gibi miydi?

- Evet, teşekkürler. Otelinizi kutlarım. Şampanya ve kanepeler de nefisti. Buenas tardes.

Kruger arkasını dönmek üzereyken resepsiyon memurunun şaşırdığını, sonra da gözlerini bilgisayar ekranına çevirip bir şeylere baktığını gördü, tereddüt etti. Adam duyduklarından bir şey anlamadığını gösteren bir bakışla ona döndü.

- Şampanya? Kanepe? Böyle bir siparişten haberimiz yok, Senyor.

Kruger yutkundu:

- Anlamadım?

Şişman resepsiyoncu gülümsemeye çalışarak,

- Bilgisayarda böyle bir sipariş yok, dedi. Bir yanlışlık olacak.

Kruger asabice: [87]

- Odamıza getirilen şampanya ile kanepeler... Bunların otelin ikramı olmadığını mı söylüyorsunuz?

Şişman adam, Kruger sanki bir şaka yapmış gibi geniş geniş gülümsedi.

- Hayır Senyor. Tabiî ki, hayır. Ama eğer istiyorsanız, kontrol ettirebilirim. Belki de başka bir süitin siparişi yanlışlıkla sizin odanıza gönderildi.

Kruger'in yüzü belirgin bir biçimde soldu. Resepsiyon görevlisi telefona uzanıp çoktan, bir numara çevirmişti. Biraz sonra ahizeye konuşmaya başladı, ama Kruger söylediklerini dinlemeye çalışmıyordu. Terlemeye başladı, içinde bir korku, bir endişe doğdu. Dikkatli biriydi, küçük ayrıntıları bile gözünden kaçırmayan, bir karara varmadan önce tekrar tekrar kontrol eden birisi. Ama bütün bunlar, tuhaftı... Şişman adam ahizeyi yerine yerleştirip Kruger'e döndü.

- Oda servisinde yüz yirmi numara adına kaydedilmiş hiç sipariş yok, Senyor. Bu çok ilginç.

Kruger avuçlarının içinin terlediğini hissetti. Arkasını döndü, bekleyenlere baktı. Sonra resepsiyon görevlisine bakarak hızla,

- Garson, dedi, garsonun adı Ricardes'ti sanırım.

Şişman adam gülümsedi.

- Telefonda konuştuğum oydu.

- Uzun boylu, genç biri. Sağ yanağında bir yara izi var. Resepsiyon görevlisi başını kaşıdı.

- Hayır. Ricardes uzun boylu değil. Yara izi mi dediniz? Hayır, hayır, kesinlikle olamaz. Anlayamıyorum, Senyor.

Oysa Kruger anlamıştı, anlıyordu. Birden kafası hızla çalışmaya başladı, olabilecek korkunç şeyleri düşündü, elini cebine soktu, cüzdanını çıkardı, cömertçe bir deste banknot çekerken endişesini, içinde kabarmaya başlayan soğuk öfkeyi göstermemeye çalışarak güçlükle gülümsedi, parayı tezgâhın arkasındaki şişman adama uzattı.

- Anlaşılan bir yanlışlık olmuş, dedi. Bunlar yiyip içtiklerimizi karşılar. Özür dilerim, ama galiba odada bir şey unuttum.

Şişman adam gülümsedi,

- Tabiî, Senyor. [88]

Kruger dönüp Schmidt'in, gümüş saçlı adamın ve Meyer'in beklediği yere gitti; adamlar yüzündeki endişeyi görmüş, rahatsızlığını hissetmiş, onu sessizce izliyorlardı. Kruger nabzının hızla attığını, kanının daha hızlı dolaştığını duydu, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, bir yerde işler korkunç derecede yanlış gitmişti. Solgun yüzünü arkadaşlarına çevirdi.

- Galiba, dedi Kruger, ölüm kadar soğuk, buz gibi bir sesle. Galiba bir sorun var.

Hernandez oda servisi görevlisinin kapının önünden geçtiğini duydu, kapının aralığından adamın beyaz ceketini, yüzünü gördü. Bu kez aynı garson değil. Garsonun kapıya birkaç kez vurmasını bekledi, cebinden plastik bir kart çıkarıp kapıyı açmasını izledi. Garson yüz yirmi numaraya girerken, Hernandez odasından çıktı, kapısını kapadı, sessizce koridorda ilerledi. Garsonun peşinden süite girdi, garson şaşırarak döndü.

- Senyor!

Hernandez gülümseyerek cebinde bir şeyler arıyormuş gibi yaptı.

- Tam gitmek üzereydim, gözlüklerimi banyoda unuttuğumu hatırladım. Gidip bir bakar mısın?

Garson gülümsedi.

- Tabiî, Senyor.

Banyoya yöneldi, ışığı açtı, içeri girdi. Hernandez servis arabasının yanına diz çöktü, yapışkan bantla tutturduğu mikrofonu aradı. Kruger lobide daha fazla zaman kaybetmedi. Acele ediyordu. Böyle durumlarda, bütün yetki ondaydı, şimdi de bu yetkiyi kullanıyordu. Meyer'in koluna yapıştı, soluk almak için bile duraklamadan, çabuk ve kararlı konuştu.

- Patronu al ve dışarıya, arabaya git. Karl'a sizi Franz'ın yerine götürmesini söyle, benden haber alana kadar orada bekleyin. Johannes'e ikinci Mercedes'ten ayrılmamasını, fuayenin önünde beklemesini söyle. Werner de otelin arkasına dolansın. Orada yangın çıkışı var, önünde beklesin. Rotman ve Werner'e odaya gelen garsonu tarif et. Uzun boylu, koyu renk saçlı, genç, otuzlarında. Sağ yanağında yara izi var. Onu görür görmez, istiyorum. Ölü ya da diri. Böyle söyle, Meyer. Ölü ya da diri.

Kruger gümüş saçlı adamın endişeli gözlerini gördü, sonra sesindeki alışılmadık öfkeyi duydu.

- O adamın bulunmasını istiyorum, Hans.

Gümüş saçlı adamın sesi neredeyse titriyordu.

- Ne pahasına olursa olsun, bulunmasını istiyorum.

Kruger başını salladı. Gümüş saçlı adam, Meyer'le birlikte yanından geçti, hızla çıkışa yöneldi. Kruger Schmidt'e baktı. İkisi birlikte hızla asansörlere doğru ilerledi.

- Özür dilerim, Senyor, gözlüklerinizi bulamadım. Banyoda bıraktığınızdan emin misiniz?

Garson banyodan çıkarken, Hernandez gülümsedi, arabanın yanında ayağa kalktı. Mikrofonu çoktan cebine atmıştı. Elinde gözlükleriyle güldü,

- Ne kadar aptalım. Düşürmüş olmalıyım... İşte, burada. Yine de yardımınız için teşekkürler. Garson gülümsedi.

- Bir şey değil, Senyor.

Hernandez garsonun arabayı iterek çıkmasını bekledi.

- Bir bakayım, başka bir şey unutmuş muyum?

- Tabiî, Senyor.

Garson çıktı, kapıyı kapadı. Hernandez hızla odayı inceledi. Burada toplanan kişiler profesyoneldi. Arkalarında bir şey bırakmamaya özen göstermiş olmalıydılar. Yine de çevresini araştırdı. Hiçbir şey bulamadı, odadan çıktı, kapıyı çekti.

Koridoru geçip odasına girdi. Bir dakika sonra, bu kez valizini çekerek yeniden koridora çıktı. Kapıyı kapadı, asansörün kapısının açıldığını gördü. Asansörden inen iki kişiyi görüp, dondu. Karşılıklı bakıştılar. Hernandez iki adamın - süitte rastladığı siyah saçlı ile sarışın dev - ona bakıp tereddüt ettiklerini görünce kalbinin duracağını sandı. Sonra sarışın olanı elini cebine soktu, elinde bir tabanca kabzası göründü. Aman Tanrım! Hernandez arkasını döndü, koridorun

ucuna, yangın çıkışına doğru koşmaya başladı. [90]

- *Halt*![5] [[5] Almanca "Dur!" (ç.n.)]

Almanca haykırışla birlikte, halının üzerinde koşuşan ayakların seslerini duydu. Hernandez yangın çıkışma varıp kapıları itti. Acil çıkış merdivenlerinden uçarcasına indi, elindeki ağır valiz kenarlara çarpıyor, hızını kesiyordu. Hernandez valize küfür ederken, basamaklardaki ayak seslerini duydu.

- *Alto*! *Alto*![6] [[6] Almanca "Yukarı! Yukarı!" (ç.n.)]

Arkasındaki şimdi İspanyolca bağırıyordu, ama Hernandez durmadı, basamakları ikişer ikişer, üçer üçer inmeye devam etti. On saniye sonra, ciğerleri ateş içinde, alt kata vardı, göğsü sancıyordu. Yangın kapılarını itip karanlığa çıktığında, tereddüt etti. Aman Tanrım! Arkasındaki basamaklarda, adamların ayak seslerini duydu. Onları durduramazsa, arabaya yetişemeyeceğini düşündü. Çılgın gibi çevreye baktı, yakındaki metal çöp kutularını gördü. Boş elini uzatıp kutulardan birini yakaladı, çevirdi. Kapağı beton zeminin üzerine koyup tekmeleyerek, yangın merdiveninin kapısı ile beton arasına sıkıştırdı. Ardına bakmadan arabaya doğru koştu. Hernandez Buick'in yanına vardığında, ardındaki demir kapılara inen yumrukları, öfkeli sesleri duydu.

- *Sind Sie da, Werner*?[7] [[7] "Orada mısınız, Werner?" (ç.n.)]

Yumruklar çılgınca, davul çalar gibi kapıyı dövüyordu, ama çöp kapağı dayandı. Hernandez valizi arabaya fırlayıp bindi, kapının arkasından gelen ses yükselmiş, umutsuzluğu da elle tutulacak kadar belirginleşmişti.

- *Werner*! *Schnell*![8] [[8] *Werner*! "Çabuk!" (ç.n.)]

Hernandez titreyen elleriyle kontak anahtarını yerine sokmaya uğraştı. Sonunda becerdi, anahtarı çevirdi. Motor öksürüp sustu. Hernandez damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. Hayır! Lütfen! Şimdi değil! Çalış, ne olur çalış! Anahtarı yeniden çevirdi, gazı pompaladı, vücudu alev gibi ve terden sırılsıklamdı. [92] Arkasındaki gümbürtüyü duyarak döndü, betonun üzerinde sürüklenen demirin sesini tanıdı, çöp kutusunun kapağı daha fazla direnememiş, çıkan gümbürtü otoparkın sessizliğini parçalamıştı. Aman Tanrım!

Buick'in motoru birden canlandı. Hernandez bütün gücüyle gaza bastı, araba kükreyerek öne atıldı. Çıkışa doğru gelirken, karanlığın içinden koşarak çıkan gölgeyi gördü. Bir adam. Otuz metre ötede. Hernandez adamın elini ceket cebine götürdüğünü, bir şey çıkarmaya çabaladığını gördü. Werner... Bu adam Werner olmalı. Hernandez gaz pedalını döşemeye yapıştırdı. Buick çılgın gibi ileri atılırken, ışık düğmesini çevirip uzunlarını yaktı, adamın ışıktan korunmak

için elini yüzüne götürdüğünü, kalkan elinde de bir tabanca olduğunu gördü. Saniyenin yüzde biri kadar bir süre kazanmıştı, ama yeterliydi. Adam arabadan kaçmak için soluna döndü, bu hareketiyle yalandaki arabanın kaputuna çarptı, farların ışığı adamın suratındaki dehşeti yakaladı.

Hernandez Buick'i park etmiş iki arabanın arasından geçirdi, hızla Şili Caddesi'ne yöneldi. Kruger ve adamlarının çılgınlar gibi, otelin ön kapışma koşmaları, bekleyen ikinci Mercedes'e binmeleri, iki dakika sürdü. Şoför motorun devrini yükseltirken sordu,

- Neler oluyor?

Kruger çıldırmış gibiydi. Ön kapıyı açtı, şoförün koluna yapışıp çekti, direksiyonun arkasına geçti, torpido gözünü açıp cep telefonunu çıkardı. Parazitli hattı dinleyip karşıdakinin cevap vermesini beklerken, ter içinde küfretti. Karşı tarafta ahizenin kaldırıldığını duydu.

- Si?

- Hattımız temiz mi? diye sordu Kruger aceleyle, yüreğinin göğsünde gümbürtüyle çarptığını, nefes almakta güçlük çektiğini fark etti.

- Bir dakika

Uzun bir sessizlik.

- Devam et.

- Ben Kruger. Oteldeyim. Bir sorun çıktı. Galiba birisi Brandenburg konusundaki konuşmamızı dinledi. Öteki tarafta uzun süreli bir sessizlik daha oldu. Sonra aynı ses, "Aman Tanrım..." dedi.

Sekizinci kısım

Asuncion

Hava kararmıştı. Adam ile iki kız Asuncion'un varlıklı dış mahallesindeki büyük evin havuz başındaki masada, bir garsonun az önce getirdiği içkileri yudumluyorlardı. Havuzun içindeki ışıklar, suya tatlı bir mavilik vermişti.

Franz Lieber karşısında oturan iki güzel kıza baktı, İkisi de yarı melezdi, çok genç ve çok güzel iki yarı mestizo, on dört yaşından fazla göstermiyor, birbirlerine ikiz kadar benziyorlardı. Sadece kadınlığa yeni adım atmış kızlarda olabilecek bir cinsellikleri vardı; yanık ipeksi tenleri, gerekli yerlerde, gerekli yuvarlaklığa erişmişti. Bileklerinde ve kulaklarında ucuz takılar, dar ve kısa yazlık eteklerinin altında güneş yanığı kusursuz bacakları vardı. Her ikisinin iri ve dik göğüsleri, kusursuz kalçaları dikkat çekiyordu, Lieber gülümsedi, - Arkadaşım birazdan burada olur, dedi. O arada siz oturun ve keyfinize bakın.

Lieber kızların gülümsediğini gördü. İçlerinden biri dik memeleri arasındaki yarığı Lieber'e göstermek için eğildi, bardağından bir yudum aldı. "Daha on dördünde" diye düşündü Lieber, "Ama şimdiden vücudunu bir silah gibi kullanmayı öğrenmiş." İçlerinden akıllı olanı sordu,

- Madam Rosa sizin kızlara çok cömert davrandığınızı söylemişti; si? [94]

Lieber sırıttı.

- Bana keyif veren kızlara karşı hep çok cömert oldum.

Kız güldü:

- Öyleyse sizin çok hoşunuza gidecek şeyler yaparız, dedi.

Arkadaşına baktı, her ikisi de okul çocukları gibi kıkırdadı. Lieber dişlerini göstererek, aç bir kurt gibi sırıttı. Elli yaşındaydı, kırlaşmış gür saçlarını geriye taramıştı. Kauçuk gibi sert ve kaba yüzü, çocukluğunda geçirdiği bir cilt hastalığının hatırası kırmızı lekelerle doluydu. İri bir adamdı, iri kemikli. İştahı da iyiydi, şiş göbeğinden de anlaşıldığı gibi hem yemek hem de içmek konusunda iştahlıydı. Ama özellikle de kadınlar konusunda.

Bu akşam Hans'la birlikte eğlenecekler, kızlarla yatak oyunları oynayacaklardı. Bu, Lieber'in bazı konuklarına, uzun ve yorucu bir günden sonra sunduğu rahatlatıcı ve dinlendirici ikramlardan sayılırdı. Lieber saatine baktı. Hans birazdan burada olurdu. Önce kızlarla soğuk bir şeyler içer, sonra da yatak odasına çekilirlerdi. Beklerken, biraz eğlenmeye karar verdi. Daha konuşmamış olan kıza gülümsedi. "Daha acemi" diye düşündü Lieber, "Bu işe gireli çok olmamış."

- Adın ne?

- Maria.

- Buraya gel, Maria.

Kız, arkadaşına baktı. Arkadaşı başını sallayınca, yavaşça ayağa kalktı, masanın çevresinden dolanıp Lieber'in önünde durdu. "Yenecek kadar güzel" diye düşündü Lieber. Lieber kocaman elini kızın dizinin hemen üzerine koyup yumuşak tenine dokundu. Yine aç kurt gibi sırıttı.

- Eteğini kaldır, Maria.

Kız söyleneni yaptı. Siyah dar elbisesini sıyırdı, beyaz ipek külotunu, pürüzsüz kalçalarını gösterdi. Lieber beyaz pamuklu çamaşırın kenarlarından çıkan siyah tüyleri gördü, kızın yangının çizgilerini seçti. Elini kızın güneş yanığı baldırlarında gezdirerek yukarılara çıktı, külotun altına sokarak Maria'nın sol kalçasını avuçladı. O sırada masanın üzerindeki telefon çalmaya başladı.

Scheisse!

Elini kızın kalçasından ayırmadan, öteki eliyle telefona uzandı. [95]

- Si?

Sesi tanıdı, telaşı duydu. Eli yuvarlak kalçadan kaydı, tefenin ağızlığını kapadı, Lieber gözlerini önce Maria'ya, sonra da ötekine çevirdi.

- Özel konuşmam gerekiyor, dedi kabaca. İçeri girip bekleyin. Arkasındaki açık balkon kapısını, görkemli eşyayla dolu odayı gösterdi.

Maria tereddüt etti.

- Şimdi! diye kükredi Lieber.

Kızlar sesin şiddetiyle yerlerinden sıçradılar, balkon kapısına doğru koşarken aralarında fısıldaştılar. Lieber kızların gözden kaybolup konuşulanları işitemeyecek kadar uzaklaşmalarını bekledi, sonra telsiz telefona bağlı ses karıştırıcısının düğmesine bastı.

- Devam et.

Kruger'in endişeli sesinin söylediklerini dinledi, Karşı taraftaki ses kesilince ağzından sadece, "Aman Tanrım..." kelimeleri döküldü. Hernandez'in elbiseleri terden sırılsıklamdı. Kentin merkezine doğru giderken gözlerini dikiz aynasından ayırmadı, nereye gideceğini, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, saklanmak için güvenli bir yer bulmak zorunda olduğuydu.

Buick'in direksiyonunu sola çevirip Şili Caddesi'ne girdi, Plaza de Heros'tak Pantheon'un pembe kubbelerinin yarımdan geçti. Trafik yoğun değildi, şerit değiştirerek hızla ilerledi. Dikiz aynasından çifte farlar geliyor mu diye araştırırken, yüreği gümbürdüyordu.

Arkasında hızla yaklaşan ışıklar görmedi. Onu izlemiyorlardı. Hiç değilse, şimdilik. Kırmızı Buick sorun olacaktı. Bu renkle kolaylıkla tanınırdı, adamların arabayı, hele de rengini görmemiş olmaları imkânsızdı. Arabayı kullanırken, çılgınca düşünmeye çalıştı. Arabayı saklayacak güvenli bir yer bulması gerekiyordu.

Yakınlarda bir yer. Önce sağa, sonra sola sapıp iyice aydınlatılmış Plaza Constitution'a doğru yöneldi, gözlerini yoldan ayırıp dikiz aynasına çevirdi. [96] Meydandan geçtiğinde kendini izleyecek olanlarla arasında önemli bir mesafe olduğunu düşünerek biraz rahatladı, Buick'in burnunu sokakların daha dar, daha karanlık olduğu nehir kıyısına çevirdi, artık nereye gideceğini biliyordu. Önünde, nehrin çamurlu kıyılarında bir labirenti andıran teneke ve kartonlardan yapılmış mahalle, La Chacarita *barrios*u uzanıyordu. Açık camdan nehrin kokusunu, çekilmiş suların ortaya çıkardığı kükürt, çamur ve kokmuş balık kokusunu duydu. Nehrin kıyısına vardığında, direksiyonu sağa kırdı, üç yüz metre kadar ilerleyip, badanası dökülmeye yüz tutmuş harap bir evin önünde durdu.

Hernandez arabadan indi, valizini de aldı. La Chacarita, yoksullar içinde en yoksulların yaşadığı, *policia*'nın girmekten kaçındığı bir bölgeydi. Şoför kapısını kilitledi, öteki kapıları kontrol etti, sonra eve doğru yürüyüp kapıyı usulca vurdu.

Vücudu hâlâ alev alev yanıyordu. Nefes nefese, sağa sola bakıp sokağı kolaçan etti. İki ev ötede, yıkık dökük bir evin basamaklarına oturmuş adamlar çene çalıyor, kâğıt oynarken metal *bornbilla*dan[1] yerba mate içiyorlardı. [[1] İspanyolca "pipet" (ç.n.)] Başlarını kaldırıp bir kez baktılar, bir daha da onunla ilgilenmediler.

Hernandez arkasına, nehre doğru baktı; dolunay vardı, gümüşümsü bir renge bürünmüş nehrin üzeri, kopmuş yosunlardan oluşmuş camelote doluydu. Hernandez kapının ardından bir ses duyup döndü. Bir kızın hafifçe çıkan sesiydi:

- Kim var orada?

- Rudi.

Demir sürgünün çekildiğini duydu, kapı birkaç saniye sonra açıldı. Koridorun loş ışığında genç bir kız duruyordu. Beyaz pamuklu kumaştan sade bir elbise giymişti, ziyaretçiye çevirdiği parlak kahverengi gözleriyle bir meleğe benziyordu. Kusursuz esmer yüzünden masumiyet okunuyordu, bu görüntüsüyle hep Hernandez'in yüreğindeki en yumuşak duyguları canlandırmıştı.

- Benim küçük kızım nasıl? diye sordu Hernandez gülümseyerek.

Kız utangaç utangaç gülümsedi, başını eğip yerdeki valize baktığında, uzun kahverengi saçları omuzlarına döküldü. Kızın yüzü endişeliydi.

- Bir yere mi gidiyorsun, Rudi? Hernandez başını salladı, aceleyle konuştu.

- Hayır, Graciella. Ama yarın sabaha kadar kalabileceğim bir yere ihtiyacım var. Nedenini sormadı, sadece başını salladı, kenara çekilip içeri girmesine izin verdi, sonra da kapıyı kapadı. Hernandez'i elinden tutarak soldaki küçük odaya soktu. Boyaları dökülmeye yüz tutmuş duvarın dibinde tek bir kerevet, kerevetin başucunda da altında kırmızı ışık yanan bir Meryem gravürü vardı. Oda çok sade, çok basit, ama çok da temizdi.

- Benim odamda kalır mısın, Rudi?

Kız başını kaldırmış, gözlerinin içine bakıyordu. Kusursuz vücuduyla hiçbir erkeğin geri çeviremeyeceği bir kadındı, Hernandez yine de başını salladı.

- Mutfakta, yerde yatarım Graciella.

Sevgiyle gülümsedi, kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı.

- Şimdi uslu bir kız gibi davran, bana biraz yerba mate hazırla. Rudi için bunu yapar mısın?

Kız başıyla onaylayıp gülümsedi, yanaklarını bırakan ellerden birini tuttu, sessizce Hernandez'i mutfağa götürdü. Franz Lieber'in gerekli telefonları etmesi beş dakika aldı. İşini bitirince içini çekerek havuzun mavi sularına, cam gibi sakin yüzeyine baktı. Oysa Lieber'in içi öfke doluydu. Korkunun ateşlediği bir öfke.

Aman Tanrım...

Tam da her şeyin tereyağından kıl çeker gibi, kolayca gittiği bir sırada, bütün parçalatın bir araya geldiği bir anda, pezevengin biri çıkıp her şeyi bok ediyordu. Adamı bir bulsalar, kim olursa olsun, ölecekti, Lieber bundan en ufak bir kuşku duymuyordu. Bu kentte herifin saklanabileceği bir yer olamazdı.

Herif toplantıyı nasıl öğrenmişti? Lieber önündeki içkiye bakmadan hızla düşünmeye çalıştı, plandaki zayıf halkayı, yanlışlıkları aradı. Ama zayıf halka falan yoktu, özellikle Güney Amerika'da, özellikle de Paraguay'da yoktu. Burada, kendi gölgesinde, zayıf halka, yanlışlık ha! [98] Bu toplantıdan sadece üst düzeydekiler haberdardı, onlardan kuşkulanmak da imkânsızdı. Öyleyse?

İçini çekti. Yanlışlığın sonuçları düşünülemeyecek kadar korkunçtu. Yıllar süren bir plan yıkılacak, milyonlar boşa harcanmış olacaktı. Milyonlar. Lieber yüzünü buruşturdu. Bu işe hem para hem de zaman olarak büyük yatırım yapmıştı, oysa şimdi her şey sallanıyordu. Neye mal olursa olsun, o herifin bulunması şarttı. Şimdiden gerekli insanlarla konuşmuştu bile. Adamlar çoktan aramaya

başlamış olmalıydı. Kenti gezen, havaalanını kontrol eden, tren ve otobüs istasyonlarını gözaltında tutan, kentten çıkan anayollara bakan en az kırk adam vardı. Lieber sadece adamın başlangıçta kazandığı zamanın çok önemli olmamasına dua ediyordu. Kruger'in telefonda verdiği tanım biraz karışıktı - uzun boylu, genç, belki otuzunda, koyu renk saçlı, sağ yanağında belirgin bir yara izi - yine de adamın arabası, büyük ve kırmızı Amerikan arabası, yeterince önemli bir ipucuydu. Asuncion'da böyle bir arabaya sık rastlanmadığını düşündü. Lieber öfkeyle koltuktan kalktı, gömleğinin terden sırılsıklam olduğunu fark etti. Mercedes birazdan burada olacaktı. Kızlardan kurtulması gerekiyordu.

- Noberto!

Mestizo uşak hemen gözüktü, evden çıkarak Lieber'in yanına geldi.

- Si, senyor?

Lieber eliyle evi gösterdi.

- Garajdan bir araba al, kızları Rosa'nın yerine bırak.

Cüzdanını çıkardı, uşağa bir deste banknot uzattı.

- Bunları ver. Bu gece onlara ihtiyacım kalmadığını söyle.

- Si, senyor.

Uşak bu kadar basit bir işle görevlendirildiğine memnun, sırıttı:

- Hemen şimdi. *Pronto.*

Uşak hızla eve doğru yürüyüp içeri girdi. Lieber adamın kızları yan kapıdan çıkardığını gördü, bir iki dakika sonra da motor sesini duydu. Eve girerken telsiz telefonu da aldı, doğruca çalışma odasına geçti. Çalışma odasının penceresi, malikânesinin içindeki araba yoluna bakıyordu. [99] Büyükçe bir bardağa önemli ölçüde viski doldurdu, suya da buz eklemeden bir dikişte yarısını içti. Pencerenin yanına yaklaşırken, elindeki telefon çaldı. Kruger'di. Lieber ses karıştırıcının düğmesine basıp konuştu, - O piçi aramak için kırk adam görevlendirdim. Aralarındaki ilişkiyi de Stinnes sağlayacak.

- Havaalanı, tren istasyonu?..!

- Hepsi gözetleniyor. Kentten çıkan anayollar da buna dâhil. Adamlar herifin ve arabasının tarifini aldı.

- Ötekiler birazdan yanında olur. Bu *Schwein*'ı[2] istiyorum, ne pahasına olursa olsun, istiyorum. [[2] Almanca "domuz" (ç.n.)]

Bir sessizlik oldu, sonra Kruger'in sabırsız konuşması yeniden duyuldu,

- Eğer bulunmazsa, bunun hepimiz için doğuracağı sonuçları biliyorsun...

Lieber yutkundu:

- Meraklanma, bulunacak. Stinnes'i ara, senin telefonunu bekliyor.

Telefon kapandı. Lieber telefonu pencerenin kenarına bırakırken, araba yoluna dönen farları, eve hızla yaklaşan otomobili gördü. Mercedes gelmişti. Lieber ellerine baktı. İkisi de titriyordu.

Dokuzuncu kısım

Asuncion.

26 kasım, pazar 03.02

Kız, isten kapkara olmuş ocağın yanı başında, ince bir şiltenin üzerine kıvrılmış, uyuyordu. On yedi yaşındaydı ve Hernandez onu bütün kadınlarını sevdiği gibi seviyordu. Yalnız bu kez değişik bir biçimde, korumayla karışık bir sevgiyle. Graciella Campos bir kadının vücuduna sahipti, ama beyni bir çocuğunki gibiydi, aslında on yaşında bir çocuğun bedeni ona çok daha uygun olurdu. Bu küçük çiçeğin *barrio*da çiğnenmesi, kullanılması, koparılıp atılması işten bile değildi. Onu tanıdığında, ellerinde bir avuç guaraniyle, vücudunu isteyenler kapısının önünde sıraya girmişlerdi bile. *Barrio*daki yetimlerle ilgili bir dizi hazırlarken yaşlı bir kadın ona Graciella'dan, sıkıntılarından söz etmişti. Hernandez'in yardımcı olması mümkün müydü?

Altı ay önce kızı ilk gördüğünde, inanılmaz güzelliği ve masumiyeti karşısında şaşkına dönmüştü. Koruyucusu olan dedesi ölmüş, kız beş parasız ortalıkta kalmıştı. La Chacarita bataklığında yaşayan bu çiçeğe gecekondu mahallesinin dışında bir ev tutmayı önermiş, ama kadın vücutlu çocuk, doğal ortamının dışına çıkmaktan korkmuş, önerisini reddetmişti. *Barrio* onun eviydi, inanılmaz yoksulluğa rağmen kendini güvende duyduğu tek sığınaktı. Böylece Hernandez kızı kanatlarının altına almış, her hafta elinden geldiğince yardım etmişti. [102] Plaza'daki katedralin rahiplerinden birinin yanında ufak bir iş bulmuş, yaşlı bir kadının her gün eve uğrayarak kıza göz kulak olmasını, beceremediği işlerde yardımcı olmasını sağlamıştı. Oysa kızın beceremediği iş yok gibiydi ya. Erkekler de artık onu rahatsız etmiyordu. Hernandez'in tanıdığı, nehirde küçük bir tekne çalıştıran, iriyarı ve namuslu biri kızın korunmasını üstlenmiş, onun bu görevine aldırmayıp kızı rahatsız etmeye çalışanlardan çoğunu döverek yaralamıştı.

Graciella'nın oturduğu evde üç küçük oda vardı. Şu anda bulundukları oda, evin en büyük yeriydi ve mutfak olarak kullanılıyordu. Kız mutfağı sade ve temiz bir şekilde süslemiş, yaptığı işten de gurur duymuştu. Her tarafta, kahverengi toprak saksılar içinde çiçekler, bitkiler vardı. Her tarafta. Kız çiçeklere bayılıyor, bulabildiği her çiçeği eve getiriyordu.

Hernandez de eve her gelişinde elinin boş olmamasına dikkat eder olmuştu: bir bitki, şekerleme, ucuz bir takı. Kızın sevindiğini görmek, o güzel kahverengi gözlerin masum bir teşekkürle bakmalarına tanık olmak, yeterince tatmin edici bir duyguydu. Bu akşam dışında. Saat sabahın üçünü geçmişti. Hernandez mutfaktaki eski ve sarsak masanın yanına oturmuştu. Kız koruyucusundan uzaklaşmak istememiş, kendi küçük odasında yatmayı

reddetmişti. Hernandez yorgun değildi, aklı bir sürü şeyle meşguldü. Kız gururlanarak *chipa*[1] ekmeği ve *yerba mate* hazırlamış, sonra da yerdeki şiltenin üzerine kıvrılarak uykuya dalmıştı. [[1] İspanyolca "manyoka ya da mısırdan yapılmış peksimet" (ç.n.)]

Teybi masanın üzerine yerleştirip kulaklığı taktı. Son yedi saat boyunca kaseti o kadar çok dinlemişti ki, rolünü ezberleyen bir aktör gibi, baştan sona bütün kelimeleri söyleyebilirdi. Kız biraz da olsa meraklanmıştı. Hernandez'in bir teyp çıkardığını görünce gülümsemiş, "Müzik mi, Rudi?" diye sormuştu. Hernandez de gülümseyerek başını sallamıştı.

- Hayır, müzikten de önemli bir şey, Graciella, demişti.

Kız söylediğini anlamamış, hazırladığı yemeğe dönmüştü. Kıza anlatmanın bir yararı olmayacaktı; anlamayacağından emindi. [103]

Bir sigara yakarak teybe baktı. Bantta öyle fazla bir şey yoktu, en azından umduğu kadar bir şey yoktu, ama üzerinde çalışabileceği bir ipucu olmalıydı. İyi ama ne? Bandı başa sarıp "Play" düğmesine bastı.

- Sevkiyat?..

- Yük daha önceden ayarladığımız gibi Cenova'dan alınacak.

- Ya İtalyan?

- Aradan çıkaracağız, ama yük konusunda kuşku yaratmadığımızdan emin olmak istiyorum. Bu nedenle Brandenburg işlerlik kazanana kadar beklemenin yararlı olacağını düşünüyorum. Sonra onu da diğerleri gibi düşünürüz. Bir sessizlik.

- Bize bağlılıklarını bildirenler... Onlara güvenebileceğimizden emin olmamız gerekir.

- Verdikleri sözleri teyit ettirdim... Aile bağlarından en ufak bir kuşku duymamamız gerekir.

- O Türk'ten ne haber?

- Bir sorun görmüyorum.

- Kız... O kıza güvenebileceğimizden kesinlikle emin misin?

- Bizi kandırmaya kalkmayacaktır, bundan emin olabilirsiniz.

Bir sessizlik.

- Listedeki isimlerde bir değişiklik var mı?..

- Hepsi öldürülecek.

- Yolculuğunuzla ilgili... Her şey ayarlandı mı?

- Paraguay'dan altısında ayrılıyoruz.

- Program... Programı bir kez daha gözden geçirmemi ister misiniz?

Durdurma düğmesine basıp içini çekti. Adamların sözünü ettiği sevkiyat da neydi? Beyaz toz mu? Ya adamlar, kimdi onlar? Frankfurt'tan gelen alıcılar mı? Güney Amerika'ya, anlaşma yapmaya gelen adamlar. Öyle mi? Hernandez bir yerde bir tuhaflık olduğunun farkındaydı, bütün bunlara uymayan, onu rahatsız eden bir şey. Hafızasını yokladı, Excelsior'un lobisinde olanları, adamların toplandıkları süitte gördüklerini hatırlamaya çalıştı, yaşlı adamda, gümüş saçlı olanında dikkatini çeken şeyi düşündü, bulamadı. [104]

Bel kemiğinin ürperdiğini hissetti. Kasetin son bölümünü yeniden dinledi.

- Senden ayrılmak zorundayız. Kuzeye kadar uzun bir yol var. Şoför seni güvenli bir eve götürecek.

Bir saniye bekledi, sonra teybi durdurdu. O anda Sanchez'i aramaya, bütün bildiklerini anlatıp ne yapacağını sormaya karar verdi. Ama adamlar çoktan planlarını değiştirmemişler miydi? Hernandez başını salladı. Ne olursa olsun, büyük bir tehlikeye atılmış, karşılığında pek bir şey elde edememişti; ne olduğunu çıkaramadığı bir konuda konuşan, teybe alınmış bazı sesler. Saatine baktı. Üçü on geçiyor. Sanchez ertesi gün sekize, hatta belki dokuza kadar bürosuna gitmeyecekti. Sessizce küfretti. Sanchez'in bandı dinlemesini istiyordu. Belki de söylenenleri anlardı. Yerde uyuyan kızın melek yüzüne bakıp suçluluk duydu. Adamlar onu La Chacarita'da bulamazlardı, bundan emindi. Yine de, burada bulunma ihtimali ne denli az olursa olsun, kızın hayatını da tehlikeye atmıştı. Eğer adamlar onun peşindeyse, kızı bu işe karıştırmamak zorundaydı. Bir iki saat uyuduktan sonra buradan ayrılacak, Plaza'nın yoğun sabah trafiğine dalacaktı. Kentten o saatlerde geçip eve gitmek daha güvenli olurdu. Hernandez içini çekerek teybe baktı. Düğmeye basıp, kaseti çıkardı. Kaseti parmaklarının arasında tutarken, Sanchez'le konuşmadan önce elindeki bandı güvenli bir yere saklaması gerektiğini düşündü. Böylece adamlara yakalansa da, üzerinde onu suçlayabilecekleri bir şey bulunmamış olacaktı. Yine de emin değildi. Rodriguez de onlara bir şey anlatmamıştı kuşkusuz. Kullanılmamış yedek kaset masanın üzerinde, bıraktığı yerde duruyordu. Ayağa kalktı. Kız gerindi, uykusunda söylendi, dönüp uyumaya devam etti. Arabayı bırakacaktı, burası daha güvenliydi. Burası kilitli bir dolabının olduğu istasyona da uzak değildi. Arka sokaklardan gidecek, kaseti sakladıktan sonra, aynı yoldan yirmi dakikada dönecekti. Sessizce koridora çıktı, usulca kapının sürgüsünü çekti, yedek anahtarı kızın her zaman bıraktığı yerden, kapının arkasındaki çengelden aldı. [105]

Adam yorgundu. Bütün gece boyunca Asuncion sokaklarını aramış, saati üç

etmişti. Adamı ve arabayı bulana bir yıllık maaşı ikramiye olarak verilecekti, onu uyanık tutan tek şeyin bu ödül olduğunu düşündü. Aradığı adamın tarifi biraz karışıktı; aslında elinde bir fotoğraf olmasını tercih ederdi. Ama araba, işte burası daha kolaydı. Bir arabayı bulmak, bir yüz bulmaktan çok daha kolaydı; üstelik eski ve kırmızı bir Amerikan arabası, fazla sorun çıkmayacak gibiydi. Yine de o ana kadar talihi yaver gitmemişti. Ötekilerin de. Kenti arşınlarken, öteki arabaların yanından geçmişti. Aman Tanrım... Herkes bununla ilgili... Tanıdığı herkes... Neler oluyordu ki? Plaza Constitution yakınlarındaki bir kahvede Model ve Kaindel'a rastlamıştı. Onlar da bilmiyordu. Tek bildikleri, emirlerin Franz Lieber'den geldiği, ne pahasına olursa olsun kırmızı arabalı adamın bulunması gerektiğiydi. Ödül olarak verilecek para, işin ne kadar önemli olduğunun kanıtıydı.

Adam uykulu gözlerini ovuşturdu, arabasını Plaza'ya çevirdi. Plaza'nın ötesinde, La Chacarita'nın karanlık sokakları vardı. Hayatını tehlikeye atmak ya da ucuz bir orospudan hastalık kapmak istemiyorsan, adımını atacağın bir yer değil. Oranın hırsızları bile el çabukluklarıyla ünlüydü. Asuncion'da sıkça yapılan bir espri vardı: arabayla La Chacarita'ya gitmek ve elinle sinyal vermek zorunda kalırsan, önceden mutlaka saatini çıkar. Kendi kendine sırıttı. "Siktir et." Yardım gerektiğinde kullanabileceği bir cep telefonu vardı, bunun dışında da, torpido gözünde bir kırkbeşlik, koltuğun altında da bir bıçak. Hele bir Dago onu rahatsız etmeye kalksın, pezevengin beyninde yumruk büyüklüğünde bir delik açardı. Aydınlık Plaza'dan geçti, araba yokuştan aşağıya, La Chacarita *barrios*unun karanlık yollarına doğru ilerledi...

Hernandez'in arka sokaklardan geçerek tren istasyonuna varması on dakikasını aldı. Korkmuyordu; *barrio*dakilerin çoğu onu tanırdı. Sokaklar ıssızdı, yavaş yürüdü.

İstasyonun tarihî kapısına elli metre kala, dondu. Kapının karşısındaki sokağın kenarında, titrek sokak lambasının altında iki araba park etmişti; siyah bir Mercedes ile beyaz bir Ford. [106] İki adam Mercedes'e dayanmış, sigaralarını tüttürerek gevezelik ediyorlardı. Hernandez yutkundu. Genelde gördüklerinin onu korkutmaması gerekirdi, ama bütün sahnede bir tuhaflık vardı. Daha dört saat boyunca, tek bir tren bile kalkmayacaktı. Böyle adamların, gecenin bu saatinde burada ne işleri vardı? İkisi de takım elbise giymiş, Avrupalıya benzeyen adamlardı. Oteldekiler gibi. İşadamları gibi. Hernandez gölgeye sığındı, yüreği hızla çarpıyordu.

İstasyon girişine baktı, kapının hemen yanında bekleşen iki kişi gördü. Adamlardan biri sarışın ve gençti, açık yakalı gömleğinin üstüne deri bir ceket giymişti; ikincisiyse orta yaşlı, rahat giyimli, kaba çizgili biriydi. İşadamına falan benzemiyorlardı, ama onu aradıkları kesindi, Hernandez'in bundan kuşkusu yoktu. Kentten ayrılmayı düşünmesi olasılığını hesaplayıp istasyonu gözaltına almak için gelmiş olmalıydılar.

Allah kahretsin! Hernandez korkmaya başladı. Gömleğinin içindeki ter damlalarını hissetti. Derin bir nefes aldı. Otelde yaptıklarıyla, alarm zillerinin çalmasına neden olmuştu. "Rahatla. Gevşemeye çalış." Peki, ya istasyonda bu adamlardan başkaları da varsa? O zaman kilitli dolaba nasıl ulaşacaktı? Kafasında bir şimşek çakana kadar birkaç dakika gölgede terleyerek bekledi. Gülümsedi. Belki de bir yolu vardır. Geri döndü, hızla geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

Hernandez birkaç dakika sonra istasyonun arkasına vardı. Arka kapının iki ahşap kanadı vardı. Burası, demiryolu işçilerinin sıkça kullandığı kapıydı. Kapıdan, daracık avluya girdi. Yürürken, üniformalı istasyon görevlisinin, önü camlı kulübede oturmuş, elindeki dergiyi karıştırdığını gördü. Görevli başını kaldırıp baktı, sonra yine dergisine döndü.

*Barrio*dakiler bu kapıyı sürekli olarak kullanırdı çünkü. Bir dakika sonra, en yakındaki platformdaydı. Rayların üzerinde eski bir dizel lokomotif sessizce duruyor, çevresine gres ve yağ kokusu salıyordu. [107] Hernandez'in durduğu yerde başka kimse yoktu, ama istasyonun girişini, girişin hemen yanındaki platformları da görüyordu. Yakınında, yere kıvrılarak uyumuş köylüler, yerliler vardı. Su ve fıstık satan yaşlı bir adam ellerini tezgâhının üzerinde kavuşturmuş, başını da kollarına yaslamıştı.

Bazıları bebeğini memelerine dayamış, renkli şallar örtünmüş kadınlar, gözünden uyku akan çocukları, yorgun bakışlı kocalarıyla birlikte, ilk kalkacak trenle evlerine dönmeyi bekliyorlardı. Çevrede takım elbise giymiş işadamları, oteldekiler gibi sert görünüşlü kimse yoktu. Dolapların olduğu yer, şimdi durduğu platformun otuz metre kadar ilerisinde, dükkânların arkasındaydı.

Uzaktaki kalabalığa baktı, ama dışarıdakilere benzeyen kimseyi görmedi. "Yine de dikkatli olmak gerekir" diye düşündü. Hernandez tereddüt etti, biraz ötedeki tahta bankın üzerinde uykuya dalmış, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturarak horlayan bir demiryolu işçisi gördü. Ceketini çıkarmış, uyuduğu bankın arkalığına asmıştı. Hernandez adama yaklaştı, kimsenin kendini izlemediğinden emin olunca da ceketi aldı, yürümeye devam etti. Dolabın yanına vardığında anahtarını çıkardı.

- Senyor...

Arkasındaki sesi duyunca, dondu, kaldı. Yavaşça başını döndürdü, korkudan ölecek gibiydi. Arkasında yaşlı bir adamın durduğunu gördü.

- *Por favor*, senyor...

Adamın teni koyu abanoz gibiydi, güneşten ve ağır işten kırış kırış olmuştu. Elinde yıpranmış bir bavul vardı, dudaklarında da sönmüş bir sigara. Hernandez'in anlaması kolay olmadı. Titrek ellerini ceplerine soktu, ucuz plastik çakmağını adama uzattı ve "Sende kalsın" dedi, "Bende bir tane daha

var."

- *Muchas gracias*, senyor.

Adam dönüp, uzaklaştı. Hernandez usulca soluğunu bıraktı. Çok gergindi, vücudunu saran endişeden titriyor, terliyordu. Hızla demir dolabı açtı, kaseti, içine fotoğrafları yerleştirdiği zarfın üzerine bıraktı, dolap kapısını kapadı. Anahtarı cebine yerleştirdi, uyuyan görevlinin yanına giderek ceketi aldığı yere bıraktı. Sonra da arka kapıya yöneldi. [108]

Adam nehre kadar gitmeye, sonra da dar sokaklarda zikzak çizerek geri dönmeye karar verdi. Suyun kenarında durdu, havadaki çürümüş balık ve kükürt kokusunu duyup yüzünü buruşturdu. Sağa mı, yoksa sola mı döneceğini düşündü. Sağa gitmeye karar verdi. Arabanın kapılarını kilitlemiş, otomatik tabancayı da yanındaki koltuğa koymuştu. Yavaş yavaş ilerlerken üç yüz metre bile gitmemişti ki, evlerin arasındaki dar sokakları, nehrin kıyısındaki boşlukları tarayan gözlerine bir kırmızılık çarptı. Hemen yavaşladı. Eski ve kırmızı bir Buick, paslı gövdesiyle beyaz duvarlı bir evin önünde duruyordu. Adamın yürek atışları hızlandı. Arabayı kenara çekerken, eli tabancasına gitti. Sonra gülümsedi, tabanca yerine cep telefonunu aldı, tuşlara basmaya başladı. Karşı taraftarı bir ses duydu. "Si?" Adam, "Ben Dortmund' dedi, "Galiba arabayı buldum."

Hernandez nehir kıyısında acele etmeden ağır ağır yavaşça yürüdü. La Chacarita sabahın bu saatlerinde ıssızdı. Bant güvenli bir yerdeydi, yarın sabah Sanchez'i arayacak, bildiklerini anlatacaktı. Sanchez'in ona yardım edebileceğini umuyordu. "Bantları dolapta bırakmak akıllılık oldu" diye düşündü.

Adamlara yakalansa da zaman kazanabilir, gerekirse pazarlık bile edebilirdi. Bant üzerindeyken yakalanmak, kesin olarak ölmek demekti. Kasetteki o sesler, önemli bir şeyler söylüyor olmalıydı. İstasyondaki adamlar da bunu kanıtlamıyor muydu? Konuşmayı çözebilmek için zamana ihtiyacı olacaktı. Belki de Sanchez yardım ederdi. Uyuyamayacak kadar gergin ve heyecanlıydı.

Nehrin kıyısında durup bir sigara yaktı, düşündü, önemli bir şeyler olacağından, çok önemli bir şeyin hazırlandığından emindi. Uğrunda adam öldürecek kadar önemli bir şeyler... Asansörden inen o iki adamın yüzünü hatırlayınca, onu kolayca öldürebileceklerini anlamıştı. Bütün bunları Sanchez'e anlatacaktı; bundan sonrası, tek başına yapamayacağı kadar tehlikeliydi.

Oteldeki adamların elleri her yere uzanıyordu anlaşılan; yoksa bu kadar kısa zamanda peşine bu kadar çok adamı nasıl takarlardı? [109] "Eğer tren istasyonu gözaltında tutuluyorsa, demek ki havaalanları da gözetleniyor" diye düşündü, "Hatta belki de anayollar. Artık tek umudu Sanchez'di. Şişman

dedektif daha işin başındayken neden ona gitmediğini soracaktı. O gün Tsarkin'in evindeyken, bildiklerini neden sakladığını öğrenmek isteyecekti. Bütün bunlarla zamanı gelince uğraşmaya karar verdi.

Ay ışığında saatine baktı. Yarım saatten beri dışarıdaydı. Artık Graciella'nın evine dönüp biraz uyumaya çalışmanın zamanı gelmişti. Sigarasına bir fiske vurdu, izmaritin havada döne döne nehre düşüşünü izledi, sonra döndü, eve doğru yürümeye başladı.

Beş metre kala, kapının açık olduğunu gördü. Dondu. Kapıyı kapattığından emindi. Yoksa değil miydi? Kafası o kadar karışıktı ki. Belki de kapıyı açık bırakmıştı. Aman Tanrım, herhangi biri içeri girebilir ve...

Hernandez ardındaki klik sesini duyup beklemeden döndü, kanının çekildiğini hissetti, elleri tabancalı iki adamın üzerine atıldığını gördü. Adamların suratını seçemedi bile. Biri bağırmasını önlemek için ağzını kapatıyor, diğeri de saçından yakalamış, kafasını arkaya bükmeye çalışıyordu. Başka ellerin onu iterek eve sokmaya çalıştıklarını anladı. Kapıya çarptı, birileri hızla itti, aydınlık mutfakta, bir sürü adamın ortasında, yere düştü... Aman Tanrım...

Hernandez ağzını kapatan elden kurtulmaya çalışırken böğrüne sert bir darbe indi. Darbeler arttıkça, gözü karardı, yüzü kanadı, vücudu çürük içinde kaldı. Sonunda ağzında kanlı dudaklarının tadıyla ayakta sallanmaya başladı. Sertçe duvara doğru itildi, böbreklerine yediği yumruklardan, kusmak istedi. Graciella iki iri adamın ortasındaydı. Zarif vücudu onların yanında bez bir bebek gibi korunmasız görünüyordu. Ağzına beyaz bir kumaş tıkanmış, güzel yüzü kan, masum gözleri dehşet içinde kalmıştı. Teyp hâlâ mutfak masasının üzerindeydi. Masanın yanında da iki adam, otelde gördüğü iki adam: oda kapısını açan siyah saçlı ile altmışlarında gösteren, yakışıklı, gümüş saçlısı. [110] İkisi de Hernandez'e iğrenerek bakıyordu.

Siyah saçlı adam hızla yaklaştı, gözlerini Hernandez'in gözlerine dikti. Ağzını kapatan el çekildi, çekilir çekilmez de adamın yumruğu Hernandez'in yüzünde patladı. Kuru bir kemik sesi duyuldu, acıyla sendeledi, burun kemiği parçalanmıştı. Ağzına kapanan el çığlığını boğdu, sonra kafasının arkasına yeni bir yumruk yedi ve darbeler yağmur gibi inmeye başladı. Ardından birisi saçından kavradı, yüzünü kaldırdı, siyah saçlı gence bakmaya zorladı. Siyah saçlı adamın buz gibi gözleri çelik grisiydi. Sakin ama tehdit ederek, belli belirsiz bir sabırsızlık taşıyan bir sesle konuştu.

- Sorularıma cevap vereceksin. Eğer yalan söylersen, kız ölür. Eğer doğruyu anlatırsan, yaşar. Anlaşıldı mı?

Adam elini Graciella'ya uzattı. Kızı tutan iki azman saçlarına yapıştı, gözlerinin akı görününceye kadar kafasını arkaya kanırttılar. Hernandez tıkacın arkasından çıkan iniltileri duydu. Adamlardan biri kızın elbisesini yırttı, küçük

diri göğüslerini ortaya çıkardı. İkincisi sırtından bir bıçak çıkardı, ucunu kızın sol memesinin ucuna dayayıp bastırdı. Siyah saçlı adam yeniden sordu: - Anlaşıldı mı?

Hernandez kusmak istiyordu. Hızla başını salladı. Adam gözlerini gözlerine dikti.

- Otelde buluşacağımızı nasıl öğrendin?

Hemen cevap ver. Hernandez'in ağzındaki el çekildi. Hernandez soluk soluğa, güçsüz bir sesle konuştu.

- Tsarkin'in intihar ettiği gün, onun evindeydim... La Tarde adına konuyu araştırıyordum... Telefon çaldı... Excelsior'dan aradılar... Telefona ben cevap verdim...

Siyah saçlı adamın gözleri parladı, anlamıştı. Birden elini Hernandez'in cebine götürdü, cüzdanı parçalarcasına çıkardı, içindekileri inceledi. Basın kartını aldı, dikkatle fotoğrafa baktı, sonra yanında duran gümüş saçlı adama uzattı. Gümüş saçlı adam hepsinin patronu gibiydi, kimliğe baktıktan sonra başıyla Hernandez'e devam etmesini işaret etti. Hernandez'in sesi, kesik kesik, soluk soluğa çıkıyordu, Rodriguez'i anlatırken, korkudan titriyordu. [111] Rodriguez'den, adamlar hakkında duyduklarından, malzemeden, planından söz etti. Siyah saçlı adamın yüzü kireç gibiydi. Gümüş saçlı olan ondan da beter solmuştu. Gözlerini bir an bile Hernandez'den ayırmayan gümüş saçlıya döndü. Siyah saçlı adam yeniden Hernandez'e baktı, masanın üzerindeki teybi göstererek sertçe, - O kaset... dedi. Kontrol ettik, boştu...

Sesinden, bir açıklama beklediği anlaşılıyordu. Hernandez derin bir nefes aldı. Vücudu acıdan alev alevdi, yediği darbelerden sonra ayakta durmakta güçlük çekiyordu.

- Cevap ver! diye haykırdı siyah saçlı adam.

- Mikrofon... Bir sorun çıkardı... diye hızla söze girdi Hernandez, ama adam elini sertçe kaldırarak onu susturdu, sanki gerçeği biliyor gibiydi. Bu kez yüzünde sadistçe bir tebessümle elini uzattı, Hernandez'i çenesinden kavrayıp var gücüyle sıktı. Hernandez bağırmamak, "Hayır, bant artık güvenli bir yerde. İsterseniz gidip getirebilirim, anlaşabiliriz" dememek için kendini zor tuttu. Ama adam onu beklemedi.

- Rodriguez... Sana anlattıkları... Başka kim biliyor?

Hernandez başını sallamaya çalıştı. Adamın eli hâlâ çenesindeydi.

- Hiç kimse... Sadece ben...

- Emin misin? Gerçeği bilmek istiyorum?

- Evet...

- Ve sen... Kimseye söylemedin, değil mi? Hiç kimseye... Tekbir söz bile... Tek bir hece...

Adamın sabırsızlığı sesinden de belliydi. Parmaklarını daha da sıktı.

- Hayır. Kimseye. Bir duraklama.

- Söyle bana... Buradan ayrılıp nereye gittin?

- Hava almaya... Uyuyamadım...

- Nereye gittin?

- Ben... Ben, nehir kıyısında yürüdüm. Adam gözlerini Hernandez'e dikmiş, doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu.

- Rodriguez'in sana anlattığı yük... Neydi o yük sence? Şimdi doğru cevap vermeye bak. Kızın hayatı buna bağlı.

Hernandez morarmış kanlı gözleriyle adama baktı.

- Beyaz, dedi. Kokain sevk ediyorsunuz.

Artık aldırmıyordu, ne söylerse söylesin, ölü bir adam olduğunun farkındaydı, Graciella'nın da öleceğini biliyordu, tek umudu, kızın ölümünün çabuk ve acısız olmasıydı... Adamın parmakları gevşedi. Hernandez yalvardı:

- Lütfen... Kız... Kız bir şey bilmiyor... O daha çocuk...

Siyah saçlı adam artık gülüyordu, sanki biri ona komik bir hikâye anlatmış gibi gülüyordu. Gümüş saçlı adama döndü. Yaşlı adam başını salladı. Siyah saçlı adam tekrar döndü, gözlerini Hernandez'e dikti.

- Seni aptal, salak Dago piçi!

Sonra arkasına bakıp parmaklarını şaklattı. Her şey çok çabuk oldu. Graciella'nın göğsüne bıçağını dayayan adam hızla elini kaldırdı. Bıçak parıldadı. Hernandez bağırmak istedi, ama aynı el yine ağzını kapatmıştı. Bıçağın inişini, kızın göğüsleri arasındaki vadiye saplanıp göbeğine kadar yırtmasını dehşetle izledi, kanın bir çeşmeden akar gibi fışkırdığını, kızın gözlerinin akının göğe baktığını, vücudunun hareketsiz kalıp, sonra kendi kanının içine düştüğünü gördü. Kusmamak için üst üste yutkundu. Otelde gördüğü sarışın, dev gibi koruma bir yerden çıkıp yaklaştı. Hernandez adamın ceketinin altından çıkardığı testere ağızlı bıçağın parıltısını gördü. Bağırmaya çalıştı, ama bir el gırtlağına yapışmış, bir diğeri de onu duvara dayamıştı. Ondan sonra her şey sanki ağır çekimde izliyormuş gibiydi. Hernandez testere dişli bıçağın havada bir yarım daire çizip göğsüne saplanmasını dehşetle izledi. Bıçak etine saplandığında, yaranın üzerine bir çekiç darbesi yemiş gibi güçlü

bir acı duydu, bıçak bağırsaklarını doğrarken, kendi kanının sıcaklığını hissetti. Göz karartıcı acının arasında siyah saçlı adamın geri çekildiğini gördü, onu tutan ellerin kendini bıraktığını hissetti, duvarda kayarak yere düştü. Sonra, sonra karanlık büyük ve siyah bir dalga gibi her şeyi kapladı, korkunç acıyı uzaklaştırdı, ayak sesleri giderek uzaklaştı, duyulmaz oldu, dudakları arasından çıkan son soluğu bile işitemedi. Sonra... sonra hiçbir şey. Sadece karanlık.

İkinci bölüm

Onuncu kısım

Strasbourg, Fransa.

1 aralık, perşembe

Bir köşesinde büyük bir şöminenin yandığı restoranın kısa bir süre önce sıcak kahverengi tonlara boyanmış duvarları, salona samimi bir hava veriyordu. Volkmann gri öğleden sonra göğü üzerinde uzanan eski katedralin gölgesini, Strasbourg'un eski bölümündeki sıra sıra Ortaçağ evlerinin kızıl kahve siluetlerini oturduğu yerden görebiliyordu.

Genellikle saatinizi Ferguson'a göre ayarlayabilirdiniz; oysa siparişlerini vereli yarım saat geçmişti, ama hâlâ görünmemişti. İngiliz DSE'sinin başı Almar mutfağından nefret ediyordu, bu nedenle gayri resmî haftalık toplantıları için hep Fransız restoranlarını seçiyorlardı. Bugünkü toplantı için seçtiği restoran, Lille'den gelme ilginç bir Fransız'a ait küçük bir yerdi. Servis genellikle yavaş olsa da, yemekler kusursuzdu. Bugünse garsonlar her zamankinden hızlı çalışıyor, ilgilerini masadan esirgemiyorlardı.

Volkmann yeniden camdan dışarıya, Johann Gütenberg'in tunç heykeline baktı. Yaklaşan Noel'e rağmen, eski ve soğuk meydanda alışveriş kalabalığı yoktu. Hemen yakınlarındaki dükkânın vitrininde, kırmızı yüzlü ufak tefek bir satıcı, elindeki Noel süslemelerini asmaya çalışıyordu. Volkmann'ın karşısında, Bordeaux şarabını yudumlayan Tom Peters vardı. [116] Ferguson'un sağ kolu, bölümün ikinci adamı olan Peters iri yarı, orta yaşlı, orta boylu bir Galliydi, kırçıl saçlarını geriye doğru taramıştı. Volkmann'a bakarak: - Geçen haftaki Le Monde'da bir makale vardı. Herifin biri birkaç ay sonra, Büyük Buhran zamanındaki gibi bir kriz yaşanacağını söylemiş.

Peters sokağın karşısındaki vitrinde uğraşan satıcıyı gösterdi:

- O zavallının boşuna çabalamadığını ummak isterdim.

Volkmann gülümsedi, Peters'ın doldurduğu kırmızı şarabı yudumladı.

- Ferguson hangi konuda konuşmak istediğini söyledi mi?

Restoranın bir basamakla ayrılmış bölümünde, diğer masaların uzağındaydılar. Peters şarabını yudumlayıp tadına vardı, sonra yüzünü buruşturdu, pencereden dışarı" döndü.

- Allah'ın belası Almanlarla ilgili bir şey, evlat.

Volkmann ortada bir şeyler döndüğünün farkındaydı. Almanya Bölümü'nden Krull kimseye görünmeden günler geçmişti. Fransa ve İtalya bölümlerindekiler

bile zamanla çoğunu kahve makinesinin başında gevezelik ederek geçiriyor gibiydi. Koca binada bir ölçüde canlılık gösteren biricik birimler, kendi çalıştığı İngiltere Bölümüyle Hollandalılardı. Her iki bölümün çalışanları büyük bir ciddiyetle masalarının başında çalışıyor, koşullar ne olursa olsun, ne denli sarsılmaz birer bürokrat olduklarını gösteriyorlardı.

Sonunda Ferguson geldi. Uzun boyu, sıskalığı, soluk yüzü ve kalın örgü kravatı, kareli gömleği, Donegal tüvitinden takım elbisesiyle daha çok bir İngiliz soylusunu andırırdı. Özür dileyerek bir iskemle çekti.

- Beni beklemeden başlamışsınız anlaşılan, dedi açık şarap şişesine bakarak. Peters'in uzattığı kadehi gülümseyerek aldı.

- Siparişlerinizi verdiniz mi? Öyleyse ben de ısmarlayayım.

Ferguson limon sosunda kızartılmış dil balığı, tereyağlı brokoli ve haşlanmış patates söyledi. Şarabından bir yudum alıp ardına yaslandı, birkaç saniye pencereden dışarı, Gutenberg heykelinin üzerinde gri paçavralar gibi daireler çizen perçinlere baktı. [117] Masaya döndüğünde, sesi sakindi.

- Hollrich'le bir toplantıdan çıkıyorum, beni geciktiren detaya. Geçen hafta boyunca Bonn'daymış.

- Bizi ilgilendiren bir şey var mı?

- Berlin ve Bonn'dakiler, dedi Ferguson. Para sorunlarından söz etmişler, kısıtlamalardan. Şu anki koşulları düşünürsen, geçerli bir bahane. Güvenlik işbirliği konusundaki katkılarını sınırlandırmak isteyebilirler. Daha çok ülke içindeki sorunlara dönmek falan.

- İstedikleri zaten bu, öyle değil mi? dedi Peters.

Ferguson'ın bakışları bir süre çevirip durduğu şarap kadehine takıldı, sonra şaraptan bir yudum aldı. Hafifçe somurttu, gözlerini Peters ve Volkmann'a çevirdi.

- Hollrich asıl sorunun para olduğunu söylüyor. Bonn'daki omzu kalabalıklar masrafların kısılmasını istiyorlarmış.

- Hay Allah, zaten bütün bu operasyon güçlükle yürütüyor. Bunu Hollrich'e söylemediniz mi, efendim?

Peters'ın sesi endişeliydi. Garson siparişlerini getirdiğinde, masada bir sessizlik oldu. Ferguson cevap vermeden önce, adamın uzaklaşmasını bekledi.

- Bu kadar basit değil, Tom, dedi. Özenle balığını kesti, ağzına bir parça aldı, yutmadan önce uzun uzun çiğnedi.

- Hollrich'e göre, *şansölyenin*[1] başı azınlık hükümetiyle dertte. [[1] Federal

Almanya başbakanı, (ç.n.)] Üstelik iç sorunları da giderek artıyor. Her gün Bonn'da ya da Berlin'de protesto yürüyüşleri yapılıyor. Her yerde aynı senaryo, tabiî. Size istatistikler verebilirim, ama gereği, yok, hepsini gazetelerde okumuşsunuzdur.

Ferguson çatalına bir parça balık alıp başını kaldırdı, Peters ve Volkmann'a baktı.

- Bu durumun herkesin iş yükünü artıracağını biliyorum, ama yapacak bir şey yok.

Olanlardan haberiniz olsun istedim. Neler döndüğünü bilmenizi, ama işinize, sanki hiçbir şey olmamışçasına devam etmenizi istiyorum. Hollrich'le pazartesi günü yeniden buluşacağız. [118] Tabiî, DSE'de kalmanın önemini anlatmaya çalıştım, bu mesajımı üstlerine iletmesini istedim.

- Ya Fransızlar? dedi Volkmann.

- Güvenlik başkanlarıyla çarşamba günü görüşeceğim. Adamlarından Almanların ne düşündüğünü duymuş, benimle konuşmak istiyor. Onunla başa çıkabileceğimi umuyorum.

- Başka bir şey var mı? diye sordu Volkmann.

Ferguson tereddüt etti, bir süre pencereden dışarıya baktı, sonra yeniden masaya döndü.

- Aslında, var. İlgilenmenizi istediğim bir şey. Almanya Bölümü'nden Pauli Graf a bir iyilik yapmanız.

Ferguson bir süre sustu.

- Güç zamanlardan geçiyoruz, ortalığı daha da karıştırmak istemem. Ama yeni bir gelişme var. İlgilenmemiz gerektiğini düşündüğüm bir gelişme. Volkmann sordu:

- Hangi alanda?

- Pek emin değilim. Galiba uyuşturucu. Graf a göre, Hollrich ilgilenmemiş bile. Bu iş için yeterli zamanı, adamı olmadığını söylemiş.

- Peki, ama sorun ne? dedi Volkmann.

- Frankfurt'ta, Graf'ın uzunca bir süredir tanıdığı bir kız, kısa bir süre önce Güney Amerika'daymış. Bizi ilgilendireceğini sandığı bazı şeyler bildiğini söylemiş.

- Bizi mi? diye sordu Peters.

- DSE'yi tabiî, dedi Ferguson.

Volkmann araya girdi:

- Bu işle Pauli Graf neden ilgilenmiyormuş?

- Söylediğim gibi, Almanlar şu sıralarda böyle konularla ilgilenmiyor. Graf Hollrich'ten haksız bir fırça yemiş, Berlin'e tayini çıkmış; yarın başlıyor. Adam sıkıntısının ötesinde, gelen bilgilerin karmaşık olması, gerekli kanalların da kullanılmaması nedeniyle, bölümün bu konuyla ilgilenmeyeceğini düşünüyor. Graf'a göre kız elindeki bilgilerin önemli olduğuna inanıyormuş, ama *Bundespolizei*'yla[2] görüşmek istememiş. [[2] Almanya federal polisi, (ç.n.)] [119]

- Özel bir nedeni var mı? Ferguson omuzlarını silkti.

- Bildiğim kadarıyla, yok. Kız sadece bizden üst düzey bizle konuşmak istediğini, elindeki bilginin çok önemli olduğunu söylemiş. Avrupa'ya yönelik bir kaçakçılık operasyonunda bilgisi olduğunu söylemiş, ayrıntıya girmek istememiş. DSE'den biriyle baş başa görüşmek istiyormuş.

- Bu konuyla ilgilenmek istiyor musunuz? diye sordu Peters.

Ben Joseph'i düşünmüştüm, dedi Ferguson. Volkmann'a baktı:

- Almanca biliyorsun, bu konuda da yeterince tecrüben var. Neler yapılabileceğini bilirsin. Belki hiçbir şey çıkmayacaktır, ama kontrol etmenin bir zararı olmaz.

- Hepsi bu kadar mı? Ferguson biraz sinirlenmiş gibiydi:

- Hayır. Bildiğim her şeyi anlattım.

Volkmann sokağın karşısındaki şişman satıcıya baktı. Adam vitrinini süslemeyi tamamlamış, umutsuzca pencereden sokağa bakıyordu.

- Başka soru var mı? dedi Ferguson.

- Ya kız? dedi Volkmann. Onun hakkında ne biliyorsunuz?

- Adı Erica Kranz. Yirmi beş yaşında. Serbest gazeteci olarak çalışıyor.

Ceketinin cebinden bir kâğıt çıkardı ve Volkmann'a uzattı.

- Burada adresi ve telefon numarası kayıtlı. Onu bizzat ziyaret ederek hikâyeyi öğrenmelisiniz.

- Ne zaman başlıyayım?

- Yarın Frankfurt’a gidin. Önceden telefon etmeyi unutmayın.

- Raporu kime vereyim?

- Bana. Seyahatte isem Peters'e. O da bana iletir. Kız hakkında Alman bölümünden bilgi istedim. Hiç olmazsa biraz hazırlıklı olursun.

- Ya Almanlar? dedi Volkmann.

Ferguson bir an gülümsedi:

- Olağan karşılayacaklarından eminim. [120] Kaldı ki, konuyla hiç ilgilenmiyorlar. Eğer konu İngiltere Masası'nı dolaylı olarak da ilgilendirmiyorsa, topu onlara atarız. Tabiî eğer Hollrich ve arkadaşları hâlâ buradalarsa. Şimdilik önemli olan, Almanlar yanımızda olsa da olmasa da çarkı çevirmek.

Volkmann pencereden dışarı baktı. Şişman satıcı, ellerini arkasında kavuşturmuş, dükkânının girişinde, eserini inceliyordu. Meydan hâlâ bomboştu. Volkmann başını çevirdiğinde, Ferguson'la Peters'in ona baktıklarını gördü. Ferguson'un gözleri bir an şişman satıcıya takıldı. İngiliz DSE'sinin başkanı kaşlarını çattı, taze bir dilim ekmeğe kalın bir kat tereyağı sürdü, kadehine şarap doldurdu.

- Bir yerlerde, Büyük Buhran sırasında da aynen böyle olduğunu okumuştum. Hâlâ iş yapmaya çalışanlar piyasadaki her kuruşun peşinde. Korkunç bir şey. Allah'tan bizim böyle işleri beceriksiz siyasetçilere, yeteneksiz iktisatçılara bırakabilme ayrıcalığımız var.

Ferguson gülümsedi. Peters Volkmann'la göz göze geldi, kaşlarını kaldırdı. Volkmann gülümsedi, şarabını yudumladı, tek bir söz etmedi.

Egzotik kuşları, minicik gölü, küçük çavlanlarıyla, düzenli bahçeleri ve Napolyon ile İmparatoriçe Josephine için yapılmış ahşap pavyonuyla Orangerie Parkı, DSE binasının birkaç adım ötesinde yer alır. Interpol'ün Lyon'daki görkemli merkezinin tersine, Strasbourg'daki DSE binası, kimsenin dikkatini çekmez. Avrupa Bulvarında, Parlamento Binası'nı yanındaki altı katlı merkez, Avrupa Topluluğu içindeki ortak güvenlik konularında işbirliği yapmak üzere toplanmış on iki Avrupa haberalma örgütü ile özel polis birimlerine ev sahipliği yapar. Tam ve gerçek adı Direction de Securite Europeenne olsa da genel olarak sadece DSE diye anılır. Ana hedefi uluslararası suçlular olmakla birlikte, İnterpol'ün gerçek gücü kısıtlıdır. Çeşitli ülke polislerinden gelme İnterpol görevlilerinin başlıca görevi bilgi toplayıp dağıtmak, özellikle üç alanda bilgi akışını sağlamaktır: birden çok ülkede faaliyet gösteren suçlular, kendi ülkelerinden hiç çıkmamakla birlikte, faaliyetleriyle başka ülkeleri de etkileyen suçlular, bir ülkede suç işleyip başka bir ülkeye kaçan suçlular. [121] Filmler ve kitaplar, onları bir ülkeden diğerine özgürce dolaşan, istediği kişiyi istediği yerde tutuklayan kişiler gibi gösterirler, ancak dünya devletlerinin birbirlerinden farklı ceza ve yasal yöntemler uyguluyor olmaları, İnterpol görevlerinin suçluları tutuklamasına engeldir. Bu nedenle İnterpol'ün asıl

işlevi, suç konusu faaliyetler hakkında bilgi toplayıp dağıtmanın ötesine geçemez. Görünürde DSE'nin görevi de çok farklı değildir. DSE suç kategorilerini ve terörist faaliyetleri dört ana sınıfa ayırır, bu faaliyetlere de sadece Avrupa'nın güvenliğini ilgilendirdikleri ölçüde eğilir.

İnterpol'den bir diğer farkı da, DSE görevlilerinin sadece üye ülkelerin polis güçleri arasından değil, aynı ülkelerin haberalma örgütlerinden de seçilebilmesidir. Bunun yanı sıra, DSE yetkilileri tutuklama hakkına da sahiptir, ne var ki bu hak protokollere bağlıdır ve sadece üye ülkelerin topraklarında gerçekleştirilebilir. DSE'nin içinde, her üye devlet Strasbourg'daki merkezde, ülkenin haberalma örgütünü ve polisini temsil eden bir bölüme sahiptir. Her bölüm, yönetici ve görevli olarak toplam on iki kişiden oluşur, ortak konularda ya da coğrafî bölgelerin kesiştiği durumlarda öteki bölümlerle işbirliğine girer. Bu nedenle, DSE'nin ana varlık nedeni suçla ve terörist faaliyetlerle her dört konuda tutarlı bir mücadele geliştirmek, bu faaliyetlerle ilgili bir veri tabanı oluşturarak üye devletlerin kullanımına sunmaktır.

Joseph Volkmann'ın İngiltere Bölümü'ndeki bürosu, Hollanda Bölümü'nün de kullandığı üçüncü kattaydı. Pencerenin hemen altındaki, basitçe Platz olarak adlandırılan, vişne ağaçlarıyla ünlü küçük meydan o aralık akşamı bomboştu. Saat ikiyi biraz geçe yemekten dönmüş, döner dönmez kolları sıvayıp raporlara dalmış, kâğıtlarını dosyalamıştı. Her zamanki konular: uyuşturucu, kaçakçılık, terörizm; üzerinde işlem yapılması gereken ya da dosyalanmaya hazır haberalma raporları.

Gündelik işlerini iki saatte bitirdi, dışarıda hava kararmış, binanın tüm ışıkları yanmıştı. Ferguson'un verdiği kâğıdı aldı, kızın Frankfurt numarasını çevirdi. Telefona Erica Kranz cevap verince. [122] DSE'de görevli olduğunu söyledi, Pauli Graf'ın ondan bu konuyu araştırmasını istediğini anlattı.

- Bana konu hakkında biraz bilgi verebilir misiniz, Frau Kranz?

Volkmann kızın sesindeki değişikliği duyunca Erica Kranz'ın endişeli olduğunu anladı.

- Bu konuyu telefonda tartışmamayı tercih ederim, Herr Volkmann. Ama çok önemli. Buluşabilir miyiz?

- Yarın arabayla Frankfurt'a gelirim. Pauli Graf adresinizi verdi. Tabiî, eğer başka bir yerde buluşmak istemiyorsanız? Kısa süren bir sessizlik oldu, kızın sesi yeniden duyuldu.

- Buraya geleceğinize çok memnun oldum, Herr Volkmann. Dairem en üst katta. Öğleyin diyelim, olur mu?

- Öğleyin, peki. İyi akşamlar, Frau Kranz.

Volkmann saat beşte masasını topladı, binanın altındaki otoparka indi, evinin yolunu tuttu. Strasbourg ölçülerine göre mütevazı bir yer. Quai Ernest üzerindeki eski evlerden birinde, iki odalı küçük bir daire, üstelik pencereleri parke taşı kaplı avluya bakıyor. Sadece yatak odasının penceresinden, beş kilometre ötedeki Ren Nehri ve Alman toprakları görünüyordu.

Almanya Bölümünden Koller, elinde bir dosyayla gelip kapıyı çaldığında, saat on olmuştu. Volkmann adama bir içki önerdi, oysa Koller bu saatte birinin evine gitmek zorunda kalmış olmaktan öfkeliydi, içkiyi kabaca geri çevirdi.

- Bu kızın dosyasını neden istediğinizi söylemenizin bir sakıncası var mı?

- Özel bir şey yok. Sadece rutin bir iş.

Koller daha fazla sormadı.

- Size verdiğim kopyanın kısa zamanda geri verilmesini sağlayın.

Koller gittikten sonra, Volkmann banyoyu sıcak suyla doldurdu, kendine de okkalı bir viski hazırladı. Banyodan sonra yatağına uzandı. Erica Kranz'ın dosyasını okudu. Okudukları ilginçti. Değişik. Çok değişik. Özellikle bir paragraf, istemeden de olsa ürpermesine neden oldu. Dikkatini neyin çektiğini düşünerek kalktı, pencerenin yanına gitti.

Yağmur dinmiş, bulutlar arkalarında gecenin karanlığını bırakarak kaybolmuştu. [123] Ren Nehri'nin ötesinde, soğuk kış gecesinde göz kırpan Alman ışıklarını görebiliyordu. Mecbur kalmadıkça, sınırın öte yakasına geçmezdi. Berlin'deyken, kentler içinde en az Alman olan Berlin'deyken bile, onlarla iş dışında bir ilişkiye girmekten, bir iki kişi dışında, kaçınmıştı.

Çalar saatini yediye ayarladı, yavaş yavaş soyundu, ışığı söndürüp yattı. Kızın dosyasında okuduklarından rahatsız olmuştu, uzun bir süre yatakta dönüp durdu, sonunda uykuya daldı.

On birinci kısım

Frankfurt, Almanya,

2 aralık, cuma

Volkmann nehrin güney yakasında, Eiserner Steg yakındaki savaş öncesinden kalma kırmızı tuğlalı binaların arasına sıkışmış yapıyı bulmakta güçlük çekmedi. Eğik çatı, altında tavan arası pencereleriyle, dört katlı, modern Dartman. Asansörden inerken, kızın açık kapının eşiğinde, kendini beklediğini gördü: Uzun boylu, beyaz tenli, açık mavi gözlü ve güzel vücutluydu. Uzun bacaklarına, paçalarını kahverengi deri çizmeleri, içine sıkıştırdığı dar bir blucin geçirmişti. Üzerine de bol yakalı kazak giymişti. Sarı saçlarını, yüksek elmacık kemiklerini daha da belirginleştirecek biçimde, tepesine toplamış, makyajsız yüzü gergin görünüyordu. Volkmann kendini tanıttı, içeriye girmeden önce de kimliğini gösterdi, geri planda usulca Mendelssohn'un keman konçertosu çalıyordu. Kız pencerenin yanındaki küçük müzik setinin yanına gitti, sesi iyice kıstı.

- Kendime bir kahve yapmak üzereydim. Size de bir fincan ikram edebilir miyim, Herr Volkmann?

- Bir kahveyi reddedemem.

- Lütfen rahatınıza bakın.

Volkmann mutfağa doğru yürüyen kızı izledi. Dosyada beş yaşında olduğunu okumuştu, ama daha büyük gösterdiğini düşündü. Ama güzel bir kız, hem de çok güzel, hatlıkla bir manken ya da Frankfurt'taki özel bankalardan birinde yönetici olabilirdi. [126] Toprak rengi saksılar, kitap rafları, soluk deri koltuklarla çağdaş anlayışla döşenmiş en üst kattaki pırıl pırıl daire geniş ve ferahtı. Beyaz duvarlara çerçevelenmiş dergi kapakları asılmış, rafların üzerine de sürüyle CD ve kaset yerleştirilmişti. Genellikle her evde bulunan klasikler, ama onların yarımda Puccini'nin bütün eserleri, birkaç da caz albümü. Raflar kitap doluydu, Volkmann kanepenin yanında okunmakta olduğu belli bir kitap gördü. Kitabı eline aldı, dalgın bakışlarını kapağında gezdirdi. Edna St. Vincent Millay'nin bir şiir kitabı.

Kitabı yerine koydu, pencereye yaklaştı. Aşağıda iki yana giden tekneleriyle, Main Nehri uzanıyordu. Pencerenin hemen yanında, üzerinde bilgisayar olan, çam ağacından bir çalışma masası vardı. Kız üzerinde iki fincan, süt ve şeker olan tepsiyle döndü, Volkmann'ın karşısındaki beyaz koltuğa oturup uzun bacaklarından birini ötekinin üzerine attı. Yerdeki kitabı aldı, açık sayfaya bir göz attı, sonra bakışlarını Volkmann'a çevirdi. Yüzü solgun ve gergindi,

Volkmann yalandan bakınca açık mavi gözlerinin ağlamaktan kızarmış olduğunu gördü. Kitabı yere bırakırken, alçak sesle, - Edna St. Vincent Millay'nin eserlerini bilir misiniz, Herr Volkmann? diye sordu.

Volkmann belli belirsiz gülümseyip başını salladı.

- Hayır, dedi, maalesef hayır.

Sonra kıza bakıp ekledi:

- Belki de bana başınızdan geçenleri anlatmak istersiniz, Frau Krantz?

- Almansınız, değil mi, Herr Volkmann?

- İngiliz. DSE'deki Almanya Bölümü'ndeki vatandaşlarınız sizin konunuza fazla ilgi göstermediler. Pauli Graf Berlin'e tayin olunca, dosyanızı resmen olmasa da bize iletti.

Kızın yüzüne baktı.

- Eğer sizin için önemliyse, vatandaşlarınıza tekrar bir sorarım.

Kız başını salladı.

- Hayır, sadece bir yorumda bulunmuştum. Aksanınız biraz değişik geldi, hepsi bu.

Kahve fincanını dizinin üzerinde tutuyordu.

- Belki de en başından başlamak daha doğru olacak.

- Lütfen.

Kız yüzündeki sarı perçemi itti, pencereden dışarıya baktı, sonra başını usulca çevirdi.

- Geçen hafta, bir haftalık tatil için Paraguay'da, Asuncion'daydım. Kuzenim, Rudi Hernandez'in yanında kaldım.

Kız dudağını ısırdı, sözlerine devam etmeden kısa bir tereddüt geçirdi.

- Oradayken, Rudi'nin bir konuda rahatsız olduğunu hissettim. Rahatsızlığının nedenini sorduğumda, Rudi bir konuyla uğraştığını söyledi. Çalıştığı gazeteden kimsenin bilmediği bir konuda.

Kız yeniden tereddüt edince, Volkmann sordu:

- Nasıl bir konu?

- Rudi, Asuncion'da tanıdığı, Rodriguez adlı bir pilottan, bazı kişilerin Güney Amerika'dan Avrupa'ya bir şeyler kaçırdığını duymuştu. Benim Paraguay'a gitmemden bir hafta önce, bu pilot, Rodriguez yani, Rudi'ye telefon edip

buluşmak istemiş. Rudi'den bir iyilik istediğini söylemiş. Rudi'nin bir dizi makale hazırlamasını, ama yayımlatmamasını, güvenli bir yerde, hatta bir avukat kasasında saklamasını istemiş. Eğer Rodriguez öldürülürse, yayımlanmak üzere.

Kız bir süre sustu, sonra devam etti:

- Rodriguez bu kaçakçılığı yapan kişiler için çalışıyordu. Onu uçağıyla birlikte yük taşımak için tutuyorlardı. Onun da işi kaçakçılıktı, böyle adamlarla çalışmaya alışıktı. Ama şimdi çalıştığı adamların onu izlediğini, öldürmek istediklerini düşünüyordu.

- Taşınan malın ne olduğunu biliyor musunuz?

Kız başını salladı.

- Rodriguez Rudi'ye uyuşturucu olduğunu sandığını söylemiş, ama emin değildi. Tek bildiği, bir yıl içinde Uruguay'dan Montevideo'ya birçok sevkiyat gerçekleştirildiğiydi. Mallar mühürlü tahta sandıklarla gönderiliyormuş. Rodriguez adamların çok iyi para ödediklerini söylemiş. Rudi'ye bir isim de vermiş. Bu işi yapmak için onu tutan adamın ismini. Ama Rudi bana ismi vermek istemedi.

- Neden?

- Anladığım kadarıyla, benim güvenliğimden endişeleniyordu. [128] Bu insanlar hakkında ne kadar az şey bilirsem, benim için daha iyi olacağını düşünüyordu. Tehlikeli olduklarını söylüyordu hep, çok tehlikeli.

Volkmann başıyla onayladı.

- Devam edin lütfen, Frau Kranz.

Kız içini çekti, devam etmeden önce dudağını ısırdı.

- Rodriguez adamlar adına son malı teslim ettikten iki gün sonra, izlendiğini fark etti. İşte o zaman korkup Rudi'yle konuştu. Rudi'ye boyundan büyük bir işe karıştığını sandığını, çok karmaşık bir işe girdiğini, o adamların onu öldürmek istediklerini söylemiş. Rudi de Rodriguez'in istediğini yapmayı, diziyi hazırlamayı kabul etti. Galiba büyük bir balık yakaladığını, çok önemli bir konuya değineceğini, Rodriguez'in de sonunda yazı dizisinin yayımlanmasına razı olacağını düşünüyordu. Ama üç gün sonra Asuncion sokaklarından birinde Rodriguez'in cesedi bulundu. Bir araba kazası. Görgü tanığı yoktu, ona çarpan araba kaçtı. Rudi, Rodriguez'in adlarına çalıştığı insanlarca öldürüldüğünden emindi. Onu bu kadar rahatsız eden de buydu.

- Bunun bir cinayet olduğundan nasıl emin olabiliyordu?

- Rodriguez'in ölüm biçiminden. Rodriguez Rudi'ye adamların gizlilik

konusunda çok duyarlı olduklarını söylemişti. Tutku derecesinde bir gizlilik. Rudi, ne yaptıklarını kimsenin bilmesini istemedikleri için Rodriguez'i öldürdüklerini söylüyordu.

Volkmann tereddüt etti, fincanını önündeki sehpanın üzerine bıraktı.

- Bütün bunlardan sonra, Hernandez, Asuncion polisini uyardı mı?

- Hayır. Rudi önce reddedilemeyecek kanıtlar toplamak istiyordu. Bu işe karışanların adlarını bulmak, taşman malın ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Bir de adamların yaptığı işin kesinlikle yasadışı olduğunu göstermek.

Volkmann bir süre karşısındaki kıza baktı, sonra başını pencereye çevirdi. Pencerenin dışındaki gök koyu griydi. Tereddüt etti, sonra yeniden kıza döndü.

- Frau Kranz, dedi, bu işin DSE'yi neden ilgilendirdiğini anlayamıyorum Elinizde tek bir kanıt bile yok.

Kız bir süre cevap vermedi. [129]

- Hayır. Ama Pauli Graf bana bir keresinde çalıştığı bölümün çeşitli alanlarda faaliyet gösterdiğini anlatmıştı...

- Evet, ama Güney Amerika bizim bölgemize pek girmez.

- Bu işin içinde hepinizin ilgisini çekebilecek bir yan var.

- Nedir?

- Asuncion'dan ayrılmadan önce, Rudi benden bir konuyu onun adına kontrol etmemi istemişti. Belirli bir bilgiye ihtiyacı vardı. Dört gün kadar önce, neler elde ettiğimi anlatmak için Rudi'nin evine telefon ettim. Cevap vermedi. O zaman gazetesini aradım. Gazetenin bir muhabiri, bana dedi ki...

Kızın sesi zayıfladı, başı önüne düştü. Volkmann Mendelssohn'un konçertosunun tüm odayı doldurduğunu duydu.

- Ne dedi?

- Rudi'nin öldüğünü. Polis cesedini Asuncion'da bir evde bulmuş. Genç bir kızın evinde, ikisi de öldürülmüş.

Kız kazağının kolundan mendilini çıkardı, gözlerini sildi. Volkmann,

- Bu cinayetlerin DSE'nin alanına girdiğini nereden çıkarıyorsunuz? diye sordu.

Kız bakışlarını Volkmann'ın gözlerine dikti.

- Rodriguez öldürülmeden önce, Rudi'yi Asuncion'un dış mahallelerinden birinde, büyük bir eve götürdü. Onu tutan adamın evine. Hemen yakından, evi gözetlemişler. Rudi yazacağı dizi için fotoğraf çekmek istiyormuş. Fotoğraf

makinesinin ucunda güçlü bir teleobjektif varmış. İki adamın yürüyerek evden çıkıp bahçede dolaştıklarını görmüşler. Rodriguez kendisiyle anlaşmayı yapanı göstermiş. Ama Rudi'nin asıl ilgisini çeken, Rodriguez'in patronu değil, yanında yürüyen olmuş. Anladınız mı, Rudi o adamı tanıyordu, daha önce Avrupa'da görmüştü, Güney Amerika'da değil.

- Anlamıyorum.

- Rudi o adamla beş yıl önce, benim okuduğum Heidelberg Üniversitesi'nde verilen bir davette tanışmış. Adı Dieter Winter'miş.

- Devam edin.

- Rudi o sıralarda ailemle birlikte kalıyordu, davete de onu ben götürdüm. Winter ile Rudi. [130] Bir konuda tartıştılar, neredeyse yumruk yumruğa geleceklerdi. Rudi o yüzden onu iyi hatırlıyordu. Hayatında ilk kez birine gerçekten vurmak istediğini söylerdi hep. Rudi bana, o adamın Asuncion'daki evin bahçesinde çektiği fotoğraflarından birini gösterdi. Yan yana yürüyen, biri genç, öteki yaşlı iki erkek. Genç adam Dieter Winter olabilir, ama emin değilim. Üniversitede öğrenciyse de onu hatırlamıyorum. Bu nedenle Rudi benden bunu bir araştırmamı, döner dönmez üniversiteye gidip Winter'in bir fotoğrafını bulmaya çalışmamı, sonra da ona göndermemi istedi. Frankfurt'a döndüğümde, Winter'i araştırdım. Adının burada, Alman gazetelerinde geçtiğini öğrendim. Polis bundan bir hafta önce, Berlin'de, bir sokak arasında onun cesedini buldu. Vurularak öldürülmüş.

Kız uzandı, kahve sehpasının üzerindeki büyük zarfı aldı. İçinden bir gazete kupürü çıkarıp Volkmann'a verdi. Topu topu iki paragraflık haberde, Berlin'de Hayvanat Bahçesi Metro İstasyonu yakınlarında bir ceset bulunduğu yazılıydı. Adama yalandan beş el ateş edilmişti. Görgü tanığı yoktu, adamın Dieter Winter olduğu belirlenmişti. *Bundespolizei* konuyla ilgili bilgisi olanların karakola başvurmasını istiyordu. Volkmann kupürü geri verdi.

- Winter denen bu adam, onun Paraguay'da bulunması neden ilginç?

Kız omuzlarını silkti.

- Rudi adamın orada, Almanya'dan bu kadar uzakta bulunmasına şaşırmıştı. Bir de o insanlarla, Rodriguez! öldürmüş olabilecek o adamlarla birlikte olmasına, tabiî.

- Bu konudan kimseye söz ettiniz mi?

- Sadece Pauli Graf'a. Ama Pauli'nin büyük bir makinenin küçük bir dişlisi olduğunu biliyorum. Yetkili biriyle konuşmak istedim.

- Neden polise başvurmadınız?

- Pauli'den sanki bunun sizinkileri ilgilendirebileceği izlenimini edindim. Üstelik *Bundespolizei* sadece Almanya'da olanlarla ilgileniyor. Pauli bana sizinkilerin sadece Avrupa'yla ilgilenmediklerini söyledi.

Volkmann fincanını bıraktı.

- Benden tam olarak ne istiyorsunuz, Frau Kranz? [131]

Kız gözlerini Volkmann'dan ayırmadı.

- Rudi'nin neden öldüğünü, kim tarafından öldürüldüğünü öğrenmek istiyorum. Gelecek hafta Paraguay'a dönmek niyetindeyim. Rudi yazdığı dizinin tamamlanmasını isterdi. Serbest gazeteciyim, benim mesleğim bu. Ama bu konu ile de bir ilgim var.

- Soruma cevap vermediniz.

Kız bir süre tereddüt etti, sanki Volkmann'ın kabalığına şaşırmış gibiydi, sonra:

- Başka ülkelerin polisi ve güvenlik güçleriyle ilişkileriniz dedi. Belki bana bir mektup verebilir, Paraguay'da başvurmam gereken kişileri söyleyebilirsiniz. Hatta yol da gösterebilirsiniz.

- Size getirebileceğim tek öneri, bu konuyu Paraguay polisine bırakmanız. Doğru kanalları kullanın, Pauli Graf'ı bunun dışında tutun.

Gözlerini kıza dikti ve

- Bana söylediklerinizi *Bundespolizei*'ya da anlatın. Eğer önemli olduğunu düşünürlerse, dosyayı DSE'deki yetkililere iletirler.

Kızın sesinde bir sabırsızlık belirtisi vardı,

- Pauli Graf da öyle söyledi. Ama bütün bunlar zaman alıyor. Oysa ben iki gün sonra Asuncion'a gidiyorum, Volkmann'a baktı.

- Biraz önce söylediklerinize rağmen, bana yardımcı olabilirseniz, sevinirim, Herr Volkmann. Yardımınız işimi kolaylaştırır, gerçekten kolaylaştırır. Üstelik daha önce de söylediniz. *Bundespolizei* dünyanın öbür ucunda işlenmiş bir cinayetle ilgilenmez bile. Ama sizinkiler... Pauli Graf yetki alanınızın çok daha geniş olduğunu söylemişti. Ama belki de yanlış yorumluyorum.

- Anlaşılan Pauli Graf size çok fazla şey anlatmış,

- Pek değil. Onu Frankfurter Zeitung'da muhabir olarak çalıştığım dönemden tanıyorum. Bana sadece önümdeki tek yolun sizin kuruluşunuz olduğunu görmeme yetecek kadarını anlattı. Ama söylemiştim, belki de yanılıyorum.

Beklenti dolu gözlerini Volkmann'a dikmiş bakarken, alanda Mendelssohn'un konçertosu yükseldi, sonra alçaldı. [132] Volkmann birden karşısında oturanın,

gözleri acı dolu küçük bir kız olduğunu düşündü.

- Dürüst olmak gerekirse, bu konunun DSE'yi neden ilgilendirdiğini anlayamıyorum.

- Peki, Herr Volkmann. Yine de beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Volkmann ayağa kalktı.

- Asuncion uçağınız, ne gün?

- Pazar. Frankfurt am Main'dan kalkıyor.

- Bizimkilerle bir konuşacağım. Bir söz vermek istemem, ama size yardımcı olabilecek bir şey bulursam, siz çıkmadan önce telefon ederim.

- Teşekkürler, Herr Volkmann.

- İyi günler, Frau Kranz.

Kız Volkmann'ın koridordan geçip asansöre doğru yürüyüşünü izledi. Kapıyı kapadı, pencerenin yanına gitti. Main ırmağındaki yük tekneleri kabarmış dalgaların arasında güçlükle ilerliyordu. Volkmann'ın sokağın öbür tarafına geçtiğini, bacakları çevresinde uçuşan yağmurluğunu toparlamaya çalışarak otomobiline bindiğini gördü.

"Adamın mesafeli bir davranışı var" diye düşündü. "Her zaman gülümseyen Rudi'den ne kadar farklı, oysa ikisinde de aynı yumuşak kahverengi gözler var." Bir şey daha. Adamın ona davranışlarında, neredeyse elle tutulur bir soğukluk vardı. Rahatsız edici bir resmîlik. Bir de tabu gözlerini ve ağzının kenarındaki o gerginlik. Adamın bindiği otomobile bakarken, kafasındaki rahatsız edici düşünceyi kovmaya çalıştı, sonra mutfağa, kahve fincanlarını yıkamaya gitti.

Volkmann Strasbourg'a dördü biraz geçe vardı. Hem Ferguson hem de Peters bina dışındaydı. Raporunu yazdı, raporun bir kopyasıyla birlikte Erica Kranz dosyasını Ferguson'un sekreterine bıraktı. Sekreter Ferguson'un Paris'te olduğunu, akşamdan önce dönmeyeceğini söyledi. Volkmann Berlin'deki *Bundespolizei Hauptquartier*'e[1] bir güvenlik faksı gönderdi, [[1] Federal Alman Polis Merkezi, (ç.n.)] elindekileri ekleyerek Dieter Winter'in dosyasını istedi, mümkünse fotoğrafını da göndermelerini ekledi. [133]

Kızın dosyasını yeniden okudu. Alman asıllı bir anne babanın Güney Amerika'da, Arjantin'de doğmuş kızı. Kızın bir Fransızla evlenip Rennes'de yaşayan bir de ablası vardı. Babası, kız daha üç yaşındayken, Güney Amerika'da ölmüş, Erica Kranz da aynı yıl annesi ve ablasıyla Almanya'ya dönüştü. Heidelberg Üniversitesi gazetecilik bölümünde öğrenciyken değişik

siyasal akımlara katılmıştı, ama şu anda bilinen bir yatkınlığı yoktu. Bekârdı. Bilinen bir zaafı, aşırı bir inancı yoktu. Evinde, serbest gazeteci olarak çalışıyor, Almanya'nın çok renkli kadın dergilerinden çoğuna yazı hazırlıyordu. Adamın ölümünün üstünden uzunca bir süre geçmiş olmasına rağmen, kızın babası hakkında okudukları, ne kadar direnmeye çalışırsa çalışsın, Volkmann'ın kıza davranışımı etkilemişti.

Manfred Kranz, İkinci Dünya Savaşı sıranda Leibstandarte SS Tümeni'nde binbaşı olarak görev yapmıştı. Bir zamanlar, iki yabancı ülkede işlediği cinayetler nedeniyle, savaş suçlusu olarak aranmıştı. Almanlar geri çekilirken, Ronchamp adlı küçük bir Fransız köyünde yirmi yetişkin erkeği kurşuna dizmişlerdi. Cinayetlerden sorumlu birliğin başında Manfred Kranz vardı. Rusya'da, Kiev kuşatışı sırasında Almanların öldürdüğü iki yüz savaş esirinden de Manfred Kranz sorumluydu. Arjantin yetkilileri iadeye bir türlü yanaşmamış, bu nedenle de Manfred Krantz yargıç karşısına çıkmaktan kurtulmuştu.

Volkmann iki saat sonra bürosundan ayrıldı, saat altıyı az geçe evine vardı. Saat onda telefon çaldı, arayan Ferguson'du.

- Raporunu okudum. Biraz karışık, ama ilginç.

- BP'ye gönderdiğim isteğe cevap gelmiş mi?

- Bu akşam gelmiş. Bir de fotoğraf.

- Winter hakkında ne diyorlar?

- Beş yıl önce Heidelberg'den mezun olmuş, tarih bölümden. Öğrenciliği sırasında aşırı sağ gruplara ilgi göstermemiş, hiç tutuklanmamış. Üniversiteyi bitirmesinden bu yana işsiz. *BP*[2] neden öldürüldüğünü bilmiyor. [[2] *Bundespolizei*'ın kısaltması, (ç.n.)] [134]

Öldürüldüğü yer uyuşturucu satıcılarının cirit attığı bir bölge. BP araştırmaya çalışmış, cima bir sonuca varamamış.

- Winter'in uyuşturucu kullandığı belirlenmiş mi?

- Hayır. Ama BP cinayetin işlendiği yere bakarak, işin bu yönünü araştırıyor.

- Başka?

- Bizi asıl ilgilendiren, cinayette kullanılan tabanca. Dokuz milimetrelik Walther, ama kullanılan mermiler Güney Amerika yapımı. BP, silahın bir yıl önce Pieber adlı bir Alman işadamının Hanover'deki bir restoranda öldürülmesinde kullanıldığını düşünüyor. Pieber'in Hargrove adlı bir iş arkadaşı da aynı saldırıda yaralandı, iki gün sonra da öldü.

- Siz ne düşünüyorsunuz, efendim?

- Tanrı bilir. Her şey mümkün. Ben şahsen, bu yolculukta kıza eşlik etmen gerektiğini düşünüyorum. Asuncion'daki o gazeteci, bakarsın o konuda bizim için bir şeyler çıkabilir. Belki de Hanover ve Berlin cinayetlerine de ışık tutarız.

- Gerçekten gerekli olduğuna inanıyor musunuz?

- Kızın uçakla taşman mal konusunda söylediklerini düşününce, evet, inanıyorum.

Eğer konu Alman mahkemelerine giderse, faturayı Almanların önüne koyarız. Üstelik Hargrove da İngiliz vatandaşıydı.

- Peki, kıza ne söyleyeceğim?

- Sadece araştırdığımızı. Winter'in ölümüyle ilgilendiğimizi. Yarın ilk iş Peters'ı gör, biletlerini ayarlasın. Kızın bir itirazı olmayacağını sanıyorum?

- Sanmam.

- İyi. Asuncion'dakilerle temasa geçip kızın anlattıklarının bir kopyasını gönderirim. Çevirisini, tabiî. İyi geceler, Joseph.

Volkmann telefonun kapandığını duydu, ahizeyi yerine bıraktı. Yan soyunuk, yatağın kenarına oturdu, sonra başucundaki ışığı söndürdü. Pencerenin ötesindeki karanlığa baktı, bir sigara yakıp kızla konuşmasını hatırladı; Winter'in Paraguay'da görülmesini, Berlin'deki cinayeti, kızın anlattığı, Asuncion'da işlenen katliamı düşündü. Bir bağlantı var mıydı? Varsa, nasıl? Bir cevap yoktu, henüz yoktu, henüz sadece soru aşamasındaydı, birikintiye bir taş atmış, ardı arkası kesilmeyen daireleri izliyordu. [135]

Tekneler hâlâ Ren boyunca gidip geliyordu. Uzaktaki karanlığın içinde parlayan ışıklarını görüyordu. Karanlığın daha da ötesinde, Kara Ormanlar'ın gölgeleri vardı. Ferguson'la yaptığı telefon konuşmasını düşündü. Raporunun yanına, kızın dosyasının bir kopyasını bırakmıştı. Son sayfadaki paragrafın gözden kaçması imkânsızdı, yine de Ferguson bu konuya değinmemişti bile. Kız doğmadan çok zaman önce... Ferguson'u pek ilgilendirmeyebilirdi, ama kendisi için önemliydi, kızın dosyasındaki o tek paragrafı hatırlayıp ürperdi.

Kuzeydoğu Chaco, Paraguay.

4 aralık, pazar

Gümüş saçlı, uzun boylu adam terastaki bambu koltuğa oturduğunda karanlık çoktan çökmüştü. Soluk keten ceketinin altına açık yakalı beyaz bir gömlek giymişti, ince pamuklu pantolonunun ütüsü de kusursuzdu. Ahşap terasın ötesinde bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Dolunay yoğun yağmur bulutlarının arasında bir görünüp bir kayboluyor, tepedeki lambanın çevresinde

pervaneler dönüyordu. Adamın gümüş rengi saçları ışığın altında parlıyordu. Uşak gümüş bir tepsi içinde limonlu buzlu çay getirdi. Uşağın fincana iki kaşık şeker koymasını izledi, sonra gözlerini cangılın başladığı yöne çevirdi. Yağmurun ötesindeki, parlak yeşil ormanın ağaçlarına, bambuların ve kokulu mangoların kaim gövdelerine baktı. Yağmur birazdan dinecek, ormanın üzerindeki yağmur bulutları çekilecekti. Sabah olunca güneş yeniden parlayacak, sıcaklık yağmur suyunu buharlaştırırken bahçenin ve ormanın üzerinden bir buğu yükselecekti.

Daha çocukken bunu gördüğünde, "doğa çemberi" demişti eğitmeni. Cümleyi hatırladığında, kendi kendine gülümsedi. Ama şimdilik yağmurun ardı koyu ve karanlıktı. Holün ahşap kaplamaları üzerinde ilerleyen ayak seslerini duydu,, biraz sonra da elinde sigarasıyla Kruger'i gördü. [136] Gri kazağını, kaslı kollarının sık ve siyah kıllarını göstermek istermiş gibi dirseğine kadar sıvamış, saçını da geriye taramıştı. Karşısındaki bambu koltuğa oturdu. Gümüş saçlı adam gülümseyerek uşağa döndü: - Bizi yalnız bırak, Emilio, dedi.

Adamın sesi yumuşak ve nazikti, genç uşağın koyu kahverengi yüzü aydınlandı:

- Si, senyor.

Çocuk uzaklaşırken, gümüş saçlı adam tatlı limonlu çayını dudaklarına götürdü, serinletici içecekten bir iki yudum aldı. Sonra iri vücuduyla bambu koltuğu çatırdatan Kruger'e baktı. Masanın üzerinde bir böcek yürüyordu, Kruger böceği bir fiskede uzaklara gönderdi.

- Franz'la telsiz bağlantısı kurdun mu?

Kruger başıyla onayladı.

- Endişelenecek bir şey yok.

- Kesinlikle emin misin, Hans?

- Gazeteci yalnız çalışıyormuş. Bundan kuşkum yok.

- Ya bant?

Kruger sigarasından bir nefes çekti, ağız dolusu duman üfledi.

- Kesinlikle boş. Franz'ın kaseti ve malzemeyi iyice kontrol etmesini sağladım.

Mikrofon arızalıymış, anlaşılan sadece çok yakında olan sesleri, onları da çok güçsüz bir şekilde, kaydedebiliyormuş. Adam hiç ses alamamış.

- Bundan emin miyiz?

- Kesinlikle. Franz'ın teknisyenlerine sonuna kadar güvenirim. Teknisyene göre malzeme son derecede duyarlı. Özen gösterilmezse, kolayca bozuluyor.

Franz malzemeyi ortadan kaldırdı.

Gümüş saçlı adam rahatlamış gibi derin bir soluk aldı. Fincanı kaldırıp, ince parmaklı, manikürlü elleri arasında tuttu, limonlu çayını yudumladı. Hâlâ bütün gücüyle yağan yağmurun ötesinde uzanan cangıla baktı.

- Ya yolculuk programı, her şey yolunda mı?

- Helikopter dokuzda geliyor. Mexico City'ye vardığımızda, Konrad bizi Halder'in evine götürecek.

Gümüş saçlı adam bir süre düşündü, sonra,

- O gazeteci, dedi, onunla ilgili her ayrıntının gözden geçirilmesini istiyorum, Hans. Ama kimseye belli etmeden. [137] Franz'a söyle. Bundan sonra yanlışlık da istemiyorum. O pilot ve şu gazeteci, bunlar sorunlarımızın sonuncusu olmalı. Otelde olanlar bir daha tekrarlanmamalı.

Gümüş saçlı adamın sesi yumuşaklığını kaybetmemişti, ama sözlerindeki uyarı açıktı. Kruger sessizce başını salladı, bir daha sorun yaşamayacaklarını, bundan emin olduğunu, Franz'ın adamlarının bunu sağlayacağını, her ayrıntıyla ilgilendiğini söylemek isterdi. Ama gümüş saçlı adam yeniden konuşmaya başladı, Kruger de saygıyla dinlemeyi sürdürdü.

- Gitmeden önce, her şeyin yok edilmesini istiyorum. Bu evde olup da, yanımızda götürmeyeceğimiz her şey yakılacak. Arkamızda hiçbir şey bırakmamalıyız. Sanki burada hiç yaşamamışız gibi. Sanki hiç dünyaya gelmemişiz gibi. Bununla sen ilgileneceksin, Hans.

Kruger cevap yerine başını sallamakla yetindi.

- Hepsi bu kadar, Hans. Teşekkür ederim. Kruger ayağa kalkıp usulca uzaklaştı, ayak sesleri tahta döşemede yankılandı. Gümüş saçlı adam oturduğu yerden Kruger'in terasta yürüyüp evin içinde kayboluşunu izledi. Artık yalnızdı, yağmurun arkasındaki cangıla baktı. Tereddüt etti, elini yavaşça keten ceketinin iç cebine götürdü, cüzdanını açtı, içinden fotoğrafın kopyasını çıkardı. Sarışın genç kadın ile koyu renk saçlı adamın bulanık resmi.

Birkaç saniye sonra genç uşaklar göründü. Elinde gümüş tepsiyle Emilio, arkasında da Lopez. Gelip gümüş saçlı adamın yanında durdular. Gümüş saçlı adam onlara bakıp sevgiyle gülümsedi, çocukların gözleri hayranlık ve sevgiyle parladı. Sonra adamın elindeki fotoğrafa baktılar, başlarını kaldırıp gülümsediler. Çocuklar jöne yanına gelip dururken, gümüş saçlı adam sırayla ikisinin de başını okşadı.

Fotoğrafı göstererek, İspanyolca sordu.

- Hikâyeyi bir kere daha mı dinlemek istiyorsunuz? iki çocuk başlarını arzuyla

salladı, gümüş saçlı adamın yumuşak, sevgi dolu mavi gözlerine bakıp gülümsediler. Gümüş saçlı adam fotoğrafı özenle cüzdanına yerleştirdi, sonra konuşmaya başladı.

On ikinci kısım

Asuncion.

5 aralık, pazartesi

O pazartesi sabahı, gelen yolcular bölümünde Joseph Volkmann ile Erica Kranz'ı karşılayan dedektifin üzerinde tıknaz ve şişman vücuduna bile bir numara büyük gelen, beyaz ve buruşuk takım elbise vardı. Şişman yüzü solgun ve sarkık, koyu renk gözleri de yorgundu. İyi İngilizce konuşuyor, dudaklarının arasından da bir dizi altın diş görünüyordu. Kendini Yüzbaşı Vellares Sanchez olarak tanıttı, konuklarını resmi olmayan bir polis arabasına bindirip kent merkezine doğru götürdü. Daha uçaktan inerken korkunç sıcağın etkisiyle sersemlemişler, sıcak ve esintisiz havada ciğerlerim yeterince doldurамamaktan endişelenmişlerdi. Asuncion yazın ortasını yaşıyordu, ağaçlar ve çiçekler coşmuştu, yolun kenarındaki okaliptüslerin ve palmiyelerin yaprakları esintisiz havada kımıldamadan asılı kalmışlardı. İçinden geçtikleri kent renk ve gürültü karmaşasıydı; eski ile yeninin karışımı; sarı tuğlalı adobelerin on dokuzuncu yüzyıl cephelerinin yarımda, çağdaş apartmanlar, yepyeni yapılar ve bunların arasında teneke ve tahtadan yapılmış kulübeler görünüyordu.

Kentin ana caddelerinde eski, sarı troleybüsler gıcırdaya gıcırdaya ilerlemeye çakşırken, sokak köşelerinde, içine meyve, çiçek ya da takı doldurdukları el arabalarının yanına çömelmiş yerli kadınlar göze çarpıyordu. Dedektifin bürosu Şili Caddesi'nde, Comisaria Centrico ya da Merkez Polis Karakolunun üçüncü katındaydı. Renksiz, boyaları dökülmeye yüz tutmuş, eski mobilyalarla doldurulmuş, hamam gibi bir büro. Bir köşede paslanmış dosya dolabı, üzerinde de elektrikli vantilatör. Kapının yanındaki duvarda, kartondan yapılmış, üzeri nikotin tabakasıyla kaplanmış bir Güney Amerika haritası. Genç bir memur konuklara kokulu ve sert Paraguay çayı sundu.

- Yerba mate, diye açıkladı Sanchez. Daha önce hiç Paraguay'a gelmiş miydiniz, Senyor Volkmann?

- Hiç.

- Bu, sadece tiryakilerin sevdiği bir çaydır. Ama böylesine sıcak bir günde, bira kadar serinletici olur.

Sanchez ceketini çıkarıp kravatım gevşetti, genç memurun çıkmasını bekledikten sonra masasının çekmecesinin kilidini açtı, iki dosya çıkardı. Kendi dosyası ile *seguridad*'ın[1] Volkmann'ın birlikte çalıştığı insanlardan aldığı

raporun İspanyolcası. [1 İspanyolca "güvenlik" (ç.n.)]

Bir gün önce, kahvesini içerken raporu okumuş, emrindeki iki memurun rapordaki bilgileri kontrol etmelerini istemişti. Şimdiyse, Hernandez'in söylediklerini hatırlıyor, ne kadar güzel olduğunu düşünerek kıza gülümsüyordu. Çarpıcı bir kız. Uzun bacaklı. Çekici. O renkli, dedikodu dolu Amerikan dergilerinin kapaklarını süsleyen kızlar gibi. Erkeklerin dikkatini çekecek bir vücut. Kafasındaki düşünceyi uzaklaştırmaya çalışarak dosyayı açtı, başını kaldırıp gringoya, Volkmann'a baktı. Adam polis olabilirdi, ama Sanchez olmadığım biliyordu. Polisten de öte bir şey. Bir önceki akşam seguridad telefon etmiş, Avrupa'dan gelen raporun bir kopyasını göndermiş, işbirliği yapmasını, gringoya gerekli belgeleri göstermesini isteyip, bir tercümana ihtiyacı olup olmadığını sormuştu. Sanchez'in tercümana ihtiyacı yoktu; İngilizce biliyordu, bu fırsattan yararlanarak pratik yapabilirdi. Yeniden bu ikisinin neden birlikte yolculuk ettiklerini merak etti. Raporu okuduktan sonra, Rodriguez ile Hernandez'in ölümleri ve bu kız arasında nasıl bir ilişki olduğunu da merak ediyordu. [141] Başını kaldırdı. Dosyadaki raporu bir daha okumak gereksizdi; bütün ayrıntıları hatırlıyordu, ipucu bulmak için bütün ayrıntıları teker teker gözden geçirmişti. Masasının üzerinde bir Asuncion haritası vardı, cesetlerin bulunduğu yer kırmızı sabit mürekkeple işaretlenmişti. Haritayı görebilmeleri için baş aşağı çevirdi, genç kızın evinin bulunduğu sokağı gösterdi, gırtlağını temizleyip konuşmaya başladı.

- Cesetleri, ayın yirmi akısında, burada bulduk. Paraguay Nehri yakınlarında, ana tren istasyonunun biraz ötesinde, La Chacarita Mahallesi'ndeki bir evde. Evin dışında da Rudi'nin arabasını bulduk. Arabanın anahtarları biraz uzakta, otların arasındaydı, sanki birisi oraya atmış gibi. Dedektif duraklayınca, Volkmann araya girdi.

- O ev, kime ait?

- Cesedini Rudi Hernandez'in yanında bulduğumuz genç kıza. Adı Graciella Campos, on yedi yaşında. Ama aklı, bir çocuk aklıydı, anlayabiliyor musunuz? Kızın hiç yakım yoktu. Evi o kiralamış.

Sanchez kızın öne doğru eğildiğini gördü, gözleri acılıydı.

- Bu kız... Rudi'yi tanıyor muydu?

- Si. Rudi'nin ona para verdiğini öğrendik. Yiyecek, kira ve elbiseler için. Kıza yardım ediyordu, anlıyorsunuz, değil mi? Başka bir şey değil. Sadece iyilik için.

Sanchez durakladı, İngilizcesinin iyi olup olmadığını, konuklarının onu anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Erica Kranz'ın yüzü solgundu; sıcaktan değil, içindeki ateşten. İkisi başlarıyla onayladılar. Sanchez saygıyla sesini alçalttı.

- Kız da, Rudi de bıçakla öldürülmüş. Cesetlerini zaman zaman kızın evinin

yanındaki aralıkta uyuyan bir ayyaş bulmuş. Kız sabahları ona sıcak çay verirmiş. Kız kapıyı açmayınca, adam içeri girmeyi denemiş. Kapı kilitli değilmiş. Adam cesetleri görünce, gidip mahalle papazına haber vermiş, o da *policia*'yı aradı.

- Ne zaman öldürülmüşler? diye sordu Volkmann.

- Çok değil, belki beş, altı saat önce.

Sanchez dosyasından birkaç polis fotoğrafı çekti, kızın görmemesine özen göstererek Volkmann'a uzattı. Fotoğraflardan ikisi Hernandez'in, diğer ikisi de kızın cesetlerini gösteriyordu. [142]

Cesetler yan yana, sırtüstü yatıyordu. Kızın esmer yüzü acınacak haldeydi; gözleri uykudaymış gibi, kapalıydı. Yaraların ortaya koyduğu vahşet Volkmann'ı dehşete düşürdü. Bıçak göğsünden göbeğine kadar yarmış, iç organlarını ortalığa saçmıştı. Kızın giydiği sade, beyaz elbisenin önü yırtılmış, kandan kıpkırmızı olmuştu. Sonra Hernandez'in cesedinin resmine baktı, Erica Kranz'ı üzmemek için, yüzündeki ifadenin değişmemesine çabaladı. Adam da kızın kaderini paylaşmıştı: göğsü karnına kadar yarılmış, iç organları yerdeki kanın içine dökülmüştü. Volkmann yüzünü buruşturdu, Sanchez onun uzattığı fotoğrafları hızla dosyaya koydu. Kıza baktı; yüzü büyük bir acı içindeydi, yine de gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Volkmann: - Senyor Sanchez, dedi, adlî tıp uzmanları bir şeyler bulabildi mi?

Sanchez boş gözlerle baktı. Kız birden başını kaldırdı, hemen Volkmann'ın sözlerini İspanyolcaya çevirdi. 'Tamam" dedi Sanchez, Volkmann'ın kullandığı kelimeyi hatırlamıştı. Kıza, acısını paylaştığını belli etmek istercesine gülümsedi.

- İspanyolcanız mükemmel, Senyorita, dedi Sanchez.

- Buenos Aires'te doğdum, dedi kız fısıldar gibi.

Sanchez başını salladı. Hernandez bunu söylememişti. Yeniden Volkmann'a döndü.

- Adlî tıp uzmanları iki cesette ayrı bıçaklar kullanıldığını söylüyor, dedi, ikisi de av bıçağı. Ama Rudi'yi öldürmek için kullandıkları çok büyük bir bıçak. 'Belki de komando bıçağı' diyorlar. Ama bunun dışında, fazla bir şey yok. Parmak izi bulamadılar. Birkaç ayakkabı izi, ama işe yarayabilecek şeyler değil. İki cesette de görülen yaralar, saldırganların kalabalık olduğunu gösteriyor. Yine de her kimseler, arkalarında hiçbir iz bırakmamaya dikkat etmişler. Ne bir iz, ne de adlî tıbbın kullanabileceği bir ipucu. Bıçak da kurşuna benzemez. Bu tür bir silahın izini sürmek çok daha zordur. Adamlarım hem evin çevresini hem de *barrio*nun içini aradı. Hiçbir şey bulamadılar. Kenara atılmış bir bıçak ya da kanlı bir kumaş parçası yok. Hiç. [143]

Sanchez konuşurken kızın yüzünü buruşturduğunu görerek, bu kadar açık anlatmakla doğru yapıp yapmadığını düşündü. Önündeki fincana uzanıp kokulu yeşil sıvıyı höpürdetti, sonra fincanı yine masanın üzerine bıraktı. Konukları fincanlarına dokunmamışlardı bile; onlar için Coca-Cola ısmarlamalıydım, diye düşündü, yerba mate yabancılar için hem çok sert hem de çok sıcak. Cebinden sigara paketini çıkarmak için durakladı, paketi önce Volkmann'a, sonra da kıza tuttu. İkisi de almayınca, bir sigara çekti, kızın öne doğru eğilmesini izlerken, kravatını biraz daha gevşetti. Kızın sesi yorgundu, usulca konuştu.

- Cesetlerin bulunduğu o yer. Kimse bir şey görmemiş mi? Duymamış mı?

Sanchez dumanı üfleyip başını salladı.

- Biraz önce sözünü ettiğim ihtiyar hiçbir şey görmemiş, duymamış. O gece gereğinden fazla içmiş. *Barrio*daki insanların çoğuyla konuştum. Hep aynı hikâye. Kimse bir şey görmemiş, duymamış. İnanın bana, bir şey biliyor olsalardı, söylerlerdi. Kızın ölümü hepsini çok sarstı. Bazıları Rudi'nin ölmeden önce, saat yedi buçukta eve geldiğini görmüş. Budakla çıktığını gören yok. Nehir kıyısında uyuyan bir adam da sabah erkenden, hava daha karanlıkken uyanmış. Nehrin kıyısında yavaşça ilerleyen bir araba sesi duyduğunu sanıyor. Saat kaçta, emin değil. Ama her zamankinden değişik bir ses duyduğunu söylüyor.

Devam etmeden önce, bir süre bekledi.

- Yine de ufak bir şey var. Önemli olabilir.

Sanchez yine tereddüt etti, konuklarının kendisine baktığını gördü, sonra ekledi.

- Rudi ile kızın öldürüldüğünün ertesinde, La Tarde ölümleriyle ilgili bir haber yayımladı. Baş sayfaya Rudi'nin ve kızın fotoğraflarını bastılar. Plaza Uruguaya'daki ana tren istasyonundan bir gece bekçisi gelip bizi buldu. Rudi'ye benzeyen birinin, cinayetin olduğu sabah çok erken, saat üçte, istasyonun arka kapısından girdiğini sanıyor. Emin değil. Yorgunmuş, öğleden sonra üçten beri nöbetteymiş.

Sanchez omuzlarını silkti.

- Rudi belki de gerçekten istasyona gitti. Belki de gitmedi. Belki de tehlikede olduğunun farkındaydı, kızı da alıp Asuncion'dan uzaklaşmak istedi. Ama o saatte bilet gişesi kapalıdır. [144] Ya da, eğer bekçinin gördüğü gerçekten de Rudi'yse, aklında bir şeyler vardı ve yürüyüş yapmak istedi.

Sanchez doğrudan Volkmann'a baktı.

- Tabiî, sizinkilerin gönderdiği rapor işi değiştiriyor. Rudi'nin ne yaptığını, yazdığı diziyi düşünürsek, çok değiştiriyor. Bir de önemli olabilecek bir iki

ayrıntı daha var.

Şişman dedektif sigarasının külünü önündeki çatlak cam tablaya silkeledi.

- Birincisi, Rudi'nin gazeteci kimlik kartını bulamadık. Cüzdanını da. Oysa cebinde para vardı. Çok değil, ama yeterli miktarda. Bir de altın saati ile yüzüğü. Bunlar hâlâ duruyordu.

Volkmann acı çayı yudumlayıp dedektife baktı.

- Yani, Hernandez ve kızı öldüren, bunu soygun amacıyla yapmadı, demek istiyorsunuz.

- Si. Başarısız bir hırsızlık girişimi ihtimalini unutabiliriz. Üstelik kıza cinsel bir saldırıda da bulunulmamış. Bütün geçersiz nedenleri elemek zorundayız. Bu nedenle, raporunuzu da okuduktan sonra, Rudi ile kızın başka bir amaç için öldürüldüklerini düşünüyorum. Onları öldüren bir hırsız olsa, işini yaparken rahatsız edilmediği sürece, Rudi'nin saatini, yüzüğünü ve parasını bırakmazdı. Hırsızı rahatsız edecek bir şey olmadığını sanıyoruz. Kimse bir şey duymamış, cesetler de birkaç saat sonra bulundu. Bir de tabiî, cinayetin işleniş şekli var. Bu sıradan bir cinayet değil. Böyle, bıçakla bu kadar vahşice adam öldürmek için, çılgın olmak gerekir. Anlıyorsunuz, değil mi? Bu nedenle, soygun amacıyla öldürülmediklerine inanıyorum. Kasten öldürüldüler. Bir de ufak bir ipucu var. Rudi bir arkadaşından, Torres diye birinden ödünç malzeme almış. Adam bir elektronik şirketinde teknisyen. Rudi malzemeyi iade etmeyince, Torres gazeteye gitmiş. Rudi'nin öldürüldüğünü duyunca da bize geldi.

Kız öne doğru eğilirken, Volkmann sordu:

- Ne tür malzeme? Sanchez sigarasından bir nefes çekti, dumanı usulca üfledi.

- Uzaktaki konuşmaları duyup kaydedecek özel elektronik malzeme. Japon malı ve çok pahalı. [145] Çok yüksek frekansta çalışan minicik bir verici ile bir de alıcı. Böyle bir malzemeden söz edildiğini duyduğunuzdan eminim, Senyor. Rudi malzemeyi öldürülmeden iki gün önce ödünç almış. Torres'i sorguya çektik. Rudi'ye bu malzemeyi ne için istediğini sormuş. Rudi de *trabajo clandestino* demiş... gizli faaliyet.

Sanchez söylediklerinin doğru olup olmadığım denetlemek için kıza baktı, kızın anladığım gördü. Gringonun konuştuğunu duyup bakışlarım Volkmann'a çevirdi.

- Rudi'nin Torres'e söyledikleri sadece bunlar mı?

- Si. Nereye gittiğini ya da malzemeyi nasıl kullanacağım söylememiş. Sadece ertesi gün aletleri iade edeceğini belirtmiş. Malzemeyi bulamadık; ne kızın evinde, ne Rudi'nin dairesinde, ne de arabasında. Belki de aletler hâlâ bir yerdedir, Rudi'nin kullandığı yerde, eğer kullandıysa tabiî. Belki de onu ve kızı

öldürenler aldı, sonra da yok etti.

Sanchez durakladı, Volkmann'a bakıp, alçak sesle devam etti.

- Rudi'nin o aletleri öldürülmeden önceki gün ya da gece kullanmış olduğunu düşünüyorum.

Önündeki dosyaya eliyle vurdu.

- Sizinkilerin gönderdiği şu rapor... Rodriguez'in çalıştığı kaçakçılarla ilgili, belki de Rudi bazı konuşmaları kaydetmeyi, yazısını yayımlamadan önce bazı kanıtlar toplamayı düşündü. Ama o adamlar onu buldu ve öldürdü. Kızı da. Belki kız bir şekilde Rudi'ye yardım ediyordu, belki de sadece Rudi'ye yapılardan gördü. Bütün bunlar sadece... benim teoria'm... teorim... varsayımlarım. Ama yine de mantıklı, öyle değil mi?

Volkmann başıyla onayladı:

- Rodriguez hakkında ne söyleyebilirsiniz? diye sordu.

Sanchez arkasına yaslandı.

- Noberto Rodriguez bir kaçakçıydı. Cesedi iki hafta önce, kentte bulundu. Adlî tıp bir araba çarpması sonucunda öldüğünü söylüyor. Araba durmadı, kaçtı. Tanık yoktu. Bunun bir kaza olduğunu, kimsenin gelip teslim olmayacağını düşündük, belki de sarhoş bir sürücü. Ya da bir suç ortağı. Adamlarım yeraltı dünyasından bazı söylentiler duyabilirdi. Bu kez hiçbir şey öğrenemediler. [146] Şimdi, raporunuzu okuyunca, başka şeylerin de olabileceğini düşünüyorum... Çalıştığı o adamlar, belki de onlar öldürdü.

- Rodriguez nasıl bir iş yapıyordu?

- Üreticinin malını tüketiciye ulaştıran bir aracıydı. Bir DC4'ü vardı, onu kiralıyordu. Genellikle Uruguay'da Montevideo ya da Brezilya'da Porto Alegre limanlarına, Avrupa ve Amerika'ya gidecek mal taşıyordu.

- Uyuşturucudan söz ediyoruz, değil mi?

Sanchez başıyla onayladı.

- Si, uyuşturucudan Tabiî. Bir de iyi para getiren başka ne varsa, ondan. Altın. Mücevher. Leopar kürkü. Söylediklerine göre, Rodriguez en iyilerindenmiş. Çok, çok iyiymiş.

Belli belirsiz gülümsedi:

- O kadar iyiydi ki, hiç yakalanmadı.

Dönüp duran vantilatöre rağmen, odadaki sıcaklık dayanılmazdı, Volkmann kravatını gevşetti. Kokulu çaydan bir yudum aldı, tadı çok keskindi. Fincanı

masanın üzerine bıraktı.

- Rodriguez'in arkadaşları, onu tanıyanlar, onunla birlikte çalışanlar, onlarla konuştunuz mu?

- Rodriguez'in arkadaşı yoktu. Neredeyse tek başına çalışıyordu. Birlikte çalıştığı insanlara gelince, kimseye bir şey söylemedi. Adlarını söylemek, ölüm demekti.

Sanchez durakladı.

- Yine de ara sıra birlikte çalıştığı biri var, Santander diye biri. O da kaçakçı. Onu bulmaya çalışıyoruz, ama şimdiye kadar şansımız yaver gitmedi.

Sanchez omuzlarını silkti.

- Santander'i bulsak bile, bir şey söylemeyecektir. Rodriguez iş yaptığı insanlar hakkında konuşacak biri değildi.

- Rudi'nin gazetedeki arkadaşlarıyla konuştunuz mu? dedi Erica. Belki de içlerinden birine açılmıştır.

Sanchez başını salladı.

- Rudi'nin hazırladığı özel haber konusunda kimsenin en ufak bir bilgisi yoktu. Rudi'nin La Tarde'deki masasına, dolabına da baktık. Evine de. Böyle bir haber hazırladığını gösteren en ufak bir şey bulamadık. Sözünü ettiğiniz fotoğraflar gibi bir şey de yok. İşimize yarayacak hiçbir şey.

- Rudi her şeyini güvenli bir yerde sakladığını söylerdi... [147]

Sanchez Volkmann'a bir göz attı, sonra Erica'ya dönüp taşıyla onayladı.

- Si, Senyorita, bu söylediğiniz aldığım raporda var. Size söyleyebilirim, dünden beri Asuncion'daki bütün bankaları aradığımı söyleyebilirim. Hiçbirinde ne Rudi Hernandez adına açılmış bir hesap, ne de bir kasa var. Asuncion dışındaki bankalara da baktırıyorum, emin olmak için. Ama bu biraz zaman alacak.

Gözlerini kıza dikti.

- Senyor Volkmann'ın arkadaşlarının gönderdiği raporu okudum. Ama yine de size sormak istiyorum. Rudi size elinde ne gibi bilgiler ya da kanıtlar olduğunu söyledi mi?

- Hayır.

- Güvenli yerle ilgili bir söz etti mi?

Erica Kranz başını salladı:

- Sadece elindekilerin çok önemli olmadığını söyledi. Ama olanların da saklı olduğunu. Sadece bu kadar. Güvenli bir yerde.

- Size gösterdiği fotoğraftaki yaşlı adam. Onu tarif edebilir misiniz?

Kız dudağını ısırdı, düşünmeye çalışıyordu.

- Fotoğraf oldukça uzaktan çekilmişti, çok net değildi. Yaşlı biri, belki yetmiş yaşında. Çok, çok zayıf. Hatırladıklarım bunlar.

Dedektif başını salladı.

- Rudi'nin fotoğrafının adamlarımın konuştuğu bankacılara gösterilmesini isteyeceğim. Belki de başka bir isim kullanmıştır. Rudi'nin anlattığı başka bir şey var mıydı? Bir şey hatırlıyor musunuz? Ne kadar önemsiz görünürse görünsün, hatırladığınız bir şey yok mu?

- Hayır, eminim.

Sanchez Volkmann'ın raporunun çevirisinin bulunduğu dosyaya parmağını bastırdı. Her şey oradaydı; evdeki adamların resimlerini çeken Hernandez ve Rodriguez, kızın ağzından Rodriguez'in Rudi'ye anlattıkları. İşe yaramıştı. Çok az da olsa, bir kapı açılmıştı. Yeniden kıza baktı.

- O ev, diye denedi, Rudi size evin Asuncion'un neresinde olduğunu söylemedi mi?

- Hayır, maalesef. [148]

- Ya fotoğrafları çektikleri yer. O konuda bir şey hatırlıyor musunuz?

- Bir bahçe, belki de bir park. Emin değilim.

- Arka planda bir şey yok muydu?

Erica başını salladı.

- Hatırlamıyorum. Belki sadece ağaçlar. Bir de büyük bir boşluk. Dediğim gibi, emin değilim.

Sanchez yeniden başını salladı, saatine baktı, sigarasını tablaya bastırdı. Uzun bir sessizlik oldu. Sorulacak sorular tükenmişti. Söylenebilecek fazla bir şey kalmamıştı. Eğer adamlarının şansı yaver gitmez de, bir şey bulamazlarsa, hiç. Küçük odadaki sıcak dayanılmaz hale gelmişti. Dosyayı kapatıp toplantının sona erdiğini göstermek istedi, tereddüt etti, kıza dönüp sordu.

- Rudi'nin annesi ile babası, ikisi de öldü, si?

Erica Kranz başıyla "evet" işareti yaptı.

- Eşyaları... dedi Sanchez büyük bir ciddiyetle, Rudi'nin eşyaları...

Durakladı, kızın yeniden başını salladığını gördü. Anlamıştı. Dosyadaki zarftan bir tomar anahtar çıkarıp uzattı.

- Rudi'nin dairesinin anahtarları, diye açıkladı. Oradan almak istediğiniz herhangi bir şey varsa. Kişisel eşya, fotoğraf falan. Anahtarlardan birer takım daha yaptırmıştım.

Erica Kranz anahtarları aldı.

- Teşekkür ederim!

Sanchez oturduğu koltuğu itip kalktı, ceketini aldı.

- Şimdi Senyor, Senyorita, sizi otelinize götüreceğim.

Kıza bakıp yumuşak bir sesle:

- Senyor Volkmann'la bir iki dakika özel olarak konuşabilir miyim? diye sordu. Sadece polisleri ilgilendiren bir iki konu var da.

Erica Kranz başını sallayıp koridora çıktı. Sanchez kızın odadan çıktığından emin olduktan sonra, Volkmann'a döndü.

- Ülkemdeki iç güvenlik bölümü, seguridad, bazı vatandaşlar hakkında dosya tutar. Rudi Hernandez gazeteciydi. Gazeteciler, nasıl söylesem, özel kişilerdir. Yaptıkları iş açısından, anlıyorsunuz Tabiî.

Volkmann'ın başını salladığını gördü, masasının başına geçip çekmeceden çıkardığı dosyayı Volkmann'a uzattı.

- İşte dosyanın bir kopyası. Fazla bir şey yok. Hernandez dert yaratan biri değildi. Belki de adamı anlamanızda yardımcı olur.

Volkmann dosyayı aldı.

- Bizden araştırma yapmamızı istediğiniz şu Winter, diye devam etti Sanchez, adamlarım pasaport polisiyle görüşüyor. Bir şey bulur bulmaz, size iletirim.

Ceketini giydi.

- Sizinkilerin gönderdiği o rapora eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Volkmann başını salladı.

- Winter'in fotoğrafı elinize ulaştı mı?

- Si. Burada.

Masasının üstündeki dosyayı açıp bir fotoğraf çıkardı. Büyütülmüş bir portre. Resimdeki adam genç ve sarışındı, keskin çizgileri, ince dudakları vardı. Sanchez resme baktı, sonra başını kaldırdı.

- Sanırım güç bir işe girdik, Senyor Volkmann. İlginç. Çok ilginç. Rudi iyi bir insandı. Elimden geleni yapacağımı bilmenizi istiyorum.

- Arkadaş mıydınız?

- Si. Uzun yıllardan beri.

- Cesetler hâlâ morgda mı?

- Hayır. İki gün önce gömüldüler. Kızın geleceğini bilsem, töreni erteletirdim. Ama adlî tıbbın işi bitmişti. Polisin morgu da ağzına kadar dolu. Yarın, kızı mezarlığa götürürüm. Belki de dua etmek ister. Bir de polis ressamıyla buluşma ayarladım. Belki ikisi birlikte Rudi'nin sözünü ettiği yaşlı adamın resmini çıkarabilir.

- Söylerim. Teşekkürler.

- Sizi cesetlerin bulunduğu eve de götüreceğim. Kızın evine. Bir de Rudi'nin editörü Mendoza'yla konuşursunuz. Tabiî Rudi'ye aletleri veren Torres'le de.

Dedektif ceketini iliklediği.

- Şimdi de sizi otelinize bırakacağım.

Sizinkiler bir otel ayarladı mı?

- Excelsior, dedi Volkmann.

- Güzel oteldir.

On üçüncü kısım

Asuncion

Volkmann ve kız Excelsior Oteli'ne yerleştikten ve akşam yemeklerini yedikten sonra bir taksiye atlayarak, Rudi Hernandez'in evine gittiler. Geldiklerinde, saat yedi olmuş, hava kararmıştı. Volkmann oturma odasındaki elektrik düğmesini bulup yaktı, sonra da havalandırmayı çalıştırarak evin içindeki bunaltıcı sıcağı kırmaya çabaladı. Tam bir bekâr eviydi; bir yatak odası, bir oturma odası, bir mutfak, bir de minicik banyo. Pencerenin yanında, üstü kitap dolu bir rafın ve odunla çalışan buharlı bir lokomotifin çektiği antika vagonu gösteren fotoğrafın altındaki masada eski ve portatif bir daktilo vardı. Duvarda yine çerçeve içinde, Berlin Duvarı'nın Brandenburg Kapısı yakınındaki bölümünün Federal Alman bayrakları sallayıp sevinç gösterisi yapan kalabalığın gözleri önünde yıkılışını; yıkılmış Kaiser Dom'un gece görüntüsünü gösteren fotoğraflar ve bir çift ağaç oyma Kızılderili, yazı masasının üzerindeki çengele de bir vantilatör asılıydı.

Kitap raflarından birinin üzerinde, küçük gümüş çerçeveler içinde altı, yedi fotoğraf daha vardı. "Hernandez'in ailesi" diye düşündü Volkmann. Sarışın bir kadın ile Latin görünüşlü bir adam. Erkek geniş geniş gülümserken, kadın objektife gülümsemeden, ciddi bir ifadeyle bakmış. [152] Bir de Erica Kranz'ın Bavyera Festivali'nde çekilmiş resmi; çok daha genç, saçı uzun, bir elinde dev bir bira bardağı, kolunu genç, yakışıklı ve güler yüzlü bir erkeğin omzuna atmış, kameraya neşeyle bakarken. Volkmann yanındaki kıza baktı. Yorgun ve gergin görünüyordu. Uzun uçak yolculuğu, Frankfurt ile Asuncion arasındaki yedi saatlik fark etkisini gösteriyordu. Bir de, herhalde, bu eve son gelişini hatırlıyor olmalıydı. Kızın uzanıp raftaki fotoğrafı aldığını, sessizce baktığını gördü.

- Rudi mi? diye sordu Volkmann.

Kız başını kaldırınca, mavi gözlerdeki derin kederi gördü.

- Evet.

Erica Kranz fotoğrafı yerine koyup, bir şey söylemeden, kaderine rıza gösterircesine kanepeye oturdu. Volkmann çevresine bakınmaya devam etti. Polis işini her zamanki gibi düzensiz yapmış, yatak odasındaki dolabın çekmeceleri açık bırakılmış, elbiseler etrafa saçılmıştı. Mutfak dolaplarının kapıları bile aralıktı, birinde boş bir viski şişesi, açılmamış bir votka ve çeşit çeşit başka içkiler görünüyordu.

Oturma odasına geri döndüğünde, kızın hiçbir şey söylemeden camdan dışarı baktığını gördü. Camın ötesinde kentin göz kırpan ışıkları, Rio Paraguay, üzerinde iyice koyulaşan karanlıkta yukarı aşağı giden teknelerle uzanıyordu. Yaklaştığında, kızın arkasına döndüğünü, yanaklarının ıslak olduğunu gördü.

Sonra, tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılırken, kız başını Volkmann'ın omzuna gömdü, güçlü bir ağlama krizine tutuldu. Volkmann gözyaşları dinene kadar kıza sarıldı, sonunda Erica usulca adamın göğsünden ayrıldı.

- Özür dilerim... hatırlamadan edemedim. Son gecemde burada, Rudi'yle birlikteydim. Dedektifin bugün söyledikleri... Rudi'nin öldürülüşü.

- Zor bir gün geçirdiniz, ikimize de birer içki hazırlasam?

Kız başıyla onayladı. Volkmann döndü, mutfağa yürüdü. Kahve sehpasının üzerinde votka, alkolsüz içecekler, ortalarında da buz dolu bir kova vardı. Erica Kranz'ın alnında minicik ter damlaları belirmişti. Ayakkabılarını çıkarmıştı. Volkmann ince uzun bacakları, kusursuz vücudu düşünmeden edemiyordu. Kız ona çekici görünüyordu, şu anda karşısında otururken de kendini kızın dolgun göğüslerine, yuvarlak kalçalarına, biraz önce sokakta gördüğü Güney Amerikalı kızlarınkine benzeyen yanık ipeksi tenine bakarken yakaladı. [153]

Kafasındaki düşünceden kurtulmaya çalıştı.

- Bana biraz Rudi'yi anlatın.

- Nesini?

- Nesini isterseniz.

Kızın gözlerinden üzüntünün gölgesi geçti.

- İyi ve yumuşak bir insandı, çok da iyi bir gazeteciydi. Hayata çok bağlıydı. Durum ne kadar umutsuz ve üzücü, ne kadar karanlık olursa olsun, hep gülmeye, güldürmeye hazırdı.

Omuzlarını silkti:

- Size gerçekten anlatacak fazla bir şey bulamıyorum.

Sanchez'in Volkmann'a verdiği polis dosyasında okunacak fazla bir şey yoktu. Volkmann için İngilizceye çevrilmiş iki sayfada kişisel ayrıntılar, siyasal görüş, yaş, aile geçmişi... Bu nedenle kızın anlatacaklarını dinlemek, polis kayıtlarının gerisinde bir şeyler olup olmadığını, özel ya da gizli tutulan, erkeklerin kendilerine ayırdıkları ya da kadınlarıyla paylaştıkları ayrıntılar bulunup bulunmadığını anlamak istemişti. Küçük bir ipucu, bir kapı açacak ufak bir bilgi. Cebinden sigara paketini çıkardı, kıza bir tane verdi, iki sigarayı da yaktı.

- Bana Rudi'nin geçmişini anlatın.

- Ailesini mi demek istiyorsunuz?

- Evet, ailesini.

Bir süre elindeki bardağa baktı, sonra gözlerini kaldırdı.

- Rudi'nin annesi ile annem üvey kardeşti. Savaştan sonra, daha çocukken, büyükannem ile büyükbabam tarafından Arjantin'e getirilmişler. Rudi'nin annesi yıllar sonra Buenos Aires Üniversitesi'nde okuyan bir biyologla, bir Paraguaylıyla tanıştı. Adam mezun olunca da evlendiler, Asuncion'a yerleştiler; Rudi burada doğdu. Tek çocukları.

Kız elindeki bardakla oynadı, raftaki fotoğraflara baktı.

- Rudi babasına çok benzerdi. Hayata hafif yanından bakar, gülerdi. Annesi çok daha ciddiydi. Bence mutlu bir kadın değildi.

Volkmann sarışın ve güzel kadının resmine baktı. Güzel, ama ciddi.

- Neden? [154]

Erica Kranz yüzündeki saç tutamını geri itti, Volkmann'a baktı.

- Bir seferinde annem bana bir hikâye anlattı. Annem ve kız kardeşi küçücük birer çocukken, savaş sırasında Hamburg'daymışlar. Bir gece bütün kent yangın bombalarıyla tutuşmuş. Hava akınlarının en korkuncu. Sığınaktaki insanlar dua ediyormuş, hepsi de çok korkmuş. Yakınlara bir yere bomba düştüğünde her yer titriyormuş, ışıklar da sönüyormuş. İnsanlar kargaşa içinde, ne yapacaklarını bilemiyorlarmış. Rudi'nin annesi tek çocukmuş, çok korkmuş. Korkuyla sığınaktan kaçıp koşmaya başlamış. Ama dışarıda, sokakta gördükleri, sığınaktakilerden çok daha acı, çok daha korkunçmuş, gördüklerini hayati boyunca unutamamış. Yanan binalar, cesetler, tam bir cehennem. Çocukluk arkadaşları, akrabaları, çoğu ölmüş. O günden sonra içine kapanmış. Çok duyarlı bir çocuk olduğu için, gördüklerinin etkisinde kalmış. Rudi annesinin hayatının her gününde o geceyi yeniden yaşadığını söylerdi. Hep üzüntülü bir insan olarak yaşadı.

- Rudi'nin annesi ile babası nasıl öldü?

- Enişte biyolojik araştırmalar yapmaya gittiğinde, çoğu kez ailesini de götürürdü. Bindikleri küçük uçak Güney Amazon bölgesinde düştü. Rudi de uçaktaydı, ama kurtuldu. Dört gün sonra bulunduğunda, kan revan içindeymiş, şokun etkisinden de kurtulamamış. Kazadaki yaraların izini yüzünde hep taşıdı. Uzunca bir süre kendine gelemedi. Bizden başka akrabası yoktu, Almanya'ya daha sık gelmeye, daha uzun kalmaya başladı. Ama Almancayı anadili gibi konuşsa da, Almanya'da yaşayamayacağını söylerdi hep. Galiba Almanları fazla ciddi, fazla kuru buluyordu. Onun aradığı Paraguaylılardı.

Elindeki boş bardağa baktı.

- Bir tane daha içebilir miyim?

Volkmann ikisinin de bardağını doldurdu, buz attı.

- Aileniz neden Almanya'ya döndü?

Gözlerini kıza dikmişti. Erica içkisini yudumladı, bardağını iki eliyle tuttu.

- Annem babamla Buenos Aires'te tanıştı, orada evlendiler. Babam bir Alman göçmeniydi, işadamı. Annemden çok daha büyüktü. Ben üç yaşındayken öldü, o yüzden pek hatırlamam. Büyükannem ile büyükbabam da ölmüştü, galiba annem kendini yalnız hissetti. Babamın işini devretti, Almanya'ya dönmeye karar verdi. Orada hâlâ yakınları vardı, benim de Almanya'da büyümemin daha doğru olacağını düşündü. Ben üniversiteyi bitirirken yeniden evlendi ve Hamburg'a yerleşti. Ondan sonra da yollarımız ayrıldı. Bütün aile ayrıldı. Ama Rudi'yle hep yazışırdık. Sanki ağabeyim gibiydi.

Volkmann kızın ıslak gözlerini yeniden cama çevirdiğini gördü, içkisini yudumlayıp kıza baktı. İçinden bir ses kıza uzanıp usulca dokunmasını, teselli etmesini söylüyordu. Erica'nın nasıl bir tepki vereceğini bilemedi.

- Rudi'nin sizin evinizde gördüğüne inandığı şu Dieter Winter... Heidelberg'deyken ne konuştuklarını hiç anlattı mı?

Erica Kranz kaşlarını çattı.

- Bunu Rudi'ye sordum. "Saçma sapan şeyler" dedi. Tanıştıklarında Winter çok sarhoştu, ama Rudi'nin geçmişiyle, yan Alman, yan Güney Amerikalı olmasıyla ilgilendi. Rudi Winter'i Asuncion'da gördüğünü söylediğinde, garip bulduğu bir şey daha vardı. Davette Winter, Rudi'ye Paraguay'daki Almanlarla görüşüp görüşmediğini sormuş. Rudi de görüşmediğini, Almanların onu sıktığını söylemiş, Latinlerle daha kolay anlaştığını anlatmış. Winter'in bunu kişisel bir hakaret olarak aldığını, sonra da saldırganlaştığını söylüyordu.

- Rudi'nin onu sevmemesinin nedeni bu mu?

Kız omuzlarını silkti.

- Onu fazla gösteriş meraklısı, fazla gürültücü bulduğunu söylüyordu. Üstelik Winter Rudi'ye eğer Almanlardan hoşlanmıyorsa, ait olduğu yere geri dönmesini söylemiş. 'Tıpkı Almanya'daki yabancı işçiler gibi" demiş Winter.

Almanya'nın yeni bir *mischling*'e ihtiyacı yokmuş. Bardağını sehpanın üzerine bıraktı.

- Kullandığı kelime bu. Bunun güzel bir anlamı olmadığını bildiğinden eminim. Yan Alman, yan aşağı sınıf kanı taşıyanlar için kullanılır.

Volkmann başını sallayarak kelimeyi bildiğini belirtti. Havalandırmaya rağmen, küçücük dairede boğucu bir sıcak vardı. [156] Volkmann ayağa kalktı, boş bardağını masanın üzerine bıraktı, kıza baktı.

- Sanchez, Rudi'nin mezarını görmeniz için yarın telefon edeceğini, sizi

mezarlığa götüreceğini söyledi.

- Siz de gelir misiniz?

- Eğer istiyorsanız.

Kız başını salladı.

- Evet, isterim. Teşekkür ederim, Herr Volkmann.

- Bana isterseniz Joe deyin.

Yanındaki telefonu gösterdi.

- Bizi otele götürmesi için bir taksi çağırabilir misiniz?

Erica Kranz başını salladı. Volkmann kahve sehpasının üstündekileri toplayıp mutfağa taşıdı. Excelsior'a döndüklerinde saat sekizi geçiyordu. Otelin salonlarından birinde, Noel öncesi partisi vardı. Lobide de smokinli erkekler ile dar elbiseler giymiş zeytin rengi tenli güzel kadınlar, ışıklandırılmış ve süslenmiş bir Noel ağacının çevresine toplanmış, içkilerini yudumluyorlardı.

Kız yorgun görünüyordu, makyajı da bozulmuştu. Taksi La Tarde'nin binasının önünden geçerken, birden ağlamaya başlamıştı. Loş takside Volkmann uzanıp kızın elini tutmuş, başını omzuna yasladığını görüp parfümünü koklamış, sarı saçlarının yanağını okşadığını hissetmişti. Taksiden inene kadar kız pencereden dışarı bakmış, gözyaşlarını silmiş, ama Volkmann'ın elini bırakmamıştı.

Asansöre bindiler, yan yana odalarının bulunduğu beşinci kata çıktılar. Volkmann kızın odasının kapısını açtı.

- Eğer uyuyamazsanız ya da canınız konuşmak isterse, hemen yandaki odadayım.

- Teşekkür ederim, Joe. Çok naziksiniz. Ağlamamı bağışlayın, ama çok üzücü bir gün geçirdim. Volkmann kızın kapısı kapanıncaya kadar bekledi, sonra kendi odasına girdi. Klima çalışıyordu, buna rağmen oda sıcak ve nemliydi. Soyundu, alacakaranlıkta yatağına çıplak uzandı. Gözlerini kapatıp uykuya dalarken burnunda hâlâ kızın parfümü vardı. Bir saat sonra Volkmann'ın odasındaki telefon çaldı. Başucundaki lambayı yaktı, uykulu gözlerle ahizeyi kaldırdı, bozuk İngilizceyi ve sesi tanımıştı.

- Ben Sanchez, Senyor Volkmann. Sizi uyandırdım mı? Özür dilerim... Saat farkı tabiî... Şimdi hatırladım.

- Ne var, ne oldu, sorun ne?

- Sorun yok. Sadece bir gelişme oldu. İlgilendiğiniz şu adam... Alman olan.

- Winter.

- Si. Onunla ilgili bir şey daha var. Size sözünü ettiğim adam, Santander... Hani arada sırada Rodriguez'le birlikte çalışan. Bu akşamüstü San Ignacio'da *policia* tarafından tutuklandı. Arjantin sınırına yakın bir yerde. Bu gece Asuncion'a getirilecek. En iyisi, siz de büroma gelin.

- Bir taksi çağırayım, dedi Volkmann.

- Hayır. Şimdilik dinlenin. Adamlarım önce bazı noktaları kontrol edecek. Bu gece yarısı otele bir araba gönderirim, isterseniz kızı da getirin.

- Gece yarısı, dedi Volkmann.

- Si. Şimdi dinlenin, dostum. Telefon kapandı.

On dördüncü kısım

Kuzeybatı Chaco, Paraguay

Kruger terasta sigara içiyor ve adamların çalışmasını izliyordu. Akşam olmak üzereydi, bulutlar ayı örtmüş, Güney Yarıkürenin yıldızları görünmez olmuş, yağmur ormanının tepesinde iğne başı gibi belli belirsiz aydınlık başlamıştı. Jeneratörler çalışıyor, malikânenin her köşesini aydınlatıyor, cangılın karanlıklarına kadar uzanarak, ağır kamyon ile pikabın durduğu yeri ışığa boğuyordu.

Yağmur uzun süre önce dinmişti, ama hava hâlâ çok nemliydi. Kruger'in mavi pamuklu gömleğinin yakası açıktı, buna rağmen göğsünde ve koltuk altlarında terin ıslaklığı görülüyordu.

Schmidt kamyonla ilgilenen diğer üç adamı denetliyor, ağır sandıkların taşınmasını kimseye bırakmadan ikişer ikişer yüklenip garajdan kamyona götürüyordu. Kruger sarışın deve baktı. Schmidt'e hedefi gösterir, kimi öldüreceğini söylerdiniz. O da öldürürdü. Yanınızdan ayrılmasını isterdiniz, soru bile sormadan giderdi. Sadece kas; beyin yok. Ama yararlı, çok yararlı.

Kruger parmaklarıyla siyah saçlarını tarayıp saatine baktı, sonra bakışlarını açık kapılarından ışık yayılan garaja, içindeki karton kutulara, tahta sandıklara çevirdi. Hâlâ yapılacak çok iş vardı. Bütün belgeler ateşe dayanıklı çelik kasalarda Mexico City'ye taşınacaktı. Her şey programa uygun gidiyordu, ev şafaktan önce boşaltılmış olacaktı. [160] Tek endişesi kamyonun bütün eşyayı alamamasıydı, ama Franz kamyonun yeteceğini söylemişti. Yeniden Schmidt'e, mavi tulumun içinde kabaran kaslara baktı. Adam sanki granitten yontulmuş gibiydi.

Kruger gözünün ucuyla bir kıpırtı fark etti, hızla döndü. Yakınındaki perde oynamıştı. Sonra Lopez'in kahverengi yüzünü gördü. Bir an sonra da ikinci uşağın, Emilio'nun yüzü. İkisi de on beş yaşındaydı, yatacak bir yer ve yiyecek bulmaktan mutlu, gereği gibi denetlendiğinde iyi çalışan işçiler. Kimse onlara neler olduğunu anlatmamıştı, merakla sandıkların, kasaların yüklenmesine bakıyorlar, yumuşak yüzleri kız çocuklarına benziyordu: hayran, masum, ilgili. Adamların şaşmaz bir düzenle garaj ve kamyon arasında gidip gelmelerini izliyorlardı. Çocuklar neler olduğunu sormazlardı, hadlerini, dolu midenin değerini hiçbir şey sormaya yeltenmeyecek kadar biliyorlardı. İçlerinden biri, Emilio, Kruger'e dönüp gülümsedi.

Kruger de ona. Yüzler kayboldu, perde kapandı. Birkaç saniye sonra Kruger holden terasa doğru yaklaşan ayak sesleri duydu. Dumanı üfledi, sigarasını terasın ahşap zeminine atıp ayakkabısının topuğuyla ezdi. Gümüş saçlı adam

yanına geldi. Yatmaya hazırdı. Beyaz pijamalarının üzerine pamuklu kumaştan hafif bir robdöşambr geçirmişti.

- Adamlar kamyonu gece yarısına kadar yükler, dedi Kruger. Yanımıza almadığımız her şeyi, Schmidt yakacak. Gümüş saçlı adam sessizce başını salladı, sonra elini Kruger'in omzuna koyup uzağa, cangıla baktı.

- Buradan ayrıldığımıza memnun musun, Hans?

Kruger gülümsedi.

- Çok zaman oldu. Gereğinden de çok.

- Ama burayı özlemeyecek misin?

Kruger başını salladı.

- Burası hapishane gibi.

Omuzlarını silkti.

- Daha gençken, bu denli kapalı, bu denli korkunç gelmiyordu. Ama şimdi, gidiyor olmaktan mutluyum.

Başını çevirdi, omzundaki elini çeken gümüş saçlı adama baktı.

- Ya siz? [161]

Gümüş saçlı adam hafifçe gülümsedi.

- Bir sürü anı var, tabiî. Sevgiyle bağlandığım anılar, Hans.

Mavi tulumlu adamların çalıştığı yere baktı sessizce, garajdaki sandıkları konuşmadan kamyona taşımalarını izledi. Sahip olduğu değerli her şey sandıklara yerleştirilmişti: kişisel eşyası, belgeleri, dosyaları, yılların çalışmasının ürünü. Usulca sordu:

- Ya oğlanlar?

- Schmidt'le birlikte ormana götüreceğiz.

Bu kez gümüş saçlı adam Kruger'e döndü, eliyle hafifçe koluna dokundu. Sesinde acıma vardı.

- Çabuk bitir, Hans, dedi. Acı çekmelerini istemiyorum. Acısız, anladın, değil mi?

Kruger başıyla onayladı, gümüş saçlı adamın yakışıklı yüzündeki üzüntüyü görmüştü. Gümüş saçlı adam döndü, terastan geçerek ilerledi, eve girdi.

Kruger adamın ayak sesleri uzaklaşıncaya kadar bekledi, sonra yeniden Schmidt'i izlemeye daldı.

Kuzeydoğu Chaco.

5 aralık, pazartesi, 11.57

Pikap cangılın bozuk yollarında hoplaya zıplaya ilerlerken, başka bir araca rastlamadılar. Hele bu saatte, hele bu denli geniş, bu denli uzak, bu denli boş Chaco'da, zaten araç olmazdı. Cangılın, ağaçların dibindeki zengin toprağın binlerce kokusu arabanın açık penceresinden giriyor, hafif esinti Kruger'in yüzünü serinletiyordu.

Pikap saatte otuz kilometreden fazla yol yapmıyordu bozuk yollarda. Farların ışığı yeşilin çeşitli tonlarını gümüşümsü bir aydınlıkla yıkıyordu.

Kruger şoförün yanındaki koltuktaydı. Arada sırada üzerlerine dikilen cangıl yaratıklarının gözlerine, çalıların arasına girip gözden kaybolmadan önce gümüşümsü yeşilliklerin arasında parıldayan küçücük ışıklara bakıyordu.

Araba keskin bir virajdan çıkarken, oğlanlardan biri güldü, ön camın ötesinde bir şeyler gösterdi. Kruger ileriye, farların aydınlattığı yola baktı: bir firavunfaresi, yollarının üzerinde bir süre büyülenmiş gibi durduktan sonra fırladı, mango ağaçlarının arasında gözden kayboldu. Oğlanlar kıkırdadı. Kruger arabanın karanlığında, çocuklara dönüp gülümsedi. Dördü birlikte pikabın kabinine sıkışmışlardı: Kruger, çocuklar ve dar yolda yavaşça ilerlemeye çalışan, granit yüzlü, ifadesiz, dev Schmidt. Kruger biraz ileride cangılın içindeki açıklığı gördü, Schmidt'in omzuna dokundu. Dev adam pikabı sola çevirdi, çalılıkların arasında çok daha dar ve meyilli bir yola girdi. Pikap tepeyi tırmanırken, motordan zorlandığını belli eden homurtular yükseldi. Evden bir saat ötedeydiler. Beş dakika sonra, gitmek istedikleri yere varmış olacaklardı.

Pikap yolun iki yanındaki sık çalıların, dalların arasından ilerlemeye çalışırken, Kruger, arabanın sürtündüğü dal ve yapraklardan korunmak için, kolunu içeride tuttu. Gidecekleri yer sapa, üzerinde bulundukları patika da hemen hemen kimse tarafından bilinmeyen bir yoldu. Yerde hâlâ aylar önce, yağmur mevsiminde buradan geçmiş bir kamyonun lastik izleri vardı. Kruger daha önce bu dağa bir kez tırmanmış, bir insanın araştırma yapmak için geleceği son yer olduğunu görmüştü.

Pikap derin bir çukura girip çıktı, altını vurdu, Kruger arkadaki tahta sandıkların birbirine çarparken çıkardığı sesi duydu. Oğlanlar gülüştü, Kruger onlara bakıp gülümsedi. Arabanın içindeki karanlıkta, esmer yüzlerini, parlak gözlerini, masum gülüşlerini hayal meyal seçiyordu. Yolculuk onlar için bir piknik gibiydi, en ufak bir korku bile duymadan, eğleniyorlardı.

- Geldik mi, senyor? diye sordu ince bir ses.

Lopez, gülümseyen Kruger'e bakıyordu.

- Birazdan. Neredeyse vardık.

Tepedeki açıklığa varmadan önceki son dik rampa motoru biraz daha zorladı. Schmidt vites küçülttü. Araba yine çukura girdi. [163] Arkadaki tahta sandıklar kayıp birbirine vurarak çeşit çeşit gürültü çıkarınca, oğlanlar gülüştü. Sandıklar Kruger'in fikriydi. Böylece cangılın içinde, pikapla yapılan yolculuk daha inandırıcı görünüyordu. Hedefe vardıklarında, çocukları çalıştırmak için bir bahane. Bu tahta sandıklardan kurtulmak için, yardımlarına ihtiyacı olduğunu söylemişti onlara. Oğlanlar kilise korolarında gördüğünüz genç ve iyi çocuklar gibiydi, ince ve zarif vücutları ağır işçilikten çok, ev işlerine, masa hizmetlerine, temizliğe yatkındı. Yine de arabayla ormana gitme önerisini sevinerek kabul etmişlerdi. Eve üç yıl önce, eski kâhyanın ölümünden sonra getirilmişlerdi. Kruger bunun nedenini biliyordu. Çocukların okumaları, yazmaları yoktu, kendi yerli dillerini bile anlamakta güçlük çekiyorlardı. Soru sormuyorlar, birlikte olmaktan mutlu görünüyorlardı.

Motorun homurtusu azalınca, Kruger önüne döndü. Dik rampa kaybolmuş, araba daha düz bir yola girmişti. Kruger önlerine bakarken, Schmidt vites değiştirdi. Yükseklerdeki bitki örtüsü çok daha seyrekti, farlar biraz ilerideki açıklığı aydınlattı. Tepenin ucuna varmışlardı. Göğü kaplayan bulutlar çekilmiş, tepelerinde yıldızlar yanıp sönüyordu. Schmidt direksiyonu çevirdi, arabaya yarım daire çizdirip durdurdu. Motor bir iki kez öksürüp sustu. Birkaç saniye boyunca, sessizlikten başka bir şey duymadılar, sonra motorun soğumasından çıkan tıkırtıyı, nemli cangılın seslerini duydular. Oğlanlar koltukta kıpırdandı.

- Burası mı, Senyor?

- Si, burası, dedi Kruger.

- Sandıkları şimdi mi taşıyalım?

- Si.

Schmidt ve Kruger kapıları açıp indi, tepeler biraz daha serindi. On metre ötelerinde dibi görünmeyen, çevresi kayalıklarla kaplı uçurum gibi derin bir yarık vardı. O yarığa kimse inemezdi, sadece yırtıcı hayvanlar. Kruger koltuğunun arkasından güçlü bir el feneri çıkardı, yaktı, ışığı yere tuttu. Saatine baktı. Gece yarısı. Elinde fener olmasa da, farlarından gelen ışık, tepesindeki göğün aydınlığı yeterliydi. Yorgundu, çok yorgun. Buraya uzanıp uykuya dalmak için neler vermezdi...

[164] Ama önce yapılması gereken bir işi vardı. Başını salladı. Schmidt elini tulumunun derin cebine soktu, susturucu takılmış tabancayı çıkarıp arkasına sakladı. Kruger adamın diz cebinden taşan komando bıçağının sapını gördü. Kruger pikabın bagaj kapağını indirmek üzere olan, kendi aralarında yerli

şivesiyle konuşan çocuklara döndü. Heyecanlı heyecanlı konuşmaları son dualarıdı da olabilirdi. O anda Schmidt arkalarından yaklaştı. Kruger susturucu takılmış namlunun kalktığını, oğlanlardan uzun olanın kafasının hizasında durduğunu gördü.

Sust! Saniyenin onda biri kadar bir süre içinde, ikinci çocuk başını çevirdi, gözlerini dehşetle açtı.

Snst!

Susturucu takılmış tabancanın patlaması mutlak sessizliği bozarken, çocukların ölü bedenleri öne doğru düştü. İkinci çocuk kurşun ensesine saplandığında hafif bir çığlık atmıştı, o çığlığın ve cangılın durmak bilmez hışırtılarının dışında başka bir şey duyulmadı. Kruger el fenerini cesetlere tuttu. Her ikisinin ensesindeki yaralardan kan boşalıyordu. Vücutlardan biri fenerin ışığında kasıldı, sonra ağzından bir soluk çıktı. Schmidt hareketi gördü, zaman yitirmeden nişan aldı, ateş etti. Küçük vücut sarsıldı, sonra hareketsiz kaldı.

Kruger başını sallayınca, dev adam tabancasını, bu kez ikinci cesede doğrultup ateşledi. Kruger el fenerini yeniden cesetlerin üzerine tuttu. Bu kez hiç ses duymadı, hiç hareket görmedi. Schmidt'e döndü.

- Üzerlerini soy.

Schmidt tabancasını arabanın kaputunun üzerine bıraktı. Kruger arkasını döndü, cebinden paketini çıkarıp bir sigara yaktı. Schmidt'in diz çöktüğünü, cesetleri çevirdiğini, homurdanarak soymaya başladığını duydu. Schmidt işini bitirdiğinde, Kruger sigarasını topuğuyla ezmeye hazırlanıyordu. Sonra düşündü, arkalarında hiçbir iz bırakmamaları gerektiğini hatırlayarak, izmariti arabanın tablasına bastırdı. O kadar dikkatli olmaları gerekiyordu ki, Schmidt de, o da, yumuşak ve dümdüz tabanlı ayakkabılar giymişlerdi. [165] O kadar dikkatli olacaklardı ki, Asuncion'a döndüklerinde, Schmidt pikabın lastiklerini yakacaktı. Kanlı elbiseler şimdi Schmidt'in durduğu yerin bir metre ötesinde, yığın halinde duruyorlardı. Kruger yerde yatan sıska cesetlere yaklaşıp inceledi. Sarışın deve döndü.

- Ne yapacağını biliyorsun, dedi. Acele etme, ne gerekiyorsa, yap.

Kruger Schmidt'in işe koyulmasını izledi. İzlemek, işin gerektiği gibi yapıldığından emin olmak zorundaydı, insanların öldürülüşünü izlemiş, kendi de insan öldürmüştü. Ama daha önce bir cesedin derisinin yüzülmesine hiç tanık olmamıştı. Yüzlerin ve parmak uçlarının... Çocukların parmak izleri daha önce alınmış olduğu için değil... Cesetlerin bulunması da çok uzak bir ihtimaldi, yine de hiçbir riske girmemek gerekirdi, eve döndüklerinde, arkalarında hiçbir iz bırakmadıklarından emin olması gerekiyordu. Schmidt'in tulumunun diz cebinden testere uçlu komando bıçağını çıkarıp işe koyulmasını izledi. En yakındaki cesede uzandı, çevirdi. Emilio. Yüzü göğe dönük, gözleri açıktı.

Kruger seyretti, hem büyülenmiş gibiydi hem de iğreniyordu. On beş dakika sonra, Schmidt'in işi bitmişti. Kruger el fenerini cesetlere tuttu. Tanınmayacak ölçüde parçalanmışlardı. Masum yüzlerin yerini kanlı delikler almış, etlerin arasından kafatasların beyaz parıltısı görünür olmuştu. Kapkara göz çukurları boşluğa bakar gibiydi. Kruger Schmidt'e cesetlerin teker teker yarığın kenarına sürüklenmesinde ve boşluğa itilmesinde yardım etti, cesetlerin atıldıktan iki saniye sonra uçurumun kenarlarındaki kayalara çarparken çıkardığı sesleri dinledi. Sonra da fenerini uçurumun dibine çevirdi. Görünürde hiçbir şey yoktu, sadece bir çalılık ve kaya karmaşası.

Cesetler yutulmuş, gözden kaybolup gitmişlerdi. Kruger'in ellerinde ve tulumunda kan lekeleri vardı. Ellerini otlara sürüp temizlerken, Schmidt'in de kendini taklit ettiğini gördü. Yerdeki kan lekeleri ilk yağmurla birlikte kaybolacaktı. Schmidt elbiseleri büyük çöp torbasına tıkıştırdı, kanlı bıçağını tulumuna sildi, sonra da tulumunu çıkardı. [166] Tulum, Kruger'inkiyle birlikte çöp torbasına kondu. Schmidt çöp torbasını pikabın arkasına yerleştirdi, şoför koltuğuna geçti. Kruger yanına otururken, feneriyle açıklığı taradı. Geride hiçbir şey bırakmamışlardı. Uçurumdaki leş yiyicilerle böcekler geri kalanları da yok edecekler, kemiklerin üzerindeki son et parçalarını da temizleyeceklerdi. Saatine baktı: sabahın biri. Sekiz saat daha var. Sekiz saat daha, sonra bu cehennemden kurtulmuş olacaktı. Helikopterin gelişinden önce iki saat kestirebilecek zamanı vardı. Tüm vücudu ağrıyordu. Yorgunluktan. Schmidt'in yanındaki koltuğa yerleşirken, motorun çalıştığını duydu. Sonra pikap döndü, dar patikaya daldı.

On beşinci kısım

Asuncion.

6 aralık, 01.02

Sanchez masasında oturuyordu. Gözlerinin altında kapkara halkalar, yüzünde de uykusuzluğun şişkinliği vardı. Yarımdaki küçük tepsinin üzerinde bir termos kahve, üç dolu fincan, masadaki cam kül tablasında da söndürülmemiş bir sigara duruyordu. Volkmann ile Erica karşısındaki koltuklara oturmuşlardı. Yorgunluğuna rağmen, uyanık ve ilgili görünüyordu; Volkmann bu görünüşün Hernandez'i tanımış olmasından mı, yoksa Ferguson'un doğru insanlara gereken mesajları göndermesine mi bağlı olduğuna karar veremedi. "Aslında önemli de değil" diye düşündü; adam şu anda onlarla birlikteydi, elinden gelen yardımı esirgemiyordu. Küçük ve zevksiz oda, paslı dosya dolabının üzerinde dönen elektrikli vantilatörün de etkisiyle olacak, daha serindi. Sanchez yeni bir dosya açıp içindekilere, İspanyolca yazılarla dolu kâğıtlara baktı.

- Winter denilen şu adam. Son üç yılda sekiz kez gelmiş Paraguay'a. Hepsi de yaklaşık dörder ay arayla, her seferinde de iki ya da üç gün kalmış. Giriş kayıtlarına yolculuk nedeni olarak "şirket işi" yazmış hep.

Sanchez başını kaldırdı, sonra yeniden dosyaya gömüldü. Daha önce ayrıntıları Volkmann'a anlatmış, giriş kayıtlarındaki doğum yeri ve tarihinin Volkmann'ın arkadaşlarının seguridad'a gönderdikleri Winter dosyasına uyduğunu belirtmişti. [168]

- Her giriş kaydında, Paraguay'da bulunduğu süre boyunca kalacağı oteli bildirmiş. Her seferinde, ülkeye Asuncion'dan girmiş. Dördünde Amerika, Miami'den, üçünde de Rio de Janeiro'dan gelmiş. Hepsi de Avrupa'dan gelen, aktarmalı uçuşlar. Bir kere de Frankfurt'tan, aktarmasız. Winter, Paraguay'a en son üç ay önce gelmiş. O sefer Excelsior'da kalmış. Daha önce, Guarani Oteli'nde. Ondan önce, Excelsior. Excelsior'dan önce, iki kez küçük otellerde. Ama genellikle, Excelsior ya da Guarani. Listesini çıkardım, isterseniz bakabilirsiniz.

Volkmann, Sanchez'in uzattığı kâğıttaki listeyi inceledi, başını kaldırıp sordu:

- Bütün bu otelleri kontrol ettiniz mi?

Sanchez başını salladı.

- Şimdilik, sadece Excelsior ve Guarani'yi. Elinizdeki liste bana bugün, akşamüzeri ulaştı. Adamlarım diğer otellere de bakacak. Biraz zaman alır herhalde.

- Winter'in inişten önce doldurduğu gümrük formları. Orada herhangi bir şirket adı verilmiş mi?

- Hayır. Hiç ad yok.

- Peki, Winter'in otel faturalarını kim ödemiş?

- Şimdiye kadar kontrol ettiğimiz iki otelde de, Winter kendisi ödemiş. Nakit. Hep nakit. Her seferinde de, tek başına olmasına rağmen, normal oda değil, bir süit tutmuş.

- Peki ya telefon? Winter kaldığı süitten telefon etmiştir kuşkusuz. Gittiğiniz otellerde telefon görüşmelerinin kayıtları var mı?

- Si. Yasaya göre, otel müşterilerinin bütün uluslararası ve yurtiçi konuşmalarının kayıtları tutulur. Adamlarımın şu ana kadar görüştüğü otellerde, yani Excelsior ile Guarani'de, Winter'in telefon görüşmeleriyle ilgili herhangi bir kayıt yok. Faturalarındaki tek masraf, yemek ve içecek.

Sanchez fincanını aldı, koyu sıvıyı yudumladı, fincanı yerine bıraktı. Hâlâ sönmemiş sigarayı görünce, alıp bir nefes çekti, sonra tablaya bastırdı.

- Şirket adı yok, dedi Volkmann. Telefon da etmemiş. Peki ya araba kiralama şirketleri? Onlar kontrol edildi mi?

- Kentteki bütün araba kiralama şirketlerinin listesini çıkarttırdım. Yarın sabah adamlarımın ilk işi, bu şirketlerle konuşmak olacak. [169]

Sanchez yeniden önündeki dosyaya baktı.

- Sizinkilerin gönderdiği Winter fotoğrafı var ya, dedi, onu otellerdeki görevlilere gösterip adamı hatırlayıp hatırlamadığını sormuşlar. Tabiî, kimse hatırlamamış. Omuzlarını silkti.

- Büyük oteller tabiî, her gün bir sürü yeni yüz görüyorlar. Adamlarım hâlâ listedeki son otellerle uğraşıyor, oraları daha küçük, ama aynı cevabı alırsak, şaşmayacağım.

Sanchez masanın öbür yanında oturan Volkmann'a baktı.

- Gece vardiyasında, elimdeki adam sayısı çok az oluyor. Üstelik yapmaları gereken başka işler de var. Cinayet, falan. Anlıyorsunuz, değil mi? Biraz nefes alabilirlerse, öteki otellere bakacaklar.

Erica Kranz'a döndü.

- Ama hiç olmazsa Rudi'nin Winter konusunda yanılmadığını öğrendik. Gerçekten de Paraguay'da gördüğü o olabilir.

- Ama Rudi Hernandez'in onu gördüğünü iddia ettiği tarihlerde, Winter'in

Paraguay'da olduğunu gösterir bir kayıt yok, değil mi? diye sordu Volkmann.

Sanchez başını iki yana salladı.

- Hayır. Ama ıssız bir noktada sınırı geçmiş olması ya da sahte pasaport kullanması mümkün. Ya da belki kaydı tutulmamıştır. Başımıza gelmedi değil. Giriş kaydının Asuncion'a gönderilmemiş olabileceğini düşünerek, tüm sınır noktalarına mesaj gönderdim.

Omuzlarını silkti.

- O kadar uzaklardaki görevliler, bazen yükümlülüklerini unutabiliyor.

- Kontrol ettiğiniz her iki otelde de Winter'in hep süit tuttuğunu söylediniz.

- Si. Hep.

Sanchez önündeki dosyaya baktı.

- Sekiz seferinde de.

- Demek ki misafir ağırlamak ya da insanları etkilemek istedi. Belki de ikisini birden.

- Belki. Ama daha fazla ayrıntıya ihtiyacımız var. Sanchez omuzlarını silkti. [170]

- Bu da zaman alır, tabiî.

Erica Kranz koltuğunda öne doğru eğildi:

- Ya öteki adam? Hani bazen Rodriguez'le birlikte çalışanı...

- Si, Miguel Santander.

- Onu sorguladınız mı?

- Si. Siz gelmeden önce. Rodriguez'in ölümünden haberi vardı. Dosyayı cinayet olarak değerlendirdiğimi söyledim, Santander ondan kuşkulandığımızı sanıyor. Ben de böyle düşünmesine izin verdim. Rodriguez'in öldürülmesiyle bir ilgisi olmadığını söylüyor. Son iki hafta boyunca güney sınırında olduğunu iddia ediyor. İyi amaçlarla değil, tabiî. Yine de tanık gösteremiyor.

Bir an gülümsedi,

- Bu da benim işime geliyor. Şimdi, korkudan ödü patlıyor. Bir şeyler anlattı, tabiî. Yorgun yorgun ayağa kalktı.

- Belki de kendi kulağınızla duymanız daha iyi olur. Aşağıda, sorgu odalarından birinde. Gelin, sizi götüreyim.

Sorgu odası, tıpkı Sanchez'in bürosu gibi donuk, kasvetliydi, duvarlarının

boyası yer yer dökülmeye yüz tutmuştu. Eski tahta bir masa ve üç iskemlenin dışında, odada başka eşya yoktu. Sanchez onları odaya sokunca, Volkmann ayakta duran iki genç *policia* görevlisinin arasında oturan, otuz yaşlarındaki, ince yüzlü adamı gördü. Adam çok esmerdi, iki günlük sakalı yüzünün daha da karanlık görünmesini sağlıyor, İspanyol'dan çok yerli özelliklerini ortaya çıkarıyordu. Sürekli kucağına koyduğu elleriyle oynuyordu. Yakası yırtık, lekeli bir Adidas tişört, rengi atmış bir blucin ve yıpranmış kovboy çizmeleri giymişti. Koyu renk gözlerini kırpıştırarak gelenlere baktı. Sanchez *policia*'lara işaret ederek odadan çıkmalarını istedi. İki genç memur dışarı çıkınca, Sanchez boş iskemleleri gösterdi, Erica Kranz oturdu, Volkmann ayakta durmayı yeğledi.

- Bu adam Miguel Santander, dedi Sanchez. Biraz İngilizce biliyor. Ama eğer isterseniz, tercüme edebilirim. [171]

Santander hafifçe gülümsedi.

- Lütfen, İngilizce biliyorum. Biraz pratik yapabilirsem, iyi olur. Volkmann'a ve kıza bakıp gülümsedi, eğri büğrü, kararmış dişleri gözüktü.

Sanchez yabancıları tanıştırdı, fazla bilgi vermeden, Rodriguez'in öldürülmesiyle ilgilendiklerini söyledi. Sigara paketini çıkarıp Santander de dâhil, herkese tuttu, bir tane de kendisi aldı, bütün sigaraları yaktı. Santander'e döndü.

- Bana söylediklerini arkadaşlarıma da anlatmanı istiyorum. Yavaş yavaş. Seni anlayabilsinler. Comprende?

- Si.

Santander önce yabancı adama, sonra da kıza baktı. Sanchez'e döndü.

- Nereden başlayayım?

- Rodriguez'in senden yardım istemesinden.

Santander başını salladı, gergin, sigarasından bir nefes çekti. Gözleri Volkmann ile Erica arasında gidip gelirken, alnında ter damlacıkları tomurcuklandı, elleri de sürekli kıpırdıyordu.

- Bir ay önce Rodriguez bende geldi. Sesi kısık, konuşması kesik kesikti.

- Yardıma ihtiyacı var. Bir iş için, bir arkadaşım uçak kiralamak istiyor. Kendi uçak eski, motor jeneratörü parça lazım. Parça gelene kadar, arkadaşım uçak kiralamak istiyor.

Santander söylediklerinin anlaşılıp anlaşılmadığını görmek için, bir Volkmann'a, bir Erica'ya bakıyordu. Tepki gelmeyince, devam etti.

- Bu iş, Rodriguez'in yaptığı iş, bazen çok tehlikeli. Arkadaşım uçak sahibi,

bilmek istiyor uçak iyi olacak, tehlike yok, ben de sordum Rodriguez'e. Bilmek lazım, tehlike yok, risk yok. Çünkü eğer Rodriguez tehlike var, belki arkadaşımın uçak gidecek *policia*'da. Ben sordum Rodriguez'e bana yapacağı işi anlat, işte yoksa tehlike, benim arkadaşım uçak kiralayabilir.

Santander çevresindeki yüzlere bakıp omuzlarını silkti.

- Rodriguez bana hiçbir şey anlatmak istemedi. Ama arkadaşımın uçak kiralamak istiyor, anlattı mecbur. [172] Bazı insanlar istiyorlar taşıtmak kargo sınırdan öbür tarafta. Montevideo'da. Daha önce yapmış. Çok yapmış. Bu adamlar, istiyor Rodriguez yalnız çalışacak. Başka kimse yok. Her zaman gece karanlıkta uçacak.

Santander sigarasından bir nefes çekti, endişeyle Sanchez'e baktı; Sanchez devam etmesini işaret etti. Santander elinin tersiyle ağzını sildi, yabancılara baktı.

- Her yolculuk, hep aynı. Değişiklik yok. Rodriguez uçağı götürecek Chaco'nun kuzeyinde sakin bir yerde. Pist yok. Sadece alan. Cangılda bir alan, ışık var. Oraya inecek, adamlar bekliyor. Uçakta kutular koyuyorlar. Tahtadan kutular. Bu kutuları götürecek Uruguay'da, Montevideo yakınında. Gece uçacak, alçakta uçacak, radar yakalayamaz. Montevideo'da alan aynı. Pist yok, yalnız ışıklı alan. Rodriguez iniyor, adamlar uçak bekliyor, kutular indiriyor. Sonra Rodriguez aynı işi bir daha yapıyor, belki iki ay sonra. Hepsi bir yıl sürüyor.

Santander başını salladı.

- Problem yok. Hiç problem yok.

Durakladı, sinirli sinirli sakalını kaşıdı.

- Rodriguez'e inanıyorum. Bana yalan söylemiyor. Bana söylüyor, hiç yok tehlike. Arkadaşın uçak için yok tehlike. Son bir yolculuk lazım. Bu son yolculuk için çok özel bir yük var. Ondan sonra bu adamlar için çalışmak bitecek.

Santander yeniden durakladı, başını kaldırıp Volkmann'a baktı.

- Ben biliyorum. Rodriguez iyi pilot. En iyi pilot. Ben diyorum, tamam, uçak aldın. Ben arkadaşımla konuşmadan önce Rodriguez telefon ediyor, diyor arkadaşın uçak lazım değil.. Kendi uçak motor jeneratörü parça geldi.

Santander arkasına yaslanıp, Sanchez'e baktı.

- Bütün bildiğim bu. Rodriguez benim iyi arkadaş. Ben onu öldürmek istemem. Ben kimse öldürmem.

Önce Erica Kranz'a, sonra Volkmann'a baktı, gözlerinde yalvarırcasına bir ifade vardı:

- Buna inanmak lazım.

Sanchez:

- Senyor Santander'e soracağınız bir soru var mı? diye sordu Volkmann'a.

- Rodriguez'i en son ne zaman gördün? [173]

- Bir ay önce. Benim arkadaşım uçak kiralamak istediği zaman.

- Sonra?

- Hayır, yemin ederim. Konuştuktan iki gün sonra barda telefon etti, söyledi arkadaşım uçak lazım değil. Sonra onu görmedim, konuşmadım.

- Rudi Hernandez adını duydun mu? Rodriguez sana bu isimden söz etti mi?

Santander bir süre düşündü, sonra başını salladı.

- Hayır, Senyor.

- Emin misin? Hernandez. Rudi Hernandez.

- Eminim. Ben bu isim hiç duymadım.

- Rodriguez sana o adamların adından söz etti mi? Montevideo'ya mal taşıdığı kişilerin adından?

Santander başını salladı.

- İsim yok. Rodriguez isim hiç söylemez. Bu işte, bazı adamlar sana isim vermez. Böyle daha iyi, anlıyorsunuz, değil mi?

- Rodriguez'in tahta sandıkları aldığı ya da boşalttığı yer? Neresi olduğunu biliyor musun?

- Rodriguez açık açık söylemedi. Sadece boş yerler, sakin yerler. Köy, şehir yok. Chaco'da, kutular aldığı yeri söylemedi. Ben sordu, Rodriguez sadece dedi, eski Alman *colonia*'lardan[1] biri. [[1] İspanyolca "büyük çiftlik, malikâne." (ç.n.)] Kuzeyde çok colonia var, senyor.

- Kutuları yükleyip boşaltan adamlar. Rodriguez sana onlardan bahsetti mi? Hiç birini tarif etti mi? Santander bir süre düşündü.

- Hayır. Bana söyledi, sadece o adamlar kendi işinde çok iyi. Çabuk çalışıyor. Rodriguez bekliyor on dakika, on beş dakika, kutular doluyor. Montevideo'da aynı..

Biraz daha düşündü.

- Ama Rodriguez söyledi colonia'da yaşlı bir patron var.

- Alman mı?

- Sanırım.

- Rodriguez onu tarif etti mi?

- Hayır, Senyor. Sadece söyledi, yaşlı.

- Uçağın yüklenip boşaltılmasında kaç kişi çalışıyor? [174]

- Bilmiyorum, Senyor. Rodriguez söylemedi.

- Rodriguez taşıdığı sandıklarda ne vardı, biliyor muydu?

Santander sakalını sıvazladı.

- Bana söylemedi. O bilmiyor, sanıyorum. Ama o kutular, ağır, çok ağır. Sadece son defa değil.

- Nereden biliyorsun ağır olduklarını?

- Rodriguez söyledi, uzun pist lazım. Uzun alan. Kalkmak için. Tankta az benzin.

- Başka ne dedi?

- Hiç, Senyor. Eminim. Hiç. Size her şey anlattım.

Başını kaldırıp Sanchez'e baktı.

- Doğrusunu anlattım, inan bana. Volkmann içini çekti, yorgunluk yavaş yavaş etkisini gösteriyordu. Odada havalandırma yoktu, nem giderek artıyordu. Devam etmeden önce, durakladı.

- Rodriguez, son seferin dışında kaç kutu taşıyordu?

- Bilmiyorum, Senyor.

- Büyük sandıklar, küçük sandıklar?

Santander başını salladı, omuzlarını silkti.

- Özür diliyorum, Senyor...

- Bu adamlar Rodriguez'e parasını nasıl ödüyorlardı?

Santander yeniden başını salladı.

- Rodriguez bana hiçbir şey anlatmaz. Ama sanıyorum, nakit. Her seferden sonra. Bu işte, hep böyle yapılır.

- Rodriguez onlarla nasıl tanıştı?

- Bana söylemedi.

- Rodriguez'in bir arkadaşı, bir dostu var mı? Böyle şeyleri anlatacağı, işinden konuşacağı. Belki de bir kadın?

- Hayır, Senyor. Rodriguez hep sır saklar. Sarhoşken bile, işten konuşmuyor. Kimseye. Biliyorum. Böylece, kimse *policia*'ya gitmeyecek.

Santander bakışlarını dedektiften kıza çevirdi. Bacakları harikaydı, gerçekten harika. Tam yanında, yatakta isteyeceğin türden biri. Bunları, bu gringoların bu işi neden araştırdıklarını merak ediyordu, ama sormaması gerektiğinin de farkındaydı. Yeniden gringoya baktı. Adam,

- Hatırladığın başka bir şey yok mu? diye sordu, iyi düşün. Ne olursa olsun. Ne kadar önemsiz olursa olsun. [175]

- Hiçbir şey yok. Yemin ederim.

İstavroz çıkardı.

- Bana yalan söylediğini bir anlarsam, amigo... dedi Sanchez.

- Tanrı şahidimdir. Rodriguez iyi arkadaşım...

Sanchez yüzünü buruşturup sigarasını söndürdü, dönüp Volkmann'a baktı.

- Başka sorunuz var mı, Senyor?

Volkmann başını salladı. Her üçü de yeniden Sanchez'in bürosundaydı. Dedektif taze ve sıcak kahve getirtmişti. Saat ikiyi geçiyordu, odada vantilatörün yeknesak sesi dışında fazla bir şey duyulmuyordu. Volkmann göz ucuyla Erica Kranz'a baktı. Yorgundu. Yorgun, ama kafası bir şeyle meşgul. Kahvesini yudumlarken, aklına bir şey takıldığı belliydi. Volkmann, Sanchez'e döndü.

- Bize doğruyu anlattığından emin misiniz?

- Si, ben inandım. Üstelik Santander cinayet işleyeceklerden değil. Bana kalırsa, bildiği her şeyi anlattı.

Kahve fincanını aldı.

- Alman colonia'sındaki yaşlı adam hakkında söyledikleri işimize yarayabilir. Ama Paraguay'da çok Alman colonia'sı var. Son savaştan önce ya da sonra gelmiş Almanlar, göçmenler.

Sıcak kahveyi yudumladı, fincanı masanın üzerine bıraktı.

- Santander'in anlattıkları belki çok fazla değil, ama önümüzdeki tabloyu biraz daha aydınlattı. Rodriguez'in çalıştığı o adamlar, her ne yapıyorlarsa, gizli kalmasını istemişler anlaşılan. İşi bitirince, Rodriguez'den kurtulmaya karar vermişler. Tanık yok. Konuşacak kimse yok. Ama Rodriguez, adamların onu

öldüreceğini anladı. Kendi planını yaptı. Rudi Hernandez'i arayıp olanları anlattı. Anlattıkları, Rodriguez'in sigorta poliçesi olacaktı. Bence asıl niyeti, o adamlara giderek başına bir şey gelirse polisin bu işe burnunu sokacağını söylemekti.

Omuzlarını silkti.

- Anlaşılan fırsatı olmadı. Belki de onlara söyledi, adamlar da hem onu hem de Rudi'yi öldürmeye karar verdi.

Sanchez bir süre düşündü, önce pencereden dışarı baktı, sonra yine konuklarına döndü.

- Bir ihtimal daha var. [176] Belki de Rudi bir şekilde bu adamların toplanacaklarını öğrendi. Konuşmaları kaydetmeyi denedi, daha fazlasını öğrenip kanıt bulmak istedi. Ama işler istediği gibi gitmeyince, hem onu hem de küçük kızı öldürdüler. Sanchez omuzlarını silkti.

- Belki de kız sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunmanın cezasını ödedi. Ya da Rudi'ye yardım etti.

Volkmann bir süre düşündü:

- Hernandez'in ödünç aldığı elektronik malzeme, diye sordu, ne kadar uzaktaki sesleri kaydedebiliyor?

Sanchez omuzlarını silkti,

- Çok fazla değil, belki bir kilometre.

- Hernandez öldürüldüğü gece herhangi bir yerde olabilirdi öyleyse.

- Kabul. Öldürüldüğü günün sabahında nerede olduğuyla ilgili tek ipucu, gece bekçisinin söyledikleri. İstasyonda nöbet tutarken, onu gördüğünü ileri süren adam.

Sanchez omuz silkti.

- Rudi'nin orada ne aradığını kim bilir? Tabiî, eğer oraya gittiyse. Belki de kayıt cihazlarını orada kullandı, ama sanmıyorum. Nöbetçi, gördüğü adamın elinin boş olduğunu, istasyonda da en çok beş dakika kaldığını söyledi. Ama Torres'in ödünç verdiği aletleri taşımak için bir çantaya ihtiyacı olurdu. Bir çanta, hatta bir valiz.

Volkmann şişman dedektife baktı.

- Diyelim, Hernandez gerçekten de istasyona gitti. Bir insan sabahın o saatinde istasyonda ne arar? Üstelik neden arka kapıdan girer?

Aslında yüksek sesle düşünüyordu, soruyu sorunca, Sanchez'in kaşlarını

çattığını gördü.

- Belki de en kısa yoldu, dedi Sanchez. Belki de Rudi bir bilet almak, Asuncion'dan uzaklaşmak istiyordu. Ama bilet gişesi sabaha kadar kapalıydı.

- Rudi bunu bilmez miydi?

Sanchez başıyla onayladı.

- Ne demek istediğinizi anlıyorum. O zaman sormakta haklısınız. Eğer Rudi gerçekten istasyona gittiyse ve orada kısa bir süre kaldıysa, belki de belirli bir amacı vardı. Peki. ama amacı neydi? Bir insan sabahın o saatinde tren istasyonuna neden gider? [177] Bir trene yetişmek, gelen bir tren varsa karşılamak için Ama bu durumda, bunların ikisi de geçersiz.

Volkmann'a baktı. Gringonun da düşündüğü bazı şeyleri kafasında tartıp daha önce söylenenleri gözden geçirdiği belliydi. Sonunda:

- Listedeki öteki otellerden ne haber? dedi Volkmann.

- Adamlarım daha dönmedi. Santraldan aratacağım. Sanchez ayağa kalktı, masasının üzerindeki kâğıtları düzenleyip dosyayı kapattı. Paslı dosya dolabına yönelirken, cebindeki anahtar destesini çıkardı, dolabı açıp çekmecelerden birini çekti, dosyayı yerleştirdi, dolabı özenle kilitledi. Ardına döndüğünde, kızın kendisine baktığını, dudaklarını büzüp alnını kırıştırdığını, büyük bir gayretle bir şeyler düşünmekte olduğunu gördü. Sanchez belki de ilk kez kızın bacaklarına ya da kusursuz yüzüne değil, ellerine baktı. Sağ elinde bir deste anahtar vardı, Rudi'nin dairesinin ve arabasının anahtarları. Kendisi Volkmann'la konuşurken, kızın bu anahtarlarla oynaması dikkatini çekmişti. Sanchez yeniden kızın yüzüne baktı; kızın gözleri Sanchez'in eline, elindeki anahtar destesine dikilmişti. Önce elindeki anahtarlara, sonra kıza baktı. Kız İspanyolca, alçak sesle konuştu.

- Rudi'nin tren istasyonunda ne aradığını sormuştunuz. istasyonda... dolaplar vardır... İnsanların eşyalarını bırakmaları için... Burada da öyle mi?

Sanchez'in bir kaşı kalktı. Yeniden kızın elindeki desteye baktı, kız anahtarları başparmağı ile işaret parmağı arasında tutuyordu. İspanyolca cevap verdi:

- Galiba var.

Kız tereddüt etti.

- Belki de Rudi'nin böyle bir dolabı vardı.

Sanchez bomboş gözlerle baktı. Volkmann gözlerini her ikisine dikmiş, söyledikleri şeyleri merak ediyordu. Tren istasyonu Plaza Uruguaya'nın hemen karşısındaydı. Kapının hemen içinde, kuytu yerlerde beş altı ayyaş yatmış, uyuyordu. [178] Dükkânların hemen önünde, bebeklerini renkli battaniyelere

sarmış genç karılarıyla yerliler ya da mestizolar çömelmiş, uyukluyorlardı. Kuzeyden ya da güneyden gelip sabahın ilk trenini bekleyen yoksul insanlar, şaşkın yüzlerde masumiyet, acılı kahverengi gözlerde endişe. Yalandaki ucuz otellerden birine gidemeyecek kadar meteliksiz insanlar.

Bazıları istasyona hızla giren üç kişiye uykulu gözlerle baktı. Nemli havada geniz yakıcı bir mazot kokusu vardı. Sanchez bekleşen zavallılara acıyarak baktı. İstasyon fazla değişmemişti. Eski, odun kazanlı buharlı trenlere binip Villaricca'da anneannesi ile dedesinin evine gidişini hatırladı. Dolapların, sağda bir yerlerde olduğunu sanıyordu.

Bir köşeyi dönünce, beton duvarın önünde sıralanan, üstlerine ispirtolu kalemle numaraları yazılmış üç dizi çelik kapı gördüler. Sanchez ortadaki sıranın önüne dikildi.

- Anahtarlar, Senyorita.

Erica Kranz anahtarları uzattı. Sanchez anahtarları yeniden inceledi. Hernandez'in evine, arabasına, büro masasına ait olmayan iki anahtar vardı. Aslında bu anahtarların hangi kilitleri açtığını merak etmemiş de değildi. Tıpkı kızın merak ettiği gibi. Karakoldayken, Rudi'nin istasyonda bir emanet dolabı bulundurduğu sonucunu nereden çıkardığını sormuştu. Kız sadece omuzlarını silkmişti. Bir duygu. İçgüdü. Paraguay yerlilerinin içgüdü anlamında kullandıkları bir sözcük vardı: *monoataamka*, "öbür dünyadan gelen ses." Kız belki de haklıydı. Belki de Rudi'nin burada bir dolabı vardı. Kıza sözünü ettiği güvenli yer.

Sanchez önündeki deliklere baktı, sonra elindeki desteden kilitlere en uygun görünen anahtar seçti. Karşısındaki dolabın üzerinde "27" yazılıydı. Anahtarı soktu, hiçbir dirençle karşılaşmadan sonuna kadar itti. Çevirmeyi denedi. Anahtar biraz döndü, o kadar. Sanchez kilit bilyelerinin direndiğini hissetti. Anahtarı delikten çıkarırken Volkmann'a ve kıza baktı, gözlerindeki bakışları gördü. Umut. beklenti. Sol tarafı, kutuların başlangıç noktasını gösterdi, belli belirsiz gülümsedi, - Belki de en baştan başlamamız daha iyi olacak. Başlangıç için en iyi yer orası. Si?

On altıncı kısım

Asuncion.

6 aralık, 03.45

Sanchez'in bürosu sigara dumanıyla kaplanmıştı. Volkmann nöbetçi çavuşun biraz önce getirdiği taze kahveyi yudumlayan şişman dedektife baktı. Sanchez'in yüzü uykusuzluktan şişmişti. Adamın yan kapalı ve koyu göz kapakları daha da kararmış, cildi dumanlı odada sanki griye dönüşmüştü. Ona karşılık Erica uyanmış gibiydi. Uyanık, ama sessiz.

Öte yandan, vücudu yorgunluktan bitkin, kahve ve sigara zoruyla uykusuzluğu kovmaya çalışan Volkmann, bir şey söylemeden düşünüyordu. Banttan duydukları. Almanca yapılan o konuşma, onu çok rahatsız etmişti.

Kapısında otuz dokuz yazan dolapta, bandı ve fotoğrafları bulmuşlardı. Bütün fotoğraflar aynı iki adama aitti. Kısa aralıklarla, güçlü bir teleobjektif kullanılarak çekilmiş, biri genç, diğeri yaşlı, iki adamın fotoğrafları. Adamlar beyaz bir evde yürürlerken, arka planda da arazileri.

Adamlardan biri kuşkusuz Dieter Winter'di, buna hiç kuşku yok. Sarı saçları, keskin çizgileri Sanchez'e gelen portreyle karşılaştırıldığında, benzerlik çarpıcıydı. Sanchez fotoğraflardaki ikinci adamı bir yerlerden tanıdığını söyledi. İstasyondan bürosuna dönmek için bindikleri arabada, bütün yol boyunca hafızasını kurcalamış, sonunda önce fotoğraftaki beyaz evi tanımış, sonra da beyaz ev ile Tsarkin arasındaki bağlantıyı çözmüştü. Rudi'nin öldürülmesinden iki gün önce intihar eden şu yaşlı adam. Evi, Tsarkin'in yatak odasında gördüğü bir fotoğraftan hatırlıyordu. Fotoğrafı eline almış, aşağıdaki çalışma odasında, omuzlarının üzerinde kanlı bir et yığını olan adamı düşünmüştü. Volkmann ile kıza da anlattığı gibi, o ev Hernandez'i son kez gördüğü yerdi. Hiç olmazsa şimdi, örümcek ağı kadar ince ve narin de olsa, ellerinde bazı bağlantılar vardı.

Teybin dışında. Bandı sekiz kez dinlemişlerdi. Erica konuşulanları Sanchez'in anlaması için İspanyolcaya çevirmiş, şişman dedektif kızın el yazısını dura dura okumuş, el yazısı metindeki bazı kelimelerin üzerinde durup sorular sormuştu. Aynı gerginlik Volkmann'da da vardı, o da Erica'nın yaptığı İngilizce çeviriye eğilmiş, her sözcüğün üzerinde tek tek durarak aradaki nüansların doğru yansıtılmasını, tek bir sözcüğün bile unutulmamasını, gözden kaçmamasını istemişti.

Sanchez dumanla dolu odada başını kaldırdı, Volkmann'a baktı.

- Bandı bir kez daha dinleyelim mi?

Volkmann başını salladı, evet, kaseti bir kez daha dinlemek istiyordu. Sanchez masasının üzerindeki teybin düğmesine bastı, bir sigara yakıp arkasına yaslandı.

Volkmann bir kez daha odanın sessizliğini dolduran kısık, madenî seslere kulak verdi; neredeyse her kelimeyi ezbere biliyordu, yine de bir kez daha dinleyerek yeni bir şeyler anlamayı umut ediyordu.

- Sevkiyat?..

- Yük daha önceden ayarladığımız gibi Cenova'dan alınacak.

- Ya İtalyan?

- Aradan çıkaracağız, ama yük konusunda kuşku yaratmadığımızdan emin olmak istiyorum. Bu nedenle Brandenburg işlerlik kazanana kadar beklemenin yararlı olacağını düşünüyorum. Sonra onu da diğerleri gibi düşünürüz.

Bir sessizlik.

- Bize bağlılıklarını bildirenler... Onlara güvenebileceğimizden emin olmamız gerekir.

- Verdikleri sözleri teyit ettirdim... Aile bağlarından en ufak bir kuşku duymamamız gerekir. [181]

- O Türk'ten ne haber?

- Bir sorun görmüyorum.

- Kız... O kıza güvenebileceğimizden kesinlikle emin misin?

- Bizi kandırmaya kalkmayacaktır, bundan emin olabilirsiniz.

- Listedeki isimlerde bir değişiklik var mı?..

- Hepsi öldürülecek.

- Yolculuğunuzla ilgili... her şey ayarlandı mı?

- Paraguay'dan altısında ayrılıyoruz.

- Program... Programı bir kez daha gözden geçirmemi ister misiniz?

Volkmann yeniden bir ses duyuncaya kadar uzunca bir sessizlik oldu.

- Özür dilerim, burası çok sıcak. Bir bardak su içebilir miyim?

Bardakların şangırtısını, bardağa akan suyun sesini duydular, sonra yeniden uzun bir sessizlik, bir klik sesi, sonra çok uzaktan gelen, belli belirsiz bir uğultu. Sanchez uzandı, ileri sarma düğmesine bastı. Bantta uzun bir sessizlik

vardı, sonra aynı uğultu, sonunda insan sesleri yeniden duyuldu, ama bu kez çok uzaktan, anlaşılması güç.

- Prost.

- Prost.

- Prost.

Yeni bir sessizlik, sonra uzaktan bir konuşma.

- Senden ayrılmak zorundayız. Kuzeye kadar uzun bir yol var. Şoför seni güvenli bir eve götürecek.

Sessizlik.

Sanchez konuşmaların sona erdiğinden emin olmak için bir süre bekledi, sonra kapının kapanmasından geldiğini sandığı hafif bir gürültü duydu, uzandı, teybi kapattı.

Volkmann defterine stenoyla aldığı karmakarışık notlara bakarak kaşlarını çattı. Sanchez, Brandenburg'un ne anlama geldiğini sormuş, Erica da bunun Berlin'in batısındaki bir kentin adı olduğunu, aynı zamanda Berlin Eyaleti'ni de içeren bir Alman bölgesini de tanımlamak için kullanıldığını söylemişti. [182] Eski Alman parlamento binası Reichstag'ın yanındaki Brandenburg Kapısı da toprakların giriş kapısı olarak tanınıyordu. Sanchez cevabı duyunca, başını sallayıp tepesini kaşımış, yapılan açıklamanın işleri daha da karıştırmasından duyduğu endişeyi belli etmişti. Her zamankinden daha ikircikliydi. Son bir saat boyunca bandı tartışmışlar, tekrar tekrar dinlemişler, yine de önlerinde bir çıkış kapısı görememişlerdi. Somut, hemen çözüme götürecek bir ipucu yoktu dinlediklerinde.

Volkmann dikkatini bant üzerine toplamaya çalıştı. Seslere, konuşmalara, kullanılan sözcüklere bakılırsa, üç değişik kişi vardı.

- Yolculuğunuzla ilgili... her şey ayarlandı mı?

- Paraguay'dan altısında ayrılıyoruz.

Altısı. Bugün.

Volkmann, Sanchez'den bandı geri almasını, yolculukla ilgili bölüme gelmesini istemişti. Yeniden cevabı veren boğuk sesi dinlemiş, bu sesin, daha sonra, "Senden ayrılmak zorundayız. Kuzeye kadar uzun bir yol var. Şoför seni güvenli bir eve götürecek" diyenle aynı ses olduğuna karar vermişti. Kuzey, kuzey neresiydi? Bu bölümü de Sanchez'le konuşmuşlardı. Paraguay'da kuzey, Chaco adı verilen, cangıl ve bataklıkla kaplı geniş bir alana verilen addı. Sanchez duvarda duran nikotin lekeli haritada Chaco'yu göstermişti.

Kuzey, sınır anlamına bile gelebilirdi... Brezilya... Bolivya... Ya da sadece kentin hemen dışında bir mahalle. Her yer. Volkmann, masasının başında oturan Sanchez'e baktı.

- Şu ihtiyar, intihar eden şu Tsarkin. Onun hakkında bildiklerinizi bir kez daha anlatır mısınız?

Sanchez'in önünde, yaşlı adamın dosyası açık duruyordu, savcının ve San Ignatio Özel Hastanesi onkoloji uzmanının raporları da.

Daha önce dosyadakileri Volkmann ile kıza kısaca anlatmıştı. Yeniden dosyadaki kâğıtları inceledi.

- Tek bildiğim, bir hafta önceki raporuma yazdıklarım, dedi, intihar olduğuna karar verip yazdığım rapor. Adam seksen iki yaşında, kendini emekli etmiş bir işadamıydı, yıllar önce Paraguay vatandaşlığına geçmiş, bir sürü de şirket kurup yönetmiş. Yirmi üç kasım günü. San Ignatio Hastanesinde kırk sekiz saatten fazla yaşayamayacağını anlatmışlar. Mide kanseri. Son zamanlarda kanaması çok artmış. Hastanede onunla ilgilenen doktorlar, intihar ettiğini duyduklarında fazla şaşırmamışlar. Aldığı bütün ilaçlara rağmen acısı dayanılmaz hale gelmiş, çok da zayıflamış.

- İntihar olduğundan emin misiniz?

Sanchez başıyla evet işareti yaptı. Esnedi, tombul elini ağzına götürdü, gözlerini üst üste kırpıştırdı.

- Hiç kuşkum yoktu. Odada yalnızmış. Çektiği acıyı, sağlık durumunu da düşününce, işlerine burnumu sokmamaya karar vermiştim. Ama şimdi durum değişti.

Adamlarımdan birine bu Senyor Nicolas Tsarkin hakkında bilgi toplamasını söyledim. Büro açılır açılmaz, Yabancılar Şubesi'ndeki dosyasını da getirteceğim. Adamlarım Tsarkin'in evine gitti, geride belge bırakıp bırakmadığını araştıracaklar. İşimize yarayabilecek bir şeyler bulurlarsa, haber verecekler. Volkmann karşısındaki bitkin dedektife baktı.

- Cesedi bulduğunuz çalışma odasındaki açık kasadan bir şey çıkmadı. Bir de galiba şöminede kül varmış.

- Si. Ama bazen intihar edenlerde böyle davranışlara rastlıyoruz. Özel mektuplarını, kişisel kâğıtlarını intihar etmeden önce ortadan kaldırmak istiyorlar. Omuzlarını silkti.

- Özellikle de saklayacak bir şeyleri varsa. Tsarkin'e gelince, şimdi artık saklanacak çok şeyi olduğunu biliyoruz.

Sanchez sözlerini sürdürmeden önce düşündü.

- Rudi, Tsarkin'in evine geldiğinde, sanki biraz endişeliydi. Yaşlı adamla ilgileniyordu, ama bunu göstermemeye çalıyordu. Bir şey daha. İhtiyarın cesedini morga götürecek ambulansı beklerken, birkaç dakikalığına çalışma odasından ayrıldım. Geri döndüğümde, Rudi telefonu kapatıyordu. Sordum, "Bürodan aradılar" dedi. O kadar emin değilim. Gönderdiğim adam bunu da araştıracak. Bir de son günlerde Tsarkin'in evinden kimleri aradığını.

Büro penceresinin ötesi hâlâ karanlıktı. Sanchez gözlerini açık tutmakta zorlanıyor, uyuklamamak için üst üste yaktığı sigaralardan medet umuyordu. Bir önceki akşamüstü, saat beşte işini bitirmiş olmalıydı. Ama polislerin hemen hepsi gibi, o da önceden bir plan yapmanın imkânsız olduğunu bilenlerdendi. Karısına telefon edip gecikeceğini söylemiş, ancak kaçta döneceğini kestirememişti. Gözlerini kırpıştırdı, başparmağı ile işaret parmağını göz pınarlarına bastırdı, yorgunluğun ağrılarının tüm vücuduna yerleşmekte olduğunu hissetti. Dikkatini toplamaya, önündeki bant çözümünü yeniden düşünmeye çalıştı, bir ipucu, bir yön bulmaya çabaladı.

- Tsarkin'in geçmişiyle ilgili bilgilerin size ulaşması ne kadar zaman alır? diye sordu Volkmann.

Sanchez başını kaldırdı, omuzlarını silkti.

- Yabancılar dairesi saat dokuzdan önce açılmaz, dedi, Tsarkin'in geçmişini ancak o zaman araştırmaya başlayabiliriz. Paraguay'a nereden, ne zaman geldiğini. Yine de sizi uyarıyorum, güç ve uzun bir iş olabilir, hatta günler sürebilir. Bir de, konuyla ilgilenebilecek birini bulur bulmaz, Tsarkin'in hizmetkârlarının yeniden sorgulanmasını isteyeceğim. Belki de, ölü efendileri hakkında işimize yarayacak bir şeyler biliyorlardır. İş yaptığı kişiler, arkadaşlar, birlikte olduğu insanlar hakkında, falan.

Sanchez saatine baktı. Dörde geliyordu. O da kızın çevirdiği, banttaki o cümleyi düşünüyordu.

- Paraguay'dan altısında ayrılıyoruz.

Zorlukla koltuğundan kalktı, kollarını uzatıp gerindi. Bürodaki duman gözlerini yakıyordu, ama tabladaki sigarayı söndürüp bir yenisini yaktı. Pencereye yaklaşıp sonuna kadar açtı. İçeri serinlik falan dolmadı; dışarıdaki karanlık da hareketsiz ve rutubetliydi, palmiye yaprakları ölü gibi kıpırdamadan sarkıyorlardı. Sokağın ucunda, Plaza de Heros'taki Pantheon'un pembe kubbelerini gördü, yıllar önceki savaşlarda can vermiş adsız kahramanların anısına hiç sönmeyecek bir ateş yanıyordu. "Anıtın önünde hareketsiz duran iki nöbetçi de yorgun olmalı" diye düşündü. Neredeyse kendisi kadar.

İçini çekti, elindeki sigaradan bir nefes çekip aşağıdaki sokağa bakarken, kafasını toparlamaya çalıştı. Biraz ötede, bir taksinin bir otelin önüne yanaşmasını, içinden dört kişinin çıkışını, adamların otelin girişine doğru

yürüyüşlerini izledi. Lacivert takım elbise giymiş adamlar belli belirsiz yalpalıyorlardı; yüksek topuklu ayakkabılı kızlarsa parlak gece elbiseleri giymiş, gülerek erkeklerin peşinden gidiyorlardı. "Yabancı işadamları" diye düşündü Sanchez, "bir gece kulübünde sabahladıktan sonra otele dönüyorlar." Kadınlar herhalde orospuydu. Sanchez taksinin kaldırımın kenarından uzaklaşmasını izlerken uzamış sakalını kaşıdı. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra arkasına döndüğünde, Volkmann ile kızın ona baktığını gördü.

- Bir sorun mu var? diye sordu Volkmann.

Sanchez usulca başını salladı.

- Hayır. Ama bir soru var. Winter kaldığı otellerde hep süit tutuyordu. Siz bir soru sordunuz; "Bir insan neden süit tutar?" dediniz. Bir iş görüşmesi için mi? Belki de bir kadını ağırlamak için.

Sanchez yeniden durakladı.

- Bir süit, bir toplantı yapılmasına izin verecek kadar da geniştir, si?

Sanchez'in kaşları, sorusuna cevap beklermiş gibi kalkmıştı. Önce Volkmann'a, sonra da Erica Kranz'a baktı.

- Bir kişinin bir oda tutması, sonra da yakınlardaki bir odada konuşulanları dinlemeye çalışması için, bir otelden daha uygun bir yer olabilir mi?

Masaya baktı, dosyadan otellerin listesini alıp omuzlarını silkti.

- Belki de araştırmakta yarar vardır. Şu anda aklıma başka bir şey gelmiyor.

Volkmann bitkin bir sesle,

- Mümkün, dedi, ama hangi otel? Asuncion büyük bir kent.

Sanchez listeyi inceledi.

- Winter'in en çok kaldığı otel sizinki, Excelsior. Belki de oraya bakmalıyız. Sonra da Guarani.

Resepsiyon görevlisi önce gece müdürünü çağırmakta ısrar etti. Müdür birkaç dakika sonra göründü. Gecenin o saatine rağmen, koyu renk takım elbisesi, ütülü beyaz gömleği ve gri ipek kravatıyla uyanık, sinekkaydı tıraşlı ve keyifli görünüyordu. Sanchez kimliğini gösterdi, isteğini tekrarladı. [186] Gece müdürü direnmedi, lobinin köşesinin hemen ötesindeki bürosunun yolunu gösterdi. Ofis küçük, ama düzenliydi. Duvarlar dosya dolaplarıyla kaplıydı.

Müdür hepsi için iskemle çekti, sonra Sanchez'e döndü,

- Hangi gün demiştiniz?

- Yirmi beş kasım.

Müdür dolaplardan birine yaklaşarak çekmeceyi açtı, aramaya girişti. Lastik bantlarla birbirine tutturulmuş bir dizi rezervasyon kartı aldı, masasının başına döndü.

- Özellikle aradığınız bir isim var mı?

- Hernandez. Senyor Rudi Hernandez. Burada kalmış olabilir.

- Misafirlerle ilgili bilgiler bilgisayarımızdadır. Ancak oda kayıt formlarının orijinallerini alfabetik sıraya dizeriz, bu nedenle bir sorunla karşılaşacağımızı sanmam.

Müdür kart yığınını eline alıp, uzmanca araştırmaya başladı.

- Hernandez... Hernandez... Evet.

Başını kaldırdı.

- Bir Hernandez var, ama ilk adı...

Elindeki karta baktı.

- Morites... Morites Hernandez.

Sanchez elini uzattı. Müdür kayıt formunu verdi. Sao Paololu bir tüccar. Sanchez Erica'nın el çantasına baktı, sonra İngilizce sordu,

- Senyorita, yanınızda hiç Rudi'nin yazdığı bir mektup var mı?

Kız birkaç saniye tereddüt etti, sonra Volkmann'a ve Sanchez'e baktı.

- Odamda... Bavulumda bir mektup var.

- Çok zahmet olmazsa, getirebilir misiniz lütfen?

Erica sessizce başını sallayıp çıktı. Yaklaşık beş dakika sonra döndüğünde, elindeki mektubu Sanchez'e uzattı. Gece müdürü, mektuptaki el yazısıyla imzayı kayıt formundakilerle karşılaştıran Sanchez'i hayret ve merakla izliyordu. Her iki yazı birbirinden oldukça farklıydı. Sanchez başını kaldırdı.

- Hayır, dedi. Bu bizim aradığımız Hernandez değil. [187]

Müdür az da olsa rahatlamış gibiydi. Sanchez:

-Yirmi beş kasım, dedi, o gün otelde kaç kişi vardı? Müdür Volkmann ile Erica'ya baktı, bu kez kusursuz bir İngilizceyle cevap verdi.

- Hatırladığım kadarıyla, çok dolu olduğumuz günlerden biriydi, dedi. Bütün odalarımız doluydu. Birkaç da toplantı ve davet vardı...

- Kaç kişi? diye tekrarladı Sanchez sorusunu.

- Belki üç yüz misafir.

Sanchez içini çekince, müdür omuzlarını silkti.

- Size yardım edemediğim için üzgünüm.

Sanchez kararlı gözlerini müdüre dikti.

- Bütün kayıtları incelememiz gerekecek.

Adam inanmakta güçlük çekti.

- Hepsini mi, Senyor?

- Si. Hepsini. Bir de yirmi beş kasım gecesi otelde kalan bütün konukların listesine ihtiyacım var, bilgisayar çıktısı olarak. Yabancıların pasaport numaraları. Rezervasyonları kimin yaptığı. Faturaları kimin ödediği. Durakladı:

- Bütün bu bilgiler, dedi, bilgisayarınızda var mı? Müdür sersemlemişti, başıyla onayladı.

- Öyleyse hemen ilgilenin lütfen, dedi Sanchez.

- Senyor, saatin farkında mısınız? Yapılacak başka işlerim var. Gündüz vardiyasını beklesek?

Sanchez kabaca sözünü kesti.

- Bu bilgilere hemen, şimdi ihtiyacım var. Bekleyemem. Onun için, lütfen dediğimi yapın. Yoksa üstlerinizi aramak zorunda kalırım. Sanchez'in sesi biraz yumuşadı. İşbirliği yaparsanız, size müteşekkir kalırım, Senyor.

Sanchez kanlanmış gözlerini gece müdürüne dikmişti. Adam tereddüt etti, sonra derin bir nefes aldı.

- Pekâlâ. Elimden geleni yaparım. Gitmeye hazırlandı.

- Bir şey daha var, dedi Sanchez.

- Evet?..

- Biraz kahve gönderir misiniz? Çok koyu kahve?

Müdür başını sertçe sallayıp çıktı. Volkmann saatine baktı. Sabahın beşi.

On yedinci kısım

Kuzeybatı Chaco.

05.40

Onu uyandıran, cangılın sesleriydi.

Yataktan kalktı, cibinliği açtı, usulca giyindi. Gözleri alacakaranlığa alışırken, çevresine bakındı. Yataktan ve bavuldan başka bir eşya görünmeyen odaya, Limalı oğlanlardan birinin yol için hazırlayıp ütülediği, kapının arkasına astığı elbiselere baktı. Gömleğini düğmelerken, iki çocuğu düşündü. Ölümleri gerekliydi, onları korumak için şart.

Giyindikten sonra, gürültü yapmadan aşağıya, mutfağa indi. Çam masanın başında, elinde bir bardak su, sigara içen Kruger'i gördü. Kötü bir gece geçirmiş gibi, gözlerinin altında kara izler vardı.

- Geri kalan erzakı yaktık, dedi Kruger başını kaldırarak, Eğer kahvaltı etmek istiyorsanız, su ve kurutulmuş fıstık dışında bir şey yok. Gümüş saçlı adam başını salladı.

- Su yeter, Hans.

Kruger elindeki sigarayı önündeki paketin yaldızına bastırıp söndürdü, sonra kalktı, mutfak musluğunun yanına, plastik su şişesinin durduğu tezgâha yürüdü. Kalan bardaklardan birini alıp ılık suyla çalkaladı, sonra ağzına kadar doldurup uzattı. Gümüş saçlı adam sudan bir yudum aldı, açık mutfak penceresinden dışarıya, uzaktaki yağmur ormanına baktı. Karanlık gök, yer yer mavi çizgilerle aydınlanmaya başlamıştı bile. [190] Birazdan güneş doğacaktı. Dışarıdan, cangılın bitmek tükenmek bilmeyen gürültüsü geliyordu. Bir kuş uçtu, sarı tüyleri alacakaranlıkta bile belirgin bir uçan muz. Kruger'e dönüp usulca sordu.

- Oğlanlar?..

- Halledildi, dedi Kruger. Schmidt işin olabildiğince çabuk ve acısız olmasına çalıştı. Artık kimse çocukları teşhis edemez.

Durakladı, gümüş saçlı adamın yüzünün üzüntüyle gölgelendiğini gördü.

- Evde kalanları yakmak için güneşin doğmasını beklemeye karar verdik. Franz ile adamları bir saat kadar sonra gelip araçları alacak. Kamyona yüklenecek bir iki şey kaldı. Yarım saatten fazla sürmez. Sonra her yeri son bir kez kontrol edip temizleriz. Uzun boylu, gümüş saçlı adam dışarıdaki eski ahşap müştemilatın köşesine baktı. Küçükken cezasını çekmek için gönderildiği, tek

başına saatler geçirdiği yere. Boşalmamış su bardağını çam masanın üzerine bıraktı.

- Gitmeden önce çevreyi bir kez dolaşmak istiyorum, Hans. Adamlar burada kalabilir. Yalnız olmayı tercih ederim.

Gümüş saçlı adam Kruger'in gözlerindeki endişeyi gördü, elini usulca genç adamın omzuna koyarken gülümsedi.

- Güvendeyim, Hans. Hiçbir tehlike yok, emin ol.

- Tabiî. Nasıl isterseniz.

Gümüş saçlı adam kapıya doğru ilerleyip çıktı. Kruger peşinden baktı, sonra saatine göz attı. Altıyı on geçiyor. Üç saat daha. Üç saat sonra bu cehennemden kurtulacaktı. Cebinden bir sigara çıkardı.

Asuncion. 05.55

Aradıkları kartı bulmaları neredeyse bir saatlerini aldı. Üçü de masanın çevresine oturmuş, deste deste kayıt formlarını inceliyor, formlardaki yazıyı Hernandez'in mektubuyla karşılaştırıyorlardı. Kartı Volkmann buldu. [191] Karttaki imza başka bir isme, Roberto Ferres'e aitti; ama yazının Hernandez'in elinden çıktığı kuşku götürmeyecek kadar açıktı. Volkmann kartı bulduktan sonra, Sanchez o gün otelin birinci ve ikinci katlarında kalan konukların listesini istedi. İstediği bilgi biraz sonra geldi, katlanmış bilgisayar çıktıları olarak önüne konuldu. Sanchez bir elinde kayıt formu, şaşkın gece müdürüne baktı. Getirilen kahveye dokunmamışlardı bile.

- Senyor Ferres'in birinci katta kaldığı odanın ücreti peşin mi ödendi? Sorunun cevabı elindeki kayıt formunda yazılıydı, Sanchez yine de doğrulatmakta yarar gördü. Faturada bir şişe şampanya ve kanepe de vardı. Sanchez'in aklını karıştıran da buydu.

- Evet, nakit olarak, dedi müdür,

Sanchez'in elindeki karta bakarak.

- Oda anahtarı iade edildi mi?

- Müşterilerimizin anahtarları iade etmeleri gerekmez. Kilitleri açmak için, her seferinde değiştirdiğimiz plastik kartlar kullanılır. Güvenliği sağlamak için, her yeni misafir geldiğinde, bilgisayar kartın şifresini değiştirir, yeni bir kart basıp çıkartır. Her konuğun kendine ait bir güvenlik numarası vardır.

Sanchez başını salladı.

- Beyefendinin kaldığı odayı görmek ister misiniz? diye sordu müdür.

Hatırladığım kadarıyla bu gece boş.

- Belki daha sonra.

Sanchez odaya bakmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Hernandez ayrıldığından beri, odanın en az on kere temizlenmiş olduğundan emindi. Saatine baktı. Altıyı çeyrek geçiyor.

- Eğer Senyor Hernandez'in... Senyor Ferres'in odasında demek istiyorum, bir olağandışılık olsaydı, haberiniz olurdu, değil mi?

Gece müdürünün bakışlarında hafif bir endişe belirdi.

- Nasıl bir olağandışılık?

Sanchez omuzlarını silkti.

- Bir kavga, bir tartışma. Gürültü. [192]

Müdür:

- Personel bu konuda çok duyarlıdır, dedi, söylediğiniz gibi bir şey olsa, hemen bildirilir, kayda geçerdi.

Gülümsedi, omuzlarını silkti.

- Dediğiniz bazen oluyor. Çiftler tartışıyor, falan. Birbirlerine bir şeyler fırlatıyorlar. Beyefendinin odasında da böyle bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?

- Belki.

- O katın şikâyet defterine bir bakarım isterseniz.

- Çok sevinirim. Bir de beyefendi ayrılırken, odada bir şey bırakmış mı? Kişisel bir şey, falan. Bunu da araştırabilir misiniz?

Müdür başını salladı, bir kez daha bürodan çıktı. Sanchez gözlerini ovuşturarak,

- Şampanya ile yiyecek... dedi Volkmann'la Erica'ya. Beni şaşırtan da bu. Rudi neden şampanya ile yiyecek ısmarlamış olabilir ki?

İstediği bilgisayar çıktılarından bir deste alıp açtı. Sırayla düzenlenmiş listedeki ilk oda, Hernandez'in kaldığı kattaki odaydı. Sanchez gözlerini dikkatle önündeki kâğıtta gezdirdi, sanki gördüklerini hazmetmek istiyordu. Oda numarası, misafirin adı, fatura ayrıntıları. Bir süre sonra gözlerini kırpıştırdı, ovuşturdu, başını kaldırdı.

- Nihayet, dedi. Nihayet, tünelin ucunda bir ışık. Volkmann ve Erica dedektife döndüler.

- Birisi Rudi'nin odasının katında bir süit tutmuş.

Sanchez belki de ilk kez geniş geniş gülümsedi.

- Senyor Nicolas Tsarkin diye biri.

Müdür birkaç dakika sonra, elinde açık bir dosyayla döndü. Sanchez'e yirmi beş kasım ya da hemen sonrasında, birinci kattaki odada hiçbir eşya bulunmadığını, herhangi bir olağandışılığa da rastlanmadığını söyledi. Sadece iki şikâyet vardı o gece için: biri, yanlarındaki yaşlı bayanı rahatsız edecek ölçüde gürültü çıkaran, sevişirken duygularını gemlemeye pek yanaşmayan genç bir çift. İkinci şikâyetse ertesi güne aitti, sabahın erken saatlerine. Gereğinden fazla içmiş bir otel müşterisi kat hizmetçilerinden birini sürekli olarak rahatsız etmişti. [193] Sanchez, Tsarkin'in tuttuğu süiti görüp göremeyeceklerini sordu.

- Özür dilerim, dedi müdür, şu anda dolu. Ama konuklarımız süiti boşaltır boşaltmaz, odayı görmenizi sağlayabilirim.

Omuzlarını silkti:

- Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm.

Sanchez başını salladı:

- Yardımınız için teşekkür ederim, Senyor.

Kapıya vuruldu. Volkmann içeri birisinin girdiğini, fısıldayarak Sanchez'in kulağına bir şeyler söylediğini gördü. Sanchez özür diledi, adamla birlikte dışarı çıktı. Volkmann Erica'ya baktı. İkisinin de son yetmiş iki saat boyunca iki saatten fazla uyuma fırsatı bulamadıklarını düşündü. Kızın yorgunluğu belliydi; oturduğu yerde durmadan kıpırdanıyor, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu; Alnına düşen bir tutam sarı saçı geri iterken, Volkmann'a bakarak gülümsedi. Volkmann kızın bitkinliğini görüp: - İstersen biraz odana çıkıp dinlen, dedi. Bir şey olursa, ben seni çağırırım.

Kız kararlılıkla başını salladı. Sanchez'in odaya girdiğini görünce başlarını kaldırdılar, şişman dedektif, müdürün de odada bulunduğunu görmezden geldi, konuklarına dönerek konuştu.

- Biraz önce gelen, Tsarkin dosyasını teslim ettiğim Dedektif Cavales'ti, dedi.

Son iki hafta boyunca Tsarkin'in evinden aranan telefonların listesini eline geçirmeyi başarmış. Konuşmaların içinde, Kuzeydoğu Chaco'daki bir radyolink istasyonunun iki kez aranması da var...

Sanchez durakladı, söylediklerinin yer etmesini bekledi. İkisi de bitkindi, hem Volkmann hem de kız, buna rağmen başlarını kaldırıp bakışlarını Sanchez'e diktiler.

- Radyolink istasyonu üzerinden birisiyle konuşmuş. Elimizde bir isim var, diye devam etti Sanchez, Karl Schmeltz. Bir de adres. Yerli bölgesinin tam ortasında bir yer. Brezilya sınırının yakınında, Saldago Nehri'nin hemen kuzeyinde bir yer. Kimselerin yaşamadığı, ıssız bir bölge. Cangıl ve bataklık. İnsanın bir şey yapmış olmak için kendi ayağına ateş edeceği cinsten bir yer. [194]

- Ne uzaklıkta? diye sordu Volkmann.

Sanchez omuzlarını silkti.

- Dört yüz kilometre. Belki de daha çok.

Arabayla en az on saat. Yollar kötü, çok kötü. Cangıl yolu. Volkmann saatine baktı. Altı buçuk. Uyumaya gözlerini kapamaya ihtiyacı vardı, cangıl yollarında dolaşmaya değil. Ama o zaman, o zaman da belki geç kalmış olacaklardı.

- Helikopterle, dedi Sanchez, iki saat sürer, belki de daha az.

- Ayarlayabilir misiniz? diye sordu Erica.

Sanchez başıyla onayladı.

Asuncion. 06.41

Volkmann helikopterin pleksiglasının altında giderek kaybolan binalara bakıyordu. Helikopterin içi dar ve sıcaktı. Askeri pilot, tam karşılarındaki güneşten korunmak için koyu renk güneş gözlükleri takmıştı. Havayı döven pervanelerin gürültüsü pilot kabinini doldurdu. Dauphin helikopterin içinde, pilotun dışında beş kişiydiler. Erica ve Volkmann, Sanchez ve Detektif Cavales, bir de Moringo adlı üçüncü bir güvenlikçi.

Sanchez'in her iki dedektifinde de otuzsekizlik tabancalar ve pompalı tüfekler vardı. Sanchez'in yanında, yerde de iki tane M16 ve altı yedek şarjör duruyordu. Tüfeklerin her ikisi de Sanchez'in yanında duruyorsa da, Volkmann birinin kendisi için getirildiğini, gerektiğinde o tüfeği kullanacağını anlamıştı. Dauphin yükselirken sarsıldı, Sanchez sıcak nedeniyle fazla yükselmeyeceklerini, pervanelerin sıcak havada zorlanacağını açıklamıştı. Volkmann helikopterin altimetresinin iki bin fite kadar yükseklik gösterdiğini gördü. Daha şimdiden cangılın üzerinde uçuyorlardı. Altlarında şekerkamışı tarlaları, adobeler, tahta ve sazdan yapılmış kulübeler akıp gidiyor, arada sırada da eski şeker fabrikalarından artakalan harabelerle karşılaşıyorlardı. [195] Sağda, uzakta Rio Paraguay, ufka kadar uzanan yeşilliklerin arasında, bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla akıyordu.

Volkmann sıkışık kabindeki gerginliği hissediyordu. Gerginlik ve yorgunluk. Sonunda telsizde bir parazitlerime oldu, sonra da madenî bir ses duyuldu, biri

İspanyolca konuşuyordu. Kabindeki gürültü o denli fazlaydı ki, pilot kulaklık takmak zorunda kaldı. Bir dakika kadar konuştu, sonra dönüp Sanchez'e yine İspanyolca bir şeyler anlattı. Sanchez başıyla onaylayıp önce yanındaki Moringo'ya kısa bir şey söyledi, sonra da Volkmann ve Erica'ya döndü.

- Telsizdekiler Asuncion'dan arıyorlardı, dedi. Yerel *policia*'nın bizi evin önünde karşılamasını istemiştim.

Saatine baktı:

- Bir saat kadar sonra, telsiz teması kuracağız. Moringo o bölgeyi iyi tanıyor, ama evin tam yerini bilemiyor. Çok sapa bir yer olduğunu söylüyor.

Volkmann başıyla onayladı. Arkasına dayandı, vücudunun uykusuzluktan sancılanmasına aldırmamaya çalışarak aşağıya baktı, pervanenin tekdüze gürültüsüyle uyuklamamak için kendini tuttu, aşağıdaki zümrüt yeşili bir okyanusa benzeyen ormana daldı. Gözünü alan yeşilden başını kaldırdı, Erica Kranz'a baktı. Uykulu gözlerinde, en küçük bir ifade yoktu, tüm yüzü gerginlik ve bitkinlikle kaplanmıştı. Sonra o da altlarından akıp geçen cangıla bakmaya koyuldu. Volkmann uzunca bir süre kızın kusursuz profilini izledi, sonra da saatine baktı. Yedi.

Kuzeydoğu Chaco. 08.25

Kruger başını taraçadan gökyüzüne doğru kaldırdı, gökte bir helikopter, bir pleksiglas parıltısı olup olmadığını, bir yerlerden pervane sesi gelip gelmediğini kontrol etti. Yok. Franz Lieber bir saat kadar önce adamlarıyla birlikte ayrılmış, kendi Mercedes'ini kullanarak kamyon ile pikabı Asuncion'a götürecek adamların peşinden yola koyulmuştu. [196]

Hava daha şimdiden ısınmış, güneşi örten bulutların neden olduğu rutubet ve pus her yeri sarmıştı. Eve dönerken, cangıldan çıkan, ellerini arkasında bağlamış, nehre doğru giden dar patikada ilerleyen gümüş saçlı adamı gördü. Kruger taraçanın kenarına kadar yürüdü, Schmidt'in yaktığı ateşten geriye kalan korlara, küllere baktı. Her şey yanmıştı. "Schmidt yine iyi çalıştı" diye düşündü. Kruger hem evi hem de müştemilatı ve diğer kulübeleri gözden geçirmiş, geriye hiçbir şeyin bırakılmadığını kendi gözleriyle görmüştü.

Elini saçlarının arasından geçirdi, yeniden göğe bakmaya hazırlanırken arkasında bir gürültü duyarak döndü. Gümüş saçlı adam terasa çıkmış, parlak yeşil çimlere bakıyordu. Kruger'in yanına gelip durduğunda, sürüyle sarı-yeşil kuş yanlarından uçtu.

- Franz geldi, dedi Kruger cangılda kaybolan sarı yeşil buluta bakarak. Size saygılarını iletmemi ve yakında buluşmayı umduğunu söyledi.

Gümüş saçlı adam sessizce başını salladı, çok derin bir düşünceye dalmış gibi,

uzaklara bakmayı sürdürdü. Bir iki dakika sonra, her ikisi de uzaktan bir ses duydular. İkisi de aynı içgüdüyle başlarını kaldırdı, bir şey göremedi. Evdeki adamlardan biri de ayılı sesi duymuş olmalıydı, elinde güçlü bir Zeiss dürbünle geldi, göğü soldan sağa taramaya başladı. Ses yaklaşırken, Kruger adamın belli belirsiz gülümsediğini gördü; ses giderek yaklaşıyor, her geçen saniye daha da güçleniyordu. Kruger gözlerini bulutlu göğe kaldırdı, yine bir şey göremedi.

Sonra, adamın dürbünü çevirdiği yönde, sağda, bir şey parıldadı, birkaç saniye sonra bir daha parıldadı, sonra ses daha yaklaştı, hava titreşti, gelenin bir helikopter olduğu kesindi. Kruger saatine baktı. Dokuza yirmi var.

- Helikopter, dedi sakin bir sesle, erken geldi.

Gümüş saçlı adam cevap yerine başını sallamakla yetindi, terasın ucuna yürüdü. Aynı anda Schmidt ve yanındaki iki adam evden çıkıp başlarını göğe çevirdiler. [197] Gümüş saçlı adam müştemilata son bir kez baktı, sonra gözlerini Schmidt'in gereksiz kâğıtları yaktığı yere çevirdi. Çocukluğundan beri sakladıklarının çoğu ateşe verilmişti. Hepsi gitti, yandı, kül oldu. Gözlerini cangılın zümrüt yeşili üzerinde gezdirdi. Helikopterin sesi iyice yaklaşırken, son bir kez baktı, sonra Kruger'e döndü.

- Schmidt'e ateşi kontrol edip söndürmesini söyle. Her şeyin tamamen yanmış olduğundan emin olmak gerekir. Sonra adamlarla bavulları topla.

Arabayı ilk gören Volkmann oldu, emin olmak için yorgun gözlerini ovuşturdu, sonra aşağıda bir nokta gibi görünen, uzaktaki ıssız yolun kenarında bekleyen mavi-beyaz lekeye yeniden baktı. Burada yollar ilkeldi, cangılı bölen kızıl kahverengi patikalar, üstü zengin yeşil bitki örtüsüyle kaplı toprağa çekilmiş şeritlere benziyordu. Sanchez'in omzuna dokunup aşağıyı gösterdi. Sanchez başıyla onayladı, mavi-beyaz lekeyi gördü, pilota gösterdi. Dauphin sağa yattı, mavi-beyaz lekenin bulunduğu yere doğru alçaldı. On beş dakikadan beri, özel bir frekanstan, yerel *policia*'yla temas halindeydiler. Sanchez konuşulanları Volkmann'a tercüme ederken yorgun görünüyordu, çok yorgun. Oysa şimdi yeniden canlanmış, pleksiglastan dışarı bakıyor, arabadaki polis çavuşuna mikrofondan acele emirler yağdırıyor, helikopterin hemen altında, onları izlemesini sağlıyordu. Sanchez Volkmann'a döndü.

- Çavuş aradığımız yerin bu yolun üzerinde, bir kilometre kadar ileride olduğunu söylüyor, dedi, Peşimizden gelecekler. Cavales adlı dedektif bir çığlık atarak helikopterin pleksiglas kabininden dışarıyı gösterdi.

- Orada! Orada! Solda!

Pilot parmağın gösterdiği yöne baktı. Gök bulut ve rutubetten puslu gibiydi, ama Volkmann bile bir kilometreden daha yakındaki evi görebiliyordu. Cangılın ortasında son yarım saatte gördükleri içinde en genişi, beyaz boyalı *hacienda*[1]

[1 İspanyolca "malikâne" (ç.n.)] karayolundan gelen dar patikanın ucunda yükseliyordu. [198] Küçük kabinin içindeki gerginlik daha da artarken, pilot helikopteri sola yatırdı. Sonra Sanchez'e bakarak bir şeyler haykırdı, Sanchez başını salladı, Volkmann eğildi.

- Pilot... yeterli açıklık varsa, hacienda'nın önüne ineceğini söylüyor.

Volkmann aşağıya baktı, altlarında ve biraz gerilerinde, yoldan toz bulutları çıkararak ilerleyen mavi-beyaz arabayı gördü. Helikopter birden yavaşladı, havada asılı kaldı, hacienda'nın iki yüz metre kadar uzağındaydılar. Pilot yine Sanchez'e dönüp bağırdı.

- Açıklığa doğru gideceğiz, tamam mı? dedi Sanchez Volkmann'a. Ama önce hacienda'nın üzerinde iki tur atacağız, bakarsın bizi bekleyen bir tehlike vardır.

Sanchez pilotun omzuna dokunup hızlı hızlı bir şeyler söyledi. Helikopter hızla ilerlemeye, aynı zamanda da alçalmaya başladı. Volkmann oturduğu yerde kasıldı. Sanchez dişlerini sıktı, otomatik tüfeklerden birini ve yedek şarjörü aldı, Volkmann'a uzattı.

- Senin için. Belki bizi bekliyorlardır,

dedi. Yine de kızın helikopterden ayrılmamasını sağla, si?

Volkmann puslu göğe baktı, uzaklarda yaklaşan bir şey gördü, hemen kaybolan beyaz bir parıltı. Gergindi. Tüfeği kontrol etti, helikopter ilk daireyi çizerken aşağıya baktı. Volkmann ilk turda evin boş olduğunu anladı. Pilot helikopteri belirli bir açıda tutuyor, kusursuz bir daire çizerek malikânenin üzerinde dönüyordu. Sonra daireyi genişletti, bu kez cangılın üzerinde uçmaya başladılar. Çevre ıssızdı. Evin hemen sağında, uzaktan bakıldığında mazot lekesine benzeyen bir siyahlık vardı, ikinci kez üzerinden uçtuklarında, Volkmann bunun bir ateşten artakalanlar olduğunu anladı, helikopterin pervaneleri külleri havalandırdı, küçük siyah lekeler yükselip döndü, sonra dağıldı. Teras bomboş, evin pencereleri perdesizdi. Evin arkasındaki ahşap kulübeler terk edilmiş gibiydi. [199]

İkinci turu atarlarken, Volkmann Sanchez'e döndü. Şişman adamın tombul ve tıraşsız yanakları kara, pörsümüş bir lastik gibi sarkıyor, düş kırıklığı bakışlarına yansıyordu. Gözleri yine de canlı, hareketli, uyanıktı; ama uyanık olmayı gerektiren hiçbir şey yoktu. Volkmann mavi-beyaz polis arabasının patikaya sapıp hacienda'ya doğru yaklaşmasını izlerken, geç kaldıklarını düşündü. Araba evin önünde durdu, içinden dört adam fırladı, tabancalarını çekip helikopterin inmesini beklemek üzere çöktüler.

Helikopter yere değer değmez, Sanchez peşinde adamlarıyla aşağıya atladı. Hepsi de tabancalarını tüfeklerini hazır tutuyordu. En geride M16'sıyla

Volkmann vardı. Erica, motorları durdurmaya çalışan pilotla kalmıştı. Yavaşlayan pervanelerden ürküp içgüdüsel olarak başlarını eğerlerken, cangıldan gelen sıcak ve nemli havanın yüzlerine tokat gibi çarptığını hissettiler. Pervanelerin ıslığı kesildiğinde, Volkmann duyulan tek sesin sıcağın gümbürtüsü olduğunu düşündü, birkaç saniye sonra da yeniden cangılın seslerini duymaya başladı.

Arabanın yanında mevzilenmiş *policia*'lardan ikisi tabancaları ellerinde ilerledi, eve yaklaştı. Sanchez polislere alelacele bir iki kelime söyledi, sonra da tabancasını kılıfına yerleştirdi. Sonra Volkmann'a döndü, yüzündeki bitkinlik, gözlerindeki ifade her şeyi anlatıyordu. Volkmann gibi Sanchez de geç kaldıklarını biliyordu. Evi işaret etti.

- Gel amigo, içeriye bir göz atalım.

Volkmann birdenbire bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Hiç kimse bir evi bu kadar boşaltmaz, böylesine ruhsuz bırakmazdı. Kimse evini böyle temizlemez, akbabalardan sonra kemikleri üzerinde bir et kırıntısı bile kalmamış bir cesede benzetmezdi. "Bu ev, bu malikâne, işte, ahşap bir iskelete benziyor" diye düşündü. Sesleri yansıtan, boş, ahşap döşemeler ayaklar altında gıcırdayan, temiz, her şeyden arınmış bir ev. Erica helikopterden inip yanlarına geldi. [200] Sadece pilot dışarıda kalmış, çevresinde olup bitene aldırmadan, yerel radyolardan birindeki reklamları dinliyor, çiklet çiğniyordu. Ev genişti, Volkmann on üç oda saydı, her bir oda sanki karantinadan geçirilmiş, boşaltılmış, tek bir halı saçağı bile bırakılmamıştı. Sanki evin bile tozu alınmış gibiydi.

Sanchez dört *policia*'ya ve adamlarına odaları teker teker aramalarını, ipucu bulmaya çalışmalarını emretti. Sonra Erica ve Volkmann'la birlikte müştemilata ve diğer kulübelere bakmaya gittiler. Üç kulübe vardı. İçlerinden ikisinin garaj olarak kullanıldığını düşündüler, her biri büyük, bir arabayı alabilecek kadar genişti, ama hiçbirinde, yerdeki bazı yağlı lekeler dışında, tek bir şey bırakılmamıştı.

Evin sağındaki üçüncü kulübe de diğerlerinden daha geniş değildi. Ahşap bir depo ya da bir çocuk odasına benziyordu. İçi yine bomboştu, sadece duvarların birinde belli belirsiz beyaz boya izleri vardı. Volkmann ve Sanchez duvara yaklaştı, lekeleri inceledi. Uzun süre önce sürüldüğü belliydi, yakından balonca örümcek ağını andıran belli belirsiz çizgiler gördüler. Sanki biri odanın içini boyamaya başlamış, sonra da vazgeçmişti; ya da çocuğun biri eline bir boya fırçası geçirip oynamıştı sanki. Ahşap kulübeyi incelerken hiçbiri ağzını açmadı, Sanchez bir sigara yaktı, sonunda hiçbir şey anlamamanın verdiği şaşkınlıkla kalakalana kadar her şeyi, her yeri inceledi. Güneşin altına geri döndüklerinde, Volkmann ateşten geriye kalanları gördü. Helikopterin pervaneleri külleri dağıtmış, çevreye yaymıştı. Diz çöktü, en büyük yığınlardan

birine dokundu. Küller, sanki birisi üzerlerine su dökmüş gibi ıslaktı. Bir dal parçası bulup külleri karıştırdı, her yana baktı. Hiçbir şey bulamadı. Güneş bulutların arasından çıkmış, sıcaklık yeniden çekilmez olmuştu. Volkmann önce Erica'ya, sonra da Sanchez'e baktı. Şişman dedektifin alnında ter damlacıkları tomurcuklanmıştı.

- Polis çavuşu, dedi Volkmann, sana ne anlattı?

Sanchez çavuştan duyduklarını daha önce anlatmıştı, ama bir kez daha duymak istiyordu.

- Hayatının büyük bir bölümünü bu bölgede geçirdiğini söyledi. [201] Burada böyle bir evin olduğunu bile bilmiyormuş.

- En yakın köy ne kadar uzakta?

- Yirmi kilometre ötede, diyor. En yakın evse on kilometre ötede.

Volkmann bir kül yığınını tekmeledi, durdu, sonra da alçak sesle sordu.

- Ne düşünüyorsun, Vellares?

Adama ilk kez adıyla sesleniyordu. Sanchez alnını elinin tersiyle sildi, Volkmann'a bakıp omuzlarını silkti.

- Ülkemdeki yerlilerin bir deyişi vardır...

Sanchez deyişi söyledi, çok uzun anlaşılmaz bir şey. Söylerken yüzü de şaşkınlık içindeydi.

- Bunun anlamı... çok ilginç. Çok... tuhaf.

Volkmann'a baktı:

- Ne dediğimi anlıyorsunuz, değil mi?

Volkmann onayladı. Evde ve küçük kulübede, bir şeyler hissetmişti. İkisine de girerken ürpermişti, şiddetle ürpermişti. Evdeki bir şey içinde bir duygunun canlanmasına neden olmuştu. Sanchez de aynı duyguya kapılmıştı, Volkmann görüyordu, kız da. Hiçbirinin sözlere dökemeyeceği bir duygu. Erica'ya döndü. Umutla gelen, bunca yolu tepen Alman kız gözlerini Volkmann'a dikmişti. Arkalarında bir ses duydular. Volkmann döndü, helikopter pilotunun İspanyolca bir şeyler söyleyerek Sanchez'i çağırdığını duydu. Volkmann ve Erica bir şey söylemeden beyaz eve baktılar. Birkaç saniye sonra Sanchez'in ayak seslerini duyup döndüler. Dedektifin elinde bir şey vardı.

- Pilot, dedi Sanchez, bunu çalıların arasında bulmuş. Helikopterin pervanesi bunu ateşin içinden uçurmuş olmalı.

Sanchez kalın ve parlak bir kâğıt uzattı. Volkmann uzattığı parçanın çok eski,

siyah beyaz bir fotoğrafın parçası olduğunu anladı. Fotoğrafın yarısı yanmış, sağ bölümü de kırışıp yıpranmıştı, ama resim hâlâ görünüyordu. Genç ve güzel bir kadının, kameraya bakıp gülümseyen sarışın bir kadının resmi, arkasında da zirveleri karla kaplı dağlar. Kadının sağ eli birinin koluna dokunuyordu, bir çeşit üniforma giymiş birinin koluna. [202] Adamın sadece omzu, sol kolu ve göğsünün bir bölümü görünüyordu. Fotoğrafın gerisi yanmıştı. Volkmann'ın gözüne çarpan, adamın kolundaki iç karartıcı işaretti: beyaz bir daire içine oturtulmuş siyah bir Nazi gamalı haçı. Volkmann uzunca bir süre fotoğrafa baktı, sonunda Sanchez dayanamayıp konuştu.

- Çevir.

Volkmann şişman dedektifin istediğini yaptı. Bir tarih vardı, solmuş mavi mürekkeple, sağ üst köşeye yazılmış bir tarih. "Elfter Juli, 1931." 11 temmuz 1931. Volkmann başını kaldırdı, güçlü güneşten korumak için ellerini gözlerine siper etti. Erica ve Sanchez'in beyaz eve baktıklarını, sonra aynı anda kendisine döndüklerini gördü.

- Bunun anlamı ne? diye sordu Sanchez.

Volkmann yarı yanmış fotoğrafı elinde çevirdi, resimdeki sarışın genç kadına bakıp kendi kendine sordu: "Bunun anlamı ne?"

Üçüncü bölüm

On sekizinci kısım

Cenova, İtalya.

9 aralık

Franco Scali liman müdürlüğü binasının penceresinde, elinde Zeiss dürbünüyle duruyordu. Geç kalmıştı şu Maria Escobar, Franco da beklemekle geçen iki uzun saat boyunca en az yarım kilo su kaybettiğini düşünüyordu. Neyse, gemi şimdi limana girmek üzereydi. On iki bin ton. Harika bir manzara.

- Franco!..

Scali dürbünü bir kenara bıraktı, masanın arkasında oturan siyah saçlı güzel sekretere bakıp gülümsedi.

- Ne var, güzelim? Gemi sonunda geldiğine göre, aklını başka şeylere de verebilirdi artık. Kız siyah çorap ve kalın yünlü siyah bir etek giymişti, bacak bacak üzerine attığında, eteğinin altından çoraplarının tepesi görülüyordu. Yetişmekte olan üç çocuklu, mutsuz aile babası Franco kızın bunu kendisini tahrik etmek için yaptığının farkındaydı. İçini çekti. Böyledir bu kadınlar, hepsi de tahrikçi. Deponun üzerindeki küçük büro, eski limanın tümüne hâkimdi. Ama ufak tefek, sıkışıktı; üstelik Franco da kalın bir yünlü kazak giymişti. Dışarıdaki limanı kasıp kavuran buz gibi rüzgâra rağmen, terlediğini hissetti. "Gerginlikten olmalı" diye düşündü, çünkü oda neredeyse serindi. Kız ürperdi, yanındaki tekli elektrikli ısıtıcı odanın soğuğunu kırmaya bile yetmiyordu. [206]

- Maria Escobar... dedi kız sonunda.

- Ne olmuş ona?

- Geminin yük listesi. Bana bir nüshasını vermeyi unutma.

- Aşağıda, depoda. Endişelenme, sana sonra, Escobar boşaldıktan sonra, bir nüshasını veririm.

Yük listesi bir orijinal ve bir dizi kopyadan oluşurdu, böylelikle geminin yüküyle ilgili yanlışlıklar, değişiklikler, oynamaların önüne geçmeye çalışılırdı. Kız Franco'ya baktı, geniş ve dolgun dudaklarının ucuyla sırıttı. Franco da gülümsedi, birden sözlerinin çifte anlamını fark etmişti.

- Tabiî, eğer hemen şimdi istemiyorsan, tatlım?

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, kızın tebessümünü saklamaya çalıştığını gördü.

- Franco... Sen evli bir adamsın.

- Evli adamlar en iyileridir. Annen sana hiç söylememiş miydi?

Kız kıkırdadı.

- Yük listesinin kopyası, Franco...

- Geminin işini bitirince.

- Peki, ama unutma.

Kız sadece deneyimsiz bir sekreterdi, Franco'ysa ondan on beş yaş büyüktü, üstelik gümrükleme uzmanıydı. Yine de kızın kendisiyle sanki patronuymuş gibi konuşması hoşuna gidiyordu. Kız Franco'yu avucuna aldığını sanıyordu; göğüslerini bacaklarını gösteriyor, o dar etekleri ve çorapları, şeffaf bluzları giyerek tahrik edip kızıştırıyordu. Ama havasını alırdı. Franco akıllı bir adamdı, bir salaklık yapmayacak kadar da zeki. Kızın bir seferlik macera için biçilmiş kaftan olduğunun farkındaydı, ama hepsi bu. Kaldı ki, Franco'nun çok başka planları vardı.

Gözlerini siyah çoraplı bacaklarından ayırmaya çalışırken kızın bir yandan tırnaklarını boyadığını, bir yandan da bir bacağını davetkâr biçimde salladığını gördü. Yine de limana girmek üzere olan Maria Escobar'a bakmayı başardı. Gemi artık çok yakınındaydı, dürbüne falan gerek kalmamıştı. Geminin hemen solunda, eski Cenova kenti ve Apenin Dağları'na kadar tırmanan sokakların karmaşası gözüküyordu. [207] Franco yeniden kıza dönüp sırıttı. Kız da dolgun dudaklarında çekici bir kıvrımla, gülümsedi. Franco göz kırptı, dürbünü masanın üzerine bıraktı, dönüp kapıya doğru ilerledi.

- *Ciao* tatlım, yapılacak bir sürü işim var.

Merdivenlerden inip, karınca yuvası gibi kaynayan depoya girdi, kapının yanındaki önü camlı bürodan gemiyle ilgili dosyayı aldı. Rüzgârlığının fermuarını çekerek avluyu geçerken, denizden gelen buz gibi rüzgârı iliklerinde hissetti. Yukarıda, vinç kabininde yükü boşaltmaya hazırlanan Aldo Celli'ye bakıp elini salladı, başparmağını kaldırarak başarı işareti yaptı. Bir iki saniye sonra, Aldo'nun vinç motorunu çalıştırdığını duydu. Ona Kartal Aldo derlerdi, herhalde vincin kancasını, sandıkların üzerine yırtıcı bir kuş gibi indirdiği için...

Franco limana doğru baktı, Maria Escobar yavaşladı, bir tornistan yapıp hafifçe sancağa döndü, sonra pruvasını rıhtıma yaklaştırdı. Hem gemi güvertesindeki hem de rıhtımdaki adamlar canlandı, palamar alıp palamar verdiler. Franco gümrük yetkilisini aradı, göremedi. "Birazdan ortaya çıkar" diye düşündü. Bazen gümrük yetkilileri ne kadar güçlü olduklarını göstermek ya da kendi egolarını tatmin etmek için olacak, mühürleri kontrol eder ya da bir önceki limanda vurulmuş mühürleri kırarak büyük çelik konteynerleri açmaya karar

verirlerdi. Yine de şimdiye kadar Franco'yu hiç yakalamamışlardı. Franco çok dikkatli bir adamdı, bu seferki iş de, su içmek kadar kolay olacaktı. Bu işin sonunda kendine yeni bir araba alabilecek, artan parayla da Piazza della Vittoria çevresindeki gece kulüplerinde kızlarla eğlenecekti. Kızlar her seferine bir milyon liret alıyorlardı, ama her bir liretin karşılığını da veriyorlardı. Paraya da ihtiyacı vardı doğrusu, işler o denli çığırından çıkmıştı ki, herkesin paraya ihtiyacı vardı. Babası bile hiç bugünkü kadar sıkıntı çekmediğini söylemiyor muydu?

Franco kurumuş dudaklarını yaladı. "Yükü iyi sakladık" diye düşündü kendi kendine, içindeki sıkıntı azaldı. Maria Escobar neredeyse tamamen yanaşmış, palamarlar sıkılanıyor, Aldo da kancasını salmak için vincin tepesinde hazır bekliyordu. [208] Franco sigarasını yere atıp ayakkabısının burnuyla ezdi, sağına soluna bakındı. Yüreğinin daha hızlı attığını hissetti. Rıhtıma doğru hızla yaklaşan şişman gölge, gümrük yetkilisi Paulo Bonefacio'ydu ya da *İl Peste*[1] Paulo. [[1] İtalyanca "veba" (ç.n.)] Sanki İtalyan Gümrük İdaresi madalya takacaktı pezevenge, başınıza çöker, hayatınızı karartır, her konteyneri açmak, içindeki her parçayı elden geçirmek isterdi. Bu nedenle de ondan bahsederken kısaca İl Peste denirdi ya. Peki, burada ne arıyor? Bugün izinli olması gerekmiyor mu? Listedeki ad Vincenti'ydi, İl Peste Paulo değil... İl Peste nefes nefese yaklaştı, yanına gelip durdu.

- Ciao, Franco.

- Ciao, Vincenti'ye ne oldu?..

- Hastalandı, dedi İl Peste. Ne var, işini sıkıntısız halletmeyi mi düşünüyordun?

Franco kendini zorlayarak sırıttı. Maria Escobar manevrasını tamamlamış, *passarella*'sını[2] sallandırıyordu. [[2] İtalyanca "iskele" (ç.n.)] Midesindeki gerginliğin arttığını hissetti. "Göklerdeki İsa Efendimiz... şu kahrolası konteynerleri muayene edecek İl Peste Paulo'dan başka birisi yok muydu?.."

- Hadi gel, Franco. Bakalım neler bulacağız?

Franco yutkundu, gülümsemeye çalışarak, "Hadi" dedi. Şişman gümrükçü homurdandı, rıhtıma, elli metre ötede Aldo'nun konteynerleri kontrol etmek için indireceği noktaya doğru yürümeye başladı. Peşinden de, içinden dua okuyarak Franco Scali geliyordu. Aldo Celli'nin vince kusursuz bir daire çizdirmesini, kancayı sallandırarak en ağır konteynerlerden birine takmasını, sonra da karton bir kutu kaldırıyormuşçasına havaya yükseltmesini izlediler. Franco'nun beklediği, üç gri şerit çekilmiş mavi konteyner henüz ambardan çıkmamıştı. Rıhtımın üzerinde, Aldo'nun indirdiği beş konteyner duruyordu. Tüm yük kırk konteynerdeydi, Allah'ın belası Paulo hepsini denetlemeye kalkarsa... [209] Franco çevrede dolaşıyor, sanki bir şeyle ilgilenmiyormuş gibi

görünmeye çalışıyordu. Terlemesini açıklamak için abartılı hareketler yaptı, Aldo'nun Maria Escobar'ın ambarından çıkarıp rıhtıma dizdiği konteynerlerin indirilişine yardım etti, her seferinde de, "Tanrım... artık şu ıstırap bitsin..." diye dua etti. İl Peste Paulo'nun elindeki dosyayı incelediğini, yük listesini gözden geçirdiğini gördü. Pezevengin rüşvet yemesi söz konusu bile değildi, gemi manifestosunda yer almayan en ufak bir şey görse ya da kaçak bir mal yakalasa bir tarafı kalkıyordu anlaşılan. . "

Çok sık olan bir şey değildi, ama İl Peste'nin böyle bir kaçak mal yakalaması durumunda, insanın götünü kurtarması zordu. Ondan intikam da alınamazdı çünkü ağabeyi Stefano, *Carabinieri* müfettişiydi. Paulo'nun kılına bir dokun, İtalya'daki bütün aynasızlar adamın kıçına doluşurdu herhalde. Tabiî, Franco özel yüklerini Paulo'nun izinli olduğu günlerde gelecek şekilde planlıyordu, ama bu kez işler sarpa sarmıştı. Bugünkü gibi.

Maria Escobar'ın ambarından yeni bir konteyner yükselip havada sallanırken Franco bir küfür salladı. Aldo yukarıda, vinç kabininde eğleniyordu herhalde, daha kaldırılacak yirmi beş konteyner vardı. Oysa Franco taş zemine gürültüyle inen metal kutuların arasında, gerçekten çalışıyormuş gibi terliyor, önemli bir iş yapıyormuşçasına bağırıyor, emirler yağdırıyordu. Başını kaldırıp gümrük yetkilisine baktı. Pezevenk, önünde sıralanan konteynerlere bakıyor, işe başlamadan önce sonuncusunun da rıhtımdaki yerini almasını bekliyordu. Tabancanın patlamasını bekleyen bir atlet gibi...

Rüzgâr limanın içinde ıslık çalıyordu. Franco yukarı baktı, Aldo'nun yeni bir konteyner kaldırmak için vincin kancasını geminin ambarına saldığını gördü. Son konteyner. Mavi, kenarlarında üç gri şerit. Franco'nun beklediği konteyner. Aldo Allah'ın belası demir sandığı kaldırdı, havalandırdı, hedefi on ikiden vuran bir nişancı gibi, rıhtımın üzerine indirdi.

"Aman Tanrım... dikkat etsene orospu çocuğu! [210] O konteynerin içinde dünya kadar mal var, seni Cenovalı pezevenk!" Franco vinç motorunun yavaşlayıp sustuğunu duydu. Adamlar bağrışarak işlerini bitirdiler, kaim eldivenlerini çıkarırken, İl Peste'nin denetlemeye başlamasını beklediler. Paulo Franco'nun yanına geldi, ciddiydi, sanki savaşa hazırmış gibi.

- Kırk konteyner, tamam mı?

- Evet.

- Bütün belgeler hazır mı?

Franco dosyayı uzattı. Bütün konteynerlerin üzerinde, gümrük görevlilerinin son limanda ya da çıkış limanında vurdukları mühürler vardı. Franco'nun görevi yükü, mümkün olduğunca az zaman kaybıyla gümrükten çekmekti. Gerekli kâğıtları hazırla, dert çıkarmadan konteyneri gümrükten çek. Patronun da tekrarlamaktan yorulmadığı gibi, vakit nakitti. Gümrükçüler genellikle seni

geciktirmez, sadece kıçlarını sağlama almak için, konteynerleri üstünkörü denetliyormuş gibi yaparlar. Ama İl Peste öyle değildi. O titizdi. Bazen parmaklarına muşta takar, konteyner boyunca vurarak sesi dinler, konteynerin içinde gizli bölmeler olup olmadığını araştırırdı. Franco'nun asıl korkusu da buydu. İl Peste muşta kullanacak mı? Gümrükçü başını dosyadan kaldırdı.

- Tamam, belgelerde eksik yok.

- Kaç konteyner istiyorsun? diye sordu. Hiç istememesini dilerdi, ama bu kadarı fazla olurdu. Bir ya da iki. "Ama gözünü seveyim, sonuncusunu seçme, kırk numarayı seçme, anladın mı, pezevenk?"

İl Peste saatine baktı.

- Bugün acelem var, dedi, bir vaftiz törenine katılmalıyım. Abim Stefano ile karısının bir çocukları oldu.

- Tebrikler.

Franco İl Peste'nin omzuna bir şaplak indirdi, çevredeki işçilere dönerek bağırdı,

- Hey! Duydunuz mu? Paulo yine amca oldu. Stefano'nun karısı bir çocuk doğurmuş!

Çevredekiler kutlamalarını mırıldandı. İl Peste gülümsedi, iyi dileklerden duygulanmış gibiydi. "İyi" diye düşündü. [211] Franco, "bu iyiye işaret, hem de çok." Belki de duaları gerçek oluyordu. Belki de bu pezevenk bugün kılı kırk yatmayacaktı. Limanı donduran rüzgârın altında gülümsedi.

- Sonra zamanın olursa, bunu kutlamak için sana bir kadeh *nino*[3] ısmarlamak isterim. [[3] İtalyanca "şarap" (ç.n.)]

- Başka zaman, Franco. Saat üçte kilisede olmalıyım.

- Tabiî, nasıl istersen.

İl Peste dosyadaki belgeleri inceledi:

- Bu seferlik... dur bakayım... üç numara... üçüncü konteyner.

Franco sırıttı:

- Bence bir sakıncası yok.

- Bir de, bir de sonuncusu. Kırk numara.

Franco yutkundu, endişesini göstermemek için çabaladı, gülümsemeye, dostça bakmaya çalıştı, ama bacaklarının titrediğini, hem de çok titrediğini hissediyordu.

- Tabiî...

İl Peste onar onar dört sıra halinde dizilmiş konteynerlere baktı, sonra Franco'ya döndü, gözlerini yüzüne dikti.

- Neyin var, Franco? Solgunsun. İyi değil misin?

Franco bağırsaklarının ürperdiğini hissetti, elini midesine götürüp sıvazladı, yüzünü buruşturdu.

- Karım dün akşam *carbonara*[4] pişirmiş, dedi, tadı çok iyi değildi, bir şey de söyleyemedim. [[4] Bir tür spagetti sosu (ç.n.)] İl Peste başını salladı, derdini paylaşmak istiyormuş gibiydi, sonra hızla konteynerlere doğru yürüdü. Franco bir domuz gibi terliyordu. "Hadi, pezevenk. Bitir artık. Bitir şu boktan işi." Üç numaralı konteyner kontrol edilmiş, hiçbir sorun çıkmamıştı. Konteynerin içindekiler gümrük manifestosuna tıpatıp uyuyordu. Şimdi sonuncu konteynerin, kırk numaranın önündeydiler. Franco İl Peste'nin gümrük mührünü sökmesini, iki işçinin de konteyner kapılarını açmalarını izlerken korkusunu bastırmaya çalışıyordu güçlükle. [212] "Ne yaparsan yap, o muştayı kullanma, anladın mı, herif?.. O Allah'ın belası muştayı eline bile alma..." Gümrükçü dosyaya baktı.

- Çıkış limanı neresi?

- Kazablanka.

Bela dosyaya baktı, başını salladı:

- Hayır, Kazablanka değil.

Franco başını kaldırdı, İl Peste'nin omzu üzerinden kâğıtlara baktı.

- Tabiî... dedi, unutmuşum, çıkış limanı...

- Montevideo, dedi bela, Kazablanka ilk uğrak limanı.

- Evet, evet. Montevideo.

Güney Amerika'dan gelme konteynerler gümrükçüleri dikkatli olmaya yöneltir. Uyuşturucu. Franco ter içinde, konteynerin içine bir adım attı; içeride irili ufaklı yirmi altı sandık vardı, yine de koca konteyner dolmamıştı.

- Manifesto ne diyor? dedi İl Peste, cevabı beklemedi, elindeki dosyaya bakıp devam etti:

- Yirmi altı sandık. Hepsi de makine parçası. Biri hariç, orada tıbbî malzeme var. Pekâlâ, bir bakalım.

Konteynerin içine girdi, Franco cebinden fenerini çıkardığını gördü. Fenerin ışığında sandıkları saydı, tek tek açıp açılmadıklarına baktı. Sonunda

homurdandı, tatmin olmuştu, gümrük formlarından birine bir işaret çaktı, tam dönüp çıkacakken başını kaldırdı, çevreyi kokladı.

- Tuhaf bir koku duymuyor musun? , Franco da koklar gibi yaptı.

- Hayır... bir şey duymuyorum.

- Tıbbî malzeme. Hangi sandıktı?

Franco zorlanarak sandıkları kenara çekmeye girişti, ter alnından ve sırtından akıyordu.

Sonunda:

- Galiba gördüm, dedi.

İl Peste yaklaştı, başka bir sandığın üzerinde duran tıbbî malzeme sandığına baktı, kokladı.

- Tamamdır.

Franco neredeyse gürültülü bir nefes alacaktı. Ama İl Peste henüz fenerini söndürmemişti. Franco şişman adamın elini ceketinin cebine soktuğunu, altın renkli muştayı çıkardığını gördü. "Hayır, hayır... o siktirici aleti kullanma..." Franco adamın koca bakır muştayı şişman parmaklarına geçirişini dehşetle izledi. Franco'ya bakıp gülümsedi.

- İki tık tık... uğur getirir.

Franco gülümsemeye çalıştı, rahatsızlığını, endişesini göstermemeye çalışarak belanın konteynerin kenarlarına vuruşunu, durup yeniden başlamasını, çıkan sesi dinleyerek daha öncekilerle karşılaştırmasını izledi. Pezevenk! Sanki gümrükçü değil de, piyano akortçusu. İl Peste, konteynerin sağ duvarına doğru ilerledikçe, Franco yüreğinin giderek hızlandığını, göğsündeki gümbürtünün kulaklarını doldurduğunu hissetti. Sanki nabzı parmak uçlarında atıyordu. "Tanrım... sağ duvar olmaz..." Muşta vurmaya devam ediyordu. Tık... tık... tık... Tık... tık... tık... İl Peste birden durdu. Franco herifin başını hafifçe sağa çevirdiğini gördü. Aman Tanrım... buldu... şişko pezevenk gizli bölmeyi buldu!" Franco ağlamak istiyordu, vücudundaki kanın çekildiğini düşünürken, İl Peste'nin tıklamaya devam ettiğini duydu. Tık... tık... tık... Bakır muşta sağ duvara, duvarın arka duvarla birleştiği köşeye yakın bir noktaya vuruyordu. Franco kulaklarını kabartmış, çıkan sesteki değişikliği dinliyordu. Tık... tık... tık... Franco kusmak istedi. İl Peste şimdi gizli bölmenin bir metre kadar uzağında bir yeri kontrol ediyor, sonra da başka bir noktaya vurarak iki sesi karşılaştırıyordu. İki ses arasında hafif bir fark vardı, hem de gizlenemeyecek bir fark.

- Hey, Franco...

Franco bakışlarını kaldırdı, yüreği sanki kulaklarında gümbürdüyordu.

- Evet?..

Sesi sanki uzaktan, çok uzaktan geliyordu. İl Peste konteynerin karanlığında, el fenerini dışarı tutarak sordu,

- Saatin doğru mu? [214]

- Ne?

- Saat dedim, saatin kaç?

Franco saatine baktı, elleri titriyordu.

- İki... iki buçuk...

- Ağabeyime telefon etmeliyim. Telefonunu kullanmamda sakınca var mı?

Franco başını aptal aptal sallayıp yutkundu. İl Peste elindeki feneri Franco'nun yüzüne tutmuş olsaydı, adamın yüzünün bembeyaz olduğunu görecekti.

- Neden?.. Ne oldu? diye sordu Franco fısıltıyla.

İl Peste parmağını saatine vurdu.

- Saatim... dedi, durmuş. Olan bu. Törene geç kalacağım. Bitirelim şu işi.

Franco duyulur bir nefes aldı, kendi soluğu ona bahar esintisi gibi geldi. İl Peste duydu, el fenerini Franco'nun yüzüne tuttu.

- Hey... diye bağırdı, hasta gibisin, Franco. İyi misin?

Franco korkudan geğirdi, masumca gülümsemeye çalıştı.

- Dün akşamki yemekten olacak.

Depodan çıkıp, hâlâ konteynerlerin dizili olduğu rıhtımda yürüdüğünde hava kararmış, akşamın altısı olmuştu. Yanında elektrik feneri, tornavida, ihtiyacını duyacağı diğer aletler vardı, çekmecesinde özenle sakladığı aletler. Adamlar eve gideli iki saat olmuştu, bürodaki küçük kancıksa bir saat kadar önce çıkmış, Franco'yu yalnız bırakmıştı. Gece yarısından sonraya kadar, limanın bu bölümünde bir faaliyet olmayacaktı. Çevrede de kimse yoktu, konteynerleri taşımakla görevli işçiler de mola vermişlerdi. Franco, Escobar'dan indirilen konteynerlerin gümrüklü alana taşınmasını bilerek geciktirmiş, yapması gereken iş için zaman kazanmıştı.

Omzunun üzerinden arkasına baktı. Depoda, güvenlik görevlilerinin oturup gazete okudukları bölümde ışık yanıyordu. Franco'nun beyaz Fiat'ı deponun hemen önünde, harekete hazır bekliyordu. Sağında, yüz metre kadar ötede, iki katlı gümrük binasının camlarında mavimsi bir ışık görünüyordu. Anlaşılan

akşam vardiyasının görevlileri televizyon izliyordu. Konteynerler indirileli üç saat olmuştu, ama Franco hâlâ gergindi. [215] Bela, bu kez yakından geçmişti hem de çok yakından. Çevrede kimsenin olmadığından emin olabilmek için son bir kez bakındı. Buz gibi rüzgâr bile dinmişti. Hızla, üç gri çizgisi olan mavi konteynere yaklaştı, sağ yanının köşesine kadar gidip diz çöktü, el fenerini yakarak yere koydu. Üç gri şerit konteynerin kenarları boyunca ilerliyordu, her biri Franco'nun bileği kalınlığında, yirmi beş santim arayla.

Franco tornavidayı cebinden çıkardı, yere bıraktı, el fenerini aldı. Elini dikkatle konteynerin dalgalı yüzeyinde gezdirdi, gizli bölmenin bulunduğunu bildiği bölgeyi parmaklarının ucuyla aradı. Bir dakika sonra, aradığını buldu; metal yüzeyde, tırnak büyüklüğünde bir girinti, Franco'nun başlangıç noktası. Girintinin on santim solunda, fener ışığında bile görünmeyen ilk vida. Metal bir levhayı tutan, her birinin başı eğelenmiş, gri şeritlerle aynı renge boyanmış, dört vida. "İyi fikir" diye düşündü Franco. Tornavidayı aldı, fenerin ışığında, vidanın başını örten boyayı kazıdı, hızla dört vidayı gevşetti, dikkatle yere bıraktı, konteynerin kenarına yerleştirilmiş yarım metre enindeki levhayı kaldırdı.

Kusursuz bir iş. Yalandan bakan biri bile levhayı göremezdi. Levhayı iki eliyle tuttu, özenle yere yatırdı, ses çıkarmamaya dikkat etti. Levhanın altında ufak bir bölme vardı. Franco fenerin ışığını içerideki boşluğa tuttu, konteynerin iç bölmesine iki kelepçeyle tutturulmuş metal kutuyu gördü. Bir eliyle kutuyu tutarken, diğeriyle de kelepçelerden birini gevşetti. Uzandı, kutuyu kaldırmaya çalıştı. Büyük bir kutu değildi, yirmi beş santime yirmi beş. Üstelik derin de değildi. Yine de çok ağırdı, kutuyu kaldırmak için dizini yere koyup kuvvet almak zorunda kaldı. Kutuyu da yanına, yere bıraktı. Levhayı yerine yerleştirip vidaları sıkması iki dakikasını aldı. Sonra cebinden, daha önce çekmecesinden aldığı torbayı çıkardı: yağlı beze sarılmış ince bir macun, bir resim fırçası, minik bir şişe de gri boya. Macunla cıvataların başlarını doldurdu, sonra üzerini gri boyayla kapattı. El fenerinin ışığında, eserini inceledi.

Kusursuz. Vida delikleri görünmüyordu, Franco'nun sürdüğü gri boya da şeritlerle aynıydı. [216] Tatmin olmuştu, eşyalarını toplayıp cebine yerleştirdi, fenerini aldı. Metal kutuyu kaldırdı. Aman Tanrım, ne de ağır. İçinde ne olduğunu merak etti. Ağırlığına bakılırsa, altın. Diğer kutular kadar ağır. Ama çok daha küçük. Üstelik bu kez değişik bir kutu kullanmışlardı. Almanların ne kaçırdıkları umurunda bile değildi. Onun ilgilendiği konu, heriflerin parayı zamanında ödemeleriydi.

Franco elinin tersiyle alnını sildi. Alnı ve saçları ter içindeydi. Güçsüz ışıkta saatine baktı. Altıyı on geçiyor. Yeniden çevresine, rıhtıma baktı. Hâlâ sessiz, hâlâ ıssız. Limanın tarihî feneri Lanterna'dan çıkan ışık, bir parmak gibi karanlığı tarıyordu. Hızla rıhtımı geçti, elindeki ağır kutuyla deponun önüne park edilmiş Fiat'a yaklaştı. Via Balbi'de, arabasını barın karşısına park

ettiğinde, yağmur başlamıştı. Bara girer girmez, adamı gördü. Sarışın ve gençti, tek başına bar taburelerinden birine tünemişti, ince dudaklı, yirmilerindeki adam gözlüklüydü, yağmurluğunun arasından takım elbisesi görünüyordu. Adam Franco'yu görünce gözlüklerini çıkardı, mendiliyle camlarını silmeye koyuldu.

Franco bir *vino rosso*[5] ısmarladı, sigarasını yaktı. [[5] İtalyanca "kırmızı şarap" (ç.n.)] Sarışın adamın gözlüğünü silmesi bir işaretti, Franco'nun sigarası da öyle: "Sorun yok, kutu bende." Sarışın genç kalktı, hesabını ödedi, Franco'ya bakmadan yarımdan geçerek çıktı. Franco iki dakika daha bekledi, sigarasını ve şarabını bitirdi, barmene parayı ödeyip çıktı. Fiat'a bindi, çalıştırdı, köşeyi dönüp Banco d'Italia'nın karşısındaki ıssız otoparka girdi. Otoparkta koyu renkli Fiat'ı gördü. Sarışın adam yanında biriyle, yüzünün yarısı gölgede kalmış biriyle oturuyordu. Franco arabasının camını indirdi, sarışın adam da onu taklit etti. Yağmur hafiflemişti.

- Emanet yanında mı? diye "sordu sarışın kusursuz bir İtalyancayla. [217]

- Tabiî. Parayı getirdin mi?

Sarışın adam Franco'ya kalın bir zarf uzattı.

- İstiyorsan, say. Ama çabuk.

Franco başını salladı, camın üzerinden zarfı aldı, fenerini yaktı. Zarfın içi, deste deste on binlik banknot doluydu. Hepsi on deste. Franco desteleri teker teker kontrol etti.

- Kutu, dedi adam.

Franco uzandı, torpido gözünün altındaki düğmeye bastı, bir kapak açıldı. Kendi gizli bölmesi. Bu bölmeyi kendisi hazırlamış, dışarıdan görülemez olana kadar çalışmıştı. Kutu bölmeye tam sığmıştı. Kutuyu güçlükle çıkardı, zorlanarak pencereden uzattı. O kadar ağırdı ki, dirseklerini camın kenarlarına dayamak zorunda kaldı. Sarışın adam kutuyu aldı, dikkatle yanında oturan adama verdi. Sonra Franco'ya döndü, - Anlaşmayı unutma, dedi. Bir araştırma olur ya da sorun çıkarsa, bizi arayacaksın.

- Bu son muydu? diye sordu Franco.

- Evet.

- İyi.

Sarışın genç Franco'nun sesindeki endişeyi duydu, hızla döndü.

- Neden?.. Bir sorun mu var?

- Hayır. Ama olabilirdi. Bugünkü gümrükçü... bayağı ciddiydi, ne demek

istediğimi anlıyorsun, değil mi?

Sarışın gencin sesinde hafif bir endişe vardı.

- Ama bir şey bulmadı, bir şeyden kuşkulanmadı, değil mi?

- Bulsaydı, burada olur muydum sanıyorsun?

Franco başını salladı,

- Hayır... Bu işten ayrılıyorum. Bundan sonra kaçakçılık yok. Bundan sonra, sadece işimi yapacağım. Bundan sonra bir sevkiyat olursa, Franco'ya güvenmeyin, tamam mı?

- Bu akıllıca bir karar, dedi sarışın adam.

Franco arabayı çalıştırdı, beyaz Fiat ilerlerken bağırdı,

- Ben de öyle düşünüyorum, *amiço*. *Ciao*.[6] [6 İtalyanca "dostum. Hoşça kal." (ç.n.)]

On dokuzuncu kısım

Strasbourg.

9 aralık, cuma

Onları Asuncion'dan Madrid'e götürecek uçak gecikmeli kalkmıştı; Volkmann ile kız Frankfurt'a vardıklarında neredeyse öğlen oluyordu. Üç saat kadar sonra Volkmann kızı eve bıraktı, bürosuna gidip ilk raporunu yazdı. Raporun bir kopyasını Ferguson'un kutusuna attı, zarfın üzerine de ertesi gün öğleden önce büroda olmasını isteyen bir not iliştirdi.

Akşamüstü beşte Erica'yla birlikte Quai Ernest'teki küçük bir restoranda hafif bir şeyler yediler, sonra da yürüyerek eve döndüler. Valizini boşaltıp yerleştirdikten, misafir odasındaki yatağı da hazırladıktan sonra iki konyak doldurdu. Kız bitkindi. Bir gün önce, öğleden sonra, Sanchez onları kent dışındaki küçük mezarlığa götürmüştü. Bulutsuz göğün altında sıcak dayanılmazdı, Volkmann ile şişman dedektif kızın duasını bitirmesini beklerken ağaçların gölgesine sığındılar.

Sanchez sonra konuklarını La Chacarita'ya, cesetlerin bulunduğu eve götürmüş, oradan çıkınca da Mendoza ve Torres'le tanıştırıp konuşmalarını sağlamıştı. Her iki adam da bildiklerine yeni bir şeyler eklememişti. Akşama doğru Tsarkin'in evine gittiklerinde, Volkmann bakımlı bahçeye, duvarlardaki tablolara hayran olmuş, çalışma odasındaki tablonun ardındaki açık kasaya, ayaklarının altında yankılanan, ışıltılı avizelerin aydınlattığı mermerlere şaşkınlıkla bakmıştı. [220] Sanchez'in adamları bütün evi tepeden tırnağa aramışlardı, ama dişe dokunur hiçbir şey bulamamışlardı.

Havaalanına geldiklerinde, Sanchez Tsarkin'in geçmişiyle ilgili dosyayı zaman geçirmeden Strasbourg'a gönderme sözü vermişti. Adamları hâlâ Yabancılar Şubesi'ndeki dosyaları ayıklamakla meşguldü. "Dosyanın yirmi dört saat içinde elimde olacağını umuyorum" demişti Sanchez onları çıkış kapısına doğru götürürken. Erica Kranz Sanchez'e teşekkür etmiş, şişman dedektif de gülümseyerek Volkmann'a dönmüş: - Kıza dikkat et, amigo, demişti. Kendine de. İyi şanslar.

Uçaktayken Erica Volkmann'a neden Winter'le ilgilendiklerini sormuş, aldığı cevap karşısında hiçbir yorum yapmadan camdan dışarı bakmayı sürdürmüştü. Eve geldikten sonra yorgun ve sakindi, bitkinliği yüzünden okunuyordu. Volkmann Erica'ya Ferguson'un onunla konuşmak isteyebileceğini söylemiş, kız da bir otelde oda ayırtmak yerine Volkmann'ın evinde kalmayı kabul etmişti. Kız yattıktan sonra Volkmann bardağını yeniden doldurdu. Pencerenin dışı karanlıktı, uzaktan gotik katedralin aydınlatılmış çan kuleleri görünüyordu.

Burası Paraguay kadar sıcak değildi, sadece camları sarsan bir rüzgâr vardı.

Vücudunun yorgunluğa teslim oluşunu duyarak, konyağını yudumlarken, kızın uykusunda döndüğünü işitti. Dünkü cangılı, sıcağı düşündü. Beyaz evi, uzun yıllar önce fotoğrafı çekilen kadını hatırladı. Ferguson ve Peters'in bütün bunlardan neler çıkaracağını merak ediyordu. Üç adam sıcak ofiste konuşuyordu. Peters ve Volkmann Ferguson'un çalışma masasının önündeki koltuklara yerleşmişti.

Ferguson'un yarımdaki teyp çalışıyordu. Bant bitince, Ferguson aleti kapadı, başını salladı. Aynı cümleyi tekrar tekrar dinlemişlerdi. "Sie werden alle umgebracht" hepsi öldürülecek. Yanlış anlamadıklarından emin olmak için defalarca dinlemişler, konuşanın kısık, ama net sesini duymuşlardı. [221] Ferguson'un masasında fotoğraflar diziliydi - Asuncion polisinin yaptırdığı baskılar - eğilip ilgiyle bunlara baktı. Hikâyeyi tamamlayan yüzler. Fotoğraflardan biri teleobjektifle çekilmişti, adamları, Dieter Winter ile Tsarkin adlı ihtiyarı gösteriyordu. Bir Tsarkin fotoğrafı daha, pasaport için çekilmiş gibi; portre. Sert gözler, küçük bir ağız, ince ve kararlı bir yüz. Üçüncü resim kadına aitti, elini adamın koluna koymuş kadının. "Nazi kolluğu ilginç bir ayrıntı" diye düşündü Ferguson. Gözlüklerini burnunun üzerine daha iyi yerleştirdi, güzel sarışın kadının resmini alıp dikkatle baktı. Fotoğrafa ataşla iliştirilmiş notta, Volkmann'ın el yazısıyla orijinal resmin arkasındaki tarih yazılıydı. Ferguson Volkmann'ın raporunun sonuna, kurşunkalemle aynı tarihi eklemişti. 11 temmuz 1931.

Konuştuklarında soru sorup açıklama istemek için, Volkmann'ın raporunun çeşitli bölümlerine işaretler de koymuştu. Şimdi, elindeki raporu yeniden gözden geçiriyordu. İlginç bir rapor. Volkmann uzakta, Chaco'daki evi tanımlarken ayrıntıdan kaçınmamıştı. Başını kaldırdı, Volkmann'ın gözlerinin içine baktı: - Ateşten artakalanlar, "incelendi" demiştin, değil mi?

Volkmann koltuğunda öne eğildi. Yorgun görünüyordu, ama gözleri canlıydı.

- Sanchez'in adamları küllerde bir ön inceleme yaptı. Çoğunlukla kâğıt ve fotoğraf. Tahta ve karton. Yiyecek izi de var. Kurutulmuş yiyecek. Evde ya da bahçedeki kulübelerde hiçbir şey kalmamış. Her oda tümüyle boşaltılmış. O adamlar her kimse, bir nedenden ötürü orada bulunmalarıyla ilgili tüm izleri yok etmek istemişler.

Volkmann başını salladı,

- Daha önce böyle bir şeye rastlamadım, efendim. Sanki tüm malikâne temizlenip ilaçlanmış gibiydi. Sanki Chaco'daki o evde oturan ince bir tarakla bütün evi taramış, her şeyi ayıklayıp yakmış.

Ferguson söze girişmeden önce düşündü. Pencereden dışarı baktı, sonra

gözlerini yeniden Volkmann'a çevirdi.

- Chaco'daki evle ilgili ayrıntıları şimdilik bir kenara bırakırsak, asıl sorulacak soru herhalde, Winter'in bu işle ilgisi nedir, olacak. Bütün bunların Winter'in ölümüyle ne ilgisi var? [222]

Tom Peters öne eğildi.

- Bir öneride bulunabilir miyim, efendim?

Ferguson belli belirsiz gülümsedi:

- Tabiî.

- Berlin'deki cinayetle ilgili raporda, kurşunların Güney Amerika kaynaklı olduğu belirtiliyor. Biz de Winter'in Güney Amerika'ya gittiğini biliyoruz. Üstelik bir kere değil, en az sekiz kez.

- Devam et, dedi Ferguson.

- Winter'in öldürülmesinde ve geçen yıl Hamburg'daki işadamının vurulmasında Güney Amerika kaynaklı kurşun kullanıldığını da biliyoruz. Rusların silah işinden çıkmalarından beri, terör gruplarının Güney Amerika'ya yöneldikleri de açık.

Peters tereddüt etti, Volkmann'a baktı.

- Bir de Montevideo'ya uçakla götürülen sandıklar var. Bir sürü ihtimal bulunduğunun farkındayım, efendim, ama bence silah ve cephane sevkiyatından söz ediyoruz. Bu da bence Winter'in Güney Amerika'da ne aradığını açıklıyor.

Ferguson içini çekti, ayağa kalkıp pencerenin yanına gitti.

- Muhtemel, evet. Ama bir varsayım. Üstelik Winter'in Berlin'de neden öldürüldüğünü de açıklamıyor.

Ferguson döndü, bir kaşını kaldırarak, Volkmann'a baktı.

- O sandıklarda sence ne vardı, Joseph?

Volkmann tereddüt etti.

- Söylemesi güç, efendim. En büyük olasılık, silah ya da uyuşturucu. Hatta değerli maden. Ama eğer Rodriguez o adamlar adına uyuşturucu taşıdıysa, Chaco'daki evin bu iş için kullanılmadığı kesin. Uyuşturucu için kullanılan kimyasalların izlerini bulurduk.

Volkmann başını salladı.

- Evde ya da bahçede kimyasala ya da uyuşturucu izine rastlanmadı.

Peters'e baktı:

- Tom'un söylediği akla yatkın, efendim. Ama bunu destekleyecek bir kanıt yok.

- Ya evin bulunduğu arazi? Orası da arandı mı?

- Sanchez bölge polisinin üç kilometreye kadar evin çevresini araştırmasını istedi. [223] Evin iki kilometre uzağında, geçici bir iniş alanı olarak kullanılabilecek bir tarla vardı. Yerde derin tekerlek izleri ve yağ lekeleri bulundu. Başka bir şey yok. Belki de Rodriguez'in inip havalandığı yer burası.

- Rodriguez denen herifin uçağı arandı mı?

- DC4'e Asuncion'da el konuldu. Sanchez'in laboratuvar yetkilileri uçakla ilgilendi.

- Ve?

- Arka kargo bölümünde kokain izine rastlandı.

Volkmann başını sallayıp Ferguson'a baktı.

- Bir şey demek değil, tabiî. Sanchez'e göre Rodriguez başka müşterileri için onlarca sefer yapmış, onların uyuşturucusunu da taşımış olabilir.

Ferguson içini çekti, usulca masasının yanına gelerek bir dosya aldı. Dosyada bir saat kadar önce Asuncion'dan faksla gelen raporun orijinali ve iki kopyası vardı. Daha önce Volkmann'ın raporunu tartışmak istemiş, bu nedenle faks mesajını yardımcılarına göstermemişti. Dosyayı açtı, içindekileri çıkardı.

- Bu raporu bir saat kadar önce Paraguay'dan aldım. İngilizce yazılmış. Devam etmeden önce, ikinizden de raporu okumanızı istiyorum. Her biriniz için de bir kopya hazırlattım. Maalesef sis perdesini daha da kalınlaştırıyor.

Ferguson gizli raporları Volkmann ve Peters'e uzattı. Sanchez'in söz verdiği rapor. Volkmann üç sayfalık raporu eline aldı, yavaşça okumaya başladı.

"Kime: başkan, İngiliz DSE.

Kimden: Yüzbaşı Vellares Sanchez, Policia Civil Paraguaya.
Konu: yetkili memurunuz J. Volkmann'ın ziyareti ve araştırmaları.

Konum: çok gizli.

Son araştırmalardan sonra, aşağıdaki raporun verilmesi uygun görüldü:

(1) Görevlinizin de ziyaret ettiği Chaco Malikânesi dört yüz dönümlük bir alanı kaplamakta olup, Erhard Schmeltz, eşi İnge

ve oğulları Karl'ın Paraguay'a göç etmelerinden bir ay sonra, 1931 aralık ayında Senyor Schmeltz tarafından satın alınmış, tapuya kaydettirilmiştir. [224] Kayıtlar, Erhard Schmeltz'in 1880 yılında Hamburg'da doğduğunu, eşinin de kendinden bir yaş küçük olduğunu göstermektedir. Yabancılar Şubesindeki dosyaya göre, Schmeltz Birinci Dünya Savaşı'nda Alman ordusunda savaşmıştır. Paraguay'a geldiği dönemde servetinin beş bin Amerikan doları olduğunu belirtmiştir. Chaco'daki malikâne, Senyor Schmeltz'in 1931 aralık ayından beri satın aldığı taşınmazlardan sadece biri olmakla birlikte, diğer yerler Chaco bölgesinde değildir. Chaco'daki taşınmaz, 1949 yılına kadar quebraco ağacı yetiştirilmesinde kullanılmıştır. Senyor Erhard Schmeltz 1943 yılında, Asuncion'da geçirdiği bir otomobil kazasında ölmüştür. Polis kayıtları Senyor Schmeltz'in 1931 ve 1933 yılları arasında Almanya'dan önemli ölçüde para getirttiğini göstermektedir. Şubat 1933'ten sonra para Almanya'dan altı aylık aralıklarla, Asuncion'daki Reichsbank üzerinden keşide edilmiş çeklerle gönderilmeye başlanmıştır. Her çek beş bin Amerikan doları tutarındadır. Kocasının ölümünden sonra, çekler Bayan Schmeltz adına düzenlenmiştir. Para havalesi şubat 1945'e kadar sürmüş, daha sonra kesilmiştir. Sürdürülmekte olan araştırmalara rağmen, Chaco malikânesinin şimdiki sahipleri hakkında yeterli bilgi yoktur. Senyor Schmeltz'in eşi 1949 yılında ölmüştür. Tapu kayıtlarına göre Chaco'daki taşınmaz, temmuz 1931'de, Almanya'da doğmuş olan Karl Schmeltz üzerine geçirilmiştir. Karl Schmeltz'in nerede olduğu bilinmemektedir.

(2) Senyor Nicolas Tsarkin konusunda aşağıdaki bilgiler toplanmıştır: Senyor Nicolas Tsarkin 8 kasım 1946 günü Rio De Janeiro'dan Asuncion'a gelmiş, iki gün sonra da Paraguay vatandaşlığı için başvurmuştur. Başvurusunda doğum yeri olarak Riga (Litvanya); doğum tarihi olarak da 1911 belirtilmektedir. 1946 yılında Paraguay'a geldiğinde, yanında oldukça yüklü bir tutar olan yirmi bin Amerikan dolarının bulunduğunu belirtmiştir. Başvuru formunda Senyor Tsarkin kendini bir savaş sığınmacısı ve işadamı olarak tanıtmıştır. Başvurusundan bir hafta sonra Paraguay vatandaşlığına alınmıştır. Bilgi sahibi olmanız açısından, o dönemdeki vatandaşlık başvuru formlarının iki sınıfa ayrıldığını eklemekte yarar vardır. Bunlardan biri açık kayıtlar, diğeri de seguridad birimleri için tutulan özel bilgilerdir. Savaştan sonra Avrupa'dan sayısız sığınmacı gelmiştir, Paraguay yönetiminin de Alman yanlısı olduğu bir sır

değildir: bu nedenle eski Naziler, özellikle de yanlarında para ve altın getiren eski Naziler kolaylıkla Paraguay vatandaşlığına hak kazanmışlardır. Sığınmacının kişisel bağlantıları ve parasına bağlı olarak, gelenlere yeni kimlik ayarlamak da mümkün olmuştur. Senyor Tsarkin hakkında da bir seguridad dosyası vardır. Dosyayı incelemekle birlikte, bir kopyasını göndermek hakkına sahip değilim. Yine de aşağıdaki ayrıntıların ilginç bulunacağını düşünüyorum: (a) Nicolas Tsarkin 1911 yılında Riga'da değil, Berlin'de doğmuştur.

(b) Tsarkin'in gerçek adı Heinrich Reimer'dir.

(c) 1945 yılında, savaşın sona erdiği dönemde, Leibstandarte (SS) tümeninde binbaşı olarak görev yapmaktaydı.

(d) Dosyada adları belirtilen güvenilir kaynaklara göre, Tsarkin Rus ve Müttefik cephelerinde işlenmiş birden fazla savaş suçundan sorumludur, bu nedenle de Ruslar ve Müttefiklerce aranmaktadır. Burada önemle üzerinde durulması gereken nokta Paraguay'daki yaşamı boyunca Tsarkin'in başının polisle hiç derde girmediğidir. Tsarkin'in iadesi için açık ya da gizli hiçbir talep de gelmemiştir. Tsarkin başarılı ve örnek bir iş hayatı geçirmiş, geçmişinin izlerini ustalıkla örtmüştür.

(e) Tsarkin çeşitli işler kurmuş, tarım makineleri ve motor parçaları ithal ederek Paraguay'da zengin olmuştur. Sığır yetiştirmek ve kasaplık et üretmek için ülkenin uzak köşelerinde çeşitli çiftlikler satın aldığı da bilinmektedir. Bekârdır.

Tsarkin ile Schmeltz malikânesi arasında hiçbir bağ, hiçbir iş ilişkisi belirlenememiştir. Tsarkin'in holdingi altı ay kadar önce Paraguay doğumlu bir vatandaşa satılmıştır.

(3) Sınır karakollarından gelen giriş formları halen dikkatle incelenmektedir, ama şu ana kadar, Senyor Dieter Winter'le ilgili olarak daha önce belirlenenlere ek bir forma rastlanmamıştır. [226]

(4) Son bir ilginç ayrıntı. Chaco'nun kuzeydoğusunda, Bahia Negra'daki askerî radar bizim Chaco'daki malikâneye inmemizden çok kısa bir süre sonra hafif bir uçak ya da helikopterin daha önce bildirilmemiş uçuşunu kaydetmiştir. Kimliği belirlenemeyen uçak (ya da helikopter) Corumba yakınlarında sınırı aşmış, kuzeydoğu yönünde ilerleyerek

Brezilya hava sahasına girmiştir. Konu araştırılmaktadır.

SON

Sanchez."

Volkmann başını kaldırdı. Ferguson'un masasından kalktığını, camın yanına gittiğini fark etmemişti. Tom Peters da elindeki metni okumuş, başını sallıyordu. Ferguson döndü:

- Dediğim gibi, perdeyi daha da sıkı örtüyor, değil mi?

- Bütün bunlardan Winter'in öldürülmesiyle ilgili bir sonuç çıkartabiliyor musunuz? diye sordu Peters gözlerini Volkmann'dan Ferguson'a çevirerek.

- Ya da kadının resmiyle? O gazeteciyle genç kızın başına gelenlerle?

- Mümkündür, dedi Ferguson. Söylediğine kendisinin de inanmadığı belliydi.

Volkmann bir şey söylemedi, pencereden dışarı baktı. Gök gri, hava soğuktu, yakında kar yağdıracak kadar soğuk. Bakışlarını çevirdi, Ferguson'un masanın üzerindeki fotoğraflara, sarışın genç kadının resmine bakmakta olduğunu gördü. Ferguson başını kaldırdığında:

- Oteldeki süiti Tsarkin'in tuttuğunu söyledin, değil mi? dedi Volkmann'a.

- Hem o süiti hem de Winter'in son iki yıl boyunca Paraguay'a geldiğinde kaldığı bütün süitleri.

Başını salladı:

- Ama buradan bir şey çıkaramıyoruz, efendim. Belki sadece Reimer'ın bu adamlar için çalışan bir çeşit aracı olduğunu.

Ferguson ellerini kenetledi.

- Banttaki sesleri Beaconsfield'e, ses laboratuvarına göndereceğim. Bize fazla bir şey söyleyebileceklerini sanmıyorum, belki konuşanların yaşlarını, belki de nereli olduklarını. [227] Yine de denemekte yarar var. Şimdilik içinde bulunduğumuz karanlıktan çıkamadık.

Ferguson durakladı, bakışlarını bir süre pencereden dışarıya çevirdi:

- Yine de ilginç, çok ince olsa da belirgin bir bağlantı var. Bakalım beyler bu bağı görmüşler mi?

Ferguson yardımcılarının ona baktıklarını gördü. Genç kadının fotoğrafını kaldırdı.

- Raporda adı geçen şu Erhard Schmeltz. Almanya'dan, Nazi Reichsbank'tan gelen paraların başlangıç tarihi, bu fotoğrafın çekildiği tarihle aynı. Tabiî, eğer resmin arkasındaki tarihe inanabilirsek.

Durakladı, yüzü gerilmişti, fotoğrafı dosyaya yerleştirdi.

- İlgi çekici bir adam, şu Erhard Schmeltz. Kriz içindeki bir Almanya'dar Paraguay'a geliyor hem de 1931'de. Cebinde de beş bin dolar var.

Volkmann gözlerini Ferguson'a dikti. Sanchez'in raporunda onu rahatsız eden bir satır vardı; Tsarkin ile Erica Kranz'ın babası arasında bir bağlantı. Hiçbiri bu konuya şimdilik değinmemiş olsa da ötekilerin de bu bağın farkında olduklarını düşündü.

- Bu raporu gösterdiğinizde, Hollrich ne dedi? diye sordu Volkmann.

- Göstermedim, dedi Ferguson. Bu kadar bilinmeyen varken, Almanların bu konuya önem verip eğileceklerini sanmıyorum. Dosyayı rafa kaldırırlar. Üstelik bu hâlâ bizim konumuz.

- Öyleyse, ne yapmamı istiyorsunuz, efendim?

Ferguson bir an düşündü.

- Banttaki sevkiyat. Konuşmada sözü edilen İtalyan'la bağlantılı olabilir. Belki de İtalyanlarla temasa geçip ayın yirmi beşinden, Montevideo'dan sonra limanlarında bir sevkiyat yapılıp yapılmadığını öğrenmekte yarar vardır. Ama onlara ayrıntı veremeyeceğimize göre, pek bir şey çıkacağını ummam.

Tereddüt etti:

- Sizlerin bir önerisi var mı?

Volkmann biraz durakladıktan sonra konuştu,

- Kız belki de Heidelberg'de Winter'le yakın ilişkide olan kişileri hatırlıyordur. [228] Aynı fakültede okuyan, onu hatırlayacak kişileri.

- Denemeye değer, dedi Ferguson.

- Bu işle benim ilgilenmemi mi istiyorsunuz? dedi Volkmann.

- Şimdilik, evet. Eğer kızın bir itirazı yoksa onu da al, üniversitedeki ilişkilerini düşünürsek, işe yarayabilir. Gazeteci olduğunu unutma, bu konunun hâlâ bir güvenlik konusu olduğunu hatırlat. Eğer yardıma ihtiyacın olursa, çekinmeden bana haber ver.

Volkmann yavaşça ayağa kalktı.

- Fotoğraflar, efendim... Kopyalarını almak isterdim.

- Tabiî, laboratuvara haber veririm.

- Ya Erhard Schmeltz?

Ferguson başını kaldırdı:

- Ne olmuş ona?

- Geçmişini araştırabilir miydik? Bir şey çıkmayabilir. Alman Reichsbank'tan para aldığını düşünürsek, belki de evin son sahipleri hakkında bir şeyler öğrenebiliriz.

Ferguson başıyla onayladı.

- Tamam, Tom Berlin'deki Amerikan Bilgi Merkezi'ne bir istek mesajı gönderir. Tabiî, Schmeltz, Naziler iktidara gelmeden önce Almanya'dan ayrılmış. Ama kim bilir? Şu Reichsbank işi, bakarsın Nazi Partisi üyesi çıkar. Bilgi Merkezi'nde dosyasına rastlarız. Reimer ya da Tsarkin hakkında da bilgi isteyeceğim, böylece Asuncion'dan gelen bilgileri doğrularız. Eğer Sanchez denen adamın bilgileri doğruysa, o zaman, Tsarkin'in bir dosyası olmalı. Leibstandarte SS. Kızın babasıyla aynı SS tümeninden, kızın dosyasında da buna rastlamıştık. Dikkatini çekmiş miydi?

- Evet, efendim.

- Al sana ilginç bir ayrıntı daha. Kıza güveniyor musun?

- Ne bakımdan?

- Winter'le üniversiteden tanışıyor. Babası ile Reimer aynı SS tümeninden. Bir rastlantıyı kabul edebilirim, ama iki rastlantı, kuşkumu çeker doğrusu. Bir üçüncü rastlantı daha var.

- Ne demek istiyorsunuz, efendim?

- Güney Amerika'da bulundu, o gazeteciyi de tanıyor. Senden bir şey saklamadığından emin misin?

[229] Volkmann düşündükten sonra, "Bunu iddia edemem, efendim" dedi. Ferguson toplantının sona erdiğini anlatmak istercesine başını salladı.

- Pekâlâ, öyleyse bir şey yapmıyoruz. İyi şanslar, Joseph. Benimle temasını kaybetme ki, sana Asuncion'dan gelen haberleri iletebileyim.

Ferguson Volkmann'ın ayağa kalkıp odadan çıkışını izledi. Kapının kapandığından emin olunca, Peters'e döndü.

- Bu işi kaldırabilecek mi?

- Efendim?

- Volkmann'ın Almanlardan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun.

Peters omuzlarını silkti.

- Bu işi benim üstlenmemi ister misiniz?

- Hayır. Volkmann Almanca biliyor, tecrübesi de var. Şimdilik işi onun elinden almayalım. Bu arada, kız onun evinde kalıyor, biliyor muydun?

Peters'ın kaşları kalktı:

- Bu kimin fikri?

- Volkmann böyle karar vermiş.

Ferguson gülümsedi:

- Ya Almanlara karşı yumuşadı ya da kıza güvenmiyor, yanından ayrılmasını istemiyor.

- Sizce kız bir şeyler mi saklıyor? Bize her şeyi anlatmıyor mu?

- Galiba. Tabiî, başlangıçta neden bize başvurduğunu açıklayamıyorum. Neden sadece DSE'nin ilgilenmesini istediğini, *Bundespolizei*'ın lafını bile ettirmediğini.

Ferguson tereddüt etti.

- Aklımı çelen bir şeyler var, Tom, hoşuma gitmeyen bir şeyler.

Peters'e baktı.

- Bu arada, neye benziyor bu kız?

- Kız mı? Nefes kesici. Seyredebilmek için kırık cam üzerinde sürüneceğiniz bir vücut.

Ferguson gülümsedi:

- Şimdilik bu kadar, Tom.

- Tabiî, efendim. [230]

Petite France'daki Oriental Restoran'da ikisinin dışında kimse yoktu. Kız sarı saçlarını omuzlarına dökmüş, hafif makyaj yapmıştı. Mavi bir kazak ile siyah etek giymiş, ipek çorapları düzgün bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Garson masanın yanı başında belirdi, özenle servis yaptı. Izgara sığır bonfilesi ve sebze. Buz gibi bir Sauterne. Volkmann Sanchez'den gelen raporu anlatmış, bilgilerin gizli olduğunu da eklemişti. Tsarkin'in geçmişinden, Chaco'daki çiftliğin sahibinden söz ederken, arkadaşlarının Schmeltz ve Reimer'in geçmişini araştırdıklarını söylerken kızın yüzüne bakmıştı. Erica Kranz şaşırdı, sonra kaşlarını çattı.

- Ama Erhard Schmeltz'le Reichsbank ilişkisi... Üzerinden çok süre geçmedi mi?

- Yine de kontrol etmemiz gerek. Fotoğrafın arkasındaki tarih ile Schmeltz'e

gelen ilk havalelerin yılının çakışması önemli olabilir. Belki de Schmeltz'in oğlu hakkında da bazı şeyler öğreniriz. Çünkü adı dışında bir şey bilmiyoruz.

Kız Volkmann'a baktı, sonra kadehini masanın üzerine bıraktı.

-Anlamıyorum, dedi, yani o döneme ait kayıtlar hâlâ saklanıyor mu?

Volkmann Reimer gibi birinin geçmişini araştırmanın iki yolu olduğunu anlattı. Almanya'da eski Nazilerin ve SS personelinin kayıtlarını tutan iki kuruluş vardı. Bunlardan ilki, bilinen adıyla Berlin Bilgi Merkezi, Berlin'de Zehlendorftaydı. Alman hükümetinin finanse ettiği, Amerikalılar tarafından kurulmuş olan bu örgüt, tüm Nazi Partisi belgelerinin kasası gibiydi. Amerikan ordusu 1945 yılında SS personeliyle ve Nazi Partisinin üyeleriyle ilgili belgelerin neredeyse tümünü ele geçirmiş, sonra da Berlin'de yer altındaki kasalara taşımıştı. Bu belgeler daha sonra savaş suçlularının yargılanmasında ya da Almanya'nın Nazizm'den arındırılması aşamasında hangi vatandaşların Nazi Partisi'ne üye olduklarının belirlenmesinde kullanılmıştı.

İkinci kuruluş, sadece Alman hükümeti tarafından yönetilen ve çalışmalarını Württemberg'deki küçük Ludwigsburg'da sürdüren Z Komisyonuydu. [231] Komisyon sadece savaş suçlularını belirleyip yargıç karşısına çıkarmakla görevli, gönüllü dedektif ve hukukçulardan oluşuyordu. Berlin Bilgi Merkezi, Nazi ve SS belgelerinin korunup sınıflandırılmasıyla uğraşırken, Z Komisyonu, Berlin'deki kurumun dosyalarından yararlanmış, oradan edindiği bilgilere dayanarak savaş suçları ve toplu katliamdan sanık Nazi ve SS'leri belirleyerek yakalamıştı. Ancak savaş suçlularının büyük çoğunluğu öldüğü, kalanların büyük kısmı çoktan mahkemeye çıkarıldığı, bazı suçlular da geçmişleriyle ilgili izleri başarıyla kaybettirdiği için Alman hükümetinin Z Komisyonu'na yaptığı yardım giderek azalmış, komisyonun görevli sayısı da önemli ölçüde düşmüştü. Volkmann kızın yüzüne baktı.

- Demek istiyorum ki, eski Naziler ve SS'lerle ilgili kayıtların büyük bir bölümü Berlin'de ya da Ludwigsburg'da, dedi. Bütün orijinallerin Berlin'de olduğunu düşünürsek, önce oraya başvurmanın nedeni anlaşılır. Erhard Schmeltz, Nazilerin iktidara geldiği 1933 yılında çoktan Almanya'dan ayrılmıştı, bu nedenle bir dosyası olmayabilir, ama yine de denemekte yarar var, diye düşünüyoruz.

Kızın tereddüt edip başını çevirdiğini, sonra yeniden kendisine baktığını gördü.

- Sanchez'in raporunda bahsettiği, Chaco bölgesinden geçtiği söylenen uçak. Sanchez o uçağın nereye indiğini öğrenebilir mi?

Volkmann omuzlarını silkti.

- Eğer normal bir havaalanının dışında bir yere inmişse, sanmam. Bir helikopter de olabilir. Eğer öyleyse, herhangi bir açıklığa inmiş olabilir. Tabiî,

biz o uçakta Chaco'daki evden ayrılanların bulunduğunu varsayıyoruz. Belki de onlarla hiç ilgisi yoktur.

Kız alnındaki saçı geri itti.

- Öyleyse elimizde hâlâ geçerli bir bilgi yok?

- Galiba. Ya Winter'in üniversiteden arkadaşları?

- Ne demek istiyorsun?

- Peter Winter'in ilişki kurduğu insanlar, dedi Volkmann, Heidelberg'den Winter'i de bilen tanıdıkların yok mu?

- Ben değişik insanlarla birlikteydim. Yine de Winter'in çevresinden tanıdığım bir iki kız var. Neden? [232]

- Heidelberg'de onunla samimi olmuş bildiğin biri var mı?

Kızın bir süre tereddüt ettiğini gördü.

- Winter'in oldukça samimi olduğu Baden-Badenli biri vardı, Wolfgang Lubsch diye biri. Onları hep kentin merkezinde baş başa içki içerken görürdüm.

- Peki, nerede bu Lubsch? Bir fikrin var mı?

Erica başını salladı.

- Hayır. Ama kız arkadaşım, Karen Holfeld'i tanırım. Bir iki ay aynı evde kalmıştık. O da Mainz yakınlarında bir yerlerde yaşıyor.

- Onu bulabilir misin?

- Bazı arkadaşlarımı arayıp sorabilirim. Belki de Lubsch'la ilişkisini kesmiştir. Peki, kızı bulursam, ne diyeceğim?

Volkmann bir an düşündü.

- Ona bir arkadaşınla birlikte dergilerden biri için bir şey hazırladığını söylesen? O zamanki ve şimdiki Heidelberg öğrencileri gibi bir şey. Kıza Lubsch'la da görüşmek istediğini söylersin. Ama fazla ısrar etme. Eğer kızı bulamazsan, bizimkilerden yardım isteyebiliriz.

Volkmann duraksadı:

- Winter'i tanıdığını bildiğin, hatırladığın başka birisi var mı?

Kız bir süre düşündü, sonra gözlerini kaldırıp Volkmann'a baktı.

- Biri daha vardı galiba, bir erkek. Herman Borchardt. Winter'in arkadaşıydı sanırım. Ama o, üniversitede fazla kalamadı. Babası zengin bir adamdı, Hamburg'un barlar sokağında bir alay gece kulübüne sahipti. St. Pauli'de,

galiba.

- Borchardt Heidelberg'den neden ayrıldı?

- Galiba babası ölünce, gece kulüplerinin yönetimiyle ilgilenmek zorunda kalmıştı.

- Onu bulabilir misin?

- Herhalde.

- Onu bir ara, benimle konuşmak ister mi, öğren. Ona benim gazeteci olduğumu, bir dizi hazırladığımı söyle. Mecbur kalmadıkça, açıklama yapma.

Volkmann tereddüt etti, çevresine bakındı. Bir süre bir şey söylemedi, sonra gözlerini kaldırıp Erica'ya baktı.

- Sana bir şey sormak istiyorum, dedi, Chaco'daki o ev. O evde seni şaşırtan, dikkatini çeken bir şeye rastladın mı?

- Nasıl, şaşırtan?

- Evin durumunun dışında bir şey. Bir duygu, sanki evin havası...

Kız çatalını tabağına bıraktı, Volkmann kızın yüzündeki ifadeyi gördü.

- Bir şeyler hissettim. Ama ne olduğunu bilmiyorum. O küçük kulübe, hani hacienda'nın hemen yakınındaki... Hava çok sıcak olmasına rağmen, kulübeye girerken ürperdiğimi hatırlıyorum.

Erica Kranz omuzlarını silkip sözüne devam etti:

- Sanki kısa süre önce birinin öldüğü bir eve girerken hissettiğin gibi bir şey. Gözlerini Volkmann'a dikti:

- Sorduğun bu muydu?

- Belki. Emin değilim.

- Önemli mi?

Volkmann omuzlarını silkip gülümsedi:

- Hayır, değil. Unut gitsin.

Garson gelip boş tabakları aldığında, Erica uzattı, Volkmann'ın koluna dokundu.

- Sana teşekkür etmek istiyorum, Joe.

Yardımların için teşekkür ederim. Volkmann karşısındaki güzel yüze, mavi gözlere baktı. Merak ettiği bir şey vardı: kız söylediklerinde ciddi miydi, yoksa iyi bir oyuncu muydu?

Yan odada çalan telefonun sesine uyandı. Yatak odası karanlıktı, açık pencereden giren hafif rüzgâr perdeleri kıpırdatıyordu. Başucundaki lambayı yakıp saatine baktı. Gece yarısı. Giyindi, oturma odasına gitti. Kız telefonun yanına oturmuş, not defterini de dizlerinin üzerine yerleştirmişti. Bitkin görünüyordu.

- Pek çok telefon ettim. Hamburg'da tanıdığım bir gazeteciyi aradım, Borchardt'ın gece kulüplerinden birinin numarasını aldım. Telefon ettiğimde, Borchardt'ın orada olmadığını, yarın gündüz bürosundan aramam gerektiğini, söylediler. Acil bir iş olduğunu söyledim, sekreterinin ev numarasını verdiler, ben de aradım. [234]

- Ne dedi?

- Evden aramama canı sıkılmış gibiydi. Borchardt'ın iş için Münih'e gittiğini, öbür güne kadar da dönmeyeceğini söyledi. Ona gazeteci olduğumu, Hermann'ı üniversiteden tanıdığımı anlattım. Bir gazeteci arkadaşımın hazırladığı bir dizi için onunla konuşmak istediğini, önemli olduğunu söyledim. Hermann'ın gün boyunca meşgul olduğunu, ama akşam saat altıdan sonra Reeperbahn'da Baron Kulüp adlı bir yerde olacağını söyledi. Mesajımı da iletecek.

- Wolfgang Lubsch hakkında bir şeyler öğrenebildin mi?

Erica başıyla "evet" dedi.

- Karen'in bir arkadaşından... Heidelberg'den tanıdığım bir kız. Bana Karen'in numarasını verdi. Ama aradığımda, Karen çok tuhaftı, sanki benimle konuşmaktan korkar gibi.

- Neden?

- Lubsch'un ortalıkta görünmediğini söyledi. Sanki saklanıyor.

- Neden saklandığını söyledi mi?

- Hayır. Söylemeye niyetlenmedi, ben de sormadım.

- Peki, Lubsch şimdi neredeymiş?

- Bilmiyorum.

- Peki, onu nasıl bulacağız?

- Karen'e bana söylediklerini anlattım. Lubsch'un adını kullanmayacağımı, bu yazının benim için çok önemli olduğunu, falan. Lubsch'a telefon edip, soracakmış. Biraz önce arayan oydu. Lubsch kabul etmiş.

- Onunla ne zaman buluşuyoruz?

- Bir bar adı verdi. Ren Nehri kıyısında, Rüdesheim adlı eski bir şarap kenti,

Frankfurt'tan arabayla bir saatlik yolda. Yarın öğleden sonra dörtte Weisses Rossl adlı bir yerde buluşacağız. Karen ikimizden başka kimsenin gelmemesini istedi. Bana güvenebileceğini söyledim. Volkmann Erica uzaklaşana, uzun ve düzgün bacaklar misafir odasının kapısında kaybolana kadar bekledi, sonra nöbetçi müdüre, Jan de Vries'e telefon ederek Heidelberg Üniversitesi mezunu, Baden-Badenli Wolfgang Lubsch hakkında bir araştırma yapmasını istedi. De Vries raporunu ertesi sabah sekizde vermeyi vaat etti. Volkmann telefonu kapadıktan sonra kitaplığa yöneldi. [235] Times Atlas'ı çıkarıp sayfalarını karıştırdı. Parmağıyla Paraguay Brezilya sınırında Bahia Negra adlı yeri aradı, Sanchez'in radar sinyallerinin duyulduğu yer olarak belirttiği bölgeyi buldu. Sanchez'in yeni bir şeyler bulup bulmadığını merak ediyordu, ama bir gelişme olursa şişman dedektifin kendisini haberdar edeceğinden de emindi. Atlası raftaki yerine koydu, yatak odasına dönüp dokuz milimetrelik Beretta tabancasını aldı, kılıfından çıkararak kontrol etti, mekanizmayı denedi. Kılıfın kenarındaki cepte dolu bir yedek şarjör vardı. Silahı ve yedek şarjörü başucundaki etajerin üzerine bıraktı. Sonra pencerenin yanına oturup teyp bandının çözümünü okudu. Okuduktan sonra, başını kaldırdı. Şimdi dışarısı soğuk ve yağmurluydu, ince yağmur iğneleri camı çiziktiriyordu: Bir sigara yaktı, dumanı yavaşça içine çekti.

Yirminci kısım

Rüdesheim.

10 aralık, 15.00

Köy, küçük restoran ve barları, sıcak otelleri, parke taş kaplı sokaklarıyla Ren kıyısına hâkimdi. Yaz geldiğinde, şaraplarıyla ünlü köy turiste boğulur, Ren Nehrinin kıyıları yüzer oteller ve nehir tekneleriyle dolardı. Kışınsa, yakındaki kentlerden gelen bir avuç tiryakiden başka ziyaretçisi olmazdı. Önce postaya bakmak, birkaç parça giyecek almak için Erica'nın evine uğramışlar, sonra Mainz otoyoluna çıkıp, Ren Vadisi'ndeki uyuşuk köylerin arasından Rüdesheim'a sapmışlar, saat üçü biraz geçe köye varmışlardı.

Volkmann köyü tanıyabilmek için önce sokaklardan birkaç kez geçmiş, sonra da Ford'u tren istasyonunun yakınında bir yere park etmişti. Beretta ile DSE kimliğini şoför koltuğunun altına saklamış, DSE'nin hazırladığı gazeteci kimliğini almıştı. Kışı geçirmek için kıyıdaki iskeleye bağlanmış iki turist gemisi vardı. Daha Noel gelmemişti, ama dükkân vitrinleri süslenmiş, kentin meydanına da dev bir çam ağacı dikilmişti. Parke taşı döşeli sokaklardan tırmanarak eski köyün merkezine doğru, ilerlediler.

Weinstube'lerden[1] [[1] Almanca, "şarap mahzeni." (ç.n.)] çoğu kapalıydı, ama açık bir kahvehane bulup kahve ve çörek ısmarladılar. [238] Kız bir blucin, spor ayakkabılar ve parlak yağmurluğunun altına da bol bir kazak giymişti. Sarı saçlarını ensesinde toplamış, hemen hemen hiç makyaj yapmamıştı; yüzü yine nefes kesecek kadar güzeldi. Kahvelerini içerlerken: - Bana Lubsch'u biraz anlatsan, iyi olur, dedi Volkmann.

Kız omuzlarını silkti.

- Kadınların çekici bulacağı erkeklerden değildi. Kısa boylu. Zayıf. Gözlük takıyordu. Kızıl saçlı. Hem savunmasız hem de saldırgan görünürdü, anlıyorsun, değil mi? Hayalci. Ama zeki, çok zeki.

Durakladı:

- İşe yaradı mı?

Volkmann gülümsedi.

- Bu kadarı yeter. Arkadaşın Karen'in hâlâ Lubsch'la bir ilgisi var mı?

Kız cevap vermeden önce tereddüt etti.

- Bana kalırsa, onunla hâlâ görüşüyor. Ona haber verebildiğine göre,

görüşüyor olması lazım.

Gülümsedi:

- Karen hep zeki erkeklerle yatmak isterdi. Heidelberg'de, yeterli sayıda zeki öğrenciyle yatarak öğrenmesi gerekenlerin kanına geçeceğini düşünüyordu herhalde. Belki öğrendi, ama bu arada adam yiyici olarak ün kazandı. Karen'i tanıdığım kadarıyla, evlenmesine rağmen hâlâ Lubsch'la yattığını sanıyorum.

- Bana Karenden söz etsene.

- Kocasıyla birlikte çalışıyor. Mainz'ın merkezinde. Soyadı artık Holfeld değil, Gries.

- Ne iş yapıyorlar?

Erica gülümsedi:

- Deri giyim. Seks şovlarına ve sanatçılara sahne elbiseleri sağlıyorlar. Bazıları oldukça iddialı, ama Karen'e sorarsan, işler iyiymiş.

- Hangi fakültedeydi?

- Siyasal'da, Lubsch da öyle.

- Anlaşılan arkadaşın yanlış fakülte seçmiş. Erica gülümsedi.

- Pek değil. Karen hep siyasetle ilgilenirdi. [239] Ama aslında seks meselelerine çok takılırdı. Üniversitedeki çocukların çoğu birlikte yatmak karşılığında derslerinde yardımcı olmaya razıydı.

- Bana kendi üniversite dönemini anlatsana. Rudi'nin seni ziyarete geldiği sırada Winter'in söylediklerini destekleyenler olduğunu söylemiştin.

- Göçmenler hakkında söylediklerini mi?

Önceden hazırlanmış bir şey değildi. Bildiğim kadarıyla, değildi. Barlarda buluşup tartışan sağcılar işte.

- Nelerden konuşurlardı? Erica omuzlarını silkti.

- Daha çok. ülkenin içinde bulunduğu durum. Beş milyon göçmen yüzünden Almanya'nın nasıl karışık ırklı bir ülke haline geldiği. İçkili olduklarında, göçmen soyundan gelme öğrenciler hakkında kaba şakalar yaparlardı.

- Başka neler hatırlıyorsun? Kız uzaklara bakıp düşündü.

- Sarhoş olduklarında kullandıkları bir slogan vardı, "Almanya Almanlarındır" gibi bir şey. Bir iki kere de ellerini kaldırıp Nazi selamı verdiklerini görmüştüm. Ama onları önemseyen olmazdı. Öğrencilerden çoğu, bunların yaptıklarının aptalca, çocukça olduğunu, bunların Cumhuriyetçi Partiyi destekleyen

dazlaklara yakışacak şeyler olduğunu düşünürlerdi.

- Bu sadece Heidelberg'e özgü müydü?

- Hayır, sanırım bütün üniversitelerde buna benzer hareketler oluyordu. Ama çok açıkça değil. Daha kapalı, neredeyse gizli.

- Üniversite yetkilileri ne yapardı?

- Şikâyetler artınca bu çocuklarla konuşmuş olmalılar, diye düşünüyorum, çünkü birden hareketler kesildi. Bu insanları hemen hemen kimse desteklemiyordu. Üstelik son yıla geldiğimizde aldıkları tüm destek de kesildi.

- Ya sonra?

- Ne demek istiyorsun?

- Mezun olduktan sonra? Onlara sonra rastladın mı? Aynı şeyleri mi düşünüyorlardı?

Erica başını salladı.

- Bizim fakültede tanıdığım hiç kimse bu harekete katılmadı. [240]

Hafifçe gülümsedi.

- Çoğu uyuşturucuyla, rock müzikle, seksle ilgileniyorlardı. Ötekiler hakkında fazla bilgim yok.

Tekrar gülümsedi, iki eliyle tuttuğu fincana baktı.

- İlginç olan ne, biliyor musun?

- Ne?

- Sorularına cevap vererek sessizliği bozmamı istiyorsun. Sana açılmamı, hatta. Gazeteci olan, benim. Bu benim yöntemim. Ama senin karşında, yöntem falan işlemiyor. Üstelik saçma da geliyor.

- Saçma görünen ne?

- Geceyi hiç tanımadığım bir erkeğin evinde geçirmem. Bu öyle alışık olduğum bir şey değil, Joe.

- Ya alışık olduğun şey, o ne?

Kız gülümsedi.

- Pek fazla bir şey yok, emin ol. İşim var.

Müzik dinliyorum. Arkadaşlarımla buluşuyorum. Pek öyle *hausfrau*[2] malzemesi yok bende. [[2] Almanca "ev kadını." (ç.n.)]

- Erkek arkadaşın var mı, Erica?

Başını salladı.

- Şu anda özel biri yok. Masanın üzerinden baktı.

- Kişisel sorular sormak için sıra bana da gelecek mi?

Volkmann gülümsedi:

- Ne soracaksın ki?

- Yaptığın işi seviyor musun, Joe?

- Bunu yapmak için eğitildim.

- Sivil biri tarafından sorulan aynı soruya cevap veren eğitimli bir asker gibi cevap verdin.

Gülümsedi:

- İşini gerçekten seviyor musun?

- Evet.

Volkmann gülümsedi, sonraki sorulara engel olmak istermiş gibi başını çevirdi, pencereden dışarı bakmaya başladı. Hava kararıyordu. Dışarıda, parke taşı kaplı sokağın iki yanında ışıklar yanmaya başlamıştı. Başını çevirdiğinde: [241]

- Lubsch'le buluşmadan önce, dedi, öğrenmeni istediğim bir şey var.

- Ne?

- Bana tarif ettiğin masum küçük çocuk değil artık. *Bundespolizei*'ın arananlar listesinde. Ünlü bir terörist.

Kızın şaşkınlığı gözlerinden belliydi.

- Neden söz ediyorsun?

- Gelmeden önce, Lubsch'un geçmişini araştırmalarını istedim. İsviçre sınırından Frankfurt'a kadar olan bölgede faaliyet gösteren bir grubun üyesi. Terör örgütü RAF'ın, yani Kızıl Ordu Fraksiyonu'nun bir yan kuruluşu Heidelberg'de tanıdığın genç adam, arada önlüğünü epey kirletmiş anlaşılan. En az iki adam kaçırmaktan, Freiburg'da da bir sanayiciyi öldürmekten aranıyor. Bir de Alman bankalarından para çekmekten hoşlanıyormuş, hesabı olmadan tabiî.

Kızın yüzünde korkunç bir şaşkınlık vardı, gözlerini Volkmann'dan ayıramıyordu.

- Anlamıyorum. Benden onu tarif etmemi istedin...

- Bu bilgileri telefonda aldım. *Bundespolizei*'dan gelecek fotoğrafı bekleyecek vaktimiz yoktu.

Kızın güzel yüzü öfkeyle kızardı.

- Daha önce neden söylemedin? Eğer Lubsch hakkında anlattıkların doğruysa, ikimiz de tehlikedeyiz demektir.

- Eğer söyleseydim, buraya gelmek istemeyebilirdin. Şu anda Lubsch elimizdeki tek yol.

Kız tereddüt etti, yüzündeki öfke kızarıklığı geldiği gibi kayboldu.

- Eğer Rudi'yi öldürenlerle karşılaşacaksak, onlardan korkmuyorum.

- Öyleyse Lubsch benim DSE olduğumu bilemez, tabiî, eğer sen söylemezsen.

Volkmann gazeteci kimliğini gösterdi.

- Bu gerçek bir kimlik. Yani Karen'e anlattıklarını destekliyor. Ne olursa olsun, hikâyeyi değiştirme. Anladın mı? Eğer Lubsch kim olduğumu öğrenirse, işler sarpa sarabilir.

- Ne kadar sarpa sarabilir? Volkmann gülümsedi.

- Herhalde beni öldürmeyi dener.

Kızın yüzünün solduğunu gördü. [242] Erica bir süre camdan dışarı baktı, sonra yine Volkmann döndü.

- İyi misin? diye sordu Volkmann.

- Evet, iyiyim.

- Bu dediğin olmayacak, Erica. Eğer dediklerimi yaparsan. Ama eğer bunu beceremeyeceğini düşünüyorsan, şimdi söyle. Yoksa ikimizden birinin yolu Ren Nehri'nde sona erer. Yanımda silah getirmedim. Eğer Lubsch bizimle buluşacaksa, önce silahlı olup olmadığımı kontrol edecektir. Bundan emin olabilirsin. Yani, ikimiz de tehlikeye atılıyoruz. Ama eğer Rudi'yi öldürenleri bulmama yardım etmek istiyorsan, bu tehlikeyi göze almak zorundasın.

- Peki, ya Lubsch'a Winter'i sorduğunda, ne olacak?

- Bakalım, gelişmeler ne gösterecek. Yine de anlattığın hikâyeden sakın sapma.

Kızın önce tereddüt ettiğini, sonra da başını sallayıp kabul ettiğini gördü.

- Peki.

- Becerebileceğinden emin misin?

- Evet.

Uzunca bir süre kızı inceledi, gözlerinin içine baktı, ama korku belirtisi göremedi. Volkmann saatine baktı, başını kaldırdığında kızın mavi gözlerini kendisine diktiğini gördü. Bir iki dakika sonra hesabı ödedi, garsona Weisses Rossl'a nasıl gidileceğini sordu. Beş dakika kadar sonra küçük barın önündeydiler. Nehir kıyısının gerisinde, kararmış putrellerle yapılmış, tütsülenmiş sosis ve mum kokan, eski bir *Bierkeller*.[3] [[3] Almanca "lokal" (ç.n.)] Birahanenin tek müşterisiydiler, arkalarda bir masa seçtiler, Volkmann iki şnaps ısmarladı. Garson kız içkilerini getirmiş uzaklaşıyordu ki, sinekkaydı tıraşlı, koyu renk saçlı, gri plastik rüzgârlık giymiş bir adam geldi, bar taburelerinden birine tüneyerek cebinden bir gazete çıkarıp açtı, bira ısmarladı. Beş dakika sonra, Volkmann bardaki adamın onları gözlediğine emin olmuştu. Arada bir de sokağa doğru bakıyordu. Volkmann Erica'nın Lubsch tarifini hatırlamaya çalıştı.

Barın başında oturan adamın teröriste benzer bir hali yoktu, Volkmann onun Lubsch'un adamlarından biri olduğunu, yeni gelenleri kontrol etmek için gönderildiğini tahmin etti. Barın arkasındaki garson kız mutfağa geçince, genç adam ayağa kalktı, masaya yaklaştı. Bir eli cebindeydi. Keskin gözlerini Erica'ya dikti: - Adın Erica Kranz mı?

- Evet. Volkmann adamın kahverengi gözlerini kendine çevirdiğini gördü.

- Sen de Volkmann olmalısın?

Volkmann başıyla onayladı, genç adam kısa bir tereddüt geçirdikten sonra Erica'ya baktı.

- Wolfgang ikinizin de üzerini aramamı istedi.

Belli belirsiz gülümsedi.

- Anlıyorsunuz Tabiî, sadece bir önlem.

Adamın gözleri bir an garson kızın girdiği mutfak kapısına gidip geldi.

- Arkada, hemen solda bir aralık var. İçkilerinizi bitirin, iki dakika sonra beni orada bulun. Yanıma gelirken ellerinizi cebinizden çıkarıp yanınıza sallandırın. Tek görmek istediğim, elleriniz ve kimlikleriniz. Eğer yaklaşan birini görürseniz, beni tanıyormuş gibi yapın, konuşmak için durun. Ama sakın ellerinizi cebinize sokmaya ya da çılgınca bir şeye kalkışmayın. Anlaşıldı mı?

Erica konuşmaya hazırlanırken, adam elini kaldırdı.

- Sadece söylediğimi yapın. Yoksa toplantı falan olmaz.

Adam bara döndü, içkisini bitirdi, gazetesini katladı, mutfaktan çıkan kızla vedalaştı. Volkmann adamın kapıdan çıkıp sağa döndüğünü gördü. Kıza baktı.

Kızın gözlerinde ne korku, ne de endişe belirtisi vardı.

- Peki, öyleyse, içkini bitir, adamın dediği gibi yapalım. Kimliğin yanında mı? Erica başını salladı, çantasını açıp aradı, ehliyetini çıkardı.

- Ellerini dediği gibi yanında tut.

İçkilerini bitirdiler, Volkmann öne düştü. Bierkeller'in arkasındaki aralık dar, uzun ve karanlıktı. parke taş kaplı, yukarıdan bir yerden gelen ışıkla aydınlanmış bir avluya çıktılar. [244] Volkmann beş metre kadar ötede, sokağa açılan başka bir aralık gördü. Genç adam ikinci aralığın ağzında, elleri rüzgârlığının ceplerinde, bekliyordu. Yanına yaklaştıklarında, alçak sesle: - Sağa doğru, lütfen, dedi. Çabuk. Ellerinizi duvara dayayın. Konuşmak yok.

Erica'ya döndü.

- Seni de aramak zorundayım.

Adamın elleri ustaca üzerlerinde gezindi, saklanmış silah aradı. Aramasını bitirince, dönmelerini söyledi.

- Kimlikleriniz.

Kimliklerini uzattılar, adam elindeki kâğıtları ışığa tutarak inceledi, fotoğraflarla karşısındaki yüzleri karşılaştırdı. Kimlikleri geri verip Volkmann'a döndü.

- Arabayla mı geldiniz?

- Evet.

- Sizi izleyen oldu mu?

- Hayır.

- Emin misin?

- Sanırım.

- "Emin misin" diye sordum, Volkmann.

- Görebildiğim kadarıyla, kimse bizi izlemedi.

Adam tereddüt etti, sonra:

- Peki, o halde, dedi, peşimden gelin. Soru sormak yok.

Sabırsızca döndü, arkasındaki aralığa girdi. Dar ve ıssız sokağa vardıklarında, adam sağı solu kolaçan etti. Sonra elini kaldırdı, bir motor gürültüsü sessizliği bozdu. Nereden çıktığı belirsiz gri bir Mercedes minibüs önlerinde durdu. Yeşil tulum giymiş, suratı çiçek bozuğu lekeleriyle dolu bir adam direksiyonun arkasında, motorun devrini yükseltip duruyordu.

Minibüsün yan kapıları gürültüyle açıldı, iki genç yere atladı. Birinin elinde bir Walther tabanca vardı, Volkmann ile Erica'ya arabaya girmelerini işaret etti. Adamlar Volkmann ile Erica'yı arkalarından itip Mercedes'e soktular, yere çömelmeye zorladılar. Sonra kapılar yine gürültüyle kapandı.

- Bunları başınıza geçirin.

Adamlardan birinin elinde siyah kayakçı kukuletaları vardı. [245] Göz yerleri bile dikilmiş, sadece ağız hizasında küçük bir yarık bırakılmış uzun başlıklar. Volkmann tereddüt edince, adamlardan birinin sabrı taştı, çizmesini Volkmann'ın baldırına indirdi.

- Dediğimi yap! Şimdi!

Volkmann kukuletayı başına geçirmeden önce Erica'nın da aynı şeyi yaptığını gördü, sonra her yer kapkara oldu, genç adamın sesi duyuldu.

- İkinizden biri hareket etmeye kalkarsa, ölür.

Güçlü dizel motor kükredi, Mercedes ileri atıldı.

Yirmi birinci kısım

Mercedes minibüs dağ yolundan çıkıp sık ormanlarla kaplı vadiye daldı. Hava kararmış, minibüsün farları yanmıştı. Şoför beş dakika kadar sonra bir dağ kulübesinin önünde durdu. Motoru boşa alırken, Mercedes'in yan kapıları kayarak açıldı, siyahlar giymiş iki adam arabadan atladı.

Volkmann birisinin koluna yapıştığını, sertçe dışarı çekildiğini hissetti. Ormandan gelen ağır çam kokusunu alıyor, ayaklarının altında ezilen çakıl taşlarının sesinin duyuyordu. Bir iki saniye sonra bir kapıdan içeri itildiğini anladı. Şimdi kokular da değişmişti: kuru mantar, çürük tahta, bayat yemek. Ayaklarının altındaki ahşap döşemenin sallandığını hissetti. Neredeyse bir dakika sonra bir el siyah kukuletasını çekip çıkardı, çiğ ışığın karşısında kamaşan gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Gözlerini kırpıştırarak açtığında, Erica'nın yanında olduğunu gördü. [246] Onun da kukuletası çıkarılmış, yüzündeki makyajı akmış, bozulmuştu. Erica bir an Volkmann'a baktı, sonra bakışlarını camı kırık pencerenin yanında duran tel çerçeveli gözlüğü olan gence çevirdi.

Gözlüklü gencin üzerinde içi müflonlu bir rüzgârlık ve blucin, ayaklarındaysa yıpranmış spor ayakkabılar vardı. Ufak tefek, asabi biriydi, yüzündeki kızıl sakaldan birkaç günden beri tıraş olmadığı anlaşılıyordu. [248] Saçını taramamıştı, bu haliyle bir haftadan beri uyumamış birini andırıyordu. Volkmann, hayvan gözlerini çağrıştıran keskin mavi gözleri dışında, adamın Almana benzemediğini düşündü, ilk izlenimi adamın kendini beğenmiş, saldırgan biri olduğuydu. Rüzgârlığın açık fermuarından, kemerine sokuşturduğu otomatik Walther görünüyordu.

Volkmann kızın bakışlarından, adamı tanıdığını, karşılarındaki gözlüklünün Wolfgang Lubsch olduğunu anladı. Genç adam bir şey söylemeden onlara bakmayı sürdürüyordu. Başlarının üzerinde, putrellerden birine geçirilmiş et kancasının ucunda, bir gaz lambası sallanıyordu. Pis ve dağınık odanın ortasındaki ahşap masadaki bir başka lamba da çıplak duvarlara gölgeler yansıtıyordu. Volkmann bulundukları odanın bir dağ kulübesine ait olduğunu düşündü. Geleneksel bir berghütte. Alman dağ ve vadilerinde binlerce benzeri bulunan, avcılar, ormancılar ya da ailelerce kullanılan kulübelerden biri. Ne var ki, bu kulübe eski ve haraptı, uzaktan uzağa küf ve insan dışkısı kokuyordu.

Tavanı tutan putrellerin altında, odada ortadaki tahta masa ve çevresindeki dört iskemle dışında eşya yoktu. Duvardaki iki kapı muhtemelen kulübenin diğer odalarına açılıyordu. Uzun zamandan beri kullanılmamış gibi duran kulübenin kokusu ve dağınıklığının ötesinde, buz gibi soğuk olması da insana

rahatsızlık veriyordu.

Volkmann, soğuk rüzgârın girdiği kırık camdan mehtabı görebiliyordu. Karanlığın kapladığı bir ormanda olduklarını, daha ilerideyse zirveleri karlı tepelere benzeyen koyu gölgeler bulunduğunu tahmin etti. Mercedes'le yolculuk yaklaşık yarım saat sürmüş, yolculuğun ikinci bölümünde tepeye tırmanırken arabanın, motoru epeyce zorlanmıştı. Volkmann, Rüdesheim'ın kuzeyinde, Taunus Dağları'nda bir yerde ya da Ren Vadisi'ne doğru alçalan yamaçlardan birinde olduklarını hesapladı. Pencerenin yanında duran gözlüklü sonunda konuştu: - Sakın kaçmayı deneme, Volkmann. Beş metre bile gidemezsin.

Mercedes'teki iki genç hemen yanlarında duruyordu. İçlerinden biri, uzun boylu sarışın olan, omzuna bir Kalaşnikov AK47 asmıştı. [249] İkincisi daha kısa, daha tıknazdı. Yamuk burnunu birkaç kez kırdığı belliydi, alnında da kötü bir yara vardı. Göğüs göğüse dövüşmekten hoşlanan birine benziyor, bunu kanıtlamak için olacak, elinde de lastik bir cop tutuyordu.

Masanın üzerinde Volkmann'ın içi boşaltılıp dağıtılmış, cüzdanı vardı. Çevreye Fransız ehliyeti, basın kimliği ve birkaç banknotun yanı sıra Chaco'da bulduğu sarışın kadın fotoğrafı saçılmıştı. Erica'nın çantası da boşaltılmış, içindekiler masanın üzerine dökülmüştü. Eli coplu adam sessizce iskemleleri işaret etti.

Volkmann ve Erica oturunca, gözlüklü genç yavaşça yaklaştı. Masanın üzerindekilere baktı, sonra parmağını uzatıp dokundu. Sonunda Volkmann'ın ehliyetini aldı, uzun uzun inceledi, yeniden masanın üzerine attı. Rüzgârlığının cebinden bir sigara paketi çıkardı, aldığı sigarayı Zippo çakmağıyla yaktı. Dumanı içine çekerken, asabi mavi gözlerini Erica'ya çevirdi. Kız bir şey söylemeden ona bakıyordu. Adam gözlerini Erica'dan ayırmadı.

- Erica Kranz. Ne kadar uzun zaman geçti. Her zamanki gibi güzel görünüyorsun...

- Wolfgang...

- Sizi buraya getirme tiyatromuzu bağışla, ama benim durumumdaki birinin dikkatli olması gerektiğini kabul edersin umarım.

Durakladı, gülümsedi.

- Sanıyorum neden dikkatli olmam gerektiğini biliyorsun.

Erica bir süre elinde AK47 tutan adama baktı, sonra bakışlarını Lubsch'a çevirdi.

- Çünkü sen bir teröristsin.

- Bu, nereden baktığına bağlı.

Lubsch yeniden gülümsedi. Gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu.

- Pekâlâ, anlat bakalım. Benimle neden görüşmek istedin?

- Karen'e söylemiştim.

Lubsch gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirdi, başını pencerenin yanına döndü, yine Erica'ya baktı: [250]

- İstediğin gerçekten de buysa, Heidelberg'de yazı için çok daha uygun yüzlerce kişi var. Kaldı ki, ben hiçbir zaman Alman toplumunun temel direği olmak niyetinde olmadım, öyle değil mi?

Gözlerini kızdan ayırmadı:

- Onun için, palavrayı falan bir kenara bırakalım. Beni neden görmek istediğini söyle. Gerçek nedenini anlat.

Erica bir an tereddüt etti, sonra Lubsch'a baktı:

- Çünkü yardımına ihtiyacımız var.

- Ne konuda? Kız önce Volkmann'a, sonra da Lubsch'a baktı.

- Birlikte bir dizi hazırlıyoruz da.

- Karen söyledi. Ama nasıl bir dizi?

Lubsch gülümsedi.

- Karen'e anlattığın gibi bir dizi değil herhalde?

- On gün önce Berlin'de biri öldürüldü. Heidelberg'den tanıdığın biri.

- Kim?

- Dieter Winter.

Lubsch durakladı, ama yüzünde hiçbir tepki görülmedi.

- Gazetelerde okudum, dedi. Bunun benimle ne ilgisi var?

- Winter'i kimin, neden öldüğünü araştırıyoruz.

- Peki, Winter'in ölümüyle bu kadar ilgilenmenizin nedeni ne?

Erica Kranz tereddüt etti.

- Çünkü cinayetin başka cinayetlerle ilişkisi olduğuna inanıyoruz.

- Öyle mi? Peki, hangi başka cinayetlermiş bunlar?

Erica Kranz Rudi'yi, Winter'i ve kaçak sevkiyatları anlattı. Lubsch sigarasından bir nefes çekti, omuzlarını silkti.

- Dünyanın öteki ucunda biri öldürülmüş.

Bütün bunların benimle ne ilgisi var?

- Polis Winter'i kimin öldürdüğünü bilmiyor; ne de neden öldürüldüğünü. Senin Winter'i Heidelberg'den tanıdığını hatırladım. Belki bize yardım edebilirsin, diye düşündüm. Belki bize Winter'in ne iş yaptığını, kimlerle birlikte olduğunu bilen kişilerin adlarını verebilirsin, dedim. [251] Seninle buluşmak istememizin nedeni de bu. Lubsch başını bir süre pencereden öteye çevirdi, sonra Erica'ya döndü.

- Güney Amerika'dan gönderilen kargonun ne olduğunu biliyor musunuz?

- Hayır.

Lubsch uzunca bir süre konuşmadan durdu, sonra Volkmann'a baktı.

- Ya sen, sen bütün bunların içinde ne yapıyorsun, Volkmann?

- Bu diziyi birlikte hazırlıyoruz.

Lubsch bir an düşündü:

- Elindeki ehliyet Fransız ehliyeti, Volkmann. Ama sen Fransız değilsin, Almar da değilsin. Almancan kusursuz, ama aksanın...

Lubsch başını salladı:

- Şurada bir vurgu, burada bir sesli harf seni ele veriyor.

- İngiliz'im.

Küçük mavi gözler Volkmann'a kuşkuyla baktı.

- Bana anlattıklarınız dışında, Winter'le ilgilenmenizin başka bir nedeni var mı?

- Olması mı gerekir?

- Sana bir soru sordum, Volkmann. Cevap ver.

- Başka bir neden yok.

Lubsch kısa bir süre tereddüt etti, sonra başıyla belli belirsiz bir işaret yaptı, kolay fark edilemeyecek bir işaret. Yüzü yaralı adam deri copu tutan elini kaldırdı, siyah sopa havayı bıçak gibi yardı, Volkmann'ın yüzünün soluna indi. Darbenin şiddeti Volkmann'ı geriye fırlattı. Eli coplu adam devrilmekte olan iskemleyi tuttu ve doğrulttu. Erica bir çığlık attı, bir el gelip ağzını kapadı. Volkmann yüzünün sol yanında yakıcı bir acı duydu, elini uzatıp çenesine dokundu, copun indiği yerdeki acıyan şişkinliği hissetti. Lubsch birden Volkmann'ın saçlarını kavradı, başını geriye kanırttı.

- Başka bir neden olmadığından emin misin, Volkmann?

- Sana söyledim...

Lubsch Volkmann'ın gözlerinin içine baktı. [252]

- Öyleyse beni iyi dinle, Volkmann. İkiniz de dinleyin. Birincisi, salakça bir hikâye uydurup benimle görüşmeye kalkan kurnaz muhabirlere yardım etmem. İkincisi, bana zaman kaybettiren, onlarla buluşarak kendimi tehlikeye atmama neden olan insanlara da çok kızarım. Anlaşıldı mı?

Lubsch bir cevap bekledi. Volkmann'dan bir cevap gelmeyince, Volkmann'ın saçını çekerek başını iyice kanırttı.

- Bir soru sordum, Volkmann. Anladın mı?

- Evet.

- İyi.

Lubsch Volkmann'ın saçını bıraktı, Erica'ya döndü. Kızın ağzını kapatan el çekildi.

- Sana gelince, bir daha Karen'i aramaya kalkma. Volkmann'a dostça bir uyanda bulunduk. Gelecek sefer, uyan falan olmaz. Her ikiniz için de. İkinizin de iyi anlamasını istediğim bir şey daha var. Winter'in dostlarının peşinden giderek başınızı belaya sokuyorsunuz. Eğer hayatta kalmak istiyorsanız, Winter'i de, yazı dizinizi de unutun.

Lubsch eli coplu adama bakıp başıyla işaret verdi, adam döndü, odadan çıktı. Birkaç saniye sonra, dışarıdan Mercedes'in motor sesi geldi. AK47'li adam et kancasına asılı gaz lambasını aldı, dışarı çıktı. O zaman da, minibüsün yan kapılarının kayarak açıldığı duyuldu. Lubsch ikinci lambayı alıp kapıya yaklaştı. Sonra döndü, Volkmann ve Erica'ya baktı.

- Söylediklerimi unutmayın. Hayatta kaldığınız için şanslısınız.

Lubsch lambayı söndürdü, küçük kulübe karanlığa gömüldü. Dışarıdaki çakıl taşlarında ayak sesleri duyuldu, bir kapı gürültüyle kapandı. Mercedes hareket etti, Motor sesi giderek uzaklaştı, sonunda kötü kokulu kulübeye karanlık ve sessizlik hâkim oldu. Ormandan geçen patikadan yürüdüler, köye varmaları yarım saatlerini aldı. Köyün başındaki levhada Kiedrich yazılıydı. Etraf zifiri karanlıktı. Volkmann ve kız ilk buldukları tavernaya daldıklarında, içeride oturan üç beş müşteri şaşkınlık içinde onlara baktı. [253] Kızın yüzü solmuş, dudakları titriyordu. Ormandaki yürüyüş sırasında elbiseleri çamur içinde kalmıştı. İnsanların bakışlarını görmezden gelmeye çalıştılar. Volkmann tuvalete gitti, yüzünü soğuk suyla yıkadı. Yarası daha da şişmişti, soğuk su yarayı acıttı. Önemli olan kanamamasıydı. Geri döndüğünde, Erica iki konyak ısmarlamıştı, Volkmann barmenden biraz buz istedi. Kızdan aldığı mendilin içine iki buz parçası koydu, sonra çenesindeki şişliğe bastırdı. Barmen

Rüdesheim'dan yirmi kilometre uzakta olduklarını, taksi bulabileceklerini söyledi. Volkmann taksi için telefon ettiğinde, şoförün yaralı bir kızı Wiesbaden'daki hastaneye götürdüğünü, gelip onları almasının en az yarım saat süreceğini öğrendi. Barmen Volkmann'a kendini iyi hissedip hissetmediğini sordu, isterse bir doktor çağırabileceğini söyledi. Volkmann iyi olduğunu belirtince omuzlarını silkti, bir daha da onlarla ilgilenmedi. Taksinin gelmesi bir saat sürdü, yarım saatlik bir yolculuktan sonra da Rüdesheim'a döndüler. Ford, hâlâ istasyonun önündeydi, bindiler, akşamın yedisine doğru kızın Frankfurt'taki evine vardılar. Erica, Volkmann'ın yüzündeki şişliğe baktı, sonra mutfağa girdi. Bir beze sarılı buz parçaları ve bir şişe şnapsla geri döndü. Buz dolu bezi Volkmann'ın eline tutuşturduktan sonra büyükçe bir bardağa içki doldurdu, Volkmann'a uzattı. Gidip kanepeye oturdu, adamın bezi yüzüne bastırışına baktı.

- İyi misin, Joe?

Volkmann gülümsemeye çalıştı, ama acıyla yüzünü buruşturdu.

- Tabiî.

Kızın kadehi tutan ellerinin hâlâ titrediğini gördü.

- Ya sen?

Kız ürperdi.

- Lubsch bizi öldürecek sandım. Söylediklerinde samimi olduğunu mu düşünüyorsun?

- Evet.

- Yani Winter hakkında bir şeyler mi biliyor? Volkmann bezi çenesinden çekti.

Kadehini alıp kıza baktı. [254]

- Lubsch bir şeyler saklamaya çalışıyor. Eğer Winter'le arasında bir şey olmasaydı, bunu bize söyler, konuşma da biterdi. Bizi tehdit etmesine de gerek kalmazdı.

- Neden bizi uyarmak ihtiyacını hissetti?

- Bilmiyorum, Erica. Bunu sadece Lubsch söyleyebilir. Beni asıl meraklandıran, Winter'le senin söylediğinin dışında bir nedenden dolayı ilgilenip ilgilenmediğimizi sorması.

- Onunla yeniden görüşmeye çalışmayacaksın, değil mi Joe?

Kıza bakıp başını salladı, sonra kadehi dudaklarına götürdü, ılık içkiyi yudumladı. Yutkunurken çenesi ağrıyordu.

- Lubsch gibiler ikinci bir uyarı yapmazlar. Onu yeniden görmeye kalkarsak, söylediğini yapacaktır.

- Peki, şimdi ne öğrendik?

Volkmann tereddüt etti, bir süre düşündü.

- Yarın sabah arabayla evime gitmeni, beni orada beklemeni istiyorum. Sana anahtarımı veririm. Bütün bu olanlardan sonra, bir süre Frankfurt'tan uzaklaşman iyi olur, diye düşünüyorum.

Kıza baktı:

- Araban var mı?

Kız başıyla onayladı:

- Evet, otoparkta. Emin misin? Senin evinde kalmak konusunda?

- Senin güvenliğin için Erica. Eğer Lubsch Winter'in arkadaşlarıyla temastaysa, bu en iyi yol. Gelip seni ya da ikimizi aramaya kalkabilirler.

Kız uzunca bir süre konuşmadı, sonra ayağa kalktı:

- Biraz daha buz getirmemi ister misin? diye sordu.

Volkmann başını salladı.

- Hayır, ama yeni bir içkiyi reddedemem.

Islak bezi aldı, Volkmann'ın kadehini yeniden doldurdu. Volkmann kızın mutfağa gidişini izledi. Sakin görünüyordu, ama hâlâ çok solgundu. Lubsch'la yaşananların etkisi yavaş yavaş su yüzüne çıkıyordu, Volkmann'ın evinde kalma önerisini de bu nedenle geri çevirmemişti. Gerçekten de korkmuştu. Ayağa kalktı, pencereye yaklaşıp perdeyi çekti. Rüzgâr durmuş, açık ve sakin havada Ren tekneleri görünmeye başlamıştı. [255] Sokağın öte yanında, nehir kıyısı yönünde, dazlak kafalı bir grup gencin ellerindeki kutulardan bira içtiklerini gördü, kaba sesleri gecenin sessizliğini bozuyordu. Erica akşam yemeğini hazırlamış, sonra da radyoyu açmıştı: Arka planda usulca çalan bir Schubert keman konçertosu. Sonra kanepeye oturdular, kız birer içki daha doldurdu ve Volkmann'a baktı. Konuşmadan önce tereddüt etti, yüzündeki saçları geriye itti.

- Sen ilginç birisin, Joseph Volkmann.

- Nasıl, ilginç?

- Sanki seni korkutan hiçbir şey yok. Bense, Lubsch'la buluşmamızdan sonra, hâlâ için için titriyorum. Sen hiçbir şeyden korkmaz mısın?

- Herkesin korktuklarından korkarım tabiî.

- Bana biraz kendinden söz et, Joe.

- Ne anlatmamı istersin?

- Ne olursa, hepsini. Tereddüt edip gülümsedi,

- Benim için hâlâ bir yabancısın, yine de yanındayken kendimi güvende hissediyorum.

Volkmann kadehini aldı.

- Anlatacak fazla bir şey yok.

- Evli misin?

- Boşandım.

- Çocuk?

- Hayır, çocuk yok, Erica. Volkmann'a baktı.

- Bana aileni anlat. Evinde bir fotoğraf vardı, küçük bir oğlan. Yanındakiler annen ile baban mıydı?

Volkmann tereddüt edince, Erica kadehini kaldırdı, iki elinin arasında tuttu. Adamın isteksizliğinin farkına varmamış gibiydi. Volkmann kızın konuşmak istemesini gerginliğine verdi.

- Cornwall'dan söz edildiğini duydun mu?

- Evet. İngiltere'nin güneybatısında bir yer.

- O fotoğraf orada çekildi, deniz kenarında. Ben çocukken annem ile babam yazın oraya giderdi.

- Baban ne iş yapardı? [256]

- Üniversitede hocaydı.

- Onu sık sık görüyor musun?

- Altı ay önce öldü.

- Özür dilerim...

Erica durakladı, sonra yeniden Volkmann'a baktı:

- O resim de sana benziyor. Hiç onun yolundan gitmeyi düşünmedin mi?

- Bir ara, evet. Ama üniversiteyi bitirdiğimde öğretmenliğin bana göre bir iş olmadığını düşündüm, masa başı işlerden de sıkılıyordum. Onun yerine kralın şilinini seçtim.

- Kralın şilini mi?

Volkmann gülümseyince yaralı çenesi acıdı:

- Bir deyim. Orduya yazılmak anlamına gelir. Subay adayı olarak orduya katıldım.

- Baban seninle gurur duymuş olmalı.

- Babam üniformadan nefret ederdi, Erica. Asker olmamdan pek hoşlanmadı. Ama ben kararımı vermiştim.

- Nasıl oldu da yolun DSE'ye düştü?

Volkmann belli belirsiz gülümsedi.

- Uzun hikâye. Üstelik Resmî Bilgiler Kanunu'nun kapsamında. Girmemi istediler, diyeyim, yeter.

- Ailen hakkında başka şeyler anlat, Joe. Hoşuma gidiyor.

Volkmann'ın bakışları bir süre uzaklara daldı.

- Annem konser piyanistiydi, bir süredir, artık profesyonel değil. Yaşlandıkça parmakları kireçlendi, ama bunu ona anlatmak imkânsız.

Gülümsedi:

- Yaşlandığını kabul etmek istemiyor. Babam, "Onun mutlu olması için sahnede, piyanonun başında, ışığın altında oturması gerekli" derdi.

Erica gülümsedi:

- Bir *gnädige frau*[1] gibi, desene. [[1] Almanca "saygıdeğer hanımefendi" (ç.n.)]

Durakladı:

- Babana benzer misin, Joe?

- Bazı bakımlardan, evet.

- Ama o bir İngiliz'e benzemiyor.

- İngilizlerin neye benzemeleri gerektiğini bilmiyorum.

- Daha çok Orta Avrupalıya benziyor, demek istedim. Uzun boylu, esmer.

Volkmann bir süre konuşmadı, sonra:

- Babam göçmendi, Erica, annem de öyle. İngiltere'ye savaştan sonra gittiler. Annem Macaristan'dan, babam da Südetler'den geldi. Südetler'den söz edildiğini duymuş muydun?

Kız tereddüt etti:

- Çekoslovakya'da, Nazilerin Alman toprağı olduğunu iddia ettikleri bir bölge.

- Orada yaşayanların küçük bir bölümü Alman kökenliydi. Babamın ailesi orada, Smolna adlı bir kasabada yaşardı.

- Almanya'dan mı gitmişler?

- Evet, Almanya'dan gitmişler. Yahudi'ydiler, Alman Yahudisi. Volkmann yüzde yüz Yahudi adı değil, ama biz Yahudi'yiz.

Kızın yüzündeki şaşkınlığı, kızarıklığı gördü.

- Almancayı öğrenme nedenim de bu işte. Bir ara babamın konuştuğu tek dil, Almanya'ydı. Ömrü boyunca İngilizcesi kötüydü.

- Ya annenin ailesi? dedi, onlar da Yahudi mi?

- Macar ve Katolik. Senin anlayacağın, yan Yahudi sayılının.

- Sinagoga gider misin?

- Hayır. Babamın ailesi tutucu Yahudilerden değildi. Sadece kâğıt üzerinde Yahudi'ydi onlar. Çocukken, babam beni sadece bir kez sinagoga götürdü, neye benzediğini göstermek, merakımı gidermek için. Dinle bütün ilişkim budur.

Erica kadehini sehpanın üzerine bıraktı. Uzunca bir süre konuşmadı, sonunda:

- Savaş baban için korkunç bir şey olmalı, dedi.

Volkmann tereddüt etti:

- Eğer sorduğun buysa, bir kampa gönderildi. Annemle orada tanışmışlar. İkisi de on altı yaşındaymış. Kadınlar bölümünü erkeklerinkinden ayıran tellerin dibinde buluşurlarmış. Kamptakiler kurtarıldığında, birbirlerini kaybetmişler. Savaştan sonra Londra'da bir araya gelip evlendiler. [258]

- Anlamıyorum. Annen neden kamptaymış? Yahudi değildi ki...

- Kamplara sadece Yahudiler gönderilmedi. Entelektüeller, serseriler, cinsel sapıklar. Çingeneler; hatta annemin ailesi gibi saygın, orta halli aileler bile. Nedenleri ne denli saçma olursa olsun, Nazilerin Reich için bir tehlike olarak gördüğü herkes. Bunu biliyorsundur mutlaka?

Kızın gözlerindeki üzüntüyü gördü, başını öteye çevirişini izledi. Erica yeniden Volkmann'a baktığında:

- Korkunç bir dönemdi... dedi, Yahudiler için, Almanlar için, herkes için. Almanlardan nefret ediyor olmalısın?

Volkmann uzunca bir süre kızın gözlerine baktı.

- Nefret değil, güvensizlik. Kişilere değil. O korkunç toplumsal ruh hali

karşısındaki güvensizlik. Vatandaşlarının bütün bunlara nasıl izin verdiği. Üç yıl Berlin'de çalıştım. Bazı geceler uyanıp senin ülkende olanları düşündüm. Anneme, babama, onlar gibilere.

Kız suskundu, neden sonra Volkmann'a bakıp:

- Anlamadığım bir şey var, dedi.

- Nedir anlamadığın?

- Babanın üniformadan nefret ettiğini söyledin. Ama sen üniformayı seçtin. Neden?

Omuzlarını silkti.

- Belki de onu korumak istedim.

- Neden korumak?

Volkmann tereddüt etti, başını çevirdi. Arka planda Schubert'in hafiflediğini, kemanın yankılarının yumuşadığını duydu.

- Ona zarar vermek isteyecek herkesten.

Başını çevirdiğinde kızın gözlerini gördü. O gözlerde gördüğü acıma mıydı, anlayış mı? Yoksa bambaşka bir duygu mu? Yeniden tereddüt etti, başını bir kez daha çevirdi.

- Bu konuya nereden girdik?

- Özür dilerim, Joe. Bu kadar meraklı olmamam gerekirdi.

Volkmann yavaşça ayağa kalktı.

- Galiba bir kahve içeceğim. Mutfak tezgâhının başında, fincanlardan birini yıkıyordu ki, kızın geldiğini duydu. [259]

- Joe?..

Döndü, kapının eşiğinde duran kıza baktı, gözlerini gördü. Erica usulca konuştu.

- Evime ilk geldiğin gün, çok mesafeli olduğunu düşünmüştüm. Hatta kaba ve saldırgan bile dedim. Benden hoşlanmadığını... Belki de karşılıklıydı. Ama Asuncion'da ağladığım gün, üzüldüğünü hissettim. O gün acının ne olduğunu bildiğini gördüm.

Mavi gözlerini Volkmann'ın yüzüne dikti,

- Bir zamanlar babanın başına korkunç bir şey geldi, değil mi Joe?

Cevap vermedi, kızın yüzüne bakmaya devam etti.

- Seni öpmek istesem, çok korkunç bir şey mi olur?

Yakınında duruyordu. Elini uzattı, parmaklarıyla adamın dudaklarına dokundu, sonra sokuldu. Volkmann dolgun, kadınsı vücudu hissetti, göğsüne dayanan memelerin güvenli sıcaklığını duydu, dudakları birleşti, başlangıçta hafif hafif, sonra, kızın vücudunu kendine çekerken çok daha güçlü. Sonunda, birbirlerinin kollarından ayrıldıklarında, - Galiba bunu Asuncion'dan beri istiyordum, dedi Erica.

Grünewald'da dururken Felder'in etli yanaklarındaki teri görebiliyor, yüzündeki korkunun neredeyse kokusunu duyuyorlardı. Soğuk havada bir bahar kokusu vardı, güneşin sarı ışıkları tepelerindeki ağaç dalları arasında kendilerine bir yol bulurken, Volkmann bütün bunların ne kadar saçma olduğunu hatırladı: ağaçlar canlanırken Felder ölmek üzereydi. Elleri arkasında bağlanmış dev Doğu Alman'ın gözleri asabi asabi İvan Molke'den Volkmann'a gidip gelirken, vücudu titriyordu. İkisi de susturucu takılmış Berettalarını Felder'e doğrulttular. Adam daha arabadan inerken altına etmişti. Ormanın içindeki açıklığa vardıklarında, yalvarmaya başladı. Molke: - Başını öte yana çevir Felder, dedi, böylesi daha kolay olur.

Felder birden çöktü, sanki öfkeye kapılmıştı.

- Ben sadece emirleri uyguladım, diye bağırdı, yemin ederim. [260]

İvan Molke başını salladı:

- Sana bir şey söyleyeyim mi, Felder? Karlshorst'taki arkadaşların onlara iyilik ettiğimizi düşünecekler.

Felder'in alnında ter damlacıkları vardı:

- Evet, dedi, evet. Sizinkilerden ikisini öldürdüm. Ama emir almıştım. Yemin ederim.

- Seninkiler öyle demiyor ama. Yetkilerini aştığını söylüyorlar.

- Yalan bu.

Birden arkadan bir ses duyuldu, Molke ve Volkmann döndü. Sessizliği bozan alçak dallardan havalanan bir güvercinin kanat çırpışıydı. Volkmann ardında çatırtı duyunca döndü, ağaçlara doğru kaçmaya çalışan Felder'i gördü. Beretta'yı doğrultup tetiğe bastı. İlk kurşun Felder'in kafasının arkasına isabet edip adamı ileri fırlattı, ikincisi de sendelerken yetişti, omzuna saplandı. Dev adam homurdandı, acı içinde döndü. Molke koşa koşa yetişti, adamın geniş göğsüne bir kurşun gömdü. Adam yerde yarasından kanlar akarak yatarken, gırtlağından bir inilti yükseldi. Molke, Volkmann'a bakıp sertçe: - Arabadan kürekleri getir, dedi.

Volkmann tereddüt edip yerdeki adama bakmaya devam edince, Molke tekrarladı.

- Git, arabadan kürekleri getir, Joe. Bütün günü burada geçiremeyiz.

Volkmann bir süre bir şey söylemeden durdu, elinde Berettası'yla Felder'in son canlı anlarını izledi, çevredeki orman kokularına karışan korditi soludu. Daha önce adam öldürmüş, ölen adamlar görmüştü, ama bu kadar yakından, son nefeslerini duyacak kadar yakından değil. Başını kaldırdığında, alnının ter içinde olduğunu fark etti, arabaya doğru yürürken midesindeki bulantının yeniden canlandığını hissetti. Arabanın bagajındaki kürekleri alırken, uzaktan Molke'nin Berettası'nın patlamasını duydu. Döndüğünde: - İyi misin? diye sordu Molke.

- Tabiî. [261]

Volkmann cesede baktı. Molke'nin öldürücü vuruşu yaptığı yerden. Felder'in sağ şakağından kan sızıyordu. Volkmann gırtlağından yükselen safrayı yutmaya çalıştı. Molke'ye bakıp sordu:

- Söylediği, doğru muydu?

Molke küreklerden birini aldı, Felder'in yattığı yerin iki metre ötesinde çukur kazmaya koyuldu.

- Olamaz, Joe. Konuşmadığını görünce, ona skopolamin verdik, hani şu gerçek hapı. Felder boktan bir herifti. Artık kontrolden çıkmıştı. Bizimkiler onun Friedrichstrasse'deki evine girdiklerinde, bunun gibilerin kullandığı şeylerle karşılaştı.

- Nasıl şeyler?

- Porno kitaplar, videolar. Şiddet. Gerçek bir dehşet odası. Irzına geçilen küçük çocuklar. Etleri kesilen kadınlar. Felder çamurdan da beterdi. Karlshorst'taki adamlardan biri herifin bizden iki kişiye yaptıklarını duyunca Stasi ve KGB'nin bile şoke olduğunu söyledi.

Volkmann başını çevirdi, kazmaya başladı. Toprak nemli ve yumuşaktı, tatlı yosun kokusu kazdıkça burnuna kadar yükseliyordu. Bir metre daha, sonra Felder'i gömeceklerdi.

- Ama geri dönmediğini görünce, neler olduğunu tahmin edeceklerdir.

- Tabiî, iki ile ikiyi bir araya getirecekler, sonra da bize teşekkür edecekler. Bunun "*quid pro quo*"[2] olduğunu anlayacaklar. [[2] Latince "bedel, karşılık" "Göze göz, dişe diş" anlamında bir deyim, (ç.n.)] Bizimkilerden biri de Felder gibi davransa, biz de aynı cezayı beklerdik. Yazılı olmayan kurallar vardır, Joe. Felder bu kurallara karşı geldi.

Kürek sert bir yere çarparak gürültü çıkardı, Molke birden kazmayı bıraktı, dehşet içinde toprağa baktı.

- Aman Tanrım...

Volkmann o anda yeni kazılmış toprağın içinde bir kafatası gördü. Sonra. Molke'nin küreği kafatasını çevirince, ortaya bir ikincisi çıktı. Molke'nin rengi kaçtı, yere çöktü, cebinden eldivenlerini çıkarıp giydi, kafataslarından birini kaldırıp yere, yanına koydu; sonra da ötekini. Eldivenli parmaklarını yeni kazılmış toprağa daldırıp yokladı. [262] Bir sürü kemik. İki cesetten artakalanlar. Volkmann cesetlerin uzunca bir süredir burada gömülü olduklarını düşündü. Kafataslarını arkasında düzgün birer delik vardı. Molke uzaklaşıp kustu.

- Üstlerini kapat...

- Ama... Molke elinin tersiyle ağzını sildi.

- Dediğimi yap. Üstlerini kapat, Felder'i başka yere gömeriz.

Molke'nin alnı ve yüzü ter içindeydi, Volkmann Molke'nin Felder'in kanlı cesedinden etkilenmediğini, buna rağmen iki iskeletten rahatsız olduğunu düşünüp şaştı. Bir saat kadar sonra arabayla kente dönerlerken, Molke sessizdi. Yağmurda başlamıştı. Molke, Kurfürstendamm'a varmadan önce arabayı bir benzin istasyonuna çekti, istasyonun yanındaki kafeteryayı gösterip motoru kapadı.

- Gel, birer kadeh bir şey içelim.

Elleri titriyordu. Volkmann peşinden kafeteryaya girdi, gürültücü kamyon şoförlerinden uzak, sakin bir masa buldular. Volkmann kahve ısmarladı, Molke de duble şnaps. Sonra döndü, pencereden dışarıya, sabah trafiğine daldı. Garson yanlarından uzaklaştıktan sonra Volkmann arkadaşına döndü. Yaşlı adam kadehinin yarısını bir dikişte bitirdi, yine camdan dışarı bakmaya başladı. Eliyle ensesinin kökünü ovuşturuyordu.

- Bulduğumuz kemikler konusunda ne yapıyoruz?

Molke, Volkmann 'a bakıp usulca cevap verdi.

- Hiç. Her kimse, uzun zaman önce öldürülmüş. Felder gibi bir pezevengin onların yanına gömülmesini istemedim, hepsi bu.

- Anlamıyorum.

Molke arkadaşına baktı.

- O cesetler, savaştan beri orada.

- Nasıl böyle emin olabiliyorsun?

- Joe, ben Berlin'de doğdum. Babam da. *Sicherheitsdienst*[3] ve SS insanları alıp Grünewald'a götürür, enselerine kurşunu yapıştırırdı. [[3] İç Güvenlik Kuruluşu, (ç.n.)] Komünistler, sosyalistler, Yahudiler. Kamplara ya da hapishanelere göndermek istemedikleri insanlar. Onları ormana götürüp vurdular.

Bir an düşündü, benzerlik ilk kez aklına geliyordu.

- Aynı bizim Felder'e yaptığımız gibi. Tek fark, bu insanlar Felder gibi değildi. Onlar sadece normal insanlardı.

- Nasıl bu kadar emin konuşabilirsin?

- Cesetler hakkında mı? Babam Flossenberg'deydi.

Volkmann gözlerini kırpıştırdı.

- Yahudi miydi?

- Hayır, sosyalistti. Kırk dörde kadar saklanmayı becerdi. Sonunda bir gece Sicherheitsdienst saklandığı evi bastı. Onu götürdüler, yataklık edenleri de. Amcamı, karısını, iki küçük çocuğunu Grünewald'a götürdüler. Babamı da kampa. Önce Ravensbrück, sonra Flossenberg.

- Baban orada mı öldü?

Molke başını salladı.

- Hayır, yaşadı. Beş yıl öncesine kadar, Hamburg'daki bir yaşlılar yurdunda yaşadı. Bence Berlin'de çok fazla acı anısı vardı.

Molke sustu, gözlerini pencerenin ötesinde akan trafiğe çevirdi.

- Savaştan sonra döndüğünde, bambaşka biriydi. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Flossenberg, içinde ne varsa, alıp götürmüştü. Bir daha hiç aynı adam olmadı. Annemden boşandı. Annem artık bir hayaletle yaşayamayacağını söylerdi. İşte tam da öyleydi, bir hayalet.

Molke'nin gözlerinde derin bir üzüntü vardı.

- En ilginç olanı da ne, biliyor musun? Babam öldüğünde, Flossenberg'deki kamp muhafızı SS'lerden biri, Münih'te mahkeme karşısındaydı. O pezevengi yargılayabilmek için on beş yıl beklediler. Ama herifin o kadar iyi bir avukatı vardı ki, her seferinde yasanın boşluklarından yararlanarak kurtuluyordu. Herif seksenine falan olmalıydı. Çıplak elleriyle adam öldürmüş. Jüri herifin yaşına bakıp acıdı, sağlığını da göz önünde bulundurarak hafif bir cezaya çarptırarak tecil etti; bir yıl.

Molke dişlerini gıcırdattı:

- Babamı gömdükten bir hafta sonra, "Münchner Post'ta bir resim gördüm.

Yaşlı SS gülümseyerek mahkemeden çıkıyor. eliyle ailesini ve dostlarını selamlıyordu. Bana hiç de ölüme yaklaşmış görünmedi. O pezevengin kellesine bir kurşun yerleştirmek için neler vermezdim. Avukatı ne dedi, biliyor musun? "Adalet yerini buldu" dedi.

Molke başını salladı:

- Bu dünyada yaşadıkça, adalet diye bir şeyin olmadığını öğreniyorum. Gerçek adalet yok. Eski bir atasözü vardır: her günahın bir İntikam Meleği var, derler. Ama meleği hiç göremedim. Anladın mı?

Molke tereddüt etti, Volkmann'a baktı:

- Ya senin ihtiyar? Hâlâ hayatta mı, Joe?

- Evet.

- Görüşüyor musun?

Volkmann başını çevirdi, pencereden dışarı baktı. Molke'ye anlatmak isterdi, ama tereddüt etti. Şimdi değil. Burada olmaz. Başka zaman.

- Tabiî.

- Şanslısın Joe. Oğullar da babalarına, en az babaların oğullara duyduğu kadar ihtiyaç duyar.

Yirmi ikinci kısım

Karayoluyla Frankfurt'tan Hamburg'a gitmek uzun bir yolculuk gerektirir, Volkmann'ın da neredeyse bütün günü yolda geçti. Sabah saat onda kızı geçirmiş, apartmanın önünde park ettiği beyaz Volkswagen'e binerek Strasbourg'a doğru yola çıkışını izlemişti. Hava açık ve berraktı, Volkmann Kassel'e kadar kuzey otoyolundan gitti, sonra da Lüneburg Heath çevresinden dolanarak Hanover'e saptı. Elbe Nehri'nin üzerinden geçerken saat beş olmuştu, batıya doğru devam etti, kentin yeni bölümüne, St. Pauli Mahallesi'ndeki Reeperbahn'a yöneldi. Hamburg'un merkezi Noel süsleriyle pırıl pırıldı, St. Pauli'nin ünlü kırmızı ışıklar sokağında da iğne atsan yere düşmeyecek gibiydi. Baron Kulüp'ün Holstenstrasse'de olduğunu öğrendi, arabasını ara yollardan birine park edip yürüdü. Günlerden pazar, saat de altıydı, ama gece kulübünün dışındaki mavi neon ışığı soğuk havada yanıp sönüyor, içeriden rock müziğin gürültülü nağmeleri geliyordu. Kulüp küçük ve temizdi, yine de içerideki yumuşak kırmızı ışık, burasının ahlaksız bir yer olduğu izlenimi yaratıyordu. Soldaki köşede minicik bir sahne, hemen karşısında da deri taklidi iskemleler, rahat koltuklar vardı. İki kız, kulübün tek müşterileri olan orta yaşlı iki adamla oturmuş sigara içiyor, çene çalıyorlardı. Tek bir ışıkla aydınlanmış sahnede nefis bir Filipinli kız, rock müziğin nağmeleriyle dans ediyordu.

Üzerinde sadece küçücük bir külot vardı, başının üstündeki televizyonda da hafif porno bir film oynuyordu. Volkmann barın arkasındaki kıza adını verdi, Herman Borchardt'la görüşmek istediğini söyledi. Kız beklemesini işaret etti, kısa bir süre sonra da peşinde bir adamla geri döndü. Uzun boylu, sarışın bir adam. Dudağının üzerinde, ince bir bıyık. Oldukça yakışıklıydı, soluk gri pahalı bir takım giyiyordu, ama keyifsiz bir hali vardı. Volkmann karşısındakinin bir zamanlar Heidelberg'de okuduğuna inanmanın güç olduğunu düşündü. Elinde bir cep telefonu vardı, Volkmann kendini tanıtınca boş bir masayı işaret etti. Volkmann gereken bütün soruları sordu, karşısındaki sessizce dinleyip gereken cevapları verdi; Volkmann'ın işi bittiğinde Borchardt'ın söyleyecek fazla bir şeyi olmadığı, konuyla da hiç ilgilenmediği anlaşılmıştı. Arada bir kulübü kolaçan ediyor ya da saatine göz atıyordu. Winter'in ölümüyle ilgili ayrıntıları merak etmedi, Heidelberg'deyken Winter'i yakından tanımamış olduğunu anlattı. Winter'in arkadaşlarına gelince, hiçbirini hatırlamıyordu. Winter'le ara sıra da olsa üniversitede ya da davetlerde karşılaştıklarını söyledi, ama ne Kesser'i, ne de Winter'in siyasal görüşlerini hatırlamıyordu. Borchardt'ın ilgi duymaya başladığı tek an, Volkmann'ın Winter'in uyuşturucu kullanıp kullanmadığını sorduğu zaman oldu. Borchardt gülümsedi: - Üniversitede herkes uyuşturucu kullanırdı, Herr Volkmann, sert ya da hafif. Winter'in ölümü

uyuşturucuyla mı ilgili?

- Bilmiyorum, Herr Borchardt.

Borchardt omuzlarını silkti:

- Size yardım edemediğim için üzgünüm, Volkmann. Ben Heidelberg'de sadece bir yıl kaldım, bu bile yeterliydi. Winter'i neredeyse hiç hatırlamıyorum. [267]

Volkmann genç adamın gözlerine baktı, doğru söylüyor gibiydi.

- Erica'yı hatırlıyor musunuz?

Borchardt sırıttı.

- Kim hatırlamaz? Hep çok güzel bir kızdı. Erkeklerden hepsinin rüyasını ıslatırdı.

Konuşmanın sona erdiğini belli etmek istermiş gibi cep telefonunu aldı. Volkmann ayağa kalktığında, Borchardt gülümsedi:

- Onu görürseniz, sevgilerimi iletin lütfen.

Saat yedi olmuştu, ama geceyi Hamburg'da geçirmektense yeniden yola düşmeyi, Frankfurt'a dönmeyi kararlaştırdı. Kassel'de kısa bir yemek arası vererek güneye gitmek beş saatini aldı. Frankfurt'a girdiğinde, saat bire geliyordu. Kızın dairesine çıkmadan önce şoför koltuğunun altındaki Beretta'yı çıkardı, cebine koydu. Vücudu yorgunluktan sızlaya sızlaya bir kahve yaptı. On dakika boyunca kanepede oturup gözlerini dinlendirdi, sonra da oturma odasından başlayarak bütün evi aradı. Ne aradığını bilmiyordu, kızın kişisel eşyalarını karıştırmak da hoşuna gitmiyordu, ama bunu yapmak zorunda olduğunu düşündü.

Bilgisayar monitörünün yanında bir deste kâğıt, bir de ahşap dosya dolabı vardı. Önce kâğıtlara baktı. Çoğu kızın işiyle ilgili yazı taslakları ve yazışmalardı; onların yanında da gazete veya dergi kupürleri, popüler Alman dergilerinde çıkan yazıları, falan. Dosya dolabı kilitli değildi, açtı: alfabetik sırayla dergi yazıları ve editörlerle yazışmalar. Yatak odasındaki dolap ve çekmeceleri ararken kızın parfümünün farkına vardı. Elbise ve çamaşırları düzenli bir şekilde çekmecelere yerleştirilmişti, külot ve çorapların altında, Paraguay pulları taşıyan, lastikle birbirine tutturulmuş bir dizi mektup buldu. Bir iki İspanyolca tebliğin dışında hemen hepsi Almanya'ydı, hepsi de Rudi Hernandez imzasını taşıyordu. Mektupları yerine koyup öteki çekmecelere bakmaya girişti. Yeni bir mektup destesi buldu, bir yıl öncesinin damgasını taşıyan, Darmstadt'tan gönderilmiş mektuplar. Kızın erkek arkadaşından gelen mektuplar olduğunu anladı. Şilteyi kaldırınca iki eski günlük buldu. Sayfalardan çoğu okunaksızdı, üstelik yazıların önemli bir bölümü de alışveriş listeleriyle, kız arkadaşlarıyla buluşma tarihlerinden oluşuyordu. Günlüklerde

Karen Holfeld ya da Gries adına rastlamadı, ama her iki günlüğün de adres bölümlerinin yırtılmış olduğunu gördü. Aynalı elbise dolabının en üst rafında iki tane ince fotoğraf albümü buldu. Albümlerden biri Erica'nın çocukluk resimleriyle doluydu. Erica ile kız kardeşini, annesini gösteren, muhtemelen de Arjantin'de çekilmiş resimler; bazıları deniz kıyısında, bazıları da geniş bir villaya benzeyen bir yerin bahçesinde, arka planda da, beyaz duvarları kaplayan begonviller. Bir iki resimde de Erica bikiniyle görünüyor, uzun bacakları ve dolgunlaşmaya başlayan göğüsleri dikkat çekiyordu. Albümün sonundaki selofan sayfaları karıştırdı, en sonda da sarışın bir kadınla, Erica'nın annesiyle birlikte bir yüzme havuzunun çevresinde duran, içkilerini yudumlayan kadın ve erkeklerden oluşan bir grup resmi buldu. Fotoğrafçı kamerasını iyi ayarlamamış olacak, resimdekilerin yüzü bulanıktı, yine de Latin'den çok Avrupalıya benziyorlardı. İkinci albümde Erica'nın genç kızlığında çektirdiği resimler vardı, Heidelberg'deki arkadaşları, Rudi Hernandez. Hernandez'in evinde gördüğü resmin eşi. Albümleri yerlerine koydu. Dolabın tabanında eski takı, incik boncuk, eski plak ve kasetlerle dolu bir kutu vardı, o kutunun içindekileri de dikkatle inceledi. Askıdaki elbiseleri elden geçirdi, ceplerini karıştırdı, ama ilgisini çekecek hiçbir şey bulamadı. Her şeyi yerli yerine koyduğundan emin olduktan sonra, banyoya geçti. Parfümler, makyaj malzemesi, küçük şişelerde haplar falan.

Mutfağa dönüp kahve fincanını çalkaladı, çengele asıp oturma odasına geçti, kanepeye oturdu. Borchardt'ın söylediklerinden sonra, elinde Lubsch'la yeniden görüşmeye çalışmak dışında çare olmadığını düşündü. Beş dakika kadar oturduktan sonra ayağa kalktı, telefonun yanındaki rehberlerin arasından ticarî numaraları kapsayanı seçti, Mainz'daki adı ve adresi buldu. Adresi ve telefonu bir kâğıda yazdı, kütüphanenin yanına gidip Rheinland-Pfalz eyalet haritasını buldu. Haritanın arkasında Mainz'ın kent halitası da vardı, aradı, Karen Gries'in katedralin arkasındaki sokakta bulunan dükkânının yerini buldu. [269]

Stockholm, İsveç.

12 aralık, 19.30

Büyük şöminesi, çam ağacından yapılma masalarıyla sıcak ve samimi bir hava taşıyan restoran, Saltsjöbaden'da, Stockholm'ün on kilometre kuzeyinde, deniz kıyısındaydı. Restoranda onlardan başka yedi, sekiz müşteri daha vardı, geleneksel İsveç nezaketine uygun olarak, Shaeffer ve arkadaşıyla ilgilenmediler. Shaeffer bir ağız dolusu nefis Baltık ringası çiğnedi, peşinden de buz gibi biradan bir yudum aldı ve "Yemek kusursuz" diye düşündü. Tek derdi, karşısındaki herifti. Türk ağzını neredeyse hiç açmamıştı. Uzun boylu, zayıftı, koyu kahverengi gözleri hep dalgın bakıyordu. Otuzlarına yaklaşıyor gibiydi, zamanından önce seyrelmeye yüz tutmuş saçlarını geriye taramış, üzerine

uymayan, ucuz bir takım elbise giymişti.

Yakışıklı yüzü sürekli somurtuyor, Shaeffer'e aldırmaz gözlerle bakıyordu. Konuşmaya başladığında, Shaeffer adamın ellerinin üstündeki koyu pembe yara izlerini gördü. Shaeffer masanın üzerinden baktı:

- Umarım yemeği beğenmişsindir?

Kerim Özçelik maden suyunu yudumladı, sakin bir şekilde cevap verdi:

- Evet, teşekkür ederim.

Terbiyeli, ama mesafeli. Sanki Shaeffer'den hoşlanmıyormuş gibi. Daha buluştukları dakikadan itibaren, Türk sinirine dokunmuştu. Nefis smörgüsbrod olmasa, diye düşündü Shaeffer, bütün gecenin içine edilecekti. Hemen hemen bir saat sonra, yemekten ve hazmı kolaylaştıran içkilerden - Türk yine maden suyu içmişti - sonra garson paltolarını getirdi.

Shaeffer ile arkadaşı soğuk ve karlı sokağa çıktı. Sokağın hemen ötesinde, donmuş denizle biraz ilerideki ıssız limana hâkim ahşap bir teras vardı. Türk'ün burayı neden seçtiğini anlamak güç değildi, burası bir çeşit sayfiye yeriydi. Shaeffer görmeden önce de öyle olduğunu tahmin etti, ne var ki kışın ıssızlaşıp sessizleşmiş, sanki kış uykusuna yatmıştı. [270] Stockholm'den buraya gelirken yolda neredeyse hiç arabaya rastlamamışlardı. Bir araba onları izlese hemen görmeleri işten bile değildi. Genç adamın eski paltosunun yakasını kaldırmasını, yün eldivenleri eline geçirmesini izledi. Türk bir işaret yapınca da peşine düştü. Limana doğru yürümeye başladılar. Birkaç dakika boyunca bomboş kaldırımı arşınladılar. Türk konuşmuyordu. Solukları, donmuş Baltık havasında buharlaştı. Restoranın sıcak odun ateşinden sonra, Shaeffer dişlerinin birbirine çarpmasına engel olamadı. Açık ve berrak bir aralık gecesiydi. Güneyde, Stockholm adı verilen adalar topluluğunun ışıkları göz kırpıp duruyordu. Shaeffer bir sokak lambası altında durup donmuş denize bakmaya başlayan adamın yakışıklı yüzünü görüyordu. İfadesiz bir yüz. "Konuşma zamanı geldi" diye düşündü.

- Planda değişiklik olmadı değil mi? diye sordu Özçelik.

- Olmadı.

Adam palto cebinden buruşuk bir paket çıkarıp bir sigara yakarken, Shaeffer tereddüt etti. Türk ağız dolusu kokulu duman üfledi, dalgın gözleriyle donuk denize bakmaya devam etti.

- Ya sen, son dakika şüpheleri falan var mı? diye sordu Shaeffer.

Genç adam başını salladı.

- Yok.

Türk'ün cevabında bir kararlılık vardı, döndü, Shaeffer'e baktı.

- Seninkiler sözlerinde duracaklar mı?

- Tabiî... dedi Shaeffer.

- Maddî şartlara gelince... Siz kendi bölümünüzü tamamlar tamamlamaz, İsviçre'deki hesaba gerekli havalenin yapılması için yetki aldım.

Türk başını çevirdi, sanki paranın hiç önemi yokmuş gibi dalgındı yine. Türk karanlık ve soğuk denize bakarken, Shaeffer cebinden bir zarf çıkardı, uzattı.

- Gerekli bütün ayrıntılar burada. Ezberledikten sonra, yok edersin. Uçak biletini sahte pasaportundaki isme göre aldık. Pasaport fotoğrafına çok dikkat etmeni öneririm. Çektirdiğin o fotoğrafa benzemen gerekir. Bir de elbiselerin, kimliğine uymalı. Bir liste yaptım, zarftaki para masraflarını karşılamaya yetecektir. [271]

- Kimliğimle ilgili bir değişiklik var mı?

Shaeffer başını salladı.

- Hayır. Berlin'deki bir elektronik şirketiyle ticaret yapan bir işadamısın. Gümrükte bir sorunla karşılaşırsan, zarftaki telefon numarasını ver, işe yarar.

Shaeffer durakladı:

- Ne yapacağını biliyorsun. Yine de sana önce çevreni iyi tanımanı öneririm. Anlaştığımız gibi, tekne gölün kıyısında olacak. Hep toplu taşıma araçlarını kullan, taksiye binme. Böylece seni hatırlamaları daha güç olur. Soru var mı?

Türk zarfı cebine yerleştirdi. Shaeffer devam etti.

- Güvenli eve vardığında, bizimkiler İsviçre'ye girmeni sağlayacaklar. Oradan sonra yalnız başına kalacaksın.

Türk ender tebessümlerinden biriyle güldü, yüzünde kadere razı olmuşluk vardı.

- Tabiî, eğer hayatta kalırsam.

Shaeffer gülümsedi.

- Kalacağından eminim.

- Allahaısmarladık.

Shaeffer, "Güle güle" dedi, Türk arkasını dönüp karla kaplı sokakta yürüyerek, gözden kayboldu. Türk Stockholm'ün Skansen Mahallesi'ndeki apartmana girdiğinde kar yağıyordu. Gıcırtılı asansöre binip sekizinci kata çıktı. Duvarlarda, anlamadığı dillerde yazılmış şeyler vardı. Gürültülü ve kalabalık

apartman göçmen çığlıklarıyla sarsılıyordu. Asansörün geçtiği her katta etnik müzik duyuluyor, çocuklar anlaşılmaz dillerde bağırıyordu. Babil Kulesi diyordu apartman sakinleri buraya. Afrikalılar, Araplar, Vietnamlılar, Türkler, Kürtler. Daha iyi bir hayat düşleyen, sonunda, bir kâbus uğruna onurlarından olduklarını anlayan göçmenler.

Binanın harap görüntüsüne rağmen, Türk'ün dairesi Stockholm'e hâkimdi. Işıkları yaktı, paltosunu çıkardı, gidip kendisine bir maden suyu doldurdu. Bir yudum aldı, pencerenin yanına gidip durdu. Lapa lapa yağan karın arkasında kentin ve limanın ışıkları yanıp sönüyordu. Sivas'ın mavi dağlarına düşen kar gibi. [272] Buradaki daha yoğun, daha sonsuzdu. Bir an evi, Leyla'yı düşündü. Cebindeki zarfı çıkarıp yırtarak açtı, içindekileri dikkatle okurken kafasındaki düşünceyi kovmaya çalıştı. Yarım saat kadar sonra kâğıtları yeniden zarfa koydu, zarfı cebine yerleştirdi, eski masanın üzerindeki pakete uzanarak bir Türk sigarası yaktı.

Toplantıda onu rahatsız eden bir şey vardı. Aslında, tüm işte vardı ya... Tam istediği gibi olmayan bir şey. Daha başından beri hissetmişti bunu. Yine de, bilerek kabul etmişti; hayatının yasla dolmasına neden olan adamı öldürmeyi öyle çok istiyordu ki... Kendi hayatı yandıktan sonra, kadere razı olmayı, istenenleri yapmayı kararlaştırmıştı. Leyla için.

Allah onunla beraberdi, bunu ta kemiklerinde hissediyordu. Ellerindeki ve kollarındaki pembe yaralara baktı. Yine Leyla'yı düşündü. Kendisine bakan derin, koyu kahverengi gözlerini, süt gibi beyaz tenini, saçının temiz kokusunu, dudaklarındaki soluğun bal gibi tadını, yıllar önce, babasının dağ köyünde onu ilk görüşünü. Yalınayak, masum bir kız. Onun için fazla güzel. Şöminenin üzerindeki fotoğrafa baktı, acı ne kadar eski olursa olsun, yeniden ağlamak istedi. Gülümseyen Leyla. Güzel Leyla.

Maden suyunu bitirip bardağı bıraktı, beynine yerleşen düşünceyi kovmaya çalıştı: eti yakan alevler, kafalarını kazıtmış adamların yüzündeki sadist gülüş, kurbanlarının çığlıklarını duyunca patlattıkları kahkahalar. Bir de Leyla, sevgili Leyla, hareketsiz. Ona bütün bunları nefret yaptıracaktı. Nefret öldürme isteği doğuruyordu. Sigarasının külü pantolonuna düştü, düşüncelerini dağıttı; külü silkeledi, sigarasını söndürdü, sonra gözleri doldu.

Birkaç dakika sonra parlak mavi namaz seccadesini almış, pencereye doğru yaymıştı. Dualarını okuduktan, Leyla için de dua ettikten sonra, seccadeyi katladı, öpüp alnına götürdü, sonra ateşin yanındaki rafın üzerine koydu.

Yirmi üçüncü kısım

Mainz

Volkmann Wiesbaden'a kadar A66 otoyolundan gitti, sonra Ren Nehri'ni aşarak, saat ona doğru Mainz'a girdi. Ford'u katedralin hemen yakınında, yirmi dört saat açık olan otoparka bıraktı, sonra da Karen Gries'in adresine doğru yürüdü. Marktplatz, Noel alışverişi için gelenlerle doluydu. Ana caddeden, alışveriş merkezleri ve dükkânların sıralandığı bir dizi dar ve dolambaçlı sokak ayrılıyordu, Karen Gries'in dükkânı da bir çağdaş sanat galerisinin üzerinde, birinci kattaydı. Volkmann yarım saat boyunca aşağı yukarı gezindi, sokaklar ile aralıkları Erica'nın evindeyken incelediği haritayla bağdaştırmaya çalıştı.

Gökyüzü bulutlarla kaplıydı, katedralin önünde gezinirken, kafasındaki planın ayrıntılarını düşündü. Hemen karşısında bir bar vardı. Barın kapısının üzerindeki levhada *Zum Dortmunder* yazılıydı. Barın yaklaşık yetmiş metre ilerisinde bir alışveriş merkezi, merkezin birinci katında da şık bir *Konditorei*[1] gördü. [[1] Almanca "pastane." (ç.n.)] Konditorei'ın geniş camları aşağıdaki sokağa bakıyordu, Volkmann buradan Karen Gries'in dükkânını rahatlıkla görebileceğini düşündü. Bir Frankfurter Zeitung alıp pastaneye çıktı, pencerenin yanında bir masa seçti, kahve ısmarladı. [274]

Sigara yakıp ayaklarının altındaki sokağı izledi. Her iki taraf da açıkça görülüyordu, Karen Gries'in sokağın karşı sırasında, elli metre kadar ilerideki dükkânı gözlerinin önündeydi. Kahvesini getiren garson kıza, Konditorei'ın kaça kadar açık olduğunu sordu. Genç kız alışveriş merkezinin saat sekizde kapandığını, kendilerinin de bundan on beş dakika önce servisi kestiklerini anlattı.

Volkmann pastanede yirmi dakika daha kaldı. Aşağıdaki sokakla ilgili ayrıntıları beynine kazıdığından emin olunca da, gazetesini katlayarak, cebine soktu. Merdivenlerden inip sokağa çıktı, karşı kaldırıma geçti.

Sokağın karşı tarafında, Karen Gries'in dükkânıyla aynı sırada, iki dar aralık vardı. Aralıklardan biri bir fırıncı dükkânının arka avlusuna, öteki de halka açık bir otoparka çıkıyordu. Karşı sırada da üç aralık olduğunu biliyordu, ikisinin haritada yer almadığını belirlemiş, hepsini de gezip incelemişti. Planın başarılı olması, Karen Gries'in oltaya takılacağını varsaysa bile, büyük ölçüde şansa, biraz da zamanlamaya bağlıydı. Dar bir merdivenin tepesinde bir sahanlık, bir de camlı kapı vardı. Basamaklar kırmızı halı kaplıydı, buzlu camın üzerinde de Lederwaren bei Bruno & Karen Gries yazılıydı.

Karşılıklı iki duvar da plastik torbaların içine konmuş deri giysilerle doluydu. Volkmann dükkâna girdiğinde, derinin tatlı kokusunun bütün odayı kapladığını hissetti. Orta yaşlı, tepesi açılmaya yüz tutmuş satıcının bir kadın müşteriye bir deri etek gösterdiğini gördü. Satıcının hemen arkasında cam kapılı bir büro,

büroda da Doğulu bir kadınla konuşan, kısa sarı saçlı, deri tulum giymiş güzel bir kız vardı.

Volkmann kısa saçlı sarışın kızın Karen Gries olduğunu tahmin etti. Tepesi açılmak üzere olan orta yaşlı adam da Gries'in kocası olmalıydı. Volkmann raflardaki çeşit çeşit deri eşyaya baktı, bir süre sonra arkasında sesler duydu, döndüğünde sarışın kızın Doğuluyla birlikte kapıya doğru yürüdüğünü gördü. Sarışın kız Doğuluya bir poşet uzatıp yanağından öptü, müşterisini kapıya kadar geçirdikten sonra da Volkmann'a döndü.

- Yardımcı olabilir miyim?

Gülümsüyordu. Volkmann kızın vücudunun giydiği deri tuluma göre biraz geniş olduğunu düşündü. Çok seksi bir yüzü vardı. Volkmann yakından bakınca kızın güzelden çok çekici olduğunu, gereğinden fazla makyaj yaptığını düşündü. Dudakları ve tırnakları aynı parlak kırmızıya boyanmış, kollarına ve boynuna pahalı altın zincirler dolamıştı.

Deri tulumunun fermuarı biraz açılmış, göğüslerinin arasındaki derin aralığı gözler önüne sermişti. Neresinden bakılırsa bakılsın, kızın vücudunun kusursuz olduğu belliydi. Giydiği deri tulum da ona yatak odası için yaratılmış bir dişi görünümü veriyordu. Volkmann tehlikeden fazla hoşlanmasa, Lubsch gibi birine kapılacak bir kıza benzemediğini düşündü. Kızın Volkmann'a bakışından, erkeklerden çok hoşlandığı anlaşılıyordu.

- Karen Gries misiniz?

- Evet.

- Benim adım Volkmann, Frau Gries. Erica Kranz'ın arkadaşıyım.

Kadının yüzündeki tebessüm dondu, o anda kapı açıldı, içeriye genç bir çift girdi. Gelenler raflardaki giyeceklerle ilgilenirken, Karen Gries döndü, kendini zorlayarak çifte gülümsedi, sonra bakışlarını yeniden Volkmann'a çevirdi. Tebessüm yine kaybolmuştu.

- Yine ne istiyorsunuz?

- Sizinle Wolfgang Lubsch konusunda konuşmak istiyorum. Konuşabileceğimiz sakin bir köşe var mı, Frau Gries?

- Adınız neydi?

- Volkmann, Joseph Volkmann,

Volkmann gazeteci kimliğini kızın gözüne dayadı.

- Buraya neden geldiniz?

- Arkadaşınız Lubsch dün akşam beni ve Erica'yı kabul etti. Ama pek yardımcı

olmadı. Lubsch'la yeniden buluşmam gerek.

Karen Gries'in yüzü öfkeyle kızardı.

- Buraya gelerek zaman kaybediyorsunuz, Herr Volkmann. Bir de Lubsch arkadaşım değil, uzun zaman önce tanıdığım biri. Erica onunla konuşmak istediğini söyledi, onu bulmak için yardımımı istedi. Bütün yapacağım buydu. Şimdi, eğer sizin için bir sakıncası yoksa Herr Volkmann...

Genç kadın döndü, müşterisinin işini bitirmek üzere olan tepesi açık adama sabırsızlıkla baktı. [276]

Adam karısının bakışlarını gördü, Volkmann'a belli belirsiz gülümsedikten sonra, yeniden müşterisiyle ilgilenmeye koyuldu.

- Frau Gries, Lubsch'un yardımına ihtiyacım var, dedi Volkmann. Siz onunla temasımı sağlayabilecek tek kişisiniz.

- Size söyledim, zaman kaybediyorsunuz. Size yardımcı olamam. Sizin sorununuzla ilgilenmiyorum bile. Şimdi, size iyi günler dilerim, Herr Volkmann.

Genç kadın arkasını dönmek üzereyken,

- Bu konuyu halletmek için iki yol var, Frau Gries, dedi Volkmann.

Kadın tereddüt etti,

- Ne demek istiyorsunuz?

- Ya beni dinler, istediğimi yaparsınız ya da polise telefon eder, onlara ne kadar yaramazlık yaptığınızı anlatırım. Eminim, aranan bir teröristle bağlantınız olduğunu duyarlarsa, çok ilgilenirler. Siz daha parmağınızı oynatmadan antiterör timleri burayı basar, sizi ve kocanızı sorguya çeker. Müşterilerinizin bütün bunları gazetede okuduklarını bir düşünün. Beni anlıyorsunuz değil mi, Frau Gries?

Kadının gözlerinde şimşekler çakıyordu,

- Beni tehdit etmeye mi çalışıyorsunuz, Herr Volkmann?

- Hayır, sadece yardımınızı istiyorum. Tabiî, kocanıza hâlâ Wolfgang Lubsch'la düzüştüğünüzü de söyleyebilirim.

Karen Gries gözlerini Volkmann'a dikti. Ağzı büzüldü, yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

- Kim oluyorsunuz siz? Nasıl olur da beni böyle suçlarsınız?

- Onunla hâlâ görüşüyorsunuz, yalan mı?

Tepesi açılmakta olan adam müşterisini kapıya kadar geçirdi. Volkmann adamın durup onlara baktığını, sonra da bir şeyler olduğunu hissedip, öteki iki müşteriye bile bakmadan yanlarına yaklaştığını gördü.

- Yolunda gitmeyen bir şey mi var, Karen? Yardımımı istiyor musun?

Karen hızla kocasına dönüp,

- Bruno, dedi, bu bey Herr Volkmann, bir arkadaşımın meslektaşı. Onunla özel görüşmem gerekiyor. Bana bir iyilik yapıp dükkânla ilgilenir misin? [277]

Adam Volkmann'ın elini sıktı.

- Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Herr Volkmann.

Karısına döndü, elini kadının beline koydu.

- Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?

- Tabiî, Bruno.

Karen Gries gülümsedi.

- Sen müşterilerle ilgilensen, daha iyi olur.

Volkmann'a döndü, iş konuşur gibi:

- Büroya geçelim, Herr Volkmann, dedi.

Volkmann genç kadının peşinden gitti. Girdikleri büro deri elbiseler giymiş manken fotoğraflarıyla doluydu. Duvarlarda gece kulübü yıldızlarının, şarkıcıların imzalı resimleri asılıydı. Odanın önemli bir bölümünü kaplayan masanın üzerinde bir sürü moda dergisi vardı. Karen Gries kapıyı kapattıktan sonra masanın arkasına geçip koltuğa oturdu, ciddi bakışlarını Volkmann'a dikti. Cam kapının ötesinde, kocasının yeni gelen çiftle ilgilendiğini gördü.

- Buraya gelmekteki muradınız nedir? Kızın bakışları soğuktu, fermuarın altındaki iri göğüsleri öfkeden kalkıp kalkıp iniyordu.

- Rüdesheim'da bizim için bir buluşma ayarladıktan sonra, Lubsch'la görüştünüz mü, Frau Gries?

- Hayır. Size söyledim, benim bu işle bir ilgim yok. Büyük bir yanlışlık yapıyorsunuz.

Volkmann genç kadının yüzüne baktı, yalan söylediğinden emindi:

- Lubsch pek yardımcı olmadı.

Karen Gries'in sabırsız bakışından bunu daha önceden bildiğini anladı.

- Nerede olduğunu biliyor musunuz, Frau Gries?

- Hayır, bilmiyorum.

- Ama onunla temasa geçebilirsiniz.

Karen Gries öne eğildi, manikürlü ellerini masanın üzerine koydu.

- Beni dinleyin. Lubsch oyun oynanacak insanlardan değildir. Buraya gelip beni tehdit etmekle nasıl bir tehlikeye atıldığınızın farkında mısınız? Canınız yanabilir, Volkmann; çok yanabilir. [278]

Adamın yüzüne baktı:

- Sadece çenedeki bir çürükten söz etmiyorum. Aynı şey, Erica için de geçerli. Polisi ararsanız, Lubsch bundan hiç hoşlanmayacaktır. Beni anlıyor musunuz?

- Lubsch'la temasa geçmenizi istiyorum. Benimle yeniden görüşmesini söyleyin.

- Delirdiniz mi? Cehenneme kadar yolunuz var, Volkmann, defolun buradan...

Karen Gries ayağa kalkarken, Volkmann saatine baktı.

- On biri çeyrek geçiyor, Frau Gries. Lubsch'la bu akşam yedide buluşmak istiyorum. Bu da size onunla konuşmak için yeterince zaman bırakıyor. Yoksa telefon etmek zorunda kalırım.

- Volkmann, siz çıldırmışsınız. Şimdi buradan gidin, hemen.

- Ne kadar çılgın olduğumu bilmek ister misiniz?

Volkmann masanın üzerindeki telefonu kaldırdı, kızın şaşkın bakışları altında numaralara basmaya başladı.

İkisi de telefonun açıldığını duydular, sonra, "*Polizei*..." dedi Volkmann. Kızın yüzüne baktı, gözlerinin şaşkınlık ve dehşetten fal taşı gibi açıldığını gördü. Sonra Karen Gries elini uzattı, telefonu kapattı.

- Başından beri Erica'yı dinlememeliydim, dedi Karen Gries.

Volkmann ahizeyi yerine bıraktı.

- Yedide. Eğer Lubsch bir dakika gecikirse, telefon ederim.

Kızın yüzü kızardı:

- Nerede?

- Sokağın karşısında, Zum Dortmunder adlı barda. Benimle tam yedide buluşmasını söyleyin. Onunla yalnız konuşmak istediğimi de. Sadece konuşacağım. Kabalığa falan gerek olmayacak, anladınız değil mi? Erica'yla konuşmaya da çalışmayın, artık Almanya'da değil.

- Umarım ateşle oynadığınızın farkındasınız, Volkmann.

- Bırakın da bunu ben düşüneyim.

Volkmann döndü, kapıdan çıktı. Yer altı otoparkına gitti, arabasını alıp Ren Köprüsü üzerinden Wiesbaden'a geçti. [279]

Önünde sekiz saat vardı, Wiesbaden'dan çıkıp ara yollardan kuzeye, Ren Nehri'nin ardındaki tepelere doğru gitti. Ünlü kaplıca kenti Bad Schwalbach'a varınca, doğuya döndü ve büyük Ren-Taunus Doğa Müzesi'ne yöneldi.

Bütün yol kırk dakikasını almıştı. Yaz aylarında park turist ve kampçı dolardı, ama şimdi, kışın ortasında büyük ve ıssız bir yerdi, rüzgâr tepeleri kaplayan çam ve köknarların arasında ıslık çalıyordu. Hava buz gibiydi. Bad Schwalbach'tan çıktıktan on beş dakika sonra, göl yolunu gösteren levhayı gördü. Yoldan ayrıldı, gölü görmeden önce ormanda elli metre kadar ilerledi. Arabadan inip kapıları kilitledi, ağaçların arasındaki patikadan yürümeye başladı. Beş dakika sonra küçük gölün kıyısındaydı.

Çevrede tek bir canlı yoktu, buz gibi rüzgâr gölün hareketli sularını yalayarak esiyordu. Hemen karşısında, suda on metre kadar uzanan dar bir ahşap iskele vardı. İskelenin üzerindeyse, küçük teknelerin bağlanması için kullanılan iki metre aralıklarla dikilmiş tahta babalar. İskelenin ucunda su oldukça derindi. Volkmann sigarasından bir nefes çekerek çevreyi inceledi, kafasındaki çeşitli senaryoları gözden geçirdi. Beş dakika kadar sonra sigarasını göle fırlattı, arabasına döndü, motoru çalıştırdı. Planı işlerse, göl rahatsız edilemeyeceği kadar uzak ve sessizdi.

Eğer planı işlerse.

Wiesbaden'a yöneldi, aradığı dükkânı kentin dış mahallelerinde buldu. Yirmi metre portakal rengi naylon ip, kauçuk kaplı bir el feneri ve dört tane yedek pil aldı. Satın aldıklarını torpido gözüne yerleştirdi, sonra da Frankfurt'a, kızın evine döndü. Yukarı çıktığında, ön odanın camları kapalıydı, ama çevre taze lavanta kokuyordu; mutfaktaki şişeden kendine bir viski doldurdu, sonra gidip kanepeye uzandı. Saatine baktı. İkiyi çeyrek geçiyordu. Mainz'a gitmeden önce iki saat uyumaya çalışacaktı. Dörtte uyandı, arabaya bindi, saat beşi biraz geçe Mainz'a vardı. [280]

Ford'a ihtiyacı olup olmayacağını bilemiyordu; her şey Lubsch'un yanında kaç kişi getireceğine ve nasıl bir arabayla geleceğine bağlıydı. Lubsch'un geleceğinden emindi, ama teröristin yalnız olmayacağını, silahsız gezmeyeceğini de biliyordu. Lubsch gibi adamlarla daha önce de tanışmıştı. Böylelerinin kalabalık bir sokakta ateş etmekten çekinmeyeceklerini biliyor, bu nedenle de planının başarıya ulaşması için hızlı hareket etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Arabasını yine aynı yer altı otoparkına bırakmayı kararlaştırdı. Karen Gries'in dükkânından sadece bir blok ötedeydi, ama arabaya acilen ihtiyacı olması durumunda, burası gerektiği kadar yakın sayılmazdı. Karen Gries'in Sokağına park etmeyi göze alamadı. Arabadan inmeden önce Beretta'yı kontrol etti. Tabancanın emniyet mandalının açık olduğundan emin olunca silahı ceketinin sağ dış cebine kaydırdı. El feneriyle yedek pilleri öteki cebine koyup naylon ipi de paltosunun iç cebine yerleştirdi.

Hava kararmıştı, ama sokaklardaki süsler ve evlerden gelen Noel ışıkları her yeri aydınlatıyordu. Kaldırımdaki kalabalığın arasına karıştı, dükkânın önündeki sokakta yukarı aşağı gidip geldi. Lubsch ve adamlarının erken geleceğini tahmin ediyordu. "Belki bir saat erken gelirler" diye düşündü. Emin olmak için tahminini doksan dakikaya çıkardı. Lubsch'un bara gelmeden önce birini göndereceğini, Volkmann oraya gitmeden önce de barı gözetleteceğini tahmin ediyordu. Lubsch ve adamları onun silahlı olmasını, üstüne üstlük saldırıya geçmesini bekliyor olamazlardı.

Bir gazete aldı, sabah kahve içtiği Konditorei'a çıktı, pencere yanında bir masanın boşalması için on dakika bekledi. Bir kahve ısmarlayıp gazetesini açtı, gözlerini yola dikti, gözlerini camdan sadece saatine bakmak için ayırıyordu.

On yedi otuz bir.

Bu kez gelen Mercedes minibüs değil, koyu lacivert bir Opel otomobildi. Yarım saat sonra, aynı arabayı yeniden gördü, Opel barın önünden geçti, köşeyi dönüp gözden kayboldu. [281] Araba aynı manevrayı üç kez tekrarladıktan sonra, Karen Gries'in dükkânının önündeki kaldıranın kenarında, elli metre ötede durdu. Opel'de üç kişi vardı, ikisi önde, üçüncüsü arkada. Volkmann şoför koltuğundaki adamın yüzünün sokaktan gelen Noel ışıklarıyla aydınlandığını gördü, hemen tanıdı. Lubsch.

Kızıl saçlı küçük adam aynı müflonlu rüzgârlığı giymişti, yüzü de açıkça görülüyordu, ama Volkmann oturduğu yerden öteki iki adamı göremedi. Beş dakika kadar sonra Opel'in arka kapısı açıldı, üçüncü yolcu indi, Karen Gries'in dükkânına doğru yürümeye başladı. Sanat galerisinin yanında, neonunda yeşil haç olan bir eczane vardı. Opel'den inen adam eczanenin girintisine yerleşti, cebinden bir gazete çıkarıp okur gibi yapmaya başladı.

Volkmann adamı tanıdı, Mercedes'tekilerden biriydi. Sokağın karşısından barı gözleyecekti, Volkmann adamın elinde bir walkie-talkie olduğundan emindi. Hızlı hareket etmek zorunda olduğunu biliyordu, yüreği hızla çarpmaya başladı, avuçları da terden sırılsıklamdı. Aşağıdaki sokak hâlâ alışverişçilerle doluydu.

Kalabalık onu gizleyecekti, ama öbür yandan da aynı kalabalık savunmasız ve tehlike altındaydı. Lubsch ve adamlarının ateş açması durumunda,

sokaktakilerden birinin yaralanması, hatta ölmesi işten bile değildi.

Volkmann yeniden saatine baktı. Buluşmaya daha kırk dakika vardı, ama Lubsch'un arabadan ayrılmasını ya da arabanın bir tur daha atmasını beklemeden, artık harekete geçme zamanının geldiğini düşündü. Lubsch'un yanında oturan adam sorun yaratacaktı, üstelik her şey Zum Dortmunder'i gözleyen adamın arabanın arka kapısını kilitleyip kilitlemediğine bağlıydı.

Volkmann sokaktaki insanların bir şeyler görmesinden çekinmiyordu; onların gözleri dükkân vitrinlerinde olacaktı kuşkusuz. Lubsch'un yan camdan baktığını, sonra da sabırsızlıkla arabanın içine döndüğünü gördü. Eczanenin girişindeki üçüncü terörist ara sıra gazetesinin üzerinden barı gözetliyordu. Eczanenin vitrininde, ışıkları yanıp sönen bir Noel ağacı vardı; ağacın ışığı Zum Dortmunder'i göz hapsine almış adamı ve burnundan çıkan buharı renkli bir aydınlığa boğuyordu. [282]

Volkmann ensesindeki kasların gerginlikten zonklamaya başladığını hissetti. Gazetesini katladı, kahvenin parasını ödedi. Gitme zamanı gelmişti. Sokağa çıkıp karşıya geçti. Opel'in on metre kadar uzağındaydı, gözlerini dikip arka kapının kilitli olup olmadığını görmeye çalıştı. Beş metre daha yaklaşınca, kapının kilit düğmesinin yukarıda olduğunu gördü. Şoförün yanında oturan adam, paltosunun yeniyle yan camın buğusunu siliyordu, Volkmann adamın yüzünü gördü. Lastik coplu adam. Lubsch'a sırıtarak bir şeyler anlatıyordu.

Volkmann döndü, sokaktan aşağı yürümeye başladı. Fırının arkasındaki aralık boştu, gazetesini açtı, Beretta'yı gazetenin sayfaları arasına kaydırdı, emniyet mandalını kapattı. Kalabalık sokağa girerken, lacivert Opel'e baktı. Yolcu koltuğundaki adam sabırsızlıkla torpido kapağına vuruyordu. Volkmann eczanenin girintisindeki adamın bir adım atıp Opel'e baktığını, sonra geri çekilerek gölgede kaybolduğunu gördü.

Volkmann arabaya arkadan yaklaştı, kapıyı hızla açıp arka koltuğa geçti. Tabancayı çıkarmış, güvenlik mandalını açmıştı bile. Ön koltuktaki adamlar şaşkınlık içinde geriye döndüler, Volkmann gözlerindeki korkuyu gördü, Lubsch'un "Neler oluyor?.." dediğini duydu. Sonra Lubsch ve yanındaki ellerini çılgın gibi ceketlerinin ceplerine uzattılar.

Volkmann'ın yumruğu üst üste iki kere şiddetle yolcu koltuğundakinin yüzüne indi, adam darbenin gücüyle kafasını ön cama vurdu.

Lubsch tabancasını çekmeye çalışırken, Volkmann Berettasını teröristin ensesine dayadı.

- Sakın ha!

Lubsch'un yüzü beyaza kesti:

- Tabancanı cebinden çıkar, dedi Volkmann, sonra bana uzat, yavaş yavaş,

namlusundan tutarak. Sakın bir delilik yapma, kafanı uçururum. [283]

Lubsch tebeşir gibi bir yüzle:

- Volkmann, dedi, sen artık ölü bir adamsın...

- Dediğimi yap.

Lubsch usulca tabancasını çıkardı, namlusundan tutarak geriye uzattı.

- Dön, dedi Volkmann, öne doğru dön. Çeneni kapat, arabayı çalıştır. Doğru sokağın dibine sür, oradan da sağa sap. Ben sana söyleyene kadar devam et. Arkadaşının yanından geçerken, bir şey yapmaya kalkma sakın.

- Volkmann, bu iş bittiğinde...

Volkmann öne eğildi, Lubsch'un yakasına yapışıp geriye kanırttı, aynı zamanda da Beretta'yı adamın ensesine bastırıyordu.

- Adam gibi hareket edersen, sen ve şu arkadaşın canlı kurtulursunuz. Bir delilik et, seni nallarım. Anlaşıldı mı? Şimdi arabayı çalıştır. Sür.

Volkmann Lubsch'un yakasını bırakınca adam öne doğru eğildi, kontak anahtarını çevirdi. Volkmann boştaki elini uzattı, baygın yatan ikincisinin üzerini aradı, teröristin sağ cebinden bir Walther, ötekinden de bir CEL walkie-talkie çekti. Elindekileri yere, Lubsch'un silahının yarıma bıraktı. Opel kaldırımdan ayrılıp hızlanınca, Volkmann Beretta'yı Lubsch'a doğrulttu. Lubsch'un eczanenin girintisine siperlenmiş adamın hayretle yanından geçen Opel'e baktığını, sonra birden gazetesini bırakarak peşlerinden koşmaya başladığını gördü.

- Devam et! diye bağırdı Lubsch'a, hızlan!

Opel hızlandığı sırada üçüncü adam yetişti, yanlarında koşmaya başladı. Volkmann kapıları kilitledi, terörist çılgın gibi tokmağı çevirmeye çalışıyordu. Adamın yaralı yüzü cama yaklaştı, kapıyı açamayacağını anlamıştı, yüzü öfkeden kasılmış, camı yumruklamaya başladı.

Volkmann Beretta'yı Lubsch'un ensesine dayayıp sordu.

- Arkadaşının adı ne?

Lubsch sıkık dişlerinin arasından cevap verdi:

- Hartig.

Volkmann arabanın yanında koşan adama gülerek baktı,

- İyi Noeller, Hartig. Sonra araba hızlandı, köşeyi döndü, adamın camdaki yüzü kayboldu.

Yirmi dördüncü kısım

Yarım saat sonra, Bad Schwalbach kasabasına yöneldiler, Volkmann Lubsch'a Taunus Doğa Müzesi sapağından girmesini söyledi. Karşılarından gelen bir arabanın farları Opel'in içini aydınlattığında, Lubsch'un yanındaki adam kendine gelmeye başladı. Volkmann başparmağını adamın sol kulağının arkasına, çenesinin kafatasıyla birleştirdiği noktaya bastırdı, öteki dört parmağıyla adamın ensesini kavrayıp sıktı. Adamdan cılız bir çığlık yükseldi. Lubsch Beretta'yı kendine doğrultmaya devam eden Volkmann'a öfkeyle baktı, Volkmann'ın sesi sertti, "Gözlerini yoldan ayırma."

Kulağın arkasına ne kadar basınç uygulaması gerektiğini çok iyi biliyordu, bir iki saniye sonra adamın vücudunun boşaldığını hissetti. Daha fazla baskı, adamı bir iki dakikada öldürürdü, ama Volkmann'ın parmakları adamı sadece bir iki saat daha baygın tutacak kadar sıkmıştı enseyi. Adamın vücudu koltuğa yığılırken önce hızlı hızlı soluduğunu sonra soluklarının düzeldiğini duydular. Volkmann parmaklarını adamın hareketsiz bileğinde gezdirdi, nabzını tuttu. Nabız yavaş atıyordu, ama Volkmann adamın hayatının tehlikede olmadığına karar verdi. Adamın ağzından ve çenesinden kan sızmıştı, şimdi de kanın durduğunu, kurumaya başladığını gördü. Volkmann adamın burnunu ya da çenesini kırdığını anladı. [286]

- Sen kimsin, Volkmann? diye sordu Lubsch.

- Çeneni kapat, arabayı kullan.

On dakika kadar sonra orman yoluna geldiklerinde, Volkmann teröriste göle doğru giden dar patikaya sapmasını söyledi. Gökte yarımay vardı, ama parça parça koyu bulutlar da görünüyordu. Göle yirmi metre kadar kala Volkmann Lubsch'a durmasını, motoru kapatıp arabadan inmesini söyledi. Araba durunca, Volkmann uzandı, kontak anahtarını çekip aldı. Ormandaki ağaçlar rüzgârla eğilip kalkıyorlardı. Volkmann fenerini yaktı, Lubsch'a tahta iskeleye yürümesini söyledi.

Yarımay gölün kabarık sularında gümüşümsü çizgiler çiziyordu, Volkmann teröristin peşinden yürüyor, bir elindeki fenerle yolu aydınlatıyordu. İskeleye bir iki metre kala Lubsch kaçmaya davrandı. Birden sağa döndü, bir ağaç kümesine doğru hızla koşmaya başladı. Volkmann adamın peşinden koştu, yetiştiğinde elindeki feneri attı, adamın omzuna yapıştı. Lubsch vücudunu yana attı, bütün gücüyle Volkmann'a çarptı, yumrukları yağmur gibi yağmaya başladı.

Terörist Volkmann'ın tabancasına sarıldı, elinden koparmaya çalıştı. Lubsch güçlüydü kuşkusuz, ama Volkmann daha üstündü, serbest elini adamın

boynuna dolayıp sıktı. Volkmann adamın soluk almak için çırpındığını, boğazından hırıltılar yükseldiğini duydu, ama baskısını azaltmadı. Bir iki saniye sonra Lubsch'un vücudunun boşaldığını, yere kaymak üzere olduğunu hissetti.

Volkmann gidip fenerini attığı yerden aldı, adamın suratına tuttu. Bayılmamıştı, ama oksijensizlikten gözleri şişmişti, ensesini sıvazlıyordu. Biraz sonra şiddetle öksürmeye başladı. Soluk almaya çabalarken başını kaldırıp Volkmann'a baktı.

- Bu iş bittiğinde, Volkmann, sen ölü bir adam olacaksın... Ölü bir adam.

Teröristin sesi, çektiği acıyı yansıtır gibi kesik kesikti, Volkmann Beretta'yı oynattı.

- Kalk ayağa Lubsch. İskeleye doğru yürü. [287]

Lubsch debelenerek kalktı, suyun kenarına vardıklarında,

- Ayakkabılarının bağcıklarını birbirine bağla, dedi Volkmann.

- Ne?

- Dediğimi duydun. Hadi.

Volkmann tabancayı doğrultup Lubsch'un bağcıklarını birbirine bağlamasını izledi. İşini bitirdiğini anlayınca, feneri tuttu, bağcıklara baktı. Sonra Lubsch'a kemerini çıkarmasını, yüzüstü yere uzanmasını söyledi. Lubsch'un tereddüt ettiğini görünce, sırtından itti. Lubsch'un çıkardığı kemeri kullanarak adamın ellerini arkadan bağladı. Sonra Lubsch'u kaldırdı, oturttu. Hava buz gibiydi, gölün üzerinden esen rüzgâr yüzlerini yakıyordu.

- Bu işi kolay yoldan da halledebiliriz, Lubsch, dedi Volkmann, zor yoldan da. Kolay yolu, bana öğrenmek istediklerimi anlatman. Zor yoluysa, seni ve arkadaşını en yakın polis karakoluna teslim etmem.

Lubsch'un fenerin çiğ ışığına bakan gözleri öfke doluydu.

- Bununla kurtulacağını mı sanıyorsun, Volkmann? Adamlarım seni arayacak, nereye saklanırsan saklan, bulacak. Kimsin sen, Volkmann, *Polizei*?

Volkmann soruyu duymazdan geldi:

- Düşün, dedi, belki de yirmi beş yıl boyunca, iyi korunan bir zindan. Tabiî, eğer o gün yargıcın keyfi yerindeyse. Her hareketini izleyen gardiyanlar. Ziyaret falan yok, bir tek şansın, olur da avukat bulabilirsen, onunla görüşme.

Volkmann Beretta'yı cebine koydu, naylon ipi çıkarıp Lubsch'un gözlerinin önüne tuttu.

- Sen seç. Seni ve arkadaşını paketleyip Noel hediyesi gibi karakol kapısına mı

bırakayım, yoksa konuşur musun?

Volkmann feneri Lubsch'un gözüne tuttu, terörist gözlerini kırpıştırıp başını çevirdi. Duydukları tek ses, dalgaların kıyıya vuruşu ve çılgınca esen buz gibi rüzgârın ağaçların arasında çıkardığı uğultuydu. Lubsch donmuş iskelenin üzerinde hareket edemeden oturuyor, sanki kaderini düşünüyordu. Volkmann'a baktığında ürperdi, yüzü soğuktan kıpkırmızıydı.

- Eğer konuşursam, ne olacak?

- Seni ve arkadaşını serbest bırakırım.

- Ne öğrenmek istiyorsun, Volkmann?

- Geçen sefer buluştuğumuzda sorduklarımın cevabını. Dieter Winter ve arkadaşları.

- Sözünü tutup bizi bırakacağına nasıl inanacağım?

- Bana güvenmekten başka çaren yok, Lubsch. Ama bana gerçeği anlatmazsan ya da yalan söylediğini, bütün bildiklerini anlatmadığını öğrenirsem, arkadaşın Karen polisin ziyaretiyle karşı karşıya kalır.

Lubsch fenerin beyaz ışığına bakıp küçük mavi gözlerini kırpıştırdı, yüzünü buruşturdu; sesi öfkeden yapış yapıştı.

- Gerçekten de çılgın pezevengin birisin Volkmann, öyle değil mi? Karen'in söylediği gibisin. Eğer bunun yanına kâr kalacağını sanıyorsan...

Terörist cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan Volkmann uzanıp adamın yakasına yapıştı, sürükleyerek iskelenin kenarına getirdi. Lubsch'un saçından tuttu, kafasını buz gibi suya bastırdı. Lubsch kurtulmaya uğraştı, vücudu kasıldı, bacakları havayı dövdü. Volkmann çıkan hava kabarcıklarına bakıp ona kadar saydı. Sonra Lubsch'un başını geri çekti. Terörist yanan ciğerlerine hava doldurmak için kocaman bir soluk aldı.

- Son fırsat, Lubsch. Konuşacak mısın? Lubsch cevap vermeyince, Volkmann yeniden yakasını kavradı, başını suya bastırmaya hazırlandı.

Lubsch öksürerek diklendi:

- Tanrı aşkına Volkmann... Tamam, tamam, anlatacağım.

Volkmann adamı sürükleyerek iskelenin ortasına çekti, soluğunu toplamasını bekledi. Saçı alnına yapışmıştı. Yüzünden sular akıyor, tir tir titriyordu.

- Başından itibaren anlatmanı istiyorum, Lubsch, dedi Volkmann, Winter'le nasıl tanıştığından başla. Hiçbir şeyi unutmadan. Hiçbir şeyi. Anladın mı?

Lubsch öksürdü, iskeleye tükürdü. Birkaç saniye boyunca öyle kaldı, göğsü inip

inip kalkıyordu. Nefesi düzelince bir süre Volkmann'a baktı, konuşmadan önce başını çevirdi.

- Winter'le ilk Heidelberg'de tanıştım. Tarih bölümündeydi.

- Arkadaş mıydınız?

- Hayır, Volkmann, arkadaş değildik. Sadece tanışıyorduk. Bazen öğrenci barlarında buluşup bir şeyler yiyip içiyorduk. [288]

- Bana Winter'i anlat.

Lubsch burnunu çekti, sonra suya tükürdü.

- Ne öğrenmek istiyorsun?

- Söyledim. Her şeyi.

- Winter'le ben, çizginin ayrı uçlarındaydık, siyasal bakımdan. O sağcıydı, bense sola yakınlık duyuyordum. Ama Winter hep inandırıcı bir konuşmacı olmuştur. Bir ara ortak amaçlarımız olduğuna beni bile inandırmıştı.

- Devam et.

Lubsch Volkmann'a baktı, sonra gözlerini çevirdi.

- Almanya'nın geleceği.

- Ne demek istiyorsun?

- Winter'in en sevdiği konuydu. O ve arkadaşları bu ülkeyi değiştirebileceklerini düşünüyorlardı.

- Kimdi o arkadaşları?

- Öğrenciler. Görüşlerini paylaşanlar.

- Bana Winter'in arkadaşlarından söz et, Lubsch.

Lubsch tereddüt etti, sonra:

- Bütün bunların seninle ne ilgisi var, Volkmann? diye sordu, bahsettiğin cinayetler mi, yoksa başka bir şey mi var?

- Sana susmanı söyleyene kadar devam et. Arkadaşları, demiştim.

Lubsch tereddüt etti, gözlerini soğuk göle çevirdi. Ensesi ıslak müflonlu rüzgârlığına gömülmüştü, zayıf vücudu oturduğu yerde tir tir titriyordu. Gözlerini bir süre kapattı, sonra yeniden açtı

- Üniversitedeki ikinci yılımızın altıncı ayma doğru Winter'i iyice tanımıştım. Ne zaman birlikte bira içsek, siyaset tartışıyorduk. Winter hem içer hem konuşurdu, ama tartışmalarımızda hiç şiddet olmadı, ikimiz de karşıt görüşlü

olduğumuzdan hararetli tartışırdık, o kadar. Sonra bir gün benden Lüneburg Heath'te bir hafta sonunu arkadaşlarıyla geçirmemi istedi. Yedi kişi olacaktık. Bazıları öğrenciydi, ama Heidelberg'den sadece biz ikimiz vardık. Ötekiler Almanya'nın değişik bölgelerinden geliyordu, değişik toplumsal gruplardan, çoğu işçiydi. İkisi oldukça sertti, entelektüel olarak fazla bir derinlikleri yoktu, ama Winter gelmelerini istemişti. Ormanda kiraladığımız bir evde kaldık, çevredeki tavernalara gidip içtik. [290] Gece gündüz konuştuk, konuştuk. Siyaset hakkında. Felsefe. Tarih.

- Ötekiler, hepsi Winter'i tanıyor muydu?

Lubsch bir an bakışlarını kaldırdı.

- Tabiî. Bir aile gibi. Sanki birbirlerini çok iyi tanıyor gibiydiler.

Lubsch susunca:

- Winter'in bu arkadaşları, kimdi? diye sordu Volkmann.

- Sana söyledim, Volkmann, gelmelerini Winter istemişti. Onları daha önce hiç görmedim.

- İsimlerini istiyorum, Lubsch.

Lubsch tereddüt etti.

- Sadece birinin adını hatırlıyorum. Bir fen öğrencisi. Adı Kesser'di, Lothar Kesser. Benim yaşımdaydı, Bavyeralı.

- Bavyera'nın neresinden?

Lubsch başını salladı:

- Boktan bir köyünden, hatırlamıyorum.

- Grup bir aile gibiydi, dedin. Bu ne demek? Lubsch omuzlarını silkti.

- Sanki aralarında bir bağ vardı. Biraz acayipti tabiî. Gizli bir dernek gibi. Açıklamamı isteme Volkmann çünkü anlatamam. Ben oraya sadece Winter istediği için gittim.

- Devam et.

- Bir gece, herkes yattıktan sonra, bu Kesser biraz ormanda yürümeyi önerdi. Sadece o ve ben. Dışarısı soğuk ve karanlıktı, biz de birkaç kadeh içmiştik. Kabul ettim çünkü Kesser'in benimle özel konuşmak istediğini anlamıştım. Birlikte bir saate yakın yürüdük. Kesser durmadan Almanya'nın geçmişinden söz etti. Kötü yanlarından değil, iyi yanlarından. Almanya'nın tarih boyunca büyük buhranlardan, zor dönemlerden nasıl hep güçlenerek çıktığı. Engelleri nasıl aştığı. Kargaşadan düzen yarattığı. Bunun gibi boktan şeyler.

Almanya'nın yeni bir düzensizlik dönemine gireceğini söyledi. Gelecekte kesin olarak yeni sorunlar yaşanacağını. Sadece Almanya'da değil, bütün Avrupa'da. Siyasal açıdan. Ekonomik ve toplumsal açılardan. Ama yeni fırsatlar doğacağını. Bizim Almanlar olarak birleşmemiz gerektiğini, doğacak fırsatlardan yararlanarak daha iyi bir anavatan yaratmamızı. [291] Epey sarhoştum, ama yine de Kesser'in söylediklerinin çılgınlık olduğunu düşündüm. Anlattıklarının genç üniversite öğrencilerinin idealist konuşmalarına benzediğini söyledim ona.

- Kesser ne dedi?

- Canı sıkıldı. Zamanı geldiğinde, o ve onun gibi düşünenlerin davalarını ilerletmek için maddî yardım alacaklarını söyledi. Açıklamasını istedim, ama ayrıntıya girmedi. Ama benim Kızıl Ordu'nun devamı bir grupla ilişkide bulunduğumu bildiğini söyledi. Kesser ne kendisinin ne de Winter'in beni ve arkadaşlarımı terörist olarak görmediğini, sadece daha iyi bir Almanya isteyen mutsuzlar olarak değerlendirdiğini anlattı. İstersek, onlara katılabilirmişiz.

- Sen ne dedin?

- Çok nazik olduğunu, ama yanıldığını. Hiçbir grupla ilişkim yoktu. Sarhoştum, ama dikkatliydim Volkmann. Ayrıca Kesser'in bir oyun oynadığını düşündüm. Belki de Kesser ve Winter *Bundespolizei* köstebekleriydi. Hep oluyor, biliyorsun. En iyi polis adaylarını üniversitelere kaydettirip aşırı öğrencilerin arasına sokarlar. Sonra onları yönlendirip tuzağa düşürürler.

- Sen reddedince, Kesser'in tepkisi ne oldu? Lubsch omuzlarını silkti.

- Büyük bir yanlışlık yaptığımı söyledi. Daha fazla konuşmadı, orada da kestik. Ama ondan sonra, Winter üniversitede hep bana uzak durdu. Benimle neredeyse hiç konuşmadı, yan yana geldiğimizde de, hep mesafeliydi.

Gölün üzerinden geçen sağanak Lubsch'u titretti.

- Kesser'le bir daha karşılaştın mı?

Lubsch uzunca bir süre cevap vermedi. Karanlık sulara bakıyordu. Sonra:

- Bundan iki yıl önceydi, dedi, onunla tekrar görüştüm.

- Anlat.

- Arkadaşlarımdan birini aramışlar bir gece. Kim olduğunu söylememiş. Bana bir mesaj iletmek istiyormuş. Lothar Kesser benimle görüşmek istiyormuş. Beni ilgilendireceğini sandığı önemli bir önerisi olacakmış. Aramam için bir numara, bir de saat vermiş, arkadaşımdan bu mesajı bana iletmesini istemiş. Numarayı aradım. Cevap veren Winter'di. [292] Çok dostçaydı, ne istediğini sorduğumda da, Kesser'le birlikte beni görmek istediklerini, söyleyeceklerinin

telefonda anlatılmayacak kadar önemli olduğunu anlattı. Ama çok önemli olduğunu tekrar etti. Eğer ona güvenmiyorsam, adamlarımdan ikisini yanımda getirebileceğimi söyledi. Nerede buluşacağımıza da ben karar verecektim.

- Ne oldu?

- Meraklandım, Karaormanlar'da küçük bir kasabanın dışında buluşmayı kararlaştırdık. Yeri daha önce kontrol etmek için yanıma iki adam alıp gittim. Kesser ile Winter yalnız gelmişlerdi. Dağlara gittik, sonra üçümüz yürümeye başladık. Ne istediklerini sorduğumda, konuşan sadece Kesser oldu. Bir önerisi olduğunu söyledi. Bana ve grubuma.

- Nasıl bir öneri?

- Rusların geçmişte sağladıkları her şeyin eşini verebilecek durumda olduklarını anlattı.

- Ne demek bu?

- Silah, patlayıcı. İhtiyacımız olacak hemen her şey.

Volkmann durakladı:

- Kesser bunları nereden sağlayacaklarını söyledi mi?

- Hayır, söylemedi.

- Sormadın mı?

- Tabiî, sordum. Bana bununla ilgilenmememi söyledi. Önerisinde samimî olduğunu, kabul edip etmemenin bana kaldığını. Kararı bana ve adamlarıma bıraktığını.

- Peki, sen bu öneriyi nasıl karşıladın?

Lubsch acı acı güldü.

- Çılgınca bir öneri olduğunu düşündüm, Volkmann. Radikal bir sağcının, solcu teröristlere silah sağlaması. Saçma.

- Yani kabul etmedin?

Lubsch belli belirsiz gülümsedi.

- Tabiî, kabul ettim, sonunda yani. Kesser'in çılgın olduğunu düşünüyordum, öyle çıkmadı. Silah stoklarımız acınacak durumdaydı. Sovyetler'den de bir şey gelmiyordu artık. Duvar yıkıldıktan sonra da, avucumuzu yalamaya başlamıştık.

- Kesser'in adamlarının sağladıkları silahlar nelerdi?

Lubsch tereddüt edince, sesini yükseltti:

- Silahları sordum, Lubsch! [293]

- Genellikle küçük silahlarla patlayıcılar.

Makinalı tabancalar, saldırı tüfekleri, tabancalar. El bombası ve *Semtex*.[1] [[1] Bir çeşit patlayıcı, (ç.n.)] Bir keresinde de bir siyasetçinin arabasını havaya uçurmamız için bazuka.

Volkmann yerdeki teröriste baktı, bir an tereddüt etti.

- Ya koşullar, Kesser'in öne sürdüğü koşul yok muydu?

- Bizimkiler silahların bedelini ödemek zorundaydı. Ama sembolik bir ödeme. Sadece masrafları karşılayacak kadar.

- Seninkiler Winter'in amaçlarını sorgulamadı mı?

Lubsch başını salladı, sessizce güldü.

- Volkmann, silahların güvenilir olduğunu, hedefi vurduğunu bildiğimizi sürece, şeytandan bile alırdık. İhtiyaçlarımız karşılandığı için teşekkür ediyorduk.

- Winter ile adamları size ne kadar süre silah sağladı?

- On sekiz ay kadar.

- Neden? Sonra ne oldu?

Lubsch başını kaldırıp bakınca, Volkmann feneri adamın yüzünden uzaklaştırdı.

- Kesser'in bir şartı daha vardı.

- Ne?

- Her silah teslimatında, bizden bir isteği olacaktı. Silah karşılığı bir iyilik. Kimi zaman bazı hedefleri vurmamızı istiyorlardı.

- Nasıl hedefler?

- Bankalar. Malî kuruluşlar. Hazine varlıkları. Hâlâ Alman toprağında kalmış Müttefik üsleri. Hedeflerden bazıları amaçlarımıza uygundu. O hedefleri vurmak bize de yabancı gelmediğinden, Kesser'in isteklerini memnuniyetle yerine getiriyorduk. Hedefler konusunda anlaşamadığımız zamanlarda da, silah teslimatını sürdürebilmek için, sesimizi çıkarmıyorduk.

- Peki, öyleyse Winter ve Kesser silah teslimatını neden durdurdu?

Lubsch durakladı:

- Altı ay kadar önceydi, Kesser'in istekleri gittikçe çılgınlaşmaya başladı. Bizden yabancı işçilerin kaldığı yerleri bombalamamızı istiyordu. Bu da bizim düşüncemize uymuyordu. [294]

Bir de bazı insanları vurmamızı istedi. Bize öldürülmesini istediği üç kişinin adını verdi.

- Kesser bu adamların öldürülmelerini neden istediğini de söyledi mi?

- Hayır. Söylemedi. Sadece silah almaya devam etmek için bunların öldürülmesinin şart olduğunu anlattı.

- Kimdi o adamlar?

- İkisinin adını daha önce hiç duymamıştım. Ama listedeki üçüncü adı gördüğümde, bunu yapamayacağımızı anladım.

- Devam et.

- Berlinli, liberal görüşlü bir siyasetçi. Kesser'e bunun bizim işimiz olmadığını söyledim. Biz sadece düşman bildiğimiz işadamları ile siyasetçileri vururduk. Bir ay sonra yeni bir parti silah göndereceklerdi, cima hiç gelmedi. Kesser ile Winter de benimle bir daha hiç ilişki kurmaya çalışmadı.

- Kesser'in öldürülmesini istedikleri kimlerdi?

Lubsch durakladı.

- Doğu Berlin'de biri. Adı Rauscher, Herbert Rauscher. Öteki de Friedrichshafen'da, İsviçre sınırı yakınlarında oturan bir kadın.

- Adı?

- Hatırlamıyorum.

- Düşün, Lubsch.

- Hedda bir şey. Pohl ya da Puhl, emin değilim.

- Kim bu?

- Önemsiz biri. Bir işadamının dul karısı.

- Ya Doğu Berlin'deki? Rauscher?

- Önemsiz bir işadamı. O da öyle.

- Sizinkiler onları araştırmadı mı?

- Tabiî ki araştırdık. Öldürmek için öldürecek değildik, Volkmann. Böylesi düşüncelerimize uymaz. Biz sadece vurulmayı hak ettiklerini düşündüğümüz seçme hedefleri vururuz. Ülkeyi çamura sürükleyen büyük işadamları. Onları destekleyen siyasetçiler. Polis ve ordu.

- Winter ve Kesser bu adamların neden ölmeleri gerektiğini söylemediler mi?

- Hayır. Söyledim sana, Volkmann. Bu sadece anlaşmanın bir parçasıydı.

- Berlin'deki siyasetçi kimdi? [295]

- Adı Walter Massow.

Lubsch soğuk göle bakıp şiddetle titredi, dişleri takırdıyordu.

- O makinenin bir dişlisi değil, bu ülkenin zavallıları için bir şeyler yapmaya çalışan iyi niyetli bir adam. Kesser'e de böyle dedim, imkânsız olduğunu söyledim. Bizler ırkçı değildik, onun faşist planlarını da izlemeyecektik. Eğer Massow vurulursa, bunu bana karşı yapılmış bir hareket olarak göreceğimi de söyledim.

Volkmann'a baktı.

- Ondan sonra da, demin söylediğim gibi, silah teslimatı durdu.

Volkmann bir süre düşündü, sonra:

- Winter ve Kesser'e neden göçmenlere saldırmak istediklerini sormadın mı? dedi.

- Tabiî sordum. Kesser Almanya'daki göçmenlerden bazılarının kendi terör gruplarını oluşturduğunu, sağcılara darbe indirmeye başladıklarını anlattı. Onlara cevap verme zamanının geldiğini düşünüyordu. Ama dediğim gibi, Kesser sağcı bir salaktı. Tam onun gibi birinden bekleyeceğin bir hareket.

- Ne demek istiyorsun?

- Lüneburg Heath'te, babasıyla konuşmasını duydum. Babası savaşta önemli bir SS subayıydı. Babasının Brandenburg Vasiyetnamesi'nin hazırlanması konusunda Adolf Hitler'e yardım ettiğini söylüyordu, ne demekse artık? Ama Kesser bunu övünmek için söylüyordu, sanki soyağacını kanıtlamak istiyormuş gibi.

Volkmann bir ara göle baktı, sonra yeniden Lubsch'a döndü.

- O politikacı, Massow. Ne oldu ona? Lubsch başını salladı.

- Hiç. Rahat bıraktılar.

- Ya ötekiler?

- Bilmiyorum, sanırım öldüler.

Lubsch gölün üzerinden gelen rüzgârı hissedip ürperdi.

- Massow sence neden öldürülmedi? dedi

Volkmann. Lubsch omuzlarını silkti.

- Belki de Winter benim düşüncemi öğrendikten sonra Massow'un hayatta kalmasının daha doğru olacağını düşündü. [296] Bilmiyorum, Volkmann. Her

neyse, Kesser ve Winter bir daha bizimle temas kurmadı. Üstelik pis işlerini yapacak başkalarını buldular.

- Ne demek bu? Kimleri?

- Kesser ve Winter'in sadece bize değil, başka gruplara da silah sağladıklarını öğrendik.

- Terörist gruplar mı demek istiyorsun?

Lubsch belli belirsiz gülümsedi, dudakları titriyordu.

- Bu nereden baktığına bağlı, öyle değil mi, Volkmann? Ama yine de sizin deyiminizle terörist diyelim.

- Hangileri?

- Aklına gelebileceklerin hemen hepsi. Yani belirli bir önemi olanlar. Onlarla da aynı anlaşmayı yaptı. Belirledikleri hedeflerin vurulması karşılığında silah. Sana anlattığım gibi.

Volkmann kısa bir tereddüt geçirdi. İskelenin kenarına kadar yürüdü, buz gibi rüzgârın yüzünü dağladığını hissetti. Gözlerini Lubsch'a çevirip sordu:

- Bana anlattıklarından hiçbir anlam çıkmıyor, Lubsch. Winter'in bakış açısı neydi? Onun ve arkadaşlarının amaçları neydi? Winter o insanları öldürmeni neden istiyordu? Bunu neden kendileri yapmadı? Silahları vardı.

Lubsch acı acı gülümsedi.

- Bilmiyorum, Volkmann. Hiçbirimiz anlamadık bunu. Benim bir teorim vardı. Kısmen tutarlı, kısmen saçma bir teori.

- Anlat bakalım.

- Belki de anarşinin yaygınlaşmasını istiyorlardı. Winter ve adamları silah sağladı. Bu silahların ortadan kaldırılmasını istedikleri insanlara karşı kullanılmasını istediler. İş adamları. Özel kuruluşlar. Kamu kuruluşları. Ilımlı askerler. Ama insanlar bu ölümlerden kızıl teröristleri sorumlu tutunca, sağcılar halkın gözünde önem kazanmaya başlıyor.

Volkmann bir şey söylemeyince, ona döndü.

- Çıldırdığımı düşünüyorsun değil mi, Volkmann?

- Teorinin bir bölümünün saçma olduğunu söyledin. Hangi bölümü?

Lubsch omuzlarını silkti.

- Massow dışında, Kesser'in öldürülmesini istediği insanlar. Bir şey daha var. Winter'in arkasında kimler varsa, bu kadar çok silah alıp sevk edebilmeleri için

çok paraları olması gerekir. [298] Belki de polis ya da ordu içinde bir sağcı grup. Ya da zengin işadamları. Ucunda bir çıkan olan kişiler.

- Winter ile Kesser'in sağladığı silahlar nereden geliyordu?

Lubsch omuzlarını silkti:

- Bilmiyorum.

- Winter'in öldürülmesi. Sizinkiler mi?

- Hayır.

- Kim?

- Bilmiyorum, Volkmann. Winter bıçak sırtında yaşıyordu. Benimki gibi gruplarla iş yaptı. Bir de çenesi çok düşüktü. İçtiği zaman, çok konuşuyordu.

Lubsch omuz silkti:

- Ateşle oynarsan, yanarsın. Belki de biri onu yaktı.

- Onu en son ne zaman gördün?

- Altı ay önce, Kesser'le buluştuğumda.

- Kesser'i nasıl bulurum?

Teröristin Volkmann'a bakan yüzü soğuktan mosmordu.

- Bilmiyorum, Volkmann. Ama sana bir öğüt, daha önce de verdiğim öğüt gibi: eğer aklın varsa ondan ve arkadaşlarından uzak durursun. Tabiî senin ve kızın ölmesini istemiyorsan.

- Karl Schmeltz ve Nicolas Tsarkin. Winter ya da Kesser'in bu isimlerden söz ettiğini duydun mu?

- Hayır.

- Emin misin?

- Kesser ya da Winter hiç ad vermezdi. Hiç.

Sana anlattığım listedekilerin dışında. Lubsch'un dişleri takırdıyordu, başını kaldırdı.

- Artık beni çözmeyecek misin, Volkmann? Yoksa bütün gece burada bırakıp bokumun donmasını mı istiyorsun? Sana bildiğim her şeyi anlattım.

Volkmann teröristin gözlerini kamaştırmamak için elindeki fenerin ışığını biraz sağa tuttu; adamın tepkilerini hâlâ rahatça görebiliyordu.

- Son bir soru. Erica Kranz.

- Ne olmuş?

- Heidelberg'deyken Winter'le samimi miydi?

- Bunu bana neden soruyorsun Volkmann?

Gidip ona sorsana.

- Sen soruma cevap ver, Lubsch.

Lubsch omuzlarını silkti.

- Bazı partilerde, onları konuşurken gördüm.

Mosmor yüzünü kaldırıp Volkmann'a baktı.

- Arkadaşın olduğunu sanıyordum?

Volkmann soruyu duymazlıktan gelip ayağa kalktı.

- Seninle konuşmak bir zevkti.

- Siktir git!

Lubsch'un gözlerindeki nefreti gördü. Uzaklaşırken tereddüt etti, döndü, fenerin ışığını adamın gözüne tuttu.

- Bu gece sana bir iyilik yaptım, Lubsch. Yasaya göre, hayatının sonuna kadar parmaklıkların arkasında kalman gerekir. Ben sözümü tutuyorum. Ama eğer bana yalan söylediğini öğrenir ya da peşime düştüğünü anlarsam, polis arkadaşın Karen'i ziyaret edecek. Bir şey daha. Erica Kranz'dan uzak dur.

Volkmann feneri söndürdü, iskele karanlığa gömüldü.

- Arabayı yarın Karen'in dükkânının yakınında bulursun. Arabadaki herifi de sana arkadaşlık etmesi için burada bırakacağım.

Opel'e doğru yürürken, buzlu karanlıkta gölün üzerinden geçen rüzgârın ıslığını, iskelede kemerden kurtulmaya çalışan Lubsch'un homurtusunu duydu.

Yirmi beşinci kısım

Evine gelip sessizce içeriye girdiğinde gece yarısına geliyordu; kız misafir odasında uyuyordu. Peters'ın ev telefonunu çevirdi. Peters ses karıştırıcısını çalıştırdıktan sonra da Lubsch'la olanları anlattı.

- Aman Tanrım. Joe, büyük tehlike atlatmışsın. Kızın adını BfV'ye vermemi ister misin?

- Hayır. Bırak da gelişmeleri bir izleyelim. Eğer Lubsch benimle uğraşırsa, o zaman veririz.

- Lubsch gerçekleri anlattı mı, sence?

- Benimki sadece bir tahmin, Tom. Bana kalırsa, evet. Ama önce bir kontrol etmeliyim.

- Ne yapacaksın? Ferguson birkaç gün burada olmayacak.

- Devam edeceğim.

- Peki. Yardıma ihtiyacın olursa, haber ver. Erhard Schmeltz hakkında Berlin'den, Bilgi Merkezi'nden belgeler geldi.

- Ne diyorlar?

- Nazi Partisi'nin üyelerinin kaydını tutmaya başladığı 1925'ten bu yana bütün bilgilere sahipler. Kayıtlara göre, "altı sekiz dokuz altı dört" numarada, Hamburg'da doğmuş bir Erhard Johann Schmeltz var. Partiye 1927, kasım ayında başvurmuş, doğum tarihi de Sanchez'in raporundakiyle aynı. Başvuru tarihine bakar, partinin de en parlak zamanında on milyon üyesi olduğunu düşünürsek, daha başlarda Nazilere katıldığı anlaşılıyor. [300]

- Başka ne bilgi var?

- Ellerindeki orijinal başvuru, hakkındaki bilgiler ve fotoğraf Münih'teki Nazi Partisi Merkezi'nin ana dosyasından alınmış. Aynı zamanda kahverengi gömlekli SA'ların, Sturmabteilung'un da üyesi. Schmeltz Güney Amerika'ya giderken de Nazi Partisinden istifa etmemiş. 1944 yılında ölene kadar parti aidatını ödemeye devam etmiş. Ödemelerin gıyabında yapılmasını istemiş.

- Bundan nasıl emin oluyorlar?

- Nazilerin Gau Ausland adını verdikleri bir örgütleri var. Bunu açıklamanın en iyi yolu, yabancı ülkelerdeki parti üyeleriyle ya da Almanya'dan ayrılmalarına rağmen üyeliklerini devam ettirenlerle ilgili bir örgüt demek olur. Gerçek Naziler. Schmeltz 1931'den beri Gau Ausland'a kayıtlı.

Peters sözlerini sürdürmeden önce bir süre durakladı.

- Bir şey daha var, Joe. Bilgi Merkezi'ne göre, Erhard Schmeltz'in başvuru formunda bir de tavsiye yazısı varmış.

- Ne demek bu?

- Anlaşılan, parti için yapılan her başvurunun birisi tarafından desteklenmesi, onaylanması gerekiyormuş. Genellikle başvurunun yapıldığı bölgenin lideri falan. Ama Schmeltz'in dosyasındaki tavsiye Berlin'den, Prinz-Albrecht Strasse'den gelmiş, yani SS Merkezi'nden. Schmeltz'in başvurusunu yaptığ dönemde, bu pek rastlanan bir şey değilmiş. Mektup Heinrich Himmler tarafından imzalanmış. Schmeltz'in derhal kabul edilmesini istemiş. Bu mektuba göre Schmeltz Himmler'in yakını ya da çok güvendiği biri. Belki de partide üst düzeyden çok tanıdığı vardı.

Volkmann durdu, bilgileri hazmetmeye çalıştı.

- Başka?

- Reimer hakkında. Bilgi Merkezi, SS subayları hakkındaki dosyalarda onun adına rastladı. Anlaşılan Amerikalıların savaş sonrasında ele geçirdiği belgeler içinde SS subaylarıyla ilgili eksiksiz bilgi var. Ama dosyada bize yardımcı olabilecek fazla bir şey yok. Reimer ve Schmeltz hakkındaki bilgilerin birer kopyasının yarın sabah masanda olmasını sağlayacağım. Ya sen, başka bir şeye ihtiyacın var mı?

- Lothar Kesser, Bavyeralı bir fen öğrencisi. Onun hakkında bilgi istiyorum. Fazla bir ipucu veremiyorum belki, ama bakarsın şansımız vardır. Bir de yarın sabah ilk uçakla Zürich'e gidip dönmek istiyorum.

- Neden Zürich?

- Ted Birken'i hatırladın mı?

Peters güldü:

- O yaşlı tilkiyi uzun yıllar önce emekliye ayırdıklarını sanıyordum.

- Ayırdılar. Ama bence hâlâ bize yardımcı olabilecek ilişkileri var.

- Tamam. Şimdi hemen büroyu arayıp biletini ayarlatacağım. Beni habersiz bırakma, iyi geceler, Joe.

- İyi geceler.

Volkmann ahizeyi yerine bırakırken, bir ses duyup döndü. Erica Kranz kapının eşiğinde duruyordu. Sabahlık giymişti. Biraz öfkeli gözlerle Volkmann'a baktı.

- Telefonda söylediklerini duydum. Bir daha Lubsch ve Karen'le temas

etmeyeceğini söylemiştin. Bugün oraya mı gittin, Karen'in yerine?

Volkmann cevap vermedi, mavi gözler suçlar gibi bakmayı sürdürdü:

- Lubsch'un nasıl biri olduğunu biliyorsun. Neler yapabileceğini de. Bunu neden yaptın, Joe? Neden ikimizi de tehlikeye attın?

- Seni rahatsız etmeyecek, Erica. Bunu sağladım. Eğer ederse, polise Karen'i anlatacağımı biliyor. İnan bana, korkacak bir şey yok.

Kız tereddüt etti.

- Beni daha da çok endişelendiren başka bir şey var galiba, Joe.

- Ne?

- Bana ne yapacağını söyleyecek kadar güvenmiyorsun.

Volkmann cevap vermedi. Kız oturdu. Başını kaldırıp,

- Bana Lubsch'un söylediklerini anlat, dedi.

Anlatırken, kızın gözlerini ondan ayıramadığını gördü.

- Ona güveniyor musun?

- Güvenmek, hayır. Ama inanıyor musun, dersen, cevabım evet.

Erica Kranz başını salladı.

- Seni yanıltmaya çalışabileceğini düşünmüyor musun? [302]

Winter'in adamları, o insanları neden öldürmek istesinler ki? Lubsch'un göçmenlere karşı ırkçı saldırılar düzenlemesinde onların ne çıkan olabilir? Ya da hazine malına? Hedefler o kadar çeşitli ki. Bunun bir anlamı olamaz.

- Belki. Yine de Wolfgang Lubsch'un yalan söylediğine inanmıyorum, Erica. Bana doğruyu söyledi, diye düşünüyorum.

- Peki ya Lubsch bütün anlattıklarının tersine, hâlâ Winter'le işbirliği yapıyorsa? Eğer yapıyorsa, gidip ona senden ve benden söz edecektir.

- Bu katlanmamız gereken bir risk.

Kıza baktı.

- Sen Rudi'yi öldürenleri bulmak istiyorsun, Erica. Lubsch'u konuşturmak tek çareydi.

Kız cevap vermedi, başını çevirdi. Öfkesi dinmişti, ama sustu. Volkmann pencereye yaklaştı. Döndüğünde:

- Gazete arşivlerine erişebilir misin? dedi.

Kız bir süre düşündü.

- Frankfurter Zeitung olur mu?

- Peki, oradaki dosyaları bir araştırır mısın? Lubsch'un sözünü ettiği, Winter ile Kesser'in öldürülmesini istediği kişiler. Rauscher, bir de Hedda adındaki kadın. Soyadı Pohl ya da Puhl. Bak bakalım, bir şeyler bulabilecek misin?

- Tam olarak aradığın ne?

- Öldürülüp öldürülmedikleri. Ya da saldırıya uğramışlar mı? Herhangi bir nedenle gazetelere çıkıp çıkmadıkları. Herhangi bir şey işte.

- Seninkiler bunu araştıramaz mı?

- Bunun için DSE'deki Almanya Masası'na başvurmak gerekir. Oysa ben bu işi şimdilik kendime saklamak istiyorum. Olup biteni anlayana kadar, onlara ne kadar az ihtiyacım olursa, o kadar iyi.

Durakladı.

- Bir de Berlin'deki politikacı, Massow. Bürosunu arayıp bir randevu almayı dene. Eğer kabul ederse, Berlin'e gider, onunla görüşürüm.

- Onunla ne konuşacaksın?

- Eğer Lubsch'un söyledikleri doğruysa, Winter'in arkadaşlarının Massow'un ölmesini istemeleri için bir neden olmalı. Belki Massow bunun nedenini biliyordur. [303] Bir şey bulabilirsen, bana ulaşabileceğin bir telefon numarası bırakacağım. Eğer burada değilsem, Peters'ı ararsın ya da bir mesaj bırakırsın.

- Sen Strasbourg'da olmayacak mısın?

Volkmann başını salladı.

- Sanchez'in gönderdiği bilgiler; Reichsbank'ın savaş öncesi ve savaş sırasında Paraguay'a, Schmeltz'e gönderdiği para. Zürich'te bu konuda fikir danışacağım biri var. Bana yardım edebileceğini sandığım biri.

Erhard Schmeltz konusunda Peters'ten duyduklarını anlattı. Kızın yüzünde küçük bir şaşkınlık belirtisi vardı.

- Schmeltz'in geçmişiyle Lubsch'un anlattığı olaylar hakkında bir ilişki olduğunu mu sanıyorsun? Cinayetlerle bir ilişkisi olabilir mi?

- Bilmiyorum, Erica. Erhard Schmeltz ya da oğlu hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyoruz. Elimizde sadece Berlin'den aldığımız bilgilerle, Chaco'daki arazinin sahibi olduğu var. Bakalım, Zürich'te yarın neler çıkacak?

- Kesser denen o adam. Lothar Kesser. Seninkiler onu bulabilir mi?

- Eğer hakkında bir dosya varsa, bulabilirler.

Kız ayağa kalkarken:

- Zürich'e yarın kaçta gideceksin, Joe? diye sordu.

- Sanırım dokuzdan önce. Neden sordun?

- O zaman bırakayım da, biraz uyu.

Kız gitmeye hazırlanırken:

- Üniversitedeyken, Winter'i iyi tanır mıydın? diye sordu Volkmann.

Kız başını salladı.

- Pek tanımazdım. Onu üniversitede görürdüm, bir iki kere de okul partilerinde karşılaştık. Neden sordun?

- Ya üniversitedeki diğer arkadaşların? Onların içinde Winter'le dost olanlar var mıydı?

- Hayır. Sana söylemiştim. Onunla samimi olduğunu bildiğim kişiler sadece Wolfgang Lubsch ve Herman Borhardt'tı.

Kız uzunca bir süre gözlerini Volkmann'a dikip baktı. Tereddüt etti, bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra fikrini değiştirdi. Arkasını döndü, Volkmann kızın odasına girmesini izledi.

Yirmi altıncı kısım

Zürich, İsviçre.

13 aralık, salı

Volkmann sabah erkenden Ted Birken'e telefon etmiş, Peters da Starsbourg'dan Zürich'e giden ilk uçakta yer ayırtmıştı. Uçak doluydu. Zürich'e indiklerinde, Volkmann Zürich Gölü ne tepeden bakan eve gitmek için taksiye bindi. Hava buz gibi soğuk, ama berraktı. Gölün öte tarafında, karla kaplı tepeleri görüyordu. Ev, göl kıyısındaki villalara kıyasla küçüktü, ama güzeldi. Göl kıyısındaki yoldan yirmi metre içerde, bir bahçenin ortasında kurulmuştu. Camlarda kış çiçekleriyle dolu saksılar vardı. Volkmann taksiden inerken Ted Birken'in ön kapıya çıkarak, el salladığını gördü.

Bol hırkasının altındaki çökmüş omuzlarıyla, yetmiş bilmem kaç yaşından fazla gösteriyordu. Volkmann son görüşmelerinden, Birken'in Devon'da ders verdiği günden bu yana en az on yıl geçtiğini düşündü. Volkmann'ın elini sıkarken, adamın mavi gözleri ışıldadı:

- Seni yeniden görmek ne güzel, Joe. İçeri gel. Volkmann taksi ücretini ödedi, uzun boylu, kır saçlı adamın peşinden eve girdi. Ev sıcaktı, Birken çalışma odasında üzerinde bardaklar ve bir şişe de vişne likörü olan bir tepsi hazırlamıştı. Köşedeki şöminede güçlü bir ateş yanıyor, çalışma odasının geniş penceresi göle bakıyordu. Gölün sakin sularında bir iki yelkenli dolaşıyordu. [306] Birken Volkmann'a dönmeden önce teknelere bakıp lületaşı piposunu yaktı, Volkmann'ın bu kadar ani gelişi nedeniyle ardı ardına sıraladığı özürleri kısa kesti. Ted Birken yaşamının büyük bir bölümünü haberalma görevlisi olarak geçirmişti. Alman Yahudisi'ydi, 1940 yılında, daha on sekiz yaşındayken ailesiyle birlikte İsviçre'ye sığınmak zorunda kalmıştı Bir zamanlar zengin ve ünlü olan banker bir babanın oğluydu. Kısa sürede, kenarda kalmaktan sıkıldı. Gelişinden bir yıl sonra da ailesini ve tarafsız bir ülkede yaşamanın verdiği güveni ardında bıraktı, sahte bir kimlikle Nice'e gitti. Buradan tehlikeli bir yolculukla önce Lizbon'a, oradan da İngiltere'ye geçti, İngiliz ordusuna katılmaya çalıştı. Kuşku çekici, doğrulanamayan geçmişi nedeniyle savaş boyunca Man Adasında tutuldu, hizmetlerini sunmak için 1945 yazını beklemek zorunda bırakıldı. Savaş bitmişti, ama Birken'i sorgulayan subay karşısındakinin bulunmaz yeteneklerinin - Almanca anadiliydi, babası aracılığıyla da İsviçre'deki en önemli bankalarla ilişki kurabiliyordu - farkına vardı, Birken'i karşı casusluk örgütüne havale etti. Böylece, savaş bitmeden hemen önce Birken'in Nazi Reichsbank'tan ve toplama kamplarından elde edilen milyonlarca dolarlık altın ve dövizin kaçırılmasında rol oynayan yüksek Nazi subaylarını ve SS yetkililerini izleyip sorgulamakla geçen dört yıllık

çalışması başlamış oldu. Görevi sona erdiğinde, Birken İngiliz vatandaşlığı kazanmış, SİS'e katılarak, İsviçre'de emekli olana kadar yapacağı haberalma işine geçmişti. Volkmann yaşlı adamın piposunu çekiştirmesini, küçük kadehlere vişne likörü doldurup uzatmasını izledi. Pırıltılı mavi gözler sonunda ona döndü. Volkmann telefonda geliş nedenini açıklamış, Birken de hemen işe koyulmuştu. Mavi gözlerini Volkmann'a dikti, hemen konuya girdi.

- Üç soru sormuştun. Birincisi, Nazi Reichsbank aracılığıyla Güney Amerika'ya gönderilen paralar; ikincisi, Schmeltz ve Reimer hakkında bilgi; üçüncüsü de Leibstandarte SS. İstersen, ilk sorudan başlayalım.

İçkisinden bir yudum aldı, arkasına yaslandı, konuşmaya devam etmeden önce, piposundan ardı ardına birkaç nefes çekti. [307]

- Önce, istersen sana Nazi fonlarının perde arkasını anlatayım, böylelikle genel tabloyu daha kolay kavrarsın. Savaşın sonunda, mayıs 1945'te, bugünkü değerlere göre yaklaşık iki milyarlık açık vardı. Bunun içinde değerli sanat eserleri de vardı, ama asıl sözünü ettiğimiz altın ve gümüş külçeler yani, Reichsbank'ın sözde varlığı. Bunlardan bir bölümü - aslında çoğunluğu demek daha doğru olur - işgal altındaki ülkelerden yağmalandı.

Gülümsedi.

- Söz konusu para, yepyeni bir Alman ordusu oluşturmaya yeterliydi, sanırım Nazilerin aklının bir köşesinde de böyle bir fikir vardı. Özellikle Himmler, başlangıçta böyle bir amaç güdüyordu. Ama savaşta durum kötüleşince, bu amacı hemen unuttular, bu serveti saklamakla görevlendirilen insanlar, kendi hesaplarına çalışmaya başladılar.

Volkmann içkisinden bir yudum alıp sordu:

- Öyleyse külçelere ve paraya ne oldu, Ted?

- Bir bölümünü bulduk. İngilizler ile Amerikalılar. Ama büyük bir bölümü kayıp. İsviçre'ye, Güney Amerika'ya, Hitler'e yakınlık duyan Arap ülkelerine gitti. Bazı ahlaksız Amerikalılar da altolardan paylarına düşeni aldı ya da ellerine düşen Nazilerle pazarlık edip anlaştı. Ama bütün bunlar beklenen şeylerdi, üstelik önemli bir miktara da ulaşmadı. Nazilerden önemli bir bölümü Güney Amerika'ya kaçmayı başardı. Eminim, bunu sen de biliyorsun. Giderken de külçelerden ve paralardan bir bölümünü yanlarında götürdüler. Bu işi yapanlar arasında önemsiz kişilerden, yüksek rütbeli SS ve Gestapo'ya kadar herkes var. Avrupa'daki limanlardan, özellikle de İtalya'dan çıkıp kaçtılar. Hem onları hem de altınları Güney Amerika'da kıstırmaya çalıştık, ama umutsuz bir işti. O dönemde Güney Amerika yöneticilerinin çoğu hâlâ Nazi taraftarıydı, bize hiç yardım etmediler.

- Altını ve parayı Güney Amerika'ya kaçırmalarının nedeni neydi?

Birken bağışlarcasına gülümsedi.

- Güney Amerika güvenli ve uzak bir yer olarak görünüyordu. Bazı ülkeler açık açık Nazileri desteklemişti, özellikle de büyük bir Alman azınlığa sahip olanlar. Paraguay iyi bir örnek. Orada uzunca bir süre Diktatör General Stroesser vardı. [308] Yarı Alman'dı, Nazileri destekliyordu. Bölgede Nazilere yakınlık duyan bir sürü başka ülke de vardı. Güney Amerika'ya giren altının ve paranın büyük bir bölümü kişilerin ceplerine aktı, ama önemli bir oranı da Die Spinne'nin - Örümcek - kontrolündeydi, eski SS'lerin orada kurdukları gizli örgütün. Eskiden adı Odessa'ydı, sonra Kamaradenwerk adını aldı. Planlardan birisi de yeniden toparlanmak, zamanı gelince de Almanya'da yeni bir Nazi partisi kurarak finanse etmekti. Bildiğin gibi, bunun zamanı hiç gelmedi.

Birken sustu, mavi gözlerini Volkmann'a dikti.

- Die Spinne. Asıl görevi neydi, biliyor musun?

- Hayır. Aslında bir sürü görevi vardı ya. Ama en önemli amacı eski SS'leri korumak, eski Nazilerin ve Nazi ailelerinin sanayi ve ticarete atılmalarını sağlamaktı. Bir de Tabiî, Üçüncü Reich'ın fikirlerini yaymak.

Volkmann bir süre dışarıya, gölün üzerindeki dalgalara baktı. Sonunda Ted Birken'e döndüğünde de, sordu.

- Hiç bu paraların aynı amaçla Almanya'ya geri gönderildiğini duydun mu, Ted?

- Nasıl yani?

- Fanatik Neonazileri desteklemek için.

Birken piposunu yakıp cevap verdi:

- Mossad'ın bir teorisine göre, son otuz yılda Almanya'da görülen Neonazi canlanmasının bir bölümü Die Spinne fonlarıyla gerçekleşiyor, ama bunu kanıtlayamıyorlar. Unutulmaması gereken, Die Spinne'nin son derecede gizli olduğu, şimdiye kadar içine kimsenin sızmasına da izin verilmediği. İsrailliler bunu birçok kez denedi, ama bu işe kalkışan ajanları kayboldu, bir daha da haber alınamadı onlardan.

Mavi gözler heyecanla Volkmann'a döndü.

- Anladığım kadarıyla bunlar, benden araştırmamı istediğin Schmeltz ve Reimer'le ilgili.

Volkmann başıyla evet işareti yapınca, devam etti.

- Neden diye sormamın sakıncası var mı? Tabiî, eğer cevap vermek istemiyorsan, anlarım.

Volkmann olanları anlattı. Başından geçenleri özetlemesi on dakika sürdü, o

süre boyunca Birken sessizce dinledi, arada piposunu doldurdu. Volkmann sözlerini bitirince, Birken öne eğildi.

- Yanında genç kadının fotoğrafı var mı? Volkmann cüzdanından fotoğrafı çıkarıp uzattı. Birken resmi uzun uzun inceledi, sonra başını sallayarak geri verdi.

- Maalesef tanımıyorum. Tabiî, benim işe başladığım tarihten önce. Üstelik kadın herhangi birisi de olabilir. Ünlü biri ya da bir Nazi subayının adı bilinmeyen sevgilisi.

- Ya Schmeltz ile Reimer?

Birken başını salladı.

- Senin telefonundan sonra notlarımı, günlüklerimi karıştırdım. Kayıp Reichsbank altınlarının peşindeyken, sayfalar dolusu not tutmuştum. Sana daha önce de anlatmıştım galiba, çalıştığım ekip kayıtların başına dönmek, 1933'e kadar gitmek, paranın ve külçelerin nereden gelmiş olabileceğini tahmin etmek zorundaydı. Ne kadarı parti parası, ne kadarı Alman halkına ait, ne kadarı yağma, falan.

Gülümsedi:

- Bir zamanlar bu konuda bir kitap yazmayı düşünmüştüm, ama nedense hiç karar verip başlayamadım. Ama on iki yıllık Nazi dönemi boyunca başlıca hangi hesapların kullanıldığını not etmemin nedeni de bu kitaptı aslında.

Volkmann başını salladı:

- Ben de seni bunun için görmek istedim, Ted.

- İyi de maalesef bu Reimer ya da diğer adıyla Tsarkin konusunda hiçbir şey bulamadım. Bizim peşinde olduklarımızdan değil. Paraguay'a gelirken yanında getirdiğini söylediğin on bin dolar, savaşta bir kenara ayırdığı para da olabilir, Die Spinne'nin ona sağladığı imkân da.

Birken duraklayınca, Volkmann sordu:

- Peki, ya Erhard Schmeltz?

Birken yine başını salladı.

- Paraguay'a, Schmeltz adında birine gönderilen bir paraya da rastlamadım. Zaten rastlamayı da beklemiyordum. Tabiî bu, Reichsbank'ın ona para göndermediği anlamına gelmez. Böyle bir hesaba gizli havaleler yapılmış olabilir, öyle de olması gerek. Ama Schmeltz'e gönderilen paralar, Reichsbank'ın savaştan önce ve savaş sırasında gönderdikleriyle kıyaslandığında, solda sıfır kalır. Paralar genellikle casusluk ve propaganda için

gönderiliyordu. Bir de tabiî, işlerin kötü gitmesi durumunda, Nazi yetkililerinin geleceklerini güvence altına almak için... [310] Schmeltz'e giden paralar önemli, ama genel tablonun içinde lafı bile edilmez. Burada sorulması gereken soru, savaştan önce Schmeltz'e neden para gönderildi? Schmeltz öldükten sonra da neden karısına para göndermeyi sürdürdüler?

- Bu konuda bir fikrin var mı, Ted?

Birken Volkmann'a bakıp gülümsedi.

- Tanrı bilir. Her şey için olabilir. Bazı Naziler Güney Amerika'daki göçmenler adına hesaplar açıp, bir gün ihtiyaç duyup kullanacaklarını düşünerek para havale ettiler. Yanlış hatırlamıyorsam, Paraguay'da hep güçlü bir Alman kolonisi vardı, çoğu da açıkça Nazi yanlısıydı.

Birken omuzlarını silkti.

- Belki de Schmeltz çifti birinin adına banka müdürlüğü yapıyordu.

- Ya Schmeltz'in başvurusunun Himmler tarafından desteklenmesi?

Birken yine gülümsedi.

- İşte bu ilginç. Yine de buna cevap veremeyeceğim. Bunun anlamı Schmeltz'in Himmler'in ya da başka bir Nazi ileri geleninin dostu ya da tanıdığı olduğu.

Omuzlarını silkti.

- Ama eğer Himmler ya da Nazi Partisi'nin yetkililerinden biri Schmeltz'i Almanya'dan para çıkarmak için kullanmış olsaydı, inan bana söz konusu miktarlar bu dediğinin yüzlerce katı olurdu.

Durakladı.

- Belki de Schmeltz birine bir iyilik, bir hizmet yaptı. Belki de ödüllendiriliyordu. Schmeltz'in binlerce kilometre öteden parti üyeliğini sürdürdüğünü düşündükçe, başka bir açıklama bulamıyorum. Ya böyle ya da Schmeltz başka bir parti üyesi adına banka hesabı olarak kullanılıyordu. Bir de tabiî şantaj var. Ama eğer şantaj yapmış olsa, Schmeltz'in hâlâ parti üyeliğini devam ettirmiş olması zor, yine de kim bilir? Para havalesinin şubat 1945'te kesilmesini de Reichsbank'ın Almanya'dan, İsviçre üzerinden de olsa para çıkarmakta giderek zorlanması, diye açıklıyorum.

- Die Spinne'ye gönderilen bu paralar hiç kullanıldı mı?

Birken bir süre camdan dışarı baktı, sonra Volkmann'a döndü. [311]

- Galiba Mossad'ın teorisini kabul ediyorum, hiç olmazsa bir bölümünü. Paranın bir bölümünün yıllarca Neonazileri ve diğer sağcı hareketleri desteklemek için kullanıldığına inanıyorum. Yalnız Almanya'da da değil, Avrupa'nın her yerinde,

Amerika'da, özellikle de Güney Amerika'da. Ama Almanya böyle bir şeyle dengesini kaybetmeyecek kadar sağlam bir ülke.

Birken omuzlarını silkti.

- Güney Amerika'da hâlâ çok büyük bir servetin bulunduğunu, paraların yaşlı Naziler ile ailelerini rahat ettirdiğini düşünüyorum.

- Burada oturmuş milyonlardan mı söz ediyoruz, Ted?

- Çok daha fazlasından, evlat. Herhalde kayıp paraların yüzde yirmi beşinden. Özellikle de anaparanın işletildiğini düşünürsek.

- Nasıl işletildiğini?

- Genellikle şirket ortaklığı, arazi alımları. Büyük bir bölümü de Güney Amerika'da.

Durakladı:

- İşte burada da üçüncü soruna geliyoruz. Leibstandarte SS Tümeni hakkında ne biliyorsun?

Volkmann başını salladı.

- Çok az. Sadece en seçme SS'lerden oluştuğunu. Hitler'in korumalarının da bu tümenden seçildiğini.

Birken başıyla onayladı,

- Waffen ya da silahlı SS'lerin en seçkinleri oldukları doğru. Hitler'in korunmasını üstlendikleri de. Hitler, SA önderlerini kendi güvenliği ve geleceği için bir tehdit olarak görüp yok ettiği Uzun Bıçaklar Gecesi'nden sonra, Leibstandarte'yi kurdurdu. Fanatik ve koyu bir Nazi olan, Hitler'in de dostluğunu kazanan Sepp Dietrich, gelecekteki tehlikelerde Hitler'i korumak için böyle bir grup oluşturmayı düşündü. Adamların hepsi tek tek seçildi, koyu birer Nazi ve Hitler'e fanatiklik ölçüsünde bağlı insanlardı. Birlik daha sonra genişledi, tümen oldu. Sonraları Die Spinne'nin kurulmasında ve Nazi altınlarının Güney Amerika'ya kaçırılmasında etkili oldular.

Duraklayıp gülümsedi.

- İlginç, Erhard Schmeltz ile Reimer denilen adam arasında ince bir bağlantı var. [312]

- Nasıl bir bağlantı?

- Reimer Leibstandarte SS'ti. Erhard Schmeltz ise SA, bir kahverengi gömlekli Volkmann'ın başını salladığını görerek, devam etti.

- Aslında kahverengi gömlekli SA'lar, başlangıçta Hitler'in korumaları olarak

düşünülmüştü. Ama 1934'teki Uzun Bıçaklar Gecesi'nden sonra bölünüp temizliğe uğradılar, aralarından Hitler'e en bağlı olanlar Leibstandarte SS'e alındı.

Omuzlarını silkti.

- İncecik bir bağ, ama hiç yoktan iyidir.

- Sepp Dietrich'e ne oldu?

- Savaştan sağ çıktı, mahkemeye verildi, ama savaş suçları nedeniyle sadece on yıla mahkûm oldu. Yetmişlerde Almanya'da öldü.

Volkmann önce saatine, sonra da çalışma masasının üzerindeki telefona baktı.

- Yarım uçağına yer ayırttım, Ted. Taksi çağırmak için telefonunu kullanabilir miyim?

- Yok canım. Bırak, ben çağırırım.

- Son biri soru Ted. Hiç Brandenburg Vasiyetnamesi diye bir şey duydun mu?

Yaşlı adam bir süre düşündü, çenesini kaşıdı. Sonunda:

- Hayır, dedi, nedir?

Volkmann başını sallayıp gülümsedi.

- Ben de bilmiyorum. Herhalde önemli bir şey değil. Yine de yardımların için teşekkür ederim, Ted.

- Daha fazla yardımcı olabilmek isterdim.

Bir an durakladı, sonra:

- Schmeltz, dedi, belki o konuda senin için bir şey yapabilirim, eğer onun hakkında tam bilgi edinmek istiyorsan, belki denemekte yarar vardır.

- Ne?

- Eski Nazilerden çoğu öldü. Ama sayıları çok azalmış da olsa hâlâ hayatta olanlar var. Koblenz'de, Alman Federal Arşivleri'nde bir tanıdığım var. Ondan Schmeltz'in Nazi Partisi üyelik numarasından hemen öncekine ve sonrakine bakmasını, sonra da bulduğu isimleri WASt'ta araştırmasını isteyebilirim.

- WASt mı? O da ne? [313]

- ***W****ehrmacht* ***A****uskunfs****St****elle*. Alman ordusunun bilgi bürosu. Berlin'in kuzeyinde, Reinickendorf'ta, Almanya'nın belli başlı askeri personel kayıtlarından biri. WASt son savaş öncesinden bu yana bütün Alman askeri personelinin kayıtlarını tutar. Buna o dönem ordunun bir bölümü olan SS'ler de dâhil. Eski Alman askerleri, savaş malulü olduklarından ya da yaş sınırına

vardıkları için emekliliğe başvurmak istediklerinde, başvurularını WASt aracılığıyla yapmak zorundaydılar. Emeklilik aylıklarının ödenebilmesi için, WASt'in başvuru sahibinin askeri geçmişini doğrulaması gerekirdi.

- Eski SS'ler emekli maaşı alıyor mu demek istiyorsun?

- Evet, düşünülmesi bile korkunç, değil mi?

- WASt bize nasıl yardım edebilir?

- Eğer Nazi Partisi üyelerinin içinde sıra numarası Schmeltz'e yakın olanları bulabilirsek, o kişiler de savaşta SS olarak çalışmış ve hâlâ hayattaysa, emeklilik maaşı alıyorlar demektir. WASt'ta adreslerini de bulabiliriz.

- Bir işe yarar mı?

- Etrafta o heriflerden çok azı kaldı, özellikle de numarası Schmeltz'e yakın olanlardan. Schmeltz'i tanımış olsalar bile çoktan unutmuşlardır, hatta konuşmak bile istemeyebilirler. Ama bana kalırsa, elindeki tek umut bu.

- Ya o eski SS'ler arada adreslerini değiştirmişse?

Birken gülümsedi.

- İşte Alman düzeni işimize bu aşamada yarayacak. İki yıl öncesine kadar yürürlükte olan bir yasaya göre, adresini değiştiren her Alman vatandaşı, yeni adreslerini *Einwohnermeldamt*[1] adlı bir büroya bildirmek zorundaydı. [[1] Almanca "Nüfus Kayıt Bürosu." (ç.n.)] Polisin yönettiği özel bir kayıt bürosuydu bu. Yani, insanların adresini bulmak sorun olmaz, demek istiyorum. Asıl sorun, büyük bir bölümünün ölmüş olması. Ama şimdilik bu tarafını bana bırak, neler bulacağımı görelim.

- Teşekkürler Ted, bu yaptıklarını unutmayacağım.

- Boş ver, evlat.

Birken'in kırışık eli alnına gitti:

- Şimdi düşünüyorum da, fotoğraftaki o kız konusunda sana yardım edebilecek birini tanıyorum. Tabiî, eğer resimdeki öbür adam yüksek rütbeli bir Nazi ya da Leibstandarte SS'se. [314]

- Kim bu?

- Erdberg adında bir Amerikalı. Cole Erdberg. CIA adına çalışıyordu, ama birkaç yıl önce kovuldu. Tam bir Nazi ve SS meraklısıdır, özellikle de SS.

- Onu nerede bulabilirim, biliyor musun?

- Amsterdam'da küçük bir antikacı dükkânı var, ama asıl işi koleksiyonculara

Nazi parçaları satmak.

Birken, gülümsedi, sulanmış mavi gözlerini kırpıştırdı.

- Erdberg'in kafasının sağlam olduğundan emin değilim, biraz dağınık biridir. Ama yine de sana yardımcı olabileceğini düşünüyorum. İnanılmaz bir hafızası var. Eğer resimdeki kızı görmüşse, mutlaka hatırlayacaktır.

- Onu Amsterdam telefon rehberinde bulabilir miyim?

- Sanırım. Dükkânı Herengracht'ta. Ona seni benim gönderdiğimi, sana yardım edebileceğine de inandığımı söylersin.

- Teşekkürler, Ted.

- Bir şey değil, evlat.

Birken Volkmann'ı ön kapıya kadar geçirdi, ayrılırken elini tuttu, gözleri parlıyordu.

- Bir şey çıkarsa, seni ararım.

Gülümsedi:

- Fırsat buldukça uğra, Joe. Son zamanlarda buraya o kadar az ziyaretçi geliyor ki.

Taksi, Gidiş Terminali'nin önünde durduğunda saat on ikiye geliyordu. Volkmann şoförün parasını öderken, terminalin karşısına park eden koyu yeşil Citroen'i gördü. Gölün kıyısındaki yoldayken de dikiz aynasında aynı arabayı görmüştü. Araba, içindeki iki yolcuya belli etmeden bakamayacağı kadar uzaktaydı, ama içeri girip bilet kontuarına yaklaştığında, Hertz masasının yanında, elinde bir gazeteyle duran sarışın bir adam gördü. Koyu renkli, uzun bir palto giymiş, sarı saçlarını çok kısa kestirmişti. Volkmann adamda tamdık bir yan olduğunu düşündü, sonra da aynı adamı sabah, Geliş kapısının yanında beklerken gördüğünü hatırladı.

Biniş kartını aldıktan sonra, çevresine bakındı. Eli gazeteli sarışın adam yok olmuştu. Volkmann tekrar geriye, terminal binasının kapısına yürüdü. Yeşil Citroen gitmişti; sarışın adamı da kalabalığın arasında göremedi. Volkmann eski yöntemleri uygulayarak on dakika bekledi, başka kimsenin kendisini izlemediğinden emin olduktan sonra döndü, çıkış kapısına yöneldi.

Yirmi yedinci kısım

Strasbourg.

13 aralık

Volkmann DSE Merkezi'ne üçte vardı. Peters'ın bürosunu aradı, sekreterinden erken çıktığını öğrendi. Nöbetçi görevli bir mesaj bırakmıştı, Jan de Vries'i aradı.

- İtalya Masası'ndan açık bir mesaj var, dedi Hollandalı. Son bir ay içinde Güney Amerika'dan gelen bütün kargo manifestolarını inceliyorlar. Eğer olağandışı bir şeye rastlarlarsa, sana haber verecekler.

De Vries durakladı:

- Bir de Beaconsfield'den gelen ses analiz raporu var. Peters'e göndermemi ister misin, Joe?

- Kendim gelip alırım. Teşekkürler, Jan.

Ahizeyi yerine bırakıp pencerenin yanına gitti, bir sigara yaktı. Masasının üzerinde bir yığın yazışma vardı, ama şimdilik ilgilenmemeye karar verdi. Zürich Havaalanı'ndaki sarışın adamın onu izlediğinden emindi. Zürich Gölü'nden beri peşinde olan Citroen'deki iki adamın da. Ama neden? Kimdi bu adamlar? Gidiş Terminali'nin önünde sarışın adamı bir daha görmüş olsaydı, onu izleyip oyunu tersine çevirecekti, ama görememişti. Havaalanında olanlar onu rahatsız ediyordu. Yolculuk Bölümü'yle Peters dışında, Zürich'e gideceğini sadece kız biliyordu. Kızın uçağının ne zaman kalkacağını sorduğunu hatırladı. Ya da ne zaman evden çıkacağını mı sormuştu? Kelimeleri tam olarak hatırlayamıyordu, ama aklına gelenlerden rahatsızdı. [318]

Beaconsfield raporunu imza karşılığı aldı, bürosuna dönüp iki sayfalık raporu okumaya koyuldu. Rapora göre, bantta konuşması duyulanların hepsi de erkekti ve üç kişilerdi.

Birincisi yaklaşık kırk yaşlarının sonunda biriydi. Ses ve sentaks analizleri adamın Münih bölgesinden, büyük bir olasılıkla da kentin batı bölümünden geldiğini çıkarıyordu. Adam sigara içmiyordu, sesinden ve konuşmasından toplu ya da şişman olduğu, orta sınıftan geldiği anlaşılıyordu. "Öteki iki ses" diyordu rapor, daha büyük güçlük çıkarmıştı. Her ikisinin konuştuğu Almanca da Plattdeutsch'un yumuşak bir türeviydi. Yine de konuştukları belirli bir bölgenin şivesi değildi, yapılan analizler her iki adamın da en az iki dil konuştuğunu, Almancalarının bir Latin dili, büyük olasılıkla da İspanyolcanın etkisiyle yumuşadığını belli ediyordu. Toplumsal konumlarını kesin olarak

anlamak mümkün değildi, ama büyük bir ihtimalle orta sınıf demek gerekiyordu. Öteki iki sesten biri, otuzlarının ortasında, sigara içen, geniş göğüslü bir adama aitti. Üçüncü ses ise, altmışlarının başları ile ortalan arasında, zayıf, sigara içmeyen birinin sesiydi.

Konuştukları Almanca Paraguay ya da Arjantin'in Almanlarında rastlanan tarzdaydı, ama bölgelerini kesin olarak belirlemek mümkün olamamıştı. Rapora göre bu Almanca, her iki ülkenin sınırına yakın bir bölgede konuşuluyor olabilirdi. Volkmann raporu tekrar tekrar okudu, sonra iki nüsha çıkarıp birini Ferguson'a, diğerini de Peters'e iletmek üzere adına zarfladı.

Masasındaki zarflara baktığında, Peters'ın sözünü ettiği, Berlin'deki Amerikan Bilgi Merkezi'nden gelen kaim zarfı gördü. Açtı, içindeki belgeleri çıkardı. Zarfın içinde, karton kapaklı iki dosya, her iki dosyada da kalın fotokopi tomarları vardı. Dosyaların kapağına birer not zımbalanmıştı. Fotokopilerden bir takımının Heinrich Reimer, ikincisinin de Erhard Schmeltz'in dosyalarından alındığını, orijinallerininse Berlin'deki merkezde olduğunu belirten birer not. [319]

Volkmann önce Reimer'in dosyasını aldı. Bütün bilgiler dosyadaydı. SS numarası, Nazi Partisi üyelik numarası, her biri için yapılan, Reimer tarafından doldurulup imzalanmış başvurular. Reimer'in eğitimi, diş muayeneleri, subay eğitim kursları, tayin ve terfileriyle ilgili bilgiler. Ekim 1944'e kadar. Medenî durumunun karşısına bekâr yazılmış çocuklarının adları için ayrılan bölüm de boş bırakılmıştı. Bir de Reimer'in kanının saflığını, Ari geçmişini göstermek için, 1800'e kadar giden, dört sayfalık bir soyağacı. Sayfalardan daktiloyla hazırlanmış üçü, Fragebogen adlı soru formunun kopyasıydı. Bilgi Merkezi'nden gelen notta, bu soru formunun SS subayları için standart bir formatta hazırlandığı belirtiliyordu.

Cevaplar Reimer'in düzgün el yazısıyla verilmişti. Reimer'in o dönemdeki yaşı yirmi dört, doğum yeri de Berlin, Lübars olarak belirtiliyordu. Bir de el yazısıyla hazırlanmış, bir sayfalık biyografi. Reimer biyografisine doğum yeri ve tarihiyle başlamış, eğitimi ve aile özellikleriyle devam etmişti. Bir fırın işçisinin oğluydu. 1929 yılında, on sekiz, on dokuz yaşındayken Nazi Partisi'ne ilgi duymaya başlamış, 1930 yılında da üye olmuştu; Leibstandarte SS'e giriş tarihi temmuz 1934'tü. Verilen bilgilerden büyük bir bölümü dikkat çekecek satırlar değildi, sağa yatık el yazısı parti toplantılarında yaptığı çalışmalardan, parti eğitim seminerlerine katılmasından söz ediyordu. Son paragrafta da Reimer Adolf Hitler'e ve Nazi Partisi'ne olan bağlılığından bahsetmeyi uygun görmüştü. Biyografinin altındaki imza, Untersturmführer SS, Reimer'e aitti, Teğmen Reimer'e.

Üçüncü sayfada Reimer'in siyah beyaz üç fotoğrafı vardı. İki adet vesikalık fotoğraftan biri cepheden, diğeri profilden çekilmişti. Üçüncü fotoğraf,

Reimer'in beyaz bir zemin üzerinde siyah Untersturmführer SS üniformasıyla çektirdiği boy resmiydi. Ellerini önünde birleştirmiş, parlak cilalı yüksek siyah çizmeler ve külot pantolon giymişti. SS kokartı yakasında parlıyordu. Subay üniformasının sol kolunda gamalı haçlı bir pazıbent, ceketin kol ağzında da "Adolf Hitler" yazılı başka bir bant vardı. Her üç fotoğraf da kısa kesilmiş sarı saçlı, keskin yüzlü, Sanchez'in gösterdiği resimdekine hiç benzemeyen genç bir adama aitti. [320]

Gerek Sanchez'in gösterdiği, gerekse de Volkmann'ın elinde tuttuğu resimlerdeki tek ortak nokta, ince dudaklarla yüksek alındı; benzerlik burada bitiyordu. Reimer'in 1934 yılında SS subaylığına geçişinden, 1945'teki Sturmbannführer, binbaşı rütbesine kadar aldığı bütün terliler, dosyada yazılıydı. Avusturya, Polonya, Rusya ve Balkanlar'da bulunmuştu. Son tayini ekim 1944'te çıkmış, Berlin'in Lichterfelde bölgesindeki Leibstandarte SS eğitim okuluna atanmıştı.

Volkmann Reimer'in dosyasını kenara bıraktı, Erhard Schmeltz'le ilgili olanını eline aldı. Dosyada dört sayfa vardı; birincisi Schmeltz'in Nazi Partisi'ne başvurusunun fotokopisi. Başvuru formunun tepesinde, "*Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterspartei*" yazılıydı, altında da "*München Braunes Haus*", Münih'teki Nazi Partisi Merkezi'nin adresi. Başlığın altında başvuru metni. Başvuru sahibinin adı ve imzasının olduğu bölümün karşısında, kalın ve düzgün harflerle Erhard Schmeltz'in adı ve imzası görülüyordu. Meslek olarak "Fabrik Werkmeister", fabrika ustabaşısı. Doğum yeri ve tarihi, "Hamburg, 6 mart 1880." Formun sağ üst köşesindeki kutuda, 68964 rakamı damgalanmıştı.

Schmeltz'in adresi "23, Brennerallee, Schwabing" olarak belirtiliyor, başvuru tarihi karşısında da "6 kasım 1927" yazıyordu. Yetkilinin el yazısıyla eklediği cümlede "Verweisung: Hauptquartier", Genel Merkez'e gönderilecek, yazması dikkat çekiyordu.

Volkmann bu notun, Peters'ın sözünü ettiği tavsiyeyle ilgili olduğunu tahmin etti, bir sonraki sayfayı çevirdiğinde de "Prinz-Albrecht Strasse, Berlin" antetli mektubun kopyasını gördü. Reichsführer SS'in merkezi. Mektup Schmeltz'in başvurusunun üç gün öncesinin tarihini taşıyor ve Gau Münih'e sesleniyordu. Sadece, "Başvuru sahibi Erhard Johann Schmeltz'in zaman geçirilmeden Gau Münih'e kabul edilmesini öneriyorum. Sorular için doğruca benimle temasa geçin" diyen kuru bir mesaj. Mektubun altında, "Heinrich Himmler, Der Reichsführer SS" imzası, imzanın üzerinde de resmî mühür. [321] Öteki iki sayfa, Schmeltz Nazi Partisi arşivlerindeki kaydın ön ve arka yüzlerinin fotokopileriydi Schmeltz'in kartında çok az bilgi vardı; ad ve adres, Parti üye numarası, partiye giriş tarihi, bağlı olduğu Nazi Gau ve Ortsgruppe. Arka sayfada da Schmeltz'in siyah çerçeve içinde bir fotoğrafı. Fotoğraf, bir boğanınki kadar kalın boyunlu, geniş köylü yüzlü, dikkat çekecek özellikleri

olmayan,, orta yaşlı birine aitti. Siyah saçları dökülmeye başlamış, geriye kalanlar da briyantinlenerek sıkı sıkı arkaya taranmıştı. Kaslı vücuduna dar gelen koyu renk elbise giymiş, modası geçmiş bir kravat takmıştı Gözleri ince çiziklere benziyordu, ama parlak ve deliciydi, kaim kaşlarıysa, resminin çekildiği sırada çok önemli bir şey düşünüyormuş gibi çatılmıştı.

Volkmann gözünü elindeki fotoğrafa dikti, Schmeltz'i Almanya'dan ayrılıp, karısı ve çocuğuyla birlikte Güney Amerika'ya gönderenin ne olduğunu düşündü. Bir de o paraların neden gönderildiğini. Dosyada bütün bunları açıklayabilecek tek bir kelime yoktu, tek ilginç nokta Himmler'in mektubuydu, ama Volkmann birçok başvuru sahibinin Nazi yöneticilerinden tavsiye mektubu istemiş olabileceklerini düşündü. Yarım saat kadar sonra dosyaları, yeniden zarfın içine yerleştirdi.

Uluslararası santralı aradı, Amsterdam'ın Herengracht bölgesinde Cole Erdberg'in adresini ve telefon numarasını buldu. Telefonu çevirdi, bir kadın sesi cevap verdi. Kadının sesi genç birine alt gibi çıkıyordu, Volkmann Erdberg'le konuşmak istediğini söyledi.

- Burada değil, bir iş seyahatinde. Yardımcı olabilir miyim?

- Sanmıyorum. Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?

- Yarın sabah.

Volkmann genç kadına teşekkür etti, yeniden arayacağını belirtti, ama adını bırakmadı. Daha sonra Yolculuk Bölümünü aradı, ertesi gün bulabilecekleri ilk uçakla Amsterdam'a gitmek istediğini belirtti. Birkaç dakika sonra Yolculuk Bölümü arayıp ertesi sabah sekiz uçağında yerinin ayırtıldığını bildirince, masasını topladı, bürodan çıkıp eve döndü. Anahtarıyla kapıyı açıp eve girdiğinde saat beşi geçiyordu. [322] Hava kararmıştı. Kızın sofrayı hazırlamış olduğunu gördü. Petite France'da alışverişe çıkmış, taze balık, sebze, iki şişe de Sauterne almıştı. Şimdi de yemeği pişirmeye hazırlanıyordu.

Vücudunun yuvarlak hatlarını ortaya çıkaran blucin ve dar kazakla oldukça güzel görünüyordu. Sarı saçlarını da açmış, omuzlarına bırakmıştı. Yemek yerlerken Volkmann ses analiz raporları ile Zürich'teki görüşmesini anlattı, havaalanında kendisini izleyen adamın sözünü bile etmedi.

- Zürich'teki arkadaşın Erhard Schmeltz'in Reichsbank'tan aldığı paralar konusunda ne düşünüyor?

Ted Birken'den duyduklarını anlattı, sonra başını salladı.

- Bütün bunlar birer varsayım, Erica. Her şey mümkün, dedi. Schmeltz'in para almasının nedeni şantaj bile olabilir. Ya sen? Sen bir şeyler bulabildin mi?

- Bütün günümü Frankfurter Zeitung bürosunda, kupürleri inceleyerek

geçirdim.

- Ve?

Kız tereddüt etti:

- Lubsch sana doğru söylemiş olmalı. En azından Kesser'in öldürülmesini istediği kişi konusunda.

- Neden?

- Beş ay önce, Doğu Berlin'de öldürülen Herbert Rauscher adlı biri var. Aynı adam olmalı. Haberi önce Berlin gazeteleri yayımlamış, sonra da bütün önemli büyük günlük gazeteler alıntılar yapmış.

- Anlat.

- Haberlere göre Rauscher Pergamon Müzesi yakınındaki evinde vurulmuş. Kafasından iki kurşunla. Hemen ölmüş. Gazetelere göre görgü tanığı yok. Berlin polisi de ipucu bulamamış. Berlin cinayet masasını aradım, ama fazla bir şey söylemeye yanaşmadılar, sadece soruşturmanın sürdüğünü, şimdiye kadar da kimsenin tutuklanmadığını anlattılar. Volkmann masanın üzerinden kıza baktı.

- Ya kadın?

- Adı Hedda Pohl. O da öldürüldü.

- Nerede?

- Güney Almanya'da, Friedrichshafen yakınlarında. Zaten oralı. Konstanz Gölü kıyısında, İsviçre sınırına yakın bir yer. [323] Herbert Rauscher cinayetinden bir hafta önce. Bütün Münih gazeteleri yazmış, ama ben Friedrichshafen'daki yerel gazeteye telefon ettim.

- Ne dediler?

- Muhabirlerinden biriyle konuştum. Kadının kent dışındaki bir ormanda, gece yarısıyla sabahın ikisi arasında bir saatte öldürüldüğünü söyledi. Başından ve sırtından üç kurşun. Muhabir dosyanın hâlâ kapanmamış olmasından başka bir şey bilmiyor. Elindeki bilgileri vermeye çalıştı. Hedda Pohl altmışlarının başında. Bir işadamının dul eşi, yetişkin iki çocuğu var. Öldürülmesi için pek neden yok, zaten polis de pek bir ilerleme sağlayamamış.

- Friedrichshafen polisini aradın mı?

Kız başını salladı.

- Hayır. Bunu kendin yapmak istersin diye düşündüm. Ama bulabildiğim cinayet kupürlerinden bir dosya hazırladım.

- Rauscher'in geçmişi hakkında ne biliyoruz? Gazetede onunla ilgili bir şeyler var mı?

- Sadece bir işadamı olduğu. Hepsi bu kadar.

Volkmann içini çekti, bir süre düşündü.

- Ya o politikacı, Massow?

Kız yüzündeki bir tutam saçı geri itti.

- Hâlâ capcanlı. Berlin'de Kreutzberg Mahallesi'nde bürosu var. Kreutzberg çoğunlukla göçmenlerin yaşadığı bölge. Telefon ettim, sekreteri Massow'un birkaç günlüğüne Paris'e bir anlaşma yapmaya gittiğini söyledi, ama senin için iki gün sonrasına, saat ona bir randevu almayı başardım. Kreutzberg'deki büroda.

Zürich Havaalanındaki adamdan söz edip etmemeyi düşündü, sonunda etmemeye karar verdi. Ertesi gün bir iki günlüğüne yolculuğa çıkacağını söyledi, ama nereye gideceğinden söz etmedi, kız da sormadı. Masayı temizlerken başını kaldırdı, üzerine dikilmiş mavi gözlere bakıp gülümsedi,

- Şimdi bir kahveye ne dersin?

Kız ikinci Sauterne şişesini de açmıştı. [324] Volkmann Erica'nın cinayet haberlerinden derlediği dosyayı inceledi, yarım saatlik okumanın sonunda dosyada kızın anlattıklarının ötesinde fazla bilgi olmadığını gördü, okuduktan sonra da Berlin'de Jakob Fischer'le konuşması gerektiğini düşündü. Fischer Berlin *Kriminalamt*[1] dedektifiydi, onu Rauscher konusunda gayri resmî bilgi isteyebilecek kadar yakından tanıyordu. [[1] Cinayet Masası, (ç.n.)] Friedrichshafen'da kimseyi tanımıyordu, Hedda Pohl'ün ölümüyle ilgili ayrıntıları verebilecek birini bulmayı sonraya bırakmaya kararlaştırdı. Kız odada değilken birkaç kez pencerenin yanına gitmiş, aşağıdaki park yerine, karşıdaki sokağa bakmıştı, ama bir şey görmemişti. Ya gerçekten izlenmiyordu ya da evi gözleyenler işlerinin uzmanı, usta kişilerdi. Kızın görüp de endişelenmemesi için, Beretta'yı paltosunun cebinde bırakmıştı.

Kız gelip yanına, kanepeye oturdu, Volkmann kadehleri doldurmak için eğilen Erica'nın ensesindeki çukurluğu gördü, kızın çok güzel olduğunu düşündü. Yanık cildi pürüzsüzdü, sade pamuklu gömleğinin altında sutyen yoktu. Kız öne doğru eğildiğinde, göğüslerinin arasındaki yarığı, beyaz pamuklu bluzun altında beliren koyu meme uçlarını gördü. Erica arkasına yaslanırken, Volkmann'ın onu izlediğini anladı.

- Neye bakıyorsun, Joe?

- Sana.

Yüzü kızarmadı, ama başını çevirdi. Volkmann'ın sesini duyduğunda, ona baktı.

- Rudi'yi sevmiş miydin?

Kızın gözünde acı vardı, gözlerini bir süre kapadı, sonra açıp cevap verdi.

- Evet, sevmiştim. Ama senin anladığın anlamda değil. Bana karşı çok iyiydi. Beni hep güldürürdü. Hayatımda çoğu kez Rudi'yi güvenebileceğim tek insan olarak gördüğüm zamanlar oldu. Bazen göğüslemek zorunda olduğum güçlükler, tatsız durumlar olurdu, konuşmak ihtiyacını duyduğumda hep hazırdı. Telefonda bile olsa.

- O da seni sevmiş miydi?

Kız tereddüt etti, sonra:

- Bunu neden soruyorsun? dedi. [325]

- Senin benim hakkımda soru sorma nedeninden farklı değil.

Volkmann'a baktı, sonra gözlerini çevirdi. Sonunda konuşmaya başladığında, sesi fısıltı gibi çıkıyordu.

- Kendimden utandığım dönemler oldu. Ailemin geçmişinden utandığım dönemler.

Tereddüt etti, dudağını ısırdı, Volkmann kızın daha fazla konuşamayacağını anladı. Sakin bir sesle:

- Babandan mı bahsediyorsun? dedi.

Mavi gözler ona döndüğünde, kızın şaşırdığını, bu kez kızardığını gördü.

- Nereden biliyorsun?

- Erica, Alman polisi vatandaşlarının çoğu hakkında dosya tutar. Senin bunu biliyor olman gerek.

- Yani özellikle savaş suçlularının çocukları hakkında mı demek istiyorsun?

Volkmann başıyla onayladı.

- Bunu yapan senin kendi hükümetin, Erica. Neredeyse elli yıldan beri bu böyle.

Kız uzunca bir süre bir şey söylemedi. Başını kaldırdığında:

- Bana ne bildiğini anlat, dedi.

Dosyadaki bütün ayrıntılardan söz etmedi Volkmann, zaten buna gerek de yoktu.

- Baban Leibstandarte SS Tümeni'ndeydi. Heinrich Reimer'le aynı birlikte.

- Başka neler biliyorsun?

- Savaşın sonunda Güney Amerika'ya kaçtığını. Savaş Suçları Komisyonu Buenos Aires'te izini buldu, ama iadesini isteyemeden baban öldü.

Kız yine uzunca bir süre sessiz kaldı, sonra:

- Seninle buluştuğumuz ilk gün, dedi, o zaman da bunları biliyor muydun?

- Evet, dedi Volkmann ve kıza bakmayı sürdürdü.

- Tanıştığımız ilk gün, yakınımda bulunmanın sana ağır geldiğini hissetmiştim. Bu davranışlarından, bana bakışından da belli oluyordu. Belki de benden biraz nefret ediyordun. Benden nefret ettin mi, Joe?

Başını salladı: [326]

- Hayır, nefret etmedim, Erica. Nefret çok güçlü bir söz. Güvensizlik demek, daha doğru.

- Bir SS subayının kızı olduğum için mi? Annen ile babanın yaşadıkları yüzünden mi? Babam Reimer'le aynı SS Tümeni'nde bulunduğuna göre, şimdi bana çok daha az güveniyorsun, demektir.

Volkmann cevap vermeyince, gözlerinin içine baktı:

- Benimle yatmak istememenin nedeni neydi, Joe? Babam mı?

- Evet.

Başını salladı:

- Biliyor musun Joe, nefret ve güvensizliğin bir kuşaktan diğerine taşınabilmesi korkunç bir şey. Babadan oğula geçmesi. Çünkü eğer öyleyse, bizim için en ufak bir umut ışığı yok. Hiç yok. Görmüyor musun? Beni babamın günahları için suçladığını görmüyor musun?

Volkmann tereddüt etti, sonra başını salladı:

- Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum, Erica.

- Hayır, suçluyorsun Joe, suçluyorsun. İstemesen de. Sana bir şey söyleyeyim mi? Ben küçücük bir kızken, babam her şeyimdi. Ama o zamanlar geçmişinde neler yaptığını bilmiyordum. İnsanları soğukkanlılıkla öldürdüğünü. Kadın, erkek, çocuk. Tuttuğum o ellerin onca ölüme ve acıya neden olduğunu bilmiyordum. Ona güveniyordum. Öldüğünde, hayranlık duyduğum birini kaybettiğimi hissettim. Söylentileri ilk duyduğumda, on altı yaşındaydım. Annemin sonunda bana gerçeği anlatması için bir yıl daha beklemem gerekti. O andan itibaren artık benim sevdiğim baba değil, bir hayvandı. Sevgime, güvenime layık değildi, yine de sevgimi, güvenimi almıştı Ama hayır,

dosyalarınız sana bunları söylemez. Almanya'nın yüzünü kızartan bu insanların ailelerinin, çocuklarının çektiği acıları, karşılaştığı hakareti, duyduğu utancı yazmaz senin dosyaların. Her Nazi çocuğunun babasının geçmişiyle gurur duyduğunu mu sanıyorsun? Buna mı inanıyorsun, Joe? Bazıları belki, ama onlar hasta, sapık insanlar. Normal insanlar, akıllı olanlar, babalarının yaptıklarının acısını çekti. Benim yaram da en az seninki kadar derin.

- Anlat.

Uzun bir süre Volkmann'a baktı, sonra sözlerine devam etti: [327]

- Sana sadece babamın kim olduğunu öğrendikten sonra çektiklerimi anlatabilirim. Banyodan çıkamamaya başladım, ellerimi vücudumu yıkıyordum. Günde belki on iki kez, onu üzerimden yıkayıp atmak için, dokunduğu, öptüğü yerleri temizlemek için. Babamı seçme hakkım yoktu ki. Bir daha hiçbir erkeğe güvenemedim. Belki, sadece Rudi'nin dışında.

Mavi gözler deler gibi bakıyordu:

- İkimiz de kurbanız. Sen babanın geçmişinin kurbanısın, ben de benim babamın geçmişinin. Ama sen bunu göremiyorsun, Joe. Bütün Almanların güvenilmez barbarlar olduğunu düşünüyorsun.

- Bunu hiç söylemedim ki.

- Söylemen gerekmez. Gözlerinden belli. Araya koyduğun mesafeden. Şimdiki gibi. Bana hâlâ güvenmiyorsun, öyle değil mi, Joe?

Volkmann cevap vermedi. Sonra, başını kaldırıp kızın yüzüne baktı.

- Bugün Zürich'te beni izlediler.

- Ne demek bu?

- Zürich'te buluşacağım adam. Yeşil bir Citroen'deki iki kişi onun evinden havaalanına kadar peşimdeydi.

- Neler söylüyorsun?

- Büromun dışında, Zürich'e gideceğimi bilen tek kişi sensin. Volkmann kızın yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördü.

- Sen neler söylemeye çalışıyorsun? Benim birine anlattığımı mı?

Volkmann cevap vermeyince, devam etti.

- Kime söyleyebilirdim, Joe?

- Bilmiyorum, Erica.

Uzun bir süre Volkmann'a baktı, sonra başını salladı.

- Bana hiç de güvenmiyorsun, değil mi, Joe? Belki de kimseye güvenemediğin için. Ne düşündüğümü söyleyerek soruna önem vermeye niyetim yok.

Kızın gözlerindeki ıslaklığı, Erica'nın gözyaşlarını tutmak için gösterdiği çabaya gördü, samimi olup olmadığını düşündü. Kız ağlamadı, ama dudakları titriyordu. Yavaşça ayağa kalktı:

- Yoruldum, dedi, şimdi sana iyi geceler demek zorundayım. [328]

Odadan çıkışını izledi, uzunca bir süre oturduğu yerde ne düşüneceğini, kıza inanıp inanmaması gerektiğini bilemeden oturdu. Yolculuk Bölümü'nü aradı, biletini değiştirmelerini, ertesi gün Amsterdam'dan Berlin üzerinden dönmesini sağlamalarını istedi. Berlin'deyken Jakob Fischer'le Rauscher konusunu da konuşmak istiyordu, Berlin Cinayet Masası'nı aramayı unutmamak için günlüğüne bir not düştü. Saat on biri biraz geçerken odasına gidip yattı, ikiye doğru sıçrayarak uyandı. Pencereye yaklaşıp bir sigara yaktı, sonra da perdeleri açtı. Yağmur dinmiş, uzaktan Almanya'nın ışıkları görünür olmuştu. Odasının kapısı açıktı, koridora çıktı, kızın odasının önüne gelince kapısını açtı. Gece lambası hâlâ yanıyordu, ama Erica uykuya dalmıştı bile. Yanık çıplak omuzlara, yastığın üzerine dağılmış sarı saçlara baktı. Uzunca bir süre kapının eşiğinde durup kızı seyretti, ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Kız haklıydı; kimseye güvenmiyordu. Kıza karşı kaba davranıp davranmadığını, güvenmemekte haklı olup olmadığını düşündü. Kızla yatmak istememesi konusunda söyledikleri de doğruydu. Kızın hem vücut hem de bir çeşit duygu bakımından çekici geldiğinin bilincindeydi, ama güvensizliği onu hep geri çekilmeye zorluyordu. Asıl engelin, kızın babası gibi adamların Babaya yaptıkları olduğunu biliyordu. Başka türlüsü mümkün müydü? Babasını sevmişti, babasının çektiği acıyı silmek ya da bu acıya neden olanlara yaptıklarını ödetmek mümkün olsaydı, bunu yıllar önce yapmış olacağını biliyordu.

Uzaktaki bir arabanın kornası düşüncelerini böldü. Gece lambasını söndürmeden önce kızın yastıktaki yüzüne son kez baktı, pencereye yaklaşıp perdeyi çekti. Pencereden Strasbourg ve kentin karanlıkta göz kırpan ışıkları görünüyordu. Beaconsfield'den gelen raporu hatırladı. Üç ses. Üç erkek. Gölgeler içinde hareket etmek için ufak bir bilgi daha vardı elinde, ama işler çok yavaş gelişiyordu.

"Sie werden alle umgebracht." Hepsi öldürülecek. [329] Banttaki konuşmayı kafasında canlandırdı, son günlerde öğrendikleriyle birleştirip, bağlantıları bulmaya, bilmecenin parçalarını yerine oturtmaya çalıştı. İki ayrı, hatta belki de paralel yol vardı: şimdi olanlar ile geçmişte yaşananlar. Chaco'daki evdeki insanlarla, şimdi yaptıkları. Ve Tsarkin ve Schmeltz adlı adam ile geçmişi ve fotoğraftaki genç kadın ve bütün bunların şimdiyle ilgisi.

Nasıl ve neden?

Sanchez'in bir gelişme sağlayıp sağlamadığını merak ediyordu. Banttaki şiveler Paraguay ile Avrupa arasında bir bağlantı olduğunu kanıtlıyordu. Ama hangi bağlantı? Lubsch'un anlattıkları, kıza söylediğinden daha çok rahatsız etmişti onu. Oysa hâlâ karanlıkta sendeliyordu. Çarşafların yumuşak hışırtısını duyup döndü. Erica yatakta oturmuş, uykulu gözlerle ona bakıyordu. Konuşmadan önce şaşkınlığını yenmeye çalıştı.

- Joe?..

- Benim. Hadi uyu.

Çok genç, çok masum görünüyordu, tıpkı uykudan uyanmış bir çocuk gibi. Camdan giren soluk ışıkta oturan kıza bakınca, birden onu ne kadar arzuladığını anladı.

- Söylediğim şeyler için... bazıları için... özür dilerim, Joe. Beni bağışlayacak mısın?

Sesi yorgunluktan kısıktı, kızın yatağının kenarına oturup bakarken vücudunun kokusunu duydu.

- Belki de benim suçumdu. Belki söylediklerinde haklıydın.

- Öyleyse benim için bir şey yapar mısın?

- Ne?

- Bana güvenmeye çalış, Joe.

Elini kızın yanağına koydu. Kız yüzünü açık avucun içine bastırdı, sonra parmaklarının ucunu öptü. Her şey o kadar doğal gelişti ki, kızı kendine çekerken dudaklarının altında ağzını buldu. Elini göğüslerden birine kapadı, kızın yarıma, yatağa girerken, Erica'nın sanki acelesi varmış gibi kendisini üzerine doğru çektiğini, boynunu, yüzünü dudaklarını öptüğünü, fanilasını çıkarmaya çalışırken tırnaklarıyla sırtında izler açtığını hissetti.

Sevişmelerinde, Volkmann'ı şaşırtan bir yabanıllık, bir vahşet vardı. Sanki ikisi de kontrol edemedikleri bir çılgınlığın pençesindeydi; sonunda boşaldıklarında, ikisinin de vücudu ter içindeydi. Uzun bir süre kıpırdamadan kaldılar, kızın başı Volkmann'ın göğsünün üzerindeydi. Sonra karanlığın içinden kızın sesi duyuldu.

- Bana babanı anlat, Joe. Ona olanları anlat.

- Neden bilmek istiyorsun?

- Çünkü seninle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum.

Öteye, karanlığa, hiçliğe baktı, konuştuğunda sesi üzüntülü, yumuşaktı.

- Almanlar Südet bölgesine girdiğinde babamın ailesi Polonya'ya, Krakow yakınlarında bir köye göç etmiş. Babam, annesi ile babası, iki küçük kız kardeşi. Savaş çıktığında, güvende olmadıklarını anlamışlar. Einsatzgruppen köyleri basıyor, Yahudileri toplayıp öldürüyormuş. Einsatzgruppen, Nazilerin toplama kamplarından önce oluşturdukları seyyar ölüm birliklerinin adıydı. Bir gün babamın annesi ile babası yiyecek bulmaya gitmişler, bir daha da dönmemişler. Babam onları bir daha hiç görmedi. Babam on dört yaşındaydı, kızlar da on ve sekiz. Annesi ile babasının dönmediği beşinci gün, babam başlarına bir şeyler geldiğini anlamış. Köyde Einsatzgruppen'in geldiğini, onları alıp götürdüğünü öğrenmiş. Kaçmaya, Tatra Dağlarını aşarak Budapeşte'ye, annesinin akrabalarının yanına gitmeye karar vermiş. Biraz erzak toplamış, kızlara sıcak tutacak elbiseler giydirmiş, yola düşmüşler. Üçüncü gün sınıra varmışlar. Ölüm mangalarından biri onlara yetişmiş. Yakalayıp başka bir grup Yahudi'yle birlikte ormanın içinde bir açıklığa götürmüşler, sığ bir çukurun önünde durdurmuşlar. Babam neler olacağını biliyormuş. Herkes biliyormuş. Kız kardeşleri titreşip ağlıyormuş, babam da öyle. Kızlara dokunmamaları için nöbetçilerden birine yalvarmış. Nöbetçiler babama 'Pis Yahudi!' diye bağırıp bir kenara çekmişler, kızları soyarlarken seyretmek zorunda bırakmışlar. Sonra da gözünün önünde kızların ırzına geçmişler. Kızları çukura yuvarlayıp kurşunlamışlar. Sonra babamı çukurun kenarında diz çökmeye zorlamışlar. Çok sarhoşmuşlar. [331] İçlerinden biri babamın yüzüne ateş etmiş, ama çok sarhoş olduğu için sadece yaralamış. Babam çukurun dibinde, kız kardeşlerinin cesedinin yanında yatmış, ölü gibi. Almanlar işlerini bitirince cesetlerin üzerine toprak atıp gitmişler. Babam orada öylesine kalmış. Hareket edemeyecek kadar korkuyormuş, güçlükle nefes alabiliyormuş. Hava kararınca üzerindeki topraktan ve cesetlerden kurtulup çukurdan çıkmış. Sonra Almanlar yeniden gelmiş. Akrabalarını götürmüşler. Babam da yakalanmış, önce Dachau'ya, sonra da Belsen'e gönderilmiş. Ötekilerse fırınlara. Babam hayatta kaldı, ama kardeşlerine yapılanları hiç unutamadı.

Karanlıkta konuşmadan yatarken, kızın nefesini duydu. Kızın ağlayıp ağlamadığını anlamadı, konuşmadı, ses çıkarmadı. O kadar eski bir acıydı ki, artık ağlayamıyor, sadece babasını düşünüyordu. Karanlıktaki sessizlik sanki sonsuza dek sürdü, sonra kızın eli Volkmann’ın yüzüne dokundu. Kız bir şey söylemedi yine de. Söylenecek bir şey yoktu.

Dördüncü bölüm

Yirmi sekizinci kısım

Asuncion.

18 aralık, pazar, 14.45

Güneş ışınları bahçeyi yıkıyor, kömür ızgarasının üstünde kalın, sulu biftekler ile şişman, yağlı sosisler cızırdıyordu. Vellares Sanchez önündeki et parçalarından birine ızgara çatalını saplayıp kanlı, pembe tarafını çevirirken, gözlerinde iştah belirtisi yoktu. Aklında bir sürü şey vardı. Tek bir noktada toplanan bir sürü düşünce. Rudi Hernandez'in yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Morgun soğuk mermerlerindeki hali... Beyaz örtü çekilince, ortaya çıkan yaralar... Sanchez yüzünü buruşturdu, bakışlarını iştah kesici et parçasından ayırarak güneşin aydınlattığı bahçeye çevirdi. Bir grup komşu ve dost bir araya gelmiş, ellerinde içkileri, gevezelik ediyordu.

Tören bittiğinden beri sıkıldıkları belli olan vaftiz kıyafetleri içinde masum kızlar ile üzerlerinde iğreti duran takım elbiseler giymiş oğlanlar çikolatalı pasta yiyip limonata içiyor, bahçenin çimleri üzerinde hopluyordu. Aile görevi, aile görevidir. Maria'nın bakışlarını yakaladığını, kızın el salladığını gördü. Elini kaldırıp gülümsedi. Kız güzeldi. Hem de çok güzel. Annesine çekmiş. Günü gelecek, erkekler kızın bir bakışı için birbirlerini yiyeceklerdi... Ama daha değil. Hâlâ masumiyetin tadının çıkarılacağı dönemde. [336]

Kız yaklaştı, beyaz elbiseleriyle bir kuğuyu andırıyordu.

- Yemek hazır değil mi, Baba? Acıktım.

Sanchez kapkara, kıvırcık saçları okşadı.

- Daha değil, tatlım...

Karısı Rosario'nun evden çıktığını, yarıma geldiğini gördü. Biraz önce eve girmişti, Sanchez tuvalete gittiğini düşünmüştü, ama kadının yüzü asıktı. Kızının omzuna dokundu.

- Hadi Baba'ya bir iyilik yap, meleğim. Git bir bak, herkes içkisinden memnun mu?

Kız başını sallayıp kayboldu. Rosario yaklaştı, yüzü hâlâ asıktı.

- Bugün izinli olduğunu sanmıştım.

- Öyleyim.

- Her şey yolunda mı?

Sanchez başını salladı.

- Etler neredeyse hazır.

- Yemekten söz etmiyordum.

Karısının uykulu, meraklı gözlerini gördü:

- İçeride Dedektif Cavales var. Geçerken uğradığını söylüyor. Bize katılmasını söyledim, istemedi. Seninle yalnız konuşmak istiyor.

- Nerede şimdi?

- Çalışma odanda.

- O zaman gidip bir göreyim. Bana bir iyilik yap, ızgarayla ilgilen.

Arkasını dönerken, karısının sesini duydu:

- Hiç olmazsa bugün izinli olacağını ummuştum.

Omuzlarını silkti.

- Ben de.

Kaşları çatık kadını yanağından öptü.

- Bir polisin kaderinde mutluluk yoktur.

- Ne de karısının. Ama bunu evlenme teklif etmeden önce söylemeliydin.

Sanchez gülümsedi.

- Söyleyip de böyle bir kadını kaybetme tehlikesini mi göze alsaydım?

Alaycı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu, sonra kocasına bakıp gülümsedi, masadan iki kutu bira alıp adama uzattı. [337]

- Birini Cavales'e ver. Soğuk bir içkiyi reddedemeyecek gibi görünüyor.

- O kadar mı kötü?

- Hayır, susamış.

Biraları aldı, bahçeyi geçip eve girdi. Bahçeden sonra, ev serindi. Her yerde çiçekler, bitkiler. "Kadınlar bitkilere neden bu kadar düşkündür?" diye düşündü. Hiçbir zaman çözemeyeceği bir sır. Cavales'i çalışma odasında, bodur ve kavruk bir avizeağacını incelerken buldu. Bodur ve kavruktu, çünkü Sanchez'in filtresiz sigaralarının dumanına dayanamadığı için gelişememişti. Sanchez kapıyı kapattı, dedektifin yanına giderek birayı uzattı.

- Rosario'dan sevgilerle. Bir biraya ihtiyacın olduğunu düşünüyor.

Cavales başıyla onayladı.

- Çok sıcak.

Bahçeye, konuklara baktı.

- Izgara için güzel bir gün.

- Maria'nın vaftizi, diye açıkladı; Sanchez.

Cavales bekârdı. Bağ yok, sorumluluk yok. Ama iyi bir polis. Hırslı, ama sessiz. Disiplinli.

- Pekâlâ, dedi Sanchez sonunda,, tek tatil günümde seni buralara sürükleyen nedir? Ziyarete gelmedin herhalde?

Cavales başını salladı. Yorgun görünüyordu. Sanchez gibi o da ömrünü çalışarak geçiliyordun çok çalışarak bu dosyaya da günlerini, gecelerini vermişti. Sadece bu dosya olsa... Elde çalıştıracak adam yoktu. İnsanlar yaz tatilindeydi. Sanchez camdan dışarı bakarken birasından bir yudum aldı.

- Anlat bakalım.

- Yeniden Tsarkin'in evine gittim.

Sanchez arkadaşının yüzüne baktı:

- Devam et.

- Evi üç, belki de dört kere aradığınızı, bir şey bulamadığınızı biliyorum.

Sanchez gülümsedi:

- Gidip kemikleri toplayayım, dedin, değil mi?

Cavales başıyla onayladı.

- Öyle gibi. [338]

- Peki, bizlerin bulamayıp da senin gözünden kaçmayan neymiş?

- Bir şey bulduğumu nereden çıkarıyorsunuz?

- Bürodayken, yüzümü görmekten gına getirdiğini biliyorum. O kadar çekici bir adam olmadığımı da.

Cavales sırıttı.

- Haklısınız.

- Bir şey bulduğunu tahmin ettiğim konusunda mı, yoksa çekici bir adam olmadığımı söylerken mi?

- Birincisi.

- İyi. Bir an, duygularımla oynadığını sanmıştım.

Belli belirsiz gülümsedi, birasını yudumladı, gözlerini kırpıştırdı.

- Ee, ne bekliyorsun?

- Bütün odaları yeniden elden geçirdim. Tepeden tırnağa. Bir şeyi atlamış mıyız, diye.

Durakladı:

- Atlamışız.

Sanchez gözlerini kaldırdı.

- Neyi atlamışız?

- Fotoğrafları.

Sanchez gözlerini kırpıştırdı:

- Anlat.

- Fotoğraflar. Herkes fotoğraf saklar. Albümler. Arkadaşların resimleri. Tanıdıklar. Akrabalar.

Sanchez başını salladı.

- Yoktu. Hiç fotoğraf yoktu. Hatırlıyorum. Sadece bir tane. Tsarkin'in kendi resmi. Yatak odasında, başucundaki etajerin üzerinde.

- Benim de anlatmak istediğim bu. Yatak odasınınkinin dışında, başka fotoğraf yoktu, dedi Cavales sessizce. İhtiyarlar bütün resimleri saklarlar.

Sanchez gülümsedi, adamın kafası çalışıyordu.

- Devam et.

- Tsarkin'in uşağıyla konuştum. Fotoğraflardan bahsedince, çok rahatsız oldu. Daha önce hiç görmediğim kadar rahatsız. Sanki bir şeyler saklamak ister gibi.

- Saklıyor muymuş?

Cavales başıyla onayladı. [339] Birasından bir yudum aldı, bir sigara yaktı, bir tane de Sanchez'e uzatıp yaktı.

- Emin olabilirsiniz.

Cavales pencerenin ötesindeki insanlara baktı, sonra bakışlarını yeniden Sanchez'e çevirdi.

- Ona anlattım, bilip de bize söylemediği bir şey çıkarsa, başının büyük belaya gireceğini anlattım. Onu karakola götürmeye geldiğimi söyledim. Adam kötü oldu. Hiçbir kabahati olmadığını söyledi.

- Ama ne kabahat işlemişti?

- Tsarkin'in intihar ettiği günün ertesinde, biz daha evi iyice arayamadan, birinin geldiğini söyledi. Bir işadamı sanmış. Polisin neler yaptığını sormuş. Tsarkin'in geride kâğıt bırakıp bırakmadığını öğrenmek istemiş. Uşak bırakmadığını söyleyince, eve bir göz atmak istemiş. Uşak kabul etmeyince de adam işbirliği yapmasının kendi yararına olacağını anlatmış.

- Tehdit mi etmiş?

Cavales omuzlarını silkti:

- İma etmiş.

- Devam et.

- Adam evi sıkı sıkı aramış. Tsarkin'in fotoğraf albümlerinden bazılarını almış.

- Ve?

- Hepsi bu. Bir de tabiî uşağa buraya geldiğini, bir şeyler götürdüğünü kimseye anlatmamasını tembihlemiş.

Sanchez içini çekti, dumanı üfledi. Pencerenin yanındaki koltukta oturuyordu.

- O ziyaretçi, dedi, adını öğrenebildin mi?

Cavales gülümseyip başını salladı:

- Dostça bir tartışmadan sonra.

- Kimmiş?

- Franz Lieber.

- O da kim?

- Şimdilik tek bildiğim, Tsarkin'in tanıdığı olduğu. Ama ismin Alman ismi olduğu açık.

Sanchez pencereden dışarıya, güneşli bahçeye, neşeli insanlara baktı. Maria başka bir kızla elbisesini karşılaştırıyordu. Karısı bir grup kadının ortasında durmuş gülüyordu. O kadını seviyordu, hem de çok. [340] Birçok kez, polislik yerine başka meslek seçmiş olmayı, böylelikle karısına, Maria'ya daha çok zaman ayırabilmeyi istemişti.

Cavales'e döndü.

- Bana bir saat ver. Seninle büroda buluşalım. Lieber'in adresini istiyorum. Geçmişiyle ilgili bilgileri de.

- İstettim bile, Gündüz vardiyasından iki kişiyi bu işle görevlendirdim.

Sanchez başını salladı.

- Öyleyse bir saat sonra.

Cavales birasını bitirmeden gidince, Sanchez pencereye yaklaştı. Güneş çimenleri aydınlatıyordu. Kahkahaları duydu. Neşelenilecek bir gün. Rosario gitmesinden hoşlanmayacaktı, ama yapması gereken şeyler vardı. Saatine baktı, yarım saat daha, sonra büroya gidecekti. Sigarasını söndürdü, konuklarının yanına gitti.

16.35

Randevuevi Plaza Uruguaya'da, tren istasyonunun yanındaydı. Dıştan yıkık dökük görünmesine rağmen, içi görkemliydi: kartonpiyerler, pahalı duvar kaplamaları, ipek çarşaflı yataklar, müşterilerin terli ve yorgun vücutlarını temizleyebilmeleri için saunalar, duşlar, seçici müşteriler için özel olarak döşenmiş gösterişli odalar. Kızlar da öyle. Asuncion'un en iyileri aynı zamanda da en pahalıları olarak bilinirlerdi. Lieber en çok on beşinde bir kız seçmişti. Arkadaşıysa daha olgun bir kadını tercih etmişti; büyük göğüslü, geniş kalçalı, otuzunda bir kadını. İki şişe şampanya getirilmiş, buz kovasına yerleştirilmişti. İyice sarhoş olup seviştikten sonra, Lieber cüzdanını aldı, incecik sabahlıklarını giymeye çalışan kızlara doğru bir deste banknot fırlattı. İkinci adam hâlâ yatıyordu, elinde şampanya bardağı, yüzünde bir tebessüm.

- Alın, dedi Lieber kızlara, ödülünüz.

Kızlar çıkmaya hazırlanırken, Lieber büyük olanına döndü,

- Arkadaşımla bir iş konuşacağız, dedi. [341]

Rosa'ya rahatsız edilmek istemediğimi söyle. Kız başını salladı, arkadaşının kolunu dürttü, kapıya yöneldiler. Lieber incecik sabahlığın altından görünen kalçaların yuvarlaklığını giderek azalan bir istekle seyretti. Masanın üzerinden iki bardak ile yarısı dolu şampanya şişesini aldı, yatakta oturan çıplak adama döndü.

- Ee, Pablo... Nasıl, memnun musun?

Lieber'in karşısındaki, ufak tefek biriydi. Adı Pablo Arcades. Otuz beş yıllık hayatının on yılını seguridad subayı olarak geçirmişti. Lieber'in değeri biçilmez tanıdıklarından biriydi, özellikle de iki önemli zaafı olduğu anlaşıldıktan sonra: para ve kadın. Üzerinde oynanacak, kullanılacak zaaflar. Adam pantolonunu çekerken sırıttı.

- Beni bilirsin. Bütün gün düzüşebilirim.

Fermuarını çekti, gömleğinin düğmelerini iliklediği.

- Parayı getirdin mi?

- Sonra. Önce, konuşalım.

18.02

Lieber karanlığın gölgelendirmeye başladığı Asuncion sokaklarında araba kullanıyordu. On dakika önce arabasından telefon etmiş, listedeki isimlerden, ağdaki isimlerden kızın adını doğru hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmek istemişti. Kızın acilen durumdan haberdar edilmesi gerekiyordu, Lieber bu kadarından emindi. Olan biten kıza anlatılmalı, bunların doğurabileceği sonuçlar gözlerinin önüne serilmeliydi. Arcades'ten aldığı öteki bilgileri ilgili yerlere iletecekti. Onlarla ilgili olarak da harekete geçmek gerekecekti, hem de hemen. O adamlarla ilgilenmek gerekecekti. Volkmann ve Sanchez. Volkmann'ın rolünü hâlâ kavrayamıyordu. DSE'de bir İngiliz görevlisi. Almar bile değil. Oysa Alman olması gerekirdi. Lieber başını salladı, anlayamıyordu; kız açıklayabilirdi belki. Kızla daha önce neden temasa geçilmediğini de anlayamıyordu. Orospunun niyeti neydi acaba?

Yapacaklarını teker teker düşündü. Önce güvenliği, sonra da Mexico City'de Kruger'i aramalı. Kırk sekiz saat daha orada olacaklardı. İhtiyar Halder'le ve bir de Brezilyalıyla, Ernesto'yla iş görüşülecek. Bir de ziyaretçiler gelecekti Tabiî, saygılarını sunmak için, gelecek günlerle ilgili öğütlerini, önerilerini iletmek için.

Arcades'in verdiği bilgiler tartışılacak, kararlar alınacaktı. Kızın durumu da açıklığa kavuşturulmalıydı; ya ağın dışına alınacak ya da olduğu yerde kalacaktı. Lieber, Mercedes'i evin kapısından içeri hızla soktu, lastikler çakıl taşlı yolun üzerinde yanık kokusu çıkarıyordu. Gözünün ucuyla, açık kapıların arkasında duran iki adamı gördü. Gördüğüne de şaşırdı. Onları geçeli on beş metre olmuştu, frene basmak üzereydi ki, ikinci bir olağandışılık gördü.

Evin giriş kapısının üzerindeki ışık yanmıştı ve altında duran iki kişiyi aydınlatıyordu. Kapının önünde de şimdiye kadar hiç görmediği beyaz bir araba vardı. Bütün vücudunu korku kapladı ama zaman kalmamıştı. Çakıl taşı kaplı yolun tepesine varmış, beyaz arabanın önünde durmuştu. İki adam yaklaşırken arabadan indi.

- Neler oluyor?.. Kimsiniz siz?., diye sordu Lieber.

Adamlardan biri konuştu. Kısa boylu, şişman ve solgun yüzlüydü. Ütüsüz elbisesi şişman vücudunun üzerinde bir torba gibi duruyordu.

- Senyor Lieber, değil mi?

Lieber cevap vermedi. Şişman adam belli belirsiz gülümseyip başını kaldırdı.

- Adım Sanchez. Yüzbaşı Vellares Sanchez.

Yirmi dokuzuncu kısım

Asuncion.

18.32

Herhalde evdeki ışıkların hepsi yanıyordu, mestizo uşaksa ortalıkta görünmüyordu. Çalışma odasındaydılar. Lieber ve iki polis. Arkadaşı Lieber'in çalışma masası çekmecelerini teker teker elden geçirirken, şişman olanı da bir sigara tellendiriyordu. Ceviz masanın kilitleri zorlanarak açılmış, kâğıtlar cilalı masanın üzerine ve yere yayılmıştı. Lieber solmuş yüzünü şişman dedektife çevirdi.

- Bunu yapmaya hakkınız...

- Senyor, her şeye hakkım var.

- O zaman size polis müdürünün dostum olduğunu hatırlatmak isterim.

- Ben de size arama emrimin yasaya uygun olduğunu söylesem...

Lieber yargıç tarafından imzalanmış arama emrini görmüştü.

- Bana karşı böyle bir davranış içine girmeniz gerekmezdi. Bana sadece ne aradığınızı söyleseniz, belki yardımcı olabilirdim...

- Size söylemiştim...

- Sözünü ettiğiniz fotoğraflardan haberim bile yok. Tek bildiğim, şu anda eşyalarıma zarar veriyor olduğunuz. Bu da haklarınızın kötüye kullanılması...

- Lütfen, Senyor. Lütfen. [344]

Yarı kapalı gözler Lieber'i uzun uzun inceledi.

- Bana sadece fotoğrafların nerede olduğunu söyleseydiniz, işimizi çok kolaylaştırmış olurdunuz.

- Neden bahsettiğinizi anlamıyorum.

Sanchez Lieber'in yüzündeki masumiyet maskesini görmezden geldi.

- Size daha önce de söyledim, fotoğrafları bir arkadaşınızın evinden, o arkadaşınız intihar ettikten hemen sonra aldınız. Tsarkin'in uşağı her şeyi anlattı. Bakın Senyor, zamanımı boşa harcatıyorsunuz.

Lieber yutkundu:

- Avukatım olmadan konuşmayacağım.

- Nasıl isterseniz. Evde kasa var mı?

- Kasa mı?

- Evet, kasa. Kişisel eşyanın koyulması için falan. İşadamlarında vardır genellikle. Sizin de Asuncion'da birçok işyeriniz var, Senyor. Bir ithalat ihracat şirketi. Bir gayrimenkul şirketi. Palma Caddesi'nde görkemli bir büro.

Sanchez durakladı, işini layığıyla yapmış olduğunun anlaşılmasını bekledi. Lieber'in kaşları kalktı.

- Tekrar soruyorum, evinizde kasa var mı?

- Sizi ilgilendirmez.

- Senyor, daha mantıklı davranabilir, işimizi kolaylaştırabilirsiniz. Ama eğer tersinde ısrar ederseniz, durumunuzu hiç kolaylaştırmaz.

- Neymiş durumum?

Şişman polis kulağını kaşıdı.

- Eğer cevaplarınızla beni tatmin edemezseniz, kendinizi birdenbire Gazeteci Rudi Hernandez'in öldürülmesine yardım etmek suçlamasıyla karşı karşıya bulabilirsiniz. Buna iki cinayet daha ekleyebiliriz.

- Saçma, dedi Lieber kısık bir sesle. Neden bahsettiğinizi anlamıyorum bile.

Sanchez söylenenleri yine duymazdan geldi.

- Hâlâ soruma cevap vermediniz. Evde bir kasanız var mı?

Lieber bir süre düşündü, sonra cebinden bir anahtar çıkararak Sanchez'e uzattı.

- Yukarıda, yatak odasında, araba yoluna bakan duvarda bir tablo göreceksiniz. Bir Vermeer kopyası. Onun arkasında... [345]

Sanchez anahtarı aldı.

- Biliyordum.

Uzunca bir süre öteki iki polisle fısıldaştı, sonra içlerinden birine anahtarı uzattı. Dedektifler çıktı Lieber merdivenleri hızla tırmanan ayak seslerini duydu. Şişman polisle baş başa kaldığında çevresine bakındı, sonra dostça gülümsemeye çalışarak, alçak sesle:

- Amigo, bir yanlışlık olmalı, dedi. Biliyorsunuz, çok yüksek rütbeli dostlarım var, bunu duyarlarsa...

Dedektif Lieber'in sözünü kesmek için tombul elini kaldırdı.

- Lütfen, lütfen.

Oturdu, bir sigara çıkarıp yaktı.

- Adamlarım evi yeniden arayacaklar. Emin olmak için. Bu biraz zaman alabilir.

- Avukatım...

Sanchez bir kez daha elini sallayıp adamı susturdu, sigarasından bir nefes çekip dumanı odanın sıcağına üfledi.

- Biraz sessiz olmanızı öneririm.

Şişman yüzünde çokbilmiş bir tebessümle:

- Böylece siz de mutlu olursunuz, dedi.

Lieber dudaklarını büzdü, bir daha konuşmadı. Lieber terleyerek bir saat kadar bekledi. Terliyordu, ama bir yandan da kendini güvende hissediyordu. Evde ona karşı kullanabilecekleri hiçbir şey yoktu. Kıza ve gazeteciye olanlarla onun arasında bir bağ olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey. Hiçbir ipucu. Viskisinden bir yudum alırken, dedektiflerin çalışma odasına döndüklerini gördü. Bir tanesinin elinde fotoğraf albümü vardı. Lieber kaşlarını çattı. Yatak odasında duran, eski bir albüm. Yıllardan beri yeni bir resim eklememişti albüme. Sanchez adlı polisin albümü eline alıp sayfalarını çevirmeye başladığını, fotoğrafları incelediğini gördü. Bir süre sonra dudaklarını büzdü, başını kaldırıp baktı, Lieber'in durduğu yere yaklaştı. Elindeki albümü kaldırarak, - Bu sizin mi? dedi.

Lieber tereddüt etti, sonra:

- Evet, bana ait, diye cevap verdi.

Sanchez öne eğildi, albümden bir fotoğraf gösterdi. Lieber yutkundu.

- Bu resim, diye sordu Sanchez, nerede çekildi?

Resimde beyaz bir ev görünüyordu. Biri Lieber, üç erkek. Resmin sağ kenarında, cangıl.

- Hatırlamıyorum, dedi Lieber kısık bir sesle.

- Düşünün. Chaco'da olmasın?

- Size söyledim. Hatırlayamıyorum. Bu çok eski bir resim.

Dedektif Lieber'in gözlerindeki ifadeyi gördü, yeniden fotoğrafı işaret etti.

- Solunuzdaki yaşlı adam... öteki ikisi. Onlar kim?

- Size söyledim ya. Çok önce çekilmiş bir fotoğraf. Hatırlamıyorum.

Lieber dedektifin ona baktığını, şişman yüzünden umutsuzluk okunduğunu gördü. Adam kendinden emin değildi, Lieber bunu kolaylıkla anlayabiliyordu. Araştırıyor. Araştırıyor, ama ipin ucunu kaybetmiş.

- Senyor Lieber. 25 kasım akşamı ile 26 kasım sabahının erken saatleri arasında, nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz?

Lieber kaşlarını çattı.

- Evdeydim.

- Yalnız mı?

- Uşağım dışında, yalnız.

- Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?

- İncelemem gereken belgeler vardı.

- Tabiî, gerekirse uşağınız sizi doğrulayacaktır?

- Tabiî.

Sanchez adama baktı, sert gözlerdeki güveni gördü. Cevap da çok kesin, çok kararlı çıkmıştı. Kasanın anahtarlarını verdiği dedektif geri döndü, başını salladı, anahtarı iade etti Sanchez yüzünü buruşturdu, anahtarı Lieber'in önündeki kahve sehpasının üzerine koydu.

- Adamlarınız işlerini bitirdi mi? diye sordu Lieber. Dedektif tereddüt etti, sonunda:

- Şimdilik, si. dedi.

Öteki adamlara döndü, onu, Lieber'le yalnız bırakmalarını işaret etti. [347]

- Beni tutuklayacak mısınız?

- Hayır.

Lieber dudaklarının ucuna kadar gelen derin nefesi zor tuttu.

- Öyleyse sizin ve adamlarınızın arazimden çıkmasını istiyorum.

Ayağa kalktı, uzun boyuyla kısa polisin tepesinden baktı.

- Müdürünüz özel yaşamıma yapılan saldırıyı duyacaktır. Şimdi gidin. Hemen.

Sanchez fotoğraf albümünü çalışma masasının üzerine bıraktı. Uzunca bir süre, öylesine durdu, ağzını bile açmadan Lieber'e baktı. Tekrar konuştuğunda sesi alçak, ama tehdit doluydu.

- Senyor, geri döneceğim. Gerekirse birkaç kez. Bundan emin olmanızı istiyorum.

- Buna taciz denir.

- Hayır Senyor.

Sanchez kötü kötü sırıttı:

- Ciddiyet demenizi tercih ederim. Bu da benim en ürkütücü zaafım. Benimle birlikteyken, sabırlı olmak gerekir.

Lieber öfkesinin kabardığını hissetti.

- Emin olun, müdürünüz bütün bunların hesabını soracaktır.

Sanchez'in tebessümü yüzüne yayıldı.

- Duyacağından eminim.

Şişman polis bir an tereddüt etti, sonra:

- Biliyor musunuz, Senyor, aslında bir de bant konusu var. Bir oteldeki konuşmanın bandı. Neden söz ettiğimi bildiğinizden eminim. Onun için merak etmeyin, Senyor Lieber, çok yakında yine görüşeceğiz.

Lieber kendini güçlükle kontrol etti, kısık sesle:

- Gidin buradan, dedi. Şişman dedektifin dönüp odadan çıkmasını izledi.

Kırk dakika sonra, Lieber, Plaza del Heros'taydı. Mercedes'i park edip, sokağı kolaçan etti. Yol boyunca dikiz aynasına bakıp durmuş, görebildiği kadarıyla kimsenin peşinde olmadığını anlamıştı. Ses karıştırıcının da yeterince güvenli olmadığını ya da polisin evini dinlediğini düşünerek genel telefonu kullanmaya karar vermişti. [348] Parasını Plaza yakınındaki otellerden birinde barda bozdurdu, tuvaletlerin yanındaki telefon kulübesine girdi. Yapması gereken iki telefon konuşmasını gerçekleştirdi, minicik kulübede terlerken, karşısındaki seslerdeki hayreti, şaşkınlığı duydu. Konuşmalarını elinden geldiğince kısa kesmeye çalıştı, bütün bu süre boyunca da gözlerini otelin lobisinden ayırmadı, izlenip izlenmediğini kontrol etti. Karşısındakilere planlarından söz etti, hemen onaylarını aldı. Üçüncü telefonu, kentin dış mahallelerinde, numarası kayıtlı olmayan bir yere etti. Lieber adama ne yapması gerektiğini söyledi. Ahizeyi yerine bıraktı, gelecek cevabı beklerken bir sigara yaktı. Cevap beş dakika sonra geldi. Lieber sesi dinledi, talimatı not etti. Bir dakika kadar sonra telefonu kapattı, otelden çıkıp arabasına doğru yürüdü. Gözleri kalabalık sokağı taradı, peşine düşen olup olmadığına baktı. Yoktu.

Sanchez, bir elinde dumanı tüten bir fincan kahve, diğerinde sigarasıyla pencerenin yanında durmuş, aşağıdaki sokağa palmiye ağaçlarının gövdelerine bakıyordu. Neredeyse akşamın dokuzuydu. Aşağıdaki kalabalık her zamanki gibiydi. Arada sırada mavi-beyaz araçlar gelip duruyor, o gecenin konuklarını boşaltıyordu. Sokak fahişeleri, muhabbet tellalları, hırsızlar. Kapının gürültüyle

açıldığını duyup döndü. Cavales içeri girdi, kapıyı kapadı.

- Evet? diye sordu Sanchez.

- Her şeyi mi öğrenmek istiyorsunuz?

- Her şeyi.

- Tam da dediğiniz gibi, telefon etmeye gitti. Peşine dört ayrı ekip taktım. Biz evden ayrıldıktan yirmi dakika sonra arabasıyla Plaza del Heros'a gidip küçük otellerden birine, Riva'ya girdi. İki telefon konuşması yaptığını düşünüyoruz, ama emin değiliz. Onu izleyen kız çok rahatsız göründüğünü, bu yüzden de fazla yaklaşarak kuşkulandırmak istemediğini söyledi.

- Devam et. [349]

- Eve döndü, orada yarım saat kaldı. Çıktığı zaman, arabayı uşağı kullanıyordu, kentin dış mahallelerine gittiler. Beş dakika kadar yürüdükten sonra, bir taksi durdurdu. Yolda iki kez taksi değiştirdi. İkinci taksi onu havaalanına götürdü. Havaalanında emanetten bir valiz aldı. Uşağı da izledik. Lieber'i bıraktıktan sonra havaalanına gitti, emanete bir valiz bıraktı, Lieber'in gelip aldığı valizi.

- Valizi kontrol edebildiniz mi?

Cavales başını salladı.

- İki gömlek, bir takım elbise. Çamaşır ve tıraş malzemesi. Her zamanki şeyler, ilginç bir şey yok.

Cavales durakladı:

- Ama başka bir şey var.

Sanchez kaşlarını kaldırmasına rağmen ağzını açmadı, Cavales'in sözlerine devam etmesini bekledi.

- Danışmadan, bagaj kartıyla birlikte, bir de paket aldı. Adamlarımızdan ikisi onu gidiş bölümüne kadar izledi.

- Durdurmadılar mı?

- Göz önünde bulundurulacak çok daha önemli bir şey vardı.

- Ne?

- Pasaportunda değişik bir isim vardı, Sao Paolo uçağına bindi, yarın sabah da Mexico City'ye geçecek. Öyle sanıyorum ki, pasaportu danışmadaki paketten aldı. Anlaşılan, ödü kopmuş.

- Pasaport hangi ada çıkarılmış?

- Monck. Julio Monck.

Sanchez içini çekti.

- Sao Paolo'daki arkadaşlarla temas edip tutuklamalarını isteyeyim mi? diye sordu Cavales.

Saatine baktı:

- Uçağın inmesine daha bir saat var. Sahte pasaport sahibi olmak ayrı, sahte pasaportu kullanmak apayrı. Sadece bu nedenle bir sürü soruya cevap vermesi gerekir.

Sanchez uzun bir soluk alarak oturdu. Düşündükleri ona acı veriyormuş gibi, kaşlarını çattı, bir şey söylemeden kaldı. Uzunca bir süre sonra başını kaldırdı.

- Bana duvardaki haritayı getir.

Cavales duvara yaklaştı, büyük Güney Amerika haritasını asılı olduğu yerden indirdi, Sanchez'in masasının üzerine yerleştirdi. Şişman polis nikotin lekeli karton üzerindeki renklere baktı, sonra tombul parmağını kuzeydoğudan, Chaco'dan, Brezilya sınırına doğru gezdirdi. Birkaç dakikalık bir sessizlikten sonra başını kaldırdı.

- Bahia Negra'daki radarcıların raporu. Söylediklerine göre radar ekranındaki uçak, Brezilya sınırının öte yanına, Corumba'ya doğru uçup kaybolmuştu.

- Si.

Sanchez parmağıyla harita üzerinde bir çizgi çekti.

- Oradan Campo Grande çok yakın.

Cavales çenesini kaşıdı:

- Öyle sanırım.

- Campo Grande'de bir havaalanı var. Sao Paolo'yla bağlantılı.

Cavales kaşlarını çattı:

- Nereye varmak istediğinizi anlamıyorum.

- Düşün öyleyse. Sao Paolo'dan Mexico City'ye bağlantı var. Lieber'in gitmek istediği yer. Chaco'daki evde oturanlar. Belki onlar da aynı yoldan geçti. Belki onlar da Mexico City'ye gitti. Şimdi Lieber korktu. Onlarla konuşmak istiyor. Yüz yüze.

Cavales gülümsedi:

- Ne var, olamaz mı? diye sordu Sanchez.

- Tabiî olur, dedi Cavales, ya da gerçekten tüyüyor.

Sanchez başını salladı.

- Sanmam. Lieber gibilerinin sağlam ilişkileri vardır. Bence, korktuğu bir şey var. Bu akşam onu korkuttuk. Bant kayıtlarından bahsettiğimde, nasıl korktuğunu görmedin mi? Gerçekten korktu.

Sanchez bir süre düşündü, sonra:

- Mexico City'de Başmüfettiş Eduardo Gonzales'i bul. Lieber'in muhtemelen Monck adıyla geldiğini söyle. Adamların son on günde Sao Paolo'dan Mexico City'ye giden seferlerin yolcu listelerini incelesin. Eğer Karl Schmeltz adına rastlarlarsa, haberim olsun. Pek sanmam ya. Dostumuz Lieber sahte pasaport kullandığına göre, Schmeltz de aynı şeyi yapmıştır. [351] Yine de araştırmanın bir zararı olmaz.

- Mexico City'deki şu Gonzales... arkadaşınız mıdır?

Sanchez başıyla onayladı.

- Caracas'ta bir polis konferansında tanıştık. Lieber'in bir resminin gönderilmesini sağla. Lieber'in bağlantılı uçuşları Monck adına ayırtılmış. Lieber'in yanında başka pasaportlar da olabileceğini düşünerek, ellerinde bir resmi olmasını sağlamak gerekir. Sao Paolo'yla da konuş. Lieber oraya vardığında onu izlemelerini iste, yer ayırttığı uçağa binip binmediğini denetlemelerini söyle. Eğer bir otelde kalacaksa, hareketlerini izlesinler. Kiminle konuşursa haberim olsun. Ama izlediklerini belli etmemeye özen göstersinler. En iyi adamlarını kullansınlar. Bu çok önemli. İşin patlamasını istemiyorum.

- Gonzales'in Lieber'i tutuklamasını mı istiyorsunuz?

- Hayır. İzlesin, yeter. Nereye gittiğini bilmek istiyorum. Kimlerle buluştuğunu da.

Cavales başıyla onayladı, gitmeye davrandı.

- Cavales...

- Si?

- Mexico City'ye giden ilk uçakta iki yer ayırt.

Sırıttı:

- Tabiî Lieber'le aynı yoldan değil.

Cavales başını salladı, gülümseyip odadan çıktı. Sanchez cüzdanını çıkardı, fotoğrafa bakmaya koyuldu. Lieber'in evindeki albümden aldığı, üç adamı gösteren fotoğraf. Belli etmeden almıştı Hırsızlık, ama haklı gösterilebilecek bir hırsızlık. Lieber'in bunun farkında bile olmadığından emindi çünkü adamın

uğraşacağı bir sürü sorunu vardı. Resmi masasının üzerine koyup gözlerini kırpıştırdı. Fotoğrafta, Lieber'in iki yanında duran adamlara baktı. Biri genç, siyah saçlı, yapılı; öteki uzun boylu, yakışıklı, gümüş saçlı. Elbiselerin kesiminden, Lieber'in yalan söylemediği, fotoğrafın uzun yıllar önce çekildiği anlaşılıyordu. Belki de on yıl; söylemesi güç. Üç erkeğin arkasında bir veranda görünüyordu. Beyaza boyanmış. Chaco cangılındaki evdeki gibi. İçindeki bütün duygular, fotoğrafın Chaco'daki evde çekildiğini haykırıyordu. Gözlerini resme dikti. [352] Lieber'in yanında duranların kimliğini araştıracaktı. Belki de dosyalardan işe yarar bir şeyler çıkabilirdi. Yapması gereken işleri düşünerek içini çekti, elini seyrelmeye yüz tutmuş yağlı saçlarından geçirdi. Karısına telefon edip programını anlatmalıydı. Şansı varsa, Mexico City'de bir, en çok iki gün. Elini telefona uzatıp evinin numarasını çevirirken, yine önündeki fotoğrafa, resimdeki üç adama baktı. Rosario anlayacaktı.

Bu, Rudi Hernandez içindi.

Kişisel.

Otuzuncu kısım

Volkmann Amsterdam'a kalkan ilk uçağa bindi, Schipol Havaalanı'na indiğinde, valizini emanete bıraktı. Terminaldeyken, Berlin Cinayet Masası'ndan Jakob Fischer'i aradı, telefona cevap veren polis memuru Fischer'in bürosunda olmadığını, ancak öğleden sonra geleceğini söyledi. Volkmann mesaj bıraktı, tekrar arayacağını belirtti. Schipol'de terminalden ayrılırken çevresine bakındı, izlenip izlenmediğini kontrol etti. Kimsenin onunla ilgilenmediğini anlayınca bir taksi çevirip Raadhuisstraat'ta indi. Herengracht'taki adresi bulana kadar, parke taşı kaplı dar sokaklardan kanala doğru yürüdü. Bir sex shop ile küçük bir otel arasında sıkışmış, antikacı dükkânı, dört katlı Hollanda evlerinden birinin alt katındaydı. Kapının üzerinde "Klasik Antikalar" yazılıydı. Volkmann kapıyı ittiğinde bir çanın çaldığını duydu. En çok yirmisinde gösteren sarışın bir kız köşedeki kırmızı divanın üzerine kıvrılmış, kucağına da gri bir İran kedisi almıştı.

Volkmann bir gün önce telefonda konuştuğu kızın bu olduğunu düşündü. Kızın dar blucinin üzerinde kırmızı bir eşofman üstü, ayaklarında da spor ayakkabılar vardı, ayağa kalkarken kahverengi gözlerini Volkmann'a dikti. Kedi Volkmann'ın bacaklarına sürtündü, kız yaklaştı, kediyi yeniden kucağına aldı, doğrulurken gözlerini jöne Volkmann'a dikti. [354]

- Selam.

Küçük dükkân elden geçirilmiş antika eşyalarla doluydu. Tezgâh olarak kullanılan büyük cam vitrinin içinde gümüş çerçeveli sepya fotoğraflar, bir sürü ıvır zıvır duruyordu. Volkmann kapıdan sarkan yeşil perdeye bakıp, buradan dükkânın arkasına geçildiğini düşündü. Kız Volkmann'a baktı:

- Eğer bakmak için geldinizse, buyrun. Yoksa yardım mı istersiniz?

Kızın İngilizcesinden kendisini turist sandığını anladı. Volkmann gülümsedi:

- Cole Erdberg'i arıyordum.

- Aynasız mısınız?

Volkmann yine gülümsedi:

- Bunu da nereden çıkardınız?

- Çünkü aynasıza benziyorsunuz.

Kız gülümsemedi, İran kedisinin yeşil gözleri de Volkmann'a çevriliydi.

- Cole burada mı?

Kız durakladı.

- Cole'u neden görmek istiyorsunuz?

Kızın konuşmasında küçücük bir farklılık vardı, Volkmann onun Hollandalı olamayacağını düşündü. Kediye daha sıkı sarıldı, kahverengi gözlerini Volkmann'dan ayırmamıştı.

- Ted Birken'in bir dostunun onunla görüşmek istediğini söyleyin.

- Kim?

- Ted Birken.

- Ya sizin adınız ne?

- Volkmann. Joe Volkmann. Genç kız yine tereddüt etti, karar vermeye çalışırken dudakları büzüldü.

- Burada bekleyin.

Sonra gri İran kedisini omzuna oturttu, arkasını dönüp yeşil perdeli kapıdan çıktı. Güzel bir kızdı, güzel bir vücudu vardı, dar blucin kalçalarının yuvarlaklığını ortaya çıkarıyordu. Volkmann perdenin arkasında da bir kapının açılıp kapandığını duydu. Çevresine, darmadağınık dükkâna baktı. Camlı giriş kapısının yarımdaki duvarda ağızdan dolma çakmaklı bir tüfek, altında da iki çakmaklı tabanca asılıydı. [355] Karşı duvarda da bazı orijinal on sekizinci yüzyıl Hollanda manzara resimleri gördü. Dükkân küf, kedi ve marihuana kokuyordu. Volkmann arkasındaki kapının açılıp kapandığını duydu. Perdenin önünde bir adam duruyordu. Uzun boylu ve zayıftı. Ağarmış sakalının birkaç gündür tıraş edilmediği belliydi. Neredeyse keldi, ensesindeki bir tutam saçı siyaha boyamış, lastikle tutturarak atkuyruğu yapmıştı. Elinde tel çerçeveli bir gözlük vardı. Gözlükleri taktı, Volkmann'a baktı. Ellilerinin ortalarında ya da sonlarında görünüyor, diye düşündü Volkmann, üzerinde haki renkli bol ve uzun bir şort, çorapsız ayaklarında da spor pabuçlar vardı. Siyah pamuklu gömleğinin açık yakasından, göğsündeki ağarmış kılların üzerine sarkan altın madalyon görünüyordu. Volkmann'a bakıp, Amerika'nın güney eyaletlerinden geldiğini belli eder bir şiveyle konuştu: - Seni tanıyor muyum?

- Cole Erdberg?

- Benim.

- Benim adım Volkmann. Joe Volkmann.

- Misha, Ted Birken'in arkadaşı olduğunu söyledi. Benden ne istiyorsun?

- Ted bana yardımcı olabileceğini söyledi.

- Şirketten misin? Volkmann gülümsedi:

- Hayır, CIA'da değilim, Mr. Erdberg.

- Nerede çalışıyorsun?

Volkmann'ın uzattığı kimlik kartını uzun uzun inceledi. Gözlerini Volkmann'a kaldırıp gülümsedi.

- İhtiyar Ted nasıl? Hâlâ tek başına Alplerde yaşayıp o boktan İsviçre peynirlerini mi yiyor?

Volkmann'ın gülümsediğini görünce, devam etti.

- Aslında kendine güzel bir kız bulup, kalan birkaç yılının kıymetini bilmesi gerek.

Erdberg'in gözleri, sanki hâlâ uyuşturucunun etkisindeymiş gibi, donuktu.

- Pekâlâ, Joe, ne istiyorsun?

- Ted, SS konusunda uzman olduğunuzu ve elimde fotoğrafı olan birinin kimliğini belirlemede bana yardımcı olabileceğinizi söyledi. [356]

Erdberg'in arkasındaki yeşil perde kıpırdadı. Kucağında kediyle sarışın kız göründü. Erdberg başını çevirip kıza baktı.

- Misha, bana ve Joe'ya birer kahve yapsan, nasıl olur? Kahve içer misin, Joe?

- Lütfen.

- İki kahve, Misha. Ben çalışırken de şu boktan gri hayvanı yanımdan uzak tut. Tamam mı, sevgilim?

Kız döndü, yüzünü buruşturup dilini çıkardı, Erdberg gülerek kızın kıçına vurdu.

- Ben de seni seviyorum, dedi.

Volkmann'a bakıp:

- Buraya geçelim, Joe, dedi.

Yeşil perdeyi kaldırıp geçtiler. Girdikleri yer hem depo hem de tamirhane görevi görüyordu. Etraf, çeşitli onarım aşamalarında küflü mobilyalarla doluydu. Burada da aynı koku vardı, ama bu kez gomalak ve ahşap cilasıyla birleşmişti.

Masanın üzerinde, bir koltuğun parçalarının çevresinde, çeşitli aletler görünüyordu. Beyaza boyalı duvarlardan birine asılmış posterde, başında kovboy şapkası, ayağında kovboy çizmesi olan bir adam tuvalete oturmuş, "El Pasolu bir kıç deliği olmaktan onur duyuyorum" diyordu. Erdberg önden yürüdü, odanın öteki ucundaki kapıya yaklaşıp açtı, ışıkları yaktı.

Amsterdam'daki odaların büyük bir çoğunluğu gibi geniş olmayan, uzun bir odaya girdiler. Volkmann yirmi metre derinliğindeki odaya baktı, minyatür bir müzeye benzediğini gördü. Her iki duvarda da tavana kadar yükselen cam vitrinler vardı. Vitrinlerin içinde de Üçüncü Reich'tan kalma üniformalar, madalyalar, aksesuar. Nazi tören kılıçları, tören meçleri, silahlar, on on iki tüfek ve otomatik tabanca namlusu kesik bir MP40.

Odanın dibinde duran ceviz ağacından yapılma, cilalı ve büyük bir masanın üzerinde, görkemli gümüş bir lamba duruyordu. Lambanın dört köşe tabanı, pençeleri arasında gamalı haç tutan bir Nazi kartalı kabartmasıyla süslüydü. Oda soğuktu. Erdberg ürperdi, bir sigara yaktı.

- Anlat bakalım, istediğin nedir, Joe?

Volkmann'ın çevresine bakındığını görünce, gülümsedi.

- Etkileyici, değil mi? [357]

Volkmann bir dizi Nazi kılıcı ve meçi dolu vitrinlerden birine yaklaştı, Nazi Feldgendarmerie'nin gümüş işaretine baktı, sonra döndü:

- Bütün bunlarla ne yaptığınızı sorsam, kızar mısınız Mr. Erdberg?

- Bana Cole de. Ne mi yapıyorum? Satıyorum. Bir de topluyorum.

- Kime satıyorsunuz?

- Koleksiyonculara. Nazi eşyası tutkunlarına. İlgilenen herkese. Sandığından çok kişi ilgileniyor bunlarla. Özenli çalışmak isteyen sinema yapımcılarına kiralıyorum. Arkada bir depo var. Üniformalar, kokartlar, madalyalar. Bir çeşit danışman olarak çalıştığımı da söyleyebiliriz.

Volkmann cam vitrinlere baktı:

- Bütün bunlar... sizi rahatsız etmiyor mu?

- Rahatsız etmek mi? Sadece, eğer kimse ilgilenmezse rahatsız olurum. Bu da hiç olmayacak. İşler iyi. Öndeki dükkân kirayı karşılıyor. Burası da içkiyi, kanları, bir erkeğin hayatta kalabilmek için ihtiyacı olan her şeyi karşılıyor.

Kapı açıldı, elinde iki kahve fincanıyla kız göründü.

- Bunlar seni rahatsız ediyor mu, Misha? dedi Erdberg cam vitrinleri göstererek.

Kız fincanları uzatıp güldü.

- Hayır.

- Misha, Joe Volkmann'la tanış, dedi Erdberg, Joe, Misha.

Erdberg gülümsedi:

- Misha Yahudi'dir.

Kız Volkmann'a bakıp gülümsedi. Açık renk saçları, kahverengi gözleri, güzel vücuduyla kibutzda göreceğiniz herhangi bir İsrailliden farksızdı.

Erdberg Volkmann'a dönüp açıkladı:

- Merak ediyorsan, söyleyeyim. Neonazi falan değilim. Ama Üçüncü Reich'la ilgili her şey beni büyülüyor. Ya seni, Joe?

- Aynı şeyi söyleyemem.

Kız odadan çıktı, Volkmann elini ceviz masanın üzerinde gezdirdi. Erdberg Volkmann'a bakıyordu.

- Bu çalışma masasının kime ait olduğunu biliyor musun?

- Hayır, ama sen söyleyeceksin.

- Ernst Kaltenbrunner'e. [358] Heidrich Çekoslovakya'da direnişçilerin eline düştükten sonra, SS'in ikinci adamı oldu Kaltenbrunner. SS içindeki en büyük manyaklardan biri. Bu masanın arkasına oturup, küçük beyni sulanıncaya kadar içmekten, sonra da ölüm emirleri imzalamaktan hoşlanırdı. Yahudilerin, direnişçilerin ya da o an aklına kim gelirse, onun ölüm fermanını.

Erdberg masaya yaklaştı, gülümsedi, sevdiği kadının kalçasını okşuyormuş gibi, elini cilalı tahtanın üzerinde gezdirdi.

- İnsanın tüylerini diken diken ediyor, değil mi?

- Leibstandarte SS Tümeni'nin bilirsiniz, değil mi? diye sordu Volkmann.

- Kıçımdaki her kılı bildiğim gibi. SS'lerin kreması. Resmen, en büyük Nazi Sepp Dietrich tarafından kuruldu, 1934 yılında. Daha çok Hitler'in yakın korumaları olarak tanınırlar. Başlangıçta her biri teker teker seçilmiş yüz yirmi kişiden oluşuyordu, daha sonra büyüdü, tümen oldu. Her adam Hitler'e bağlılık andı içiyordu. Motorize birlik olarak 39'da Polonya'da savaştı 41'den 44'e kadar Yunan ve Rus cephelerinde bulundu. 44'te Belçika'da Malmedy Katliamı'nı gerçekleştirdi, Rusya'da da birçok katliama karıştı, sana anlatmaya kalksam, bütün bir gece sürer. En son 45'te Macaristan ve Avusturya'da dövüştü. Daha fazla anlatayım mı? Yeni yeni ısınıyorum. Buraya bunun için mi geldin? Leibstandarte SS için mi?

- Üst rütbelilerin çoğunu tanır mısın?

- Sanırım.

- Ya karıları, sevgilileri, metresleri?

- Bazılarını, neden sordun?

Volkmann cebinden sarışın kadının resminin kopyasını çıkarıp uzattı.

- Bu kadını tanıyor musun, Cole?

Erdberg resmi aldı. Tereddüt etti, sonra gözlüğünü çıkardı, yandaki masanın çekmecesinden bir pertavsız aradı. Merceği resmin üzerine tuttu. Uzun bir süre sonra, gözlerini kaldırdı.

- Kimdi bu?

- Ben de bunu öğrenmek istiyorum. Bana yardım edebileceğinizi ummuştum.

Erdberg başını salladı.

- Tanıdık görünmüyor. Tanıyamadım. [359]

- Emin misiniz?

- Kesinlikle.

- Resimde gördüğünüz Nazi pazıbendi. Özelliği var mı?

Erdberg fotoğrafı yeniden inceldi, sonra gözlerini kaldırdı.

- Hayır, görebildiğim kadarıyla yok. Standart Nazi gamalı haçı. Neden?

- Ya üniformanın kolu?

Erdberg fotoğrafa bakıp omuzlarını silkti.

- Söylemesi zor. Fotoğraf çok bulanık. Üstelik görünen bölüm de öyle pek büyük değil.

- Leibstandarte SS mi?

- Tabiî, onlar da sol kollarında buna benzer pazıbentler taşırlardı, ama aynı banttan SS'ler ve Nazilerin çoğunda vardı. Leibstandarte'de sol kolda, Adolf Hitler yazılı gümüşî gri bir kokart daha vardır. Leibstandarte oldukları o kokarttan anlaşılırdı. Bu resimdeki SS olabilir, ama soruna cevap verebilmem için fotoğraftaki üniformanın daha büyük bir bölümünü görmem gerekir.

Erdberg gülümsedi.

- Ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum?

Volkmann başını sallayınca, Erdberg fotoğrafı elinde tutup salladı.

- Bunu nerede buldun?

- Güney Amerika.

Erdberg gülümsedi:

- Peki, nedir hikâye? Eski Nazilerin mi peşindesin? Artık uğraşmaya değer bir Nazi kaldığını sanmam.

Volkmann başını salladı.

- Hayır, bir adamı bulmaya çalışıyorum. Babası savaştan önce Paraguay'a göç etmiş. Bu fotoğrafın bir ipucu verebileceğini umuyordum.

- Hangi yıldan söz ediyoruz?

- 1931.

Amerikalı kaşlarını çattı.

- Öyleyse Leibstandarte SS'in bununla ne ilgisi var?

- Adamın babası, kahverengi gömlekli SA'ydı. Ted Birken bana kahverengi gömleklilerden bazılarının daha sonra Leibstandarte SS'e geçtiğini söylemişti.

- Doğru söylemiş. [360]

Erdberg duraklayıp omuzlarını silkti.

- Üzgünüm, ama sana yardım edemeyeceğim.

- Edebilecek birisini tanıyor musun?

- Bu fotoğrafla mı? Hey, o resimdeki herhangi biri olabilir.

Yeniden omuz silkti.

- Eğer resimdeki kadının üst rütbeli bir subayın karısı ya da sevgilisi olduğunu düşünüyorsan, o zaman iyi bir tarihçiye git. Otuzlu yılların savaş öncesi döneminde uzmanlaşmış birine. Öyle birini tanımıyorum, ama tanısaydım bile sana yardımcı olabileceklerini sanmazdım. Oradaki kız, demek istiyorum ki, önemli birisi olması mümkün değil. Kaldı ki, Eva Braun ile Magda Goebbels dışında, hatırlanan tek bir Nazi kadın var mı? Elindeki fotoğraftaki kadının da bu ikisinden birisi olması imkânsız.

- Bir şey daha, Cole. Hiç Brandenburg Vasiyetnamesi diye bir şey duydun mu?

Amerikalı bir an düşündü, sonra omuz silkti.

- Duyduğumu iddia edemem. Nedir?

Volkmann gülümsedi:

- Muhtemelen önemsiz bir şey. Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim.

- Dert etme.

Volkmann fotoğrafı Erdberg'in elinden alıp cüzdanına yerleştirdi, sonra çevredeki cam vitrinlere son bir kez baktı.

- Burada çok önemli parçalar var, dedi Erdberg. Üzerleri elmas ve meşe yaprağıyla süslü çelik haçlar. Himmler'in tören kılıcı. Martin Bormann'ın parti kimliği. İşte sana Güney Amerika'ya gitmiş olabilecek birisi. Eğer zamanın varsa, sana bazılarını göstereyim.

- Uçağa yetişmek zorundayım. Yine de teşekkür ederim.

- Ted'i görürsen, ona genç ve güzel bir kız gerektiğini düşündüğümü söyle. Büyük memeli. Kocaman kıçlı. Fazla gecikmeden. Volkmann gülümsedi.

- Söylerim... Kapının yolunu kendim bulurum.

Kapıya geldiğinde, Volkmann tereddüt etti:

- Sana özel bir soru sormamın sakıncası var mı, Cole?

- Sor. [361]

- Ted CIA'da çalıştığını söylemişti.

- On iki yıl.

- Peki, neden attılar?

- Alay mı ediyorsun? Sen atmaz mıydın?

Saat ikideki Berlin uçağında yer bulmayı başardı. Son iki saatini Schipol Havaalanı'nda geçirmiş, ama kendisini izleyen hiç kimseyi görmemişti. Tegel Havaalanı'na indiğinde saat dört olmuş, hava da kararmıştı. Turist masasına giderek Schweizerhof Oteli'nde bir oda ayırttı.

Schipol'deki önlemleri tekrarladı, sonra bir taksi çevirip Budapesterstrasse'deki otele gitti. Yarım saat sonra da Jakob Fischer'e telefon etti. Fischer'in telefona cevap vermesi beş dakika sürdü, yaşlı polis dedektifi Volkmann'ı beklettiği için özür diledi.

- Uzun zamandır sesin soluğun çıkmıyordu, Joe. Nerelerdeydin, dostum?

- Hep aynı işler, ya sen?

- Emekliliğime altı ay kaldı, şu yuları atacağım günü iple çekiyorum. Senin için yapabileceğim bir şey var mı, Joe?

- Mesajımı aldın mı?

- Evet, bu sabah.

- Senden bir şey isteyeceğim, Jakob.

Volkmann Herbert Rauscher'le ilgili öyküyü anlattı, sözünü bitirdiğinde, Fischer sordu.

- Bu resmî bir istek mi, Joe?

Volkmann konuyu şimdi fazla dillendirmek istemediğini, bu nedenle resmî kanallardan geçmemeye çalıştığını anlattı; Fischer yeniden sordu.

- Öyleyse benden ne istediğini anlat.

- Seninkilerin Rauscher cinayetiyle ilgili olarak neler öğrendiklerini bilmek istiyorum. Bir de onun hakkında toplayabildikleri bilgileri.

- Rauscher dediğin adamın Doğu'da oturduğunu söylüyorsun. Orası benim bölgemin dışında, Joe. Tabiî, bizimkiler şimdi kentin doğu bölgesini de kontrol ediyor, ama ben Cinayet Masası'yım. Şimdi gidip dosyaya burnumu sokarsam kuşkulanırlar. Bu Rauscher'in herhangi bir suça katılıp katılmadığı konusunda bilgin var mı?

- Bilmiyorum, Jakob. [362]

- Peki. Dosyaya bir göz atmaya çalışacağım. Bakalım neler çıkacak. Çoğu bilgiyi bilgisayarda tutuyoruz, belki de doğrudan erişirim.

- Çok makbule geçer, Jakob.

- Hazırlıklı olmam için bana bazı ayrıntıları anlatsan, iyi olur.

Volkmann Rauscher hakkında gazete kupürlerinden öğrendiklerini anlattı. Yaşlı dedektif:

- Nerede kalıyorsun? diye sordu.

- Budapesterstrasse'de, Schweizerhofta.

- Tamam, bana bir saat ver, seni ararım.

- Teşekkürler, Jakob.

Jakob Fischer'in telefon etmesi için iki saat beklemesi gerekti.

- Bilgisayardaki dosyanın sadece belirli bölümlerine ulaşabildim, ulaşabildiklerim de pek önemli değil. Konuyu araştıran adamı aramaya karar verdim, ama o da izinde. İstasyondaki öteki memurlardan biriyle konuştum, bana bilebildiği kadarını anlattı. Çok fazla değil, ama belki işine yarar.

- Telefonda mı anlatacaksın?

- Buluşmamız daha doğru olur, Joe.

- Sen söyle, nerede?

- Otelinde buluşsak? Birer bira içerken sana anlatırım.

- Ne zaman?

- Bir saat sonra, barda. Bu arada kontrol etmek istediğim bir iki nokta var.

- Bir saat sonra, öyleyse.

- Görüşürüz.

Schweizerhofun barı, barın başına tünemiş, konuşan iki işadamı dışında, boştu. Volkmann bir saat kadar sonra bara gelip kapının yanında bir yere oturmuştu ki, Jakob Fischer'i gördü. Dostu aradan geçen zaman süresince gözle görülür biçimde yaşlanmış, kamburu çıkmıştı. Yine de neşeli, canlıydı. Mavi gözleri yorgundu, her zaman övündüğü koyu renk saçları yer yer ağarmaya yüz tutmuştu. Volkmann'ın elini sıktı, sonra karşısındaki koltuğa yığılır gibi çöktü. Volkmann yemek yiyip yemediğini sordu. [363]

Fischer bir kulüp sandviçle, bir şişe Weizenbier ısmarladı. Fischer sandviçini bitirip ağzını peçeteye silene kadar beş dakika eski günlerden söz ettiler. Sonra konuya giren yaşlı Alman dedektif oldu.

- Bu dava nedir Joe, yoksa bana bile söyleyemez misin?

Volkmann konuyu sadece ana hatlarıyla anlattı:

- Baştan sona derde benziyor, dedi Fischer. Peki, öyleyse, bununla neden bizimkiler değil de, sizinkiler uğraşıyor? Volkmann nedenini anlatınca, başını sallayarak sordu:

- Pekâlâ, neler toparladığımı duymak ister misin?

- Anlat lütfen.

- Önce adamın geçmişiyle ilgili bilgiler.

Herbert Rauscher, Leipzig'de doğmuş. Geçen sene kırk dokuz yaşına girmiş. Yirmi sekiz yıl önce Berlin'e taşınmış. Bekâr, hiç evlenmemiş. Küçük bir şirkette yayıncı olarak çalışmış. Savaş çıktığında işini kaybetmiş. Kendi işini kuramadan önce, üç ay boyunca işsiz olarak yazdırmış kendini. Stasi Ağır Suçlar Masası onun hakkında dosya tutmuş. O dosyada ne vardı, tam olarak bilemiyorum çünkü Duvar yıkıldıktan sonra dosyalardan çoğu kayboldu ya da boşaltıldı. Rauscher'in dosyası da kaybolmuş. Rauscher öldürüldükten sonra, bizimkiler eski Stasi yöneticilerinden adam hakkında bilgi edinmeyi başarmış, ama fazla bir şey öğrenememiş. Anlaşılan Rauscher öyle sanıldığı gibi düzgün bir Doğu Alman vatandaşı değilmiş.

- Ne demek bu?

- Küçük bir yayıncılık işine girişmiş. Pornografi. Parlak genç kız dergileri, ama oldukça sıcak şeyler, işini kaybettikten sonra başladığı çalışmanın devamı gibi bir şey. Birleşmeden sonra yayınlar üzerindeki yasaklar kalkınca da, işleri iyice artmış. Duvar yıkıldıktan sonra uyuşturucu işine de soyunmuş, ama hep ufak

çaplı bir dağıtıcı olarak kalmış. Elden düşme bir Mercedes alıp daha büyük bir eve taşınmış, hep Doğu Berlin'de. Altı ay önce de biri tarafından vurulmuş. Gece olmuş, on birde, falan. Kafadan iki kurşun. Konuştuğum dedektif, kafasında yanık izleri bulunduğunu, silahın çok yakından ateşlenmiş olması gerektiğini söyledi.

- Adlî tıp silah ya da kurşunlar hakkında ne demiş?

- Bir Beretta kullanıldığını düşünüyorlar. Susturucu takılmış bir Beretta. Dokuz milimetre olması dışında, mermi konusunda bir şey bilmiyorum. [364]

- Nerede vuruldu?

- Evinde. Pergamon Müzesi'nin yanında. Kız arkadaşı eve geldiğinde, cesedi bulmuş. Dosyada kızın hakkında araştırma yapıldığı, ama temiz çıktığı belirtiliyor.

- Kız şimdi nerede, bilen var mı?

- Ben de kızla görüşmek isteyebileceğini düşünüp kızın adresini araştırdım Joe, ama şimdiye kadar dişe dokunur bir şey çıkmadı. Adı Monika Worch. Bütün bildiğim bu.

Fischer gülümsedi.

- Bir de Rauscher'in dergilerinden birine poz verdiğini biliyorum.

- Ya cinayet? Sizinkiler bir şey çıkarabilmiş mi?

Dedektif başını salladı.

- Hiçbir şey bulamadılar, Joe. Bilinen bütün yolları denediler. Konuştuğum dedektif, hiçbir yere varamadıklarını anlattı. Bilinen tek şey, Rauscher'in katilini tanıyor olması çünkü eve zorla girildiğini gösteren bir belirti yok, cinayet de ön odada işlenmiş. O gece nöbetçi olan yönetici hiçbir şey görmediğini, hiçbir ses duymadığını söylüyor. Komşular da öyle. Polise göre, belki de Rauscher birinin yolunun üzerine çıktı. Çarçabuk büyümeye çalışırken, birilerinin ayağına bastı. Duvarın yıkılmasından bu yana, Doğu'daki suç oranı çok hızlı yükseliyor. Herkes kendi başına bir iş kurmak, kısa sürede para kazanıp kapitalist olmak peşinde. Belki de Rauscher birisini kızdırdı. Bütün ihtimaller içinde en akla yakın olan bu. Yine de bizimkiler bu konuda bile bir yere varamamışlar.

- Rauscher'in siyasal bir yanı var mı?

Fischer kaşlarını çattı, başını salladı.

- Bizimkilerin bilebildiği kadarıyla, yok.

Rauscher'in resmini gördükten sonra, ben de yok derim. Para kazanmaya o

kadar önem vermiş ki, politikaya bakmamış bile. Neden, Rauscher'in ölümünün siyasal bir yanı olduğunu mu düşünüyorsun?

Volkmann tereddüt etti.

- Tam olarak bilemiyorum, Jakob.

Dönüp camdan dışarı baktı. Akşamüstü trafiği yoğunlaşmış, soğuktan korunmak için paltolarının yakalarını kaldırmış insanlar hızlı adımlarla camın önünden geçmeye başlamışlardı. [365] Volkmann bakışlarını dedektife çevirdi.

- Rauscher'in kız arkadaşı hakkında ne söyleyeceksin?

- Ne olmuş kıza?

- Onu bulabilir misin?

Jakob Fischer omuzlarını silkti.

- Tabiî bulurum; eğer hâlâ Berlin'deyse. Ama zaman alacak. Benim tahminim, hâlâ modellik yaptığı. Sağa sola sorduracağım.

- Rauscher'in evi hâlâ boş mu?

- Sanırım boş.

- Bir göz atabilir miyim?

Fischer gülümsedi.

- Bunu isteyeceğini tahmin ettim. Arabam dışarda. Biranı bitir de, götüreyim seni. Bakalım benim kimliğim kapıyı açabilecek mi?

Pergamon Müzesinin yarımdaki siteye vardıklarında, saat akşamın dokuzunu geçiyordu.

Site, Sovyetlerin Doğu Berlin'deki yurttaşları için yaklaşık otuz yıl önce diktiği lüks sitelerden biriydi. Hâlâ bakımlı görünüyor, girişin iki yarımdaki düzenli bahçeleriyle dikkat çekiyordu. Bina sekiz katlıydı, Jakob Fischer'e göre Rauscher'in dairesi sekizinci kattaydı. Girişte büyük bir lamba, çifte kanatlı cam bir kapı vardı. Fischer dâhilî telefon sistemine aldırmadı, gerçek bir polis yetkilisi gibi cam kapıya vurmaya başladı. Bir iki dakika sonra, yıpranmış lacivert takım elbiseleri içinde, orta yaşlı, geniş omuzlu bir adam kapıyı açtı. Apartmanın gece bekçisiydi. Fischer kimliğini gösterdi, yarımdaki kişinin Herbert Rauscher'in evini görmek istediğini anlattı. Yaşlı adam Fischer'in kimliği kadar sesindeki kararlılıktan da etkilenmişti, acele hareketlerle anahtarları almaya seğirtti.

Beş dakika sonra geri döndüğünde, Fischer asansörle çıkacaklarını, ona ihtiyaçları olmadığını söyledi. Adam anahtarları uzattı, Fischer ile Volkmann

zangırdayan asansöre binerek binanın tepesindeki çatı katına çıktılar.

Kapının üzerinde Berlin Cinayet Masası'nın daireye girilmesini yasakladığını belirten bir işaret vardı. Cinayet Masası [366] kapıya üçüncü bir kilit taktırmıştı. Fischer asansöre binip aşağıya inmek, arabadaki maymuncukları almak zorunda kaldı. Maymuncukların yardımıyla üçüncü kilidi açmaları yarım saatlerini aldı. İçeri girdiklerinde, Volkmann evdeki gösteriş karşısında hayrete düştü. Pergamon Müzesi'nin granit cephesi ayaklar altındaydı, uzaktaysa Brandenburg Kapısının ışıklı tepesini, kentin doğu bölgesinin dar sokaklarındaki sarı ışıkları görüyorlardı.

Ev kuru hava ve küf kokuyordu. Neredeyse her yer siyah deri kaplıydı. Bir köşede Sony bir televizyon ve video, pencerenin yanında da pahalı bir Bang and Olufsen müzik seti vardı, setin hemen yanında da bir dizi rock ve caz diskleri, kasetleri duruyordu. Camekânlı vitrinlerden birinde yirmi, yirmi beş kadar porno kaset, vitrinin üzerindeki rafta da bazı kitaplar vardı.

Cam kahve sehpasının üzerinde, parçaları gümüşten, mermer bir satranç tahtası vardı. Halılar krem renginde ve kaimdi. Volkmann pencereye yaklaştığında, kahve sehpasının yanındaki kırmızı kan lekesini gördü. Sanki birisi kırmızı şarap dökmüş gibi, büyük ve koyu bir leke. Polis evi fazla dağıtmamıştı, Volkmann iki yatak odası ile evin diğer bölümlerine göz attı.

Dolaplar pahalı elbiselerle doluydu, ama hiç kadın eşyası göremediler; Volkmann Rauscher'in kız arkadaşının evi boşalttığını düşündü. Yatak odalarından birinde birkaç porno dergi vardı, dedektiflerin karıştırdığı sayfalar açık kalmıştı. Evin her yeri sonradan yeniden toplanıp temizlenmiş gibiydi.

Ceplerine baş harfler işlenmiş birkaç ipek gömlek dışında, çekmecelerde hiçbir özel eşya yoktu. Evde Rauscher'in siyasetle ilgilendiğini gösteren en ufak belirti yoktu, raflardaki kitaplar sadece gösteriş için alınıp ciltlenmiş kitaplardı.

Jakob Fischer Volkmann'ı oteline bıraktığında, saat on bir olmuştu bile. Alman dedektif, Rauscher'in kız arkadaşı hakkında bilgi alır almaz Volkmann'la temasa geçeceğini söyledi. Volkmann kendisini bulamazsa nereye mesaj bırakması gerektiğini anlattı, Fischer söylenenleri not edip gitti.

Otuz birinci kısım

Ertesi sabah bir taksi tuttu, Walter Massow'un Kreutzberg'deki bürosuna gitti. Kentin güneydoğusunda, Blüeherstrasse'nin hemen arkasında, savaştan önceki dönemden kalmakla birlikte hâlâ savaşın izlerini taşıyan, Türk ve Asyalı göçmenlerle dolu bakımsız apartman bloklarının arasına sıkışıp kalmış, sade ve gösterişsiz bir bina. Binanın ön cephesi birilerinin üst üste, defalarca yazdığı sloganlarla kaplıydı. İlk iki katın pencereleri de kalın parmaklıklarla örtülmüştü.

Volkmann büroya geldiğinde saat on olmuştu, alt kattaki danışma bölümünde genç bir adam gördü. Volkmann'ın içeri girdiğini görünce endişeyle başını kaldırdı. Volkmann'ın kimliğini uzun uzun inceledi, sonra oturduğu yerden bir düğmeye basarak üst katlara çıkan kapıyı açtı.

Dört kat yukarıda, merdivene yakın bir odada daktilo yazan genç sekreter Volkmann'a beklemesini, kendisinin gidip Massow'u çağıracağını söyledi. Birkaç dakika sonra, peşinde ellilerinde gösteren bir adamla döndü. Uzun, yapılı, görünüşü yumuşak davranışları ve sesiyle bağdaşmayan biri.

- Herr Volkmann, ben Walter Massow'um.

Volkmann'ın elini iyice kavrayarak sıktı sonra öne düşüp koridordan geçirdi, harap bir odaya soktu. Geniş pencerelerden giren parlak kış güneşi, boyaları yer yer dökülen duvarlara dayanmış dosya dolaplarını aydınlatıyordu. [368] Pencerenin yanındaki çalışma masasının üzerinde kâğıda sarılmış, yarısı yenmiş bir sandviç vardı. Büro aşağıdaki parka bakıyor, harap bloklar göz alabildiğine uzanıyordu. Şurada burada balkonlardan çamaşırlar sallanıyor, uzak ülkelerden gelmiş yabancı kadınlar pencerelerinden sarkmış gevezelik ediyordu. Genç sekreter kahve getirip çıktıktan sonra, Massow iskemlesine oturdu. Masasının üzerindeki tepsiden bir kürdan alıp, ağzına yerleştirdi.

- Ziyaretinizin nedenini öğrenebilir miyim, Herr Volkmann?

Volkmann'ın ziyaret nedenini açıklaması birkaç dakika sürdü. Elinden geldiğince az bilgi verdi. Massow'a Dieter Winter adlı birinin ölümünü araştırdığını, soruşturma sırasında da Massow'un adının öldürülecek insanlar listesinde olduğunu öğrendiğini anlattı. Volkmann Winter'in geçmişi ile ölümü hakkında bildiklerini anlattı, ama ayrıntıya girmedi. Massow şaşırmış ya da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sadece sakince oturup dinledi. Volkmann sözünü bitirince, kahvesinden bir yudum alıp arkasına dayandı, koltuğundan çatırtılar çıkmasına neden oldu.

- Bu konuyu neden bir İngiliz DSE görevlisinin soruşturduğunu sorabilir

miyim? Konu Alman polisinin bir iç görevi değil mi, Herr Volkmann?

Volkmann Winter'in öldürülmesinde kullanılan silahın daha önce Hamburg'da bir İngiliz vatandaşının cinayetinde de ortaya çıktığını anlattı. Massow konuyu anladığını belli edince de Volkmann sordu,

- Daha önce hiç Dieter Winter adını duymuş muydunuz, Herr Massow?

Dev adam başını kararlılıkla salladı.

- Hayır, duymadım.

Volkmann politikacıya bakıp,

- Winter adlı bu adamın neden ölmenizi isteyebileceği konusunda bir fikriniz var mı?

Massow gülümsedi, ağzındaki kürdanı çiğnemeyi sürdürdü.

- Winter'in aşırı sağcı biri olduğunu söylemiştiniz.

- Öyle anlaşılıyor. [369]

Massow başını sallayıp gülümsedi.

- Herr Volkmann şimdiye kadar aldığım her tehdit ya da nefret mektubu için bir mark kazansaydım, çoktan zengin olurdum.

Birden ayağa kalktı:

- Bakın, size bir şey göstereceğim.

Dosya dolabına yaklaşıp bir dosya çıkardı. Kaim destenin yapraklarını çevire çevire, masasına dönüp, oturdu. Yarım sandviçi bir kenara itip kâğıtları masanın üzerine yaydı.

- Mektuplar, diye açıkladı, genellikle hoş olmayan mektuplar. Bunlar kopyaları; orijinallerini polis aldı, bir işe yarayacağını sanmam ya. Mektupları yazanları hiç bulamıyorlar.

Bir kâğıdın tepesindeki tek satırda: "YAHUDİ DOSTU! GÖZÜMÜZÜ SENDE AYIRMIYORUZ!" yazılıydı. Volkmann'a bir başka kâğıt uzattı. Bu kez de tek bi sayfa, ama harfler kaim ve tehditkâr: "YABANCILAR DIŞARI! MASSOW SE ÖLDÜN!"

- Bazen daha yumuşak tehditler de geliyor, dedi Massow. Bazılarıysa bunlardan da beter.

Gülümsedi:

- Topraktan geliyor, herhalde. Arkasına dayandı, pencereyi gösterdi.

- Temsil ettiğim bölge, Herr Volkmann, sizin de bildiğiniz gibi, yabancı kökenlilerle dolu. Türkler, Polonyalılar, Slavlar. Asyalılar. Yunanlılar. Afrika ülkelerinden gelenler. Onlar için elimden geleni yapıyorum. Ama bir de öyleleri var ki, benim bölgemde bulunanların kovulmasını, anneleri ile babalarının geldikleri ülkelere geri gönderilmesini istiyorlar. Böylelerinden sadece Almanya'da değil, her yerde var. Göçmenlerin burada doğmuş olmaları, örnek birer vatandaş gibi davranmalarının hiçbir önemi yok...

Başını salladı:

- Aklınıza gelebilecek her ülkede bütün bunların bir eşi yaşanıyor, Herr Volkmann. Fransa'da, Almanya'da, İngiltere ve İtalya'da. Tabiî, aşırıların elinde fırsat olsa, göçmenlerle birlikte benim gibileri de gönderirlerdi.

Geniş omuzlarını silkti.

- Kendini Alman olarak adlandıran aşırılar arada sırada binaya Molotof kokteyli atıp, cepheyi sizin de gördüğünüz [370] hale sokuyorlar. Ama artık alıştık. Yanımda çalışanlar da inanmış, kararlı kişiler. Bütün bunların bizi korkutmadığını söylemiyorum, ama yine de görevimizi yapmaya çalışıyoruz.

Volkmann mektupları gösterip:

- Size bu mektupları gönderenler kimlerdir? diye sordu.

- Arkadaşınız Winter gibileri, herhalde. aşırılar, Neonaziler. Göçmen düşmanları, insan düşmanları, manyaklar.

Massow omuzlarını silkip gülümsedi:

- Galiba kimseyi unutmadım, dedi.

- Wolfgang Lubsch diye birisini duydunuz mu? diye sordu Volkmann.

Massow kaşlarını çattı:

- Terörist mi?

- Evet.

- Evet, duydum.

- Onu tanıyor musunuz?

Massow kaşlarını kaldırdı, gülümseyip dikkatli bir biçimde:

- Herr Volkmann, dedi, o adam aranan bir terörist. Yıllar önce, o daha öğrenciyken onunla Hamburg'da bir siyasal toplantıda tanışmıştık. Arkadaşlarım arasında değil, eğer öğrenmek istediğiniz buysa. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum.

- Ya daha önce sözünü ettiğim ölüm tehdidi?

- Ne olmuş?

- Onun arkasında kimler olabilir sizce?

- Bilmiyorum, Herr Volkmann, bilmiyorum. Ya da sadece biraz önce saydığım manyak marjinallerdir. Size söylediğim gibi, o kadar çok tehdit mektubu alıyorum ki.

Massow gülümsedi:

- Eğer bir gün bu mektuplar kesilirse, işte o gün korkmaya başlayacağım. Irkçılar ile aşırıların beni sevmeye başladıklarını düşünüp gerçekten endişeleneceğim.

- Bu adamlar neden ölmenizi istiyor?

- Çünkü benim gibiler aşırılar ile ırkçıların ayağına batan diken gibidir.

- Ne demek istiyorsunuz?

Massow ayağa kalktı, pencereye yaklaştı. Camdan gelen parlak kış güneşi gözlerini kamaştırdı, yüzünü aydınlattı. [371] Volkmann'a baktı. Çiğ güneş ışığının altında elbiseleri yıpranmış ve eski, yüzü de kırış kırış ve endişeli görünüyordu.

- Göçmenlere bu ülkede nasıl davranıldığından haberiniz var mı, Herr Volkmann? Almanya'da göçmen asıllı beş milyon insan var. Fransa ve İtalya da buna benzer sorunlar yaşıyor, ama beni asıl ilgilendiren, Almanya. Göçmenlerin büyük çoğunluğu savaştan hemen sonra, işçi sıkıntısı çektiğimiz, Almanların da el işlerini yapmak istemeyecek kadar zenginleştikleri dönemlerde geldi. Göçmenler vasıfsız işçi olarak geldi, Almanların yapmayı kabul etmediği pis işlerle ilgilendi. Buraya yerleştiler, ailelerini getirdiler, bu ülkede kendilerine yer edinmeye başladılar. Şimdi nüfusun neredeyse yüzde yedisi göçmen asıllı, bu oran savaştan önceki Yahudilerin oranından daha yüksek. Ama o dönem Yahudilerinin tersine, göçmenlerin büyük bir çoğunluğu yoksulluk sınırında. Bir zamanlar bu insanlara ihtiyaç duyuluyordu. Şimdiyse, eski Doğu Bloku ülkelerinden gelip onların yerini almaya hazır Alman asıllılar var. Alman İş Kanunu her işçinin eşit haklardan yararlanmasını şart koşar, ama gerçekler bundan biraz faklıdır. Göçmenlerin ücretleri ortalamanın altındadır, işsizlik de yüzde yirmi beşe yaklaşmıştır. Gettolarda, göçmen sığınma evlerinde yaşarlar. Bu gerçek, rahatsız edici bir sorun olmaya başladı. Ama bundan daha da rahatsızlık verici olanı, Almanya'nın tepkisi. Irkçılar ve Neonaziler şiddet hareketlerini başlattıklarında, sadece itirazlar değil, ülkeye giren yabancıların sayılarının kısıtlanması gerektiğini söyleyenlerin de sesi duyulmaya başlandı. Sanki kabahat kurbanlardaymış gibi.

Massow kaşlarını çattı.

- Şimdi, terör hareketleri olduğunda, politikacı yeterli polis olmadığını söylüyor. Ama aynı terörist ülke çapında harekete geçtiğinde, politikacı ülkenin bütün önemli işadamlarını, bütün yöneticilerini korumak için yeterli polis bulabiliyor.

Bir süre güneş ışığına baktı, sonra yeniden Volkmann'a döndü.

- Buradan ayrıldığınızda, sokaklardan şöyle bir geçin, Herr Volkmann. İnsanların yaşam koşullarına bir bakın. Bu çevrede yaşayan insanların yüzlerine bakın. Gerçekten bakın. [372] Korkmuş olduklarını göreceksiniz. Evlerine saldıracak dazlaklardan korkuyorlar. Gelecekten korkuyorlar. Dışarıda göreceksiniz, Herr Volkmann, patlamak için bir kıvılcım bekleyen barut fıçısıdır. Çünkü bu insanlar bir gün gelecek seslerini yükseltecek, bir düzen oluşturup kendilerini koruyacaklardır. İşte asıl büyük sorun o gün başlayacak. Bütün ülke ateşe verilecek.

Başını üzüntüyle salladı.

- Bazen elli yıl içinde bu ülkede gerçekten de bir şeylerin değişip değişmediğini merak ederim.

- Anlamadım, Herr Massow?

Massow yeni bir kürdan aldı, ağzına götürmeden önce bir süre tereddüt etti.

- Savaştan önce Nazilerin sloganı "Judenfrei'dı, yani Yahudi'den arınmış. Bugünse "Auslanderfrei": yabancıdan arınmış. Bugün Almanya'da artık Yahudi yok. Ama göçmenler içinde ülkenin yeni kurbanı olabilecekler var. Üstelik aynı duygular yine canlanıyor. Gizliden gizliye, alttan alta da olsa. Bu insanlar ari ırktan olanlar gibi sarışın, mavi gözlü olmadıkları için, gerçek Alman görülmüyorlar.

Öne eğildi:

- Size bir örnek vereyim. Sadece aşırı sağcı Deutsche Volksunion Partisi geçen seçimde Bremen eyaletinde basit, ama çarpıcı, göçmen karşıtı bir slogan kullandı, "Gemi doldu" dediler. Sadece bu slogan onlara Eyalet Parlamentosu'nda fazladan altı sandalye kazandırdı.

Massow yeniden arkasına yaslanıp:

- Beni bağışlayın, Herr Volkmann, dedi. Buraya bunları konuşmaya gelmediğinizi biliyorum. Bana Winter'le ilgili bir soru sordunuz, bense size Almanya'nın sorunları konusunda konferans vermeye kalktım.

Volkmann yeniden sordu:

- Herr Massow, Winter'in adını daha önce duymadığınızdan eminsiniz, değil mi?

Massow başını salladı.

- Hiç duymadım.

Volkmann ayağa kalkarken Massow elini uzattı:

- Araştırmalarınızda başarılar dilerim, dedi, iyi günler, Herr Volkmann. [373]

Sokaklarda dolaştı, metro istasyonuna geldi. Hava, kış güneşinin altında berrak ve soğuktu. Bulunduğu mahalle karmakarışık bir labirent gibiydi, yürürken, Massow'un öğüdünü tuttu. Massow'un iddiaları, her siyasetçide kolaylıkla görüleceği gibi, biraz abartılıydı, ama Kreutzberg ikinci Dünya Savaşı'ndan önceki dönemlerden bu yana hep göçmenleri barındırmıştı. Önünden geçtiği binalar yıkık dökük, haraptı. istasyona yaklaşırken bir Türk satıcıdan sosis aldı. Metroyu beklerken istasyon duvarlarının ırkçı sloganlar, aceleyle çizilmiş gamalı haçlarla dolu olduğunu gördü. Platformdaki insanların büyük çoğunluğunda, babasının korku dolu kahverengi gözlerini gördü. Bir an kendini Varşova ve Krakow gettolarında çekilmiş siyah beyaz korku filmlerinden birini izliyor sandı. Trenin istasyona girdiğini görünce, kafasındaki düşünceleri kovmaya çalıştı, kayarak açılan kapıdan vagona bindi. Otele döndüğünde bir mesaj buldu; Jakob Fischer on dakika önce aramış, nerede bulunabileceğine ilişkin bir not bırakmıştı. Volkmann telefon etti, Fischer'in sesini tamdı.

- Kızı buldum, Joe.

- Nerede?

- Hâlâ Berlin'de, ama artık Batılı olmuş.

Ahlak Masasındaki dedektiflerden birinden adresini buldum. Mike filmleri çeken bir yönetmenle birlikteymiş.

- Telefon numarası var mı, Jakob?

- Tabiî. Biraz önce aradım. Bana Rauscher'in cinayetiyle ilgili konuşmak istemediğini söyledi. Ben de karakola getirilmesini, bütün bu işlemlerden yeniden geçmesini istemediğimi, fazla zamanını almayacağımı anlattım. Sadece kısa bir sohbet.

- Ne dedi?

- Bizimle konuşacak. Bu akşam sekizde evinde olacak, arkadaşı da şehir dışındaymış. Seni sekiz buçukta alsam?

- Tamam, lobide olurum.

Ev kentin güneyinde, Friedenau'daydı. Üçüncü katta asansörden indiler,

Fischer zile bastı. Otuzuna yakın, uzun sarı saçlarıyla çok güzel bir kadındı. [374] Dar bir kayak pantolonu ile altı düz ayakkabılar giymiş, göğüslerinin yuvarlaklığını ortaya çıkarmak için de tişörtünü pantolonun içine sokmuştu. Uzun boyluydu, onları içeri alıp kapıyı kaparken, Volkmann gözlerini kızdan ayıramadı. Evin içi modern döşenmiş, aydınlatma yumuşak tutulmuştu. Duvarlarda çerçevelenmiş çağdaş tablolar ve karakalem nüler vardı. Jakob Fischer'in gösterdiği kimlikle ilgilenmedi, Volkmann'a neredeyse hiç bakmadı.

- Size telefonda da söyledim. Bütün bildiklerimi adamlarınıza anlattım.

- Bunları anlıyorum Frau Worch, ama arkadaşım size bir iki soru sormak istiyor. Zamanınızı almayacağız.

Volkmann kıza döndü, sarışının gözlerinde kesin bir ilgisizlik vardı.

- Herbert Rauscher'i ne zamandan beri tanıyordunuz, Frau Worch?

- İki yıl.

Volkmann kızın gözlerinin içine baktı:

- Hiç Dieter Winter adlı birinden söz edildiğini duydunuz mu?

- Hayır.

- Herbert Rauscher'in bu adda birini tanımadığından emin misiniz?

Kız omuz silkti:

- Bilmiyorum.

Volkmann bütün öteki isimleri de teker teker saydı, kız ilgisizce kafasını salladı.

- Birlikte iş yaptığı insanları ya da arkadaşlarını tanımazdım. Onun iyi ilişki içinde olduğu, benim de tanıdığım insanlar, birlikte çalıştığı iki fotoğrafçıydı.

- Yani bu isimleri hiç duymadınız?

- Hayır.

- Lütfen düşünün, Frau Worch.

- Düşündüm. O isimleri hiç duymadım.

Kız gözlerini indirmeden bakıyordu, doğruyu söylediğini düşündü.

- Rauscher herhangi bir siyasal gruba ilgi duyar mıydı?

Kızın gözleri biraz açıldı:

- Ne demek istiyorsunuz? [375]

- Sizinle birlikteyken, siyasal görüşlerinden söz eder miydi?

Kız kaşlarını çattı, sonra omuz silkti.

- Sadece Sovyetler'in emri altında yaşamanın ne kadar boktan bir şey olduğunu söylerdi. Sorduğunuz bu muydu?

- Başka?

Kız gülümser gibi yaptı, tebessümü çabucak kayboldu.

- Genellikle cinsellikten konuşurdu. Ya da ne kadar para kazanacağından. Bundan sonra alacağı arabanın modelinden. Hepsi bu.

- Konuşurken, hiç ırkçı kelimeler kullanır mıydı?

- Anlamıyorum.

- Bu ülkedeki göçmenler hakkında neler hissettiğini anlatır mıydı?

Kız Fischer'e döndü:

- Bu da ne demek oluyor?

- Lütfen soruya cevap verin, Frau Worch.

Kız başını Volkmann'a çevirdi:

- Hayır.

- Sağcı ya da solcu dostları, tanıdıkları ya da düşmanları var mıydı?

- Ne demek istiyorsunuz?

- Aşırılar, Neonaziler. Teröristler. Kız gülmeye başladı, ince tişörtünün altında göğüsleri kalkıp iniyordu.

- Bu bir şaka mı?

- Lütfen soruya cevap verin, dedi Jakob Fischer.

- Herbert Rauscher o söylediklerinizin yanından bile geçmezdi.

- Ya geçmişi?

- Ne olmuş?

- Hiç geçmişinden söz etti mi? Anne babasından? Ailesinden?

Kız omuz silkti.

- Bir kere, söz etmiştir herhalde. Ama fazla bir şey anlatmadı.

- Neler söyledi?

- Annesi kendisi yirmi yaşındayken ölmüş.

Babasını hiç tanımamış.

- Neden? [376]

Kız yeniden omuz silkti.

- Bir kampta ölmüş.

- Toplama kampı mı?

Kız sırıttı.

- Hayır. Rusların savaştan sonra askerleri gönderdikleri o Sibirya kamplarından birinde.

- Rauscher'in babasını neden Sibirya'ya göndermişler?

- Babası Nazi subayıymış. Ya da subay gibi bir şey. Tam olarak bilemiyorum. Herbert bundan sadece bir kere söz etti. Çok sarhoştu.

- Ne dedi?

- Babasının savaşın sonuna doğru Berlin'de yargılandığını, Ruslar tarafından tutsak edilip Sibirya'da bir kampa gönderildiğini. Babasının bir Nazi subayı olduğunu.

- Babası hakkında söylediği başka bir şey hatırlıyor musunuz?

- Hayır. Sadece size anlattıklarımı. Geçmişinden söz etmezdi.

- Ama babasının Nazi subayı olduğundan eminsiniz, değil mi?

- Herbert öyle demişti.

Kız sabırsızlıkla içini çekip Volkmann'a baktı:

- Bakın, bu iş daha ne kadar sürer?

- Son bir soru. Erkek arkadaşınızın neden öldürüldüğü konusunda bir fikriniz var mı?

Kız başını salladı, sabırsız bir sesle:

- Hayır, yok, dedi. Bunu adamlarınıza en az yüz kere söyledim.

Volkmann Jakob Fischer'e bakıp başını salladı. Fischer ayağa kalktı, kıza dönüp,

- Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ediyoruz, Frau Worch, dedi.

Jakob Fischer'le birlikte Schweizerhof un barında birer içki içtiler. İçkilerini bitirdikten sonra yaşlı dedektife yardımları ve ayırdığı zaman için teşekkür

etti; onunla kapıya kadar yürüdü.

- Ya Rauscher'in babası, Joe? Onu da araştıracak mısın?

- Fazla bir anlamı olamaz, Jakob. Ruslara başvurabilirim, ama pek yardımları olacağını sanmam. Tabiî, elimde Bilgi Merkezi'ne sorabilecek bir rütbe ya da ayrıntı da yok. [377] En azından bir doğum tarihi ya da bir ön isim gerekir. Soyadları Rauscher olan yüzlerce subay olduğundan eminim.

- Her neyse, gelişmelerden beni haberdar edersen sevinirim.

- Tabiî. Seni ararım. Yeniden teşekkürler, Jakob.

- Seni yeniden görmek güzeldi, Joe. Allahaısmarladık.

Fischer'in arabasına binmesini bekledi, sonra odasına çıkıp bir viski doldurdu. Balkon kapısını açarak dışarıya, soğuğa çıktı. Bütün bunlardan bir anlam çıkaramıyordu. Eğer Monika Worch'un söylediği doğruysa, yani Rauscher'in babası Nazi'yse, Rauscher'in Winter'in adamlarının vurmak isteyecekleri son kişi olması gerekirdi. Rauscher'in geçmişinde sağ ya da sol gruplarla birlikte olduğunu gösteren en ufak bir belirti de yoktu. Kaldı ki, babası tutuklandığında Rauscher küçük bir çocuktu, babasını neredeyse hiç tanımamıştı. Rauscher'in babasının Nazi subayı olmasının sadece bir rastlantı olup olmadığını düşündü. Rauscher'in yaşıtı babası savaşta, Alman ordusunda savaşmıştı. Rauscher'in babasının Nazi subayı olmasının önemsiz olduğunu, duruma başka bir açıdan bakması gerektiğini düşündü. Yatmak için soyunmadan önce evini, kızı aradı. Walter Massow'la yaptığı konuşmayı, Rauscher hakkında öğrendiklerini anlattı. Kızın umutsuzca içini çektiğini, sonra da sorusunu duydu, - Ya o kadından, Hedda Pohl'dan ne haber?

- Konstanz Gölü'ne gidip bir bakabiliriz.

- Ne zaman döneceksin, Joe?

- Yarınki ilk uçakla.

Bir sessizlik oldu, sonra Erica'nın sesini yeniden duydu:

- Joe?..

- Evet?

- Seni özledim.

- Ben de seni özledim.

Otuz ikinci kısım

Göl kenarındaki şirin Friedrichshafen'a girerlerken, Volkmann Konstanz Gölü'nün öte yakasında, karla kaplı İsviçre dağlarını görebiliyordu. Öğleden sonra, arabayı göl kenarındaki yaya yolunun kenarına park ettiklerinde, hafif hafif kar atıştırıyordu. Arabadan inip göle doğru yürüdüler. Bavyera tarzı eski evlerin camlarında Noel ağaçları görülüyor, bütün kent rengârenk ışıklar içinde, pırıl pırıl parlıyordu. Erica'yla birlikte göle bakan güzel restoranlardan birinde öğle yemeği yemişlerdi. Volkmann en iyi çözümün kentteki polis müdürlüğüne gitmek olduğuna karar verdi. Yerel polisin kuşkularını uyandırmadan DSE kimliğini kullanmanın imkânı yoktu, ama yanında hâlâ DSE'den temin ettiği, kullanmakta da kararlı olduğu gazeteci kimliği bulunuyordu. Erica'yı arabada bırakarak, göl kıyısındaki polis karakoluna doğru yürüdü.

Karakolda iki polis memuru vardı. Volkmann kimliğini gösterince, üst rütbeli müfettişlerden biriyle görüşmesinin daha doğru olacağını söylediler. Orta yaşlı polis müfettişi onunla görüşmeye hazır oluncaya kadar on dakika bekledi. Müfettiş iri yapılı, şişman yanaklı, koca göbeği kemerinin üzerinden taşan, uzun boylu biriydi. Kendini Dedektif Hans Steiner olarak tanıttı. Volkmann gazeteci kimliğini gösterip özel olarak konuşmak istediğini belirtince, omuzlarını silkti, koridorun sonundaki küçük büroyu gösterdi. Yerlerine oturduktan sonra da gözlerini Volkmann'a dikti.

- Sizin için ne yapabilirim, Herr Volkmann?..

Volkmann dedektife bağımsız gazeteci olduğunu, popüler bir Alman dergisine dizi yazılar hazırladığını, bu kez de faili bilinmeyen cinayetlerle ilgilendiğini anlattı. Beş ay önce öldürülen Hedda Pohl konusunda araştırma yaptığını söyledi. Dedektif kaşlarını kaldırıp neden özellikle Pohl konusuyla ilgilendiğini sorduğunda da, haberi Münih gazetelerinden aldığını, okuyucuların ilgileneceğini düşünerek konunun ayrıntılarını öğrenmek istediğini anlattı. Steiner'in gözleri kırpıştı, şişman dedektif yine de yerinden kımıldamadı.

- Tam olarak öğrenmek istediğiniz ne, Herr Volkmann?

Volkmann gülümsedi:

- Kadının geçmişi, Herr Steiner. Gazeteler bu konuda hiç ayrıntıya girmemiş. Tabiî, kimin tarafından, hangi nedenle öldürüldüğü konusunda fikriniz varsa, onları duymaktan da memnun olacağım.

Steiner başını salladı, sesindeki ciddiyet kaybolmuştu.

- Kadının kimin tarafından, ne amaçla öldürüldüğü konusunda en ufak bir fikrimiz yok, Herr Volkmann. Ama dosya hâlâ kapanmadı, bundan emin olabilirsiniz.

Volkmann cebinden not defteri ile kalemini çıkardı.

- Kadının nasıl öldürüldüğünü anlatabilir misiniz?

Steiner ince bir sigara yaktı, dumanı tavana doğru üfledi.

- Üç kurşunla. Biri göğse, diğer ikisi yakın mesafeden enseye. Otuz sekizlik kurşunlar. Bir akşam arabasına binmiş, oğluna da göl kıyısında yürüyeceğini söylemiş. Bildiğimiz kadarıyla, göl kıyısına hiç gitmedi. Eve de dönmedi. Cesedi iki gün sonra ormanda koşan biri tarafından bulundu. Gölden iki kilometre içeride. El çantası aranmış, cüzdanı alınmış. Steiner yüzünü buruşturdu, gözlerinin çevresi kırış kırıştı.

- Ama cinayet, cinayet çok ilginç.

- Nasıl ilginç, Herr Steiner?

- Gazeteci olan sizsiniz, Herr Volkmann, bu bölgede buna benzer cinayetlere rastlanmadığını biliyor olmanız lazım.

- Tabiî. Ben sizin konuyla ilgili bir şey söylediğinizi sanmıştım.

- O da var. Hedda Pohl böyle öldürülecek kurbanlar için tipik bir örnek değil. [381]

- Yani?

- Bir sürü neden var. Öldürülme şekli daha çok çete hesaplaşmasına uygun. Pohl altmış iki yaşındaydı. Dul. Durumu iyiydi, ama zengin değildi. Zaafı yok. Hiçbir sabıkası da yok. Yani park cezası bile almamış biri. Hem toplumda hem de kilise cemaatinde sayıları, örnek alınan bir bayan.

Steiner tereddüt etti, ince sigarasından bir nefes çekti.

- Bir şey daha var. Arabasını ormanda, yakında bulduk. Sanki tanıdığı biriyle buluşmaya gitmiş gibi. Ama ailesi hiçbir randevusu olmadığını söylüyor.

Volkmann defterine birkaç satır karalayıp sordu.

- Siyasal bir görüşü var mıydı? Politikaya ilgi duyuyor muydu?

Steiner'in kaşları kalktı.

- Kesinlikle hayır. Bunu da nereden çıkardınız?

- Belirli bir nedenden değil, Sadece hanımı biraz daha iyi tanıyabilmek için. Siz onu tanır mıydınız, Herr Steiner?

Volkmann bir ara dedektifin bir şeyler anlatacağını sandı, ama Steiner koltuğunda geriye yaslandı.

- Oldukça.

- Kadının geçmişinde, bana yardımcı olacağına inandığınız bir şey var mı sizce?

Steiner omuz silkti.

- Kocası saygıdeğer bir işadamıydı, on yıl önce öldü.

- Ya o, onun sabıkası falan var mıydı?

Steiner başını sallayıp güldü.

- Bir papaz kadar temiz bir hayatı vardı. İyi bir adamdı. Çok sevilen biriydi.

- Nasıl öldü?

- Kalp krizi, diye hatırlıyorum.

- Ya kadının ailesi?

- Hepsi de düzgün. Söylediğim gibi, çok iyi, buralarda çok sevilen bir kadındı.

Omuz silkti:

- Cinayete gelince, aklımıza gelen tek çözüm, arabasına bir otostopçu aldığı. Onu öldürüp soymaya karar veren bir çılgını. Duruma uyacak başka bir çözüm bulamadık.

- Ya ipuçları?

Steiner sigarasından nefes çekip başını salladı. [382]

- Hiç ipucu yok. Parmak izi yok. Cinayeti her kim işlemişse, çok dikkatli davranmış. Belki de profesyonel bir katil. Ya da daha önce adam öldürmüş birisi. Bütün açılardan baktık. Aile, arkadaşlar, tanıdıklar. Ama kuşkulanacak en ufak bir şey bulamadık.

Volkmann saatine baktı, sonra:

- Yardımlarınız için teşekkür ederim, Herr Steiner, dedi. Çok meşgul olduğunuzdan eminim, onun için daha fazla zamanınızı almayacağım.

- Bir şey değil, Volkmann. Yazınızın bir nüshasını gönderecek misiniz?

- Tabiî.

Göl kıyısında yürümeye başladıklarında kar durmuş, yerini buz gibi bir rüzgâra bırakmıştı. Kız Volkmann'ın koluna girdi, sonra, suya bakan sıralardan birine oturduklarında:

- O kadın, dedi, Winter'in arkadaşlarının onu öldürmek istemeleri için en ufak bir neden bile yok. Terör bağlantısı yok, sabıkası olmamış.

- Rauscher, Hedda Pohl ve Massow arasında bir yerde, bir ilişki olmalı, Erica. Bizim göremediğimiz bir bağ.

- Şimdi ne yapıyoruz?

Volkmann başını salladı:

- Keşke bilebilsem.

Kızın bir şey söylemeye hazırlanır gibi dudaklarını büzdüğünü, sonra fikrini değiştirdiğini gördü. Erica ürperdi, Volkmann gözlerini genç kıza dikti.

- Ne oldu?

Kız başını salladı:

- Bir şey yok.

- Emin misin? Mavi gözler gülümsedi.

- Sadece üşüdüm. Arabaya dönelim, Joe.

Volkmann ayağa kalkarken Konstanz Gölü'nün çırpıntılı, gri sularına baktı. Dalgaların üzerinde yelken açmış küçük bir tekne kıyıya yaklaşmaya çabalıyordu, gördüklerinin kendi durumuna ne kadar uygun olduğunu düşündü. Ne yapacağını bilemiyordu, sonunda kararını verdi, Berlin'de Landesamt'tan Werner Bargel'le görüşecekti. [383]

Landesamt İngiliz MI5'in karşılığıydı, her çeşit terör ve aşırılıkla ilgilenen bir kuruluştu. Volkmann, Kesser ve Winter hakkında bilgi alabilmek için Landesamt'a başvurmaktan başka yolu kalmadığını düşündü. Eğer içlerinden birinin bile geçmişinde önemli bir ayrıntı varsa, Landesamt'ta dosyasını bulacağını biliyordu. Bargel'in soruşturmayı resmî bir işlem olarak değerlendirmesi olasılığı vardı tabiî, ama artık geri dönemeyecek kadar ilerlemişti, önündeki tek kapının Landesamt olduğundan da emindi.

Çalkantılı sulara bakarken, Sanchez'i düşündü. Bir gelişme sağladı mı? Herhalde sağlayamadı. Yoksa haber verirdi, bundan emindi Volkmann. Dönüp Erica'ya yetişti, koluna girerek arabaya doğru yürüdü.

Mexico City.

01.02

Kruger karanlıkta, yüzme havuzunun parıltılı sularının yanında durmuş sigara içiyor, Asuncion'dan gelen telefonu düşünüyordu. Elini siyah saçlarından

geçirip derin bir nefes aldı. Rahatsız edici. Çok rahatsız edici. Bu kadar yaklaşmışken. Şimdi de bu. Hikâyenin tümünü öğrenebilmek için Lieber'in gelişini beklemek zorundaydı, yine de duydukları keyfini kaçırmıştı. Hepsinin keyfini, tabiî. Halder, Brandt'ın, Lieber'le yapılacak toplantıya katılacağını söyleyerek gittiğini anlatmıştı. Ötekiler yatmaya gitmiş, Kruger'i yalnız bırakmışlardı. Sigarasını havuzun yanında duran masadaki tablaya bastırdı, villanın içinden geçerek arka bahçeye çıktı. Mutfağa varıncaya kadar beş oda geçti, sonra arka çimenliğe geldi. Saatine bakıp kafasında not etti, ardından hızlı adımlarla ay ışığının aydınlattığı çimenlerin üzerinde yürümeye başladı.

Düş gibi. Ağustosböceklerinin sesleri, okaliptüs kokusu. Ama Kruger'in kafası başka yerdeydi. Planlarda. Lieber Mexico City'ye varınca, buraya getirmeden önce izlenip izlenmediğini çok sıkı kontrol edecekti. [384]

Söylemeye gerek bile yok. Ama hazırlıklı olmak iyidir. Kruger arka bahçenin sonundaki ağaçların yanına vardığında, bileğini kaldırdı, ay ışığında saatine baktı. Tam iki dakika. Arka bahçeden geçerek ağaçların altındaki betonarme garaja varmak için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu daha önce de hesaplamıştı, ama şimdi emin olmak istiyordu. Gelirken, silahlı nöbetçilerden biriyle karşılaşmış, adamın selamına karşılık vermişti. Eski binaya vardığında, kapıyı açıp garaja girdi. Karanlık. Gres ve yağ kokusu. Çifte kanatlı büyük ahşap kapı sürgülüydü. Karanlıkta kapıya yaklaştı, arabanın gölgesinin çevresinden dolandı, sürgüyü çekip kapının kanatlarını dışarıya doğru itti. Kapının hemen önünde, otlarla kaplı patika sola dönüyor, ay ışığının altında kayboluyordu.

Halder daha ilk gün villanın arkasındaki gizli çıkıştan ve eski garajdan söz etmişti. Bir kaçış yoluna ihtiyaç duyacaklarını sanmıyordu, ama yaşlı Halder böylesi önlemlerin önemine inanmış biriydi. Garaj villadan yüz metre ileride, okaliptüs ağaçlarının altındaydı, en iyi tarafı da önündeki dar patikanın Chapultepec'in arka sokaklarına açılmasıydı. Karanlık sokaklara. Neredeyse hiç kimsenin bilmediği dar ve otlarla kaplı patika, ağaç dallarının arasından geçiyor, göze batmıyordu. Bir arabanın geçeceği genişlikteydi. Kusursuz bir acil kaçış yolu. Bahçenin ucundaki çıkış istense kolayca kapatılabilecek gibiydi, ama dar patikanın birinin gözüne çarpması hemen hemen imkânsızdı. "Gerekirse harika bir yol" diye düşündü Kruger, ama ihtiyaçları olmayacağından da emindi. Yine de işi böylesi önlemler almaktı. Her iki yolu da kullanarak Schmidt'i güvenli eve en az altı kez götürmüş, her ikisinin de gerektiğinde planı ezbere bilmelerine imkân sağlamıştı.

Garaja geri dönüp kapıları sürgüledi, arka duvara yaklaşıp düğmeyi çevirdi. Garajın içini dolduran çiğ ışığın altında, ortada duran sıradan siyah Ford'a baktı. Benzin dolu bir depo, yeni akü. [385] Geldikleri günden beri, Schmidt'in arabayı her gün çalıştırmasını sağlamıştı. "Bu da önlemlerin bir parçası" diye düşündü.

Kruger garajın içine son bir kez bakıp ışığı söndürdü, kapıyı kapattı, çimenlerden villaya yürürken, adımlarını saydı.

Otuz üçüncü kısım

Mexico City.

20 aralık, salı, 15.15

Başmüfettiş Eduardo Gonzales, elli yaşlarında, zayıf ve enerjik bir adamdı. Bir sokak kavgacısının yaralı yüzüne ve keskin zekâsını saklayan bir görünüşe sahipti. Görünüşüne rağmen, sağlığı bozuktu. Son otuz yıldır, günde üç paket sigara içmeyi başarmıştı. Bunun sonucunda kısık sesle konuşmaya başlamış, hemen hemen her cümlede öksürüp tıksırır olmuştu. Parmakları nikotinden kahverengiydi, yine de kırmızı apoletli gri üniformasının ütüsü kusursuz, pantolonu jilet gibiydi.

Plaza de San Fernando'daki bürosu, Mexico City'ye hâkimdi. Kent merkezi krallığı gibiydi. Bürosu da pratik ve düzenliydi, görüntüyü bozan tek şey, alışkanlıklarını karşılamak için odanın çeşitli yerlerine yerleştirilmiş, ağzına kadar dolup taşan sigara tablalarıydı: biri geniş camın yanında, öteki kapının kenarındaki dosya dolabının üstünde. Masada da iki tane vardı, biri camdan, diğeri, süslü olan da Paraguay'ın Chaco bölgesindeki yerlilerce yapılmış, yarım hindistancevizi biçiminde oyulmuş quebraco ağacından. Arkadaşının. Yüzbaşı Vellares Sanchez'in armağanı.

Koyu renk tahta, yılların kül kokusuna rağmen, hâlâ uzaktan uzağa duyulan şekerli bir koku çıkarıyor, kaba görünüşüne karşın bir sanat eseri olduğu kuşkusunu yaratmıyordu. Granit kadar sert tahtaya oyulmuş, kapalı gözlü, asık yüzlü melez maskları, tablayı tutan kusursuz oyulmuş el dikkat çekiciydi. [388] El sanki maskların tam tersiydi, tahta suratlar bir zamanlar Amazon yerlilerince kesilip kurutulmuş kafaları andırıyordu. Ama korkutucu olmadan. Kötülüğü tutan güçlü el, sanki günahın iyiler tarafından denetim altına alınması gerektiğini hatırlatır gibiydi.

Yerlilere göre, tabiî. Sanchez yıllar önce Caracas'ta armağanını verirken böyle söylemişti, oysa yüzündeki tebessüm, öyküye kendisinin de fazla inanmadığının belirtisi gibiydi. Açıklama, yaşadığı tecrübeyle iyiliğin kötülüğü denetleyemeyeceğini iyi bilen Gonzales'in bile hoşuna gitmişti. Yirmi milyon kişinin yaşadığı oksijen yoksulu kent, her sabah anarşi ve kaos içinde uyanıyordu. Yine de Vellares Sanchez'in armağanı masanın üzerindeki ayrıcalıklı yerini aldı. insanlar tablaya hayranlıklarını belirtince, Gonzales de gülümseyerek öyküyü anlatmaya bayılıyordu. Şimdiyse büro aralık güneşinin ışığını alıyordu. Mevsime rağmen, sıcak. Meksika Körfezi'nden gelen sıcaklar. Tavanın hemen altındaki havalandırmadan etkisiz bir soğuk hava akımı geliyordu. Gonzales'in masasının üzerindeki tepside maden suyu şişeleri, dört

bardak, bir sürahi de taze sıkılmış, soğuk limon suyu vardı. Tepsiyi genç bir *policia* on beş dakika önce getirmişti, ama sıcağa rağmen kimse içeceklere dokunmamıştı.

Masanın çevresinde dört kişi vardı. Gonzales ve başyardımcısı, kaim kaşlı, tıknaz vücutlu Juales masanın bir tarafında oturuyordu, karşılarında da Sanchez ve Cavales vardı. Eduardo Gonzales sigarasından bir nefes çekip kesik kesik öksürdü, ağız dolusu duman üfledi. Sigaranın külünü koyu renkli ahşap tablaya silkti, karşısında oturan konuklarına baktı. İkisi de yorgun görünüyor, gözlerinin kızarıklığı uzun yolculuk boyunca uyumaya fırsat bulamadıklarını gösteriyordu. "Kentin deniz seviyesinden bu kadar yüksek olması da başlarını döndürüyordur" diye düşündü Gonzales. Turistlerin, ziyaretçilerin az oksijenli havaya alışmaları kırk sekiz saat alıyordu. Karşısındaki iki adamın Mexico City'ye varmalarının üzerinden henüz bir saat bile geçmemişti. [389] Havaalanına iner inmez bir polis arabasına binmişler, sirenler ve yanardöner ışıklarla buraya getirilmişlerdi. "Ciğerleri yanıyor olmalı" diye düşündü Gonzales, "Yükseklik başlarını da döndürüyordun" Ama hiçbiri şikâyet etmedi. Selamlaşıp hal, hatır sorduktan sonra, Sanchez Franz Lieber'in ya da şimdi kullandığı adla Julius Monck'un neden izlenmesi gerektiğini açıkladı. Gonzales dikkatle dinledi, Sanchez konuştukça kaşlarını çattı. Şimdi sıra Gonzales'teydi. Öksürdü.

- Tamam, baştan alalım. Sakıncası var mı?

Sanchez ve Cavales başlarıyla onayladılar. Gonzales de başyardımcısına, Juales'e döndü, adam öne doğru eğildi. Sesi inceydi, ama İspanyolcasından eğitimli olduğu anlaşılıyordu. Kravatlı ve gömlekliydi, kemerine de cep telefonunu takmıştı. Öteki yanında da kılıfı içinde, kısa namlulu, otuzsekizlik Smith and Wesson tabancası vardı. Önündeki yazılı notlara bakarak konuşmaya başladı, gözlerini kaldırdığında, Sanchez'e ve Cavales'e bakıyordu.

- İzlememizi istediğiniz kişi, Franz Lieber ya da Julius Monck, Mexico City'ye iki saat önce indi. Yerel saatle biri on altı geçe. Geliş Terminali'nde onu izleyen altı adamım vardı, yukarıda terasta da, onu daha uçaktan iner inmez belirlemeleri için havaalanı personeli üniforması giymiş iki kişi daha. Gönderdiğiniz fotoğraf çok işimize yaradı.

Juales önce Sanchez'e baktı, sonra önündeki notlara döndü.

- Valizini alır almaz, doğruca yeşil koridordan geçti. Gümrükçülerle anlaşmıştık, adamı durdurup valizini iyice kontrol ettiler. İlgi çekecek bir şey yok. Valizdeki eşyanın listesi burada var. İlginizi çeker mi?

Sanchez cevap yerine elini kaldırdı,

- Daha sonra, siz lütfen devam edin.

Juales yeniden notlarına gömüldü.

- Adamınız gümrükten çıkar çıkmaz terminaldeki bir telefon kulübesine girdi, saat bir kırk yedide bir telefon etti, sonra döviz bürosuna uğrayıp dolar verdi, peso aldı. Onu izleyen memur çevirdiği numarayı görebilecek kadar yakında değildi, üstelik adamınız kadranın önünde duruyordu. Konuşma bir dakikadan az sürdü. Lieber endişeli görünüyordu. Terminal dışındaki bir büfeye gidip bir şişe meyve suyu aldı, içti. Bir elli altıda da taksi kuyruğuna girdi. Bir elli yedide taksiye binip City Sheraton'a gitti. İki otuz ikide otele vardı, zaman geçirmeden Julius Monck adı altında bir oda tuttu. Juales başını notlardan kaldırdı.

- On beş dakika önce, hâlâ oteldeydi. Beş yüz on iki numara.

- Şimdi? diye sordu Sanchez.

Juales kemerine asılı cep telefonuna dokundu.

- Sheraton'da altı adamım var. Eğer Lieber otelden çıkarsa, bir yere telefon ederse, birileri gelip onu ziyaret ederse haberim olacak.

Gonzales araya girdi:

- Lieber'in havaalanındaki telefon konuşmasıyla ilgili bilgi var mı?

Juales başını salladı:

- Şimdilik yok. Adamlarımdan birini, teknisyenlerle görüşmeye gönderdim.

Sanchez'e ve Cavales'e döndü.

- Açıklamam gereken bir şey var. Lieber havaalanındaki telefon görüşmesini bitirince, adamlarımdan biri teknisyen gelene kadar telefonun başında bekledi. Yeniden çevirme düğmesine bastılar, dijital sesleri banda aldılar. Bandı teknik laboratuvarda yeniden dinlediklerinde, aranan numarayı bulacaklardır. Ondan sonra da Lieber'in kimi aradığını anlayacağız.

Kolundaki saate baktı.

- Birazdan haber gelir.

Sanchez başını salladı, Gonzales nikotinden sararmış dişlerini göstererek gülümsedi.

- Teknoloji, dedi Gonzales sigarasını sallayarak. Benim gibi ihtiyar polislerin anlaması imkânsız. Bodrumdaki laboratuvarda çalışan gençleri bir görsen, her biri bir Einstein. Bütün gün bilgisayarlarla oynuyorlar. Ben olsam, çıldırırdım.

Gülümsedi. Sanchez başını sallayıp belli belirsiz gülümsedi. Kemikleri sızlıyor, nefes aldığında göğsü yanıyordu. Beynindeki sancı da cabası. Cavales'e baktı.

[391] Detektif arada bomboş gözlerle sabit bir noktaya bakıyor, sonra da gözlerini ovuşturuyordu. "O da benim gibi" diye düşündü Sanchez. "Bir yatağı nasıl özlüyordur şimdi... Önce bir duş, sonra da uyku." Ama bunun için vakit yoktu, en azından şimdilik. Ağzı kurumuştu, limon suyu iştahını açıyordu, ama oralı olmadı. Juales ve Gonzales'e baktı.

- Lieber bu pasaportu daha önce Meksika'da hiç kullandı mı?

Gonzales öksürük nöbetine yakalandı, cevap vermeden önce göğsünü yumrukladı:

- Bunu da kontrol ettirdim, Vellares. Cevap, hayır. Julius Monck adına rastlamadık.

Sanchez, Juales'e baktı:

- Lieber, Sheraton'da kaç gecelik oda ayırtmış?

- Rezervasyon görevlisine bir ya da iki gece demiş. Daha fazla ayrıntı vermemiş.

- Otel yetkilileri nasıl? Yardımcı oluyorlar mı?

- Müdürle konuştuk, dedi Juales. Bir sorun yok. Bize Lieber'in iki kap ötesindeki odayı bile verdi. Orada iki adamımız var. Eğer Lieber odadan çıkarsa, anahtar kartının bir kopyası bizimkilerde. Odasına hemen bir mikrofon yerleştirebilecek durumdayız, tabiî eğer ziyaretçi kabul edecekse.

- Ya telefon?

- O işi hallettik bile, dedi Juales. Otel santralına bağlantı çekeceğiz. Otel müdürü önce dinleme ruhsatını görmek istedi. Başmüfettiş Gonzales gerekli izni çıkarttı.

Saatine baktı:

- Bizim teknik ekip herhalde önümüzdeki yarım saat içinde Lieber'in telefonunu dinlemeye alacaktır.

Sanchez Gonzales'e bakıp başını yana eğdi.

- Bize beklediğimden de çok yardımcı oldunuz Eduardo. Çok teşekkür ederim.

Gonzales omuz silkti, yine öksürdü, elini salladı, sigarasını söndürürken oyma sigara tablasına baktı, Sanchez'e dönüp gülümsedi.

- Bu dünyadaki şeytanlarla mücadele etmek için başka yolumuz var mı? dedi.

Sanchez hafifçe gülümsedi. [392] Gonzales ayağa kalktı, gri pantolonunu zayıf göğsüne doğru çekti, masasının üzerindeki el değmemiş içeceklere baktı. Bürodaki hava değişmişti. Sanki bir şey bekleniyordu, doğumhane önünde

bekleşen müstakbel babalar gibi. Burası dinlenilecek bir yer olmaktan çıkmıştı.

- Lieber harekete geçene kadar yapacak bir şeyimiz yok, dedi Gonzales.

- Koridorun ucunda bir misafir odamız var. Hep birlikte oraya gidelim. Sizin için sandviç ve soğuk içecek hazırlattım. Juales de bizimle gelecek. Eğer adamlarından birisi ararsa, bizim de haberimiz olur.

Sanchez'e bakıp gülümsedi:

- Bakarsın, Caracas dedikodusu yapmaya bile fırsat buluruz. Tamam mı?

16.40

Franz Lieber Sheraton'un beşinci katındaki odasında, pencerenin yanında duruyordu. İkinci viski sodasını bitirdi, iri eliyle boş bardağı sıktı, aşağıdaki kente baktı. Havalandırma çalışıyor, gürültüsü düşünmesini engelliyordu. Yorgunluktan vücudu ağrıyordu. Sancı, küçük elektrik akımları gibi geniş göğsünü kasıyordu. Odanın serinliğine rağmen, sırtı ve şakakları ter içindeydi.

Gerilim. Lieber elinin tersiyle alnını sildi. Uçak yolculuğu yeterince kötü geçmişti zaten. Asuncion'dan Sao Paolo'ya. Sao Paolo'da bir gece, sonra Mexico City'ye kadar saatler süren ikinci bir yolculuk. Yol boyunca beynini kemiren, kafatasının içinde aç bir böcek gibi dolaşıp başının etini yiyen endişe, merak. Baş ağrısı. Şimdi bile. Sadece yükseklik değil. Derin bir nefes aldı, soluğunu yavaş yavaş, çok yavaş verdi. Aynı şeyi üç kez tekrarlayarak gevşemeye çalıştı; boşuna çabaladığının farkındaydı.

Yükseklerdeki bir çöplüğün üzerine kurulmuş, karınca gibi kaynaşan insanlarıyla karmakarışık, gürültülü Mexico City. Böyle kentlerden nefret ediyordu. Sıkıntılı, karmaşık, düzensiz kentlerden. Başını daha da ağrıtıyordu böyle şehirler. [393] Gerginliğinin azalması için bir kadın gerekliydi. Ama Kruger ziyaretçileri ve telefon görüşmelerini kesinlikle yasaklamıştı. Sadece beklemek. Telefonun başında beklemek. Önce oteli kontrol edeceklerdi. Birilerinin peşinde olup olmadığına bakacaklar, otelde olağandışı bir faaliyet var mı, yok mu, araştıracaklardı. Lieber havaalanından telefon ettiğinde, Kruger'e her şeyin yolunda olduğunu, dikkatli davrandığını anlatmaya çalışmıştı, ama Kruger emin olmak istiyordu.

- Sakın odandan ayrılma, ben seni arayacağım.

- Ne zaman?

- Ne kadar zaman gerekirse. Sen telefonumu bekle, olmuştu cevabı, daha sonra da telefon kapanmıştı.

Lieber başını salladı, içinden küfretti, ter damlalarının belinden aşağıya

kaydığını hissediyordu. Beklemenin de gerilime bir yararı olamazdı. Oteli kontrol etmeleri ne kadar sürerdi? İki saatten beri odasında bekliyordu, beklemenin gerginliği rahatsız ediciydi. Yeni bir viski hazırlamak için mini bara yöneldiği sırada telefon çaldı. Lieber şaşkınlık içinde, sanki vücudu elektriğe tutulmuş gibi kalakaldı. Bir an tereddüt etti, elindeki bardağı bırakıp alnını sildi, sonra telefonu kaldırdı.

Sanchez küçük konuk odasında sakince oturuyordu. Beyaz duvarlar. Gonzales'in üniformasının renginde, yeşil-mavi, kalın halılar. Eski, ama rahat müdür koltukları; çam ağacından yapılmış, kaim kumaşla kaplanmış. Duvarlarda, kentin eski halini gösteren çini mürekkebi çizimler. Adobeler. Sokak satıcıları. Karnaval. Bir Aztek tapmağı. Köşedeki kahve makinesinden yeni çekilmiş kahvenin iştah açıcı kokusu geliyordu. Yarımda da su soğutucu. Kentin geniş bir kesimini gösteren geniş pencere.

Uzakta, hava kirliliğinden kararmış volkanik kayanın tepesinde, Zocalo'ya hâkim, Metropolitana Katedrali'nin görkemli kubbeleri. On dakika boyunca Gonzales'le çene çalmış, sonunda yorgunluğa yenik düşmüştü. Şimdi oturmuş, kâğıt bardaktan taze sıkılmış portakal suyu içiyordu. Önündeki kâğıt tabakta, yarısı yenmiş mısır gevreği, yanında da biberli sosta kızartılmış bir tabak dolusu charal. Aç olan midesiydi, beyni değil. Nezaketen biraz mısır gevreği yemiş, sonra da ağzında bıraktığı tattan kurtulmak için iki bardak portakal suyu devirmişti. Ötekiler oturmuş, konuşuyordu. Başta Gonzales. Cavales karşısındaki adamın rütbesine saygıdan dinlermiş gibi görünüyordu. Mexico City'deki eski günlerden kalma öyküler, sorunlar, ilginç dosyalar. Juales oturmuş, ara sıra başını sallayarak patronunu onaylıyor, gömleğinin yakası içinde kaybolan kafasıyla neredeyse boyunsuz gibi duruyordu. Sanchez, Juales'in çok yetenekli olduğunu düşündü. Ciddi biri.

Patronu iyi bir seçim yapmış. Dikkatli gözler bir an Sanchez'in üzerinde durdu, sonra Juales şöyle bir gülümseyip bakışlarını çevirdi. Her ikisi de sigaralarını tüttürürlerken:

- Sen hâlâ Asuncion'u kötü belle, diyordu Gonzales Cavales'e, burada bir ay kal, yeter. Yirmi üç milyon insan, amigo. Sanki hayvanat bahçesi ile tımarhane karışımı bir yer gibi. Tek eksik, burada duvar yok.

Sanchez gözlerini sımsıkı yumdu, gözkapaklarının sızısını dinledi, sonra yeniden açtı. Camların ardındaki nefes kesen görüntü, kenti çevreleyen yüksek Sierralara kadar uzanıyordu. Gonzales ve adamlarının nasıl başa çıktıklarını düşündü. Bir sürü suç, bir sürü suçlu. "Polis örgütü bile baş ağrıtıyordur" diye düşündü. Başı ağrıyordu. Yükseklik başını döndürmüş, göğsünü sıkıştırmıştı; aptal gibiydi. Düşünmek güç ve acı verici bir faaliyetti artık. Sanki havadaki yetersiz oksijen vücut saatini yavaşlatmış, durdurmuştu. Uçak yolculuğu Asuncion'dan Lima'ya, Lima'dan Kolombiya'ya, oradan da Mexico City'ye tüm

gücünü tüketmişti. Buna bir de son iki haftanın uykusuzluğu eklenince, ortaya neredeyse öldürücü bir karışım çıkıyordu. Göğsünde bir ağrı, kaburgalarında da gelip giden sancılar hissetti.

Ama bir şeyler oluyordu. Hissettiği bir şeyler.

Bir sonraki hareket Lieber'den gelecekti. Ne olacaktı acaba? Adamların konuşmalarını duyarak dalgınca başını kaldırdı; kapının açılırken çıkardığı tıkırtıyı işitti. Sanchez döndü, eşikte krem rengi takım elbise giymiş yakışıklı bir gencin durduğunu gördü. Bir elinde bir deste kâğıt tutuyordu, konuklara ve Gonzales'e bakıp gülümsedi, sonra gözlerini Juales'e çevirdi.

- Yüzbaşı... sizinle konuşabilir miyim?

Juales ayağa kalktı, adamın yanına gitti, birlikte dışarıya, koridora çıktılar. Gonzales ayaklanıp pantolonunu çekti, sigarasından bir nefes alıp iki adamın çıktığı kapıya kaşlarını çatarak baktı. Juales bir iki dakika sonra, elinde bir kâğıtla döndü.

- Havaalanından aradığı yeri bulduk.

- Ve? dedi Gonzales.

- Lomas de Chapultepec'te bir adres.

- Pahalı bir yer, dedi Gonzales. Evde kimin oturduğunu biliyor muyuz?

Juales başını salladı,

- Hayır, şimdilik bilmiyoruz. Ama adamım ufak bir araştırma yapmış. Villa Cancun Enterprises adlı bir şirkete ait. Josef Halder adlı biri tarafından yönetiliyor. Bir işadamı. Yaşlı biri. Çok zengin.

- Onu tanıyorum, dedi Gonzales aceleyle.

Sanchez ve Cavales'e bakınca, her ikisi de yüzlerinde kocaman bir umut, ayağa kalktılar.

Gonzales sigarasına asıldı, kalın bir duman üfledi.

- Halder Alman asıllıdır. Eski bir işadamı, artık emekli. Kentte birçok gayrimenkulü var.

Gonzales öksürdü, sonra gülümsedi.

- Aslında bütün bunlar bana öteki adam hakkında anlattıklarınıza çok uyuyor...

- Tsarkin mi?

- Si.

- Nasıl?

Gonzales içini çekti.

- Halder, belki de kırk yıl önce Brezilya'dan geldi. Kentte iş kurdu. Şimdilerde sekseninde falandır. Ama çok tanınır, çok güçlü dostları var. Onu tanırım, çünkü Genel Müdürlükte çalıştığım dönemde, Fransa'dan bir iade talebi gelmişti. Fransızlar Halder'in Fransa'da işlediği insanlık suçları nedeniyle arandığını iddia ediyorlardı. Gestapo olduğunu söylüyorlardı. Çok önceydi, tamam, ama Halder bir sürü insanın avucunu yağlamış olacak ki, bizimkiler Fransızların iddialarını hemen geri çevirdiler. O zamanlar Halder kentin iş hayatında önemli biriydi. Bir sürü işi, bir sürü çalışanı vardı. Daha da önemlisi, bir sürü güçlü politikacı dostu. Fransızlar ısrar edince Halder suçsuz olduğunu belirten yeminli bir ifade verdi, iş kapandı.

Gonzales gülümsedi:

- Paran olunca kolay, si?

Sanchez başıyla onayladı:

- Burası da gayrimenkullerinden birisi mi?

- Öyle anlaşılıyor, dedi Gonzales. Chapultepec Tepelerinde oldukça varlıklı insanların yaşadığı bir yerdir. İşçi colonia'larından epey uzak. Nefis bir yer. Tepelik, ağaçlık. Kayalıklı yarıklar, parklar ortasında inanılmaz büyüklükte malikâneler, villalar. Çok şık. Orada sadece zenginler yaşar.

Gülümsedi:

- Bir de rüşvetçi polis müdürleri ile pisliğe batmış yargıçlar.

- Evde kimin oturduğunu öğrenebilir misiniz?

- İstersem öğrenirim, ama bu Halder'in şirketlerine başvurmak demek olur. Yani kırmızı bayrak sallamak gibi.

Gonzales başını salladı.

- En iyisi oraya hemen adam gönderelim. Gizlice Tabiî. Çevreyi kolaçan etsinler, araziyi öğrensinler, kimin gelip gittiğine baksınlar. Nasıl?

Sanchez başıyla onayladı:

- İyi olur Eduardo.

- Sorun değil, amigo. Juales hemen ilgilenir.

Juales'in cep telefonunun çalması herkesi yerinden sıçrattı. Juales telefonu kemerinden çıkardı, açtı, kulağına dayadı. Sanchez gayret etmesine rağmen hiçbir şey duyamadı, Juales'in cevapları dışında, tabiî.

- Ne zaman? Numarayı aldın mı? Bütün arabalara alarm ver. Ama

yaklaşmasınlar. Sadece izleyip durumu bildirsinler. Anlaşıldı mı?

Elini indirdi, Gonzales'e baktı. [397]

- Üç dakika önce odasına bir telefon gelmiş, dedi.

Gonzales gülümsedi:

- Adamlarımız da konuşulanları dinledi, değil mi?

Juales başını salladı.

- Hayır. Teknisyenler işlerini tamamlamamış, konuşmayı kaçırmışlar.

Santrala ulaştıklarında, Lieber'in telefonu kapanmış.

- Allah kahretsin!

- Hepsi bu kadar değil. Lieber iki dakika önce Sheraton'dan ayrılmış. Aşağıya, lobiye inmiş, sokağa çıkıp karşıya geçmiş, bir gazete almış. Bir araba yaklaşıp durmuş, Lieber binince de peşinden kovalayan varmış gibi gözden kaybolmuş.

- Bir taksi mi?

- Hayır, özel bir araba. Volkswagen kaplumbağa.

- Adamlar peşinde mi?

- Si.

- Ve?

Juales yutkundu:

- Yirmi saniye önce izini kaybettik.

Otuz dördüncü kısım

17.14

Lieber karmakarışık trafiğin içinde kendine yol bulmaya çalışan beyaz Volkswagen'in ön koltuğunda oturuyordu. Salak Meksikalı şoförler, biber kokusu, bir de hiç kaybolmayan, iç karartan terli vücut varlığı. Her yerde. Milyonlarca Dago piçi. Başı ağrıyordu. Gömleği hâlâ terden sırılsıklamdı. Oysa telefonu kapatır kapatmaz, odadan çıkarken temiz bir gömlek giymişti. Kruger'e göre çevre temizdi. Halder'in iki adamı iki saat boyunca oteli ve lobiyi kontrol etmişti. Bekleyip bakmışlardı. Anlayabildikleri kadarıyla ortalıkta sivil *policia* yoktu. Ya da vardı, ama işlerinin uzmanıydılar. Lieber'in buna inanması güçtü. Çok hızlı, aynı zamanda da çok dikkatli hareket etmişti. Kaldı ki, Dagolar verimsizlikleriyle tanınırdı. Kadınları hariç. Zevk için yaratılmış, kum saati gibi vücutlar. çıtır çıtır etler. Bir de o aynasız, Sanchez, tehlikeliye benziyordu. Ama hâlâ Dago'ydu. Aslında Dagoların hepsi salaktı ya, neyse.

Sarsılıp duran Volkswagen'de oturuyor olmak, sonuna kadar indirilmiş camlara rağmen iç karartıcıydı. Direksiyondaki, Halder'in adamlarından biriydi. Üzerinde tenis şortu ve tişört vardı. Trafikte kendine yol ararken dikkatten alnı kırışmıştı. Küçük Volkswagen'in dışında karanlık çöktü, trafik daha da yoğunlaştı - sanki daha da yoğunlaşması mümkünmüş gibi - kesin bir kargaşaya dönüştü. Ama şoför kenti avucunun içi gibi biliyordu, yan sokaklara, aralıklara saptı, arabalarını çarpıp devirdiği sokak satıcılarının küfürlerine, çığlıklarına aldırmadan ilerledi. Sonunda beyaz Volkswagen tepelere tırmanmaya, sokaklar daha boş, daha sakin görünmeye, hava serinlemeye, nefes alınır olmaya başladı. Küçük Volkswagen tepelere doğru vınlayarak tırmanırken, Lieber'in başındaki ağrı artıyordu. Oysa araba iyi bir seçimdi. Mexico City'de Volkswagen'den bol bir şey yoktu. Şimdi beyaz badanalı adobe ve colonia'ların yerini orta halli evler almış, onlar da yerlerini duvarların ve bahçelerin çevrelediği nefis villalara bırakmıştı.

Kapıların ardında silahlı, elleri köpekli nöbetçiler bekliyor, endişeli gözlerini yoldan ayırmıyorlardı. Lieber, Mexico City'ye daha önce birçok kez gelmişti. Chapultepec ve çevresinin lav dolu yarıkları, dik kayalık yamaçları tanıdıktı. Çiçekli yollar, camelote süslü küçük göller. Gizledikleri malikâneleri belli etmeyen, gözden uzak, korumalı girişler. Çok zenginlerin, seçilmiş insanların dünyası. Volkswagen birden sakin bir yola saptı, dövme demir kapının önünde durdu.

Alacakaranlıkta kapının arkasından çıkan adam arabanın içine baktı, sonra kapıyı açmaya gitti. Volkswagen çakıl taşı kaplı yokuşa sardı. Uzakta, bakımlı bahçenin ortasında beyaz bir villa görünüyordu. Çevresinde jacaranda ağaçları,

zempoazuchitl çiçekleri. Ölüm çiçeği, demişti yaşlı Halder. Palmiye ağaçlarıyla kaplı çimenler sarı lambalarla aydınlatılmıştı, evin pencerelerinde de ışık vardı. Villa sanki bir lüks ve konfor adacığıydı. Dışarıda her yer aydınlık. Büyük bir yer. Etkileyici. Özel. Güvenli. Çakıl taşı kaplı yolu döndüler, Lieber çevreye mavi ışıklar saçan böbrek biçimindeki yüzme havuzunu gördü. Evin yan tarafındaki kameriyeye, bahçeye açılan cam kapılara baktı. Sonra da nöbetçileri tanıdı, Werner ve Rotman. Bahçede, ellerinde Heckler ve MP 5K otomatik tabancalarıyla devriye gezerlerken şort ve spor ayakkabılar giymişler, üzerlerine de su geçirmez koşu eşofmanları almışlardı. İki adamın az ötesinde, dev Schmidt'i gördü, göğsündeki kılıfa tabancasını asmıştı, ama komando bıçağı görünmüyordu. [401] Lieber gülümsedi, sarışın devin bıçağından fazla uzaklaşmadığını iyi biliyordu. Pencerelerin içinden taşan ışıkların aydınlığında, onu bekleyenleri fark etti. Dört kişi. Uzun boylu, gümüş saçlı adam ile Kruger yan yana, ayakta; yaşlı Halder rahat deri koltuğa gömülmüş, ellerinden birinde soluk alma aleti. Buruşuk suratlı, soluk almakta zorlanan Halder, kurumuş erik gibi kırışık; dudakları ince, kemikleri fırlamış, yaşlı bir eşekarısına benziyor. Eski günlerde çıplak elleriyle birçok kişiyi öldürdüğü söylenirdi; boğmuş, gözlerini çıkarmış, ırana geçmiş. Ama şimdi bakıldığında, yolun sonuna varmış, yumuşak, iyi yürekli bir dedeye benziyor. Ama hâlâ önemli, hâlâ ağın önemli bir parçası.

Dördüncü adamı da tanıyordu Lieber, Ernesto Brandt. Bir mischling. Alman baba, Brezilyalı anne. Seyrelmeye başlamış kahverengi saçlar, kahverengi gözler, güneş yanığı ten, kalın camlı metal çerçeveli gözlük, adama çılgın bir profesör görüntüsü veren yüksek bir alın. Genç görünmesine rağmen, ellisinde. Kolay rastlanmayacak bir karışım. Ama önemli biriydi, planın temel anahtarlarından biri. Volkswagen kapının önünde durduğunda, dönüp baktı. Oradaydılar.

17.20

Alacakaranlıkta, tampon tampona gidiyorlardı. Sanchez'in vücudundan ter akmıyor sanki fışkırıyordu. Gerginlik, sıcaklık ve yükseklik hastalığından. İşaretsiz polis arabası trafiğin içinde ilerlemeye çalışırken, önde, sağ koltukta oturan Gonzales,

- Canın cehenneme, amigo, dedi.

Elindeki siren lambasını camdan çıkararak arabanın tavanına yerleştirdi, mıknatısın iyice tuttuğundan emin olduktan sonra da radyonun yanındaki düğmeyi çevirdi. Mavi ışıkla birlikte sirenin yırtıcı sesi tüm caddeye yayıldı. Önlerindeki arabalar açılıp yol verdi, kornalar çaldı, sonunda kurtulmuşlardı.

- İlk sokaktan sola, dedi Gonzales. [402]

Juales arabayı çift şeritli, tek yönlü sokağa soktu. Bir tekerleği kaldırıma çıkarırken içini çekti. Çocukların ve yayaların şaşkın bakışları arasında otuz metre kadar bir tekerleği kaldırımda ilerledi. Sonra başka bir sokağa girdiler. Hızları artarken sirenin sesi yükseldi, önlerindeki arabalar yol vermek için açıldı.

- Seyahat etmenin tek yolu, dedi Gonzales gülerek. Beş dakika önce polis arabalarından birinden haber almışlar, Juales yüzünde bir zafer sevinciyle duyduklarını yüksek sesle tekrar etmişti.

- Volkswagen'i Chapultepec Tepeleri'ne doğru giderken görmüşler. Şansımız var.

- Oraya varınca, ne olacak? diye sordu Sanchez.

Gonzales ona ve Cavales'e bakmak için koltuğunda geri döndü.

- Bakacağız ve izleyeceğiz.

Biraz bekledi.

- Eğer ihtiyacımız olursa, bagajda iki Browning var. Onlarla nasıl ateş edildiğini biliyorsunuz, değil mi? Kıçımın delik deşik edilmesini istemiyorum.

Sanchez ve Cavales gülümsedi, Browning kullanmayı bildiklerini söylediler. Trafik giderek seyrekleşti, araba tırmanmaya başladı, evler düzelmeye, hava iyileşmeye yüz tutmuştu. Gonzales sireni kapattı, siren lambasını yeniden arabanın içine aldı. Juales çalan cep telefonunu aldı. Bir süre dinledikten sonra: - Tamam, dedi, orada bekleyin, on dakika sonra yanınızdayız.

Ardından arabadakilere dönerek:

- Volkswagen az önce Chapultepec'teki adrese varmış, dedi. Kapıda nöbetçi var. Fark ettirmeden geçmek imkânsız. Adamlarım yüz metre geride, bizi bekliyor.

Gonzales gülümsedi. Sanchez'e dönüp:

- Aradıkların, dedi, orada, Lieber'i mi bekliyorlar sence?

- Umarım öyledir.

- Anlıyorsun değil mi, Vellares? Oraya elimde tutuklama emri olmadan giremem. Üstelik orası zengin adam kaynıyor. Zenginler kendilerini korumayı bilir. İnan bana, Halder gibilerinin bir sürü güçlü dostu vardır. Onun için kuralları uygulamamızda yarar var.

- Yani ne öneriyorsun?

- Kıçımı kurtarmam için bir arama emrine ihtiyacım var. Gonzales tereddüt

etti.

- Manza diye bir yargıç var. Bana hep yardım etmiştir. Düzen ve yasa meraklısı, doğru biri. Tek şansımın o olduğuna inanıyorum.

- Ya malikânenin çevresi?

- Bütün bölge tepelik, dar ve dolambaçlı sokaklarla dolu. Bir malikânenin nerede bitip diğerinin nerede başladığını belirlemek güç. Ama arabalardan birini çevreyi kolaçan etmeye göndereceğim. Arkada çıkış var mı, bir baksınlar, belki evi gözetleyebileceğimiz bir yer de bulurlar. Ama önce yargıçla konuşalım.

Gonzales telsizi aldı:

- Kontrol, ben Başmüfettiş Gonzales. Beni Yargıç Ricardo Manza'ya bağlayın...

Cadde aydınlıktı, Juales arabayı villaya hâkim tepede, iki sokak lambasının arasına, tatlı kokulu birkaç okaliptüsün altına park etti. Ay ışığının da yardımıyla, villayı rahatça görebiliyorlardı. Bahçesi, hemen hemen iki yüz metre aşağıdaydı, onun ötesinde duvarlar, giriş kapısı, villaya giden araba yolu gözlerinin önündeydi. Arabaların camlarını indirmiş, serin havayı içeriye dolduruyorlardı. Okaliptüs kokusu. Çevredeki büyük evler. Sanchez, Gonzales'in yargıçla beş dakika boyunca konuşmasını, ikna etmeye çalışmasını dinlemişti. Konuşma hararetli olmuş, sonunda yargıç, Gonzales'in isteğini kabul etmişti. Arama emri imzalamaya yanaşmıştı, yani.

- Beni tehlikeye atma, Gonzi, başını belaya sokma, dediğini duymuştu Sanchez yargıcın.

- Söz veriyorum, demişti Gonzales cevap olarak, sonra da nazik bir şekilde vedalaşmış, ikinci bir konuşma yazdırmadan önce ötekilere dönüp gülümsemişti.

- Adamlarımdan biri gidip arama emrini alacak. On dakikada gelir.

- Sonra ne yapacağız, Eduardo? [404]

Gonzales Sanchez'e baktı.

- Eğer elimizde arama emriyle kapıya dayanırsak, nöbetçi bizi oyalar, villadakiler de geldiğimizi öğrenir. Onun için Juales kapıdaki herife emri göstermeden önce adamlarımdan birinin duvarı aşıp bahçeye girmesi daha uygun olur. Adamlarımızdan biri içerideyken, nöbetçinin villadakileri uyaramayacağından emin oluruz. Tehlikeli, biliyorum. Silahlı devriyeleri olduğundan eminim, bir karışıklık çıktığında da ateşe başlamayacaklarından emin olamayız. Ama onları şaşırtmak için aklıma başka bir şey gelmiyor. Dua edelim de serbest gezen köpekleri ya da duvar dibinde yüksek gerilim hatları

olmasın. Duvarın üzerinden atlayanın parçalanmasını ya da yanmasını istemem.

- Sonra?

- Adamımız bize kapıyı açar, biz de villaya gideriz, mümkün olduğunca çabuk tabiî. Juales'in yerini başkası alır, hızla hareket ederiz. Son anda sireni, siren lambasını çalıştırırız, bir karışıklık olmasın diye. Polis olduğumuzu anladıklarında, düşünecek vakitleri olmaz. Eğer kaçmaya kalkarlarsa, çılgın tavşanlardan farkları kalmaz.

Durakladı.

- Ama içeri girdiğimizde, bırak konuşmayı ben yapayım, tamam mı? Ben girizgâhımı yapayım, sonra sen Lieber'i ya da kimi istiyorsan onu sorguya çekersin.

- İçeridekiler silahlı olabilir, dedi Cavales.

Gonzales omuz silkti.

- Burada, Chapultepec'te herkes silahlıdır, amigo. Hepsi de yasal silahtır. Ama bizim polis olduğumuzu anladıklarında, ateş açmaları için çıldırmış olmaları gerekir. Tabiî, ne pahasına olursa olsun, kaçıp kurtulmak istemiyorlarsa.

Juales'in tarafında, arabanın tavanında bir ses duyunca yerlerinden sıçradılar. Dışarıda biri duruyordu, Juales sivil giyinmiş polisi tanıdı.

- Ne var? dedi Juales.

- Villanın yanında hareket var. Bir grup adam biraz önce evden çıktı. Havuzun yanındaki bir masanın çevresinde oturuyorlar. Sanki bir toplantı yapıyor gibiler.

Adam durdu, elindeki gece dürbününü işaret etti.

- Bir göz atmak ister miydiniz, efendim? [405]

Tepeye çıkarsanız, çok iyi görürsünüz.

Juales gece dürbününü alıp Gonzales'e uzattı. Başmüfettiş sivil polise döndü.

- Arka girişi buldunuz mu?

- Galiba bulduk, efendim. Oraya, içinde üç adam ile bir araba gönderdik.

- Güzel. Başka gece dürbününüz var mı?

- Evet, efendim. Barca'da var.

- Öyleyse bu bizde kalsın. Teşekkürler, Madera.

Adam döndü, gölgelere dalıp kayboldu. Juales Gonzales'e baktı.

- Havuzun yanındakileri görmek istiyor musunuz?

Gonzales başıyla evet işareti yapınca, Juales arabayı çalıştırdı, birinci vitese aldı. Yirmi metre kadar tırmanıp durdu. Bulundukları yerden villanın yan tarafını görüyorlardı. Uzaktan göze çarpan mavimsi renk, yüzme havuzuydu. Gonzales arabadan çıkıp gece dürbününü dar vadiye çevirdi, sonra Sanchez'e uzattı.

- Tam görünmüyor, Vellares. Sadece bir grup insan. Yüzleri seçilmiyor, yeşil birer ışık görünüyor.

Sanchez arabadan inip gece dürbününü kaldırdı. Yüzme havuzu parlak yeşildi, dürbünü biraz çevirdiğinde, havuzun yanındaki masanın çevresinde parlak noktalar gördü. İyice tanınamayacak kadar uzaktı, yüzler bulanık görünüyordu. Birkaç dakika sonra arkalarından bir çıtırtı duyuldu, gece dürbününü veren memur bu kez elinde bir kâğıtla gelerek arama emrini aldıklarını söyledi. Gonzales kâğıdı aldı, açtı, arabanın iç ışığında inceledi. Başını kaldırıp bir an düşündü sonra sivil memura: - Evin yarımdaki havuz, dedi, araba yolundan gidilince, oraya varılabiliyor mu?

Adam başını salladı.

- Araba yolu sola dönüyor, havuzun yanından. Ama çimenlerin üzerinden geçerek varabilirsiniz. Yolunuza ağaçlar çıkacak, ama çevrelerinden dolaşabilir, oradan da doğruca havuzun yanına varabilirsiniz.

- Teşekkürler, Madera. [406]

Gonzales adamı göndermeden önce, Juales kapıdaki nöbetçiye arama emrini gösterirken, onun duvarı aşıp içeride olması gerektiğini anlattı. Adam duyduklarından memnun olmamışa benziyordu, yine de ağzını açmadı.

- Arabada kalın eldiven var mı?

- Yok, efendim.

- Öyleyse, ötekilerden al. Çabuk ol. Birinde eldiven vardır. Olmazsa üniformalardan birini kullan duvara tırmanmadan önce. Yoksa eğer duvar elektrikliyse, yanarsın. Ötekilere de harekete hazır beklemelerini söyle, ama işaretimi almadan kıpırdamasınlar.

Madera koşarak uzaklaştı. Karanlıkta oturup beklerlerken:

- Tamam, beş arabamız var, dedi Gonzales. Bu arabanın dışında, her birinde üçer adam. Toplam on altı kişi, altısı üniformalı.

Durdu, bir sigara yaktı, dumanı üfledi.

- Üç araba dışarıda kalacak, ikisi ön kapıda, üçüncüsü arka çıkışta. Böylece elimizde kapıdan geçmek için bir araba daha var, demektir. Gitmeden önce, sorunuz var mı?

Kimseden ses çıkmadı. Gonzales döndü, gece dürbününü doğrultup baktı, sonra aleti Sanchez'e uzattı. Mercekte beliren görüntü bulanık, ışık göz alıcıydı, ama Sanchez yine de havuz kenarında oturanları seçebiliyordu. Hareket yoktu; başını sallayan bir gölge, öne eğilen bir diğeri. Gece dürbününü indirdi. Gonzales Juales'e döndü.

- Tüfekleri dağıtmayacak mısın?

Juales arabanın arkasına geçip, bagajı açtı, iki Browning tüfek ve iki kutu mermiyle döndü. Tüfekleri Sanchez ve Cavales'e verdi, her birine birer kutu cephane uzattı. Arabadan inip tüfeklerini doldurdular, sonra yine arka koltuğa geçtiler. Gonzales gece dürbününü aldı, havuz başındakileri son kez kontrol etti, sonra koltuğunda döndü.

Sanchez'e baktı.

- Çimenlerin üzerinde gezinen iki kişi var, dedi. Açıkça göremiyorum.

- Silahlı mı görünüyorlar?

Gonzales omuzlarını silkti: [407]

- Anlayamadım, Vellares. Bu riski almamız şart. Herkes hazır mı?

Başlarını salladılar. Gonzales Smith and Wesson tabancasını kılıfından çıkarıp kucağına bıraktı, telsizin mikrofonuna uzanıp verici düğmeye bastı:

- Bir'den Gece Nöbetçilerine...

18.02

Gonzales'in emriyle Juales arabadan fırladı, tabancasını kılıfından çıkardı, koşar adım tepeden aşağı indi. Sanchez Juales'in koşarken tabancasını kalça hizasına kaldırdığını gördü. Öteki polisin, Madera'nın gölgelerin arasındaki arabadan çıktığını gördüler. Adamın elinde eldiven vardı, Gonzales onu görüp gülümsedi: - Aman Tanrım, şuna bak, diye mırıldandı.

Gonzales direksiyonun arkasına kayarken, Sanchez gözlerini Juales'e dikti. Sokakta, kapının on metre gerisinde olduğunu, yavaşlayıp tabancasını yanına sarkıttığını, öteki elinde de arama emrini tuttuğunu gördü. Kapıya varmaya iki metre kala durdu, duvara dayanıp bekledi. Madera birkaç saniye sonra yanındaydı. Juales tabancasını ve kâğıdı yere bıraktı, ellerini kenetleyip Madera'nın ayağını koyması için bir basamak oluşturdu. Madera Juales'in ellerine bastı. Juales ellerini kaldırmaya başladı. Madera'nın duvarın tepesine

ulaşması için bunu üç kez denemeleri gerekti. Güçlükle kendini yukarıya çekti. Bir an tereddüt ettiğini, sonra duvarın öteki yanında gözden kaybolduğunu gördüler.

Juales tabancasıyla, arama emrini yerden aldı, kapıya doğru ilerledi. Sanchez yüz metre kadar ötede, gölgelerden çıkarak yavaşça ilerlemeye başlayan sokaktaki polis arabasının, Gonzales'in arabasını izlemeye hazırlandığını gördü. Gözler sırtını duvara dayamış bekleyen Juales'e çevrildi. Birden bir patlama duyuldu, bir tüfek sesi, sonra bir ikincisi. [408]

- Allah kahretsin! diye bağırdı Gonzales. Arabadakiler Juales'in kapıya koştuğunu görüp yay gibi gerildi, tabancasını iki eliyle kaldırmıştı. Sonra kapı açıldı, Madera göründü. Gonzales Juales'in içeri girdiğini görünce derin bir nefes aldı. Sağ elinde tabancasını tutarken arama emrini tutan elini kaldırmış çılgın gibi sallıyor, arkasına bakmadan ilerliyordu.

- Tamam, amigos, dedi Gonzales, gidiyoruz.

Gaza bastı, işaretsiz polis arabası tepeden aşağı uçar gibi inerek kapıya yöneldi. Beş adam havuz başındaki masanın çevresinde oturuyordu. Işıklar altında, havuzun suyu mavi mavi parıldıyordu. İki uşak içki servisi yapmışlar, sonra da çekilmişlerdi. Villanın rutubetli olduğunu söyleyen Halder'in isteğiyle dışarı çıkmışlar, ihtiyar adamın soluklarının düzelmesini beklemişlerdi. Ötekiler sessizce dinlerken, Lieber başından geçenleri aktardı. Hikâyeyi anlatıp tepkilerini bekledi. İhtiyar Halder öksürdü, soluk alma cihazını ağzına götürüp uzun uzun emdi. Masanın çevresindekiler onu izliyordu. Yavaşça koltuğunda doğruldu. Ufak tefek bir adamdı, yılların çökük omuzlarına yüklediği ağırlığın altında, daha da küçülmüş gibiydi. Lieber'e dönüp konuşmaya başladığında, dudaklarının kenarında tükürük damlacıkları vardı.

- Nasıl olur, Franz? Nasıl olur da ikinci bir banttan söz ederler?

Halder'in sesi derinden gelen bir ölüm fısıltısı gibiydi.

Lieber derin bir nefes aldı.

- Ya biz yanlış bandı yok ettik ya da iki bant vardı. Bunun başka bir açıklaması yok.

Masada uzun bir sessizlik oldu. Halder'in kıskaca benzeyen kırışık eli alnına gitti, oradaki etleri ovuşturdu. Düşünüyordu. İyice düşünmeye çalışıyordu.

- Senin şu seguridad, kaynağın verdiği bilgiden emin mi?

- Kesinlikle.

Uzun bir sessizlikten sonra:

- Baştan düşünelim, olmaz mı? dedi Halder. [409]

Çabucak gümüş saçlı adama baktı, onay verir gibi başını salladığını görüp devam etti. Halder yavaşça başını çevirdi, sulanan gözlerini masanın çevresindekilerin üzerinde gezdirdi, sonra Kruger'e baktı.

- Brandenburg... Oteldeki konuşmanız sırasında ayrıntılarıyla görüşülmüş müydü?

Planın bütün sonuçları tartışılmış mıydı?

Kruger başını salladı:

- Sonraki aşamaları gözden geçirdik. Ama...

- Ayrıntılar, Hans. Ayrıntıları istiyorum. Bana neyi konuştuğunuzu eksiksiz anlat, dedi Halder kısık sesle.

Kruger anlatınca:

- Kızla temasa geçilebilir mi? diye sordu Halder.

- Meyer'i görevlendirebilirim.

Halder durakladı, umutla bekleşen yüzlere baktı:

- Halledilemeyecek bir durum yok. Kruger Meyer'le görüşüp ne yapılması gerektiğini kararlaştırabilir. Dört gün kaldı. Önümüzde ne olduğunu biliyoruz.

İhtiyar tereddüt etti. Önce masanın öteki tarafındaki Ernesto Brandt'a, sonra da gümüş saçlı adama baktı. Halder sözüne devam etmek üzere ağzını açmaya hazırlanırken, uzaktan bir tüfek sesi duydular, sonra da ikincisini.

Kruger fırlayıp kalktı, gözlerini Halder'in arkasındaki bir yere dikti. Halder döndü, nöbetçilerden birinin elinde otomatik tabancasıyla çimenin üzerinden koşarak yaklaştığını gördü.

Kruger adama doğru koşmaya başlamıştı bile, on metre ötede karşılaştılar. Adam hızla konuştu. Kruger döndü, koşmaya başlarken masanın çevresindekiler uzaktan gelen motor seslerini duydu. Kruger yanlarına geldi, yüzü ölü gibi bembeyazdı; bağırdı.

- Ziyaretçimiz var. Şimdi kapıdan iki araba girdi.

Hızla arkasını döndü, nöbetçilere seslendi.

- Rotman... Werner... Bizi koruyun!

Kruger omzundaki kılıftan Walther'i çıkarmaya çalışırken, sirenler duyuldu, ağaçların arasından mavi ışıklar göründü, çakıl taşı kaplı yoldan tırmanıp çimenlere dalan arabanın sesini işittiler. Altmış metre ötede, tüm farlarını yakmış, doğruca havuza doğru gelen bir araba.

- Herkes!.. Herkes içeri! diye bağırdı

Kruger var gücüyle. [410]

Adamlar eve doğru ilerlerken Kruger döndü, ilk arabayı gördü, ardından da karanlıklardan fırlayan ikincisini. Mavi ışıkları tepede dönüyor, sirenleri çalıyordu. Nöbetçiler işe koyulmuştu bile. Werner otomatik tabancasını doğrultmuş, namlu ateş kusmaya başlamıştı.

Kruger öndeki arabanın camının parçalandığını gördü, demiri yırtan kurşunların sesini duydu. Araba çimenlerin üzerinde yalpalayıp ağaca çarptı, mavi ışık zayıfladı, siren ölmekte olan bir adamın soluğu gibi söndü.

İkinci araba otuz metre ötedeydi, camlarından silahlar görünüyordu. Arabadan ateş sesleri yükseldi, Werner göğsünden vuruldu, havaya uçup sırtüstü düştü. Kruger bir küfür salladı, bir dizi mermi sağındaki duvarı döverken evin kapısına ulaştı. Cam kapıdan içeri girenlerin yüzündeki ölüm korkusunu gördü, gümüş saçlı adam Kruger'e seslenirken yüzü bembeyazdı: - Arka kapı, Hans. Hemen!

Schmidt Magnum'u kılıfından çıkarmıştı, arabaya nişan alıp tetiğe bastı.

Patlamalar çimenlerde yankılandı, evin çevresini sarstı.

Kruger kükredi:

- İçeri!

Ötekileri iterek içeri soktu, Rotman'ın ikinci arabaya ateş edişini izleyecek kadar bekledi; mermiler arabada delikler açtı, gecenin karanlığında çığlıklar duyuldu, ön cam parçalandı. Göğsünden vurulan şoför direksiyonun üzerine yığılırken, arabanın içindekiler yüzlerini korumaya çalıştı.

Araba çimenlerin üzerinde gitti, havuzun yanına gelince burun üstü mavi sulara daldı. Nöbetçi tabancasına yeni bir şarjör takarken, Kruger haykırdı:

- Arkamızı kolla, Rotman!

Nöbetçi arkasına bakmadı bile; elini kaldırıp Heckler and Kohl tabancasına yeni bir şarjör yerleştirdi, sipere girdi.

Kruger aniden birinci arabanın solunda bir hareket hissetti; bu araba enkazından sürünerek çıkmaya çalışan bir gölgeydi.

Walther'i doğrulttu, art arda üç kere tetiğe bastı, sonra arkasını dönüp, villaya girdi.

Otuz beşinci kısım

18.07

Sanchez çimenlerin üzerinde, vücudunun her yerinden ter boşalırken, evinden içine girip gözden kaybolan adama baktı. Sol yanı bir okaliptüs ağacının gövdesine çarpan araba yavaşlamış, sonra da sık fundalığın içinde durmuştu. Sanchez hareket etmeye çalışınca, sağ bacağında şimşek gibi çakan acıyı duydu.

Son anda arabadan atlamış, sertçe çimenlerin üzerine düşmüştü. Şimdiyse sağ kalçası ateş gibi yanıyor, hareket etmeye çalıştığında bayılacak gibi oluyordu. Araba beş metre ötedeydi. Camları kırılıp buzlanmış, kurşunlardan delik deşik olmuştu, otomobilin içini görmek mümkün değildi.

Sanchez hâlâ iki eliyle sıkı sıkı tüfeğe sarılıyordu. Kalçasındaki acıyı hissetmemeye çalışarak homurdandı, bağırırken yüzü acıyla buruşmuştu.

- Gonzales! Cavales!

Kısa bir sessizlikten sonra arkasından bir yerden bir inilti, ardından da acı içinde bir ses - Gonzales'in sesi - duydu.

- Bu taraftan!..

Sanchez cevap vermeye fırsat bulamadan sağ yanında bir hareket duyup döndü. Yüzme havuzunun yanında, elinde otomatik tabancayla çömelmiş birisi. O anda tabancanın namlusundan ateş ve duman çıktı, kurşunlar Sanchez'in yanındaki çimenlere saplandı. Sanchez yerde sağa doğru yuvarlandı, sık fundalığın ardına geçti, hareket eden gölgeye nişan aldı. [412] Tüfek sarsıldı, geri tepmesiyle tüm vücudunu itti. Ne var ki, havuzun yarımdaki adam kaybolmuş, palmiyelerin gölgeleri arasına saklanmıştı.

"Artçılar" diye düşündü Sanchez. "Bizi yavaşlatmak için."

Saklandığı fundalık aslında pek sığmak olacak bir yer değildi, "Yine de hiç yoktan iyidir" diye düşünüyordu Sanchez. Yirmi metre ötede mavi ışığı hâlâ dönen ikinci araba havuza battı, köpük köpük hava kabarcıkları yükselirken, hiç ses çıkarmadı. Mavi suların şurasında burasında kırmızı lekeler görünüyordu. Arka sol kapı kurşunlarla delik deşil olup açılmış, adamlardan birinin cesedi beline kadar dışarı sarkmıştı.

Sanchez direksiyonunun arkasında başını arkaya atmış oturan adamın ağzının ölüme son bir çığlık atarcasına açık kaldığını gördü. Cavales ve Juales'i düşündü. Hayatta mıydılar? Gonzales'in ağacın dibindeki araba enkazından

yükselen küfürlerini duydu.

- Olduğun yerde kal! diye bağırdı Sanchez.

Birden havuzun yakınlarından bir yerden yeniden ateş edildi, kurşunlar önce çimlerde sekti, sonra arabaya çarptı; ateş kesildi.

Gonzales yeniden küfretti. Artçılar. Sanchez fısıldadı:

- İyi misin?

- Hayattayım, diye geldi cevap. Otomatik tabancalı o piçi görebiliyor musun?

- Otuz metre ötede. Havuzun yanında. Beni koruyabilir misin?

- Denerim. Ama sen yine de dikkat et, amigo.

Sanchez döndü, kalçasındaki acıya aldırmadan fundalığın sık yerine yuvarlandı, geçen zamanın, durumun ciddiyetinin, adamların ardından villanın arkasına yetişme mecburiyetinin farkındaydı. Göbeğinin üzerinde sürünerek dikenli çalıların çırasından ilerledi, acıdan gözlerinde şimşekler çakıyordu. On metre ötede, başka bir okaliptüsün hemen yanından çıktı, gölgenin daldığı karanlıkları araştırdı.

Hiç.

Lieber ve adamlarının peşine düşecekse, acele etmeliydi. Birden göz ucuyla solda bir hareket gördü, çalıların arasından belli belirsiz bir hışırtı işitti. Gözlerini dikti, ay ışığında çalılıkların arasına yatarak sinmiş adamı gördü. Adam bekliyor, tereddüt ediyor gibiydi; sanki atılıp çimenlerin üzerinden harekete geçmeden önce yapacaklarının tehlikesini hesaplıyordu. Sanchez ses çıkarmadan ileriye kaydı, adama on, on iki metre kadar yaklaşmıştı ki, önündekinin birden döndüğünü, kapana kıstırılmış vahşi hayvan gözlerini kendine çevirdiğini gördü.

Sanchez elindeki tüfeği doğrulttu, ateşledi. Mermi adamın göğsüne çarptı, adam kısık bir çığlık atarak çalılıkların arasına sırtüstü devrildi.

Sanchez o an uzaktan gelen siren seslerini duydu. Döndü, hızla Gonzales'e yaklaştı, yanına diz çökerken kendi kalçasının dayanılmaz acısını duymamaya çalıştı. Evin yarımdan gelen ışığın aydınlığında, Gonzales'in alnının ter içinde, yüzünün de acıdan buruşmuş olduğunu gördü. Sağ dirseğin hemen altında, kurşunun ete değdiği yerde, koyu kırmızı bir leke.

- Kolun...

- Aldırma, sadece adale yarası. Bu işler için yaşlanmışız, amigo. Bundan böyle konferanslarla yetinelim. Pevezengi nalladın mı?

Sanchez başıyla evet işareti yaptı, Gonzales'in koluna baktı. Kurşun etleri

parçalamış, kemiğe kadar girmişti. Önemli bir yara değil, ama acı vereceği kesin. Gonzales ayağa kalkmaya çalışırken, fısıldadı:

- Ötekiler?..

Sanchez kurşunlarla delik deşik olmuş, sessiz arabaya cevap vermeden baktı; dağılmış camı, kurşunların demiri yırttığı yerleri gördü, bakmak için ilerlerken yüreğinin hızla attığını duydu. Midesinde bir ekşime, kafasında vahşi bir hayvan gibi nefret ve öfke vardı. Ne göreceğini bilerek yürüdü.

Alacakaranlıkta bile cesetleri ayrıntılarıyla gördü. Ön koltukta, başı bir yana düşmüş, ağzı açık Juales; göğsü boydan boya kıpkırmızı, göğsünden aşağısı kan içinde. Sanchez elini adamın ağzına kapattı; hafif bir soluk. Kalçasından gelen acıya dayanamayacağını hissederek, hızla arabanın arka koltuğuna doğru yürümeye çalıştı. [414] Cavales'i görünce kuşkusu kalmadı: adamın kafatasının üstü parçalanıp dağılmış, bir zamanlar yakışıklı olan yüzünün yerini yanaktaki kocaman delik almış, delikten çıkan kapkara parçacıklar ceketinin yakasına akmıştı. Mide bulandırıcı bir görüntü. Sanchez öfkeyle derin bir nefes aldı, kusmak istedi, kendini tuttu. İçinde kabaran kin onu Lieber'in ardından villaya, adamları öldürmeye, ortadan kaldırmaya itiyordu.

Arkasında bir ses duyup, döndü. Gonzales ayağa kalkmış, bir eli arabanın çamurluğunda, otomobilin içine bakıyordu.

- Juales galiba yaşıyor. Onu kurtarmaya çalış, dedi Sanchez.

- Sen nereye gidiyorsun, Vellares?

Sanchez dinlemiyordu. Villaya doğru, tüfeğini iki eliyle tutarak ilerlerken, evin önüne yığılan polis arabalarının, arabalardan yükselen sirenlerin farkında bile değildi. Dönüp Gonzales'e baktı.

- Onların peşinden gidiyorum, Eduardo. Adamlarına söyle.

Arkasından, Gonzales'in bağırdığını duydu.

- Çıldırdın mı? Bekle... Vellares... Adamlarım geliyor...

Sanchez cevap vermedi. Gözlerini kapıya, kapının ardındaki karanlık odaya dikmiş, villaya doğru yürürken tüfeğin emniyetini açtı.

18.08

Odadan odaya geçerlerken, Kruger arkada, geriyi kolluyordu. Ter vücudunun her hücresinden akarken, kafasındaki acil durum planını düşündü; önce açık çimlerden - burada görülebilirlerdi, yani sorunları büyüktü - geçerek ne pahasına olursa olsun garaja varmak, arabaya binip özel patikadan, küçük bahçelerin arasından güvenli eve geçmek. Önemli olan, zaman kaybetmemek.

Yürümeye devam. Çimenlere ve kaçış yoluna götüren kapıya beş oda vardı. Üçüncü odadaydılar. Garaja kadar en çok iki dakika. Ama daha şimdiden işler plana uygun gitmemeye başlamıştı. [415] Kruger küfretti. Sorun, yaşlı Halder'di. Eklemleri paslanıp kilitlenmiş ihtiyar, hızlarını kesiyordu. Lieber ve Brandt'a ihtiyarı aralarına alıp taşımalarını söyledi, altısı da şimdi daha hızlı hareket ediyordu, yaşlı küçük Halder, Lieber ile Brandt'ın kollarında, ayakları yerden kesilmiş, taşınıyordu. Schmidt, elinde 357'lik Magnum, gözlerini çevrede dikkatle dolaştırıyordu. Ev Noel ağacı gibi, ışıl ışıldı. Çok aydınlık. Kruger çıktığı her odanın, ışığını söndürdü. Karanlık, takipçileri yavaşlatacaktı. Birden, sağdaki odadan bir uşak çıktı, yüzü sapsarı, gözleri fal taşı gibi açık. Herkes şaşkınlıktan durakladı. Adam hareket etmeye fırsat bile bulamadan, Schmidt tabancasını doğrultup tetiğe bastı.

Patlamanın yankısı tüm eve yayıldı. Kurşun adamı kaldırıp duvara vurdu, beyaz ceketi kandan kıpkırmızı olmuştu. Kruger küfretti. Koca Magnum'un patlaması, peşindekilerin dikkatini çekecekti. Yerdeki cesedin yanından geçti. Schmidt grubun önünde, başka bir kapıyı açtı, silahı elinde içeri daldı. Bir kapı daha. Issız mutfaklara varmışlardı. Paslanmaz çelik, bakır, koyu renk ahşap. Dipteki kapı dışarıya, bahçeye açılıyordu, oradan ötesi karanlıktı. Kruger pencereden gümüşümsü çimenleri gördü.

Savunmasız. Çok açık. Koşar adımla geçmek için bile altmış saniye gerek. Ötekilerin yüzünden, belki de daha fazla. Belki doksan. Yaşlı Halder'in inlediğini duydu, aldırmadı. Neredeyse varmışlardı. İsteseler, başarırlardı. Yürümeye devam. Schmidt mutfağın arka kapısına yaklaştı, yavaşça açtı, sağa sola, öne, gümüşümsü çimenlere baktı, geriye dönüp temiz işaretini verdi.

Önce Schmidt, ardından diğerleri dışarı çıktı. İhtiyar Halder artık acıdan inliyordu. Kruger bir kez daha küfretti. İhtiyar pezevengin beynine bir kurşun sıkmalıydı, yoksa çimenlerin üzerinde ilerlemelerini daha da yavaşlatacaktı. Kruger grubun en arkasında, dışarı çıkmak üzereyken, elektrik düğmesini görüp tereddüt etti. Arkasından gelen, uzak, ama belirgin bir ses duydu. [416] Evin içinden bir yerden gelen bir ses. Bir kapı sesi mi? Bu kez ışığı söndürmedi, ötekilerin peşinden gitti.

On saniye sonra, çimenlerin üzerinde geri geri gidiyordu. Elinde Walther, çevresini kolaçan ederken, mutfak kapısının kıpırdadığını gördü. Belli belirsiz bir hareketti, ama bütün duyuları ayaklanmıştı, gözünden kaçmadı. Çimenlerin üzerinde belki yirmi metre kadar ilerlemişlerdi, hızla gidiyorlardı yaşlı Halder'in izin verdiği ölçüde. Lieber ve Brandt yaşlı pezevengin ağırlığından nefes nefese kalmıştı. Kırk metre daha, sonra tamam.

Kruger mutfak ışığını bilerek açık bırakmıştı, birinin dışarıya çıkması durumunda, zaaf içinde olacağını biliyordu; aydınlıkta durup karanlığa bakmanın getirdiği zaaf. Oysa Kruger görebilecekti. Görebilecek ve gerekeni

yapabilecek. Bu kez hareketi kesinlikle gördü. Bir iki saniye sonra, kapı ardına kadar açıldı, eşikte bir gölge göründü, hemen ardından da kayboldu.

Kruger bir küfür salladı, ateşe hazırlandı, ama kurşunun boşa gideceğinden emindi. Bir küfür daha ... Arkasındakilerin soluğunu, zorlanmasını duydu.

- Yürümeye devam edin!

Tereddüt etti, diz çöküp Walther'i doğrulttu, mutfağın kapışma nişan aldı, gölgenin tekrar görünmesini beklerken, uzaklığı hesapladı. Zor bir atış... Gözleri kapıdaki harekete dikili, saniyeleri saydı... iki, üç, dört, beş, altı, yedi... sonra bir silah sesi, mutfağın ışığı söndü. Allah kahretsin! Mutfaktaki piç akıllıydı. Kruger'in planını anlamış, ışığı söndürmüştü. Aydınlıktan karanlığa bakmanın güçlüğünü fark etmiş, karanlıktan karanlığa bakmanın güçlüğünü seçerek, her iki tarafı eşit duruma getirmişti.

Kruger bekledi... Gözlerini kıstı, gümüşümsü karanlığı delip görmek için zorlandı, saymayı sürdürdü... sekiz... dokuz... on... on bir... Solda hafif bir kıpırtı? Kruger arka arkaya üç el ateş etti... Kurşunlatın cama, alçıya, kirece saplandığını, mutfağın sol penceresinin parçalandığını duydu. [417]

Sonra, sonra hiç. Arkasından bir ses.

- Kruger!

Lieber'in sesi.

- Halder! Bir sorun var!

- Yürümeye devam edin! diye haykırdı Kruger arkasını dönmeden, Halder'in canı cehenneme. Ama Halder'in ıslıklanır gibi soluduğunu duyunca koştu; ötekiler yürümüş, garajın kapışma varmışlardı. Oysa Lieber ve Brandt yavaşlamışlar, aralarında tuttukları Halder'in boş çuvalı andıran vücudunu taşıyamayacak hale gelmişlerdi. Yaşlı adamın bir derdi olduğu kesindi, herhalde kalbi bu kadar baskıya dayanamamıştı. Kruger alnındaki teri sildi, gözlerini mutfak kapısına çevirirken, soluklarını düzenlemeye çalıştı.

Bir kıpırtı. Sağda. Kruger kısa aralıklarla üç kurşun sıktı, mermilerin çimene, betona, tahtaya saplandığını duydu. Sonra birden adamı gördü. Gölgelerden çıkmış, onlara doğru ilerleyen adamı: açık renk takım elbiseli, şişman ve tıknaz adamı; gümüşümsü çimenlerin üzerinden bir hayalet gibi yaklaşan, elindeki uzun namlulu silahı göğüs hizasında tutarak ilerleyen adamı.

- Alto!

Kruger adamın İspanyolca bağırdığını duydu. Nişan alıp ateş etti, hayaletimsi gölgeye birbiri ardından üç kurşun sıktı, adamın sıçradığını, olduğu yerde döndüğünü gördü. Yeniden ateş etmek istedi, horoz boşa vurdu. Silah

boşalmış. Boş şarjörü parçalar gibi çıkardı, cebinden yenisini buldu. Gözleri adamdaydı. Pezevengin vücudu yana yatmış, hâlâ geliyordu.

- Alto!

Ses daha güçlü, daha kararlıydı bu kez. Kruger Walther'i kaldırdı, gölgenin ortasına nişanladı, tetiğe bastı İkinci kez ateş etmek üzereyken, adamın tüfeğini doğrulttuğunu gördü, silahın patladığını, solundan ıslıklanarak bir kurşunun geçtiğini duydu. Sonra bir daha, bir daha... Aman Tanrım... [418]

Gecenin içinden çığlıklar yükseldi, Kruger'in sol omzuna bir şey çarptı, adamı yan çevirdi. Walther elinden uçtu, sendelerken Brandt ve Lieber'in çimenlerin üzerine düştüklerini, ihtiyar Halder'in de aralarına yığıldığını gördü. Çılgın gibi otların arasında tabancasını aradı, bulamadı... Sol kolunda, sol elinde, bayıltıcı, uyutucu bir sızı vardı... Çimenlerin üzerindeki vücutlardan bir inilti duydu. Sonra sessizlik. Tabancayı boş ver... Herif elli metre ötede... Durakladı, karanlıkta silahını dolduruyor, sakin... Sanki yaptığı önemli değilmiş gibi.

Kruger fırsatı görüp yakaladı. Ellerinin üzerinde geriye süründü, kolundan gelen acıya aldırmadan vücutların - Lieber, Brandt, Halder - yanından geçti. Çimenlerin üzerinde yatanların canlı mı, ölü mü olduklarına bile aldırmadan, ötekilerin peşinden garaja koştu. Soluk alabilmek için ağzı ardına kadar açık, koşuyor, her an ardından tüfek sesi gelmesini bekliyordu.

Gelmedi. Nefes nefese garajın kapısına vardı, karanlığa daldı. Sanchez çimenlerin ortasında durdu, silahını doldurdu. Adamın çimenlerin ucunda, ağaçların altındaki binaya doğru koştuğunu gördü. İyi nişan alamayacak kadar uzaktaydı. Sağ omzunda, iki kurşunun çekiç gibi vurup sırtüstü kapaklanmasına neden oldukları yerde, hafif bir yanma hissediyordu. Henüz ağrı, sızı yoktu, ama gelecekti, iyi biliyordu geleceğini.

Onları canlı yakalamak istiyordu, hâlâ ölmediklerini düşündü. Çimenlerin üzerindeki vücutlara yaklaşırken, tüfeğini hazırladı. Ay ışığında Franz Lieber'in yüzünü, acıdan, korkudan kasılmış çizgilerini açıkça görüyordu. Tüfeğin mermisi sırtına isabet etmişti. Lieber hareket etmiyordu. Sanchez yüzünü buruşturdu; Lieber'i canlı yakalamak istemişti, oysa...

Bir inilti duyup durdu, yere eğildi, iki kolu da ilginç biçimde dönmüş, başka bir vücut, Gözlüklü, geniş alınlı biri. Bu hâlâ hayatta. Adamın gırtlağından bir hırıltı çıktı, gözleri kapalı, yüzü acıdan kasılmıştı. Sol kolunda, sol omzunda E koyu kırmızı bir leke.

Sanchez iki adamın arasında, yüzükoyun yatan üçüncüyü gördü. Kurşunun adamın vücuduna saplandığı yerde, açık renk takım elbisenin üzerinde koyu lekeler vardı. Sanchez eğildi, adamı çevirdi. Ufak tefek, kuruyup kalmış bir adam. Karanlıkta açık renk takım elbiseyi görmüş, ona bakarak nişan almıştı. Yaşlı adamın kıskaca benzer elleri, yalvarır gibi havaya kalkmıştı. Sanchez

adamın yüzüne baktı, Lieber'in fotoğrafındaki yüzlerden biri değildi. Yanında yatan, hâlâ hayatta olanı da değil. Adam yine inledi. Sanchez aldırmadı. "Gonzales'in adamları ilgilenir," diye düşündü.

Birden arkasında uzaktan uzağa gelen sesler duydu. Hızla döndü, kimseyi göremedi. Arkasındaki evin bir yerinde, Gonzales'in adamları. Sanchez seslere aldırmamaya karar verdi, karşısındaki binaya döndü. Önünden kaçan adam ötekileri izleyerek buraya girmişti, tek umudunun onları bulmak olduğunu düşündü. Ağaçların ardındaki binaya doğru yürümeye başladı. Alnından ter damlıyor, şakaklarından akan ter de ensesini ıslatıyordu. Gözünün önündeki resimler beynini kemiriyordu sanki. Rudi Hernandez ve genç kız, ikisinin de vücudunda vahşice açılmış yaralar. Cavales'in cesedi; yüzünün yarısı uçmuş. Gonzales'in adamları; arabaları kurşun yağmuruna tutulmuş, havuza uçmuş olan Juales ve ötekiler.

Gözünün önündeki resimler kendi güvenliğini, acısını unutturdu; kaçan adamların peşine düşmesine, onları ne pahasına olursa olsun yakalamaya çalışmasına neden oldu. Arkasında, çimenlerin üzerinde yatanlar; o adamın yerde yatanlara nasıl bakmadığını, arkadaşlarının durumuna aldırmadan nasıl sadece kendi güvenliğini düşündüğünü görmüştü. Bir korkak. Gözü kara bir korkak.

Kalçasındaki ve bacağındaki sızının farkında bile olmadan, elinde tüfek, binaya yaklaştı. Binaya on metre kala, ayın gümüş ışığının tahtayı okşadığının farkına vardı, kapıyı gördü. Usulca kapıya yaklaşırken, tüfeğini doğrulttu. Tetiğe iki kez bastı; patlamalar sessizliği yırttı, tahtayı parçaladı, kapıdan artakalanları geriye, duvara çarpıp betonun üzerine düşürdü. [420] Seken kurşunlar içeride bir yerde metal bir şeylere çarparken, kapının menteşeleri gıcırdadı. Sonra sesler kesildi. içerisi karanlık. Sanchez dış duvara yapıştı. Kapının çerçevesinden ayrıldığı yerde bir yarık vardı. Gözünü uydurup baktı, dinledi. Hiçbir ses duymadı. Ama adamlar içerideyse, bekliyor olmalıydılar. Tüfeğini doğrulttu, gözlerini kıstı, karşısındaki karanlığa bakarak bir gölge, bir şekil görmeye çalıştı, yürüdü. Yağ kokusu. Bir de benzin. Bir garaj? Yine uzanıp baktı, binanın ortasında büyük bir arabaya benzeyen bir cisim gördü, cilalı metalin, camın yansıttığı ışığı fark etti.

Dikkatle balonca, binanın öbür ucunda aralık bir kapı daha gördü, aralıktan içeri gümüşümsü ay ışığı sızıyordu. Adamlar kaçtı mı? Yoksa onu mu bekliyorlar? Eğer bekliyorlarsa, bu kez yaralamak için ateş etmeliydi, öldürmek için değil. Elindeki tüfekle, güç bir iş. Dikkatli olmalıydı.

Dinledi. Hâlâ bir ses yok. Sonsuza dek bekleyemezdi. Derin bir nefes aldı, tüfeği göğüs hizasına kaldırırken yüzünden kayan ter damlalarını hissetti, duvarın dibinden ayrıldı, içeri girdi.

İşte o zaman... Birden başının üzerinde yanan ışık, gözlerini kamaştırdı.

Sanchez birinin haykırarak, "Schmidt!" dediğini duydu. Körletici çiğ ışığın altında, arabanın arkasından çıkıp üzerine atılan dev gibi adamı gördü; iri, sarışın, yüzünde vahşi hayvanlara özgü bir bakış, elinde de testere gibi bir şey.

Sanchez tüfeği çevirdi, tetiğe çöktü. Kulakları sağır edici gümbürtü garajda yankılandı. Sanchez üzerine doğru uçan adamın yüzünü gördü; çirkin, hayvansı. Vücudu bir granit bloku gibi. Tüfek o anda patladı. Patlamanın gücüyle adam havada durdu, kaldı. Göğsü ve karnı patladı, dev göğsünün ortasında kocaman bir delik açıldı, kanlar ve bağırsak parçaları döküldü, adamın yüzündeki vahşi bakış, dehşete dönüştü. [421]

Adam Sanchez'in üzerine düştü, onu duvara yapıştırdı, ağırlığıyla soluğunu kesti, yüzü Sanchez'in yüzüne dayandı. Sanchez burnunda adamın leş gibi soluğunu hissetti. Herif hâlâ yaşıyor. Sanchez'in elleri tüfeği kurtarmaya çalıştı, adamı itmeye, uzaklaştırmaya çabaladı, ama silah ikisinin arasında sıkışmıştı O korkunç ağırlık üzerine abanıyor, hareket etmesini önlüyordu. Gözünün ucuyla öteki ikisine baktı: elinde bir Magnum'la genç, siyah saçlı birisi, bir de nereden çıktığını anlamadığı, kendisine doğru yürüyen daha yaşlı, uzun boylu, gümüş saçlı bir ikincisi. Her ikisini de Lieber'in evindeki fotoğraflardan hatırladı.

Sanchez son bir gayret gösterdi, kaslarının bütün gücüyle itti. Sarışın adam geriledi, korkunç sağ eli havaya kalktı. Sanchez adamın elindeki komando bıçağının ışıltısını gördü. Tüfeğinin kabzasına yapıştı, mekanizmaya bir kurşun sürdü, bıçak omzuna saplanıp, etlerini ve kemiklerini parçalayarak onu duvara çivilerken tetiği çekti.

Sanchez acıyla haykırıp bir daha ateş etti. Bu kez adamın yüzü gövdesinden ayrıldı, etler kemiklerden soyuldu, vücut geriye doğru düştü, kanı Sanchez'in üzerine sıçradı. Sonra her şey bir anda olup bitti.

Ötekiler ilerledi. Genç olan adamın elindeki Magnum ateşe hazırdı, yüzünden de nefret okunuyordu. Sanchez biraz önce öldürdüğü adamın önemli olmadığını, onu oyalamak için kullanıldığını anladı. Adam Magnum'u Sanchez'in şakağına dayadı, ötekiyle de uzanarak tüfeği çekti, aldı. Gümüş saçlı adam hızla yaklaştı. Uzun boyuyla Sanchez'e tepeden bakıyordu.

Yumuşak mavi gözlerinde, Sanchez'in adlandıramadığı bir şey daha vardı. Artık önemli miydi? Adam arkadaşının kulağına eğildi, Sanchez'in duyamadığı bir şeyler fısıldadı. Sesler - Gonzales'in adamları - geliyordu uzaktan, onu kurtaramayacak kadar uzaktan. Uzaktaki sesler kaderini belirledi. Magnum'u tutan adam namluyu Sanchez'in kafasına bastırdı. [422]

Patladı. Sanchez, hep "Kafanızın yanında patlayıp sizi öldüren silahı duyamazsınız" diye düşünmüştü. Işıkların bir anda söndüğünü, tüm duyuların dokunulmamış gibi kaldığını, acı falan duyulmayacağını...

Yalan. Duydu. Kulakları sağır edici bir patlama. Ve hissetti. Beynini saran sıcak, dayanılmaz bir acı. Ve gördü. Hâlâ duyuyordu. İkinci kurşunun alnından girişinden sonraki acıda bile, merminin beyninden geçtiğini, kafatasının tepesinden çıktığını duydu.

Ama ağır çekim gibi; vücut ile beyin ayrı düzlemlerde. Sanchez gittikçe kararan iki gölgenin arabaya yaklaştıklarını gördü, her şey kaybolmadan önce motorun sesini duydu.

18.20

Ayın gümüş ışığı altındaki çimenler üniformalarla doluydu. Ambulanslar gelip, gitti. Biraz sonra bir dedektif şaşkın Gonzales'i çimenlerin üzerinde yatan cesetlerin yanından geçirdi, eski bir garaja götürdü. Sanchez'in cesedini gösterdiklerinde ağlamak istedi, ama kendini tuttu. Uzunca bir süre cesede bakakaldı; duvara çivilenmiş cansız vücudun acıklılığına baktı, omzunu delip duvara saplanmış bıçağa, alnındaki barut lekeli deliğe, yerdeki kana.

Sonra dev sarışının cesedine baktı. Ya da, geriye kalan ne varsa, ona. Mide bulandırıcı insan dışkısı kokusunu duydu. Her iki ceset de ölümden sonra gevşemişti. Normal. Sanchez pezevenklerden dördünü nallamıştı. Hiç olmazsa bundan teselli bulabilirdi.

Aslında yetersiz bir teselli. Üstelik sarışının cesedinin yanında tabanca da yoktu; bunu yapan bir başkasıydı. Dedektiflerden biri Chapultepec'in çevresinin sarıldığını söylemişti. Chapultepec geniş bir bölge. Olsun, bir umut. Sonunda dışarıya çıktığında, çimenlerin üzerine kustu. [423]

Gümüş rengi ışığın altında, birinin yakıp uzattığı sigarayı aldı, ağzını sildi, derin bir nefes aldı. Yanında başka bir dedektif vardı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, Gonzales adamın koluna yapıştı.

- Juales... dedi, kurtuldu mu?

Adam başını salladı:

- Ambulansa kaldırırlarken, ölmüştü.

Gonzales üzüntüyle gözlerini kapadı, sonra yavaş yavaş açtı, kısık bir sesle sordu:

- Kaç ölü?

Dedektifin gözleri de şaşkınlıktan donuktu. Gonzales fark etmedi, kendi gözleri de cam gibiydi.

- Bizden dört kişi. Asuncion'dan gelen iki arkadaşınız. Villadan altı kişi. Bunların arasında Halder ve kapıda Madera'ya silah çeken de var.

Adam durakladı.

- Kente giden bütün yollara barikat kurduruyorum. Her yola. Polislerden biri son silah sesinden sonra bir araba motoru duyduğunu söylüyor. Ama o kargaşada, çok emin değil. Egzoz kokusunu barut kokusundan ayırmak burada güç.

Dedektif yutkundu:

- Ama garajın kapıları açıktı. Garajın kapılarında koyu boya lekeleri var, ama bunun için adlî tıbbı beklemek zorundayız.

Halder'in villasını işaret etti.

- Bazılarının kaçıp kurtulmuş olması mümkün.

- Yollardaki barikatların su bile geçirmemesini istiyorum. Anladın mı?

Gonzales içini çekti, sonra sabırsızlıkla ekledi:

- Asıl derdimiz, kimi ya da neyi aradığımızı bilmeyişimiz. Çimenin üzerinde canlı bulduğun adam nasıl?

- Yaralanmış. Yarası ağır değil, ama çok kan kaybetmiş. Adamlarımızdan ikisi onunla birlikte, ambulansla gitti. Yaraları sarılıp sarmalanınca, konuşturacağız.

- Villa personeli? Hayatta olan var mı?

- Bir uşak. İki uşaktan biri. Bodrumda saklanmış bulduk. Öteki ölmüş. Bunu unuttum. Evde bulduk. Göğsünden vurulmuş. Anlaşılan adamların kaçış yoluna çıkmış. Onunla birlikte, toplam on üç ölü ediyor. Hayatta kalan uşak kusuyor, donuna dolduruyor, bir şey anlatamayacak kadar derin şokta. Sakinleştirmek için birkaç hap vermek zorunda kaldık.

Gonzales parmağının ucunu dedektifin göğsüne dayadı.

- Kendine gelmesini sağla. Onu ve çimenlerin üzerinde bulduğumuzu merkeze götür. Burada kaç kişi varmış öğren. Tarifler al, isimlerini öğren.

Gonzales başını salladı.

- On üç ölü... İnanamıyorum.

Sigarasından bir nefes çekti, elleri titriyordu. Çimenlerin üzerine tükürdü, öfkeden kısılmış sesiyle:

- Kimsenin telefon etmesine izin verilmeyecek, anlaşıldı mı? Kuralların falan canı cehenneme, önce cevap istiyorum.

Adam başıyla onaylayıp uzaklaştı. Gonzales katliama baktı. Neden? Bu herifler kim? Burada ne yapıyorlardı? Siren çalarak eve yaklaşan ambulansın sesi

dikkatini dağıttı. Çok geç, hem de çok. Sanchez'in hiç fırsatı olmamıştı. Yaptıklarından sonra, *loco*[1] olduğu kesin. [[1] İspanyolca "deli." (ç.n.)] Aptal. O villadakileri mutlaka yakalamak istiyor olmalıydı. Başka bir ses duydu, arkasından gelen ayak sesleri, sonra yumuşak bir soru: - Efendim?..

Şaşkınlıkla döndü. Karşısında, ne yapacağını bilemeyen, genç bir *policia* duruyordu.

- Efendim, dış kapının önünde adının Cortes olduğunu söyleyen biri var. Yargıç Felipe Cortes.

- Genç *policia* vurguyu yargıç sözcüğüne üzerine yaptı, tereddüt etti, Gonzales'e yardım ister gibi baktı.

- Ne istiyormuş?

- Buradaki yetkiliyle görüşmek istiyor. Epey öfkeli. Bütün bu gürültü, silah sesleri hakkında bir açıklama istiyor. Nerede olduğumuzu bilip bilmediğimizi sordu.

Policia gergin gergin yutkundu: [424]

- Buranın Lomas Chapultepec olduğunu söyledi, saygın bir bölgeymiş, yoksa bizim sandığımız gibi teneke ve kartondan yapılma herhangi bir *Barrio* değil. Gonzales yüzünü buruşturdu. Yargıcı tanıyordu; şişman ve gösteriş budalası pezevenk. Evi buraya yakındı. Uşaklarla dolu büyük bir Chapultepec evi, bir de şişman karısı. Komşularının çoğu gibi, o da gırtlağına kadar pisliğe batmış biri.

- Öyle mi? dedi Gonzales sesindeki öfkeyi saklamaya çalışarak. Ona meşgul olduğumu söyle.

- Söyledim, efendim. Ama dinlemiyor.

- Öyleyse, dedi Gonzales usulca; sesindeki öfke artık belliydi. Öyleyse söyle ona, gidip kendini düzdürsün. Eğer dikkat etmezse, polisin görevini yapmasına engel olduğu için onu tutuklatırım.

Genç *policia*'nın saygısızlık ve öfke karşısında gözlerini kocaman açtığını gördü. Elindeki sigarayı çimenlerin üzerine atarak söndürdü.

- Meraklanma, kendim söylerim.

Genç adamı orada öylece bıraktı, her adımda acı çekerek villaya doğru yürüdü.

Beşinci bölüm

Otuz altıncı kısım

Berlin

Werner Bargel, Berlin'in Dahlem bölgesinde, Auf dem Grat ve Clay Allee caddelerinin köşesindeki binadaki bürosunda, karşısındaki koltuğu Joseph Volkmann'a gösterdi, kendisi de masasının ardındaki yerine geçti. Kırk iki yaşındaki Bargel şimdiye kadar Berlin'deki Eyalet Anayasayı Koruma Bürosu, ya da LfV olarak da tanınan Landesamt für Verfassungsschutz'un müdür yardımcılığına yükselmiş en genç kişiydi.

LfV'nin görevleri, İngiliz M15'inkileri andırır. Her iki kuruluş da güvenliği tehdit eden teröristler, aşırı örgütler ve casus şebekeleri hakkında bilgi toplamakla yükümlüdür. Landesamt ya da eyalet kuruluşunun tek farkı, bu görevi genel anlamda veya ülke çapında değil, sadece bağlı olduğu eyalet sınırları içinde yapıyor olmasıdır. Çünkü M15'in tersine, Alman haberalma kuruluşları çok daha bölgesel, çok daha bürokratiktir.

LfV'nin büroları on dokuz eyalet örgütüne ya da Landesamt'a bölünmüştür. Her Landesamt ait olduğu eyalet sınırları içinde faaliyet gösterir. Yine de bütün bölgesel kuruluşlar Köln'deki Bundesamt für Verfassungsschutz ya da Federal Anayasayı Koruma Örgütü'nün şemsiyesi altında toplanırlar. Her Landesamt kendi içinde özerk olmakla birlikte, Köln'deki genel merkeze bağlı olarak çalışmak zorundadır. [430]

Berlin'in Dahlem bölgesindeki bej renkli Landesamt binası yoldan geçenlerin dikkatini çekmeyecek özellikte olsa da, bu binada çalışan yüz kişi Berlin Eyaleti'ne karşı tasarlanan ya da yürütülen terör, aşırı uç ve casusluk faaliyetleri hakkında yaşamsal önemde bilgi toplar, geçmişte böylesi faaliyetlerden herhangi birine katılmış olanlar hakkında ayrıntılı dosyalar tutar. Düzenli bir parka bakan bu uzun, ama pek yüksek olmayan bina Berlinlilerce pek tanınmaz. Tıpkı iki kapı ötede yer alan CIA'nın Berlin İstasyonu gibi.

Almanya'daki bütün Landesamt'lar gibi bu kuruluşun da müdürü ya da başkanı siyasal bir seçimdir, her seçimden sonra değişebilir. Ancak müdür yardımcısı olan kişi hemen her zaman deneyimli bir haberalmacıdır, kuruluşun günlük işlerinden sorumlu olan da odur. Uzun boylu, zayıf, çocuk yüzlü, gözlüklü Werner Bargel üst düzey bir haberalmacıdan çok, uluslararası bir kuruluşun genç muhasebecisine benzer.

- Ee, Joe, seni Berlin'e hangi rüzgâr attı?

Masanın üzerinden Volkmann'a bakıp gülümsedi...

- Son görüşmemizden bu yana iki yıl geçti.

- Bence üçe yakın.

- Öyleyse anlat, benden ne istiyorsun?

- Beynine ihtiyacım var, Werner. Senden bir yardım istemeye geldim.

Bargel kaşlarını kaldırdı.

- Üzerinde çalıştığın bu konu, doğrudan benim arkadaşlarımı mı ilgilendiriyor?

- Bunu daha bilemiyorum.

- Nasıl bir bilgi arıyorsun?

- Son zamanlarda aşırı uçların başınıza daha çok dert olduklarını söyleyebilir misin? Werner Bargel koltuğuna yaslandı, ellerini ensesinde kenetledi.

- Ekonomide durgunluk yaşandığında, sağ ya da sol aşırılarda bir hareketlilik göze çarpar, bunu sen de bilirsin, Joe. Köln'de hazırlanan aylık ve yıllık raporlarımızı alıyor musun?

- Tabiî.

- Yanlış hatırlamıyorsam, bu ayki rapor bir artış yüzdesinden söz ediyor.

- Sağcılardan ne haber? Yeni bir oluşum gözleniyor mu?

- Bir iki tane var, ama henüz uykumuzu kaçıracak önemde değil. Ama eskiler son zamanda çok daha faal. Genellikle aynı şeyler. Geçen ay Hoyerswerda'da sağcıların üç gün boyunca işgal ettiği bir göçmen merkezini sonunda boşaltmayı başardık. İki sokak satıcısı bir hafta sonra Leipzig'de bıçaklandı. Essen'de bir Türk çocuğu ikinci kat penceresinden atıldı, aynı gün öldü. Devam edebilirim. Ama bütün bunlar, sana sözünü ettiğim raporlarda var.

- Sizinkiler endişelenmiyor mu?

Bargel belli belirsiz gülümsedi.

- Böyle şeyler bizi hep endişelendirir, Joe. Böyle faaliyetleri kontrol altında tutmak isteriz. Ama her ülkede denetimden kurtulan küçük bir grup vardır, öyle değil mi?

- Ya göçmenlerin aşırı grupları?

- Ne olmuş?

- Cevap vermiyorlar mı?

- Kime?

- Sağcılara, Neonazilere.

Bargel omuz silkti.

- Sağcıların saldırılarından sonra tepki veren bazı örgütlü çeteler var. Ama

küçük ölçekte, Joe. Çoğu saldırgan olmaktan çok, savunma amaçlı gruplar.

Volkmann pencereden dışarıya baktı. Aşağıda parke taş döşeli küçük bir avlu, avluda da on, on iki araba vardı. Gözlerini çevirdiğinde, Bargel'in kendisine baktığını gördü.

- Ziyaretinin amacı bu mu, Joe? Bütün bu sorduklarının cevabını sana gönderilen raporlarda da bulabilirdin.

- Bir iyilik yapmanı istiyorum, Werner.

- Nasıl bir iyilik?

- Aşağı yukarı bir ay önce Dieter Winter adlı biri Berlin'de vurularak öldürüldü. Olayı hatırlıyor musun?

Bargel kaşlarını çattı, bir süre düşündü.

- Hayvanat Bahçesi İstasyonundaki olay mı?

- İşte o.

- Peki?

- Winter hakkında bir dosya tutup tutmadığınızı öğrenmek istiyorum. Onun hakkındaki BP dosyasını gördüm, ama içinde dişe dokunacak bir şey yoktu. [432]

- Bizimle aynı derinlikleri iskandil etmiyorlar da, ondan. Buna baktırırım. Başka?

- Yarın Münih'e gidiyorum. Winter'in orada bir adresi var, ama BP kayıtlarında rastlamadım. Senden Münih'teki Landesamt yetkilileriyle temasa geçmeni istiyorum. Eğer nerede olduğunu biliyorlarsa, Winter'in evine bir göz atmam iyi olacak. Bir de Lothar Kesser diye biri var. Bavyera'dan bir yerden. Dört yıl kadar önce, Münih Üniversitesi Bilgisayar Bölümü'nden mezun olmuş... Onun hakkında da bir dosya varsa, görmek isterdim. Tabiî, bir de fotoğrafını.

- Münih'te vardır. Bunun sorun olacağını sanmıyorum. Eğer Münih'teki Landesamt ya da herhangi birinde bir dosya varsa, bir iki dakika içinde alırız. Winter sağcı bir grupla mı ilişki içindeydi?

- Bulmaya çalıştığım da bu. Hayvanat Bahçesi İstasyonu cinayetinde kullanılan tabanca daha önce Hamburg'da bir İngiliz işadamının öldürülmesinde de kullanılmış, Ferguson'un ilgilenmesinin nedeni de bu.

- Ya Kesser dediğin o adam?

Volkmann tereddüt etti.

- Bu aşamada sadece oltamı sallandırmakla yetiniyorum, Werner. Aralarında

en ufak bir bağ bile olmayabilir.

- Aşırı göçmen gruplarından birinin Winter'i temizlemiş olabileceğini mi düşünüyorsun?

Volkmann başını sallayıp gülümsedi.

- Sen benden çok öndesin, Werner. Gerçekten bilmiyorum.

- Ama eğer bizim ilgilenmemiz gerekecek bir şeyle karşılaşırsan, bize bilgi verirsin, değil mi?

- Tabiî.

- Sana aynı zamanda geçen ayın raporunun bir kopyasını da gönderirim. Bir de gelecek ay çıkacak olanın müsveddesini.

Bargel ayağa kalktı.

- Çok teşekkür ederim, Werner.

- Bu gece Berlin'de misin?

- Schweizerhofta.

- Eğer senin için bir sakıncası yoksa sekreterimden bu akşam bizim için Le Bou Bou'da bir masa ayırtmasını isteyebilirim.

- Neden olmasın? Eski günlerden konuşuruz.

Kurfürstendamm üzerindeki restoran neredeyse boş, servis her zamanki gibi kusursuzdu. Bargel gelirken Volkmann'ın istediği dosyaları ve raporları da getirmişti, yemek boyunca bu konuya girmediler. Bargel sadece Münih'te Landesamt'tan birinin Volkmann'ı karşılayıp Winter'in bilinen son adresine götüreceğini, Münih'teki adamın ona isteyeceği bilgileri vereceğini söylemekle yetindi. Berlin'deki eski günlerinden bahsederek neredeyse iki saat geçirdiler, yemekten sonra Bargel, oteline kadar Volkmann'a eşlik etti. Kurfürstendamm'dan Budapesterstrasse'ye doğru yürürlerken: - Bugünlerde İvan Molke'yi hiç görüyor musun, Joe? diye sordu Bargel.

Volkmann başını salladı.

- Bildiğim kadarıyla Münih'te.

Bargel onayladı:

- Erken emeklilik için başvurdu. Güneye gittiğine göre, onu bir aramak istemez misin? Sen gitmeden onun telefonunu bildiririm.

- Tabiî. Neden olmasın?

- Bir zamanlar oldukça yakındınız.

- Oldukça.

- Sana kişisel bir soru sorabilir miyim, Joe?

- Tabiî.

- Sen ve İvan, Felder'e ne yaptınız?

- Biliyorsun sanıyordum.

Bargel'in başını salladığını görünce:

- Onu Grünewald'a götürdük, dedi Volkmann.

- Hep merak etmiştim. O pezevenk bunu çoktan hak etmişti.

Volkmann'a bakıp:

- O günlerde boktan bir şeydi, dedi, ama birinin yapması da şarttı.

- Sizinkiler hâlâ kirli işleri yaptıracak adam buluyorlar mı? [434]

- Öldürmek mi demek istiyorsun?

- Evet.

- İmkânsız, Joe. O günlerde karşımızda Stasi ve KGB vardı. Bu işlere bakan grup, Duvar'ın yıkılmasından sonra dağıtıldı.

- Emin misin?

- Eminim. Bunu sana Molke de anlatır.

Bargel gülümsedi:

- Bugünlerde, yeni doğmuş bebekler kadar masumuz.

Volkmann önce tereddüt etti, sonra:

- Sağcılarla karşılaştıklarında, sizin askerler ya da polis tarafsız mıdır?

Bargel omuz silkti.

- Siyaset yapmazlar, en azından öyle olması gerekir. Ama kişisel olarak ne düşündükleri, bu tamamen başka bir şey. Ama aralarında faşistlere yakınlık duyanlar olduğundan eminim. Yakınlıkları işlerini etkilemediği sürece, bu konuda yapacak fazla bir şey yok.

Akıllı gözler dikkatle Volkmann'a döndü:

- Bunu neden sordun, Joe?

- Sağcı saldırılarının sayısı her geçen gün artıyor. Ama sizinkilerin onlar karşısında fazla başarılı olduklarını söylemek zor.

- Bu zor bir iş, sen de biliyorsun, Joe, dedi Bargel. Bir yandan, "Bütün aşır uçları yok edin" diyenler var. Ama bunu yapmaya kalkıştığın an romantik liberaller ayaklanır, insanları toplama kamplarına doldurduğumuzu, bir polis devleti olmaya başladığımızı bağırırlar. Biz Almanlar için, bu oldukça duyarlı bir konu.

Bargel başını salladı:

- Bunun basit bir çözümü yok. Sağcı gruplardan bazılarını izlemeye aldık. Faaliyetlerini durdurduk, tabiî kökünden değil, ama bunu öğrenmek için gazetelere göz atmak gerekiyor.

- Bu tip insanların önemli bir desteği var mı?

- Sağcıların, Neonazilerin mi demek istiyorsun?

- Evet.

- Belirli bir destek alıyorlar tabiî, ama aşırı görüşlerinin Almanların çoğunluğuna çekici gelmediğini unutmamak lazım. [435]

- Ne gibi sayılardan söz ediyoruz?

- Almanya'da mı? Tutucu bir görüşle, altmış bin diyelim.

- Militan?

- Militan, ya da militanlaşma eğiliminde. Daha yumuşak taraftarlarını da istiyorsan, verdiğim sayıyı üçle çarpman gerekir.

- Bu çok önemli bir sayı, Werner.

Akıllı gözler Volkmann'a döndü.

- Senin asıl merak ettiğin, bir daha olabilir mi? Nazi Partisi gibi bir parti Almanya'da yeniden iktidara gelebilir mi? Bana sormak istediğin bu değil mi, Joe?

- Tarih bilgim doğruysa, Hitler 1923'te birahane baskınını gerçekleştirdiğinde, Nazi Partisi'nin beş bin taraftarı vardı. Daha sonra, şansölye olmayı aklına koyduğunda, Nazi Partisi'nin üye sayısı çeyrek milyondan azdı.

Bargel başını şiddetle salladı:

- Bir daha olamaz, Joe. Siyasal ya da yasal olarak olamaz, anayasada yazılı, sen de biliyorsun. Siyasal hayat, sadece anayasaya uygun olan partileri kabul ediyor. Geçmişte komünistler ile Neonazilerin yasaklanmalarının nedeni de bu. Bir de yüzde beşlik ülke barajı var. Basit bir anlatımla, seçimde ülke çapında yüzde beş oy toplamayan bir parti meclise giremiyor, bu da aşırılarla bağımsızların meclise girmelerini engelliyor. Ama bütün bunlardan da önemlisi,

insanlar akıllandı. Almanya bir daha Nazi Partisi benzeri, bir harekete izin veremez.

- Tabiî, fanatik Neonaziler hâlâ bir sorun. Alman sokaklarında bir Neonazi gösteri yapılmaya görsün, bütün dünya gazeteleri Almanya'da Dördüncü Reich'ın gelmekte olduğunu yazan manşetler atıyor. Ama burada bu grupların hiç de öyle sanıldığı gibi önemli bir desteği yok. Onları destekleyenlerin çoğu da hasta ya da uyumsuz kişiler. Sorumlu Almanlar değil. Göçmenleri döven, Yahudi mezarlarının üstüne pisleyen dazlak zorbalar örgütlü değil. Marjinal kaldılar. Örgütlenmeyi başaranlar da küçük ölçekte kalmaya mahkûm, onları da denetim altında tutuyoruz.

Volkmann Bargel'e baktı:

- Ama bazı benzerlikler var, Werner. Sokak çatışmaları. Yahudilerin yerine bu kez göçmenlerin saldırıya uğramaları. [436] Tüm yabancıların kovulması istekleri. Nazilerin iktidara gelmesinden önce karşılaştığınız toplumsal ve ekonomik güçlüklerin hemen hepsi.

Bargel onayladı:

- Tabiî, istediğin her iki durum arasında paralellikler bulabilirsin. Ama iktidarda bir Nazi Partisi mi? Joe, bu imkânsız. Almanlar buna izin vermezler. 1933'te izin verdiklerini söyleyebilirsin. Ama o zaman başkaydı. Koşullar benzerlikler gösterebilir, bazı açılardan aynı da olabilir, ama arada büyük bir fark var. Kaldı ki, biz Almanlar hemen hemen her gün, gazetelerde, televizyonlarda, sinemalarda, adımıza işlenen cinayetleri yeniden hatırlıyoruz, aramızdan büyük bir çoğunluk da bu cinayetleri yinelemek taraflısı değil.

Başını kararlılıkla salladı.

- Yeni bir Nazi Partisi'nin Almanya'da iktidara gelmesi mi Joe? Bunun gerçekleşmesi için, Alman halkına bir oldubitti olarak yutturulması lazım. Böyle bir şeyi aklıma bile getirmiyorum. Bazı sorunlarımız olduğunu, hatta bazı sorunlarımızın da giderek ciddileştiğini kabul ediyorum. Ama bu sorunu halledeceğiz, inan.

- Nasıl?

- Konrad Weber'i hiç duydun mu?

- Şansölye yardımcısı mı? Tabiî.

- Aynı zamanda federal güvenlikten sorumlu içişleri bakanı. İyi bir adamdır, Joe. Sert, tutucu, ama sorumlu. Weber bugüne kadar en aşırı gruplardan bazılarını yasadışı ilan etti bile. Son zamanlarda da aşırı faaliyetlerin amaçları konusunda sesini yükseltmeye başladı. Bu faaliyetlerin kabul edilemez olduklarını ileri sürüyor. Laf aramızda, bu insanları iyice frenleyebilmek için

yasada bazı değişiklikler yapmak niyetinde olduğunu biliyorum.

- Ne yapacak?

Bargel gülümsedi.

- Bilseydim bile sana söylemezdim, Joe. Ama İçişleri Bakanlığı'ndaki kulaklarım Weber'in kırbacını bu kez oldukça sert kullanacağını ve sorunu kökünden halledeceğini söylüyor.

- Bu ne zaman olacak?

Bargel yine gülümsedi.

- Weber'in çalışma arkadaşları bu konuda özel bir kabine toplantısı düzenlemek istediğini söyledi. [438] Yakında, ama ne zaman olacağını bilemiyorum. Otele varmışlardı, Bargel içinde raporlarla dosyaların bulunduğu kalın bir zarf uzattı.

- Bunları işi bittiğinde yakacaksın, değil mi?

- Tabiî.

Volkmann'ın elini sıktı.

- Başka bir şeye ihtiyacın olursa, beni ara.

- Teşekkürler, Werner.

Bargel gitmeye davranırken, Volkmann'ın koluna dokundu, akıllı gözlerini karşısındakinin yüzüne dikti.

- Unutma, Joe, dedi, beni ilgilendiren bir şeyle karşılaşırsan, haber vereceksin.

Raporları Schweizerhof'taki odasında okudu. Winter'in dosyasında bilmediği çok az şey vardı: Baden-Baden yakınlarındaki bir Katolik yetimhanede büyüdüğü. Ama annesiyle babası hakkında bilgi yoktu. Geçmişine bakıldığında, Winter'in kelimenin klasik anlamıyla bir katılımcı olduğunu anlamak kolaydı: kendini bir davayla bütünleşmek zorunda gören yalnız biri.

Üç yıl öncesine dayanan bir raporda da Winter'in Leipzig'de düzenlenen ve iki polisin ağır yaralanmasıyla sonuçlanan sağcı bir gösteriye katıldığı belirtiliyordu. Ama bu gibi gruplarla ilişkisini gösteren başka bir kanıta rastlayamadı.

Kesser'in dosyası da çok az bilgi içeren bir not gibiydi: dökülmeye yüz tutan açık renk saçlı, çıkık elmacık kemikli, yakışıklı genç bir adamın portre fotoğrafı. Winter'le aynı yıl Münih Üniversitesi'ni bitirmiş, adı belirtilmeyen bir Alman araştırma kuruluşunda bir yıllık bir anlaşmayla programcı olarak çalışmış, daha sonra da Nürnberg'deki ticarî bir bankaya geçmişti. Volkmann, adı

belirtilmeyen araştırma kuruluşunun askeri olduğunu düşündü.

Kesser'in herhangi bir sağcı partiye üye olduğu konusunda tek bir satır yoktu; adres olarak da Münih'in Schwabbing bölgesi veriliyordu. Şimdiki işi de belirtilmemişti. Volkmann, Kesser daha önce askerî araştırmada çalıştığı için dosyasının gizli olduğunu, bu nedenle de bir bilgi notuyla yetinildiğini düşündü.

Werner Bargel'in sözünü ettiği aylık raporlar sağcıların neden olduğu saldırı ve karışıklıklarda yüzde on sekizlik bir artıştan söz ediyor, ay sonunda çıkacak olan raporun ilk şekli de yükselişin devam ettiğini, bir ay önceye oranla yüzde üç olduğunu, ancak bu yükselişin, mevsimlik işsizlik nedeniyle, anlaşılır olduğunu belirtiyordu.

Raporda birçok saldırı ve olaydan tek tek söz ediliyordu; bunların arasında aşırı sağcıların bundan dört gün önce Hamburg'da bir apartmana saldırıp iki Türk'ü ağır yaralamaları da vardı. Leipzig'de de Neonaziler Asyalı iki göçmene saldırıp bıçaklamıştı. İki başka olayda da göçmen çeteleri tanınmış sağcılara saldırmıştı; Rostok'ta bir Yunanlı Neonazilerin uğrak yeri olan bir bara molotofkokteyli atmış, Hamburg'da da bir grup Asyalı kentin barlar bölgesi olan St. Pauli'yi haraca kesmeye çalışan bir sağcı çeteye saldırmıştı. Rapor gelecek aylarda da buna benzer saldırıların beklendiğini, biri Regensburg'da, öteki de Polonya sınırı yakınında Cottbus'ta iki yeni sağcı grup oluştuğunu belirterek sona eriyordu.

Volkmann dosya ve raporları okuduktan sonra zarfa yerleştirdi, mini bardan kendine bir viski koydu. Kapıyı açıp soğuk balkona çıktı, şu anda Erica'nın ne yaptığını düşündü. Karanlık hayvanat bahçesinin sade görüntüsü üzerine düşerken, Brandenburg Kapısı'nın sarı ışıklarla aydınlandığını, yaldızlı Zafer Sütunu'nun tepesindeki kanatlı heykelin çok uzaklardan bile seçildiğini gördü. Duvar'ın yıkıldığı gece, bütün dünya ajanslarının yaydığı görüntüleri hatırladı; mutlu kalabalıkların Federal Alman bayrakları sallamasını, gençlerin ani bir milliyetçi tutkuya kapılıp Brandenburg Kapısı'nın tepesine tırmanmalarını, Charlottenburg'daki dairesinde otururken televizyon ekranında gördüğü insanların yüzündeki neşe ve enerjiyi, "Deutschland Über Alles"i söyleyen binlerce insanı yeniden düşündü. Bir ülkenin karakterinin elli yılda bu kadar değişebilmesinden kuşku duydu.

Hayvanat bahçesindeki aslanın kükremesi onu daldığı düşten uyandırdı. Balkon kapısını kapatırken uzakta yan yana duran Brandenburg Kapısı'na ve Reichstag'a, sarı ışıkların aydınlattığı sütunlara, granit cephelere son bir kez baktı. Perdeyi çekip soyundu, yatağına girdi.

Münih buz gibiydi. [439]

Landesamt'ın görevlendirdiği adam arabasını Winter'in Haidhausen'deki evinin önünde durdurduğunda, saat ona geliyordu.

Winter'in dairesi modern görünümlü binanın ikinci katındaydı. Adam kapıyı açtıktan sonra anahtarları Volkmann'a uzattı, işini bitirene kadar aşağıda, arabasında bekleyeceğini söyledi. Küçük daire küf ve toz kokuyordu, tavandan sarkan ipeksi ağlarda kalabalık bir örümcek topluluğu yaşıyor gibiydi. Daire üç odadan - banyo, yatak odası, mutfak - oluşuyordu. Yatağın yanında düzenli bir şekilde üst üste yerleştirilmiş plaklar, yazı masasının üzerinde de bir stereo tesisatı görülüyordu. Plakların büyük çoğunluğu Alman halk şarkıları ve üflemeli çalgılar orkestralarına aitti.

Küçücük mutfak leş gibiydi. Musluğun içinde üç boş Bushmills viski şişesi, iki kutu Hollanda birası vardı. Bir elektrikli ızgara, lavaboda kirli tabak çanak, raflarda da konserve et kutuları. Köşedeki plastik çöp kovası boşaltılmıştı, ama mutfağa hâlâ çürümüş yiyecek kokusu hâkimdi. Bütün mutfak ince bir yağ tabakasıyla örtülüydü, Winter'in burada harika yemekler pişirmeye uğraşmadığı belli oluyordu.

Yatağın üzerindeki iki raf kitap doluydu. Volkmann yatağın dağınıklığından polisin evi sıkıca aradığını anladı. Kitapların arasında Sprenger'in eserlerinden birçoğu vardı. Volkmann, Winter gibi Alman tarihi öğrencilerinin çoğunun kullandığı Zentner baskısı Kavgamın kullanılmış bir nüshasının dışındaki kitapların ucuz gerilim romanları olduğunu gördü. Raflarda fotoğraf, kitaplarda not yoktu.

Havaalanından buraya gelirken şoför Volkmann'a evi arama emrini aldıklarında geç kaldıklarını anladıklarını söylemişti. Anlaşılan birileri eve polisten önce gelmiş, Winter'in eşyalarından büyük bir bölümünü götürmüş, yazı masasının çekmecelerini boşaltmıştı. Evi boşaltanın işinin uzmanı olduğu belliydi, polis parmak izi almakla uğraşmamıştı bile.

Volkmann'ın kapıyı yeniden kilitleyerek soğuk sokağa çıkması ve arabadaki şoförün yanına gitmesi yarım saat sürdü. Hochstrasse'deki Penta Otelinde bir oda ayırtmıştı. Şoför onu otelin önünde indirince, doğru odasına çıktı. Bargel'in İvan Molke'nin numarası diye verdiği telefonu aradı. [440] Telefonu açan kadın Molke'nin kız kardeşi olduğunu, ağabeyinin bir iş için Viyana'ya gittiğini, öğleden sonra döneceğini söyledi. Kadına teşekkür etti, akşamüzeri yeniden arayacağını söyleyerek telefonu kapattı.

On beş dakika sonra duşunu almış, bavulunu açmış, Hochstrasse'deki Hertz bürosuna telefon ederek bir araba kiralamıştı. Kiraladığı Opel'i Lothar Kesser'in apartmanının ötesinde park edip yürümeye başladığında saat on iki olmuştu. Schwabbing'de, Leopoldstrasse üzerindeki adres oldukça görkemli bir yerdi, Volkmann kapının dışındaki dâhilî telefon sisteminin üzerinde Kesser'in adını gördü. Sokağa çıkıp yeniden yürümeye başladığında yağmur atıştırıyordu. Büro malzemeleri satan bir dükkâna girdi, plastik kâğıt aldığıyla büyük bir bloknot satın aldı. Sonra yeniden apartmanın kapışma gitti, dâhilî telefon sistemindeki

tüm isimleri bloknotuna yazdı, sonra - Kesser dışında - tüm zilleri çaldı. Gelen soruların arasında, kapının açıldığını duydu. Anlaşılan birisi birini bekliyordu. İçeri girerken yaşlıca bir kadının kendine baktığını, sonra da meraklı gözlerini elindeki kâğıt altlığına çevirdiğini gördü. Volkmann gülümsedi: - Blok yönetimi, dedi. Su tesisatıyla ilgili bir sorun varmış.

Kadın başını salladı, evine girip kapıyı kapattı. Volkmann merdivenleri tırmanarak ikinci kata çıktı, Kesser'in kapısını vurdu, cevap almayınca bu kez zili denedi. İçeriden yine ses gelmeyince cebinden eğelenmiş çakısını çıkardı, kilidi denedi. Kapıyı açmak beklediğinden de kısa sürdü. Kesser'in evine girdi, kapıyı ardından kapattı. Tek yatak odalı daire düzenliydi, zevkle ve paraya kıyılarak döşenmişti. Bir köşedeki televizyon ve video cihazı ile gelişmiş müzik seti ev sahibinin paradan yana sıkıntısı olmadığını gösteriyordu. Önce yatak odasına girdi, kapıları aynalı elbise dolabını elden geçirdi. Dolabın dibinde eski elbise dolu bir valiz, bir de eski görünüşlü tırmanma ayakkabıları vardı. [441]

Dolabın yanında, yere altı, yedi çift kadın ve erkek ayakkabısı düzenli olarak sıralanmış, yanlarındaki plastik torbaya da eski plaklar doldurulmuştu. Marşlar, bir de Wagner'in bütün operaları. Çekmecelerden birinde hâlâ selofan torbalarından çıkarılmamış yeni bebek elbiseleri buldu. Yatağın altına, şilteye baktı, sonra da mutfağa ve banyoya geçti. Oturma odasını sona bırakmıştı. Pencerenin kenarında Kesser'i güzel bir sarışınla birlikte gösteren bir fotoğraf asılıydı. Raflarda çoğu bilgisayar programcılığıyla ilgili kitaplar arasında Volkmann Alman ordusunun son şifreleme kodlarıyla ilgili, üzerinde "geheim", "gizli" yazılı bir kitap buldu. Onun yanında da Alman askeri programlama dili Ada'yla ilgili başka kitaplar. Raflardan birinde gördüğü fotoğraf albümünde Kesser'in gençliği ve üniversite yıllarıyla ilgili resimler vardı; resimlerden birinde Kesser Winter'le bir bira salonunda oturmuş, gülümseyerek objektife bakıyordu.

Volkmann albümün başlarına geldiğinde, Kesser'i andıran yaşlıca bir adamın resmiyle karşılaştı. Uzun zaman önce çekilmiş siyah beyaz resimdeki adam Leibstandarte SS generali üniforması giymiş, yakılmış bir Rus tankının önünde poz vermişti. Bir general için oldukça genç görünüyordu. Fotoğrafın altında da, "Hildegard'a sevgilerle. Manfred. Ekim 1943" yazılıydı. Albümün başka bir yerinde de aynı adamın başka bir resmi vardı. Bu kez renkli olan resimde adam yaşlanmış, dağlarda bir yerdeki evin önünde oturmuş, kucağına da bir çocuk almıştı. Volkmann kucaktaki çocuğun Lothar Kesser'e benzediğini düşündü. Resmin altındaki yazıda bu kez, "4 nisan 1977" yazılıydı.

Aşağıdaki otoparktan bir otomobil sesinin geldiğini duydu. Volkmann albümü kapadı, raftaki yerine koydu. Cama yaklaşıp baktı. Gri Volkswagen'den inen genç adam arabayı kilitlemek için anahtarını çıkarırken, yolcu tarafından genç bir kadın indi, güzel sarışının kamı hamileliğini göstermek istercesine şişti.

Volkmann albümdeki fotoğraflardan, arabadan inenlerin Kesser'le resimdeki kız olduklarını anladı. Telefon numarasını bloknotuna yazdı, dışarı, hole çıkarak kapıyı kapattı. Birinci kat sahanlığında Kesser ile kızın yanından geçti, elleri alışveriş torbaları dolu olan çift onun farkına bile varmadı. Kız yakından çok daha güzel görünüyordu. Volkmann ne Kesser'in ne de kızın parmağında yüzük olduğunu gördü.

Otoparkta Kesser'in Volkswagen'inin plaka numarasını aldı. Beş dakika sonra Penta'ya dönmek üzere arabasının motorunu çalıştırıyordu. Mini bardan kendine bir viski doldurdu, pencerenin yarımda dikilerek aşağıya, yağmurun dövdüğü Hochstrasse'ye baktı. Gök kara bulutlarla kaplıydı. Yağmurdan ıslanmış camdan bakarken Kesser'in evinde fotoğrafını gördüğü üniformalı adamı hatırladı. Leibstandarte SS generali Kesser'in babası olabilirdi, benzerlik çarpıcıydı. Viskisini bitirdi, soyundu, yatağa girdi. Akşamüstü altıya kadar uyudu, sıkı bir yemekten sonra İvan Molke'nin telefonunu çevirdi.

Otuz yedinci kısım

Münih

Victualan Markt'a yayan gitmek bir saatini, Bierkeller'i bulmak da on dakikasını aldı. Pencerenin önündeki masa ve iskemleler doluydu. Sıcak bara girdiğinde, bir köşede şarkı söyleyen bir grup genç gördü; Noel'e bir haftadan az kaldığını neredeyse unutmuştu. Sonra barın ucunda oturan, önündeki biranın üzerine eğilmiş İvan Molke'yi fark etti. Şakaklarında ağarmaya başlayan saçlarıyla daha yaşlı görünüyor, her zaman tercih ettiği rahat elbiselerin yerine giydiği gri takım ona gereğinden fazla ciddi bir hava veriyordu. Volkmann'ı daha kapıdan girer girmez tanıdı, elini sallayıp yanına çağırdı.

- Seni yeniden görmek çok güzel, Joe, dedi Volkmann'ın elini güçlü bir şekilde sıkarken.

Gülümseyince, gençleşti.

- Arkada konuşabileceğimiz bir oda var.

Volkmann için bir bira ısmarladı, bardak gelince ayağa kalktı, öne geçip yol gösterdi. Odanın içinde uç uca yerleştirilmiş iki hasır masa, masaların iki tarafında ağır çam sıralar, bir de çevreye geleneksel görünüm veren kalın ağaç putreller vardı. Duvarlarından birine bir Bavyera turizm afişi yapıştırılmış oda küf ve ağır hava kokuyordu. Molke birahanenin sahibinin arkadaşı olduğunu, bu odada daha rahat konuşabileceklerini düşündüğünü söyledi. [444] Masanın iki yanına, karşılıklı oturdular, Molke Volkmann'a bakıp: - Babanın ölümünü duydum, Joe, dedi. Çok üzüldüm.

Volkmann başını sallarken kısa bir sessizlik oldu, sonra Molke ekledi:

- Sen telefon edince, bunun basit bir sohbet olmayacağını düşündüm. Bence artık konuya girsen, iyi olur.

- Yardımına ihtiyacım var, İvan.

- Neyle ilgili? DSE mi?

Volkmann başıyla onaylayıp:

- Hâlâ çalışıyor musun? dedi.

Molke belli belirsiz gülümsedi.

- Ne derler, bilirsin; işe bir giren, bir daha çıkamaz, iki yıl önce resmen istifa ettim, güneye yerleştim. Ama herhalde sen de duymuşsundur.

Durakladı, birasından bir yudum aldı:

- Kentteki bir ajansla işbirliği yapıyorum. Sanayi casusluğuna karşı önlem alma işi.

Gülümsedi:

- Berlin'deki eski günler kadar heyecan verici değil, ama hiç olmazsa faturaları ödememe yardımcı oluyor.

- Yani hâlâ işin içindesin?

- Buradaki eyalet içişleri bakanı beni yılda bir ya da iki kere danışman olarak görevlendiriyor.

Molke durakladı:

- Numaramı nereden aldın?

- Werner Bargel'den.

Molke başını salladı, sonra:

- Şimdi bana ne istediğini anlat, Joe, dedi.

Volkmann'ın Molke'ye konuyu anlatması on beş dakika aldı. Sözünü bitirip Chaco'da bulduğu siyah beyaz fotoğraftaki kadını da gösterdiğinde, Molke uzunca bir süre kaşlarını çatarak resmi inceledi, sonra iade etti.

- İlginç. Ama geçmişle arasındaki bağlantı ne? Ya da Güney Amerika ile Almanya arasındaki?

- Ben de bunu araştırıyorum, İvan. Bunun için de yardımına ihtiyacım var.

- Fotoğraftaki genç kadının kim olduğu konusunda hiç bilgin yok mu? [445]

Volkmann başını salladı.

- Hiç şansım olmadı, İvan. Üstelik resim o kadar uzun zaman öncesine ait ki. Belki de kız hiç de önemli biri değildir, hatta Schmeltz'le ilgisi bile yoktur. Ama resimdeki adam, işte o bir ipucu olabilir.

Molke bir süre düşündü.

- Yirmi yıl kadar önce, Willy Brandt Almanya'da eski Nazileri avlayan kuruluşların işini güçleştirmeye çalıştığında, bizler fotoğraflardan kimlik belirlemek için bazı uzmanların hizmetinden yararlanmaya başladık. Kullanılanlar ya Nazi dönemi konusunda uzmanlaşmış bilim adamları ya da eski Nazilerdi. İstersen, bir soruşturayım? Eğer resimdeki bu kız çok önemliyse, belki onu tanıyan biri çıkar.

- Teşekkürler, İvan.

Molke gülümsedi.

- Hemen sonuç alacağımızı söylemiyorum, ama denemeye değer. Evini aradığın şu Kesser. O konuda ne yapmayı düşünüyorsun?

- Onu birkaç gün izlemek niyetindeyim. Bakarsın, bir şeyler çıkar. Bu konuda bana yardım edersen, sana danışmanlık ücreti vermelerini sağlarım.

Molke gülümsedi, elini söylenenleri bir kenara itmek istermiş gibi salladı.

- Biz eski dostuz, Joe. Buna sadece bir yardım diyelim. Ne zaman başlamak istiyorsun?

- Bu gece. Eğer sence bir sakıncası yoksa.

Molke saatine baktı.

- Tamam, ama önce bir yemek davetini iptal etmem gerekecek. Özel bir şey değil, eski bir arkadaş. Eğer iş uzarsa, yarın sabah büroya da telefon ederim.

Ayağa kalktı.

- Tamam, arkadaşımı arasam iyi olacak. Nerede kalıyorsun?

- Penta'da. Yüz yirmi sekiz numara.

- Bir saat içinde otelde buluşuruz.

- Sağ ol, İvan.

- Aldırma, Joe. Bir araba mı, iki mi?

- İki.

- İki walkie-talkie getireceğim, belki işe yarar. [446] Böylece bağlantıyı kaybetmeyiz. Uzun menzilli, en son modellerden.

Volkmann başıyla onayladı. Molke ayaklandı:

- Şu telefonu edeyim, dedi.

Arabalarını Kesser'in evinin köşesine park ettiler. Geriye doğru yürümeye başladıklarında saat sekiz buçuk olmuştu. Yağmur dinmişti, Kesser'in oturma odasının ışığı yanıyor, Volkswagen de otoparkta duruyordu. Geri döndüler, Molke'nin yeşil BMW'sini alıp sokağın karşı kaldıranına, Kesser'in evini görecek şekilde park ettiler. Molke Volkmann'a walkie-talkie'lerden birini verdi, Volkmann da arkadaşına Kesser'in fotoğrafını gösterdi. Gece yansından sonraya, Kesser'in evindeki ışıklar sönene kadar BMW'de beklediler. Saat birden biraz sonra da bu gecelik bu kadarıyla yetinmeye, ertesi sabah beş buçukta otoparkta buluşmaya karar verdiler. Volkmann saat beşe kadar uyudu, sonra da duş alıp tıraş oldu. Yarım saat kadar sonra otoparkın önüne

geldiğinde, hava hâlâ zifirî karanlıktı, ama Molke'nin BMW'si oraya varmıştı bile. Kesser'in oturma odasındaki ışık yanmıştı, Volkmann odanın içinde oraya buraya giden gölgeyi görüyordu. BMW'ye girerken Molke: - Işık ben buraya gelir gelmez yandı, dedi.

Yaklaşık on dakika önce. Sanki harekete geçmeye hazırlanıyor. Peşine önce sen mi takılacaksın?

- Evet.

- Telsizi açık tutmayı unutma. Her on dakikada bir değişiriz. Bu saatte trafik fazla yoğun olmaz.

- Tamam, İvan.

Volkmann BMW'den inerken, Molke sırıttı:

- Umarım Kesser parkta sabah koşusuna çıkmak niyetinde değildir. Sabahın bu saatinde kalkıp, boşuna uykusuzluk çektiğimi görmek istemem.

Volkmann gülümsedi, arabasına döndü. Kesser yarım saat sonra üzerinde su geçirmez bir anorak, elinde de bir evrak çantasıyla apartman kapısında gözüktü. Yağmur şiddetini artırmıştı; Kesser'in Volkswagen'i otoparktan çıkınca, Volkmann elli metre kadar ilerlemesini bekledi, sonra izlemeye başladığında da dikiz aynasında Molke'nin ışıklarını gördü. On beş dakika kadar sonra Volkswagen Münih çevre yolunda bir benzinciye girdi, Kesser kahvaltı etmek, gazete okumak, benzin almak için yarım saat geçirdi, sonra da direksiyona geçip güneye, Bad Tolz'a doğru yöneldi. Saat yedi buçuğa doğru trafik iyice yoğunlaştı; yaklaşık bir saat sonra da Kesser Tergensee yolundan ayrıldı. Volkswagen'in burnunu dağlara çevirdi. Görünürde çok az araba vardı. Molke ve Volkmann birkaç kez dikkat çekmemek için geride kalmaya çalıştılar. Sonunda gri Volkswagen sağa döndü, dar ve dik bir dağ patikasına girdi. Volkmann Opel'i patikanın yüz metre ötesinde durdurdu. Kesser'in girdiği yol üzerinde herhangi bir trafik işareti yoktu, ama kenardaki bir levha buradan ötesinin özel mülk olduğunu, araziye girenler hakkında yasal işlem yapılacağını belirtiyordu. Volkmann başını kaldırıp baktı, yağmur bulutlarıyla kaplı tepenin altında, derin bir çam ormanı, onun önünde de yer yer karla kaplı kayalık bir alan gördü. Bir iki dakika sonra Molke'nin BMW'si yaklaştı, Opel'in yarımda durdu. Molke arabasından inerek Volkmann'ın yanına oturdu. Arabanın buğulanmış camını sildi, karşıdaki ağaçlık yamaçlara baktı.

- Ne diyorsun, Joe? Tehlikeyi göze alıp peşinden gitmek mi istiyorsun?

Volkmann tereddüt etti.

- Bu dağ, dedi, adı ne, biliyor musun?

- Bir kilometre kadar önce gördüğüm işaret Kaalberg'in bu yönde olduğunu

gösteriyordu.

Molke gülümsedi.

- Kesser'in bu kadar yolu tepmesi için bu dağda bir şeyler olması lazım. Kayıp turist numarası oynamaya ne dersin? Biraz önceki köyde bir av malzemesi dükkânı vardı. Oraya gidip birer baston, birer de su geçirmez anorak alabilirim. Biraz yürüyüş ikimize de iyi gelir. [448]

- Tabiî, neden olmasın?

Molke gülümsedi, Opel'den inip yağmurun altına girmek üzereyken:

- Eğer Kesser görünürse, dedi, telsizin düğmesine bas. Olabildiğince çabuk yetişmeye çalışırım.

Volkmann Opel'i elli metre kadar ötedeki bir girintiye soktu. Bulunduğu yerin üstünde, dağa kadar yükselen çam ağacı kaplı bir yamaç, ayaklarının altında da ağaçlıklı derin bir vadi görüyordu. Yağmurun ince perdesinin arasından uzaktaki Tirol köyünün ahşap evleri hayal meyal görünüyordu. Yaklaşık bir saat sonra, oturmuş sigara içerek, radyo dinlerken, yeşil BMW'nin geldiğini gördü. İvan Molke arabadan elinde iki kaba baston ve zeytin yeşili iki muşamba ceketle indi. Volkmann'ın yanına gelmeden önce, arabasının bagajından güçlü bir Zeiss dürbün çıkardı. Kesser'in kullandığı patikadan gitmemeye, ağaçların altından ilerlemeye karar verdiler. Ağaçların arasındaki açıklıklarda kar birikintileri vardı, yağmur da hafiflemeye yüz tutmuştu. Patikayla iki kez karşılaştılar, yolun yüzeyi mıcır kaplanmıştı. Patikanın üzerinden geçip ormanın içinde yüz metre kadar ilerlemişlerdi ki, İvan Molke Volkmann'ın koluna dokundu, ağaçların arasında bir şey gösterdi. Volkmann elindeki güçlü dürbünü ayarladı, ağaçların arasında, küçük bir bekçi kulübesiyle, kulübenin önünde duran iki adamı gördü. Bekçi kulübesinin hemen sağındaki yeşil demir bariyerin bir bölümü indirilmişti. Nöbetçilerin ikisi de sivil giyimliydi, ama göğüslerinin üzerine birer Heckler und Koch asmışlardı, biri sigarasını tüttürüyordu. Volkmann bariyerin ötesinde, tepeye doğru çıkan bir yol gördü. Ağaçların ardında kalarak, gri çatılı, büyük beyaz dağ evine baktılar, ama tepedeki yağmur bulutları, evin bütününü görmelerini engelledi. Volkmann evin arkasında alçak bir balkon gördüğünü sandı, ama emin değildi. Evin gerisinde de belki yirmi metrekarelik, beton ve demir karışımı bir binanın tepesine benzeyen bir şey görünüyordu, ama uzaklık emin olmalarını engelliyordu. Evin sağında da eğik damlı, iki geleneksel ahşap samanlık vardı. [449] On beş dakika kadar sonra ormanın içinden geçerek geriye dönmüşler, İvan Molke'nin BMW'sine oturmuşlardı. Molke her ikisi için de birer sigara yaktı, Volkmann'ınkini uzatırken: - Bütün bunlardan ne çıkarıyorsun, Joe? dedi.

Volkmann başını salladı.

- Alman hükümeti Almanya'nın bu bölümünde gizli bir araştırma yürütüyor mu? diye sordu.

- Bunu nereden çıkardın?

- Kesser iki yıl kadar önce bir Alman araştırma kurumu hesabına çalıştı. Nöbetçi kulübesinin önündekilerin üzerinde üniforma yoktu, ama ellerindekiler Heckler und Koch'tu.

- Bavyera'da bir iki gizli yer olduğundan eminim. Ama nerede, bilemiyorum. Bunu araştırıp öğrenmemi ister misin?

Volkmann cevap vermeden önce bir süre düşündü.

- Bunu hiç belli etmeden başarmak gerek, İvan. Londra ya da Berlin'in Ferguson'un tepesine binmelerini, onu yetkilerini aşmakla suçlamalarını istemem.

- Tamam, bir bakarım. Eğer insanların dikkatini çektiğimi anlarsam, geri çekilirim. Bugünlük bu kadar, diyor muyuz?

Volkmann başıyla onayladı.

- Yine de Kesser'in önümüzdeki iki gün izlenmesini istiyorum. Hareketlerinin de not edilmesini. Kiminle konuştuğunu, kimleri ziyaret ettiğini, falan.

- Benim yapmamı mı istiyorsun?

- Doğrusu, sevinirim İvan. Bu işi fazla büyütmemek niyetindeyim. Yoksa bizimkileri çağırmam gerekir, bu da Alman Masası'yla aramızda bir sürü sürtüşme çıkarır. Onlara anlatana kadar, kim bilir kaç gün kaybederiz.

Molke başıyla onayladı.

- Bizim ajanstan iki adam alırım, sorun değil.

Durakladı.

- Peki, Kesser'in telefonunun dinlenmesi?

- Yapabilir misin?

Molke omuz silkti.

- Eğer kız evden yeterince uzaklaşırsa, olmayacak şey değil.

- Adamlarını uyarsan iyi olur. Bakarsın Kesser silahlıdır. [450] Seni evinden arayabilir miyim?

- Tabiî. Eğer evde bulamazsan, mesaj bırak. Ben izlemeye bu geceden başlayacağım.

Volkmann otelden ayrılmış, arabayı iade etmişti, Briener Strasse'den sağa, havaalanı yönüne saptığında iki saat daha geçmişti. Dachauer Strasse'yi belirten levhanın önünden geçerken, toplama kampına doğru dönen yeşil-beyaz tur otobüsünü gördü. Yaklaşık iki kilometre kuzeydeki eski Dachau Kampı savaştan sonra da korunmuş, Üçüncü Reich'ın geleceğe bırakılan mirasını görmeye gelen meraklıların ve turistlerin ziyaretine açılmıştı. Burayı daha önce bir kez, Cambridge'deki son yılında gezmiş, babasının saat beş yoklaması için soğuk kış sabahlarında dikilmek zorunda bırakıldığı korkunç Appellplatz'da durmuş, babasının kâbusunu oluşturan dikenli tellere, nöbetçi kulelerine, gaz odalarına, fırınlara, o korkunç günlerden kalma siyah anılara bakmıştı. Turist otobüsünün yağmurdan yol yol olmuş camlarının ardındaki yolcuların yüzünü görebiliyordu. Islak cama yapışmış genç, ama ciddi yüzler. Volkmann yolculardan çoğunun Yahudi takkesi taktığını gördü; otobüsün ön camındaki karton, ziyaretçilerin Tel Aviv Üniversitesi öğrencileri olduğunu gösteriyordu. Otobüsün yanından geçerlerken, Volkmann İvan Molke'nin yüzündeki üzüntüyü gördü, ikisi de ağızlarını açmadı. Strasbourg'a geldiğinde saat yedi olmuştu. Yine de önce büroya uğrayıp masasına baktı. Masanın üzerinde mesaj olmadığı gibi, ne Ferguson ne de Peters bürodaydı. Hâlâ iş başında olan İtalyan yetkililer, kahve makinesinin yanında, Jan De Vries'le sohbet ediyorlardı. Volkmann Erica'ya telefon etmeden önce on dakika kadar onlarla gevezelik etti, sonra da arabasına binip eve döndü. Erica, Volkmann'ı yeniden gördüğüne memnun olmuş gibiydi; Volkmann da son kırk sekiz saat boyunca genç kızı ne kadar özlediğini anladı. Petite France'da küçük bir restoranda yer ayırttı. Erica yemek sırasında Volkmann'ın son iki günde neler yaptığımı sordu. [450] Volkmann fazla ayrıntıya girmedi, Kesser'le olanlara hiç değinmedi, sadece onun ve Winter'in hakkında biraz daha fazla bilgi edindiğini, ama bilgilerin gizli olduğunu söylemekle yetindi. Erica daha fazla sormadı, öğrendiği bilgilerin hangileri olduğunu öğrenmek istemedi, oysa Volkmann kızın gözlerindeki merakı görüyordu. Yemekten sonra, Petite France'dan yürüyerek döndüler. Güzel küçük evleri, parke taşlı dar sokakları ve gürül gürül akan nehriyle eski kent ıssızdı. Köprülerden birinin üzerinden geçerlerken, Volkmann durdu, aşağıda köpürerek akan sulara baktı. Kızın ona baktığını hissediyordu, döndüğünde, mavi gözlerin yüzüne dikili olduğunu gördü. Daha ağzını açamadan, kızın yaklaştığını, dudaklarını yanaklarına değdirdiğini gördü. Kokusu burnunu dolduruyordu.

Erica'nın koluna girdi, ıssız taş sokaklarda yürümeye başladılar. Volkmann iki kez arkasına baktı, peşlerinde kimseyi göremedi.

Otuz sekizinci kısım

Mexico City.

21 aralık, 00.10

Bodrumdaki sorgu odası sıcaktı. Sıcak ve gergin. Havada gerginlik ve umutsuzluk. Gri duvarlar tavandaki güçlü lambaların ışığına boğulmuştu. Gonzales masanın arkasında oturan Brezilyalıya, Ernesto Brandt'a dişlerini gıcırdatarak baktı. Adamın sol omzu ve kolu sarılıydı. Ayrıca sarılı olan kolu askıya alınmıştı, yüzünden acı çektiği anlaşılıyordu. Hastanede yaraları tedavi edilmiş, acısını dindirmek için de ilaç verilmişti, ama aradan saatler geçmiş, ilacın etkisi kaybolmuştu. Brandt'ın yüzü solgundu, şimdi acıyla yüzünü buruşturuyor, dişlerini sıkıyordu. Gonzales de daha villadayken tedavi edilmişti; sağlık görevlisi iki sarı hap vermiş ve derhal bir doktora görünmesini önermişti. Gonzales'in kolundaki sancı dinmeyecekti, ama doktor bekleyebilirdi; yapılacak iş çoktu, zamansa, çok az. İskemledeki Brezilyalıya baktı. Seyrek kahverengi saçlı adamın metal çerçeveli, kalın mercekli gözlükleri vardı. Yüksek alnıyla daha çok bir üniversite profesörüne ya da bilim adamına benziyordu. Yüzündeki acı belirtisi dışında aldırmaz bir tavırla oturuyor, üç saatlik sorgulama boyunca yaptığı gibi, ağzını açmamakta direniyordu. Gonzales en iyi iki sorgulayıcısını bu işle görevlendirmiş, bir saat sonra kendisi de katılmıştı. Saatine baktı. Gece yarısını geçmiş. [454]

Tercüman, gözlüklü genç ve çekingen bir adam, karşı iskemlede boşuna oturuyordu. Brandt henüz ağzını açmamıştı. Başlangıçta tercüman ona haklarını okumuştu, tabiî Portekizce. Gonzales de Portekizce konuşurdu, öyle fazla değil, yolunu kaybetmeyecek, anlaşılacak kadar. Brandt konuşana kadar avukat falan yok. Yiyecek, su, ağrı kesici yok. Hiçbir şey yok. aşırı önlemler, ama bu da aşırı bir durumdu. Saatler geçmişti, Gonzales giderek bir dilsizle konuştuğu hissine kapılmaya başlamıştı. Mexico City polis müdürüyle konuştuktan sonra - Gonzales'i daha da öfkelendirip umutsuzluğa iten hararetli bir tartışma, - sorgulama odasına gelmişti. Brandt bir saat süresince iki dedektif tarafından sorguya çekilmiş, cevap vermemişti. Gonzales sorgu odasına girmeden önce dedektiflerden biriyle dışarıda, holde kısaca konuşmuş, adamın yüzündeki çaresizliği görmüştü.

- Kendi kendime konuşuyor gibiyim, demişti dedektif.

- Ne oldu, anlat? diye sormuştu Gonzales kabaca.

- Adı Ernesto Brandt.

- Adını söyledi mi?

Dedektif başını salladı.

- O hiçbir şey anlatmadı. Tek bir kelime bile etmedi. Öyle oturuyor. Üzerini aradığımızda, Conrad Oteli'nin anahtar kartını bulduk. Birini gönderdim, odayı arasın diye.

- Ve?

- Dilsiz dostumuz iki gün önce Rio'dan gelmiş. Adamımız eşyalarını aradı. Her zamanki şeyler. Ama üzerinde bu herifin fotoğrafı olan bir Brezilya pasaportu buldu, Ernesto Brandt adına düzenlenmiş. Elli yaşında, Rio'da doğmuş. Pasaport gerçeğe benziyor.

Gonzales kaşlarını kaldırdı:

- Brezilya Büyükelçiliği'ne kontrol ettirdiniz mi?

Dedektif başıyla onayladı.

- Brasilia'yla temas etmişler. Ellerine bir bilgi geçer geçmez bize iletecekler.

Gonzales içini çekti. Dedektif:

- Yollardaki aramadan bir şey çıktı mı? diye sordu.

Gonzales başını salladı. "Bir şey çıkmadı. [455]

Üstelik kimi aradıklarını bile bilmiyorlardı ki. Yirmi milyon kişiyi aşkın bir kentte yeni bir güçlük. Brandt, villada kimlerin bulunduğunu, bunların kimler olduğunu biliyordu. Ya da Sanchez'i öldüren ya da öldürenlerin ne marka arabayla kaçtıklarını da. Villadakiler içinde kimliği belirlenebilen tek kişi - uşakların dışında tabiî - Lieber'di, onun da üzerinde Monck adına çıkarılmış sahte kimlik vardı. Hayatta kalmayı başaran ikinci uşak da bilgi verememişti. Cüzdanındaki belgelerden, Halder'in sık sık başvurduğu ikram şirketlerinden birinde çalıştığı anlaşılıyordu. Uşak ileri derecede şoktan çıkamamıştı. İki ay kadar önce de bir kriz geçirmiş, bu nedenle özel bir hastaneye yatmak zorunda kalmıştı. Villadaki ateş seslerini duyar duymaz, elli miligram Largactil'le yirmi miligram Serenace yutmuştu. Sakinleştiricilerden oluşmuş çok güçlü bir karışım. Şimdi de Calle Ciudad'daki Valparaise Hastanesi'nde gözbebeklerine kadar uyuşturucu dolu, tedavi oluyor. Tam bir zombi.

Onu tedavi eden uzman, polisin adamı yirmi dört saatten önce sorgulayamayacağını söylemişti, şu sırada adam aldığı ilaçların etkisi altındaydı. "Duvara karşı konuşuyormuş gibi olursunuz" demişti doktor. Ateş sesleri, kan, cesetler adamın ruhsal dengesini yeniden sarsmıştı. Kendine geleceği anı kaçırmamak için, yanına bir polis dedektifi gönderildi. Kendine gelmesiyse daha birkaç saat sürecekti anlaşılan. Oysa Gonzales'in elinde bulunmayan tek şey zamandı. Halder adındaki yaşlının, ateş sesleri dindiğinde

henüz hayatta olduğunu öğrenmişti. Kalp krizi geçiriyordu. Yüzü buruşuk pezevenk tam sedyeye konulurken ölmüştü, tıpkı Juales gibi. Oysa işe yarayabilir, bir şeyler söyleyebilir, ipucu verebilirdi. Dedektif sorgu odasını işaret ederek: - Brandt'ı bir kere de siz denemek istemez misiniz? dedi.

- Bana kalırsa hayvanat bahçesindeki şempanzeden bile daha çok tepki alırdık. Bu herifin dudakları sanki zamklı.

Gonzales sorgu odasına bakıp homurdandı.

- Pekâlâ, gidip bir konuşayım, bakalım.

Adam Gonzales'in odaya girişini izledi. İzledi, bir şey söylemedi. [456] Gonzales içindeki hakarete uğramışlık duygusunun kabarmaya yüz tuttuğunu anlayıp elini uzatmak, Brandt'ın içindeki sessizliği yumruklarıyla kovmak, öfkesini adamdan çıkarmak istedi. Juales öldü. Sanchez öldü. On bir kişi daha. On üç ceset. Bir katliam. Üstelik bu adam hâlâ ağzını açmıyordu. Yüzünde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Sükûnet. Acıya rağmen, kontrol. Saatler süren öfkeli sorgulama, tehditler, masaya inen yumruklar bir sonuç vermemişti. Gonzales de şansını denemeye karar verdi.

- Adın?

Sessizlik.

- Villada ne yapıyordun?

Brandt karşıdaki duvara bakmaya devam ediyordu. Gonzales dişlerini gıcırdattı.

- Seninle birlikte villada bulunanların adlarını söyle.

Brandt'tan tepki gelmedi.

- Konuş!

Brandt üst dudağını yaladı, gözleri oynamadı, kırpışmadı. Gonzales derin bir nefes aldı, soluğunu yavaş yavaş bıraktı. Adamın suskunluğu onu deli edecek gibiydi. Kendini beğenmiş piçe vurmak, yüzünü dağıtıp kemiklerini kırmak, yumruklarının altında yırtılıp kanayan derisini, etlerini hissetmek istiyordu. Bağırmak istiyordu, ama kendini tuttu. Onun yerine: - Sana son kez söylüyorum, dedi, bu işi kolaylaştırmak ya da güçleştirmek senin elinde. Sana karşı yapılan suçlamalar oldukça ciddi. Altı polis memurunun öldürülmesine suç ortaklığı. Görevdeki polis memuruna direnmek, cinayet yerinden kaçma girişimi. Daha da devam edebilirim, ama sabrım taşıyor. Bu kadarını anladın mı?

Gonzales yumruğunu masaya patlattı.

- Onun için, konuş! Villada neden toplanmıştınız? Lieber'le buluşanlar kimlerdi?

Sessizlik.

- Konuş!

Brandt bomboş gözlerle duvara bakmaya, cevap vermemeye devam ediyordu. Gonzales öfkesine kapıldı.

- Seni Allah'ın cezası pezevenk! Konuş! Beni duyuyor musun? Konuş!

Brandt konuşmadı. [458] Gonzales uzandı, Brandt'ın yaralı omzuna yakın yakasına yapıştı, sonra sağ elini geriye aldı, yumruğu kocaman bir gülle gibiydi. Brandt ilk kez tepki gösterdi. Acıdan bağırdı. Gonzales kolunu salladı. Yumruk adamın yüzünden bir milim ötede durdu. Gonzales soluğunu boşalttı. Bu davranışı alışkanlıklarına uymuyordu, ama kızgınlıktan kaynaklanmıştı. Göz ucuyla şaşkınlıkla bakan dedektifleri, tercümanı gördü. Usulca, yavaşça, Brezilyalının yakasını bıraktı. Brandt'ın yüzü acıdan kasılmıştı. Yavaşça oturdu. Bir an başını kaldırıp Gonzales'e baktı, hâlâ sessizdi. Hâlâ korku belirtisi değilse de, yüzünde endişe görülüyordu.

Yüzünün dağılmasına az, çok az kalmıştı Gonzales bir adım geriye gitti, dişlerini sıktı, yüzünün ve gömleğinin ter içinde kaldığını hissetti. Bunca yıllık polislik yaşamında bu denli inatçısıyla karşılaşmamıştı. En sert katiller bile sonunda konuşurdu. Bunu ilk duruşlarından anlardınız; başlangıçta sert bir aldırmazlık, ama gözlerin dibinde hafif bir korku belirtisi, yüzlerinde konuşacaklarını, belki hemen değil, ama sonunda konuşacaklarını anlatan o bilindik ifade. Ama Brandt'ın karşısında sanki tuğladan bir duvarla konuşuyor gibiydi. Sakinleşmiş, tepkilerini kontrol altına almıştı, yeniden konuştu.

- Beni dinlemeni istiyorum, Brandt, dedi, ya da adın ne haltsa. iyi dinle. On üç kişi öldü. Bazıları polisti, benim dostlarım. Hem de iyi dostlarım. İyi adamlar. İşlerine bağlı adamlar.

Gonzales tereddüt etti, derin bir nefes aldı, yavaş yavaş bıraktı, devam etti:

- Daha önce de söyledim, yapılan suçlamalar ciddi. Ama eğer bana yardım edersen, isimler, tarifler verirsen, evde kaç kişinin bulunduğunu anlatırsan, işime yarayacak herhangi bir bilgi verirsen, ben de yaptığın yardımların duruşmada göz önüne alınmasını sağlarım, anladın mı?

Gonzales cümlesini bitirmedi, sözlerini havada asılı bırakıp, bir cevap bekledi. Takip eden sessizlikte, kendi nefesini duyuyordu; bir de odada bulunan diğerlerinin nefeslerini. Duvarları ışığa boğan parlak ampuller başını ağrıtıyordu. Sonunda, yüzyıllar kadar uzun süren bir bekleyişin sonunda, Brandt'ın gözkapakları açılıp kapandı. Başını kaldırıp Gonzales'e baktı. Gonzales gözlerini adamın yüzünden ayırmıyordu, "Konuşacak" diye düşündü.

Sonra Brandt ağzını açtı, gözlerini Gonzales'ten ayırmadan, iğrenir gibi, İspanyolca konuştu.

- Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Hiçbir şey. Avukatımı görmek istememin dışında, hiç.

Gonzales korkunç bir öfkeyle soluğunu bıraktı. Çok kısa bir süre atılıp yeniden başlamayı düşündü, ama bu kez Brandt'ı ağzından burnundan kan gelene dek dövecek, kemiklerini kıracak, aldırmazlıkla bakan o gözleri morartacaktı. Ama o sırada kapı vuruldu, genç bir polis memuru girdi. Gonzales kızgınlıkla genç adama baktı, öfkeyle, bağırdı.

- Dışarı!

Genç polis şaşırdı, böyle bir davranış beklemediği açıktı. O sırada Gonzales, genç dedektif konuşma fırsatı bile bulamadan dışarıdan, holden gelen karmakarışık sesleri duydu.

- Dışarı gelip baksanız iyi olur, efendim.

Balıkçı köyü Karayib kıyısında, Mexico City'nin üç yüz kilometre kuzeydoğusundaydı. Büyük villa denize hâkim bir tepenin üzerinde, iki metre yükseklikte bir duvarla çevrilmiş, bakımlı bahçelerin ortasında, köylülerin meraklı gözlerinden uzakta, tek başına dikiliyordu. Eski, paslı pikap villanın arka kapısında durdu. Adamlar pikaptan inerken yorgun ve bitkindi. Aşağıdaki balıkçı köyünden yükselen, bayat, çürümüş balık kokusu havayı kaplayarak bahçelerdeki tatlı kokuyu bile bastırdı.

Adamlar geleneksel peon battaniyelere sarınmış, başlarına da hasır şapkalar geçirmişlerdi. Paslı pikaptan inerken, bütün günlerini tarlada çalışarak geçirmiş işçilere benziyorlardı. Gölgelerin arasından çıkan nöbetçi, zaman geçirmeden kapının kilidini açtı.

Adamlar bahçeye girer girmez kapı arkalarından kapandı, kilitlendi. Çiçeklerin kokusu. Villadan çıkan başka biri adamlara yaklaştı. Orta yaşlı zayıf, beyaz keten elbise ve gömlek giymiş, beyaz kravat takmış biriydi bu. Köylü kıyafetindeki adamların topraklarına ayak basmaları onun için büyük bir onurmuş gibi gülümsedi. Üç adam villaya doğru yürüdü. Balık kokusu kaybolmuş, yerini çiçeklerden gelen ağır koku almıştı. Eve yaklaşırken, bahçelerin ışıl ışıl olduğunu gördüler. Kruger sordu: - Her şey ayarlandı mı?

Villanın sahibi başıyla onayladı.

- Gemi hazır, bekliyor. Uçaktan daha iyi olacağını düşündüm. Bu bölgede uçaklar sürekli kontrol edildiğinden daha güvensizdir. Pasaportlar hazır. Vera Cruz'a vardıktan sonra gideceğiniz yol da ayarlandı. Miami'ye kadar kiralık bir uçakla. Bir sorun çıkacağını sanmam.

Uzun boylu, gümüş saçlı adam elini villa sahibinin omzuna koydu.

- Acil bir telefon konuşması yapmamız lazım, Frederick.

Villanın sahibi öne geçti, Bahçelerden eve, telefonun yanına yürüdüler. Kır saçlı uzun boylu adam iyi kesim pahalı bir takım giymiş, Gonzales'in bürosunda oturuyordu. Güneş yanığı yüzüyle yakışıklı biriydi. Büroda ikisinden başka kimse yoktu. Pencerenin ötesindeki kentin ışıkları göz kırpar gibiydi. Gonzales'in sol elinde, adamın birkaç dakika önce aşağıda, sorgulama odasının önündeki holde uzattığı kart vardı. Gonzales gözlerini yeniden karta çevirdi. Altın rengi kabartmalı harfler. Gonzales parmağını parlak yumuşaklığın üzerinde gezdirdi. "Ekselansları Brezilya Büyükelçisinin Başkâtibi. "Altında da adamın adı. Gonzales başını kaldırdığında, adam kusursuz ve seçkin bir İspanyolcayla söze girdi. [461]

- Bütün bu olanları bana bir anlatsanız?

Gonzales nezaket kurallarına boş verdi. Olduğu gibi anlattı. Villada olanları. Ölen on üç kişiyi. Diplomat, Gonzales ölenlerin sayısını söyleyinceye kadar tepki göstermedi. Belli belirsiz kaşını kaldırdı, iç çekti Gonzales sözlerini bitirince, bir süre sessizlik oldu, sonra diplomat:

- Emrinizdeki memur büyükelçiliği arayınca, dedi, biz de Brasilia'daki polis merkeziyle temasa geçtik. Adamın pasaportu sağlam. Brandt'a gelince, sanırım Brasilia'daki polis müdürü Mexico City'deki meslektaşını arayarak bu konuyu görüşecektir.

Adam duraklayınca, Gonzales dudağının üstündeki ter damlalarını gördü. Sanki korkmuş gibiydi adam. Endişeli. Gonzales'le holde karşılaştıklarında, Brandt'ı görmek istemişti. Konuşmak değil, sadece görmek. Diplomat sesini çıkarmadan uzunca bir süre Brandt'a bakmıştı. Adamın rengi uçmuş, sonra Gonzales'e dönerek başını sallamış, birlikte yukarıya, Gonzales'in bürosuna çıkmışlardı.

- Devam edin, dedi Gonzales.

Diplomat ne demesi gerektiğinden tam emin değilmiş gibi bir süre bekledi, sonra:

- Bu... bu oldukça duyarlı bir konu, dedi. Galiba önce müdürünüzle konuşmam daha doğru olacak. Gonzales kaşlarını çattı, derin bir nefes aldı, soluğunu boşaltıp gözlerini adama dikti.

- Bu konuyla ben ilgileniyorum. Bu konuda sadece benimle konuşacaksınız. On üç kişi öldürüldü, aşağıdaki vatandaşınız da bu işe karıştı. Cevap istiyorum, üstelik de hemen. Kim bu Brandt? Siz neden bu konuyla buraya başkâtibinizi gönderecek kadar ilgileniyorsunuz? Bunu bana anlatın, hem de çabuk. Diplomatın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Kendisiyle böyle konuşulmasına alışkın değildi besbelli. "Siktir git" diye düşündü Gonzales, "Protokolün de canı

cehenneme." Sesindeki kararlılıkla karşısındaki diplomata ondan etkilenmediğini belli etmişti. Adam Gonzales'e baktı. Cebinden gümüş bir sigara tablası çıkarıp bir sigara çekti. Uzunca bir süre bir şey söyleme oturdu, sigarasını içerken güneş yanığı yüzü asıktı, sanki Gonzales ona hakaret etmiş gibi. [462] Üst sınıf ayrıcalığının örneği. Alnında ve dudağının üstünde hâlâ parlak ter damlaları. Gonzales sabırsızlıkla: - Bütün günümü size ayıramam, Senyor, dedi. Onun için, lütfen cevap verin. Sözünü "Seni pezevenk" diye bitirmek isterdi, ama dilini ısırdı. Diplomat bir ya da iki saniye gözlerini ona dikti, Gonzales'in sesinde ve davranışındaki kabalık gerçek bir hakaret gibiydi. Sigarasından derin bir nefes çekti, sonra sesinin tonu değişti, neredeyse dostça oldu.

- Pekâlâ, Başmüfettiş. Ama polis müdürümüz onunla konuştuktan sonra, eminim üstleriniz de bu söyleyeceklerimi doğrulatacaktır. Birazdan duyacaklarınız son derecede gizli, son derecede duyarlı bilgilerdir...

13.02

Körfez suları ayna gibi pürüzsüzdü, gemi limandan çıkarak doğuya yöneldiği sırada da hava kusursuzdu. Limandan çıkalı bir saat olmamıştı ki, gümüş saçlı adam yeşil sancak fenerinin altındaki kapıdan çıktı, teknenin kıçına doğru yürüdü. Başının üzerindeki gök pırıl pırıl, bulutsuzdu. Temiz elbiseler giymişti: bir rüzgârlık, kaim pamuklu bir pantolon, rüzgârlığın altında da kaim yünlü bir kazak. Kaynar suyla aldığı duş, villadan limana gidene kadar duydukları çürümüş balık kokusunu üzerinden atmış, yorgun vücudunu canlandırmıştı. Geminin pervanelerinden çıkan, sanki teknenin altında bir kazan varmış gibi fokurdayarak uzaklaşan sulara baktı. Telefon edilmiş, bilgi verilmişti. Çok önemli. Yakın, çok yakın. Neredeyse bütün planları yıkılmıştı. Hiç olmazsa hayattaydı. Schmidt'in ölmesine üzülüyordu, ama bir amaca yaramıştı. Bir de Halder. Eski bir yoldaş. Onun vücudunda fazla bir can kalmamış olmalıydı, ölüm sadece bir soluk ötesindeydi herhalde. Yine de öğütleri gelecek günlerde çok işe yarayacaktı. [463]

Brandt, o mischling'de amacına hizmet etmişti. Kargo güvenlik içinde yerine varmıştı. Kargo, planın en önemli bölümlerinden biri. Gemi yalpaladı, doğruldu. Adamın midesi guruldadı. Küpeşteye tutundu. Emin olduğu iki şey vardı. Birincisi, plan gerçekleşecekti. İkincisi, Mexico City'deki gelişmelerden sorumlu olanlar ölecekti. Onlar ve tehdit oluşturan diğerleri. Telefonuyla bunun emrini vermişti. Tabiî kız, kız bambaşka bir konuydu. Kız onlardan biriydi. Ağın bir parçası. Aynı babası gibi. Onun verdiği bilgiler çok önemliydi. Artık kızın da ağın içine çekilme zamanı gelmişti. Meyer bununla ilgilenirdi. Başını kaldırıp göğe baktı. "Geleceğimiz yıldızlarımızda değil, kendi içimizde yazılıdır. Atasözü gibi, ama doğru, ikisi de. Yıldızlarınız ve içimiz." Son kez denize baktı, sonra yeşil sancak fenerinin altındaki kapıya yürüdü.

Diplomatın açıklamaları beş dakika sürdü. Gonzales adamın sözünü kesmeden sessizce dinledi. Arada sırada dehşet içinde, adama bakıyordu; adamın anlattıklarındaki korkunçluk, Brandt'ın neden konuşmaktan çekindiğini de açıklıyordu. Diplomat sözlerini bitirince, Gonzales uzunca bir süre sessiz kaldı, adamın kendisine her şeyi anlattığından emin olunca da teşekkür edip kapıya kadar geçirdi, sonra hızla masasının başına döndü.

Polis müdürünün telefonu fazla gecikmedi. Konuşma hemen hemen iki dakika sürdü. Gonzales konuşma bittikten sonra telefonu bırakmadı, gereken yerleri aradı. Bütün sınır noktaları, bütün limanlar yirmi dört saat alarma geçirildi. Sonra Asuncion'daki polis merkezinin numarasını çevirdi, ama hatlar meşguldü. Bodrumdaki santralı aradı, numarayı verdi, bulana kadar aramasını söyledi. Saatine baktı. Kısa süre sonra arabasına binip Tacubaya'ya gitmek, Juales'in dul karısına kocasının öldüğünü bildirmek zorundaydı. [464] Düşünülmesi, yapılması güç. Adam iyi ve becerikli bir polis, yakın bir dost olmuştu. Başı ağrıyordu. Ayağa kalktı, bir sigara yaktı, pencereye doğru yürürken derin bir nefes çekti. Kolu hâlâ sancıyordu, ama sağlık görevlisinin yaptığı sıkı sargının rahatsızlığını unutmaya çalıştı.

Camın ötesinde Samanyolu Chapultepec ve Sierra de las Cmces'e kadar uzanıyordu. Büyük bir kent. Yirmi milyonu aşkın nüfuslu bir kentte saklanacak o kadar çok yer vardır ki, bir o kadar da kaçacak yol. Zaten hiç fazla umutlanmamıştı. Gonzales sigarasından derin bir nefes daha çekti. Halder gibileri önemli ilişkilere sahipti, daha bir sürü Halder vardı. Ne diyorlardı eskiden buna? Die Spinne. Örümcek. Daha yepyeni, çaylak bir polisken, eski, deneyimli dedektiflerin anlattıklarını hatırladı. Savaştan sonra yanlarında altın ve parayla Meksika'ya gelen gringolar Chapultepec'te ve kıyıda büyük villalar almışlardı. Onların kurduğu örgüt - Örümcek - de son derece gizliydi.

Bu adamları yakalama ihtimali çok zayıftı. Yine de, denemeye niyetliydi. Kesinlikle deneyecek, eski tozlu dosyaları çıkaracak, eski davaları araştırmış emekli memurları arayacaktı, ama içinden bir ses villadakilerin çoktan gitmiş olduklarını söylüyordu. Uzun, yorucu, umut kinci bir gün olacaktı. Yine de, yapılması gerekli işler vardı. Juales için, adamları için. Şimdi polis morgunda yatan ölü Sanchez ve ölü vatandaşı için. Telefon çaldı. Sıçradı, şaşkındı.

"Asuncion" diye düşündü. Yazdırdığı telefon. Sanchez ve Cavales'in başına gelenleri, nasıl öldüklerini öğrenmeleri gerekiyordu. Şimdi kendisi de öğrendikten sonra, başını inanmıyormuşçasına salladı. Adamların ne pahasına olursa olsun, villadan kaçmak zorunda olmalarının nedenini anlıyordu. Masasına doğru yürüdü, sigarasını tablaya bastırdı, telefonu aldı.

Otuz dokuzuncu kısım

Cenova.

19 aralık, pazartesi

"Gece vardiyası" diye düşündü Franco. Limandaki herkes bilirdi ki, gece vardiyasına kalmak, insanın bütün metabolizma dengesini bozar. Palazzo San Giorgio'nun karşısındaki barda içtiği yarım litre kırmızı şarap da pek işe yaramamış, üstüne üstlük, midesini de kaynatmıştı. Kendini iyi hissetmiyordu. Ama İl Peste'nin görünüşü de pek parlak değildi, hani. Franco, deponun kapısı önünde dururken, şişman adamın karanlıklardan çıkıp ona doğru yürüdüğünü gördü. Gümrükçü geğirmeye, midesindeki rahatsızlığı atmaya çalışıyordu. İl Peste sanki aklı bir şeyle meşgulmüş gibi, dalgındı. Tabiî, eğer pezevengin aklı varsa. Adamı programlamak, sonra da gideceği yönü göstermek yeterliydi.

- *Buonna notte*! dedi Franco. [İyi akşamlar]

- Neresi iyiyse?

- Ne oluyor, bir sorunun mu var?

- Hayır, amigo. Sorunu olan, sensin.

Tam da Franco'nun ihtiyacı olein şey. Sorun. Gümrükçünün keyfi yoktu; gece vardiyası herkesi etkiliyordu. Franco gülümsemeye çalıştı, zorlandı. Adam hep sinirine dokunurdu, ama özellikle şimdi, midesinin kaynadığı bir anda... İl Peste'nin gözlerini ona diktiğini gördü.

- Yük listelerinden bazılarını görmem gerek.

Merdivenleri tırmanırken, Franco bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti. Büyük bir gayretle döndü, arkasından gelen İI Peste'ye baktı.

- *Carabinieri*'ler ne arıyorlarmış?

- Bana sorma, dedi gümrük yetkilisi asabiyetle. Polis müdürü değilim. Yük listelerini, faturaları, gümrük ihbarnamelerini görüp birbirleriyle uyuşup uyuşmadıklarına bakacağım.

Franco derin bir nefes aldı.

- Hepsi bu mu?

- Yetmez mi? İki saat içinde, üç gemi daha gelecek. Bir an önce bitirelim şu işi.

- İki saat önce, gemi Pire'den geldiğinde görmüştün ya...

- Onları değil. Maria Escobar'ın yük listelerini.

- Ne demek oluyor bu?

- Ne demek olduğu belli değil mi? Maria Escobar... Yük listeleri. Bir daha görmek istiyorum.

- Neden?

- Benimle oyun oynama, Franco, dedi İl Peste sabırsızlıkla. Yapılacak bir sürü işim var.

- Anlamıyorum, dedi Franco. Gümrükçünün sesindeki ani saldırganlık onu rahatsız ediyordu.

- Bak, dediğimi yap, yeter. Kâğıtlar nerede?

- Yukarıda, büroda.

Franco yutkundu, içinden bir ses başının belada olduğunu söylüyordu. Beyninin arkasında bir yer, tüm vücuduna elektrik akımları gibi alarm sinyalleri göndermeye başlamıştı. İl Peste sabırsızdı.

- *Carabinieri*'ler Güney Amerika'dan gelen bütün gemilerin yük listelerini iki kez kontrol etmemizi istiyor. Son ay içinde gelen bütün gemileri. Öteki gemilerin evrakını bitirdim. Bir tek Maria Escobar kaldı. Şimdi, amigo, sana söylediğimi yap. Yoruldum...

Franco da birden yorgunluğu hissetmişti. Bir de endişeyi. Yüzündeki kan çekildi, dizleri titremeye başladı.

- Büronun anahtarlarını alayım, dedi sakince.

- İyi olur. [467]

Franco kendini hemen daha iyi hissetti. Korkulacak bir şey yoktu. Kutu gümrük ihbarnamesinde yer bile almıyordu. Sahanlıkta durdu, cebindeki zincirin ucunda yedek anahtarı buldu, büronun kapısını açtı İçeri girdikten sonra ışığı yaktı, dosya dolaplarına doğru yürüdü. Dolaplardan birinin kilidini açıp dosyaları karıştırdı, aradığı dosyayı bulup gümrük görevlisine uzattı. İl Peste, Maria Escobar dosyasını aldı, masaya yürüdü, oturdu, cebinden bir not defteri kalem, birkaç da buruşuk form çıkardı. Franco, merak içinde ayakta duruyordu. *Carabinieri*'ler ne arıyorlardı ki? Adamlara verdiği kutuyu mu? Ya da başka bir şey? Kutuydu mutlaka, o kutuda çok önemli bir şey olmalıydı. Çok ciddi bir şey olmadıkça, aynasızlar adamın canını sıkmazlar. Şişman gümrükçüye baktığında korkusunun yeniden canlandığını hissetti. Adam not defterine bir şeyler karalıyordu, bir dizi sayı. Elindeki belgelere baktıkça, yüzündeki şaşkınlığın arttığı besbelliydi. Yazmayı bitirince düşünceli düşünceli kaleminin ucunu kemirmeye başladı.

- Ne var? diye sordu Franco. İl Peste başını kaldırdı, kaşlarını çatmıştı.

- Maria Escobar'da gelen konteynerlerden birinin kilosu, kâğıttakilere uymuyor.

- Ne kadar fark var?

- Yirmi kilo.

Franco omuz silkti, yumuşakça:

- Hay Allah, dedi, ben de bir şey sanmıştım. Yirmi kilo nedir ki?

İl Peste'nin bunu bilmesi gerekirdi, her gün böylesi farklarla karşılaşılmaz mıydı? Ne oluyordu ki? Aradaki fark elli kiloyu geçmedikçe, gümrükçüler kıllarını bile kıpırdatmazlardı oysa.

- Hey, Paulo... saçmalığa bir son ver... yapacağım işler gırtlağıma dayandı, diye itiraz etti Franco.

İl Peste dinlemedi bile, parmağını belgelerden birine bastırdı.

- Şu konteyner, muayene ettiklerimden değil miydi? Franco gözlerini masaya çevirdi, tombul parmağın gümrük manifestosundaki bir numaranın üzerinde durduğunu gördü. [468] Gizli bölmeli konteyner. Midesinin bulandığını hissetti.

- Hatırlamıyorum, diye yalan söyledi.

- Tabiî, hatırlıyorsun. Muşta kullanmıştım. Stefano'nun çocuğunun vaftizine yetişebilmek için erken gitmek zorunda kalmıştım, unuttun mu?

- Evet, hatırladım şimdi... tabiî.

Franco İl Peste'nin tereddüt ettiğini, düşünürken alnındaki derinin kırıştığını gördü.

- Yirmi kilo... diye mırıldandı şişman gümrükçü önündeki kâğıtlara bakarak. Aradaki fark önemsizdi, bunu Franco da biliyordu.

- Önemli değil, dedi, böyle farklar her gün oluyor.

- Haklısın. Her gün ağırlığı tutmayan bir konteynere rastlarız. Ağırlık bildirilene uymaz... kâğıtlardaki toplamlar tutmaz... Buruşuk üniformalı şişman adam başını kaldırdı:

- Yine de olmamalı.

- İnsanlar hata yapar... Şurada burada birkaç kilo... dedi Franco yumuşak bir sesle.

- Tabiî. Tartılarımız bazen yanlış gösteriyor, ya da adamlar yanlış okuyor.

İl Peste yüzünü buruşturdu.

- Ama eğer insanlar işlerini gerektiği gibi yapsalar, adam gibi tartılar kullansalar, o zaman fark olmazdı. İnsanlar gerekeni yapsalar, benim işim de kolaylaşırdı.

- Doğru, dedi Franco onaylarcasına, ama sorun nedir, hâlâ anlayamadım.

Şişman gümrükçü burnunu kaşıdı.

- Asıl sorun, amigo, *Carabinieri*'ler... Montevideo'dan Cenova'ya gelen her gemideki en ufak bir farkı bilmek istiyorlar... Geçen bir ay boyunca Montevideo'dan gelen tek gemi de Maria Escobar'dı.

Tam da Franco'nun aradığı. Ellerinde dört ayaklı koklayıcılar, fenerleriyle rıhtımı işgal eden, burunlarını kıçına sokan aynasızlar. Sesinin sakin çıkmasına gayret ederek:

- Peki, bu heriflerin aradığı ne? diye sordu.

- Kim bilir? Her şey olabilir. Ama Güney Amerika, beyaz zehir kaynağı. [469]

Şişman gümrükçü kâğıtlarını topladı, dosyayı kapatıp Franco'ya uzattı

- Ama ne olursa olsun, herhalde bunun için çok geç. O konteyner bir şey kaçırmak için kullanıldıysa, mal çoktan yerine varmıştır. Yeni kantarı kullanmak gerekir. Bunun zorunlu olması lazım. Franco üzülüyormuş gibi görünmeye çalıştı:

- Haklısın, dostum... burası bazen çok gevşek oluyor.

İl Peste şişko vücudunu güçlükle koltuktan kaldırdı, pencereye doğru yürüdü, güçlü lambaların ışığında aydınlanan rıhtıma baktı. "Aklında bir şey var" diye düşündü, "Aklına takılan bir şey."

- Kilitleyebilir miyim?

Bela soruyu duymamış gibi, yavaşça Franco'ya döndü.

- Maria Escobar'dan indirilen o son konteyner. Onu gerektiği gibi muayene etmiştim, değil mi?

Franco zoraki bir gülümsemeyle:

- Tabiî dedi, hiç unutabilir miyim?

- Muştayla da muayene ettim.

- Evet, dedi Franco; yine dizleri titremeye başlamıştı. Neden sordun?

- Bianca, kızım... piyano çalıyor, hem de çok iyi çalıyor. Benim çok hassas bir kulağım olduğunu söyler hep. Bir parçanın iyi çalınıp çalınmadığını hemen

anlarım.

Franco sonunda zorlansa da, gülümsemeyi beceriyordu:

- Öyle mi?

- Evet. O kargacık burgacık şekillerden birini bile tanımam, ama tek bir nota çalsınlar, doğru çalıp çalmadıklarını söyleyebilirim. Anlıyorsun, değil mi?

- Tabiî, evet. Franco'nun yüzündeki gülümseme giderek dondu, kayboldu, yüz kaslarını gerer bir hal aldı... Gülümse. Franco gülümsedi.

- O konteyner... dedi İI Peste cümleyi havada bırakarak. Gözleri uzaklarda bir yerdeydi, Franco'ya değil boşluğa bakıyordu.

- Ne olmuş o konteynere? diye sordu Franco kısık bir sesle.

- Muştayla vurduğumda, notalar doğru değildi. Şimdi daha iyi anlıyorum. Akortsuz bir ses vardı.

Franco omuz silkti, ensesinin avuçlarının içlerinin terden sırılsıklam olduğunu hissetti.

- Bak dostum, dedi, ben basit bir memurum. Bu işleri sizin gibi uzmanlara bırakırım. Ben sadece işimle ilgilenirim.

İl Peste gözlerini ona dikmişti. Franco gözlerini kaçırmamaya çalıştı, vücudunun tüm kasları gerilmiş, sakin gözükmeye çalışıyordu. İl Peste yavaşça döndü, camdan dışarı bakmaya başladı.

- Hatırlıyorum, o gün vaktim yoktu. Eğer vaktim olsaydı, herhalde daha yalandan bakardım.

Durakladı.

- Konteynerin numarası belli. Belgelere göre de, hâlâ burada olması gerek; birkaç gün sonra Pireye gidecek bir yük gemisine yüklenecek. Eğer zamanım olursa, konteyneri yeniden muayene ederim belki. İl Peste kapıya doğru yürüyüp çıktı. Franco büronun ortasında, adamın basamaklardaki ayak seslerini duyuyor, tir tir titriyordu. Derin bir nefes aldı, dertli, endişeli bir nefes, ensesini sıvazladı. Kendisini kötü hissediyordu. Gerçekten kötü. Bir de endişeli. Çok endişeli.

Ne oluyordu ki? Eğer İl Peste konteynerdeki gizli bölmeyi bulursa, ne olup bittiğini anlayacaktı. Ne var ki, kutu gitmişti. Franco aptal rolü oynayabilirdi. Onu suçlayabilecek bir şey yoktu ellerinde. Hiçbir şey. Bölmenin içinde de bir şey bulamayınca, Franco'yu suçlayamazlardı. Alnındaki teri sildi. "Kurtuldun, oğlum. Kurtuldun. Korkulacak bir şey yok. Rahat ol."

Derin bir nefes aldı, soluğunu yavaş yavaş boşalttı. Birkaç nefes sonra, soğuk

havanın ciğerlerinin ucuna kadar dolduğunu hissetti. Birden midesi ve bağırsakları şiddetle kasılmaya başladı. Büronun ışıklarını söndürdü, kapısını kilitledi, merdivenleri uçarcasına inerek tuvalete girdi.

Kırkıncı kısım

Strasbourg.

20 aralık, salı

Volkmann salı sabahı saat onda bürosuna geldiğinde, masasının üzerinde iki telefon mesajı buldu. Mesajlardan birincisi, Zürich'ten Ted Birken'den geliyor, kendisini aramasını istiyordu. İkincisiyse, Münih'teki bürosunu hemen aramasını isteyen İvan Molke'den. Önce İvan Molke'yi aradı, ama çıkar sekreter Molke'nin önemli bir toplantıda olduğunu, çıkar çıkmaz da arayacağını söyledi. Ted Birken'in Zürich numarasını çevirdiğinde, telefonun hemen açıldığını, Birken'in neşeli sesiyle cevap verdiğini duydu.

- Biraz ilerleme sağladım, Joe. Önünde kâğıt kalem var mı?

Volkmann uzanıp önüne kâğıt ile kalem çekti.

- İyi haber mi?

- Söylemesi güç, ama beklediğimden de iyi. Koblenz'deki Federal Arşivlerde çalışan tanıdığım başka yere atanmış, ama isteğimi bir arkadaşına iletti. Berlin Bilgi Merkezi'nin müdürü, Maxwell diye birine. Ondan Nazi Partisi üyelerinin listesini gözden geçirmesini, Erhard Schmeltz'in numarasına yakın olanların listesini çıkarmasını istedi. Maxwell, Schmeltz konusunda sizinkilerin de bilgi istediğini hatırladı, beni arayıp bu bilgileri neden istediğimi sordu. Ona hikâyeyi anlattım, senin benden yardım istediğini de. [472] Parti numarası Schmeltz'inkine yakın olan, hayatta kalmış birini aradığımız söyledim. Söylediklerimi kontrol etti, sonra beni aradı, adamlarına dosyaları taramalarını, Schmeltz'in numarasının yirmi beş üstü ile yirmi beş altının adlarını ve adreslerini çıkarmalarını söylediğini anlattı. Sonra verdiği isimleri WASt ve diğer yetkililerle kontrol ettim. Verilen elli isimden sadece dördü hayatta, ama bunlardan ikisi Güney Amerika'da. Öteki ikisi Almanya'da yaşıyor görünüyor. Bunlardan birincisi, Otto Klagen, parti numarası da altı sekiz dokuz dört sekiz. 1910'da Berlin'de doğmuş. Partiye katıldığında oldukça genç bir adammış. Üyelik başvurusunun tarihi 1 kasım 1927.

- Klagen şimdi nerede?

Volkmann telefonun öteki ucundaki Ted Birken'in içini çektiğini duydu.

- Sorun da bu ya. Son adresi, Duesseldorf'taki bir yaşlılar yurdu. Oraya telefon ettim, Klagen'in iki ay kadar önce bir kalp krizi geçirdiğini, durumunun hâlâ düzelmediğini, konuşamayacak halde olduğunu söylediler. Şimdi Graülingerstrasse'deki kent hastanesindeymiş. Anlaşılan aklı tam yerinde

değil, ara sıra saçmalıyor, yani Erhard Schmeltz'i tanımışsa bile, bu Klagen'in fazla işe yarayacağından kuşkuluyum. İstersen bir dene, ama ben olsam vaktimi harcamazdım. Kaldı ki, Maxwell Alman yetkililerin yirmi yıl önce Klagen'i sorguya çektiklerini anlattı. Koyu bir SS'miş. Savaş suçları kovuşturucuları onu Polonya'da işlediği iddia edilen savaş suçları nedeniyle kıstırmaya çalışmış, ama savcılık yeterince kanıt bulamayınca dava düşmüş. Bundan çok uzun zaman önce oldu, kabul ediyorum, ama bir leoparın postundaki benekler değişmez. Volkmann hastanenin adını not edip sordu.

- Ya ikinci adam?

- Wilhelm Busch. Parti numarası altı sekiz dokuz yedi sekiz. Schmeltz gibi onun da başvuru yeri, Münih.

- Elinde bir adres var mı?

Ted Birken Volkmann'a Münih'in güneyindeki Dachau'da bir adres yazdırdı.

- Adam seksenlerinin başında olmalı. Klagen'den daha iyi durumdadır umarım. Yoksa zamanını boşa harcamış olursun?

- Busch için bir telefon numarası var mı? [473]

- Hayır, maalesef yok. Santralı arayıp sordum, ama anlaşılan rehberde kaydı yok. Ama bence habersiz gidip kapısını çalsan daha iyi olur, yoksa belki de seninle konuşmayı bile kabul etmez.

- Savaşta neler yapmış, Ted, bir fikrin var mı?

- Maxwell'e göre, Busch sonunda askeri haberalmaya, Abwehr'e kadar yükselmiş. Amiral Canaris'in adamlarından biri. Savaş suçları nedeniyle hiç aranmamış, 1945'te de Hauptmann, binbaşı olarak ordudan ayrılmış. Aslında, şaşırtıcı. Nazi Partisi'ne 1930'dan önce üye olanlar, genellikle partinin soyluları olarak görülür. Abwehr geçmişine de bakınca, Busch'un çok daha yüksek rütbelere gelmesi beklenirdi ya da belki bir yerlerde bir saçmalık yapıp üzerini kirletti.

- Ya 1945'ten sonra, biliniyor mu?

- Maxwell Berlin'deki CIA istasyonuyla dostça bir sohbet yapmış, Busch'un dosyasını inceletmiş. Busch şimdiki Alman güvenlik örgütünün atası Gehlen'de on yıl geçirmiş. Gehlen, senin de bildiğin gibi eski Nazi kaynıyordu, parti üyeliğinin burada da işe yaradığı kesin. Gehlen'den yaklaşık otuz yıl önce emekliye ayrılmış, özel güvenlik işine girmiş.

- Teşekkürler, Ted. Yardımlarını unutmayacağım.

- Sözünü etmeye değmez, evlat. Eğer Berlin'deki Belge Merkezi'nden başka bir bilgiye ihtiyacın olursa, doğrudan adamı arayabilirsin. Sadece Ed Maxwell'i

iste, benim adımı ver, yeter. Seninle yeniden konuşmak güzeldi.

Volkmann'ın masasındaki telefon çaldığında, öğlen olmuştu. Arayan İvan Molke'ydi.

- Buluşup konuşmamız gerek, Joe.

Molke'nin sesinde bir telaş, bir endişe vardı, Volkmann sordu:

- Bir sorun mu var, İvan?

- Öyle de denebilir. Kesser'i izleyen adamlarımı geri çektim.

- Neden? Ne oldu?

- Bu konuyu telefonda konuşmak istemiyorum, Joe. Buluşamaz mıyız? Görmeni istediğim bir şey var da.

- Münih'e gelebilirim. Saat üçe doğru orada olurum.

- Öyleyse Augsburg'da buluşalım. [474] Hem senin yolun kısalmış olur hem de ben bürodan kurtulurum. Augsburg'daki ana garı biliyor musun?

- Hayır, ama bulurum.

- İyi öyleyse. Saat iki buçukta orada olacağım, barda. Bir şey daha. Bana bir iyilik yap.

- Nedir?

- Buraya gelirken, izlenip izlenmediğini kontrol et.

Volkmann kaşlarını çattı.

- Neler oluyor, İvan?

- Görüştüğümüzde anlatırım, ama şimdilik söylediğim gibi yap, dedi Molke.

Telefon kapandı. Volkmann gara vardığında, saat iki buçuğa geliyordu. Arabasını istasyonun yakınındaki yeraltı otoparkına bıraktı, yürüyerek geri döndü. Augsburg'a gelirken dikiz aynasından arkasındaki otomobillere bakmış, kendisini izleyen birini görememişti. Bununla da yetinmemiş, yol boyu en az altı benzin istasyonunda durarak, emin olmak istemişti. Barın bir köşesinde, elinde bir kahve fincanıyla oturan, sigarasından nefes çeken İvan Molke'yi gördü. Yorgun görünüyordu, yüzü de gergindi. Volkmann'a oturmasını işaret etti, bir bira ısmarlayıp yerleştikten sonra Volkmann adamın gözlerinin altındaki kapkara halkaları gördü.

- Gelirken peşinde kimse var mıydı?

- Temizdi. Sorun nedir, İvan?

Molke sigarasını söndürdü:

- Lothar Kesser konusunda bana dürüst davrandın, değil mi Joe? Bilmem gereken her şeyi söyledin mi?

- Tabiî, neden sordun?

Molke masanın üzerinden Volkmann'a baktı,

- Evvelki gün Kesser'in peşine iki kişi taktım. Biri dün akşamüzeri Kesser'in evine girmeyi başardı. Kız evden neredeyse hiç ayrılmıyor ancak dün Kesser'le birlikte doktora gitmek üzere evden çıkmış. Kızın adı İngrid, Kesser'le birlikte yaşıyor. Göründüğü kadarıyla da altı aylık hamile.

- Ee, sorun nerede?

- Adamımın eve girmesinden on dakika kadar sonra, Kesser eve yalnız başına dönmüş. [475] Öteki adam Kesser'in doktor muayenehanesinden çıktığını görüp evdekine haber vermiş. İçerideki adam evi arayacak kadar zaman bulamamış ama Kesser'e ait bir defter ile evin yedek anahtarını bulabilmiş.

Kesser'in telefonuna mikrofon yerleştirememiş. Kesser merdivenlerden çıkarken de, defterin bazı sayfalarının fotoğrafını çekmiş. Adamlarım dün akşam dokuzda bana rapor verdiler, raporla birlikte de anahtarların kalıbı ile Kesser'in defterinden çektikleri fotoğrafları.

Molke iç çekti, yeni bir sigara yaktı.

- Gece yarısı, telefonum on dakika arayla iki kez çaldı. Kesser'in peşine saldığım iki adam. Birinin karısı sabaha karşı üçte uyanmış, bir bardak su almak için aşağı kata inmiş. Çalışma odasının kapısının açık olduğunu görmüş. Işığı yakınca, kocasının çantasını karıştıran bir adamla karşılaşmış. Çığlık atmış. Adam tabancasını çekmiş, sanki kafasını uçuracakmış gibi kadına doğrultmuş. Kocası aşağıya inene kadar adam kaçmış, karısı da bayılıp yere yığılmış.

Molke Volkmann'ın bakışlarını gördü, devam etmeden önce biraz durakladı.

- İkinci telefon, Pieber'dendi, Kesser'i izleyen öteki adam. O akşam kız arkadaşının evine gitmiş, geç saatlere kadar da orada kalmış. Eve giderken, izlendiğini fark etmiş. Koyu renk bir Volkswagen içinde iki kişi. Arabanın plakasını alamamış çünkü plaka çok çamurluymuş. Eve girince yatak odasına gidip ışığı yakmış, sonra ön camdan sokağa bakmış, ama kimseyi görememiş. Ancak yarım saat kadar sonra daire kapısının önünde fısıltılar duymuş. Müzik setinin sesini açmış, evin içinde dolaşmaya başlamış, hiç yatmaya niyeti yokmuş gibi davranmış, bana da telefon etti. Oraya on dakika sonra vardım, vardığımda kimseyi bulamadım. Ama kapının kilidinin zorlandığı kesin.

Volkmann uzunca bir süre sessiz kaldı, sonra Molke'ye baktı.

- Bunun Kesser'i izlemeleriyle ilgili olduğundan emin misin?

- Adamlarım şu anda böylesine tepki çekecek başka bir iş üzerinde çalışmıyorlar, Joe, dedi Molke. Tabanca çekmeyi gerektirecek hiçbir işle ilgilenmiyoruz.

- Ne yapmayı öneriyorsun? [476]

- Adamlarım dün geceden beri Kesser'in peşini bıraktılar. Sizinkilerin resmî yetkisi, tabanca taşıma ruhsatı var. Benimkiler tabanca taşıyamıyor, bu da gereğinden fazla tehlikeli olmaya başladı.

Başını şiddetle salladı, sigarasını tablaya bastırdı.

- Onların zarar görmesini kabul edemem Joe. Anlıyorsun, değil mi?

Volkmann başıyla onayladı.

- Kesser adamlarının evine girdiğini anladı mı, sence?

- İlginç olanı da bu ya. Ben de aynı soruyu onlara sordum. Kesser'in hiçbir şeyden şüphelenmediğinden, izlendiğinin farkında bile olmadığından eminler.

- Kesser'in evini gözetleyen başka birileri olamaz mı?

- Varsa da farkına varamamışlar, ama bence Kesser'in eviyle o kadar meşgullerdi ki, çevrelerine dikkat etmediler.

- Kesser son iki gün boyunca ne yaptı? İvan Molke cebinden bir bloknot çıkarıp açtı.

- İki kere o dağa gitti. Dağın adı, gerçekten de Kaalberg. Dün ve evvelsi gün. Her ikisinde de erkenden, sabah yediye doğru hareket etti, oradan da öğle vakti ayrıldı.

- Adamların dağda başka bir şeyler görebilmiş mi?

- Kesser'in dışında kimse gelip gitmemiş, silahlı nöbetçiler de hâlâ oradaymış.

- Söylediğim gibi, o yer hakkında bilgi edinmeye çalıştın mı?

- Bakanlıkta tanıdığım birkaç kişiye sordum. Bana Bavyera'da kapalı araştırmalar için en az on, on iki yer olduğunu söylediler. Çoğunlukla askeri iletişim, birkaç tane de hükümet destekli silah ve roket araştırma laboratuvarı. Adamların bu konuda konuşmaya hevesli olmadığını anlayınca, fazla ısrar etmedim, başka bir yol denedim. Bastonları falan aldığım o köye dönüp soruşturdum.

- Ne çıktı?

- Konuştuklarımdan hiç kimse, orada oldukça geniş özel bir arazi bulunduğu dışında fazla bir şey bilmiyor. En az iki kilometrekare. Kayalık, ormanlık bir arazi. En tepedeki kocaman kaya, işte Kaalberg orası. Kayak ya da başka şeyler için uygun değil. Orada büyük bir dağ evi varmış, bizim gördüğümüz. Bir iki ahşap samanlıkla, evin hemen arkasında basık bir betonarme bina. [477] Laboratuvar olabilir. Nöbetçi kulübesinin dışında başka bina yok. İki yıl kadar önce birisi gelip orayı satın almış, köylüler ne alanın kimliğini ne de yukarıda neler yapıldığını bilmiyor. Orasının hükümete ait olduğunu düşünüyorlar, ama emin değiller. Tüm arazinin "Giriş yasaktır" ya da "Özel arazi" gibi işaretlerle çevrildiğini söylüyorlar. Volkmann iç geçirdi, istasyon platformlarını dolduran kalabalığa baktı, sonra da Molke'ye dönüp, sordu.

- Sen ne düşünüyorsun, İvan? Molke omuz silkti.

- Resmî bir araştırma laboratuvar olabilir. Kesser'in evinde bazı askeri iletişim kitapları bulduğunu söylemiştin, Kesser'in geçmişine balonca da, böylesine kapalı bir araştırma projesinde görevli olduğu düşünülebilir. Adamlarımın başına gelenlerden sonra da, bunun son derecede muhtemel olduğunu düşünüyorum. Sanki bir Landesamt işi. Adamlarını kolluyorlar, onların başından kuşkulu bir şey geçerse de araştırmaya başlıyorlar. Ama ben işimde böylesi baskılar istemiyorum, Joe. Ruhsatımı kaybedip, işsiz kalabilirim. Onun için geri çekilip bu işi seninkilere bırakmaya karar verdim.

Volkmann bir süre düşündükten sonra:

- Eğer Kesser gerçekten de Landesamt adına çalışıyor olsaydı, dedi, Landesamt'tan dosyasını istediğimde bana göstermezlerdi.

İvan Molke'nin suratından Volkmann'ın söylediklerini anlamadığı belliydi.

- Ne demek istiyorsun?

- Werner Bargel bana Kesser'in dosyasının bir özetini gösterdi. Hükümet araştırmalarında çalışanların dosyaları genellikle kimseye gösterilmez. Onun için, Bargel'in bana Kesser'in dosyasını göstermesini anlayamıyorum.

Molke omuz silkti.

- Eğer Bargel sizinkilerin Kesser'i de ilgilendiren bir işe kalkışacağını sanıyorsa, bunda şaşılacak bir şey yok. Eğer Kesser hâlâ hükümet adına araştırma yapıyorsa, bu daha da anlamlı olur. Bargel sana, "Eğer bir şey bulursan beni ara" dedi mi?

- Evet.

- Belki de bulmanı istediği buydu.

- Belki. Ama sen, senin kuşkun yok mu?

Molke tereddüt etti.

- Yolunda gitmeyen bir şey var. Adamımın Kesser'in evinde bulduğu defterin sayfaları. Pieber'e göre o defterde belki de yirmi sayfa isim, birkaç sayfa da bir çeşit çizime benzer bazı şeyler varmış. Ama Pieber sadece iki sayfanın resmini çekecek kadar zaman bulabilmiş.

Barın ardındaki kız gelip sigara tablasını değiştirdi, masanın üzerini sildi. Kız uzaklaştıktan sonra Molke elini cebine soktu, bir zarf çıkardı. Masanın üzerinden Volkmann'a itti.

- Belki de fotoğraflara bir bakmalısın.

Volkmann zarfı açıp içindekileri çıkardı. Zarfın içinde, çizgili ve dar iki sayfanın fotoğrafları vardı. Sayfalardan birinde, hepsinin de yanlarında birer "X" işareti olan üç isim görülüyordu. İkinci sayfadaysa, bir binanın kaba planına benzer bir çizim vardı. Onun yanında da başka bir harita, ama bu kez haritada yön gösterilmiş, birkaç köyün adının da altı çizilmişti. Volkmann dikkatle bakınca çizimin üzerine yazılmış ve çevresi mürekkeple çizilmiş "KLOSTER" kelimesin okudu. Almancada manastır anlamına gelen sözcük. Volkmann adlara bir kez daha baktı.

"Horst Klee.

Jurgen Trautman.

Frederick Henkle."

Molke ye baktı.

- Bunların kim olduklarına dair bir fikrin?

- Hiç. Söylediğim gibi, bir sürü isim daha vardı. Adamım sadece üzerinde isim bulunan sayfalardan birinin resmini çekecek kadar zaman bulabilmiş.

- Ya harita?

- Bu sabah kontrol ettim.

- Ve?

- Oldukça kolay oldu. Münih'ten bir saat ötede, Salzburg'a giden ana otoyolun ötesinde, terk edilmiş bir manastır. Yıllardır kullanılmıyor. Aslında iyi durumda, ama kimse yok, kendin de gidip görebilirsin. Oraya nasıl gidileceğini göstermek için sana çok daha iyi bir harita buldum.

Molke iç cebinden bir zarf çıkardı.

Volkmann zarfı alırken sordu:

- Manastır kimlere alt, biliyor musun?

- Tarikat üyelerinin yirmi yıl kadar önce manastın terk etmelerinden sonra, Alman hükümetince satın alındı, ama pek kullanılmadı.

Molke omuzlarını silkti.

- Eğer Kesser hâlâ hükümet adına çalışıyorsa, belki de orayı düzenleyip kullanacaklardır. Onun için yerinde olsam, dikkatli davranırdım Joe. Bakanlığın özel projelerden sorumlu kişileri güvenlik konusunda çok duyarlı.

Volkmann tereddüt etti, sonra parmağıyla Kesser'in defterinin iki sayfasının resimlerine vurdu.

- Bunlar bende kalabilir mi, İvan?

- Bir şartla.

- Neymiş o şart?

- Eğer Landesamt bir gün gelip kapımı çalarsa, adamlarımın yaptıklarının resmen onaylandığını söylemeni istiyorum. Benim de senin için çalıştığımı.

- Orası kolay, İvan.

Molke elini cebine soktu, bir takım anahtar çıkardı.

- Kesser'in evinin anahtarları. Kalıptan yaptırdım. Eğer bu araştırmaya hâlâ devam etmeyi düşünüyorsan. Ama benden paso, Joe. Bundan sonrası, seninkilerin işi. Anahtarları da benden almadın.

Volkmann başını salladı, anahtarları cebine yerleştirdi. Molke kahvesini bitirdi, fincanı masanın üzerine bıraktı.

- Kâğıt üzerinde de bir şeyler bulundurmayı tercih ederim, Joe. Bakarsın, işe yarar.

- Anlıyorum. Ferguson'dan masraflarını karşılamasını isteyeceğim, ben de sana resmen yazacağım. Yardımların için teşekkürler, İvan.

- Bir şey daha var. Kızın fotoğrafı. Chaco'da bulduğun fotoğraf.

- Evet?

- Hani sana anlatmıştım, hükümetin Nazi duruşmaları için başvurduğu uzmana gittim.

Molke durakladı.

- Bir kadın varmış, tarihçi. Nazi döneminde uzmanlaşmış, hemen herkesi tanıyan birisi. [480] Belki de fotoğraf konusunda yardımcı olabilir ya da yardımcı olabilecek kişinin adını söyleyebilirmiş.

Molke omuz silkti:

- Bütün bulabildiğim bu kadar, Joe.

- Adı ne?

- Hanah Richter. Stuttgart Üniversitesi Tarih Fakültesi'ndeymiş. Ama bu dediğim yirmi yıl önce, o zaman da genç değilmiş, onun için artık emekli olduğundan eminim. Tabiî, eğer hâlâ hayattaysa.

- Tamam, bizimkilere söylerim, araştırırlar.

Volkmann yer altı parkına doğru giderken, izlenmediğinden emin olmak için her zamanki yöntemleri uyguladı. Sokaklar Noel kalabalığıyla doluydu, ama peşinden kimsenin gelmediğinden emindi, arabasının yanına varıp bindi. Bir sigara yaktı, birkaç dakika boyunca İvan'ın Kesser hakkında anlattıklarını düşündü. Anlatılanlardan hiçbirine bir anlam veremiyordu, hem de hiç; Lothar Kesser konusunda yanılıp yanılmadığını düşündü. Wolfgang Lubsch'un anlattıkları ve evde bulduğu iki fotoğraf - Kesser'in babası olduğuna karar verdiği üniformalı adam ile Kesser ve Winter'i bir arada gösteren resim - dışında, adamın bu işle ilgisi olduğunu belirtir çok az şey vardı. Üstelik bütün ipuçları da Kesser'in hâlâ Alman hükümeti adına araştırma işlerinde çalıştığını gösteriyordu. Sigarasını söndürüp yenisini yakarken, bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünüyordu. En iyi şeyin, elindeki bilgiler üzerinde çalışmak olduğuna karar verdi: Ted Birken'in verdiği, Nazi Partisi üye numaraları Schmeltz'inkine çok yakın olan iki isim, Otto Klagen ve Wilhelm Busch, bir de İvan Molke'nin Kesser'in defterinden verdiği çizim. Daha sonra nöbetçi görevliyi arayabilir, Kesser'in defterindeki üç isim hakkında bilgi almasını isteyeceği adamların Kesser'le birlikte çalışan araştırmacılar olabileceklerini düşündü, bunun doğru olması durumunda da Kesser konusunu unutması gerekecekti. Kafasını umutsuzluk ve şaşkınlıkla salladı, sigarasını söndürüp arabayı çalıştırdı ve otoparktan çıktı, B2 otoyoluna ve Münih'e gitmek için Friedberg'e saptı. Friedberg'de gördüğü ilk otelde durdu, lobideki telefona gitti.

Kuzey Ren Vestfalya Eyaleti telefon rehberinden, Klagen'ın Duesseldorf'ta yatmakta olduğu hastanenin telefon numarasını buldu. Telefona cevap veren kıza, Otto Klagen'ın bir akrabası olduğunu, yaşlı adamın hâlâ hastanede olup olmadığını öğrenmek için telefon ettiğini söyledi. Kız hasta kayıt defterine bakıp Otto Klagen'ın hâlâ hastanelerinde yatmakta olduğunu söyleyince de, Klagen'ın durumunu iyi bilen bir doktorla görüşmek istediğini söyledi. Bir kadın doktorla konuşmadan önce, yaklaşık on dakika kadar beklemesi gerekti. Kadına Otto Klagen'ın Bavyera'da oturan yeğeni olduğunu, amcasının sağlık durumunu öğrenmek için aradığını söyledi. Amcasını ziyaret edip onunla konuşup konuşamayacağını sordu.

- Size durumunu anlatmadılar mı?

- Maalesef. Uzunca bir süre yurtdışındaydım, hastalandığını yeni öğrendim.

Amcamın durumu kötü mü, doktor?

- Üzgünüm, Herr Klagen, ama amcanız bir beyin kanaması geçirdi, sağ yanı tamamıyla felçli, konuşması da anlaşılmıyor. Onu ziyaret ederseniz, sizinle en ufak bir iletişim kuramayacaktır, ama tabiî, gelip görmek isterseniz, engel olamayız.

- Sizce bir daha ne zaman konuşacaktır?

- Bütün bunlar tedaviye ve gelişmesine bağlı Herr Klagen, ama şu anki durumu çok parlak değil, iyileşmesi de çok yavaş. Onun yaşında birisi için... Korkarım... Anlıyorsunuz, değil mi?

Volkmann anladığını, amcasının sağlık durumunu öğrenmek için yeniden arayacağını söyledi. Kadına teşekkür ettikten sonra, telefonu kapattı. İkinci aradığı yer, kendi eviydi. Telefonu açan Erica'ya nerede olduğunu söyledi, Ted Birken'in ilettiği bilgileri, Klagen'la olanları anlattı, ama İvan Molke'yle ilgili bölümleri es geçti. Kızın iç çektiğini duydu: - Ya öteki adam, adı Busch olanı? dedi Erica.

- Buradan Dachau bir saat, yola devam edeceğim. Klagen'la olduğundan daha şanslı olacağımı umuyorum.

- Ne zaman döneceksin? [482]

- Busch'u bulup bulamayacağıma bağlı. Bulsam bile, bakarsın benimle konuşmayı reddeder. Ama herhalde yarın dönerim. Yalnız başına korkmazsın, değil mi?

- Orangerie'ye kadar uzun bir yürüyüş yapacağım. Sonra buraya dönüp şaraplarımı bitireceğim, televizyon seyredeceğim. Yapmamı istediğin bir şey var mı?

Volkmann gülümsedi.

- Yatağı sıcak tut. Dua et de Busch, Klagen'dan daha iyi durumda olsun. Görüşürüz.

Eli otoyolundan Obroth'a sapıp, Münih'ten kuzeye çıkan ara yoldan Dachau'ya girdiğinde, saat dörde geliyordu. Eski Bavyera kasabası, tepesinde Ortaçağ'dan kalma şatosuyla, bir tablo kadar güzel görünüyordu. Bir zamanlar adı dünyanın en korkunç toplama kamplarından biriyle özdeşleşmiş olan bu kasabanın Noel'de ışıl ışıl süslenmesi, istasyondaki dev Noel ağacı ile küçük parkın ışıklan Volkmann'a saçma, duyarsız geldi. Ted Birken'in adresini verdiği evi, savaş öncesinden kalma konutların bulunduğu bir sokakta, eski toplama kampına giden yolun köşesine on dakikalık mesafede buldu. Evin penceresinden bir Noel ağacı görünüyordu, ama Volkmann eve yaklaşıp kapıyı çalınca, kimse cevap vermedi.

Kapının önünde durmuş, bundan sonra yapacaklarını düşünürken, kaldırıma yanaşıp duran gri Volkswagen'den genç bir kadın indi. Yirmilerinin sonlarında gözüküyordu, elindeki alışveriş torbalarını kapıya taşımaya çalışırken, Volkmann yardımına geldi.

- *Danke schön*.

Genç kadın gülümseyerek elini çantasına soktu, anahtar aradı. Sonra gözlerini kaldırarak Volkmann'a dikti:

- Özür dilerim, dedi, ama daha önce tanışmamıştık, değil mi? Volkmann kadının parmağında yüzük olmadığını gördü.

- Wilhelm Busch diye birini arıyorum. Burada oturduğunu söylediler.

- Büyükbabamın arkadaşı mısınız?

- Hayır, daha önce hiç karşılaşmadık.

Volkmann kimliğini gösterdi, kız uzunca bir süre önündeki kimliğe bakakaldı. Sonra birden yüzü soldu.

- Polis misiniz? Büyükbabamın başı dertte falan değil, değil mi?

Volkmann gülümsedi:

- Emin olabilirsiniz, dedi, büyükbabanızla ilgili bir sorun değil. Kendisiyle konuşabilir miyim?

- Maalesef burada değil.

- Onu nerede bulabileceğimi söyler misiniz?

- Erkek arkadaşımla birlikte, bir akraba ziyareti için Salzburg'a gitti. Büyük halam son günlerde pek iyi değil de...

- Büyükbabanız ne zaman döner?

- Yarın. Belki de telefon ederseniz, daha iyi olur. Büyükbabama ne konuda aradığınızı söyleyebilir miyim?

- Özel bir konuda, Frau Busch. Bunu önce onunla konuşmayı tercih ederim.

Kadın omuz silkti.

- Pekâlâ, öyleyse, aradığınızı söylerim.

Sonra anahtarı çevirdi, kapıyı açıp içeri girdi. İstasyonun karşısındaki parkın yakınında küçük bir otel bulup bir oda tuttu. Beklemekten oldum olası hoşlanmamıştı, ama yapacak bir şeyi de yoktu. Yanında, her zaman bagajda bulundurduğu boş bir çanta dışında bir şey yoktu. Rathaus'un yakınında bir eczane gördü, atılabilir tıraş bıçaklarıyla bir kutu tıraş köpüğü aldı. Otele

dönerken de parke taşlı eski sokakta bulduğu bir dükkândan bir çift çorap, bir takım çamaşır ve bir gömlekle çıktı.

Odası istasyonun karşısındaki küçük parka bakıyordu, duş alıp tıraş olduktan sonra otelin barına indi, bir bira ısmarladı. Sokağın öbür ucundaki restoranda akşam yemeği yedi, sonra Busch'un evine kadar gidip ihtiyarın söylenenden önce dönüp dönmediğine bakmaya karar verdi. Sokağa girdiğinde, kapının önünde sadece beyaz Volkswagen'in durduğunu, alt katın ışığında Noel ağacının yanıp söndüğünü gördü.

Sokağın sonundan sola döndü, kente girerken de kampa giden yolu gördü. Arabasını otelin arkasındaki parka bıraktı, odasına çıkınca da Strasbourg'daki nöbetçi görevliyi aradı. [484]

Telefona gelen, Delon adlı genç bir Fransız'dı. Volkmann üç isimlik bir listenin kontrol edilmesini istediğini söyledi. Kesser'in defterindeki isimleri tekrarladı, nasıl yazıldıklarını anlattı.

- Adres ve tarif var mı?

- Hayır, Andre.

- Bu, işleri pek kolaylaştırmayacak. Aradığın ne, Joseph? Özel bir şey var mı?

- Dosyalarımızda bu isimlerden herhangi birine rastlayıp rastlamadığını, üçünün arasında da bir ilişki olup olmadığını öğrenmek istiyorum.

- Hangi alanda? Ağır suç?

- Bilmiyorum, Andre. Onun için burasını açık bırak. Ama en önemlisi, aralarında bir bağlantı olup olmadığı.

Genç Fransız iç çekti.

- Eğer aralarında bir bağlantı arıyorsan, önce isimleri araştırmamız gerekecek. Bu da zaman alır.

- Bunun farkındayım, ama işin öncelikli olduğunu unutma. Bizim bilgisayardan bir şey çıkaramazsan. Alman Masası'ndan yardım iste. Aslında, isimlere bakınca, bunun onların alanına girdiği de belli ya. Bir ihtimale göre de her üçü Alman hükümetinin resmî araştırma görevlisi çıkabilir. Alman Masası sana dosyaların gizli olduğunu söylerse, sakın ısrar etme, bir açıklamada da bulunma. Bir bak bakalım, neler bulacaksın?

Fransız görevliye, İvan Molke'nin bahsettiği Hanah Richter'in adını da verdi, kadın hakkında bildiklerini anlattı ve Delon'dan kadının yerini belirlemesini istedi.

- Tamam. Bu kadarı bu gecemi alır. Seni nerede bulacağım?

- Eğer büroda değilsem, evime bir mesaj bırak. Eğer telefona bir kız cevap verirse, sadece aradığını söyle, yeter.

- Bir kız mı? Neye benzediğini söylemeyecek misin?

- Güzel, çok güzel, Andre. Kendine iyi bak.

Huzursuzluğunun farkındaydı, biraz hava almak için kentte yürüyüş yaptı. Eski şato sarı ışıklarla aydınlanmıştı. Volkmann buradan geçen habersiz bir ziyaretçiye, kentin geçmişini, yakındaki toplama kampını, bir süre orada yaşanan vahşet ve katliamı hatırlatacak hiçbir işaret bulunmadığını düşündü. Almanya'daki bir sürü benzeri gibi, Noel'den önceki günlerde tavernaları, barları dolduran iyi niyetli gençleriyle herhangi küçük bir kent. Kalabalık barların önünden geçerken gençlere baktı, kaba, yüksek, güvenli seslerini duydu. Otele geri döndüğünde gece yarısı olmuştu. Gece görevlisinden bir içki istedi, viskisini yudumlayarak uykusunun gelmesini bekledi. Karanlıkta, yatağında yatarken, boşalan barlardan sokağa taşan gürültüleri duydu. Sesler penceresine kadar yükseliyor, insanlardan bazıları ancak Almanların bağırabileceği gibi bağırıyordu. Sesler kısa bir süre sonra azalıp kayboldu, sokağın öteki tarafındaki istasyondan bir tren geçti.

Kırk birinci kısım

Ertesi sabah sekizde uyandı, kahvaltıdan sonra hesabını ödeyip otelden ayrıldı, Yeniden Wilhelm Busch'un evinin önünden geçti.

İhtiyar adamın bu kadar erken dönmeyeceğinden emindi, ama yine de gidip bir bakmak istemişti. Beyaz Volkswagen kapının önünde değildi, kapıyı çaldığında da cevap veren olmadı. Kente dönüp neredeyse bir saat boyunca sokakları arşınladı. içindeki huzursuzluk duygusu giderek büyüyordu. istasyon dışındaki parkta, Frankfurter Zeitung okuyarak can sıkıcı bir saat geçirdi. Yirmi dört saat içinde kar yağacağı bildiriliyordu, Busch'un öğleden sonraya kadar dönmemesi durumunda, kar yağmadan önce Salzburg yolundaki eski manastıra gitmeye, sonra tekrar Dachau'ya dönmeye karar verdi. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu, rahatsızlığı iyice artmıştı. Arabasına doğru yürüdü, kentin ucundaki tepeyi tırmandı, öteki taraftan inip Amper Nehri'nin üzerinden geçtiğinde, Niebelungenstrasse işaretini gördü.

Beş dakika kadar sonra kampın kapışma vardığında, turist otobüslerine ayrılmış otoparkın bomboş olduğunu gördü. Ford'u yeni girişin önüne park edip kapıya yürüdü. Görünürde tren rayı yoktu, ama kampın çevresini kuşatan çukur, yer yer çalılıklar ve dallarla kaplı olmasına rağmen hâlâ belliydi, çukurun kenarındaki nöbetçi kulelerini gördü. [486]

Kapı açıktı, ama tellerin üzerine asılmış bir yazı kampın ziyaretçilere kapatıldığını belirtiyordu. İçeride inşaat malzemesi yüklü bir kamyonun durduğunu gördü, ortalıkta kimse olmadığı için kampa girmeye karar verdi.

Kamp savaş sırasındaki durumundan farklı değildi, belki biraz temizlenmiş, güzelleştirilmişti, o kadar. U biçimindeki Blockhaus ya da idare ve depo binası olarak kullanılan bina şimdi artık müze ve sinema olarak görev yapıyordu. Sağ taraftaysa, SS'ler tarafından tecrit edilmiş, en tehlikeli tutukluların kapatıldığı hücreler vardı.

Kampın çevresi hâlâ beton duvarlar ve dikenli tellerle de çevrilmiş olsa, bir zamanlar tutuklu barakalarının olduğu yerde şimdi sonradan yapılmış ve kamp tutuklularının yaşadıkları hayatı göstermek için kullanılan iki ahşap kulübe vardı. Blockhaus'un karşısında da, tutukluların her sabah toplandıkları İçtima Alanı ya da Appellplatz görünüyordu. Meydandan dik bir açıyla çıkan Lagerstrasse'nin iki yanı da bir zamanlar baraka doluydu. Üzerinde hâlâ "*Arbeit Macht Frei*"[1] yazılı levhanın asılı olduğu esas giriş kapısı solda, Dachau'ya girişi denetleyen nöbetçi kulübesinin karşısındaydı. [[1] Almanca "Çalışmak özgür kılar, (ç.n.)] Volkmann eski fırının olduğu yerde, uzaktaki ağaçların arasından yükselen kırmızı tuğla bacayı gördü. Blockhaus'un

solundaki modern kanadın duvarındaki levhada "*Verwaltungsgebäude*", Yönetim Binası, yazılıydı. Volkmann kapıyı açtı, kendini geniş ve boş bir büroda buldu. Duvarda kitap dolu madenî raflar, rafların üzerinde de, "Başvuru Kitaplığı" yazılı bir levha vardı; daha ilerideki kapımın üzerinde de "Müze" yazılıydı. Kapıyı açtı. Blockhaus müzesi uzun ve genişti. Birisi tepedeki lambaları açık unutmuştu, kalın duvarlarda ikişer metre arayla açılmış pencerelerden soluk bir kış ışığı giriyor, havadaki toz parçacıklarını aydınlatıyordu. Tavandan sarkan büyütülmüş fotoğrafların yanı sıra, cam vitrinlerin içleri de doluydu. Birinde tepeleme yığılmış gözlükler, ötekinde, koluna "Altı Köşeli Yıldız" dikilmiş, yıpranmış bir tutuklu üniforması. Uzun salonun ortasında, kampta uygulanan işkencelerin acı bir anısı duruyordu: SS nöbetçilerinin kullandığı, tahtadan yapılmış kırbaç kütüğü.

Soldaki duvarda bir dizi fotoğraf asılıydı: kamptaki deneylerin kurbanları, ceset dolu bir hayvan vagonu, dışarıya, güneşin altına atılmış, bir zamanlar erkek, kadın, çocuk olan et tepecikleri. Resimlerden birinde, gözleri korkuyla açılmış genç ve çok zayıf ölü bir kadın, kucağında çöp bacaklı ölü kızıyla duvara dayanmış, elleri kalçasında bir SS subayı da sırıtarak cesetlere bakıyor. Buraya neden geldiğini bilmiyordu; uzunca bir süre, acımasızlık ve işkenceden midesi bulanana kadar fotoğraflara baktı. Arkasında bir ses duyunca, Volkmann döndü. Kapının eşiğinde, elinde bir deste kâğıtla, bir kadın duruyordu. Volkmann kadının yönetim binasında çalışanlardan biri olduğunu, burada bulunmasına da şaşırdığını düşündü.

- İnşaat onarım ekibiyle mi geldiniz?

Volkmann başını sallayınca:

- Kamp şu anda ziyarete kapalı, dedi kadın. Dışarıda, kapıdaki işareti görmediniz mi?

Kadının yanından geçti, bir şey söylemeden dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra arabasını parktan çıkardığında, kafası babasıyla o denli meşguldü ki, yüz metre kadar gerisinde hareket eden yeşil Volkswagen'i görmedi. Busch'un evinin önünden geçtiğinde, kaldırımın kenarına park etmiş bir araba görmemesine rağmen, şansını denemeye karar verdi. Kapıyı ikinci kez çaldığında, buzlu camın ardından bir gölge gördü, sonra yaşlı bir adam kapıyı açtı. Oldukça yaşlı olduğu açıkça görünmesine rağmen, iri yan ve yapılıydı, yüzü de güneşten yanmış gibi koyuydu. Koyu renkli, kalın camlı gözlükler takmış, kalın bir hırka giymişti, uzun beyaz saçları da kırışık yüzünden geriye taranmıştı. Gözlerini Volkmann'a dikti.

- Evet? Ses keskin ve saldırgandı, Volkmann yakından bakınca, adamın cildindeki koyuluğun güneş yanığı değil, kötü sağlığın kirli sarısı olduğunu anladı. [488]

- Herr Walter Busch?

- Evet, ben Walter Busch'um. Ne istiyorsunuz?

- Herr Busch, acaba sizinle bir iki şey konuşabilir miyim?

- Ne konuda? Hem siz kimsiniz?

Volkmann kimliğini çıkardı. Yaşlı adam kırışık sarı elini uzatıp kartı aldı, uzunca bir süre inceledikten sonra Volkmann'a baktı.

- Dün gelen adam olmalısınız. Torunum anlattı. Ne istiyorsunuz?

Kimlik kartını Volkmann'a iade eden adamın sesinde meydan okuma vardı.

- Bana yardım edebileceğinizi ummuştum, Herr Busch Size bir iki soru sormak istiyordum da.

- Ne konuda sorular?

- İçeride konuşabilir miyiz?

Busch cevap vermek için ağzını açtığında, bir öksü nöbetine yakalandı. Cebinden çıkardığı mendilini ağzına kapadı. Volkmann ihtiyarın ıslık ıslık solumasını duy Busch öksürüğünü yatıştırdıktan sonra mendiliyle ağ sildi, kabaca:

- İçeri girseniz iyi olur, dedi.

Yaşlı adam Volkmann'ı hole doğru götürdü. Hole girer girmez, Busch yeni bir öksürük krizine yakalandı. Yine mendilini çıkardı, sağdaki bir kapıyı gösterdi:

- Orada, serada bekleyin, dedi sertçe.

İhtiyar yanından ayrılıp başka bir kapıdan çıkarken Volkmann söyleneni yaptı Girdiği oturma odası uzun ve genişti, odanın karşı tarafındaki iki basamak da seranın bir bölümünü oluşturan çak odaya iniyordu. Camlarından kuvvetli kış güneşini alan oda çok sıcaktı. Çevredeki bambu mobilyalar, renkli mineli ler rahat görünüyordu. Seradaki yarı açık bir kapıdan bahçeye geçiliyordu, çimenlerin ortasına da bir piknik masanın çevresine yerleştirilmiş rahat görünüşlü dört büyük koltuk yerleştirilmişti. Bahçenin öteki ucundaki sundurman altında da sebze kasaları ve meyve ağaçları vardı. Duvarlardan Busch'un geniş ailesine ait olduğunu sandığı fotoğraflar sarkıyordu. Volkmann onların arasında Busch'u üniformalı gösteren siyah beyaz bir resim gördü. Bambu koltuklardan birine oturdu. Busch biraz sonra döndü. Yaşına bakılırsa, ayaklarının üzerinde duruyordu ve hâlâ oldukça hareketliydi, ama Volkmann'ın karşısına oturup ona baktığında, elini göğsünün üzerine bastırmak zorunda kaldı.

- Yaşlılığın ve çok sigara içmenin sonuçları, Herr Volkmann. İlaçlar ancak bir

süre işe yarıyor. Pekâlâ, nedir konu?

Adamın sesinde hâlâ Volkmann'ı sinirlendiren, adamın emir vermeye alışık olduğunu gösteren o kabalık, o saldırganlık vardı. Kamp müzesinde gördüğü resimler hâlâ belleğinde capcanlı, tazeydi. Busch'un üniformalı fotoğrafına baktığında içini bir öfkenin kapladığını hissetti. Busch'a dönüp ciddi bir sesle sordu: - DSE hakkında bilginiz var mı, Herr Busch?

- Duyduğum kadarıyla.

- Savaştan sonra Gehlen örgütünde çalıştınız. Haberalma subayı olarak.

- Bu doğru. Ama bütün bunların ne ilgisi...

- Savaş sırasında da Abwehr'de subaydınız...

Busch'un ıslak mavi gözleri birden canlandı.

- Bütün bunlar uzun yıllar önceydi. Artık bana geliş nedeninizi anlatsanız?

- Üzerinde çalıştığım bir konu var da... Belki yardımcı olabilirsiniz, diye düşündüm.

Busch tereddüt etti. Sesi biraz da olsa yumuşamıştı. Belli belirsiz gülümsedi:

- Herr Volkmann, dedi, haberalma görevinden çok uzun yıllar önce ayrıldım. Artık bu konularla hiç ilgim yok, dolaylı yoldan da yok. Onun için, size nasıl yardım edebileceğimi anlamıyorum.

Volkmann Hernandez'in öldürülmesini, gazetecinin üzerinde çalıştığı konuyu anlattı. Busch'a Chaco'daki evden ve evin sahibinden söz ettiğinde, yaşlı adamın yüzündeki kararsızlığı görüp ekledi.

- Herr Busch, evin sahibi Nazi Partisi'ne 1927 yılında, Münih'te üye oldu. Parti numarası altı sekiz dokuz altı dört. Sizinkinden on iki numara önce. Busch'un yüzündeki ifade, şaşkınlıktan anlayışa dönüştü. Yaşlı adam: [490]

- Anlıyorum, dedi.

Uzunca bir süre uzaklara daldı, sonra Volkmann'a dönüp sordu:

- Beni nasıl buldunuz, Herr Volkmann?

- Berlin Bilgi Merkezi'ni hiç duymuş muydunuz?

- Tabiî.

- Nazi Parti kayıtlarından bulduğum isimleri emeklilik aylığına hak kazanmak için başvurduğunuz WASt'la karşılaştırıp son adresleri buldum. Adını belirttiğim adamınkine yakın parti üyelik numarası taşıyan ve hâlâ Almanya'da yaşayan sadece iki kişi var. Siz de onlardan birisiniz.

Volkmann Otto Klagen'dan bahsedince, Busch bir şey söylemeden başını salladı. Yaşlı adam bir süre dışarıya, bahçeye baktı. Seradaki sıcak dayanılmaz ölçüde artmıştı, Busch oturduğu koltukta rahatsızca kımıldandı.

- Paraguay'daki adamın öldüğünü söylediniz. Anlamadığım bir şey var. Onun öldürülen gazeteciyle ne ilgisi olabilir?

- Aslında, hiç yok gibi görünüyor Herr Busch, ama fotoğrafı bulduğumuz arazinin ve evin ilk sahibiydi, üstelik geçmişi de karanlık. O evde onunla ilgisi olan biri yaşamış ve bir şekilde cinayete karışmış olabilir. Numarası sizinkine yakın olan bu adam hakkında ne kadar çok bilgi toplarsak, işimiz o denli kolaylaşır. Sizin anlatacaklarınız, soruşturmadaki bazı delikleri tıkayabilir.

Volkmann durakladı:

- Bu adamın Paraguay'da yaşamasına rağmen, hem savaştan önce hem de savaş sırasında Almanya'dan önemli miktarda para aldığını da öğrendim. Neden, bilmiyorum. Sizin parti numaranız onunkine çok yakındı. Onu hatırlayabileceğiniz!, konuyu hiç olmazsa biraz aydınlatabileceğinizi ummuştum.

Volkmann yeniden duraklayıp Busch'a baktı.

- Pek inanılır gibi değil Herr Busch, ama siz elimdeki tek bağsınız.

Busch belli belirsiz gülümseyip başını salladı.

- Herr Volkmann, uzun, çok uzun zaman önce geçen olaylardan söz ediyoruz.

- Bunun farkındayım. Sizden tek istediğim fotoğrafa bakmanız, bana adamı tanıyıp tanımadığınızı söylemeniz.

Busch cevap verme fırsatı bulamadan cüzdanından Erhard Schmeltz'in fotoğrafını çıkarıp uzattı. İhtiyar adam iç çekti, sonra fotoğrafı usulca aldı. Önce fotoğrafa. Sonra Volkmann'a bakıp başını salladı.

- Yüzü... özür dilerim, hatırlayamıyorum. Üstelik gözlerim de artık eskisi gibi değil. Zamanınızı harcadığım için üzgünüm.

Volkmann'a fotoğrafı iade edecekmiş gibi baktı.

- Adam, dedi, adamın adı ne?

- Erhard Schmeltz. Hamburglu. Ama dediğim gibi, partiye Münih'te başvurdu.

Yaşlı adamın sulanmış gözlerinde bir hareket oldu, elindeki fotoğrafa bir daha baktı. Sonunda başını kaldırdığında, Volkmann adamın yüzündeki inanmaz ifadeyi gördü. Usulca sordu:

- Tanıyor muydunuz?

Busch ağır ağır cevap verdi:

- Evet, tanıyordum.

- Emin misiniz? Busch'un sarı cildi soldu.

- Onunla birçok kez karşılaştık. Bir an durakladı:

- Adı da... evet, hatırladım, Erhard Schmeltz, Hamburg'dan.

- Bana ondan söz eder misiniz? dedi Volkmann.

Busch tereddüt etti, sonra dışarıya, bahçeye baktı, birden çok rahatsız olmuş gibiydi. Volkmann'a döndüğünde, sesi yumuşaktı.

- Bahçeye çıkmamızın bir sakıncası var mı, Herr Volkmann?.. Bu sıcak... Biraz hava almak istiyorum.

Volkmann başıyla onaylayınca, yaşlı adam titrek bacaklarının üzerine kalktı, öne düşüp kapıya gitti. Piknik masasının çevresindeki tahta koltuklara oturdular. Busch hâlâ elinde tuttuğu Erhard Schmeltz fotoğrafına bakıyordu. Sesi titrekti, başını kaldırdığında Volkmann'a değil, çimenlerin dibindeki dökük yapraklı meyve ağaçlarına baktı.

- Erhard Schmeltz, Hamburglu. Herr Volkmann, onu tanırdım. [493]

- Onun hakkında ne söyleyebilirsiniz?

- Ne söylememi istiyorsunuz?

- Nasıl bir adam olduğunu, onunla nasıl tanıştığınızı. Söyleyeceğiniz her şey işime yarayabilir.

Busch hâlâ bir düşteymiş gibi baktı.

- Babamı tanırdı. Erhard Schmeltz'le ilk o nedenle tanıştım. Birinci Dünya Savaşı'nda bulunmuştu, yani benden oldukça büyüktü. Bir ara babamla birlikte çalıştılar. Schmeltz'in nasıl biri olduğuna gelince; fizik olarak, iri yan biriydi. Sert ve güvenilir. Ama bir köylüydü, entelektüel değil. Emir vermekten çok, emir almaya alışkın biri.

- Onunla nasıl tanıştınız?

Busch tereddüt etti.

- 1927 kışıydı, partiye katılmamdan hemen önce. O günlerde Nazi hareketi gelişiyordu. Almanya savaştan çıktığında, elinde hiçbir şeyi kalmamıştı.

Busch Volkmann'a baktı.

- İnsanlar şimdi durumun kötü olduğunu söylüyorlar,] ama o günler çok daha beterdi, inanın. Bir somun ekmek almak için banknotla dolu bir el arabasıyla fırına giden bir adamı görmenin nasıl bir duygu olduğunu düşünebilir misiniz, Herr Volkmann? Çılgınlık. Ama yirmili yıllar böyleydi işte. Her gün ayaklanmalar, protesto yürüyüşleri olurdu, sokaklarda silahlı çeteler dolaşırdı. Almanya tam bir kargaşanın (!) içindeydi. Kimse doğru dürüst bir iş bulamıyordu. Üniversite profesörlerinin sokak köşelerinde kibrit sattığını görünce, insanlar her şeyin bir daha gelmemek üzere kaybolduğunu (?) anladılar.

Busch gözlüklerini çıkardı, gözlerini sildi.

- Babam da, Schmeltz gibi Birinci Dünya Savaşı'na katılmıştı Savaştan döndüğünde, düşük ücretli ağır işler dışında yapacak bir şey bulamamıştı. Bir yurttan diğerine taşındık, aileye yetecek kadar ekmek bile bulamadan sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk. Sonra, Naziler geldi. Bize refah vaat ettiler. İş vaat ettiler. Almanya'yı yeniden güçlü kılacaklarını söylediler. Boğulmakta olan insan en küçük saman sapına bile sarılır, Almanlar da boğuluyorlardı işte. Bunun bir karşılığı vardı elbette, ama karşılık çok sonraları ortaya çıktı. [494]

Busch gözlerini ovuşturmayı kesip Volkmann'a baktı.

- Bütün bunların Erhard Schmeltz'le ne ilgisi var, diyebilirsiniz. Yok. Sadece olayların perde arkasını, nasıl tanıştığımızı anlamanızı istedim.

- Bana onu anlatın, dedi Volkmann sakince.

- Schmeltz Münih'te, babamla aynı fabrikada çalışıyordu. 1927 kışının başlarında bir gün fabrika kapandı. O akşam babam ve iş arkadaşları kederlerini boğmak için içmeye gittiler, sonra babam arkadaşlarından bazılarını ailesiyle tanıştırmak için eve getirdi.

Busch sustu.

- Babam ile arkadaşları sarhoş ve umutsuzdu. Gelenlerden biri de Erhard Schmeltz'di. Mutfaktaki masanın çevresine oturup çorba içtiler, ekmek yediler. Almanya'nın umutsuzluğundan söz ettiler. Ben de onların yarımdaydım. Hatırlıyorum, Schmeltz fazla konuşmadı. Bir fabrikada ustabaşı olarak çalışmıştı. Çalışkan ve güvenilir biri. İşini kaybetmek onu yıkmıştı. Masadayken, Nazi konusunu açtı Masadakilerin çoğu komünist ya da Sosyalist Parti taraftarıydı. Babamınsa siyasi bir görüşü yoktu. Ama Schmeltz Nazileri destekleyeceğini, partiye üye olacağını söyledi. Nazilerin Almanya'nın tek umudu olduğunu söyledi, babam ile arkadaşlarının da öyle yapmalarını önerdi. Ötekiler reddedince, Schmeltz benim aklımı çelmeye çalıştı. Ben daha gençtim, Schmeltz'in heyecanına kapılmıştım. Bir de, beni etkileyen Schmeltz'in Hitler'i tanıdığını, Birinci Dünya Savaşı'nda o ve diğer Nazi ileri gelenleriyle omuz omuza savaştığını söylemesi oldu. Bir hafta sonra üyelik için başvurdum ve

kabul edildim.

- Schmeltz'le sık mı buluşuyordunuz?

Busch başını salladı.

- O geceden sonra, Erhard Schmeltz'i yaklaşık bir yıl görmedim. Partiye katılırken Schmeltz'in desteği ya da tavsiyesi olmadı. Onunla yakın arkadaş falan değildik; o benden çok daha büyüktü, ama zamanla onu daha yakından tanıdım.

- Nazi ileri gelenlerini tanıdığını anlattığını söylediniz. Kimi tanıyordu?

Busch bir an durakladı, çıplak meyve ağaçlarına baktı.

- Himmler, Göring, Bormann. Hitler'le de eski bir arkadaşlıkları vardı. Aynı birlikte askerlik yapmışlar. Çok sonraları, Nazi Partisi'ne üyeliğini Heinrich Himmler'in de desteklediğini öğrendim. Ama bütün bildiğim bunlar. O geceden sonra, Schmeltz'in dostluklarından söz ettiğini duymadım. Aslında çok içine dönük biriydi. Ama tanışıklıktan ona Parti'de belirli bir statü sağladı tabiî.

- Schmeltz'in partideki görevi neydi?

Busch omuz silkti.

- Önemli bir görevi yoktu. Sade bir parti üyesiydi, o kadar. Seçimlerde yardım etti, korumalık yaptı. Onu çok kere parti toplantılarında ya da Münih birahanelerinde kodaman Nazilerle birlikte gördüm. Özellikle de Bormann ve Himmler'le. Ama Schmeltz tepeye tırmanacak insanlardan değildi. Basit bir köylü ailesinden geliyordu. Weimar buhranı nedeniyle iflasa sürüklenene kadar çiftçilik yapmış, daha sonra ablasıyla birlikte güneye, Münih'e gelmişti. Beyninden çok kaslarıyla tanınırdı, ama sadık ve güvenilir bir parti üyesiydi.

- Schmeltz üniforma giyiyor muydu?

Busch başıyla onayladı:

- Evet, üniforma giyiyordu. Siyah binici çizmeleri, kep ve kahverengi gömlek. Standart SA üniforması.

- Schmeltz'in Güney Amerika'ya göç ettiğini biliyor muydunuz, Herr Busch?

- Hayır, Güney Amerika'ya gittiğinden haberim yoktu. Bunu anlatarak eski bir sırrı da çözdünüz.

- Nasıl?

- 1931 yılında, Erhard Schmeltz kayboldu. Kimse, nereye gittiğini bilmiyordu. Ama dediğiniz gibiyse, nereye gittiğini artık biliyorum demektir.

Volkmann durakladı, önce bahçeye, sonra da karşısındaki yaşlı adama baktı.

- Schmeltz'in neden Paraguay'a gittiği konusunda bir bilginiz var mı? Eğer dediğiniz gibi sadık bir parti üyesiyse, Almanya'yı neden terk etti?

Busch Volkmann'a gururla baktı.

- Bu neden bu kadar önemli olsun ki, Herr Volkmann Bütün bu dedikleriniz altmış yıl önce oldu. Yaşadığımız zaman için ne önemi olabilir?

- Ne olduğunu tam açıklayamam, ama bir ilgisi biliyorum. Schmeltz'in neden Paraguay'a gittiğini biliyor musunuz, Herr Busch? Busch durakladı, sonra başını yavaşça salladı.

- Hayır. Bilmiyorum. Ama o kaybolduktan sonra söylentiler çıktığını hatırlıyorum.

- Ne söylentisi?

- Parti yöneticilerinden birinin yoluna çıktığı, bu nedenle de öldürüldüğü.

Busch omuz silkti.

- Ama o dönemde o kadar çok söylenti çıkıyordu ki. Ona bir görev verildiği. Birisini kızdırdığı için, ülkeyi terk etmek zorunda kaldığı. Bunlardan hangisi doğru, bilmiyorum. Tek bildiğim, bir gün buradaydı, ertesi gün kaybolmuştu. O dönemde partide o kadar çok şey oluyordu ki, Schmeltz gibi biri hemen unutuluverdi. Busch tereddüt etti.

- Bir de... bir kadın fotoğrafı mı var demiştiniz?

- Evet.

- Görebilir miyim?

Volkmann cebindeki fotoğrafı çıkarıp uzattı. Busch gözlerini kıstı, elindeki resme baktı.

- Bu kadını daha önce hiç görmüş müydünüz, Herr Busch? diye sordu Volkmann.

Yaşlı adam bakışlarını kaldırdı.

- Herr Volkmann, benim yaşımda, yüzleri hatırlamak zordur. Bu kız herhangi biri olabilir. Gözlerim de... artık eskisi gibi değil, maalesef. Bu kadının adını biliyor musunuz?

Volkmann başını salladı.

- Hayır. Fotoğrafın aslının arkasında bir tarih vardı sadece. Temmuz 1931.

- Hepsi bu mu?

- Evet, hepsi bu.

Busch bir kez daha elindeki resme dikkatle baktı, sonra başını salladı.

- Bu kız... maalesef tanıdık biri değil.

- Erhard Schmeltz'in bir yakını olabilir mi?

- Belki. Mümkün. Belki de ablasıdır, diye düşündüm. Onu birkaç kez görmüştüm, ama bu o değil.

- Ya karısı ya da kız arkadaşı? [498]

Busch başını kararlılıkla sallayarak gülümsedi.

- Hayır, kesinlikle hayır. Olamaz. Schmeltz'in kadınlarla pek ilgisi yoktu. Çevrede bir kadın olduğunda kendini huzursuz hisseden dev köylülerden biriydi.

Busch durakladı. Bir ara bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra fikrini değiştirdi. Sonra, Volkmann fotoğrafı cebine yerleştirirken:

- Bana her şeyi arılatmadınız, değil mi, Herr Volkmann? dedi Busch.

Hava kararmaya başlamış, güneş bulutların ardına çekilmişti. Rüzgâr bahçenin ucundaki kuru yaprakları hışırdatmaya başladığında, hava belirgin biçimde soğumuştu.

Volkmann cevap verdi.

- Erhard Schmeltz kasım 1931'de Paraguay'a göç etti. Asuncion'daki kayıtlara göre yanında karısı İnge, bir de Karl adlı oğlu vardı. Ayrıca, Schmeltz'in cebinde beş bin dolar bulunuyordu. Ondan sonra, her altı ayda bir, beş bin dolarlık havaleler gelmeye başladı. Başlangıçta para özel yollardan gönderiliyordu. Ama Naziler iktidara geldikten sonra, Reichsbank aracılığıyla gizli olarak gönderilmeye başlandı, Schmeltz 1943 yılında Asuncion'da öldüğü güne kadar da sürdü. Sonra da karısı, 1945 şubat ayma kadar parayı almaya devam etti. Ondan sonra paranın ardı arkası kesildi.

Volkmann durdu.

- Benim öğrenmek istediğim, Herr Busch, Schmeltz'e bu paranın neden gönderildiği. Üzerinde çalıştığım dosyayla bir ilgisi olabilir; olmayabilir de, ama bunu öğrenmem gerek. Bu da bulmacanın bir parçası. Azalan aydınlıkta bile, yaşlı adamın yüzünün solduğu, Volkmann'a bakmaya devam ettiği görülüyordu. Konuşmak için ağzını açtı, sonra yeniden kapadı.

- Bir şey mi söyleyecektiniz? diye sordu Volkmann.

Busch usulca başını salladı:

- Hayır.

- Söylediklerimin içinde bir şeye şaşırdınız sanki.

Busch bir süre cevap vermedi, sonra,

- Şu ana kadar Erhard Schmeltz hakkında söyledi" her şey beni şaşırttı.

Busch uzaklara, kararan havaya baktı, sonra Volkmann'a döndü. Yüzü hâlâ kireç gibiydi. [499]

- Schmeltz'e parayı Almanya'dan kimin gönderdiğini biliyor musunuz?

- En ufak bir fikrim yok. Ama yetkili birisi olduğu kesin. İşe Reichsbank karıştığına göre, yetkili biri olduğu kesin.

- Size bir soru sorabilir miyim, Herr Volkmann?

- Tabiî.

- O para sizce neden gönderildi? Volkmann başını salladı.

- Bilmiyorum. Busch'a baktı,

- Erhard Schmeltz'in bu kadar önemli paralar almasına siz de şaşırdınız, değil mi?

- Elbette. Varlıklı biri değildi. Hiç olmazsa, ben tanıdığım dönemde, değildi. Bu kadar büyük meblağlar almasının nedenini anlayamıyorum.

- Schmeltz'in birisi adına aracılık yapmış olması, parayı gizlice bir yere yatırması mümkün mü? Partinin ileri gelenlerinden biri adına?

Busch bir an düşündü, sonra omuzlarını silkti.

- Mümkün. Savaştan sonra Gehlen örgütü için çakşırken, buna benzer bilgiler gün ışığına çıkmıştı. Dışarıda yaşayan Almanlar, Nazilere gizli banka hesapları konusunda yardım ettiler. Ama bu dediğim genellikle savaşın sonuna doğru, yenilginin kaçınılmaz olduğu anlaşılınca gerçekleşti. Daha önce değil. Üstelik bu hesapların büyük çoğunluğu da İsviçre'deydi.

- Erhard Schmeltz'in adının bu konuda geçtiğini hiç duydunuz mu?

- Hayır, Herr Volkmann, duymadım. Volkmann ihtiyara baktı. Onu rahatsız eden bir şey olduğundan emindi, ama adam kaşlarını çattı, konuşmadı. Sonunda:

- Son bir soru, Herr Busch, dedi Volkmann.

Busch dalgın gözlerini ona çevirince, sordu.

- Siz Abwehr adına haberalma subayı olarak çakşırken, Leibstandarte SS Tümeni'nden subaylar tanır mıydınız?

- Bazılarını, tabiî.

- Heinrich Reimer ya da Lothar Kesser isimleri size bir anlam ifade ediyor mu? [500]

- Leibstandarte subayları mıydı bu saydıklarınız?

- İkisi de. Birincisi 1944'te binbaşıydı. İkincisi de general.

Busch bir an düşündü.

- Heinrich Reimer adı tanıdık gelmiyor. O adda bir Leibstandarte subayı hatırlamıyorum. Ama Lothar Kesser, böyle bir isim duydum galiba. Ama öylesine. Öyle biriyle tanıştığımı sanmıyorum.

- Brandenburg Vasiyetnamesi diye bir şey duydunuz mu?

Busch'un kırışık yüzü birden Volkmann'a döndü.

- Bunun konuştuklarımızla bir ilgisi var mı?

- Bir konuşmada geçti, diyelim. Neden, daha önce hiç duymuş muydunuz?

- Tabiî, duydum.

- Neydi, söyler misiniz?

- Sadece eski bir Nazi propagandası, Herr Volkmann.

- Ne demek istiyorsunuz?

- Şubat 1945'te, savaşın sona ermesinden iki ay kadar önce, Brandenburg Kapısı yakınındaki Reich kançılaryasında, Hitler'in sığınağında bir toplantı yapıldığı söylenir. Aslında çok gizli olması gereken bir toplantıydı, ama sonraları Abwehr'de bu toplantıdan söz edildiğini duyduk. Toplantıya Hitler'e en sadık SS'lerin de katıldığı anlatılır. Çoğunlukla Leibstandarte SS, yani özel korumaları. En fazla güvenebileceği insanlar. Onlar bile artık yenilginin kaçınılmaz olduğuna inanmışlardı, yine de kimse bunu açıkça kabul etmeye cesaret edemiyordu. Onun yerine, savaşı sürdürmek için yeniden yapılanmak gereğinden söz ediyorlardı. Vasiyetname Himmler'in önerdiği, Hitler'in de onayladığı bir miras belgesiydi.

- Nasıl bir miras?

- Herr Volkmann, bu tam bir propaganda saçmasıydı inanın bana.

- Siz yine de anlatın.

- Reich'ın yenilgiye uğraması durumunda, Reichsbank ve SS'lerin elindeki altın ve para, ya Güney Amerika'ya kaçırılacak ya da Almanya'da belli yerlerde gizlenecekti. Onların (!) inancına göre parti, zamanı gelince yeniden

canlanacaktı Brandenburg Vasiyetnamesine Nazi Partisinin yeniden canlandırılması planı da diyebilirsiniz.

Busch durakladı.

- Biz Abwehr'de bu planı duyunca güldük. Bunun savaşın sonunda işittiğimiz boş vaatlerden biri olduğuna inandık. Umutsuz adamların çılgınca bir planı, Herr Volkmann. Tıpkı Göbbels'in Almanya'yı işgal eden Müttefikleri bozguna uğratacak olan yeraltı ordusu, Kurtlar gibi.

Busch Volkmann'a baktı.

- Vasiyetnameye gelince, bir işe yaramadı. Altın ve paraların savaştan sonra bir yolunu bulup Güney Amerika'ya gittiği doğru. Ama altının ve paraların büyük bir bölümü bazı seçilmişlerin hayatlarının sonuna kadar rahat ve güven içinde yaşamalarına harcandı. Schmeltz'in aldığı paraların miktarını ve aldığı tarihleri düşünürsek, onun böyle bir bağlantısı olmadığı ortaya çıkıyor, öyle değil mi?

Volkmann başıyla onayladı.

Busch uzunca bir süre sessiz kaldı. Bahçede hava soğumaya başlamıştı, sonunda saatine bakıp ayağa kalktı.

- Özür dilerim, ama yapacak işlerim var, Herr Volkmann. Volkmann da ayağa kalktı:

- Bana yardım ettiğiniz için teşekkürler, dedi.

Busch Volkmann'ı yeniden eve soktu, ön kapıya vardıklarında da:

- O bahsettiğiniz kaçakçılık, Herr Volkmann, dedi, altın olduğunu mu düşünüyordunuz?

- Gerçekten bilmiyorum, Herr Busch.

Busch belli belirsiz gülümsedi, mavi gözlerini Volkmann'a dikti.

- Sizin yerinizde olsam, o sorduğunuz vasiyetnameye hiç önem vermezdim, Herr Volkmann, dedi. İnanın, vermezdim.

Volkmann başıyla onayladı. Busch yine ağzını açtı, sonra tereddüt edip vazgeçti.

- Bir şey daha var. Bilmeniz gereken bir şey. Önemli olup olmadığını bilmiyorum, daha önce de söylemeyi düşündüm, ama o arada konu değişti.

Volkmann başını kaldırınca, yaşlı adam durakladı.

- Erhard Schmeltz, dedi, Güney Amerika'ya karısı ve oğluyla gittiğini söylemiştiniz.

- Asuncion'daki kayıtlara göre, öyle.

- Oğlanın adı? [503]

- Karl.

- Ne zaman doğmuş?

- Kayıtlara göre, Schmeltz Paraguay'a varmadan dört ay önce.

Busch başını sertçe salladı.

- Herr Volkmann, bahsettiğiniz kişiler Erhard Schmeltz'in karısı ve oğlu olamaz.

Volkmann şaşkınlık içinde yaşlı adama baktı.

- Neden?

- Çünkü Erhard Schmeltz hiç evlenmedi, Herr Volkmann. En azından Almanya'da. Bildiğim kadarıyla da, hiç çocuğu olmadı. Onunla Güney Amerika'ya giden kadın, büyük ihtimalle ablasıdır. Bana gösterdiğiniz fotoğrafın ona ait olduğunu düşünmüştüm, ama değildi. Adı İnge'ydi, yanlış hatırlamıyorsam. Hiç evlenmemiş, çocuk doğurmamış, sevimsiz ve kaba bir köylü karısıydı. Kardeşinin evini çekip çevirirdi, Erhard Schmeltz'le aynı zamanda kayboldu.

Busch durakladı, ağarmış başını salladı.

- Yani Paraguay'a getirdiğini söylediğiniz çocuk her kimse, onların çocuğu değildi.

Kırk ikinci kısım

Volkmann Schliersee'ye vardığında saat neredeyse beş buçuk olmuştu. Yirmi dakika kadar sonra da Hundham'ı arkasında bırakmış, Ford Wendelsteinen giriş rampalarını tırmanmaya başlamıştı.

İvan Molke'nin çizdiği haritaya göz attı. Hundham'a giden küçük bir yol vardı. İvan Molke'nin haritasına göre de manastır Waldweg yolunda, Wendelstein'a doğru doğuya giderken, kasabanın sekiz kilometre kadar dışındaydı.

Uzaktaki tepeler karla kaplıydı. Yolsa, kentten dönen arabalar nedeniyle hâlâ kalabalıktı. On dakika sonra, Waldweg yazılı küçük tabeladan dar yola sapınca, bütün kalabalığı ardında bıraktı.

Dar ve ıssız yol oldukça dolambaçlıydı, Volkmann sonuna kadar gitti. İki yanında uzun kayın ağaçlarının sıralandığı yol fazla kullanılmamışa benziyordu. Ford'un farları bir dönemeci süpürürken, yol birden bitti. Volkmann yolun sona erdiği yerde bir granit köprü, köprünün ötesinde de kalın duvarların içine oyulmuş iki kanatlı yüksek bir kapı gördü.

Farlarını söndürmedi, arabadan inerken içinden bir ses tabancasını almasını söyleyince uzandı, torpido gözünü açtı, Beretta'yla birlikte el fenerini ve yedek pilleri de aldı. Manastın çevreleyen kalın duvarlar yer yer çatlayıp dökülmüşse de yapı hâlâ sağlam, hâlâ ayaktaydı. Yüksek eski kapının üzerindeki demir istavroz paslanmış, pas lekeleri akarak taş duvarı kirletmişti.

Ağır meşe kapının içinde daha küçük bir kanat vardı, Volkmann arabanın farlarını söndürmeden önce el fenerini yaktı. Sessizliğin içinde öylece dururken, fener kapının içindeki kanada çevirdi. Sonra kanadı itti, kapı menteşelerinin üzerinde gıcırdayarak açıldı, Volkmann içeri girdi. Kendini kaldırım taşı kaplı, geniş bir avluda buldu. Fenerin ışığını gölgelerde gezdirirken, kemerli hücreleri gördü.

Fenerin ışığı paslanmış bir el arabasını, avluya dağılmış dalları, çalıları aydınlattı. Parke taşı kaplı alanın ortasına doğru yürürken, kendi adımlarının yankısını dinledi. Avlunun ötesinde, manastırdan daha yüksek bir bina, onun yanında da bir çan kulesi gördü. Solundaki kemerin altına doğru yürüdü. Bok kokan girintinin sıvaları dökülmüştü, birkaç kapı gördü. Kapılardan kırık olanını itip içeri girdi. Zamanında bir çeşit büro olarak kullanıldığı anlaşılan bir odadaydı. Odada eski mobilya kalıntıları, kırık bir koltuk, ağır bir tahta yazı masası vardı, içerisi çürük tahta kokuyordu. Uzunca bir süre, çürük tahta kokusunu soluyarak durdu, sonunda daha fazla dayanamadı, girdiği kapıdan çıktı. Karşısındaki kemerin altından geçerek üstü açık bir alana çıktı. Şurada burada dikilen kuru ağaçlar, yerdeki çökmüş yol, buranın bir zamanlar küçük

bir bahçe olarak kullanıldığını gösteriyordu.

Bahçenin ortasında, yalağı yağmur suyuyla dolu eski bir çeşme vardı. Volkmann ay ışığında durdu, fenerini bahçenin ucundaki kuleye doğrulttu. Fenerin ışığında gördüğü, bir çan kulesi, dar bir sahanlık, ondan da ufak bir koro bölümünden oluşmuş küçük bir kiliseydi. Giyinme odasının kapısı aralıktı. Kapının üzerindeki kemerli kubbe eğri büğrü dalları fenerin ışığında kavrulmuş gibi görünen yaprakları dökülmüş sarmaşıkla kaplanmıştı. Volkmann sahanlığın kapısını ittiğinde, kapının çıkardığı ses gök gürültüsü gibi patlayıp yayıldı. Duvarların tavana yakın bölümündeki vitraylardan su içeriye akarak, camların üzerindeki taş süslemeleri ortaya çıkarıyordu. [505]

Bütün kilise küf, toz ve çürümüşlük kokuyordu. Volkmann tekrar avluya çıkmaya karar verdiğinde tereddüt etti. Fenerin ışığında, sol tarafta bir gölge gördü. Feneri gölgeyi gördüğü noktaya tutunca, bunun aşağıya inen bir merdiven olduğunu anladı. Karanlığın içine doğru kaybolan taş basamaklar. Volkmann fenerini merdivenin yanındaki duvarda gezdirdi, ama bir şey göremedi.

Basamaklardan dikkatle inerek kilisenin altındaki bodruma vardı. Merdivenin sonunda eski ve sağlam bir tahta kapı vardı. Volkmann kapının paslanmış tokmağına yapışıp çevirdi. Kapı paslanmış menteşelerinin üzerinde gıcırdayarak kolayca açıldı. Volkmann kendini geniş bir depoda buldu. Duvarların dibinde çimento ve kireç torbaları, bir başka köşedeyse boya kutuları vardı. Volkmann diz çöküp malzemeyi inceledi. Depodaki her şey yeniydi ve henüz kullanılmamıştı. Üstelik oldukça önemli miktarlarda getirilmişti. Doğrulurken, bir ses duydu.

Dondu. Yukarıda bir yerde ayak sesleri yankılanıyordu.

Beretta'yı cebinden çıkardı, emniyetini açtı. Ses kiliseden geliyor gibiydi. Usulca kapıya doğru yürüyüp merdivene yöneldi, ilk basamağa vardığında da fenerinin ışığını söndürdü. En üst basamaktan başını uzatıp ay ışığı altında gölgelenmiş yeri kontrol etti, ama ne bir şey gördü ne de bir ses duydu.

Birkaç saniye sonra, ancak bir ayakkabıdan çıkabilecek sesi sağında, giyinme odasına girdiği yerde duydu. Beretta'yı doğrultup gölgelerin arasına girdi. Giyinme odasının kapısına geldiğinde, durup çevresini dinledi. Kapı aralıktı. İçeriden bir yerden de belli belirsiz bir ses geliyordu. Alnında ter damlacıkları birikmişti. Sessizce kapıya yaklaştı. Yine bir gıcırtı, yine ayak sesleri duydu.

Volkmann Beretta'yı kaldırıp el fenerini yaktı, hızla odaya girdi, hedefini görebilmek için fenerini sağda solda gezdirdi. Oda boş ve sessizdi.

Öbür duvarda başka bir kapı vardı. Kapıdan çıkınca kendini, bu kez çok daha büyük bir bahçede buldu. Kenarda kubbeli üç oda vardı, dördüncüsünün ötesindeyse boşluk ve karanlık başlıyordu. [506] Ay ışığında eski ve devrik

mezar taşlarını seçti. Ayak sesleri yeniden duyuldu. Bu kez yavaş ve yankılı. Feneri yaktı, kemerli odaların duvarlarında gezdirdi, işte o zaman bahçeye doğru fırlayan bir gölge gördü. Gölge karanlığa dalıp kaybolurken, bu kez parke taşlarının üzerinde sert adım sesleri duyuldu. Volkmann, elinde Berettası, ana kapıya giden küçük bahçeye doğru koştu. Avluya vardığında, gölgenin çıkış kapısına giden kemerlerin altında koştuğunu gördü. İşte tam o sırada gölge durdu, döndü, iki kez ateş etti. Bütün bunlar kusursuz bir akıcılıkla yapılmıştı. Kurşunlar başının üzerinden geçip duvara saplanınca Volkmann durdu, gölgelerin arasına çekilmek zorunda kaldı.

Hızla Beretta'yı kaldırdı, art arda üç kez ateş etti, kurşunların duvarlardan sekip avluda yankılanışlarını duydu. Gölge çoktan kaybolmuştu. Mermilerin gümbürtüsü kesilince, uzaklaşan ayak seslerini işitti. Volkmann birden bir araba motorunun homurtusunu, sonra da iki el ateş edildiğini duydu. Birkaç saniye sonra da bir araba kapısı kapandı, lastikler patinaj yaptı. Manastır kapısına yaklaşıp, kapının içindeki kanattan dışarı çıkarken, uzaklaşan bir arabanın stop lambalarını gördü. İçinden gelen sese kulak vererek Ford'un yanına koştu, otomobilin ön lastiklerinin de kurşunlarla delinmiş olduğunu gördü.

Yüksek sesle küfretti, başını kaldırıp, son bir kez ağaçların arasında görünen, ardından karanlığın içinde kaybolan kırmızı ışıklara baktı.

Otoyoldaki servis istasyonuna varması neredeyse bir saat sürdü. Yedek lastiği takmış, bir patlak lastikle yavaş yavaş ilerleyebilmişti. İki yeni lastik takılması da yarım saat aldı, homurtular çıkararak uğraşan çırağa on mark bahşiş verdi. Saat dokuz olmuştu, yeniden manastıra dönüp çevreye bakmak istedi; bu kez arabasını Waldweg yolunun y kilometre ötesinde bıraktı, el feneriyle yedek pilleri yine cebine attı. İçeriye girmeden önce, manastırın çevresinde dolaşırken kaçan arabanın patinaj yaptığı yerdeki çakıl taşlarında bıraktığı izlerden başka bir şey görmedi. Taş köprünün üzerinde durdu, fenerini aşağıya çevirdi. Köprünün altında manastırın çevresinde dönüp akan bir dere gördü.

Manastırın birkaç dönüm üzerine kurulduğunu, arazinin kalın duvarlarla çevrildiğini düşündü. Yıllar geçmesine rağmen ne duvarlarda ne de binalarda bir yıkılma belirtisi vardı. Ancak, yine de manastırda ya da bahçelerde olağandışı bir şey görmemişti, bu nedenle de manastır haritasının Kesser'in defterinde ne aradığını bir kez daha merak etti.

Fenerinin ışığını kaçan gölgenin ateş ettiği kubbelerin altında dolaştırdı, ama boş kovan bulamadı. Anlaşılan saldırgan otomatik silah değil, revolver kullanmıştı. Eski mezarlığa doğru yürüyüp fenerini mezar taşlarına tuttu. Mezarlardan çoğu savaş öncesi döneme aitti, en son mezar taşı da yirmi yıl öncesinin tarihini taşıdığına göre, mezarlığın manastıra ait özel bir kabristan olduğunu tahmin etti. Çevresini araştırdı, ama ne toprakta yeni kazılmış bir

yere ne de yeri değiştirilmiş bir mezar taşına rastladı.

Yeniden Augsburg yoluna çıktı, kahve içme bahanesiyle iki kez durup izlenip izlenmediğini kontrol etti; peşinde kimse yoktu. O saatte otoyol neredeyse bomboştu, kendisini izleyen birini gözden kaçırması hemen hemen imkânsızdı. Arabadaki adamı merak etti. Kesser'in adamları mı, yoksa Landesamt mı? Ama eğer Landesamt'ın adamları olsalardı, diye düşündü, konuya başka türlü yaklaşırlar, arabasının ön tekerleklerine ateş etmekle yetinmezlerdi. Geriye sadece Kesser'in adamları kalmıştı. Strasbourg'dan Augsburg'a kadar, bütün yol boyunca dikiz aynasını kontrol etmiş, peşine kimsenin takılmadığından kesinlikle emin olmuştu. Bir kez daha, Dachau'ya gittiğini bilen tek kişinin kız olduğunu düşündü.

Eve geldiğinde saat sabahın üçü olmuştu. Kız Volkmann'ın yatağında uyuyakalmıştı. Açık başucu lambasının ışığında, yastığa yayılmış sarı saçları parlıyordu. Birkaç saniye kızın yüzüne bakarak durdu, başından geçenleri düşündü, kıza güvenmekle büyük bir aptallık mı yapıyordu? Sonunda ışığı söndürüp kapıyı kapattı, mutfağa giderek kendisine bir viski hazırladı. Bardağın yarısını bir yudumda kafasına dikti. Geri dönerken telefonun yanındaki notu gördü. "Andre aradı. Aramanı istiyor. " Büroyu arayıp nöbetçi görevliyi istedi, Fransız'ın uykulu sesini duydu.

- İsimler konusunda talihin yaver gitti mi?

- Talih deyince, ne anladığına bağlı, Joseph. Bana verdiğin o üç isim, Henkle, Trautman ve Klee, bilgisayarımızda yok. Bir Franz Klee var, ama Hollandalı, uyuşturucu kaçakçılığından aranıyor. Her açıdan araştırdım, ama verdiğin isimlere hiç rastlamadım. Onun üzerine, senin de dediğin gibi Alman Masasına başvurdum.

- Ve?

- Fazla bekletmeden cevap verdiler. İsimlerle neden ilgilendiğimizi, hikâyenin ne olduğunu öğrenmek istediler. Ben de onlara bilmediğimi, bana sadece araştırmam için üç isim verildiğini söyledim, "Eğer bir şey bulursam, sizi ararım" dedim.

- Peki, Alman Masası ne dedi?

- Eğer aynı insanlardan bahsediyorsak, her üçü de son altı ay içinde öldürülmüş.

- Nasıl öldürülmüş?

- Henkle'ye bir araba vurup kaçmış, ama polis bunun cinayet olduğuna inanıyor. Klee vurulmuş, Trautman da öyle. Klee cinayeti bundan dört ay, Trautman'ınki beş ay önce olmuş. Her ikisinin de suç kaydı, sabıkası yok. Hiçbir özellikleri olmayan, orta yaşlı, orta sınıftan insanlar. Tanık yok, tutuklanmış

bir sanık da yok. O yüzden Almanlar bizim bir şey bildiğimizi sanıp, ümitlendiler.

Fransız durakladı.

- Neyin peşindesin, Joe?

- Henüz bilmiyorum, Andre.

Duyduklarını telefonun yanındaki not defterine yazdı.

- Bilmem gereken başka bir şey?

- Sadece bazı ayrıntılar. Henkle ve Trautman Essen'den, Klee Rostock'tan gelmiş. Henkle meslekten asker. Alman ordusunda binbaşı, elli iki yaşında, evli, iki yetişkin çocuk sahibi. Trautman, ondan bir yaş büyük, işadamı. [509] Klee Duvar'ın yıkılmasından sonra Doğu Almanya'da görevlendirilmiş yüksek dereceli bir kamu görevlisi. Evli, çocuksuz. Kırk sekiz yaşında. Hepsi bu. Eğer cinayet raporlarını görmek istiyorsan, *Bundespolizei*'dan talep etmen gerekecek.

- Ya aralarındaki bağlantı, Andre?

- Alman Masası'yla konuşurken, bunu da sordum. Onlar da üç adamın arasında, öldürülmeleri dışında ortak bir yan olmadığını sanıyorlar, ama varsa da, öğrenmek istiyorlar. Bütün bunların sana bir yararı oldu mu?

- Bilmiyorum, Andre. Ama hiç yoktan iyidir. Adını verdiğim o kadın, Hanah Richter, ondan ne haber?

- Üniversite tatilde. Ama ben BP merkezinden üniversite dekanının Altstadt'daki ev numarasını aldım, sonra telefon ettim. Kadını hatırlıyor. On yıl kadar önce emekliye ayrılmış, ailesinin geldiği yere, Berlin'de Nicolassee'ye dönmüş. Eski bir defterde bir adres buldu, ama telefon numarası yoktu, ben de santraldan kontrol etmelerini istedim. Rehberde kadının numarası var. Numarayı ve adresi aldım. Yazmak ister misin?

Volkmann adresi ve numarayı not etti.

- Yardımların için teşekkürler, Andre.

- Boş ver. Kıza da sevgilerimi ilet. Sesinden, güzel olduğu anlaşılıyor.

Kanepeye oturup viskisini yudumladı. Fransız'dan aldığı bilgileri kafasında evirip çevirdi.

Kuşkusuz artık Kesser'le bir bağlantı vardı, üç adamın öldürülmelerinin gerisinde yatan nedenleri düşündü. Kesser hükümet adına çalışıyor olsa da defterdeki isimler, böyle bir işle bir ilgisi olduğunu çağrıştırıyordu. Bundan sonraki adımın Kesser'i sorgulamak olması gerektiğini düşündü, ama bunun

için Alman Masası'ndan geçmesi gerekecekti. Yine de bulmacanın belirli bir düzeni yoktu. Adamların hepsi de - Henkle, Trautman ve Klee - orta sınıftan meslek sahibi insanlar ya da işadamlarıydı. Tıpkı Rauscher gibi, Hedda Pohl gibi. Hepsi orta yaşlıydı, Volkmann öldürülenler arasında orta sınıftan gelmiş olmaları dışındaki tek ortak noktanın hemen hepsinin Naziler iktidardayken doğmuş olmaları olduğunu düşündü. Bu kadarı da yeterli bir ipucu değildi. [510]

Sırtını kanepeye yaslarken, manastırda gördüğü gölgeyi hatırladı. Araba otoyolda peşine düşmüş, Waldweg yoluna sapınca, farlarını söndürerek uzaktan izlemiş olmalıydı. Volkmann böyle düşünüyordu. Evrak çantasındaki bandı kasetçalara taktı. Uzunca bir süre kanepede, sessizliğin ortasında oturdu, sigarasını bitirdi, sonra kulaklıkları takıp aletin düğmesine bastı. Bandı en az altı kere dinledi. Karanlıkta, kelimeleri daha duymadan biliyordu.

- Sevkiyat?..

- Yük daha önceden ayarladığımız gibi Cenova'dan alınacak.

- Ya İtalyan?

- Aradan çıkaracağız, ama yük konusunda kuşku yaratmadığımızdan emin olmak istiyorum. Bu nedenle Brandenburg işlerlik kazanana kadar beklemenin yararlı olacağını düşünüyorum. Sonra, onu da diğerleri gibi düşünürüz."

Bir sessizlik.

- Bize bağlılıklarını bildirenler... onlara güvenebileceğimizden emin olmamız gerekir.

- Verdikleri sözleri teyit ettirdim... aile bağlarından en ufak bir kuşku duymamamız gerekir.

- O Türk'ten ne haber?

- Bir sorun görmüyorum.

- Kız... o kıza güvenebileceğimizden kesinlikle emin misin?

- Bizi kandırmaya kalkmayacaktır, bundan emin olabilirsiniz."

Bir sessizlik:

- Listedeki isimlerde bir değişiklik var mı?..

- Hepsi öldürülecek.

Sonunda yorgunluğuna yenik düştü, kulaklıklarını çıkarıp teybi kapattı. Ayağa kalkıp pencerenin yanına yürüdü, aşağıya, avluya baktı. Aşağıda ne dikkatini çeken bir hareket ne de otoparkta tanımadığı bir araba vardı, geriye dönerken

kızın uykusunda mırıldandığını, sonra tekrar daldığını duydu. Oturma odası sıcaktı, misafir odasına gidemeyecek kadar yorgun olduğunu düşünüp kanepede uyumaya karar verdi. Kızı uyandırmak istemiyordu, çünkü kız uyanırsa onunla konuşmak isteyecekti.

Başı zonkluyordu, kanepenin üzerine uzandığında şakaklarını ovuşturup beynini boşaltmaya çalıştı, ama banttaki sesler kulağından gitmiyordu. Sevkiyat neydi? İtalyan kimdi? Ya Türk? Öldürülecek insanlar kimdi? Kesser'in defterindeki listede yer alanlar mı? Peki, ya kız? Erica'nın babası Leibstandarte subayıydı. Tıpkı Tsarkin gibi, Kesser'in babası gibi. Üstelik Winter'i de Heidelberg'den tanıyordu. Volkmann başını salladı; kıza güvenmek istiyordu, söylediklerine inanmak istiyordu, ama beyninin gerisindeki kuşku kolay kolay kaybolacak gibi değildi. Kahve sehpasının üzerindeki lambayı söndürmedi. Uykunun kıyısında gidip gelirken, Dachau'daki Blockhaus duvarlarında gördüğü resimleri hatırladı; güneşin altında, sıra sıra yatan beyaz cesetler, ölü kızını göğsüne bastırmış kadının cansız gözleri, onlara bakan SS'in sırıtışı. Resimleri kafasından kovmak için gözlerini kapadı. Uykuya dalmak üzereyken, aklından geçen son düşünce, banttaki bir cümle oldu. Kafasının arkasında, çevrilen bir elektrik düğmesi gibi. O kadar açık ki, daha önce kimsenin düşünmemiş olmasına şaştı.

Kafası canlanırken, yüreği hızla çarpmaya başladı. Daha önce kontrol etme gereği duymadığı bir şey, o kadar açık ki, şimdi onu huzursuz eden bir şey. Şimdi, artık bu konuda bir şey yapılamayacak kadar geçti, herhalde Berlin'le konuşmak için sabahı beklemek zorundaydı. Kendi kendine, aklına gelenin, tünelin ucundaki ışık olup olmadığını sordu.

Kırk üçüncü kısım

Üç saat sonra uyandı, duş alıp tıraş olduktan sonra bürosunun yolunu tuttu. Kız hâlâ uyanmadığı için başucuna öğlene doğru döneceğini belirten bir not bıraktı. Almanya'da kamu kuruluşlarının çalışma saatleri genellikle sabah sekiz ile akşam dört arasıdır. Berlin Belge Merkezi'nin telefonunu çevirdiğinde, saat tam sekizdi. Maxwell ile konuşmak istediğini söyledi, sonunda bir Amerikalıya ait yumuşak bir ses cevap verdi. Volkmann, Ted Birken'in kendisine, Merkez'den ek bilgi almak durumunda kalırsa, doğruca Maxwell'le temasa geçmesini önerdiğini söyledi. Volkmann isim listesini verip ihtiyacını duyduğu bilgileri aktarınca, Maxwell biraz şaşırdı.

- Bütün bu isimleri kontrol ettiğinize göre, DSE'de neler olduğunu sorabilir miyim, Volkmann? Birken aracılığıyla ilettiğiniz istek dışında doğrudan Strasbourg'dan gelmiş iki istek daha var.

- Bu bilgilerin şimdilik gizli olduğunu söylemek zorundayım, Bay Maxwell, ama istediğim alanları araştıracağınızdan eminim.

Maxwell içini çekti:

- Galiba... tabiî, ama biraz vakit alacaktır.

- Ne kadar vakit?

- Bir ya da iki gün. Şu sıralar adam sıkıntısı çekiyoruz, anlatabildim mi? Üstelik bir de Noel var. İşleri yavaşlattık. Tatilden sonra olsa?

- Sizden çok fazla şey istediğimin farkındayım, ama bu son derecede önemli. Bu bilgiye bugün ihtiyacım var. İlgilenebilir misiniz?

Maxwell yeniden içini çekti, bu seferki çok daha derin bir nefesti.

- Bu, ne kadar şanslı olacağıma bağlı. Bir sürü koni yapılacak. Sizin aradığınız, verdiğiniz bu isimler arasında bir bağlantı, öyle değil mi? Belirttiğiniz dönemlerde nerede bulundukları. Bir de, eğer çocukları varsa, adları ve doğum tarihleri.

- Evet.

Maxwell telefonda soluğunu boşalttı.

- Bu da asıl dosyaları bulabilmek için bir sürü dosyayı taramak zorunda olduğumuz anlamına geliyor. Tabiî, asıl dosyaların var olup olmadıklarını bilmiyoruz. Anlatabildim mi? Bize sadece isim veriyorsunuz. Ne doğum tarihi ne de yeri var.

- Bunun farkındayım, Mr. Maxwell. Ama dediğim gibi çok önemli.

Maxwell cevap vermeden önce tereddüt etti.

- Tamam öyleyse. Bana bırakın. Bakalım... Elimden geleni yapacağım. Ama bir söz veremem.

Volkmann adama teşekkür etti, telefonun çatalına yeniden basıp Hanah Richter'in Berlin Nicolassee numarasını çevirdi. Telefona cevap veren ses Frau Richter'in evde olmadığını, öğlene doğru döneceğini söyledi. Volkmann adını ve telefonunu bıraktı, telefondaki kadından mesajını Hanah Richter'e iletmesini istedi. Yaklaşık bir saat sonra telefonu çaldı. Karşıdaki sert otoriter bir kadın sesiydi. Kendini Hanah Richter olarak tanıttı.

- Ne istiyordunuz, Herr Volkmann?

Volkmann DSE'de çalıştığını söyledi; kadının adına ve telefon numarasına nasıl ulaştığını anlattı. Kadının altmışlı yıllar sırasındaki Nazi duruşmalarında Alman hükümeti hesabına görev yaptığını, Nazi dönemi konusunda uzman olduğunu bildiğini söyledi. [514] Önemli bir dosya üzerinde çalıştığını, yardıma ihtiyacı olduğunu anlattı; genç bir kadının 1930'larda çekilmiş fotoğrafına bakmayı kabul eder miydi? Resimdeki Nazi pazıbendinden söz etti. Belki de kadını tanıyabilir ya da tanıyacak birini önerebilirdi.

- Bu resmî bir araştırma mı?

- Evet.

- Bir Nazi'nin mi peşindesiniz?

- Hayır, Frau Richter. Daha fazlasını söyleyemeyeceğini, ama yardımını almaktan mutlu olacağını anlattı.

- Çok eskilere dönüyorsunuz, Herr Volkmann. Gerçekten de çok eskilere.

Ertesi gün Berlin'e gelip onu ziyaret etmek istediğini söylediğinde kadın bunun imkânsız olduğunu belirtti.

- Beni çok kötü bir zamanda buldunuz. Yarın sabah erkenden Leipzig'e, arkadaşlarımda kalmaya gidiyorum. Yılbaşı tatilinden sonra döneceğim. Kaldı ki, bu türden işlerde çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştım, Herr Volkmann.

- Sizi rahatsız ettiğimin farkındayım, Frau Richter, ama bu akşam uçakla Berlin'e gelsem?

- Gerçekten de bu kadar önemli mi?

- Çok önemli. Yardım ederseniz, çok mutlu olacağım.

- Bahsettiğiniz o genç kadın ... kim olduğu konusunda en ufak bir fikriniz bile yok mu?

- Bir SS subayının ya da bir Nazi yetkilisinin karısı ya da kız arkadaşı. Ama bu sadece bir tahmin. Fotoğraf 1931'de çekilmiş.

Telefonun öteki ucunda kadının derin bir nefes aldığını duydu.

- Herr Volkmann, size Nazi dönemi konusunda uzman olduğumu söylemiş olabilirler, ama bu her Nazi'nin her arkadaşını tanıdığım anlamına gelmez. Üstelik Nazilerin iktidara gelmelerinden iki yıl öncesinden söz ettiğinizin farkında mısınız?

- Biliyorum, Frau Richter. Volkmann ısrar etti.

- Ama eğer fotoğrafa bir göz atmayı kabul ederseniz... Telefonun ucunda uzun bir sessizlik oldu, sonra yaşlı kadının derin bir nefes aldığı duyuldu. [515]

- Peki, öyleyse, Herr Volkmann. Anlaşılan size evimi tarif etmem gerekecek.

Berlin'e bir gidiş dönüş bileti ayarladı. Frankfurt'tan kalkan uçakların hepsi doluydu, ama arabayla bir saatlik yoldaki Stuttgart'dan altıda kalkacak uçakta yer vardı. Maxwell telefon ettiğinde saat ikiye geliyordu. Belge Merkezi müdürünün verdiği bilgileri dinledi, ayrıntıları defterine yazdı. Amerikalı sözünü bitirdiğinde, Volkmann'a sordu, - Orada mısınız?

- Evet evet; hâlâ buradayım.

- Verdiğim bilgiler işinize yarayacak mı? Volkmann gülümsedi,

- Emin olabilirsiniz.

- Şimdi bana bütün bunların nedenini açıklayacak mısınız, yoksa hâlâ gizli mi?

- Önce WASt'i arayıp bazı şeyleri kontrol ettirmem gerekecek, ama emin olun olmaz sizi arayacağım. Bir şey daha var, Bay Maxwell...

- Ne?

- Mutlu Noeller.

- Size de.

Volkmann ahizeyi yerine bıraktı, aldığı notlara baktı, sonra birçok yere telefon etmeye koyuldu. Aradığı bilgilere ulaşması yarım saatten az sürdü. Telefon konuşmaları bittiğinde, terden gömleğinin sırtına yapıştığını hissetti. Arabayla eve dönerken, yüreğinin hızla çarptığının farkındaydı. Kız evde değildi, ama bir not bırakmış, parkta yürüyüşe çıktığını yazmıştı. *Orangerie*'ye gidip arabasını park etti. Kızı gölün kenarında yürürken buldu, birlikte banklardan birine oturdular. Bir gün önce olanların tümünü anlattı, Busch'u ve manastırda olanları anlatırken, kızın yüzündeki şaşkınlığı gördü.

- Bana ateş eden her kimse, beni öldürmek istemediği belliydi. Ben açık bir

hedeftim, ama havaya ateş etti. İlginç olan başka bir şey daha var. [517]

- Ne?

- Orasını tanıyor gibiydim. Sanki daha önce gittiğim bir yer gibi. Tıpkısı değil, ama çok benzeri.

- Ne demek bu, Joe?

- Açıklayamam. Sanki önceden gördüğüm bir yer.

Kız Volkmann'ın yüzüne dokundu.

- Bana dikkatli olacağına söz ver. Bütün bunlar beni korkutuyor. İvan Molke'nin adamlarına ne oldu? İkisi birbiriyle bağlantılı mı, sence? Aynı adamlar mı?

- Belki.

- Landesamt mı?

- Eğer Kesser hâlâ özel bir araştırma projesinde görevliyse, belki de onların özel timlerinden biridir?

- Onu koruyorlar mı, yani?

- Mümkün, ama emin değilim. O akşam Berlin'e gideceğini, Hanah Richter adlı bir kadınla buluşacağını anlattı, kadının kim olduğunu söyledi.

- Belki de fotoğraftaki kadını tanır. Kendisi tanımasa bile, tanıyabilecek birine gönderebilir.

- O yaşlı adam, Busch, Erhard Schmeltz ve oğlu hakkında söylediklerinden emin miydi?

Küçük çocuğun ne Schmeltz'e ne de kız kardeşine ait olabileceğini bir şey bilerek mi söylüyordu?

- Hiç kuşkuya yer bırakmadı. Senin de söylediğin gibi, kadın çocuk doğuramayacak yaşa gelmişti. Şimdi soru şu: çocuk Schmeltz'in oğlu olmadığına göre, kimin?

- Busch'un sana Brandenburg Vasiyetnamesi konusunda anlattıklarına inanıyor musun?

Volkmann kıza baktı.

- Evet.

Kız kaşlarını çattı.

- Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, Joe?

Kızın mavi gözlerine, güzel yüzüne baktı. Kıza söyleyip söylememeyi düşünmüştü, ama artık söylemeye karar verdi.

- Çünkü Erica, Berlin'deki Bilgi Merkezi benim için bazı araştırmalar yaptı Önce Lothar Kesser'i ele alalım. Kayıtlara göre babası bir SS generali Leibstandarte SS. Busch, vasiyetnamenin Leibstandarte SS'e iletildiğin söylediği zaman, Kesser Berlin'de görevliydi. Yani Lubsch'un Kesser'in kasılmaları, böbürlenmeleri hakkında duydukları doğru. [518]

Kızın yüzüne baktı.

- Kontrol edilmeleri için yedi isim daha verdim.

- Hangi isimler?

- Kesser'in defterindekiler. Trautman, Klee, Henkle de Lubsch'un öldürülmelerini istedikleri. Massow, Hed Pohl ve Rauscher...

- Bu isimleri kontrol etmek için, neden Bilgi Merkezi? Sadece Rauscher'in babasının Nazi subayı olduğunu söylemiştin.

- Bantta bir kelime vardı. Lubsch da Kesser'den bahsederken aynı sözü kullanmıştı: aile bağları. Önce bu. Ama h şeyi yerli yerine oturtan, Chaco'daki fotoğraftı. Adamın kolundaki Nazi pazıbendi.

Volkmann durakladı.

- Orta yaşlılık ve orta sınıftan gelmek dışında, bulabildiğim tek ortak nokta buydu. Belge Merkezi'nden gelen bilgiler de bütün bu isimler arasında bağ olduğunu ortaya koyuyor. Massow, Rauscher, Pohl, Trautman, Klee, Henkle.

- Ne bağı? Bu saydıklarının hiçbiri Nazi değildi, Joe. Savaşa katılamayacak kadar gençtiler.

- Onlardan bahsetmiyorum. Benim sözünü ettiklerim babaları. Her birinin babası Leibstandarte SS subayıydı. Hepsi de savaşın sonunda, Berlin'de görevliydi. Vasiyetnamenin imzalandığı dönemde.

- Nasıl emin olabiliyorsun?

- Kesser'in öldürülmesini istediği üç kişi: Massow, Rauscher ve Pohl. Leibstandarte'de bu adı taşıyan üç subay vardı, Erica. Üçü de Standartenführer, binbaşı rütbesindendi. Aynı şey, Kesser'in evinde bulunan üç isim için de geçen Trautman, Klee, Henkle. Leibstandarte'de rütbeleri binbaşı ya da daha üstü olan üç subay vardı. Hepsi de Busch'un bahsettiği o dönemde Berlin'de ya da hemen yakınında görevliydi. Benim tahminime göre, altısı da vasiyetnameyi imzaladı. Öldürülenler de o subayların çocukları.

- Ama o adları taşıyan yüzlerce subay olabilir. Ölenleri onların çocukları

olduğundan nasıl emin olabilirsin?

- Her SS subayının dosyasında, evli olup olmadığı, çocuğu olup olmadığı yazılı. [519] Kanlarının, çocuklarının adları, doğum tarihleri dosyalarında var. Kesser'in öldürülmesini istediği üç kişinin, Massow, Rauscher ve Pohl'ün doğumları babalarının dosyalarına yazılmış. Bu bilgileri aldıktan sonra, Berlin'de Walter Massow'u aradım. Babası bir Leibstandarte subayıymış, savaş suçları nedeniyle yargılanıp cezalandırılmış. Belki de bundan dolayı liberal görüşlü bir siyasetçi oldu, o insanlara bu nedenle yardım ediyor, böylelikle babasının günahlarını affettirmeye çalışıyor. Friedrichshafen'daki dedektifi de aradım. Hedda Pohl'ün babasının da Leibstandarte subayı olduğunu doğruladı.

- Ya Herbert Rauscher?

- Bilgi Merkezi'nde Leibstandarte binbaşısı Wilhelm Rauscher adına bir dosya var. WASt'i arayıp sordum, ellerindeki tek bilginin, adamın nisan 1945'teki Berlin Savaşı sırasında, Ruslara esir düşmesi olduğunu söylediler. Sibirya'daki bir Alman savaş tutsakları kampına gönderilmiş. Orada öldüğünü sanıyorlar. Aynı Rauscher olmadı. Aile adresi Leipzig, Herbert Rauscher de orada doğmadı mı?

Volkmann kızın duyduklarını hazmetmeye çalıştığını, kafasını kaldırıp bir şey sormadan önce tereddüt ettiğini gördü.

- Hâlâ anlayamıyorum. Kesser bu insanların öldürülmesini neden istesin ki? Kesser bir faşist, bir Neonazi. Massow'u, Rauscher'i, Pohl'ü, ötekileri neden öldürmek istiyor? Eski SS subaylarının çocuklarının ölmesi ona ne kazandıracak?

Volkmann başını salladı.

- Emin olduğum tek bir şey var. Biz sadece Rudi'nin ve ötekilerin ölümlerinden söz etmiyoruz. Bu, çok daha gerilere uzanan bir şey. Uzun zaman öncesine, bu insanların Hitler'e bağlılık yemini ettiği Berlin Savaşı'nın son aylarına kadar giden bir şey. Bu insanların öldürülmesinin bir nedeni var. Belki de bilmemeleri gereken bir şeyi biliyorlardı. Belki de birinin hâlâ gizlemek istediği bir sır var. İnsanları öldürmeyi gerektirecek kadar önemli bir sır. Üstelik sadece akı kişinin ölümünden söz etmiyoruz. Kesser'in defterinde başka isimler de vardı. Kim bilir, belki de hepsi öldürüldü. Asıl soru şu: neden? O subayların çocukları, Kesser'in onların ölmelerini istemesine neden olan neye karıştılar ya da ne biliyorlardı?

- Massow öldürülmedi. Ona sordun mu? Ötekileri tanıyor muymuş?

Volkmann başıyla onayladı. [520]

- Bildiğim her şeyi anlattım. Bütün söylediklerimden şaşkınlığa düştü. Kimse onunla konuşmamış, babasının geçmişini bilen kimse yokmuş, o da böyle

olmasını tercih ediyor Tabiî. Babasının bildiği herhangi bir sırdan haberdar olmadığını, babasının da yirmi yıl kadar önce hapiste öldüğünü söyledi.

- Bütün bunları Ferguson'a anlatacak mısın?

- Önce bütün bu insanların neden öldürüldüğünü bulacağım. Sebebi ne olursa olsun, Leibstandarte SS ve onun üst rütbeli subaylarıyla ilgili bir şey. Busch'un savaşın son günlerinde ettiklerini söylediği yeminle ilgili. Öldürülen o insanlar, o subayların çocukları da bir şekilde birbirlerine bağlı. Ben böyle düşünüyorum. Belki yapılan kaçakçılıkla da bir ilgisi vardır.

- Rodriguez'in altın kaçakçılığı yaptığını mı düşünüyorsun?

- Belki. Ama bence burada basit bir kaçakçılığın çok ötesinde bir açı var. Bizim yapmamız gereken Kesser'i almak ve sorguya çekmek.

Kız tereddüt etti.

- Lothar Kesser dışında yedi adı kontrol ettirdiğini söyledin. Sadece altı isimden bahsettin. Öteki kimdi?

Baştan beri bu soruyu bekliyordu. Kıza baktı, gözlerini aradı.

- Baban. O da ötekiler gibi o günlerde Berlin'deydi. Ocak 1945'te Lichterfelde'deki SS eğitim merkezine atanmıştı.

Kız bakışlarını göle çevirince uzunca bir sessizlik oldu. Erica sonunda Volkmann'a döndü. Kızın yüzündeki üzüntüyü gördü, sesindeki savunmasızlığı duydu.

- Neden babamı araştırma gereği duydun?

- Çünkü o da diğerleri gibi subaydı. Onun da Busch'un bahsettiği insanlardan biri olabileceğini düşündüm.

- Bu gerçeğin hepsi değil, yalan mı, Joe? Çünkü bana güvenmedin, bana söylerken ne tepki göstereceğimi merak ettin. Bana hâlâ güvenmiyorsun, öyle değil mi? Yine de bütün bunları bana neden anlatıyorsun? Gözlerimin içine baktığında, cevaplar aradığını biliyorum. Sana doğru söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyorsun. [521]

- Sana inanmak istiyorum, Erica.

Kız uzunca bir süre konuşmadı, sonra başını Volkmann'a çevirdi.

- Eğer Kesser'in grubundan olsam, neden daha işin başında sizinkilere geleyim ki? Neden Rudi'nin ölümünün araştırılmasını isteyeyim? Neden, Joe? Bütün bunları yapar mıydım?

Volkmann cevabı olmadığını biliyordu.

- Joe, babamı hayal meyal hatırlıyorum. Onun ideallerine hiç inanmadım. Ben Kesser'in aşırı sağcılarından değilim. Buna inanmalısın. Babanın diğerleriyle aynı anda Berlin'de bulunmuş, vasiyetnameyi imzalamış olduğundan, bütün bunlardan sen söyleyinceye kadar haberim bile yoktu.

Gözlerine dikilmiş mavi gözlere bakarken sıcak vücudunu, karanlıkta ona dokunan ellerini hatırlayıp, kendini kıza ne denli yakın hissettiğini düşündü. Şimdi kıza bakarken, ondan nasıl kuşkulanabildiğine şaştı Kız elini uzatıp Volkmann'ın yanağına dokundu, sesi yumuşak, neredeyse yalvarır gibiydi.

- Bana inandığını kanıtla, Joe.

- Nasıl?

- Bana inanarak. Beni bir daha yalnız bırakma. Bütün gün evinde pineklersem, deliririm. Beni de Berlin'e götür. Sana ve İvan Molke'nin adamlarına olanları duyduktan sonra, kendimi senin yanında güvende hissederim.

Volkmann'ın tereddüt ettiğini görünce, sordu:

- Uçağın kaçta?

- Altıda.

- Beni de götürecek misin, Joe?

Hâlâ tereddüt ediyordu, kızın ona baktığının farkındaydı. Sonunda:

- Sana yedekten bir bilet ayarlamalarını isteyeceğim, dedi.

- Yine büroya dönmek zorunda mısın?

- Neden?

- Gitmemize daha bir saat var. Benim için bir şey daha yapmanı istiyorum.

- Ne?

- Benimle yat. Seni özledim.

Mavi gözlerini görünce güldü, ayağa kalkıp kızın ellerini ellerine aldı. [523] Kız başını Volkmann'ın omzuna dayadı, yürüyerek parktan çıktılar. İkisi de biraz ötede park edilmiş arabada oturan, ağaçların arasından hareketlerini izleyen iki adamın farkına varmadı.

Kırk dördüncü kısım

Bavyera.

22 aralık, 11.58

Büyük Mercedes Kaalberg'e çıkan dik dağ yolunu tırmanırken, Meyer aşağıdaki vadideki Tirol köyünün ışıklarına baktı. Sık ağaçlıklı yamaçlar kar tutmuştu, orman yolundaki bir dönemeçten düz yola girdiğinde, Mercedes'in farları dar platoda yarım daire çizen şimşirleri aydınlattı. Sağda, üzerine kırmızı harflerle "*Eintritt Verboten*!"[1] yazan kapalı demir kapı, kapının ötesinde de sık ağaçların arasından kıvrılarak kaybolan yol görünüyordu. [[1] Almanca, "Giriş yasak"]

Meyer açıklığa varınca arabayı durdurdu, motoru kapattı. Farları söndürmeden önce üç kere uzunları yaktı, sonra da penceresini açmak için düğmeye bastı. Arabaya dolan temiz ve soğuk hava, beraberinde güçlü bir çamsakızı kokusu da getirmişti. Sağda, ileride bir ses duydu, nöbetçilerden birinin, kalın çam ağaçları ardındaki kulübeden çıkarak yaklaştığını gördü.

Adamın göğsünde bir Heckler und Koch MP 5K otomatik tabanca asılıydı, arabaya yaklaşırken, birden elindeki elektrik fenerini yaktı. Feneri Meyer'e, arabanın içine, çevresine tuttu, birkaç saniyelik incelemeden sonra başını salladı, Meyer'e devam edebileceğini işaret etti.

Nöbetçi ağaçların arkasına doğru çekilirken, Meyer farları yaktı. [524] Kulübeden ikinci bir adam çıkıp demir kapının kilidini açtı, eliyle Meyer'e içeri girmesini işaret etti. Kesser ve Meyer yan yana yürüyerek çakıl taşı kaplı alandan geçip beton binaya doğru ilerlediler. Kesser cebinden çıkardığı halkaya bağlı anahtarlarla gri boyalı demir kapının üzerindeki kilitleri açtı, içeriye girdikten sonra ışıkları yaktı. Geniş salon aydınlığa boğuldu.

Binanın içi buz gibi soğuksa da, dışarının sadeliği ve pratikliğiyle karşılaştırıldığında insanı şaşırtıyordu. Odanın ortasında, takoz biçiminde çelik bir vinç, vincin üzerine yerleştirilmiş madenî bir rampanın üzerinde de kırk beş derece açıyla yerleştirilmiş, griye boyanmış, dört köşe bir savaş başlığı vardı. Meyer, vincin hemen altındaki, dibi ve duvarları asbestli levhalarla kaplanmış, üç metreye üç metrelik beton çukurun ilk patlamadan çıkacak alevlerin etkisini azaltmak için düşünüldüğünü biliyordu.

Binanın düz çatısına iki raylı kapı açılmış, odanın duvarları da hakiye boyanmıştı. Vincin hemen sağında, bir metreye bir metrelik masanın üzerinde, bir IBM ana bilgisayar duruyordu. Masanın üzerinde monitör ile standart bir klavye, yanında da iki döner koltuk vardı. Masanın altından çıkıp vince kadar

uzanan galvanizli bir borudan vincin hareketlerini, fırlatma anı ile roketin komutasını ayarlayacak kablolar gidiyordu.

Bilgisayarın hemen yanındaki ahşap masanın üzerinde gri bir telefon, Kesser'in açık evrak çantası, yazıcı çıktıları ve Kesser'in notları vardı. Evrak çantasının yarımda bir termos, yarıya kadar koyu kahve dolu plastik bir fincan...

Kesser vincin yarımdan geçip bilgisayar masasının yanına geldi, döner koltuklardan birine oturup bilgisayarın üzerindeki düğmelerden birine bastı Monitör ekranı titreşip mavileşti, panellerde ışıklar yanıp söndü.

- Programları çalıştırdım, dedi Kesser. Harika, hiç sorun yok.

- Güvenli mi?

- Tabiî.

Meyer endişeli görünüyordu, Kesser başını salladı.

- Savaş başlığı henüz canlı değil.

Bilgisayarı gösterdi,

- Şimdilik program yükleniyor. Yaklaşık bir dakika sürer. Meyer bilgisayar ekranının tamamen karardığını, sonra yeniden mavileştiğini gördü, monitörde satır satır anlaşılmaz harfler ve rakamlar akıp kayboldu. Sonunda ekran temizlendi, sol üst köşede beyaz bir imleç yanıp sönmeye başladı.

- Şimdi program yüklendi, dedi Kesser.

Ekranı gösterdi:

- İyi bak.

Birkaç komut girdi, ekran yeniden karardı, bu kez ekranda siyah beyaz bir grafik göründü. Meyer monitörde Almanya'nın haritasını gördü. Kesser yeni bir düğmeye basınca, Meyer yukarılarda bir yerde gök gürültüsü duydu. Beton tavana yerleştirilmiş demir kapılar iki yana kayarak açıldı, binanın içine buz gibi bir rüzgâr doldu. Meyer gece göğünde soğuk cennetlerden göz kırpan uzak yıldızlara bakarak ürperdi.

Kesser klavyeye bir kez daha dokundu, bir elektrik motorunun mırıltısı odayı doldurdu. Meyer vinçteki beşiğine yerleştirilmiş füzenin istenen açıyı alana kadar döndüğünü gördü, elektrik motorunun sesi kesildi, her yer sessizliğe gömüldü.

- Şimdi ekrana bak, dedi Kesser.

Meyer haritada, Berlin çevresindeki bölgede, küçücük beyaz bir daire oluştuğunu gördü. Beyaz daire birkaç saniye boyunca yanıp söndü, sonra bir

daha kaybolmadı, ekranda kaldı.

- Hedefe kilitlendi, dedi Kesser. Dairenin ortası, hedefin tam merkezi. Eğer Berlin'de tam neresi olduğunu görmek istiyorsan, resmi büyütebilirim, ama nasıl çalıştığını biliyorsun. Şu anda hedef merkezi Brandenburg Kapısı'yla Reichstag'ın güney tarafının arası.

Meyer derin bir nefes aldı. Yukarıdaki demir kapılar açılınca, koyu beton binanın içi dayanılmayacak kadar soğumuştu. Paltosunun yakasını kaldırırken, sırtının ürperdiğini hissetti. Korku mu, endişe mi? Bilemiyordu. Kesser:

- Tabiî, işler çatışmaya kadar varmayacaktır, dedi. Sonunda geri adım atacaklardır. Niyetimizi öğrendikten sonra, Amerikalılar, İngilizler, ötekiler, geri adım atacaklardır, öyle değil mi?

Meyer cevap vermedi, gri demir vince yaklaştı. Uzun bir sessizlikten sonra, bilgisayar konsolunun yanındaki telefon çalmaya başladı, zilin tiz sesi binanın içinde yankılandı. Kesser uzanıp ahizeyi kaldırdı, dinledi, bir iki kelime söyledi, Meyer'e döndü.

- Sana bir telefon var, dedi. Çok önemli. O akşam Berlin uçağı gecikmeliydi, Tegel'e indiklerinde sekizi geçiyordu. Volkmann havaalanından tuttukları taksinin şoförüne, Kurfürstendamm'daki küçük otele yerleşirlerken beklemesini söyledi. Resepsiyon görevlisi onlara Wilhelmskirche'ye bakan bir oda verdi. Göl kenarındaki evin önünde durduklarında saat neredeyse dokuz olmuştu. Ev, Nicolassee kıyılarında sıkça görülen, savaş öncesinden kalma ahşap yapılardan biriydi. Kışın gölün üzerinden geçerek gelen buzlu Baltık rüzgârlarından korunmak için, camların çoğunun panjurları kapatılmıştı. Koyu bulutlar, ayı örtmeye çalışıyorlardı. Taksiden inip buz gibi soğuğa çıktıklarında, Volkmann şoföre beklemesini söyledi. Kapının üzerindeki ışığın yandığını, orta yaşlı bir kadının da pencereden baktığını gördüler. Altmışlarının sonlarında görünmesine rağmen çok sağlıklıydı, üzerinde de süslü, işlemeli bir elbise vardı. Soğuktan korunmak istercesine ellerini ovuşturdu, kapıyı açmadan önce, Volkmann'la Erica'nın kapının tam önüne kadar gelmelerini bekledi.

- Bizi bu kadar geç saatte kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Frau Richter.

Kadın ikisine bakarak gülümsedi,

- Lütfen içeri girin, Herr Volkmann.

Ev sıcaktı Kadın onları Volkmann'ın göle baktığını tahmin ettiği çalışma odasına götürdü. Yazın burası sevimli bil yer olabilirdi, ama kışın bütün panjurlar kapalıydı. Peno nin önünde, üstü düzenli bir yazı masası vardı. Mas üzerinde de, içinde altı yedi izmarit olan bir sigara tabla Odanın duvarları kitap dolu raflarla kaplıydı, Volkmann kitapların büyük bir çoğunluğunun Üçüncü Reich'la

ilgili olduğunu gördü. [528] Pencerenin yanındaki duvarda, Almanya'nın savaştan sonraki ilk cumhurbaşkanı, Konrad Adenauer'in imzalı bir siyah beyaz portresi asılıydı.

Erica'yı tanıştırdı, kadın her ikisinin de elini sıkıp oturmalarını söyledi. Hanah Richter uzun boylu, güzel olmaktan çok, yakışıklı bir kadındı. Kırlaşmaya başlamış saçlarını ensesinde toplamış, böylece çıkık alnını daha da ortaya çıkarmıştı. Ama asıl dikkati çeken kuzey mavisi gözleriydi; yüzünde parıldıyor, ona hayatı büyük bir heyecanla yaşayan biri görünümü veriyordu.

Birkaç dakika sonra çok yaşlı bir kadın, elinde dumanı tüten fincanlar olan bir tepsiyle odaya girdi.

- Sıcak kakao, diye açıkladı Hanah Richter, her gece yaptığım bir tören. Dönüş yolculuğunuzdan önce, içinizi ısıtır, diye düşündüm. Eğer buraya kadar boşuna geldinizse, hiç olmazsa küçük bir teselli ödülü. Bu hanım, Hildegard. Benim çocukluğumdan beri ailemin yanında oldu.

Yaşlı kadına teşekkür ettiler. Hildegard gülümsedi, iyi geceler dileyip çekildi. Hanah Richter sıcak kakaosunu yudumlayarak karşısındakilere baktı. Nikotinden sararmış parmaklarının arasına bir sigara yerleştirip yakarken, bakışlarını yüzlerinde dolaştırdı. Sigarasından bir nefes alıp Volkmann'a döndü.

- Pekâlâ, Herr Volkmann, bu fotoğrafı bu kadar özel yapan nedir?

- Fotoğraf hiç de önemli olmayabilir, ama emin olmak zorundayız. 11 temmuz 1931'de çekilmiş, genç bir kadın resmi...

Hanah Richter nazikçe sözünü kesti.

- Belki de bana fotoğrafı göstermeniz daha iyi olur. Volkmann cüzdanını çıkardı, fotoğrafı çekip uzattı; arkasında dağlar, gözüne gelen güneşle kameraya gülümseyen ve görünmeyen bir adamın elini tutan genç sarışının resmi. Hanah Richter kakao fincanını sehpanın üzerine bırakıp resmi aldı, iki eliyle tuttu. Resme baktıktan kısa bir süre sonra başını kaldırdı.

- Resmin 11 temmuz 1931'de çekildiğini söylemiştiniz, değil mi?

- Fotoğrafın aslının arkasında öyle yazılıydı. [529] Ama maalesef tarihin doğru olup olmadığını kontrol etme imkânımız yok.

Volkmann durakladı:

- Neden sordunuz?

Hanah Richter sanki soru önemsizmiş gibi başını salladı, gözlerini kısıp resme bakarken elini cebine soktu, bir çift okuma gözlüğü çıkardı, özenle burnunun üzerine yerleştirdi. Uzunca bir süre, ifadesiz bir yüzle fotoğrafa baktı. Rüzgâr dışarıda ıslık çalarak esiyor, panjurları sarsıyordu, ama kadın başını bile

kaldırmadı. Sonunda Volkmann dayanamadı: - Resimdeki kız, dedi, onu tanıdınız mı?

Hanah Richter başını kaldırdı,

- Evet, dedi.

Altıncı bölüm

Kırk beşinci kısım

Nicolassee, Berlin.

- Angela Raubal'di. Güçlü bir rüzgâr panjurları sarsarken, Hanah Richter elindeki resme baktı. Şöminedeki odunlar alev alıp çatırdayarak, odanın duvarlarında gölgeler oluşturdu. Kadın başını kaldırınca, Volkmann sordu:

- Peki, kimdi?

- Adolf Hitler'in yeğeni. Hitler'in üvey ablasının kızı, üvey ablanın adı da Angela Raubal'di. Genç kızı annesinden ayırt edebilmek için, ona Geli diyorlardı.

Volkmann ciddiyetle sordu:

- O olduğundan kesinlikle emin misiniz?

- Kesinlikle. Daha önce çok fotoğrafını görmüştüm, ama bunu ilk defa görüyorum. Tarih kitaplarının hiçbirinde bu resim yok.

Volkmann gözlerini karşısında oturan tarihçiye dikti,

- İçinizde en ufak bir kuşku yok, öyle mi?

Hanah Richter başını salladı, Volkmann'a baktı.

- Tek bir kuşkum yok. Akademik hayatım boyunca, 1929-31 dönemi hakkında, bu dönemin Hitler'in kişisel yaşamını nasıl etkilediği konusunda bir sürü araştırma yazdım. Bu kız - Geli Raubal - o dönemde çok önemli bir yer tutuyordu. Elimden geldiğince geçmişini araştırdım. Hitler için çok zor dönemlerdi. Başta özel yaşamı olmak üzere, bir sürü sorunla karşı karşıyaydı. Bu genç kadın da o sorunlardan biriydi. [531]

Hanah Richter fotoğrafa dokundu, sonra bıraktı. Volkmann'a döndü,

- Bu resmi nerede bulduğunuzu söyleyebilir misiniz?

- Güney Amerika'da.

Kadının bir ara kaşlarını kaldırdığını gördü. Kadın sanki başka sorular soracakmış gibi baktı, ama daha sonra fikir değiştirdi.

- Pek ikna olmuşa benzemiyorsunuz, Herr Volkmann Genç kadının kimliği konusunda, demek istiyorum.

Volkmann Erica'ya baktı. Kız sesini çıkartmadan oturuyordu, sonra bir ara ona

baktı, gözlerini yeniden fotoğraf; çevirdi. Volkmann Hanah Richter'e döndü.

- Emin olmak zorundayız. En ufak bir şüpheye yer bırakmaksızın emin olmalıyız.

- Eğer bana inanmıyorsanız, size aynı kadının bir sürü fotoğrafını gösterebilirim.

Onları karşılaştırır, kararınızı kendiniz verirsiniz. Bunun bir yararı olur mu?

- Hem de çok, Frau Richter.

- Lütfen, bana Hanah deyin.

Kadın ayağa kalktı, kitap dolu raflardan birine gitti, gözlüklerini taktı. Raftaki kitaplara uzun uzun baktıktan sonra, iki tanesini seçti, ardından Volkmann'la Erica'nın yanına döndü.

Kitapları yan yana koydu, sonra bir tanesini okuma lambasının yanına bıraktı. Kitapların arasından, sayfaları işaretlemek üzere kullandığı sarı kâğıt parçaları görünüyordu.

- Bunlar o dönemle ilgili, herhangi bir kitapçıdan alabileceğiniz standart kitaplar. Birincisi, Toland'ın Adolf Hitler biyografisi. O adam bu konunun gerçek uzmanı. Onunla biri kez Harvard'da bir konferansta karşılaşmıştım. Hayranlık uyandırıcı biri. İkinci kitabı ben yazdım. Gülümsedi:

- Kısa süren edebî şöhret dönemimde.

Volkmann kadının elini dayadığı mavi kapaklı kitaba bakarken, Hanah Richter gülümseyerek devam etti,

- Eğer iyi ararsanız, bu kitabı kullanılmış kitap satıcılarında bulabileceğinizden eminim. Kitap maalesef çok kısıtlı sayıda okuyucuyu ilgilendirdi. [533]

Birinci kitabı açtı, içindeki siyah beyaz fotoğrafların olduğu bölümü karıştırdı, sonunda aradığını buldu.

Parmağıyla bir Daimler otomobile dayanmış duran, koyu renk saçlı genç bir kızı gösterdi. Kızın arkasında bir orman görünüyordu. Volkmann arabaya baktı, 20'lerin ortalarına ait bir model olduğunu anladı. Kız bir ayağını Daimler'in basamağına koymuş, elini de beline dayamıştı. Pastel renkte, kolsuz bir yazlık bluzla, dizlerine kadar inen koyuca bir etek giyiyordu.

- Bu fotoğraf 1930 yazında çekildi.

Volkmann ve Erica resme yakından baktılar.

Koyu renk saçlı kız oldukça güzeldi; çıkık çenesiyle bile çekici görünüyordu. Kameraya bakarken ciddi olmaya çalışan, neşeli bir kız. Volkmann'ın

fotoğrafındaki kızla buradaki arasında bir benzerlik vardı kuşkusuz, ama bu benzerlik o kadar da kesin değildi. Volkmann, Hanah Richter'e dönüp sordu: - Sarışın değil miydi?

Yaşlı kadın gülümsedi, bir an Erica'ya baktıktan sonra, yeniden Volkmann'a döndü.

- O zaman da şimdiki gibi kızların saçlarının rengini açmaları modaydı.

Oksijen saç rengini açabilir, ama yüz hatları değişmez. Bu kız sık sık saçlarının rengini değiştirirdi. Bazı fotoğraflarda sarışın, bazılarında da koyu saçlı görünür. Ama eğer yakından bakarsanız, aynı insan olduğunu görürsünüz.

Hanah Richter yazı masasının çekmecesinden aldığı bir pertavsızı Volkmann'a uzattı.

- Lütfen, iyice bakın.

Volkmann pertavsızı resmin üzerine tutarak gözlerini kıstı. Hanah Richter'in gösterdiği fotoğraftaki kızın yüz hatları, kendi elindeki fotoğraftakiyle aynıydı: köşeli bir yüz, yüksek elmacık kemikleri, düşünceli gözler, geniş ağız.

- Bir benzerlik görebildiniz mi?

Volkmann başıyla onaylayınca, Hanah Richter:

- Ama hâlâ emin değilsiniz, dedi. Belki de, kızın saçının renginden?

- Hem o hem de vücudu. Tarihçi gülümsedi.

- Haklısınız, bu fotoğrafta çok daha zayıf. [534] Sizinkinde, oldukça dolgun vücutlu. Size başka bir resim göstereyim, 1931 ilkbaharında çekilmiş bir fotoğrafı.

Hanah Richter ikinci kitabı açtı. Kitabın ortalarında, bir kaç sayfa fotoğraf vardı, sayfaları çevirip araştırdı, aradığın bulup gösterdi. Sahne, bir Bavyera restoranıydı. Bir masanın çevresinde iki kadın, iki erkek dört kişi oturmuştu. Sarışın olan kadınlardan biri genç, diğeri orta yaşlıydı. Kadınlardan genç olanı, Volkmann'ın fotoğrafındakine kesinlikle benziyordu. Çizgileri daha dolgun, sarı saçları o zamanın modasına uygun olarak, kat kattı. Yakası işlemeli geleneksel bir Bavyera elbisesi giymişti.

Sanki biri bir şaka yapmış gibi, kameraya gülerek bakıyordu. Volkmann, masanın çevresinde oturanlardan ikisini hemen tanıdı. Kızın solunda, kollarını kavuşturmuş, ince dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle Adolf Hitler oturuyordu. Onun karşısında da ufak tefek, sırıtkan Joseph Goebbels, Nazilerin propaganda bakanı. Goebbels'in yanında oturan sarışın kadın, onun koluna girmişti.

- Hitler'in yanındaki kız, Geli Raubal, dedi Hanah Richter. Bu kez sarışın. Joseph Goebbels'in yanındaki de kani Gerda. Bu fotoğrafta çok daha ilginç olan bir şey var. Sizin elinizdeki resimle de bağlantılı bir ipucu. Bana lütfen pertavsızı verin.

Volkmann'dan pertavsızı alan Hanah Richter, Volkmann'ın getirdiği fotoğrafı, kitaptaki resmin yanına koydu.

- Şimdi lütfen yakından bakın.

Pertavsızı yeni fotoğrafın üzerine yerleştirdi, Volkmann pertavsızdaki görüntüyü ayarlamaya çalıştı. Erica da bakarken Hanah Richter:

- Eğer kızın sağ bileğine bakarsanız, ilginç bir şey görürsünüz, dedi. Kızın sağ bileğinde, hafifçe parıldayan bir bilezik Hanah Richter pertavsızı Volkmann'ın getirdiği fotoğrafa kaydırdı. Kızın kolunda aynı bileziğin takılı olduğu açı görülüyordu.

Hanah Richter açıkladı:

- Bu bilezik, Adolf Hitler'in ekim 1929'da Nazi Partisi mitingine götürdüğü yeğenine verdiği bir armağandı. [535] Altından yapılmış, üzerine zümrüt ve safir işlenmiş. Hitler yakın bir dostuna yazdığı mektupta, bu bilezikten bahseder. Geli Raubal'in hayatının sonuna kadar sağ bileğinde taşıdığı, beyaz altından bir bilezik. Hanah Richter gözlüklerinin üzerinden konuklarına baktı.

- Bunun ötesinde de, fotoğraflardaki kızın yüz hatları arasındaki benzerlik, her türlü kuşkuyu siliyor. Emin olun, ikisi de aynı insan.

Volkmann yeniden pertavsızı aldı, Erica yanında dururken iki fotoğrafı karşılaştırdı. Aynı ince dudaklar, aynı büyük ağız. Aynı yüksek elmacık kemikleri. Aynı gözler. Aynı yüz şekli. Erica'ya baktı, ama kız bir şey söylemedi. Boş gözlerle Volkmann'a baktı, sonra Hanah Richter'e döndü.

- Saatin geç olduğunun farkındayım Hanah, ama bize kız hakkında bilgi verir misin? Kızın Hitler'in sorunlarından biri olduğunu söyledin. Nasıl bir sorun?

- İntihar etti.

- Ne zaman?

- Sizin fotoğrafın çekilmesinden yaklaşık iki ay sonra. Hitler'in Münih'teki dairesinde yaptıkları şiddetli bir tartışmadan sonra, kız yüreğine bir kurşun sıktı. Anlıyor musunuz, bu ikisi uzun süre birbirlerine âşıktı.

Erica ve Volkmann'ın inanmaz inanmaz baktıklarını görünce, Hanah:

- Galiba beni de meraklandırdınız, dedi, bu o kadar önemli mi?

- Olabilir, dedi Volkmann.

- Bana neden önemli olduğunu söyleyecek misiniz? Volkmann tereddüt etti,

- Bir cinayet soruşturmasıyla ilgili, Hanah. Size maalesef bundan fazlasını anlatamam.

Tarihçinin yüzünde bir şaşkınlık belirdi, sonra:

- Cinayet soruşturması derken, ne söylemek istiyorsunuz? diye sordu, bu kızla mı ilgili?

- Kızla değil, dedi Volkmann, başkasıyla.

- İyi de, kızın bununla ne ilgisi var? O çok uzun seneler önce öldü.

- Özür dilerim Hanah, ama size daha fazlasını anlatamam. [536]

Hanah Richter Volkmann'a bakıp hafifçe kaşlarını çattı, keyifsizliği yüzünden okunuyordu, sonra oturdu,

- Pekâlâ, dedi, Geli Raubal hakkında ne öğrenmek istiyorsunuz?

- Her şeyi, dedi Volkmann.

Hanah Richter sigara tuttu, ikisinin de sigarasını yaktı. Volkmann koltuğunda öne eğildi:

- Hitler'le kızın seviştiklerini söylediniz, dedi, bu konuda daha fazla bilgi verebilir misiniz?

Yaşlı tarihçi sigarasından bir nefes çekti, koltuğuna yaslandı.

- Aralarında bir ilişki olduğu kesin. Dayı-yeğen ilişkisinden çok daha derin bir şey. Bakın, kız uzunca bir süre Hitler'le aynı evi paylaştı, o dönemde de çok yakınlaştılar. 1927'de, Hitler Berchtesgaden'daki Blockhaus'una taşınırken, üvey ablası da evini çekip çevirmek için onunla gitti. Hitler çevresindekilere hiç güvenmezdi, o nedenle ablasını seçmiş olması anlaşılır. Ablası Hitler'in evini çekip çevirdi, yemekleriyle, elbiseleriyle ilgilendi. Giderken yanında kızlarını da götürdü, Friedl ve Geli'yi.

- Ya kızların babası? diye sordu Volkmann.

- Geli daha çok küçükken öldü. Belki de kızın Hitler'e eğiliminin nedeni de bu. Daha başlangıçtan beri, Hitler kız için bir baba rolü oynadı. Kız çok havaî birisiydi, tabiî tarih kitaplarına inanırsak.

Hanah Richter gülümsedi.

- Viyana'da doğdu, belki de buna Viyana çekiciliği demek doğru olur. Aslında, Hitler'in özel hayatı konusunda başrol, Eva Braun'a aitti. Eva Braun bütün tarih kitaplarında Hitler'in metresi olarak yer alır. Ama ondan önce Geli Rai vardı. Geli, Adolf Hitler'in ilk romantik ilişkisi oldu; aşk, bilmiyorum, çünkü o

adamın bir insan gibi âşık olması mümkün değil. Onun için, karşılıklı romantik bağlı, Kız dayısına hayrandı, dayısı da ona. Bir süre her yere birlikte gittiler; Hitler Berchtden'dan Münih'teki eve taşınınca, Geli Raubal da onunla gitti. O dönemde Münih Üniversitesi'nde tıp okuyordu, bu nedenle taşınmak onun da işine geldi, ama yakın dostunun sadece birlikte olabilmek için uydurulmuş bir bahane olduğunu söylüyorlardı.

- Bu ne demek oluyor?

Tarihçi, Volkmann ve Erica'ya bakıp hafifçe gülümsedi.

- Bir düşünün. Oldukça değişik bir ilişkiydi. Aynı apartmanda birlikte oturan bir dayı ile yeğeni. Üstelik Geli öldüğünde daha yirmi bir yaşındaydı. Tabiî, Nazi Partisi içinde bazı ağızlar konuşmaya başladı. Hitler başlangıçtan beri, genç, körpe kızlardan hoşlanırdı - ne kadar genç olurlarsa, o kadar iyi - çünkü kendi yaşındaki kadınlarla ilişki kuramıyordu. Kaldı ki, genç kızları idare etmek, etkisi altına almak da daha kolay oluyordu. Hayatına girip onunla yalan ilişkide bulunduğundan emin olduğumuz yedi kadından çoğu gençti. Bu yedi kadından altısı da ya intihar etti ya da ciddi biçimde intihan denedi. Yani Geli Raubal bu bakımdan tek örnek değil. Hitler'in kadınlar üzerinde büyüleyici bir etkisi olduğu anlaşılıyor. Hem bir arada bulunduğu kadınlar hem de daha sonra, Führer olduğu zaman, etkisi altına aldığı Alman kadınları üzerinde. O zaman Almanya'daki kadınların çoğu gibi, Geli Raubal de Hitler'in kişiliğinden, çekiciliğinden çok etkilendi. Hitler'in her istediğini yapacak durumdaydı. Aralarındaki kan bağına rağmen onunla evlenmek istediği kesin. Üstelik Hitler uzunca bir süre de onunla evlenmek istiyormuş gibi davrandı. Partideki bazı dostlarına, kızla evlenebileceği anlamına gelen şeyler söyledi.

Hanah Richter Volkmann ve Erica'ya baktı.

- Bütün bu anlattıklarım ne kadar itici olursa olsun, unutmayan ki, bunlar Hitler'in gerçek vahşeti su yüzüne çıkmadan önce gerçekleşmişti. Adı duyulmaya başlamış, siyaset hayatında kendine bir yer edinmişti. Çoğu insan için Hitler, ilahların Almanya'yı yönetmek için görevlendirdiği adamdı. Geri Raubal aradaki on dokuz yıllık yaş farkına, böyle bir beraberliğin getireceği sonuçlara rağmen, dayısıyla evlenmekten mutlu olacaktı. Bu nedenle onunla çılgınca flört etti, hatta deyim yerindeyse, baştan çıkarttı. Rüzgâr yeniden panjurları sarstı, şöminedeki kütükler çıtırdadı. Volkmann bir süre ateşin içindeki korlara baktı, Hanah Richter sözlerine devam edince, gözlerini yaşlı tarihçiye çevirdi.

- Saçma bir durumdu tabiî, uzun süremeyecek bir durum. Nazi Partisi içinde, Hitler'e yakın olanlar dehşet içindeydi: çok genç yeğeniyle evlenmeyi düşünen orta yaşlı bir dayı. Naziler halkın karşısında son derecede dürüst ve ahlaklıydılar, ama kendi başlarına kaldıklarında bir yılandan farksız olduklarını hepimiz biliyoruz. Bu evliliğe, özellikle de Hitler'in cumhurbaşkanlığı yarışma

gireceğini düşünerek karşı çıktılar. O dönem çok önemliydi. Nazilerin seçimi kazanması şarttı. Parti, hep o gün için mücadele etmişti. Geli Raubal, Hitler'in yarı yaşındaki yeğeniydi. Böyle bir evlilik hatta bu evliliğin söylentisi bile, parti için felaketle sonuçlanabilirdi. O dönemin ahlak anlayışını unutmamak gerek. Böyle bir evlilik, halkın gözündeki Hitler imajına zarar verirdi. Benim anladığım kadarıyla kızla istediği kadar eğlendi, sonunda da sıkılıp Eva Braun'a gitti.

Volkmann masanın üzerindeki fotoğrafa baktı.

- Peki, Geli Raubal neden intihar etti?

Hanah Richter bir süre sustu, sonra:

- Eğer tarih kitaplarına inanırsak, genç kız bir çeşit duygusal rahatsızlık geçiriyordu. Büyük bir ihtimalle Hitler'in bu ilişkiyi yavaş yavaş kesmeye niyetli olduğunu görüyordu. 17 eylül 1931'de, Hitler'in Münih'te, Prinzregentenplatz'daki dairesinde şiddetli bir tartışmaları oldu. Hitler evden ayrılırken, Geli Raubal onu sakin bir şekilde uğurladı, sonra odasına girip kapıyı kilitledi. Ertesi sabah bulduklarında, ölmüştü: kalbine yakından sıkılmış bir kurşunla. Yerde, ufak çaplı bir tabanca vardı. Bavyera polisi Geli'nin 18 eylül sabahı erken saatlerde öldüğünü bildirdi. Hitler Geli'nin ölüm haberini aldığında, Nürnberg'deydi. Dışarıdan bakıldığında, yıkılmış bir adam izlenimi verdi, ama partideki yakın arkadaşlarından bazıları, kız sonunda yolundan çekildiği için rahatladığını iddia ettiler, bir de söylentiler vardı. O dönemin gazeteleri olayın üzerine atladı, her türden hikâye uydurdular.

- Nasıl söylentiler?

Hanah Richter Volkmann'a bakıp gülümsedi.

- Biraz inanılır olanlardan gerçekten saçma olanlara dar her türlü söylenti.

- Yani? [539]

- Kızın başkasıyla ilişkisi olduğu, Hitler'in de kıskançlık nedeniyle Geli'yi öldürttüğü. Hitler'in şiddetli kıskançlık krizlerine yakalandığı bilinen bir şeydir. Bir keresinde, tartışma sırasında kızın burnunu kırdığı bile söylenir. Kızı öldürtmüş olması da muhtemeldir. Böyle bir şeyi rahatlıkla bilecek biriydi. Tabiî, Nazi Partisi içindeki arkadaşları da kızla ilişkisini iktidara gelmelerini engelleyebilecek bir skandal nedeni olarak görüp Geli'yi öldürtmüş olabilirler. Ama kızın intihar nedeninin bir umutsuzluk olmadığı daha bir açıklama olarak görülüyor.

Eğer benim fikrimi sorarsanız, ben "Bir kaza ve umutsuzluk karışımıydı" derim. Geli'nin Hitler'in onunla hiçbir zaman evlenmeyeceğini, aralarındaki ilişkiyi sona erdirmek niyetinde olduğunu anlaması ve bir çeşit umutsuzluk. Ne var ki, gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz.

- Gazeteler başka neler yazdı?

Hanah Richter gülümsedi.

- O kadar çok söylenti çıktı ki, üstelik her biri ötekinden de saçma. En renklileri Hitler'in yeğeniyle olan ilişkisini artık kontrol edemediği, kamuoyu önündeki imajını daha fazla zedelememek için kızı öldürttüğünü iddia edenlerdi. Polis hem intiharı hem de çıkan söylentileri araştırmak için görevlendirildi, ama bir şey bulamadı, kimse suçlanmadı. Bir de dönemin Adalet Bakanı Herr Gürtner'in cinayet dosyasını yaktığı söylentileri çıktı. Kesin olan bir şey varsa, o da dosyanın kaybolduğu ve Hitler'e karşı hiçbir kanıtın bulunamadığıdır. Hitler iktidara geldikten sonra, Herr Gürtner Nazi Partisi içinde hızla yükseldi, bu da belki bazı söylentilerin gerçek olduğunu gösteriyor.

Belki de, Gürtner gerçeğin, o gerçek her neyse, saklanması için Hitler'e yardım etti.

Hanah Richter omuz silkti:

- Kızın ölümünde belirgin bir esrar olduğu kesin, ama kıza yakın olanların çoğu Geli'nin moralinin o dönemde çok bozuk olduğunu, duygusal açıdan çok güçsüz olduğunu, intiharın da tam o dönemde gerçekleştiğini söylediler. Ya da kızın tabancayla oynadığını, silahın kazayla patladığını, filan. Bu da bana akla yakın geliyor.

Volkmann Chaco'da bulduğu fotoğrafın üzerindeki kıza, arkadaki dağlara, koluna giren ele ve Nazi pazıbendine baktı. Sakin bir sesle:

- Fotoğraftaki adam, sizce kim olabilir? diye sordu.

- Muhtemelen Hitler. O dönemde hâlâ sık sık görüşüyorlardı, Hitler'in partiden gelen baskı nedeniyle bu ilişkiyi bitirmeye niyetli olmasına rağmen, hâlâ birlikteydiler. Kız Hitler'i kıskandırmaya karar verdi ve Hitler'in şoförü Emil Maurice'le görüşmeye başladı. Maurice'le gizlice nişanlandı bile. Hitler durumu öğrenince, öfke nöbetlerinden birine kapıldı, şoförünü kovdu. Sonra da kızın ölümüne kadar gizlice buluşmaya devam ettiler.

Volkmann bir süre tereddüt etti, sonra:

- 11 temmuz 1931, dedi, o gün gerçekleşen önemli bir şey hatırlıyor musunuz?

- Geli Raubal için önemli mi, demek istiyorsunuz?

- Evet.

Hanah Richter bir süre düşündü.

- Kız 18 eylülde öldü, yani sizin elinizdeki fotoğraf ölümünden yedi hafta önce

çekilmiş olmalı. O tarihten bir hafta önce, basit bir şey için hastaneye yatmıştı, tıp fakültesindeyken, sömestr tatilinde. Ondan sanırım dört hafta kadar sonra da, Augsburg'da bazı arkadaşlarının yanında kaldı. Arada Hitler'i birkaç kez gördü, ama Hitler cumhurbaşkanlığı seçimiyle meşguldü, kıza fazla zaman ayırdığını sanmıyorum.

Hanah Richter yeniden düşünceye daldı, alnı kırıştı, sonunda:

- Hayır, üzgünüm, dedi. Söylediğiniz tarih bana hiçbir şey hatırlatmıyor. İnanın, eğer önemli bir gün olsaydı, unutmazdım.

- Son bir soru. Kız hiç Güney Amerika'ya gitti mi?

Yaşlı kadın başını salladı.

- Hayır, kesinlikle hayır. Ömrü boyunca Almanya ve Avusturya dışına çıkmadı.

Bakışlarını Erica'dan Volkmann'a çevirdi:

- Bu sorunuzun, fotoğrafı bulmanızla bir ilgisi var mı?

Volkmann başıyla onaylayıp:

- Erhard Schmeltz adı size bir şey hatırlatıyor mu? diye sordu.

- Hangi açıdan? [541]

- Geli Raubal açısından. Tarihçi kaşlarını çattı.

- Erhard Schmeltz de kimdi?

- Bir parti üyesi. Hitler'i Birinci Dünya Savaşı döneminden tanıyan birisi.

Tarihçi başını usulca salladı.

- Her kimse, fazla önemli biri değildi anlaşılan. Söylediğiniz adı ne Hitler ne de Geli Raubal'le ilgili olarak duydum. Hiçbir zaman.

- Hanah, böyle bir fotoğrafın nasıl olup da Güney Amerika'ya gittiği konusunda bir fikriniz var mı?

- Bulduğunuzun kopya değil de orijinal olduğundan kesin emin misiniz?

- Evet.

- Savaşın sonunda o kadar çok Alman Güney Amerika'ya göç etti ki. Fotoğrafı oraya Hitler'in ya da kızın yakınlarından biri de götürmüş olabilir.

Hanah Richter omuz silkti.

- Kim götürdü derseniz, en ufak bir fikrim bile yok. Eichman, Mengele gibileri kızla hiç tanışmamıştı. Tabiî, Bormann kızla tanışmıştı, hatta onunla birçok kez çeşitli toplantılarda bir arada bulunmuştu, ama savaştan sonra hayatta kalıp

Güney Amerika'ya kaçmayı başardığına inanmıyorum. Herhalde yakın bir arkadaş, yüksek rütbeli bir Nazi ya da güvenilir bir SS. Ama kim?.. Maalesef, bu konuda tek bir isim bile önermek istemem. Tarihçi sustu, göstere göstere saatine baktı: - Bütün sorularınıza cevap verdim mi? dedi.

Volkmann bir süre elindeki fotoğrafa baktı, sonra başını kaldırdı:

- Evet, dedi, bize bu kadar zaman ayırdığınız için teşekkürler, Hanah. Sizi bu saate kadar uyutmadığımız için özür diliyorum.

- Hiç önemi yok, dedi yaşlı kadın gülümseyerek ayağa kalkarken.

Volkmann fotoğrafı cüzdanına yerleştirirken, Hanah:

- Dosyam için o resmin bir kopyasını isterim, dedi. Bana bir tane gönderir misiniz?

- Tabiî. [543]

Hanah Richter her ikisinin de elini sıktı, kapıya kadar geçirdi. Kapıdan çıkarken, hâlâ bekleyen taksiyi gördüler, Volkmann yaşlı kadına döndü.

- Geli Raubal'in nerede gömülü olduğunu biliyor musunuz?

- Viyana'da. Eski Merkez Mezarlığında.

- Mezarı hâlâ orada mı?

Hanah Richter başını salladı.

- Maalesef. Viyana'daki Nazi yetkilileri 1941'de mezarlığın o bölümünü yıktırdı. O ve çevresindeki bütün mezarlar yerle bir edildi.

- Neden?

- Tanrı bilir. Bana da şaşırtıcı geliyor. Bu konuda konuştuğum insanlardan hiçbiri, emrin nereden geldiğini bilmiyor. Galiba kızın ölümündeki esrarın üzerine bir perde daha çekildi.

- Naziler bir şeyi örtbas etmek istemiş olabilirler mi?

- Kızın ölümüyle ilgili mi? Olabilir, kızın ölümünün ardındaki ayrıntılar hiç açıklanmadı. Ama artık öğrenme imkânımız da yok.

Volkmann tereddüt etti.

- Son bir şey daha, Hanah.

- Evet?

- Geli Raubal... hastaneye yattığını söylemiştiniz. Ne zaman?

- 1931 temmuzunun sonuna doğru. Garmisch-Partenkirchen'deki özel bir

klinikte birkaç gün geçirdi.

- Ne tedavisi gördü?

- Bazıları depresyon dediler, Hitler artık onu aldatıyor ve gizlice yeni metresi Eva Braun'la görüşüyordu. Bazıları da önemsiz bir cerrahî müdahale dedi. Bilmek mümkün değil. Hastane kayıtlarında da bulamazsınız. Kayıtlar çoktan yok edilmiştir. Neden sordunuz?

Volkmann gölün üzerinden gelen rüzgârın tenini ısın hissetti. Arabasında bekleyen, parmaklarını sabırsızlıkla direksiyon simidine vuran şoföre bir göz attı Arkasına döndü, Erica'nın rüzgârdan korunmak için yakasını kaldırdığını, Hanah Richter'in de sorunun cevap beklerken titrediğini gördü. [544]

Volkmann uzun bir tereddüt geçirdi, sonra:

- Söylediklerim size saçma gelebilir, Hanah. Geli Raubal hamile kalmış olamaz mı?

Hanah Richter kaşlarını kaldırıp Volkmann'a baktı.

- Aslında, kızın Hitler ya da adamları tarafından öldürüldüğünü iddia edenler, bunu da söylediler. Ama kanıtlanmadı. O dönemin gazetecilerinden biri, Fritz Gerlich diye biri, kızın hamile kaldığını, Hitler'in de onu bu nedenle öldürttüğünü düşündü. Ama bu hiç yayımlanmadı.

- Gerlich'e ne oldu?

- Tutuklandı, sonra da Dachau'da öldürüldü. Ama iddiası hiç kanıtlanamadı. Nazilerin Gerlich'in ölmesini istemeleri için başka nedenler de vardı.

- Hangi nedenler, Hanah?

- Gerlich yazdığı gazetenin sahibiydi. Gazete tümüyle Nazi karşıtıydı. Yazılardan, makalelerden çoğunda, Hitler'i daha iktidara gelmeden mahkûm etmişti. Hanah Richter durakladı:

- Neden sordunuz?

Volkmann tereddüt etti,

- Ya gerçekten Geli Raubal'in bir çocuğu olmuşsa?

- Yani Hitler'den mi?

- Evet. Volkmann kadının bakışlarının değiştiğini gördü. Kapının eşiğinde, ağzı açık duruyor, beklemediği bu soru karşısında sarsıldığı belli oluyordu. Erica da aynı durumdaydı, yüzündeki solgunluk onu hasta gibi gösteriyordu. Hanah Richter Volkmann'a bakıp şaşkınlıkla konuştu,

- Bakın Herr Volkmann, böyle bir şey kesinlikle tarih kitaplarının gözünden

kaçmazdı.

Kadının yüzündeki şaşkınlığın inanmamaya dönüştüğünü gördü. Sonra, soğuk kemiklerine işleyince, inançsızlık kayboldu, yerini rahatsızlığa bıraktı.

- Gerçekten, ciddi olamazsınız? Volkmann sakin bir sesle cevap verdi,

- Tabiî ki hayır, Hanah. Çok naziksiniz. Yardımlarınız için teşekkür ederiz.

Kırk altıncı kısım

Göl kıyısındaki evden çıktıktan sonra bindikleri takside, yol boyunca konuşmadılar. Volkmann arabanın penceresinden Berlin'in ışıklarını seyretti, ama ağzını açmadı. Araba Kurfürstendamm'daki otelin önünde durduğunda, kız Volkmann'a baktı. Yüzünden hâlâ Volkmann'ın yarım saat önce tarihçi kadına sorduğu sorunun şaşkınlığı okunuyordu. Daha odalarına girer girmez, Volkmann içkileri hazırladı. Yan dolu viski bardağını uzattığında, Erica'nın kendisine baktığını gördü. Kız bardağını aldı, pencereye yaklaştı, sonra solgun bir yüzle Volkmann'a döndü.

- Hanah Richter'e söylediklerinde ciddiydin, değil mi Joe? Yani kadının hamile olabileceği? Adolf Hitler'in çocuğunu taşıdığı?

- Evet.

- Ama Joe, bu çok saçma.

Bardağını masaya bırakan Volkmann'ın sesindeki gerginlik belliydi.

- Erica, böyle bir şey bulmacaya çok uygun. Karl Schmeltz'in kimliği konusunda bildiğimiz ve bilmediğimiz her şeye uyuyor. Hanah Richter'in söylediğini sen de duydun.

"Kadın hamile olabilirdi" dedi. Bu da öldürülmesi ya da intihar etmesi için yeterli bir neden. Hanah Richter'in bu akşam bize anlattıklarının tamamı Karl Schmeltz'in çevresindeki esrar perdesini açıklıyor. [546] Bunu sen de göremiyor musun?

Erica Kranz gözlerini Volkmann'dan ayırmadan:

- Kadının hamile olabileceğini ben de kabul ediyorum, dedi, ama gerçekten bir doğum yaptığı?.. Joe, böyle bir şey mümkün mü? Hanah Richter'in de dediği gibi, böyle bir şey tarih kitaplarının gözünden asla kaçmazdı. Eğer Hitler'in bir çocuğu olduysa, bunca yıl gizli kalmış olması düşünülemez.

Volkmann kızın sesindeki inançsızlığı duydu. Erica bardağına dokunmamıştı bile; Volkmann hızla içkisini bitirdi, bardağını masanın üzerine bıraktı.

- Çılgınca göründüğünü kabul ediyorum, Erica. Biliyorum, ama öte taraftan bakınca, pek de o kadar saçma değil. Bir düşün: Erhard Schmeltz ve ablası 1931 yılının sonlarına doğru, Geli Raubal'in ölümünden iki ay sonra, bir esrar perdesi ardında Güney Amerika'ya göç ediyorlar. Yanlarında, kendi oğulları olmadığını bildiğimiz bir çocuk var. Wilhelm Busch'un Schmeltz hakkında söylediklerini hatırlıyor musun? Hiç çocuğu olmadı, hiç evlenmedi. Yanındaki

kadına gelince, Erhard Schmeltz'den de yaşlıydı çünkü ablasıydı, ikisinin de o kadar küçük bir çocukları olması mümkün değil. Yani çocuk onların değil.

Kız Volkmann'a baktı:

- Ama çocuk onlardan birinin oğlu olabilirdi, Joe. kurmak önemli değil, ikisinden biri çocuğun gerçek annesi ya da babası olabilirdi.

- Eğer çocuk onlardan birinin oğluysa, Almanya'dan ne böyle gizlice ayrıldılar? Neden birden ortadan kayboldu Schmeltz ve ablası ortadan kaybolduğunda, Busch'un yayıldığını söylediği dedikoduları anlatmadım mı sana? Söylentilerden birisi de Schmeltz'in gizli bir görevle yurtdışına gönderildiğiydi. Koşullar, o çocuğun onların oğlu olmadığını gösteriyor. Peki, o halde, kimin oğlu?

Kıza bakarak söylediği son cümlede, Volkmann'daki heyecan artmıştı.

- Erhard Schmeltz Hitler'in sadık ve sağlam dostu Parti üyeliğinin Himmler tarafından önerilmiş olması da partinin tepesindekilerle iyi ilişkiler içinde olduğunu gösterir. Birinci Dünya Savaşı'nda yan yana çarpıştığı insanlardılar. [547]

Onu arkadaş olarak kabul eden, bağlılığını bilen kişiler. Şimdi bir de Hanah Richter'in söylediklerini düşün:

"Hitler'in Geli Raubal'le ilişkisi, Hitler'in arkadaşları ve yakınlarınca da biliniyordu" dedi.

Volkmann pencereye yürüdü, geri dönüp Erica'ya baktı.

- Hanah Richter'e göre, dayısının evinde ölü bulunmasından iki ay önce Geli Raubal özel bir kliniğe yatmıştı. Klinikten çıktığında rahat değildi, canını sıkan bir şey vardı. Canını sıkan şeyin çok önemli olması gerekir, çünkü iki ay sonra intihar etti. Onu Hitler'in mi öldürdüğü, yoksa gerçekten de intihar mı ettiği şu aşamada önemli değil.

- Ama asıl önemli olan, kadını bu kadar rahatsız edenin ne olduğu. Hitler'e âşıktı. Onunla evlenmek istiyordu. O zaman neden intihar etti? Hanah Richter, Hitler'in kadından kaçmaya başladığını söyledi. Cumhurbaşkanlığı yarışma hazırlandığını, Nazi Partisi'nin oylarını en azından artırmanın yaşamsal önemi olduğunu. O dönemde herhalde en çok, bu kadar genç bir kadının neden olacağı bir skandaldan çekinirdi...

- Ama Joe, kadının çocuğunu doğurmuş olması, işte bu imkânsız.

- Neden imkânsız? Kızın hamile kalmış olabileceğini sen de kabul ettin. Ya beklediği çocuğun babası, Hitler idiyse? Hanah Richter'e göre, yakın bir ilişkileri olmuş, "İki sevgili" dedi. Ya kadının Garmisch-Partenkirchen'de

hastaneye yatmasının nedeni, dayısından hamile kalmasıysa? Hitler bunu biliyor ya da öğreniyor, böyle bir skandalın bütün siyasal yaşamını yıkacağını fark ediyor. Bunu düşün. Eğer kadın hamile kaldıysa, bu haberler çevreye yayıldığında, bu Hitler'in sonu demek olurdu, hem siyasal hayat hem de özel hayat bakımından. Tam Hanah Richter'in dediği gibi, skandal nedeniyle batarken, Nazi Partisini de peşinde sürükleyecekti. O nedenle, yanındakiler bir plan yaptılar. Çocuğu bir yere, Almanya'dan çok uzaklara göndermeye karar verdiler. Hitler'in de güvenebileceği biriyle. Schmeltz'ler gibi bir çift ideal olurdu. Erhard Schmeltz güvenilir, sadık bir Nazi ve Hitler'in dostuydu. Gidecekleri yer de, Paraguay'ın en uzak, en ıssız bölgesi olacağından, sırlarının ortaya çıkma tehlikesi yoktu.

Erica'nın renginin solduğunu görüp, gözlerini kıza dikti. [548]

- Bu senaryo üç noktaya aydınlatıyor, Erica. Üç çok önemli noktayı: birincisi, Paraguay'a geldiğinde, Schmeltz'in yanında getirdiği parayı; ikincisi, Hitler iktidara gelmeye hazırlanırken, birden ortadan kaybolmasını; üçüncüsü Reichsbank'ın 1945 yılına kadar gönderdiği havaleleri. Bu kadar yüksek meblağların gönderilebilmesi için, çok üst düzeyde birinin onayı gerekirdi. Üstelik böyle bir para hareketinin gizli kalması, kayıtlara geçmemesi için de çok üst düzey birinin yardımına gerek olurdu. Wilhelm Busch'un söylediklerine inanmak gerekirse, Erhard Schmeltz varlıklı biri değildi. Nazi Partisi'yle yolları ayrılan birinin Reichsbank üzerinden para alması da düşünülemez. Üstelik böyle bir kişi gıyaben de olsa parti üyeliğini koruyamaz. Bu konuda şantaj da düşünülemez, çünkü böyle olsaydı, Schmeltz çocuğu yanında götürmezdi.

Volkmann gözlerini Erica'dan ayırmıyordu.

- Tabiî, Schmeltz'in başkası adına bankacılık yapmış olması hâlâ mümkün, ama ben inanmıyorum. Aldığı para Reichsbank üzerinden geliyordu, aklı başında hiçbir Nazi böyle açık bir yoldan çalışmış olamaz, onlar adı fazla duyulmamış İsviçre bankalarını tercih ederlerdi. Reichsbank'ı kullanmak sadece Hitler ya da çok üst düzey bir Nazi yöneticisinin ayrıcalığı olabilirdi. Bütün bunlar, elimizde tek bir seçenek olduğunu kanıtlıyor. Para Schmeltz'e, kendisini, ablasını ve çocuğu, Geli Raubal ile Hitler'in oğlunu geçindirmesi için gönderiliyordu. Kızın fotoğrafını Chaco'daki evde bulmuş olmamız bile Erhard Schmeltz ile Geli Raubal arasındaki ilişkiyi gösteriyor. Hanah Richter'in kadın ile Hitler arasındaki ilişki konusunda söylediklerini duydun. Onunla bir aşk yaşamışsa, neden ondan hamile kalmış olmasın?

Erica'nın başını salladığını gördü.

- Söylediklerin doğru olsa bile, Hitler'in Geli'nin hamileliğini bitirmeyi düşünmemiş olmasına inanamıyorum.

- Belki de kadın çok geç olana kadar bir şey söylemedi. Belki de çocuğu

doğurmak istedi, hamile olduğunu söylemedi, mümkün değil mi? Kızın intihar ettiğini düşünsek bile. bu bir konuda son derece umutsuz olduğunu göstermiyor mu? Çok duygusal bir sorunu vardı. Doğumdan sonrada depresyon geçirmiş olabilir. [549] Hitler'in evlenmeyi reddetmesi, çocuğu kabul etmemesi, çocuğu uzaklara göndererek bütün skandalı örtbas etmek istemesi de bardağı taşıran son damla olmuştur.

- Ama konuyu bilen başkaları olmalı. Bunu bilip de, susmayacak insanlar. Böyle bir konunun bunca yıl gizli tutulabileceğine inanmıyorum. Bu mümkün değil.

- Geli Raubal tıp öğrencisiydi, Erica. Tıp dünyasındaki tanıdıklarından, sırrını saklamaya söz veren arkadaşlarından yardım almış olabilir. Doğumunda yardımcı olan doktorlardan. Mümkün değil mi? Hanah Richter'in, Dachau'ya gönderilen gazeteci hakkında söylediklerini duydun. Ya yazdıkları gerçekse? Ya öldürülmesinin gerçek nedeni buysa?

Erica'nın kendisine baktığını, tereddüt ettiğini, sonra başını salladığını gördü.

- Joe, anlattıklarında çok fazla "eğer" var. İnan bana, içimden bir ses söylediklerini kabul etmemi istiyor, çünkü anlattıklarının mantıklı bir yanı var. Ama başka bir ses de çıldırmış olduğunu haykırıyor.

Volkmann'ın gözleri kıza dikilmişti.

- Öyleyse bir de şöyle düşün: Naziler Viyana'daki mezarlıkta, kızın gömülü olduğu yeri neden yıktı? Geli Raubal'in mezarını ortadan kaldırmayı neden istediler? Sadece bir tek nedenleri olabilir. Birinin saklamak istediği bir sır. Geli Raubal'in sun. Yapılacak ilk otopside, kızın doğum yaptığı ortaya çıkacaktı. Mezarı yok etmek, kanıtları yok etmek demekti.

Erica'nın gözlerindeki ifadeyi gördü. Kızın yüzü solgun, gözleri dalgındı. Sanki Volkmann'ı ikna etmekten vazgeçmiş gibiydi. Kendi soluklarını duydu, söylediklerinin baş döndürücü olduğunu düşündü. Erica'nın başını kaldırıp baktığını gördü.

- Öyleyse, cevap ver, Joe. Sırrı sonsuza dek korumak isteyenler, onlar her kimse, neden kızın cesedinden kurtulma yoluna gitmediler? Neden kanıtları çok daha kolay yoldan yok etmeyi düşünmediler.

- Belki de düşündüler.

- Anlamıyorum.

- Kızın cesedini kaçırıp çevredeki mezarları da yıkarak, kızın mezarının boşaltılıp boşaltılmadığının anlaşılmasını imkânsız kıldılar. Geriye sadece kime ait olduğu bilinmeyen bir kemik yığını kalmıştır. Böylece sonradan yapılacak bir araştırmanın, kemiklerin sahiplerini belirleyebilme imkânını ortadan

kaldırdılar.

Kıza bakarken alnında ter damlaları birikmeye başlamıştı.

- Bütün söylediklerimi düşün, bugünkü olaylarla nasıl bağlantılı olduklarını düşün, bugün olan her şeyi açıklıyor. Rudi'nin ölümünü, öteki ölümleri. Cangılın dibindeki bir evi insan neden böylesine boşaltır? Chaco'daki evdeki izleri neden siler? Gizlilik konusuna neden tutku derecesinde bağlanır? Chaco'daki insanlar gerçekte neyi saklamak istiyorlardı, Erica? Herhalde basit bir kaçakçılık operasyonunu değil. Rudi'nin öldürülmesi ile diğerlerinin ölümü arasındaki bağı da değil. Çok daha derin, çok daha önemli bir şeyi. Sadece bugünü değil, aynı zamanda geçmişi de. Chaco'daki evdeyken bir şey hissetmiştin, hatırladın mı? Hepimiz hissettik.

- Joe...

Kız konuşmak için ağzını açtı, ama devam edemedi. Kızın yüzündeki gerginliği, dudaklarının sarkışını, mavi gözlerindeki üzüntüyü gördü. Yüzündeki ifade her şeyi açıklıyordu; Volkmann'ı yanıldığı konusunda ikna etmeye çabalamış, başaramamıştı. Volkmann söylediklerinin gerçekdışı olduğunu biliyordu, ama anlattıklarında tuhaf bir gerçeklik olduğunu hissetti. Kıza baktı. Konuşmaya başlarken sesi heyecandan titredi.

- Karl Schmeltz'in kim olduğunu açıklamak için söylenebilecek tek bir şey var, Erica. Karl Schmeltz, Adolf Hitlerin oğlu.

Kızın yüzünden kan çekilmişti, kız orada öylece otururken, Volkmann Erica'nın gözlerinde korkunç bir üzüntü, sanki karar vermekte zorlanıyor gibi bir şaşkınlık gördü. Sözü edilen korkunç ihtimal sessiz odada yanlarında oturan bir varlıkmış gibi, uzunca bir süre konuşmadılar. Sonra Erica'nın sesini duydu, uzaktan gelen, kısık bir ses: - Şimdi ne yapacaksın, Joe?

Kızın sesinde en ufak bir heyecan yoktu, Volkmann ona baktı.

- Ferguson ve Peters'e anlatıp, söylediklerime inanmalarını bekleyeceğim.

- İnanacaklar mı? [552]

- Kanıtları görünce evet, inanacaklardır.

Kız donuk sesiyle sordu:

- Sonra?

- Karl Schmeltz'i bulacağım. Çünkü bütün bu olanların nedeni o, Erica. Bütün olanların, bütün olacakların.

Kıza baktı, gözlerini kaçırmadı. Sakin sakin konuştu, ilk kez kendi sesinde bir korku belirtisi duydu.

- Rudi'nin kaydettiği banttaki sesler. Teypteki sesler ve Busch'un Hitler'in sığınağında verildiğini söylediği sözler. Aynı şeyden bahsediyorlar, Erica. Banttaki sesler aynı Brandenburg'dan bahsediyor. Almanya'da altmış yıl önce, Naziler iktidara geldiğinde olanlar...

Volkmann durakladı, kızın yüzüne baktı:

- Sanırım tekrarlanacak.

Stockholm.

23 aralık, 06.15

Stockholm'ün Arlanda Havaalanı'nda, SAS kontuarındaki kız, yaklaşan kara yağız gence baktı. Esmer tenine uygun soluk gri Armani takımının üzerine pahalı bir devetüyü palto giymişti. Yakışıklı, belki otuzlarında, yapılı, ama gözleri çok kederli biri. Kız gülümsedi:

- Günaydın, efendim.

Adam sessizce başını salladı, birinci sınıf biletlerini uzattı. Kız önündeki bilgisayarın tuşlarına basmaya başladı, Stockholm'den Amsterdam'a, Amsterdam'dan sonra Berlin bağlantısı olduğunu gördü. Adamın deri bavuluna etiket takarken, başını kaldırıp gülümsedi. Adam da ona gülümsedi. Utangaç bir tebessümdü. Kontuarın arkasında kalan uzun bacaklarını görmemiş olması yazık, belki de adamdan bir randevu koparırdı. Bilgisayardaki işlemleri tamamlayarak adama biletlerini, biniş kartını uzattı, uzatırken biletin üzerindeki ismi yeniden okudu. Adamın biletleri almak için uzattığı ellere baktı. Güçlü, ama pembe yara izleriyle dolu eller. Ellerdeki yaralar kızın içini ürpertti. Adamdan iğrenmek için yeterli. [553]

- Hemen uçağa binebilirsiniz, Bay Kemal.

- Teşekkürler. Tebessüm etmekte zorlandı:

- İş için mi, yoksa eğlence amacıyla mı seyahat ediyorsunuz, Bay Kemal?

- İş.

- Size iyi yolculuklar diliyorum.

Adam gülümsemeden döndü, çıkış kapısına doğru yürüdü.

Kırk yedinci kısım

Cenova.

22 aralık, salı 23.57

- Franco...

Ses uzaktan, karanlıktan geliyordu. Franco Scali, sıcak yatağında uyku ile uyanıklık arasında gidip gelerek döndü, mırıldandı:

- Ne var?

Bir parmak vücuduna dokundu: Franco, kapıda biri var. Franco gözlerini açtı, yatak odası zifiri karanlıktı.

- Saat kaç? dedi karısına.

- On iki.

Franco uzakta çalan kapı zilini duyarak homurdandı. Gözlerini kırpıştırdı, yatak odasının penceresine baktı. Perdeler çekilmişti, ama aradan simsiyah göğü gördü. Rosa'yla birlikte günü Loggia dei Mercanti'de, Noel alışverişi yaparak geçirmişler, daha sonra erkenden yatmışlardı; çocukları anneannelerine gönderdiklerinden, karısıyla birlikte hediyeleri rahatça sarmışlardı. Sonra erken bir akşam yemeği yiyip, bitkin bir şekilde yatağa düşmüşlerdi. Şimdi de omzunda Rosa'nın elini, karısının onu sarstığını hissediyordu.

- Franco?..

- Seni duydum, kadın.

Franco örtüyü bir tekmede itti, sıcak yataktan sürüklenerek kalktı, odanın soğuğunu hissetti. Başucundaki lambanın düğmesini çevirdi, odayı dolduran çiğ ışığın etkisiyle gözlerini kırpıştırdı. [554] Döndü, Rosa'nın örtüleri homurdanarak üzerine çektiğini gördü, örtünün altındaki beyaz ve dolgun bacaklarına bakarken aşağıda kapı yeniden çalındı, üst üste iki ısrarlı zil sesi.

- Bu saatte kim acaba? diye homurdandı Franco.

- Galiba Aldo Celli. Kapının çalındığını duyunca kal aşağıda onunkine benzeyen bir araba gördüm.

- Öyleyse kapıyı neden açmadın? dedi Franco.

- O olmayabilirdi, dedi kadın öfkeyle.

Galiba o, dedim. Homurdanıp döndü, dönerken örtüyü de çekti. Franco içini

çekti: 'Tembel kaltak!"

Aldo. Kartal Aldo. Rıhtımdaki vinç operatörü. Bu saatte ne bela aramaya gelmişti? Franco çekiştirerek robdöşambrını giydi, merdivenleri indi. Ön kapının kilidini çevirip açtığında, dışarıda, ışığın altında dev gibi Aldo'yu, soğuktan korunmak için yakasını kaldırmış beklerken buldu. Soğuk rüzgâr kapıdan girdi, Franco ürperdi.

- Ne var, Aldo? Saatten haberin var mı?

- İçeri girebilir miyim, Franco?

Franco tereddüt etti, sonra içini çekerek dev vinç operatörünü oturma odasına aldı. Önce ışığı yaktı, sonra Aldo için bir iskemle çekti.

- Ee, ne var? diye sordu Franco.

Aldo'nun geniş, etli yüzünde endişe vardı.

- TIR'lardan biri, dedi, bu akşam saat sekize doğru bir konteyner getirdi. İl Peste de akşam vardiyasındaydı. Ben konteyneri indirdikten sonra, İl Peste yaklaşıp, numara: baktı. Sonra konteyneri açtırdı, içine girip koklamaya, muştalamaya koyuldu.

- Ee?

Aldo gözlerini kırpıştırıp Franco'ya baktı.

- Neler olduğunu sordum. Bu konteynerin on iki gün önce Güney Amerika'dan geldiğini söyledi. Yeniden kontrol etmek istemiş. Franco'nun midesi bulanmaya başladı.

- Bir şey buldu, Franco, diye sürdürdü sözünü Aldo,

Franco sahte bir şaşkınlıkla bakışlarını kaldırdı.

- Ne demek şimdi bu?

- Konteynerin bir kenarında, gizli bir bölme vardı. [555] Bir vidayla tutturulmuş. Çok iyi bir iş yapmışlar, orada öyle bir bölme olduğunu dünyada anlayamazsın. Ama İl Peste gizli bölmeyi bulana kadar muştalamaya devam etti. Franco korkusunu saklamaya çalıştı. Ha, gayret! Daha şimdiden avuçlarının terlediğini hissetti, ama şaşkınlığa vurdu.

- Bunu neden bana anlatıyorsun?

- Aynasızlar geldi. Çok ilgilenmiş gibiydiler. Hepimizin parmak izini aldılar, gerekirse vardiyadan sonra da bizi tutabileceklerini söylediler, belki bizle konuşmaları gerekebilirmiş. Konteynerle ilgili bir şey...

Franco bacaklarının titrediğini hissetti.

- Devam et...

- Sonra İl Peste senin hangi vardiyada çalışacağını sordu. Ben de Noel için birkaç gün izinli olduğunu söyledim. Senin adını aynasızlara verirken duydum. Orsati diye bir dedektif. Sonra içlerinden biri "Yarın sabah gidip evinde ziyaret ederiz" dedi. Franco midesinin iyice bulandığını hissetti, Aldo'nun ayakkabılarının üzerine kusmamak için gayret etti. Vinç operatörü ayağa kalktı.

- Patronun sen olduğunu düşünerek, aradan sıvışayım, sana haber vereyim diye düşündüm. Neler olup bittiğini anlaman için. İçimden bir ses, birinin başının belada olduğunu söylüyor, Franco. Aynasızlar ile gümrükçüler, lanet karıncalar gibi her yeri arıyor. Franco başını salladı, güçsüz bir tebessüm etmeyi başardı.

- Buraya gelmekle, iyi yaptın. Eğer sorun çıkacaksa, hazırlıklı olmam doğru olur.

- Ben de öyle düşündüm. Dev adam saatine baktı.

- Geri dönsem iyi olur. Çok uzun süre kaybolursam, aynasızlar şüphelenebilir.

Franco ayağa kalkmaya çalışırken, yerin ayağının altından kaydığını hissetti. Son bir gayretle toparlanıp ayaklandı. Aman Tanrım...

- Bir şey daha var, dedi Aldo kapıya doğru yürürken, sonra tereddüt etti, yüzü hâlâ endişeliydi.

- Ne? dedi Franco. Sesi neredeyse gırtlaklanıyor gibiydi. [556]

Bundan kötüsü olamazdı ya.

- Herkesin dolabını aramak istiyorlar. Bir saat önce başladılar. Bazıları reddetti. Aldo yutkundu.

- Belki de dolaplarında bazı şeyler vardır, anladın mı? Orada bulunmaması gereken şeyler. Ama aynasızlar dinlemedi, dolapları açmaya zorladı onları... Aldo durakladı.

- Senin dolabını da açmak istiyorlar, Franco.

Franco yutkundu:

- Bir şey buldular mı? Açtıkları dolaplarda?

- Sözünü etmeye değecek bir şey bulamadılar. Geriye seninkiyle birlikte dört kişinin dolabı kaldı.

Franco başıyla onayladı. Şimdi sırtı terden sırılsıklamdı, pijamasının sırtına yapıştığını, dizlerinin hâlâ titrediğini? hissediyordu. Aldo'nun peşinden kapıya

kadar gitmeyi başardı, adamın kapıyı açtığını, dışarıya çıkmaya hazırlandığını gördü. Sonra alçak sesle, neredeyse fısıldar gibi:

- Aldo... dedi, senden bir şey istemek zorundayım ...

- Ne?

- Aynasızlar... neredeler? Rıhtımın üzerinde mi?

- Hem orada hem de her yerde. Bakıyorlar, kokluyorlar. Dört ayaklıları bile getirdiler. Tam İl Peste'ye göre bir Noel hediyesi, öyle değil mi?

Franco altdudağını ısırdı, sonra tereddüt etti. Kapının önündeki karanlıkta, karşısındakinin yüzünü rahatça göremiyordu.

İstemiyordu. Yine de dev adamın gerçekten neden geldiğini biliyordu. Aralarında sözsüz bir anlaşma. Birinin başının belaya girmesi, hepsi için dert demekti. Aldo tereddüt etti, sonra:

- Franco, dedi, başımın aynasızlarla derde girmesini istemiyorum.

- Aldo, büyük bir şey değil. Önemli de değil. Sadece kişisel bir şey.

Aldo uzunca bir süre düşündü, sonra omuz silkti.

- Tamam. Ne yapmamı istiyorsun?

- En üst rafta bir teneke bisküvi kutusu var. Onu yok et.

- İçinde ne var? [557]

- Bazı şeyler... şu, bu.

- Franco, orası polis ve gümrükçü kaynıyor...

- Aldo, lütfen, dediğimi yap.

- Başımın derde girmesini istemiyorum, amico...

- Söz veriyorum, dert falan yok. Kutuyu al ve suya at. Ama rıhtıma yakın yere değil.

Durdu, elini vinç operatörünün geniş omzuna koydu.

- Bunu benim için yaparsan, sana borçlu kalırım. Aldo tereddüt etti, öneriyi kafasında tarttı, sonunda:

- Anahtar lazım, Franco, dedi. Dolabının anahtarı lazım.

- Üst katta, büromdaki dosya dolabının en alt çekmecesinde yedek anahtar var. Eğer çevrede birisini görürsen, onlara bazı kâğıtları kontrol etmen gerektiğini söyle. Bir sorun çıkmaz.

- Eminsin, değil mi?

- Tabiî. Yemin ederim.

Aldo yutkundu, kafasını salladı.

- Tamam, yaparım.

Franco geniş geniş gülümsedi:

- Teşekkürler,

Aldo. Elini adamın omzundan indirdi, başını salladı:

- Bunu unutmayacağım dostum, hiç unutmayacağım.

Franco yatak odasına döndü, robdöşambrını çıkarıp fırlattı, elbiselerini giymeye başladı. Kendini hasta hissediyor, ölmek istiyordu. Rosa uyandı,

- Ne oldu?

- Bir şey yok, dedi Franco. Sen uyumana bak. Kadın yavaşça doğrulup oturdu:

- Kapıdaki kimdi?

- Hiç kimse. Rüya görmüş olmalısın.

- Hem kapıyı duydum hem de aşağıdaki konuşma seslerini.

- Hiçbir şey duymadın. On dakikalığına dışarı çıkmak zorundayım. Hava alacağım. Beni uyandırdın, şimdi de uyuyamıyorum.

Rosa itiraz etti, Franco dinlemiyordu bile. Giyinip merdivenlerden inmesi, ön kapıyı açıp Fiat'ın yanına varması üç dakika sürdü. [558] Rosa'ya kapı çalınırsa açmamasını söylemişti. Kadın işin ciddiyetini anlayacak kadar akıllıydı, soru sormadı. Piazza della Vittoria'ya gitti, uluslararası telefon kabinine girip hep arabasının torpido gözünde bulundurduğu telefon kartını yerleştirdi, cüzdanından çıkardığı kâğıt parçası üzerindeki numarayı çevirdi. Piazza ıssız değildi, restoran ve barlardan hâlâ neşeli bir kalabalık çıkıyordu. İnsanların neşeli sesleri sıkıntısını daha da artırdı. Bir iki araba korna çalınca meydandaki heykellerin üzerinde uyuyan güvercinler havalandı, bütün bu ani gürültüler Franco'yu yerinden sıçrattı, yüreğinin daha hızlı atmasına neden oldu. Karşı taraftaki telefonun çaldığını duydu. Sonra bir iki saniyelik ürkütücü, yıkıcı bir sessizlik, sonra da ahizenin kaldırıldığını belirten tıkırtı. Franco telefonun öteki ucundaki sesi duydu.

- Ja?

Franco Almanca bilmezdi. Bir an tereddüt etti, dizleri titredi, kekeledi, paniğe kapıldı.

Karşıdaki ses yeniden:

- Ja? dedi.

Franco gücünü topladı:

- İtalyanca biliyor musunuz?

Bir duraklama, sonra ses:

- Si, dedi.

Franco nefes aldı, uzun ve derin bir nefes.

- Öyleyse iyi dinle amico, gırtlağımıza kadar boka battık...

Strasbourg.

23 aralık

Berlin'den sabah yedide kalkan uçakta iki yer bulmayı başardılar, sekizi biraz geçe de Frankfurt'a indiler. Volkmann Ford'u havaalanının otoparkında bırakmış alıp yola koyuldular. On bir buçuğa doğru da DSE binası önüne vardılar. Havaalanından gelirken Peters'ın sekreterine telefon etmiş, hemen öğleden sonra Strasbourg'da olacağını bildirerek hem Ferguson hem de Peters'ten acele bir randevu istemişti. Kız mesajı Peters'e ulaştıracağını söylemişti.

Volkmann arabasını yer altı parkında bıraktı, yukarı çıktıklarında Erica'yı kendi bürosuna soktu, sonra Peters'ı aramaya çıktı.

Peters'ı bürosunda, Ferguson'un sekreteriyle konuşurken buldu. Volkmann büroya girdiğinde, Peters ona doğru yürüdü.

- Joe geri dönmene sevindim, önemli gelişmeler oldu...

- Konuşmamız gerek, Tom. Hem de hemen. Mesajımı almadın mı?

- Aldım.

Peters, Volkmann'ın yüzüne bakıp:

- Her şey yolunda mı? diye sordu.

- Ferguson nerede?

- Kısım müdürleriyle birlikte Noel yemeğine gittiler.

Peters Volkmann'ın yüzündeki umutsuzluğu gördü, arkasını dönerek sekretere gülümsedi:

- Bizi yalnız bırakır mısın, Marion? dedi.

Kız dışarı çıkınca, Volkmann'a bakıp:

- Neler oluyor, Joe? diye sordu.

- Ferguson da gelene kadar beklemeyi tercih ederim, Tom. Anlatacaklarımı her ikinizin önünde söylemeyi tercih ederim.

Peters Volkmann'ın sesindeki heyecanı anladı, fakat:

- O zaman beklemen gerekecek, dedi. Yeni bir gelişme var, belki de önemli bir gelişme. Ferguson da ancak öğleden sonra döner.

- Ne gelişmesi?

- Çok hoşuna gidecek, evlat. Cenova'daki *Carabinieri* Karargâhından aradılar. Senin İtalyan Masası'na yaptığın isteğe uyan bir şey bulduklarına inanıyorlar. Bu ayın dokuzunda gelen Maria Escobar adlı gemiden indirilen bir konteynere göz atmamızı istiyorlar.

- Gemi nereden gelmiş? Peters gülümsedi.

- Montevideo. Onlara ilk uçakla geleceğini söyledim.

- Ne kadar zamanım var?

- İki saat sonra Frankfurt'tan kalkan bir Alitalia var. Dönüş de bu akşam dokuzda. Her iki uçuş için yer ayırtıldı, biletlerini havaalanında alacaksın. Eğer arada bir şey olmazsa, her iki uçağa da yetişmen gerekir. Strasbourg'dan Frankfurt Havaalanı'na gitmen için de bir özel uçak ayarladım. Şu anda alanda seni bekliyor.

- Ya toplantımız?

- Bu akşam Ferguson'un evinde bir toplantı ayarlarım. Buraya döner dönmez bana telefon et.

Volkmann:

- Bana bir iyilik yap, Tom, dedi, ben burada yokken, kızın yarımdan ayrılma.

Peters kaşlarını çattı:

- Özel bir nedeni var mı?

- Kendini daha güvende hisseder.

Havaalanına gitmeden önce Erica'yla konuştu. Kendisi dönene kadar Ferguson ya da Peters'e duyduklarıyla ilgili hiçbir şey anlatmamasını, bütün bunların bir usulü olduğunu söyledi. Peters birkaç dakika sonra odasına gelince, ikisini tanıştırdı. Peters gülümseyerek:

- Genç bayanı yemeğe götürsem, nasıl olur Joe? dedi. Sonra onu senin evine

bırakırım.

Gülümsedi.

- Bugünlerde herkes Noel yüzünden işten erken çıkıyor. Ferguson'un masasına toplantıyla ilgili bir not bırakırım, konuşmamızın şart olduğunu yazarım. Volkmann beş dakika sonra yanlarından ayrıldı. Havaalanına doğru giderken, gerginlikten karnında çelikten bir top gibi sert bir düğüm olduğunu hissetti.

Kırk sekizinci kısım

Strasbourg.

23 aralık, 15.02

Peters Quai Ernest'teki apartmanın önüne gelip durduğunda, kar yeniden başlamıştı. Arabayı avluya bıraktı, kızla birlikte yukarı çıktılar. Kız Petite France'daki yemek boyunca fazla konuşmamıştı. Peters onu rahatsız eden önemli bir konu olduğunu düşündü, yine de kızı zorlayıp konuşturmaya çalışmadı.

Volkmann'ın evine girdiklerinde, Peters kızın buraya yerleşip odaları düzenlediğini, eve son geldiği günden bu yana ufak tefek değişiklikler yaptığını gördü. Volkmann ile kızın arasında bir şeyler olduğunu düşünmeye başladı. Bir süre, sonra özür dileyerek kalktı, kızın kahve hazırlamasından da yararlanarak banyoya gitti. Dönerken koridorda durdu, sonra Volkmann'ın odasına girdi. Yatak yapılıydı, ama odaya kızın parfümü sinmişti. Erica'nın elbiseleri Volkmann'ın dolabına asılmış, hatta makyaj çantası bile yatağın yanına konmuştu.

Tekrar koridora çıktı, ikinci yatak odasının kapısını açtı. Burada da yatak yapılıydı, ama odanın havasında hiçbir koku yoktu, yatağın düzenli, fakat kullanılmamış olduğu görülüyordu. Peters oturma odasına döndüğünde, kız mutfaktan çıktı.

- Size kahveyle birlikte şeker ya da süt alır mısınız, diye sormayı unuttum. [562]

Peters gülümsedi:

- Her ikisi de; iki kaşık.

Kız mutfağa dönünce, Peters pencerenin yanında dikildi, bir sigara yaktı. Karlar camın önünde uçuşurken, Peters camın yanında sigarasından nefes çekti, durumu düşündü. Volkmann ile kızın arasındakiler aslında onu hiç ilgilendirmezdi. Bu meslekte, bir insanın duygularının - bu duygular Volkmann ve kız gibi, çok farklı köklerden gelen insanlar arasında olsa bile - bastırılamayacağını öğrenecek kadar uzun kalmıştı. Ferguson bu ilişkinin profesyonelliğe uygun olmadığını düşünerek suratını asabilirdi, ama en tepedekiler bile bazen, özellikle de ilgilendiğiniz dosyadaki kadının genç ve güzel olduğu durumlarda, böyle şeylerin yaşandığını bilirlerdi.

Ama Volkmann'ın durumuna şaşırmıştı. Peters'ın tanıdığı kadarıyla, bu ilişki hiç de Volkmann'a göre değildi. Hep uzak ve mesafeli davranmıştı, birine

bağlanmak da hiç ona göre görünmüyordu. Özellikle de bir Alman kıza. "Üstelik özellikle de bu kıza" diye düşündü Peters, kızın dosyasında okuduğu bir satırı hatırlayarak. Pencereden uzaklaşıp televizyonun uzaktan kumandasının düğmesine bastığı sırada, kız elinde dumanı tüten iki fincan kahveyle geldi. Peters fincanını alıp oturdu, otururken de beyaz gömleğinin üzerine sigarasının külünü düşürdü. Uzanıp kahvesini almak istediğinde, kızın kendine, daha doğrusu beline baktığını gördü. Eğildi, baktı. Kemerine taktığı kılıf içindeki, Beretta bütün çıplaklığıyla görünüyordu. Başını kaldırdı, kızın başını çevirmeden önce gözlerinin içine baktığını gördü. Bir kelime söylemeden kalktı, kılıfını kemerinden çıkardı, tabancasını paltosunun yanına asıp yerine oturdu.

Mercedes dört kez Quai Ernest'te yukarı, aşağı gittikten sonra binanın dışında durdu. Kar arabanın ön camını örtüyordu, şoför silecekleri çalıştırdı. Yolcu koltuğundaki adam elindeki adresi son kez gözden geçirdikten sonra şoföre bakıp başını salladı, yağmurluğunun yakasını kaldırıp dışarı, karın altına çıktı. [563]

Direksiyonda, gözleriyle Quai Ernest'i tarayarak bekledi. Ara sıra yerdeki sulu kan foşurdatarak yanlarından geçen sarı far ışıklarının dışında, sokakta fazla trafik yoktu. Adam kötü havada insanların çevrelerinde olup bitenlerle ilgilenmediklerini, önlerindeki yola bakmayı tercih ettiklerini düşündü. İkinci adam üç dakika sonra geri dönüp arabaya bindi, saçları ve yağmurluğunun omuzları kar içindeydi. Şoför klimanın derecesini daha da yükseltti, öteki kocaman elini yüzünde gezdirdi. Yolcu koltuğundaki: - Adres doğru, dedi Almanca. Zilde de Volkmann'ın adı var. Arkada bir pencere var. İçeride de iki kişi. Bir erkek ile bir kadın.

Şoför saatine baktı.

- Tamam. Bir tur daha atalım, sonra buraya döneriz. Mercedes kaldırandan uzaklaşırken, yolcu koltuğunda oturan adam eğildi, koltuğun altından susturucu takılmış iki tabanca çıkardı.

Cenova. 15.15

Franco Scali deponun kapısında, işaretsiz polis arabasına, arabadan inen, kışlık paltolarının altından tabancaları görünen dedektiflere bakıyordu. Arka koltuktaki adam da arabadan indikten sonra, Franco onun dedektiflerden biriyle İngilizce konuştuğunu duydu. Telefonu ettiği için memnundu doğrusu; bütün her şey büyük bir belaya doğru gidiyordu, farkındaydı Franco.

Telefon konuşmasını yaptıktan sonra da uyuyamamış, vücudu korkuyla titremişti. Şimdi de kendini hasta ve bitkin hissediyor, göğsündeki sancıdan sonra hâlâ ayakta durabildiğine şaşarak neredeyse birer lastik halini almış

bacaklarının üzerinde direnmeye çalışıyordu. O sabah sekizde evine gelmişlerdi. İki aynasız onu depoya götürmek istediklerini, konteynerin evrakına bakıp ona bazı sorular soracaklarını söylemişlerdi. Franco sanki bütün bunlar çok önemli değilmiş gibi davranmaya gayret etmişti: - Tabiî, sorun değil.

Ama bu herifler korkudan donuna ettiğini hemen anlarlardı, burunları eğitimliydi, Franco da endişesinin aynasızların gözünden kaçmadığından emindi. Önce üst katta parmak izlerini almışlar, sonra da polis merkezine göndermişlerdi. Franco'yu endişelendiren bu değildi, gizli bölmeyi açarken eldiven kullanmıştı. Sonra da polisler konteyner konusunda soru sormaya başladılar. Polislerden birisi ona söylemek istediği bir şey olup olmadığını sorduğunda da, omuz silkmiş, elbette, "Hayır" demişti. Onu suçlayabilecekleri hiçbir şey yoktu ellerinde. Dolabındakiler de gitmişti, Aldo sağ olsun. İyi arkadaş Aldo, artık ona bir borcu vardı.

Üstelik birlikte çalıştığı adamlar da yardım edeceklerini söylemişlerdi. Nasıl yardım edecekleri konusunda Franco'nun en ufak fikri yoktu. Ama nasıl ederlerse etsinler, çabuk olmak zorundaydılar. Zamana karşı yarışıyordu, hepsi bu. Olanları en başından itibaren düşünmeye, karanlıkta bir ışık görmeye çalışırken bitkinliğinin arttığını hissetti. Aynasızlar işlerini bitirdiklerinde, Franco eve gidip gidemeyeceğini sormuştu onlara.

- Beklemek zorundayız, demişti aynasız.

Sana soru sormak isteyen başkaları da var.

- Nasıl başkaları? Ne sorusu? diye sormuştu Franco.

- Sen bekle hele. Fazla uzun sürmez, demişti polis sadece,

Franco deponun kapısına kadar çıkıp bir sigara yakmış, çocuklardan birinin getirdiği pizzadan bir parça yemeye çalışmıştı. Kendini zorlaması gerekmişti. İştahı yoktu, ama kimseye bir şey belli etmemeye çalıştı. Yedi saatten fazladır gayret ediyordu zaten. Karanlık yavaş yavaş çökmeye başlamış, saatler yıllar gibi uzamaya, midesindeki ekşime artmaya başlamıştı. O kadar ki, Franco bir ara mide bulantısından bayılmaktan korktu. Burada bekletildiği için yakındığında da, *Carabinieri*'ler onu dinlememişlerdi bile. İşte o sırada bu araba gelmiş, içinden de bunlar çıkmıştı. Franco o zaman gerçekten terlemeye başladı. Pos bıyıklı bir İtalyan dedektif kendini takdim eder – Orsati - Franco gülümsemeye çalıştı. Orsati sonra ötekileri tanıştırdı. [565]

- Sinyore Volkmann, sizi Franco Scali'yle tanıştırayım,

Franco adamın elini iyice sıktı; böylece kendi elinin titremesini gizlemeyi düşünüyordu. Adamın şahin gözleri ona döndü.

- Ciao, dedi Franco.

- Konteynerden başlayalım, dedi dedektif.

Franco gülümsemeye çalıştı.

- Tabiî.

Müfettiş önden yürüdü.

15.35

Beck ve Kleins'ın bindiği küçük Fiat limana girdi, deponun yüz metre ötesinde durdu. Rıhtımda o kadar çok polis arabası vardı ki, kimse onları durdurmayı düşünmedi bile. Beck motoru sustururken, Kleins saatine baktı, sonra gözlerini deponun önüne park edilmiş arabalara çevirdi. Yüz metre kadar ileride, rıhtımın üzerinde, bir grup insan mavi bir konteynerin çevresine toplanmıştı. Kleins arka koltuğa uzanıp güçlü Zeiss dürbünü aldı, mercekleri konteynerin çevresindeki kalabalığa çevirip ayarladı. Volkmann rıhtımın önünde, limanın öteki ucundan gelen hafif esintinin altında duruyordu. Tepedeki Klieg ampuller *Carabinieri*'lerin sarı siyah bantlarla çevirdiği rıhtım bölümünü gündüz gibi aydınlatıyordu.

Orsati'nin konteynerdeki gizli bölmeyi bulduğunu söylediği gümrük yetkilisi yanlarına yaklaşıp müfettişe hızlı hızlı bir şeyler anlattı, sonra da önlerine düşüp üzerinde üç kırmızı çizgi bulunan mavi konteynere doğru götürdü.

Volkmann konteynerin kenarından çıkarılmış bir levhanın yere yatırıldığını, levhanın kaldırıldığı yerden de yirmi beş santim genişliğinde bir bölme çıktığını gördü. Şişman gümrükçü onlara dönüp yanına gelmelerini işaret etti. Volkmann müfettişe sordu.

- Nasıl bulmuş?

- Konteynerin içine muştayla vurarak. Sağ kenarın sonuna doğru seste bir değişiklik duymuş. Ama bu konteyneri tanıyor. Rıhtımda son gördüğünde, bu konteynerden kuşkulanmış, ama iyice araştıracak zaman bulamamış. [566]

Orsati konteynerin yanına diz çöktü, aralıktan küçük bölmeye baktı. Sonra Volkmann'a dönüp sordu:

- Bakmak ister misiniz?

Volkmann başıyla onaylayınca, Orsati ona kalem kalınlığında bir fener uzattı. Volkmann diz çöktü, feneri yaktı, bölmenin içini araştırdı. İç duvara, belki yirmi beş santim arayla tutturulmuş madenî kelepçeleri gördü. Boşluk boya ve küf kokuyordu. Ayağa kalktı, dönüp Scali'ye baktı. Adamın gözlerinde bir kararsızlık vardı. Volkmann, Orsati'ye döndü.

- Scali İngilizce biliyor mu?

Müfettiş Franco'ya dönüp soruyu tekrarladı. Scali omuz silkti, cevap olarak bir şeyler söyledi.

- İngilizce bilmediğini söylüyor, dedi Orsati.

- Ne düşünüyorsunuz? Sizce bir şeyler biliyor mu?

Müfettiş gülümsedi.

- Evet, bir şeyler bildiğinden eminim. Bu boşluğu her kim kullandıysa, içeriden yardım görmüş olmalı. Scali gibi biri akla ilk gelebileceklerden.

- Boşlukta parmak izleri bulabildiniz mi?

- Hayır. Ama başka bir şey bulduk. Ona küçük bir sürprizimiz olacak.

Volkmann sürprizin ne olduğunu sorunca, müfettiş açıkladı. Volkmann başıyla onaylayıp gözlerini Franco'ya çevirdi. Adamın endişeli olduğu kesindi; endişesini gizlemeye çalışıyor, bunda da başarılı olamıyordu.

- Depoda bir büro var, dedi müfettiş, ama isterse onunla önce ben konuşayım. Ben işimi bitirdiğimde, inanın Franco Scali bildiği her şeyi anlatacaktır.

- Dışarıda beklememi ister misiniz?

- Tabiî, neden olmasın? Franco aryasını söylemeye başlayınca, sizi çağırırım.

Kleins konteynerin çevresindeki kalabalığın çözülüp depoya doğru yürüdüğünü gördü. Zeiss'la balonca, kalabalık arasından Scali'yi seçti. Beck'e bakıp başını salladı, öteki arka koltuğa uzandı, valizleri aldı. [568] Şarjörlerini takmak bir dakikadan az sürdü.

Başlarını kaldırdıklarında, kalabalığın depoya vardığını gördüler. Kleins silahın horozunu kaldırdı, emniyet mandalını kapadı, Beck de onu taklit ediyordu.

Strasbourg. 15:55

Ferguson bürosunda oturmuş, dışarıda yağan kara bakıyordu. Kısım müdürleriyle yediği öğle yemeğinden geç dönmüş, Peters'ın yazdığı notu bulmuştu. Volkmann'la yapılacak bir toplantıdan söz ediyordu Peters. Bir de, acil olduğunu belirtiyordu. Notun altında, Peters'ın kızla birlikte Volkmann'ın evinde olduğunu belirten bir satır vardı. Bunun anlamını merak etti, Volkmann'ın araştırmasıyla ilgili olması gerektiğini düşündü. Volkmann'ın evini aramak üzereyken telefon açıldı, ahizeyi kaldırdı.

Jan de Vriess, Asuncion'dan onun adına gizli bir belge geldiğini, zarfın üzerinde "acil" kaydı olduğunu, zarfı getirip elden teslim edeceğini söyledi. De Vriess üç dakika sonra geldi. Ferguson mührü kırıp zarfı açmadan önce adamın odadan

çıkmasını bekledi. Zarfın içindeki mesajı dikkatle okudu. Okudukça, yüzündeki kan çekiliyordu. Ferguson ayağa kalktı, mesajı masasının üzerine bıraktı, yüzü kül gibi pencerenin yarıma gitti. Bir dakika kadar pencerenin yanında sessiz, inanmaz, cama çarpan karları görmeden durdu, sonra tekrar masasının başına dönüp mesajı aldı, yeniden okudu.

Okuduktan sonra yine tereddüt etti, bu kez kısa bir tereddüt, sonra telefonu kaldırıp hızla tuşlara bastı. Karşıdaki telefon çaldı, ama cevap veren olmadı, Ferguson boş eliyle çatalı kapattı, bir an düşündü; kaşları çatıktı. Sonra çatalın üzerindeki elini kaldırarak yeniden numarayı çevirdi.

Pencerenin önünde durmaya devam etseydi, binanın önünde duran siyah Mercedes'ten iki kişinin indiğini, birinin elinde de bir evrak çantası olduğunu görecekti. Adamlar on saniye kadar sonra binaya girdiler, güvenlik masasındaki görevliye kimliklerini gösterdiler, lobiyi geçip asansöre yöneldiler.

Bir kilometre kadar ötede, Quai Ernest'te başka iki adam da Mercedes'ten yağan karın altına çıktılar. Kararlı adımlarla karla kaplı avluyu geçtiler, basamakları tırmandılar. Volkmann'ın dairesinin önünde durduklarında, şoför arkadaşına bakıp başını salladı. Her ikisi de yağmurluklarının önünü açıp susturucu takılmış tabancalarını çıkardılar. Şoför merdivenlerin ucundaki avluyu gözetlerken, öteki ağırca bir deste anahtar çıkardı. Anahtarlardan birini seçip kilide uzattı.

Kırk dokuzuncu kısım

Cenova. 15.55

Rıhtıma ve limana bakan iki geniş penceresine rağmen, deponun zemin katındaki büro havasız ve kasvetliydi. Franco daha büroya girer girmez paniğe kapılmaya başladığını hissetti. Bir an Müfettiş Orsati'ye baktı, polis de gözlerini ona çevirdi. Franco yutkundu. Başına ne geleceğini biliyordu, ama rolünü oynamak zorunda olduğunun da farkındaydı. Rolünü gerçek bir sanatçı gibi oynamalıydı, yoksa her şeyin sonu gelirdi. Odanın ortasında büro masası yerine kullanılan bir masa, iki de iskemle vardı. Birileri masanın üzerini temizlemiş olmalıydı, Orsati Franco'ya oturmasını söyledi.

İkinci müfettiş gençti, yirmilerinin sonunda falan olmalıydı, saçı kısa kesilmişti. Orsati sanki not alacakmış gibi cebinden bir defter ile kalem çıkarırken, genç müfettişle İl Peste ayakta durmayı tercih etti. "İl Peste de İtalyan gümrük idaresinden lanet olası bir madalya almak istediği için burada" diye düşündü Franco. "Cehenneme kadar yolun var!" dedi içinden, "Her şeyi reddedeceğim."

Orsati pardösüsünü omuzlarında geriye atıp ellerini beline koydu, böylece kılıflı tabancasının kabzasını gösterdi, konuşurken gülümseyerek kusursuz dişlerini gözler önüne serdi.

- Sana birkaç soru sormak istiyorum, Franco. Sana yardım etmek niyetindeyim, onun için cevap vermeden önce iyi düşün. [570] Yalan söylemek kolay, amico. Ama yalanlar insanın işini güçleştirmekten başka bir şeye yaramaz. Sen de bunu istemezsin, öyle değil mi?

Müfettişin tebessümü daha da genişledi. Franco cevap vermedi. Müfettiş birden tebessümü kesti,

- Bana dışarıdaki mavi konteyner hakkında ne bildiğini bir daha anlat, dedi.

- Daha önce de söyledim, ben o kahrolası şeyleri buraya sokup çıkardım. Gizli bölmeden falan haberim yok benim.

- Maria Escobar Montevideo'dan geldiğinde, belgeleri sen hazırlamıştın, değil mi?

- Tabiî.

- Ama bulduğumuz bölmeden haberin yok, öyle mi?

- Doğru söylüyorum, yemin ederim doğru söylüyorum.

- Fikrini değiştirmek istemez misin?

Franco adamın ne demek istediğini anlamaya çalışarak baktı, sonra:

- Neden fikrimi değiştirmek isteyeyim ki? Hey, bakın, size söyledim...

Orsati elini kaldırarak Franco'yu susturdu. Uzunca bir süre gözünü adama dikti, sonra da yardımcısına döndü, başını salladı. Öteki polis kapıya doğru yürüdüğü an, Franco bir şeylerin ters gittiğini anladı. Adam kapıyı açtı, parmağıyla işaret ederek birisini çağırdı. Dev Aldo Celli yorgun argın içeri girdi.

Franco elini uzatıp masaya tutundu. Aman Tanrım, batmış boğuluyordu, vücudu ateş içindeydi, kupkuru boğazını zorlayıp yutkunmaya çalıştı. Aldo odanın ortasında duruyor, parmaklarını bir bir kenetlemiş, başını omuzlarının arasına çekmiş, yere bakıyordu. Sonunda tüm cesaretini topladı, başını kaldı Franco'ya baktı.

- Üzgünüm Franco, beni dolaptaki kutu hakkında konuşmaya zorladılar.

Franco dudaklarını oynattı, konuşmak için ağzını açtı ama tek bir ses bile çıkaramadı. Orsati vinç operatörüne odadan çıkmasını işaret edip, kapı Celli'nin arkasından kapanırken, Franco müfettişe baktı. [571]

- Eğer istersen, dedi Orsati, Aldo'yu tekrar çağırır, senin için yaptığı iyiliği anlatmasını isteriz.

Müfettiş iki parmağını ağzının kenarına götürerek, bıyığını kaşıdı.

- Bak, birisi onu senin dolabından aldığı bir şeyi suya atarken gördü. Şimdi oraya dalgıç indireceğiz. Birazdan burada olurlar. Aldo'nun denize attığı kutuyu bulmaları uzun sürmez. O kutuda ne vardı, bana anlatmak ister misin, Franco?

Orsati önce saatine, sonra yine Franco'ya baktı:

- Bize epey zaman kazandırabilirsin. Konuşmak istiyor musun? Hepimizi bu dertten kurtarmak?

Franco başını kaldırdığında İl Peste'nin yüzündeki sırıtışı gördü, kusmak istedi. Geniş camdan rıhtıma, asfaltın üzerinde daireler çizerek çöpleri oradan oraya savuran rüzgâra, alacakaranlığa bir parmak gibi dalıp araştıran limanın ucundaki, fenerin ışığına baktı. Çok uzakta, bir arabadan inen adamın birden fenerin ışığına takıldığını gördü. Kafası başka şeyle meşguldü, adamın elindeki Heckler und Koch otomatik tabancayı fark edemedi. Yeniden Orsati'ye baktı. Tüm vücudu ter içindeydi, müfettiş bir iskemle çekip ters çevirerek otururken, Franco gözlerini kaçırmaya çalıştı.

- Galiba, dedi Orsati, her şeyi anlatmanın zamanı geldi.

Denizden gelen soğuk esinti, Volkmann'ın yüzünü yalıyordu. Depo kapısından

çıkıp rıhtıma ayak bastığında, ceplerini karıştırıp sigaralarını aradı. Bulamayınca, paketini sivil polis arabasında bırakmış olabileceğini düşündü. On metre ötedeki arabanın yanına vardığında, başını kaldırdı, koyulaşan karanlığın içinden çıkarak depoya doğru yürüyen adamı gördü. Bir an limanın ucundaki fenerin ışığıyla aydınlanan adam elli metre kadar ötedeydi, arkasında da gölgelerin arasında kalmış koyu renkli bir Fiat vardı. Volkmann adamın elindeki otomatik tabancayı gördü, bir an onun da *Carabinieri* olduğunu düşündü; ama adamın üzerinde üniforma yoktu, üstelik koşar adımlarla ilerliyordu. Volkmann dondu, altıncı hissi bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyordu. Adamın adımları fazla kararlı, fazla sertti; üstelik göğsüne yakın tuttuğu silah da ateşe hazır gibi duruyordu.

Volkmann döndü, bir iki saniye depoya baktı. İtalyan polislerin Scali'yi soktukları küçük büronun ışıkları yanıyor, aydınlık camın ardındakiler bir tiyatro oyununun aktörleri gibi görünüyorlardı. Scali'nin dudakları kıpırdıyor, ötekilerse dinliyordu. Kolay hedefler. Volkmann gözlerini adama çevirdiğinde terlemeye başladığını hissetti. Deponun kırk metre kadar uzağında, hızla ilerliyordu. Rıhtımdaki Klieg ampulün altından geçerken Volkmann adamın elindeki Heckler und Koch'tan yansıyan parıltıyı gördü.

Elini uzatıp Berettasını çekmeye davrandı, ama Cenova uçağına binerken tabancasını arabada bıraktığını hatırladı. Bir küfür savurdu, sivil polis arabasına doğru koştu, şoför kapısını açtı, torpido gözünde çılgın gibi bir tabanca aradı. Tabancalı adam için depodakilere ateş etmenin ne kadar basit olduğunun farkındaydı, hedefin Scali olduğunu anladı, silah ararken banttaki sesler kafasında sanki alarm zilleri çalıyordu.

- Ya İtalyan?

- Onu da ortadan kaldıracağız.

Volkmann küfretti. Torpido gözünde kâğıttan başka bir şey yoktu. Düşünmeye çalıştı. Müfettişler sivil arabalarda silah saklardı. İtalyan polisleri de neden farklı olsun ki? Ama nerede? Bazen bagajda bazen de tavanda fermuarlı bir bölmede. Volkmann elini tavanın vinil kaplamasında gezdirdi. Fermuar yoktu. Silah bölmesi yoktu. Koltukların ardına uzattı elini. Yok. Kontak anahtarına baktı. Yok. Yeniden küfretti, sağ elini şoför koltuğunun yanından aşağıya indirdi, bagaj mandalını arayıp buldu, hızla çekti. Alnı ter içinde döndü, arka pencereden dışarıya baktı, kalkan bagaj kapağının aralığından, adamın depoya yirmi metre kadar yaklaştığını gördü.

Volkmann şoför kapısını itip açtı, arabadan indi, çömelerek ilerlerken bagajda bir silah olması için dua etti. [573]

Kleins koşar adım ilerlerken, aydınlık camın gerisindeki adamları camların ardındaki yüzleri görebiliyordu. Adamlardan ikisi ayakta, ikisi oturuyordu.

Oturanlardan birisi konuşuyordu, diğerleri de dinler gibiydi.

Scali. Daha on beş metre yolu vardı, bürodakiler Kleins'ı görmemişlerdi. Beck'i park etmiş Fiat'ta bırakmış, arkasını kollamasını istemişti. Beck kaçmaya hazır bekleyecek, liman girişinin dört sokak ötesinde bekleyen ikinci arabaya varmalarını sağlayacaktı. Oradan da güvenli eve. Zor bir atış olacaktı. İmkânsız değil, ama zor. Çevrede çok insan vardı, bir sürü şey ters gidebilirdi, ama Meyer'e göre adamı sağ bırakmamak şarttı.

Adrenalin Kleins'ın damarlarında daha hızlı dolaşmaya başladı, vücudu ateş içindeydi. Bu kadar yakın... Deponun penceresine on iki metre kalmıştı, ama içeridekiler hâlâ onun farkında değillerdi. Parmağını tetiğin üzerinde kaydırdı, eğildi, sarı-siyah güvenlik şeridinin altından geçti.

Rıhtım sona erip deponun önündeki park yerinin başladığı yere on metre kala Kleins durakladı, hayvansal içgüdüsüyle çevresindeki tehlikeyi hissetmişti. Gözünün ucuyla bir hareket gördü. Sağa doğru baktığında, sivil bir polis arabasının bagajının açıldığını gördü. Kleins çömelerek hızla bagaja doğru yaklaşan gölgeye baktı, adamın elini bagaja uzattığını, heyecanla bir şey aradığını anladı. Adamın yüzünü göremiyordu, ama o anda adamın ölmesi gerektiğine karar verdi. Kleins Heckler und Koch'u çevirir çevirmez ateş etti. Adam siper almaya çalışırken rıhtım patlamalarla yankılandı, kurşunlar arabanın camlarını, lastiklerini parçaladı, kaportasını deldi.

Kleins silahını yeniden deponun penceresine çevirdi, camın arkasındakilerin silah seslerini duyup ayaklandıklarını, Kleins'a bakıp ağızlarını şaşkınlıkla açtıklarını gördü. Kleins tetiğe bastı. [574] Büronun camı parçalanarak dağıldı, Heckler und Koch'un ölümcül kurşunları küçük odanın içini tararken, mermiler betona, tahtaya, ete saplandı. Kleins tetikteki parmağını kaldırmadan ateş etmeyi sürdürdü, pencerenin gerisindekiler çılgın birer kukla gibi dans ediyorlardı.

Klik. Şarjör boşaldı. Kleins boş şarjörü çıkardı, cebinden dolusunu alıp taktı, Heckler'in horozunu kaldırdı. Volkmann umarsızca arabanın yanına çökmüş, bir adama, bir açık bagaja, bir parçalanan camlara, bir Heckler und Koch'un mermi yağmuruna yakalanan insanlara bakıyordu. Adam dikkatini pencerenin ardındaki hedeflere yönelttiğinde, Volkmann fırsatı gördü, iyice çömelerek bagaja yaklaştı, elini içeriye soktu, parmaklarıyla araştırdı, soğuk bir maden parçası, sert bir silah aradı, otomatik bir tabanca.

Yoktu. Sonra bijon anahtarının soğuk demiri. Sonra... Elinde sert bir cisim, bir L profil, sonra bir diğeri, sonra bir silah şekli, sonra Uzi'nin kabzasına dokunan parmaklar, soğuk demirin rahatlatıcı sertliği. Volkmann Heckler und Koch'un ölümcül takırtısının birden kesildiğini duydu, adamın şarjörü attığını, yenisini taktığını gördü.

Volkmann ayağa kalkıp döndü, Uzi'nin iki L profil arasına lastiklerle tutturulmuş olduğunu gördü, silahı koparırcasına yerinden söktü, dolu olması için dua etti. Uzi'ye yapıştığı sırada duyduğu ateş seslerinden kaç sırtüstü arabanın arkasına atladı, yere düşerken arabanın şasisine değen mermilerin çıkardığı korkunç gümbürtü duydu. Sırtüstü düşüp arabanın kenarı boyunca yerde yuvarlanırken bir parmağıyla emniyet mandalını aradı, bul sonra horozu kaldırdı.

Çevresine kurşunlar saplanırken, başparmağıyla otomatik ateş konumuna getirdi.

Heckler und Koch'lu adam ilerlemeye başladı, bir yandan çılgın gibi ateş ediyordu. Volkmann asfaltın üzerinde yuvarlanmaya başladı, üçüncü dönüşünde de nişan aldı, tetiğe çekti. Uzi elinde patladı. [575] Kurşunlar adamın göğsüne girdi, adamın vücudu çirkin bir ölüm dansı yaparcasına kıvrıldı, yere düştü, Volkmann tetiğin üzerindeki parmağını daha çekmemişti. Klik. Şarjör boşaldı. Sessizlik.

Volkmann Uzi'yi elinden bıraktı, ayağa kalkıp deponun penceresine baktı. Parçalanmış camların ardında bir hareket göremedi, ancak iniltiler, imdat çağrıları duydu. O anda bir araba motorunun homurtusunu işitti, solunda bir otomobilin farlarının yandığını gördü. Beck park etmiş arabanın içinden bütün olanları izlemişti. Küfretti. Tam da her şeyin yolunda gittiğini sandığı bir anda, işler altüst olmuştu. Kleins'ın bir kurşun yağmuru altında düştüğünü, adamın elindeki silahı atarak parçalanmış polis arabasının arkasından ayağa kalkarak, yürüdüğünü gördü.

Beck Fiat'ın motorunu çalıştırdı, farları yaktı Yanındaki koltuğun üzerindeki Heckler und Koch'a uzanırken gaza bastı. Fiat ileriye fırladı. Volkmann lastiklerin çıkardığı sesi duydu, alacakaranlıktan çıkan arabanın hızla yaklaştığını gördü. Seksen metre. Yetmiş. Altmış. Solunda bir yere kurşunların saplandığını duyup çöktü, mermiler asfalta çarpıp havaya parçacıklar sıçrattı Elli metre. Kırk. Fiat alacakaranlığın içinden ona doğru geliyor, vahşi bir hayvan gibi açık olan farları gözlerini alıyordu.

Boş Uzi beş metre ötesindeydi, Volkmann hızla düşündü, vücudu ter içindeydi. Kör edici ışıktan korunmak için elini kaldırdı, adamın parçalanmış cesedinin yarımdaki Heckler und Koch'u gördü, ileri atılıp son beş metreyi yuvarlanarak aştı, solundaki asfalta kurşunlar saplanırken elini uzatıp silahı kaptı. [576]

Fiat yönünü değiştirmiş, yine üzerine gelmeye başlamıştı. Otuz metre. Yirmi. Volkmann Heckler und Koch'u kavradı, sağa doğru yuvarlandı, nişan aldı. Fiat rıhtımın üzerindeki Klieg ampullerin altından geçerken tetiğe bastı. Heckler und Koch'tan çıkan kurşunlar sol fan ve Klieg'in ışıkları altında süt beyaza kesen ön camın solunu parçaladı, ama araba hâlâ yalpalayarak yaklaşıyordu. Volkmann yarı yarıya parçalanmış camın ardındaki şoförün yüzünü seçti,

silahının namlusu ateş kustu.

Volkmann son anda tetiğin üzerindeki basıncı kesti, yine sağa yuvarlandı, tetiğe bastı, kurşunların camı parçaladığını duyarken elindeki silahın sarsıntısını hissetti. İkinci ateş şoförün kafasını koparmış, kopan kelleyi arka koltuğa fırlatmıştı; Fiat sola döndü, Volkmann'ın yanındı ıslıklanarak geçti. Bir sivil polis arabasına çarparken metalin metale sürtünmesinden doğan korkunç bir gıcırtı duyuldu, sonra sert bir çarpmayla benzin deposu alev aldı, alevler gri göğe doğru yükseldi.

Volkmann yaklaşan sıcak dalgasından korunmak için ellerini gözlerine kapadı. Ayağa kalkıp depoya doğru koştu, arkasındaki şekilsiz demir parçaları alevlerin içinde kalmıştı.

Küçücük büronun ışıkları hâlâ yanıyordu, ama hayat belirtisi yoktu. Bir ara sendeleyerek kalkan bir gölge gördü. Orsati. Duvara dayanmaya çalışırken yüzünden kanlar akıyor elini başındaki yaraya götürdü. Sonra liman birden canlandı. Bir canavar saniyeler sonra gri alacakaranlıkta hayalete benzer mavi ışık göründü, nereden çıktığı belli olmayan bir polis hızla yaklaşarak deponun önünde durdu.

Volkmann elindeki Heckler und Koch'un güvenlik mandalını itti, silahı bıraktı. Madenin betonda çıkardığı sesi yankılandı Arabadan ellerinde silahlarıyla iki Carabinieri indi, çöküp silahlarını Volkmann'a doğrulturken, şaşkın bakışlarını camı parçalanmış depo bürosuna, sonra da birbirine arabalara çevirdiler.

Adamlar düşmanın kim olduğunu bilmeksizin ilerlerken, Volkmann ellerini yavaşça kaldırarak, başının üzerine koydu. Sonra başka bir polis arabası karanlıktan çıkıp durdu, ardından bir diğeri. Arabalardan polisler atladı, tabancalarını çektiler, sonunda bütün sirenler sustu, yerlerini insan seslerine bıraktı, gri alacakaranlık dönüp duran mavi lambalarla, her yeri saran polis üniformalarının rengine boyandı.

Strasbourg.

16.03

İki adam asansörden boş koridora çıktı. Elinde evrak çantası olan önden gidiyordu. Büroyu bulmaları yirmi saniyeden az sürdü, zaten kapının üzerinde isimler yazılıydı. Kapı hızla açıldığında, Ferguson telefonda konuşuyor, elinde bir kâğıt tutuyordu. Ellerinde susturucu takılmış tabancalar olan adamları gördü, ağzını açıp konuşmaya davrandı. Göğsünden dört, başından iki kurşun yedi, mermilerin şiddetinden geriye doğru uçtu, telefonu ve kâğıtları da sürükledi, cesedi duvarın dibinde kıvrılıp kaldı. Yere düştüğünde hâlâ telefonun ahizesi elindeydi. Gözleri ölüme açılmış, yaralarından oluk gibi kan boşalıyordu. Elinde evrak çantası tutan adam soğukkanlılıkla yaklaştı,

Ferguson'un beynine iki kurşun daha sıktı. Adamlar büroda yirmi saniye daha kaldılar, biri açık çekmecelere ve dosya dolaplarına bakarken, öteki elindeki evrak çantasını açtı, bombanın üzerindeki saati ayarladı, sonra çantayı yeniden kapatıp Ferguson'un masasının altına yerleştirdi. İkisi de Asuncion'dan gelen, yere, kan gölünün kenarına düşen gizli raporu görmedi. Kapıyı aralayıp koridoru kolaçan ettiler, boş olduğunu görünce çıktılar, kapıyı da arkalarından kapattılar.

Erica yatak odasında yalnızdı. Peters ufak ufak soru sormaya girişince, yorgun olduğunu bahane ederek, özür dileyip odasına gitmişti. Güçlü bir rüzgâr camları sarstı, kar taneleri camı yalayıp geçti. Ayağa kalktı. Perdeleri kapatmaya giderken sesi duydu. Koridordan geliyordu: birden yaklaşan güçlü ayak sesleri. Hızla yürüdü. Kapıyı açarken televizyonun sesini duydu, Peters'ın oturduğu koltuktan hızla kalktığını, soluk, bembeyaz bir yüzle koridordaki bir noktaya baktığını gördü.

Peters bağırdı,

- Hey! Neler...

Pardösüsünün cebindeki tabancayı almaya çalışırken, Erica eli tabancalı iki adamın Peters'e doğru koştuklarını, soluk yağmurluklarının arkasını gördü. Peters tabancasına ulaşmak üzereyken adamlar ardı ardına ateş ettiler. Değişik, ıslığa benzeyen bir ses duyuldu, Peters yüzünde ve göğsünde kırmızı lekelerle geriye, koltuğa doğru düştü. Erica çığlık attı.

Mercedes Quai Aperge üzerinde durdu, yolcu koltuğundaki adam saatine baktı. On beş saniye sonra, iki adam da havayı yırtan patlamayı duydu. Adam başını sallayınca, şoför arabayı kaldırımdan uzaklaştırdı. Birkaç dakika sonra arkalarında siren seslerini işittiklerinde, ikisi de dönüp bakmadı. Yirmi metre arkalarında, kaldırımın yanından ayrılıp peşlerine düşen koyu renkli arabayı da görmediler.

Ellinci kısım

Bonn.

23 aralık, cuma, 09.30

Şansölye Franz Dollman yüzünü buruşturarak büyük siyah Mercedes'in arka koltuğuna yaslandı. Uzun limuzinin kurşun geçirmez camlarının ötesinde, bir polis eskortu arabaya Bonn caddelerinde öncülük ediyordu. Mercedes Münster Platz'dan geçerken, Dollman başını elindeki kâğıtlardan kaldırdı. Platz'ın ortasındaki Noel ağacının üzerindeki ışıklar göz kırpıyorlardı. Yaklaşan Noellerden nefret ederdi genellikle, ama bu kez devlet işlerinden uzak geçireceği birkaç günü özlemle düşündü.

Kabine daha şimdiden Noel öncesi programında bir hafta geri kalmış, ilgilenilmesi gereken önemli konuların bir bölümüne bakmamıştı bile. Dollman sırtını yaslayıp iç geçirdi. Daha bu sabah, Bavyera Eyalet Başbakanıyla yaptığı görüşmeden, Münih'ten gelmişti. Sabahın altısında kalkmış, evraklarını toplamış, kahvaltıdan sonra zor geçebilecek güne hazırlanabilmek için bir kadeh şnaps yuvarlamıştı, şimdiyse bir olağanüstü kabine toplantısına katılması gerekiyordu.

Bonn'da, Villa Schaumburg'daki çarşamba sabahı toplantıları, en azından bir yıldır hep böyle oluyordu. Tam bir kargaşa. Dollman bu toplantıdan da farklı bir şey beklemiyordu, ülkenin ayakta kalmayı nasıl başardığını düşündü, bu başarıyı Alman halkının çalışkanlığına yordu. Daha önce de sıkıntı yaşamıştı Alman halkı, yeni sıkıntılar yaşayacağını söylemek için de kâhin olmak gerekmiyordu. [579] Araba Markt Platz'dan geçerken, Dollman parçalanmış dükkân vitrinlerine, yerdeki camlara, duvarlara boyayla yazılmış sloganlara baktı. Yeni bir ayaklanmanın belirtileri hepsi. Yanında oturan, özel koruması Ritter'e döndü. Adam saygısızca çiklet çiğniyordu. Dollman ciddi bir yüzle camın ötesindeki sahneyi gösterdi.

- Ne oldu?

Ritter çiğnemeye devam ederek cevap verdi.

- İşsizliğe karşı bir protesto yürüyüşü olarak başladı, dedi. Sonra sağcılar da karıştı. Kısa sürede ayaklanmaya dönüştü.

Dollman içini çekti.

- Ölü var mı?

Ritter başını salladı.

- Bu kez yok. Polis birlikleri gece yarısından hemen sonra müdahale ettiler, birkaç kafa yardılar, hepsi bu. Ama bu gece *Rathaus*'dan[1] başlayacak yeni bir yürüyüş var. [[1] Belediye meclis binası, (ç.n.)] Göçmenlerin protesto gösterisi.

Ritter dişlerini sıktı:

- Bana sorarsanız, bu göstericileri içeri tıkmalı.

Mercedes Hofgarten'a dönüp, güneye, Ren Nehri ve Schaumburg'a doğru yol alırken, Dollman işlerin kontrolden çıktığını düşündü. Yol boyunca kırılmış camlar Kaldırım taşları yerlerinden sökülmüş, vitrinler yağmalanmıştı. Ritter'e cevap vermeye yeltenmedi bile. Herif kusursuz bir korumaydı, güçlü, gösterişsiz, güvenilirdi, ama kısıtlı beyne sahipti, bu nedenle Dollman onunla mümkün olduğu kadar az konuşmaya çalışırdı. Ritter'e kalsa, dünyanın bir kısmını deliğe tıkmak gerekirdi.

Bugünlerde, her yerde aynı şey. Gösteriler. Yürüyüşler. Protestolar. Göçmen sorunları. Bir hafta önce, Fransız İçişleri Bakanı da aynı sorunlardan yakınmıştı.

- İçeri tıkıp anahtarları da nehre atmalı, diye devam etti Ritter. "Keşke mümkün olabilse" diye düşündü Dollman. Mümkün olsa, işe kabinenin yarısını içeri atmakla başlardı. [580] Uzun Mercedes limuzin usulca Villa Schaumburg'un avlusuna girdi, görkemli kapısının önünde durdu. Karısı bahsindeki ikametgâhta olmalıydı. Toplantıdan sonra, Berlin'deki Charlottenburg Sarayı'na gitmeden önce karısını ancak görecek kadar zamanı olacaktı. Weber'in ertesi sabahki özel güvenlik toplantısından önce, yerine getirilmesi gerekli bir görev daha. Yine de toplantı Dollman'ı keyiflendiriyordu. Geceyi Wannsee'de geçirecekti, bu da moralinin düzelmesine yeterdi. Şoförü hızla arabadan inip kapıyı açarken, Dollman Wannsee'yi düşünüp gülümsedi. Sonra kâğıtlarını topladı, evrak çantasını kapatıp Ritter'e uzattı. Dollman arabadan inerken, onu karşılamaya gelen Maliye Bakanını, Eckart'ı gördü. Adam Bonn üzerindeki gri gökyüzü gibi kederli ve sıkıcı görünüyordu. Anlaşılan, daha kabine toplantısı başlamadan ekonomiyle ilgili kötü haberler duyacaktı. Dollman iç çekti, asık bir yüzle villanın kapısına yöneldi. Toplantı neredeyse iki saat sürdü.

Dollman uzun oval masanın çevresinde oturan gergin yüzlü adamlara bakarak, bu toplantının da diğerlerinden farklı olmadığını düşündü. Bir gece önce Berlin'de, Münih'te, Bonn ve Frankfurt'ta, hatta Dollman'ın sevgili Mannheim'ında bile şiddet gösterileri yaşanmıştı. Ekonominin durumu da iyi değildi, Eckart ellerini kenetlemiş, kötü haberleri vermişti. Dollman cebinden kar gibi beyaz bir mendil çıkardı, alnını sildi; kabine odası sıcaktı, dışarının soğuğunu kırmak için, ısıtma sistemi var gücüyle çalıştırılıyordu. Kurşun geçirmez camların ötesinde, ağaçları eğen sert rüzgâra baktı.

Altmışlarının başında, uzun boylu seçkin görünüşlü bir adam olan Dollman, seyrelmeye yüz tutmuş kır saçlarını geriye doğru tarıyordu. On sekiz aydan beri şansölyeydi. Güç, sert, yorucu on sekiz ay. İstifa edebilse mutlu olacaktı; aslında en az iki kez istifa etmeyi ciddi olarak düşünmüş, sonra da bu odadakiler içinde, güç zamanlarda önderlik yapabilecek tek kişinin kendisi olduğuna karar vererek vazgeçmişti.

Başını önündeki cilalı oval masanın üzerine yayılmış raporlardan kaldırdı, mendilini ceketinin göğüs cebine yerleştirdi. [581] Şansölye Yardımcısı Weber dışında bütün bakanlar buradaydı. Daha sonra Weber'in de gelmesi bekleniyordu. Leipzig'de yeni bir karışıklık başlaması, orada olmasını gerektirmişti. Adama gıpta etmiyordu. Boş konuşmaya, saçmalığa dayanamadığı için, kendisi için biçilmiş kaftan olan bu görevi Weber istemişti; ama son zamanlarda güvenlik konusuyla ilgilenmek, sürekli baş ağrısı çekmekle eşanlamlıydı. Yine de, Weber'in kendi problemi.

Oval masanın çevresinde, kendisi de dâhil, on sekiz adam. Dollman bir öksürük duyup döndü, dikkatini çekmeye çalışan Eckart'ı gördü.

- Ekonomik raporlar, Sayın Şansölye. Başlamamı ister misiniz?

Dollman saatine baktı,

- Geriye ne kaldı?

- Sadece ekonomik rapor, bir de tabiî, Federal Güven raporu. Ama hâlâ şansölye yardımcısının gelmesini bekliyoruz. Eğer daha da gecikirse, sanırım öğle yemeğinden son tekrar toplanmamız gerekecek.

Dollman iç çekti:

- Pekâlâ, Eckart, başlayabilirsiniz.

Dollman arkasına dayandı. Eckart tekdüze ve kuru sesiyle raporu okumaya başlamadan önce, bakanların dikkatini toplamaya çalışırken, Dollman neler duyacağını biliyordu. Dollman'ın aklı başka yerdeydi. Wannsee'deki evde. Charlottenburg'a giderken hem de kentteki görev son da, eve uğrama fırsatı olacaktı. Bir gece önce telefon ile gelip kalacağını söylemişti. O kusursuz vücudun sesini duymak bile cinsel arzusunu kırbaçladı, belkemiğinden aşağıya tatlı titreşimler gönderdi. Kadın tam da bir siyasetçinin hayalini kuracağı biriydi. Gösterişten uzak, kusursuz derecede güzel, kaprissiz, yatakta da istekli ve Kadınla birlikte geçirdiği dakikaların onu gençleşti düşünüyordu. Dollman dudaklarına yerleşmek üzere olan keyifli gülüşü son anda önledi, Eckart'ın can sıkıcı monoton sesi düşüncelerini bölmüştü. [582]

- ... Hazine şimdiki sosyal yardım ödemelerini sürdürmekte güçlük çekiyor... Avrupa Birliği'ne katkının ödenmesi üç aydır gecikti... Fangel uluslararası borç ödemelerinin yeniden görüşülmesini istedi... Bundesbank, ödemeler

dengemizin durumu ışığında, markın bütün önemli para birimleri karşısında değer kaybına uğrayacağını bildiriyor... Hessen Eyaleti malî yardım talep etti, Bavyera da öyle... Eckart'ın tekdüze sesi devam etti. Dollman masanın çevresindeki bakanların önlerindeki kâğıtlara ya da pencereden dışarı baktıklarını gördü. Eckart'ın sıkıcı konuşmasından kurtulmak için de olsa, ekonomik raporu okumaya karar verdi. Kargaşayı önlemek için nelerin yapılması gerektiğini düşünmüyordu artık. Şu anda tek düşüncesi, akşam olmadan önce Berlin'de olabilmekti. Başını kaldırdı, Eckart'ın can sıkıcı işkencesinin bitmek üzere olduğunu anladı.

- ... Böylece, ekonomik raporumu tamamlamış oldum. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim arkadaşlar.

"Ne dinlemesi?" diye düşündü Dollman. İçlerinden en az yarısı uyuyor ya da uyuklamaya çalışıyordu, öylesine sıkılmışlardı. Birden öksürükler yükseldi, sonra yeni bir sessizlik oldu. Dollman masayı çevreleyen yüzlere baktı. Bakan Franks elini kaldırdı.

- Evet, Franks?

- Şansölye, Hessen ve Bavyera'daki durumu düzeltmek için ne gibi önlemler düşünüyor?

- Bu soruyu sorduğunuz için teşekkür ederim, Franks. Maliye Bakanımız Eckart'ın bir dahaki toplantıya somut öneriler getireceğinden eminim. O toplantıya kadar sabırlı olmanızı teklif ediyorum.

Tam bir politikacı cevabı. Dollman Franks'a bakmaktan kaçındı. Eckart'ın yüzündeki şaşkınlığı gördü.

- Başka soru var mı?

Arkalardaki bakanlardan bir mırıltı yükseldi. Streicher'in elini kaldırdığını gördü, şansölyeyi kızdırmak, kinci cevaplarından birini daha almak istediğinden emindi. Ama bugün kendini böyle hissediyordu işte. Kinci ve sıkıntılı. Dollman belirgin bir şekilde saatine bakarak yeni soruları önledi.

- Baylar, yemekten sonra şansölye yardımcısının raporunu dinlemek üzere toplanmayı öneriyorum. İçişleri bakanı olarak, bazı önemli noktalardan bahsedeceğinden eminim.

Dollman sözünü bitirdiğinde kabine odasının kapısının açıldığını duydu, Konrad Weber'in içeri girdiğini gördü. Bir elinde kaim bir dosya, diğerinde de evrak çantası vardı. Uzun boylu ciddi yüzlü bir adamdı. Görünüşüyle yasa ve düzenden yana olduğunu, boş ve saçma konulara vakit ayırmadığını belli ediyordu. Gergin ve solgun yüzü her zamanki gibi ciddiydi. Ama iyi bir şansölye yardımcısı, görevlerini, sorumluluklarını ciddiye alan biriydi. Hatta fazla ciddiye alıyordu. Weber'e kalsa, aşırı uçlar çoktan sokaktan sürülmüş,

parmaklıkların ardına atılmış olurdu. Dollman adamın yanında olmasından mutluydu, ama ince Prusyalı yüzdeki gergin ifade, Konrad Weber'in sanki kıyameti haber vereceğini gösterir gibiydi.

- Sayın Şansölye, Baylar, geciktiğim için özür dilerim...

- Oturun, Weber. Özel raporunuzu okumaya hazır mısınız?

Dollman konunun değiştirilmiş olmasından memnun, Weber'e baktı, yine de adamın raporlarından ödü kopuyordu. Ama rapor onu sorulardan kurtarmıştı. Şimdi soru yağmuruna tutulma sırası Weber'deydi. Şansölye yardımcısı Dollman'a dönüp başıyla evet işareti yaptı, oval masanın başına, yerine doğru yürüdü, ama oturmadı. Çantasını yanına, yere koydu, elindeki dosyayı açtı Weber kâğıtlarını yerleştirirken, Dollman belgelerden çoğunun üzerinde resmî BfV damgasını gördü: "çok gizli!" Dollman arkasına yaslanıp derin bir iç geçirdi; toplantılar zaten kötü geçmişti, daha fazla kara habere gerek kalmamıştı. Weber daha bir gece önce telefon edip getireceği haberlerin ciddi olduğunu söylemişti, konuşmasından da gerçekten tehlikeli boyutlara vardığı anlaşılıyordu. Weber'in ve kabine üyelerinin yüzlerinden, kimsenin geleceğe umutla bakmadığı da belliydi. Dollman bütün bunların nereye varacağını düşünüp gevşemeye çalıştı. Wannsee'deki evin yatağında çıplak Lisl'ı düşündü, kadının dolgun vücudunu düşünmeli zevkten ürpertti. Kız olmasaydı, çoktan kaçıp gitmiş olacağını düşündü.

Elli birinci kısım

Cenova. 17.30

Volkmann emniyet müdürünün Plaza di Fortunesca'daki bürosunda oturmuş, konuşma sırasının kendisine gelmesini bekliyordu. Odadaki hava gri bir bulut gibi tavana yükselen sigara dumanı kadar yoğundu. İyice aydınlatılmış odanın ortasında, Müfettiş Orsati oturuyordu. Yüzünde, sol gözünün hemen altından yanağının ortasına kadar uzanan ten rengi bir plaster vardı. Kafasında, kurşunun sekip ete değdiği yerde de, beyaz bir sargı.

Doktor ile hemşire rıhtımın üzerinde yaralarını sararken Volkmann'a bakıp asabi asabi gülümsemiş, yaralarının temizlenmesini izleyip verdikleri ağrı kesiciyi almış, ama onlarla birlikte ambulansa binme önerisini reddetmişti.

- Sadece yara. Önemli bir şey yok, demişti Volkmann'a bıyıklarının altındaki düzgün beyaz dişlerini gösteren bir tebessümle, ama adamın gerçekten çok sarsıldığı belliydi.

Şimdiyse, konuşmanın bitmesini bekleyen Orsati'nin alnında ter damlaları birikmiş, yüzü de gerginleşmiş, solmuştu. Odada Volkmann ve Orsati dışında iki kişi daha vardı. Biri, Cenova emniyet müdürü; sivil elbiseli, gözlüklü ve yakışıklı bir adam. Gri renkli zarif bir takım elbise, soluk mavi gömlek ve mendil. Belki biraz gösterişli, ama adam duruma kesinlikle hâkimdi, metal çerçeveli gözlüklerin arkasındaki kahverengi gözleri cin gibi bakıyordu. [585]

Dördüncü adam polis müdürüydü. Uzun boylu, bembeyaz tenli, gaga burunlu, akıllı bakışlı, kır saçlı biri. Üzerinde rahat elbiseler vardı: siyah bir deri ceket, gri pantolon, beyaz kazak. Kıyafetinden amirinin bürosuna aceleyle geldiği, Via Piaggio'daki otelde verilen Noel öncesi yemekten apar topar ayrılmak zorunda kaldığı belliydi. Orsati kurşunlar yağmaya başlamadan önce Scali'nin konuşma fırsatı bulabildiğini anlatmıştı. Son sevkiyat küçük bir kutuydu. Küçük, ama ağır, konteynerin yan tarafına yapılmış gizli bölmeden çıkan bir kutu.

"Silah" diye düşünmüştü Scali, "Hatta belki de altın." Son sevkiyat, ağır bir kutu. Ama emin değildi, bütün sevkiyatların ne olduğunu hiç öğrenememişti. Orsati adlî tıbbın araştırmalarına devam ettiğini de söylemişti. Emniyet müdürü koltuğunun arkasına yaslanmış, yanmamış bir puroyu çiğneyerek ağzında döndürmeye koyulmuş, anlatılanları dinlemişti. Şimdi konuşan, polis müdürüydü. Hızlı konuşuyor, sigaraları birbiri ardına yakıyordu. Acı kokulu, sert sigaralar.

Volkmann adamı izledi, dinlemeye çalıştı, ama tek tük kelimeler dışında bir şey anlayamadı, adamın konuşmasını bitirmesini, sonra da emniyet müdürüne

söylediklerini çevirmesini bekledi. Polis müdürünün İngilizcesi iyiydi, emniyet müdürününkiyse, şöyle böyle.

Adam soluk almadan neredeyse beş dakikadır konuşuyordu. Volkmann hikâyesini İngilizce anlatmış, Orsati de anlatılanları doğrulamıştı. Emniyet müdürü için bütün olay dört ölü ve Santo Giorgio Hastanesindeki acilde yatan iki ağır yaralıdan ibaretti. Kendi adamları olaydan hafif yaralarla kurtulmuşlardı. Ölülerden birisi İtalyan Gümrük İdaresinden Paulo Bonefacio Öteki Scali, diğer ikisi de rıhtımdaki silahlı saldırganlardı.

Katillerin elbiseleri Alman malıydı. Ama üstlerinde ne bir kimlik ne de herhangi bir kâğıt bulunamamıştı. "İntihar timi gibi" demişti Orsati, adamların saldırısını anlatırken. Çılgınca bir şey. Polis müdürü konuşmasını bitirdiğinde, Volkmann başını kaldırdı. Polis müdürü Volkmann'a döndü: [586]

- Emniyet müdürüne her şeyi anlattım, dedi. Sizin ve Müfettiş Orsati'nin söylediklerini. Yine de açıklanması gereken bazı noktalar var. Rıhtımdaki iki adamın Franco Scali'yi neden öldürmek istediklerine ilişkin bilginiz var mı?

Volkmann başını çevirdi, pencereye, dışarıdaki karanlığa, yıldızsız, kapkara gökyüzüne baktı. Bakışlarını tekrar odanın içine çevirip:

- Size sadece bildiğiniz şeyleri anlatabilirim. Bize Güney Amerika'dan gelecek, büyük bir ihtimalle de Cenova'da indirilecek bir yük hakkında bilgi geldi. Bu bilgiyi DSE'deki İtalyanlara ilettik. Güney Amerika'dan gelen bütün gemilere dikkat edilmesini istedik, özellikle de Montevideo ve Sao Paolo'dan gelen gemilere.

Volkmann adama baktı.

- Size Strasbourg'daki adamın adını ve telefon numarasını verdim. Bu nedenle emniyet müdürünün vakit geçirmeden Ferguson'la temasa geçmesini, olanları anlatmasını istiyorum.

Adam iç çekti.

- Sinyore Volkmann, şu anda üstünüzle bağlantı kurmaya çalışıyoruz. Ama bu arada bu konuda yapacağınız her yardım bizim için çok önemli. Size karşı herhangi bir suçlamada bulunulacağını sanmıyorum, tabiî. Siz kendinizi korudunuz. Ama işbirliğinizin bizim için çok önemli olduğunun altını çizmek istiyorum. Anlıyorsunuz, değil mi?

Adam durakladı, gözlerini Volkmann'a dikti.

- Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey yok mu?

- Yok.

Adam yeniden iç geçirdi, sabırsız görünüyordu.

- İçinde bulunduğumuz durumu anlamaya çalışın.

Dönüp Orsati'ye baktı, sonra gözlerini yeniden Volkmann'a çevirdi.

- İşbirliğinde üzerimize düşeni fazlasıyla yaptığımızı düşünüyorum. Dört kişi öldürüldü, neden öldürüldüklerini bilmiyoruz. Öğrenmek istiyorum.

Volkmann adamın sesindeki umutsuzluğu, öfkeyi duydu. Ama daha fazlasını anlatmadan önce, Ferguson'dan izin alması gerekiyordu. İşbirliği yapmaktan kaçınıyordu, sadece izin almak zorundaydı. Ferguson ya da Peters İtalyanlara ne kadarını açıklayacağını kararlaştırırlardı.

- İzin almam gerek, dedi Volkmann.

Adamın öfkesi yüzünden okunuyordu.

- Demek ki bu olanların kökü çok daha derinlerde?

Volkmann başıyla onayladı.

Polis müdürü gözlerini Volkmann'a dikti.

- Merkezinizle bağlantı kurmaya çalıştık, ama başarıl olamadık. Operatör hatta bir sorun olduğunu düşünüyor, ama santralın hiçbir bilgisi yok.

Kapı vuruldu, içeriye bir polis memuru girdi. Polis müdürüne baktı, özel olarak konuşmak istediğini belirtti. İki adam dışarıya, koridora çıktılar, fısıldaşarak konuştular.

Polis müdürü birkaç dakika sonra odaya döndüğünde, yüzü kül gibiydi. Önce Orsati'ye, sonra emniyet müdürüne baktı, konuşmak için ağzını açtı, tereddüt etti, Volkmann'a döndü.

- Strasbourg'daki adamlarımızdan birini evinden aradık...

Durakladı.

- Bize DSE merkezinde bir patlama olduğunu söyledi. Adamımız ölü ya da yaralılar konusunda hiçbir şey bilmiyor, tek bildiği kendi astları arasında bir kaybın olmadığı.

Durakladı, ötekilere bir baktı, döndüğünde Volkmann'ın yüzündeki bütün kanın çekilmiş olduğunu gördü.

- Bir şey daha var, Sinyore Volkmann. Önemli olduğuna inandığım bir şey. Limandaki adlî tıp uzmanları, konteynere uyguladıkları testlerden birinde... Geiger sayacı kullandılar. Yüksek değerler ölçmüşler.

Durdu.

- Belki de Scali'nin çıkardığı kutuda radyoaktif madde vardı.

Wannsee, Berlin.

23 aralık

Siyah Mercedes limuzin, saat altıyı biraz geçe Wannsee'deki evin geniş bahçesine girdi. Göl kıyısındaki yolun yirmi metre arkasında, yüksek çınar ağaçlarının ortasında kurulu evin, gölü çevreleyen sav öncesinde yapılan villalardan görülmesi mümkün değildi. [589]

Ritter arabadan inip ön kapıya kadar Dollman'ın yanında yürüdü, Mercedes'teki öbür iki koruma yerlerinden kalkmadılar. Kapıyı açan muhteşem kadın Dollman'a bakıp gülümsedi, Ritter'i görmezlikten geldi. İçeri girdikten sonra, Ritter her zamanki gibi zemin kattaki rahat çalışma odasına yerleşti. Dollman'la genç kadın evin arkasındaki oturma odasında nezaketen beş dakika geçirdikten sonra merdivenleri tırmanarak üst kata çıktılar.

On beş dakika sonra, Şansölye Franz Dollman büyük yatak odasındaki pembe saten çarşafların üzerinde, çırılçıplak yatıyordu. Kadın müzik setine bir CD yerleştirmiş, tüm odayı Wagner doldurmuştu: Dollman'ın gevşemek için en çok dinlediği besteci. Bir elinde şampanya kadehini tutarken tavandaki aynaya baktı. Kızın, bel kemiğine zevk dolu titreşimler yayan çıplak ve dolgun vücuduna bakan gözlerinde katıksız bir haz okunuyordu. Kızın sarı saçları Dollman'ın karnına yayılmıştı, baldırlarında gezinen uzun tırnakları kasıklarında elektrik akımları yaratıyordu. Farklı bir insandı gerçekten şu Lisl; yüksek sorumluluğun yarattığı bütün gerginlikleri dağıtmaya bire birdi. Bu gerginlikler de son günlerde çok artmıştı. Lisl'la hemen hemen bir yıl önce tanışıncaya kadar, hayatının fiziksel bölümünde kocaman bir boşluk vardı: karısıyla arasında neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Halka karşı, sevgi ve yakınlık gösterileri yapıyorlardı tabiî, ya da televizyon kameralarına, gazetelerin sözünü edeceği tiyatrolara gittiklerinde, ama Karin hiç de cinsellikle ilgili bir kadın değildi, biraz kuru, fazlaca ciddi bir kadındı. Yine de ideal bir başbakan karısıydı: sadık, ahlaklı, tutucu. Ya Lisl? Yirmi üç yaşında, zevk için yaratılmış. İki pembe tırnağını adamın göğsünde gezdirdi, kusursuz dudaklarını büzdü. Birkaç saniye sonra elini adamın penisine götürdü, acele etmeksizin okşamaya başladı.

- Nasıl?

- Harika. [590]

Küçücük, cinsellik yüklü bir iç çekiş. Sonra, "Senin için giyinmemi ister misin?" diye sordu Lisl.

- Güzel bir şey giy.

- Ya Charlottenburg'a geç kalırsan?

- Canları cehenneme.

Kız gülümsedi, adamla oynaşmayı bıraktı, yavaşça elleri ve dizlerinin üzerinde doğrulup kalktı, komodine doğru kırıtarak yürüdü. En üstteki çekmeceyi açtı, mercan pembesi bir çift ipek çorap çıkardı, parmaklarını çorabın kumaşında gezdirdi. Sonra da bir jartiyer. Yine pembe. Jartiyeri kalçalarına geçirirken Dollman kızın yavaş yavaş giyinmesini, aklını başından alan uzun, düzgün bacaklarını ipek çoraplara sokmasını izledi. Elini uzatıp kızı yanına çekmek, ona sahip olmak isteğini güçlükle bastırdı, haz anını daha da uzattı. Kız iğne topuklu, mercan pembesi ayakkabılarını giyip Dollman'a döndü. Sabırsızlıkla söylendi adam: - Gel, yanıma gel.

- Hayır, önce seninle oynayacağım.

Şimdi adamla oynuyordu, ara sıra, hayvansal içgüdülerine uyduğu zamanlarda yapmaktan hoşlandığı gibi. Dollman kendini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Gelip yatağa, yanına uzandı. Pembe tırnaklar bacaklarının üzerinde gezindi, bel kemiğini ürpertti. Yanında sevdiği, bayıldığı bir kadınla yatmak varken, Noel'i sıkıcı bir evde, sıkıcı bir aileyle geçirmek!.. Başka bir kadın olsa, önemli günlerde dırdır eder, başının etini yerdi. Lisl ise asla. Yine şikâyet etmemişti.

- Anlıyorum tabiî, *liebchen*. Noel'de orada olman gerekir.

Kedi gibi mırıldanıyordu şimdi, adamın penisini yeniden eline alıp okşadı, Dollman kendini bıraktı, erotik zevki sonuna kadar yaşamaya koyuldu. Kızın varlığını gizlemek için fazla çabalaması gerekmemişti. Üstelik kabine üyeleri arasında da, konuşulmadan uygulanan bir kural vardı; özel hayat, adından da anlaşıldığı gibi, özeldi. Basın işe karışıncaya kadar, tabiî. O durumda inkâra girişir, sonunda da ihtişamla batarsın. Her şey yanındaki kadına, onun davranışlarına bağlı. [591]

Lisl’ın gizlilik isteği, en az kendisininki kadar güçlüydü. Sanki duaları kabul olunmuş gibi.

- Bana toplantını anlat.

Penisini okşayan eli birden yavaşladı. "Devam et!" diye bağırmak geldi içinden, "Durma." Kasıklarındaki zonklama artık dayanılır gibi değildi.

- Weber her zamanki gibi her yatağın altında aşırı uçları arıyor. Yarın sabaha olağanüstü bir güvenlik toplantısı koydu.

- Bonn'da mı?

Dollman gülümsedi, başını salladı:

- Reichstag'da.

Kız kaşlarını çattı:

- Önemli mi?

- Weber öyle diyor.

Dollman ayrıntıya girmedi. Federal Güvenlik, insanın metresiyle tartışacağı bir konu değildi. Üstelik böyle bir konu, kızın ilgisini de çekmezdi. Weber'in o sırada aşırı uçlar sorununa bir son verecek acil bir yasaya son şeklini vermekte olduğunu, bunun için de tüm bakanların desteğini istediğini anlatmadı.

Weber'in tüm aşırıları tutuklama planı yasanın en can alıcı yanı olacaktı. Reichstag'daki toplantı, gizli odada, 4-Kuzey'de yapılacaktı. Çok az Almanın bildiği bu oda Dollman'ı hep büyülemişti. Gizlice dinleme, mikrofon yerleştirme çabalarını boşa çıkarmak için özel olarak yapılmış oda her köşesinden çelik halatlarla tavana tutturulmuş, böylelikle herhangi bir noktasının bir yere değmesi önlenmişti. Baldırlarındaki tırnakları hissetti, kızın gülümsediğini gördü.

- Öyleyse bu akşam burada kalmamak için hiçbir bahanen yok.

Dollman gülümsedi. Charlottenburg'daki davet en geç gece yarısı bitecekti. Sonra Lisl'ın yanına gelebilir, Noel'den ve sıkıcı aileyle geçireceği saatlerden önce onunla bir gece geçirebilirdi. Muhteşem göğüslerini adama çevirip bir kedi gibi mırıldandı. Kız konuşurken, adam göğüslerden birini avuçlarına aldı.

- Yemek hazırlarım. Sadece ikimiz için.

Dollman perdesi kapalı pencereye baktı. [592]

Şu anda bile, aşağıdaki bahçede stratejik noktalara yerleştirilmiş iki arabada üç silahlı adam bulunduğunu, sokaktaki sivil bir arabada da üç kişinin daha beklediğini biliyordu. Bir de Ritter, her zamanki gibi aşağıdaki çalışma odasındaydı. Adamın kafasında birkaç eksik tahta bazı eksiklikler olabilirdi, ama sadakati ve suskunluğundan şüphe edilemezdi.

Dollman'ın her yere taşıdığı minik alıcı yatağın başucundaki komodinin üstündeydi. Yanında taşıması istenen dokuz milimetrelik tabancayı Mercedes'te bırakmıştı. Tabanca onu rahatsız ediyordu, şiddeti ve ölümü hatırlatıyordu. Oysa gerekli bir önlemdi tabanca, sık sık göz ardı ettiği bir önlem. Dolgun göğüslerini sallandırarak adamın penisini okşamaya devam etti.

- Aman Tanrım, ne vücut!

Kıza sahip olma arzusu neredeyse canını acıtıyordu. Kız gülümsedi:

- Saraya geç kalacaksın.

Dollman da gülümsedi, sırtüstü yatarken altmış yaşındaki vücuduna baktı, bacaklarında ve karnındaki kırışıl göğsündeki beyaz kılları gördü, tüm vücudunun yaşlanmakta olduğunu düşündü. Oysa hâlâ adaleliydi, kendi ve

arasında onun kadar uzun süre sıkı kalabilecek fazla olamayacağını düşündü. Tabiî, kendi yaşıtları arasında bir kadınla birlikte olma talihine erişen çok kişi de olabilirdi.

Bununla karşılaştırıldığında, Berlin belediye başkanına dokunmanın bir önemi kalır mıydı? Gözlerini kızın krem rengi kasıklarında, dik göğüsleri cildinin baş döndürücü parlaklığında gezdirdi, pembe ipi çoraplar aklını başından alıyordu.

- Lisl, buraya gel...

Kız okşamayı bıraktı. Dollman uzandı, göğüslerinden memelerini tuttu.

- Kaçta döneceksin? diye sordu Lisl.

- Gece yarısından az sonra. Daha geç kalmam.

- Söz mü?

Dollman kusursuz vücuda, bacakların arasındaki üçgene baktı. Şu anda ona şansölye yardımcılığını önermeye hazırdı.

- Söz.

Aşağıdaki çalışma odasının karanlığında, Ritter ayaklarını kanepenin kollarına dayayıp uzandı. Telefonu cebindeydi, önündeki kahve sehpasının üzerine bıraktığı walkie-talkie'nin de sesini kısmıştı. Dokuz milimetrelik Sig und Sauer P6 tabancayı, kılıfıyla birlikte kanepenin kenarına asmıştı. Yukarıdaki odadan gelen, Wagner müziğini de bastıran iniltileri duydu, kendi kendine gülümsedi.

Elli ikinci kısım

Strasbourg

Özel Lear jet Strasbourg'a indiğinde saat yediyi geçiyordu. Volkmann terminaldeki kulübelerden birinden evini aradı, hat kapanana kadar çaldırdı. Büroyu aradığında da aynı durumla karşılaştı. Hatların zarar gördüğünü düşündü, olanları duyunca Peters'ın kızı da yanına alıp merkeze gidip gitmediğini merak etti.

Ford'u havaalanının otoparkından aldı, yirmi dakika sonra Orangerie'nin köşesinde duruyordu. İtfaiye arabalarının parlak kırmızı ışıkları kış karanlığını deliyordu. Aşağıdaki koridora geçici bir ışıklandırma yapılmıştı, binanın içinde çalışan jeneratörün sesini duydu, ama merkezin büyük bir bölümü karanlıktaydı. Kar dinmiş, sokakları gri bir çamurla kaplayıp gitmişti.

Kaldırımın kenarında duran altı jandarma arabasının mavi ışıkları dönüp duruyordu. Onların yanında iki yangın söndürücü vardı. İtfaiyeciler bir araya toplanmış, sigara içerek konuşuyorlar, bazıları da hortumları topluyordu. Koyu tulumlar giymiş iki adlî tıp uzmanı, Platz'a dağılmış enkazın arasında, işlerine yarayacak bir şeyler arıyordu. Üçüncü katta, gölgelere girip çıkan şekiller gördü, bunların da adlî tıp uzmanları olduklarını düşündü. En fazla zararı üçüncü kat görmüştü anlaşılan. Ferguson'un bürosu da uçmuş, yerine kocaman bir boşluk bırakmıştı. Camların parçalandığı bölümlerde, patlamanın çıkardığı alev ve dumanın dış duvarları da kararttığı görülüyordu. [594]

Gölgelerin altında dururken, kalabalığın içinde pek çok tanıdık yüz gördü, ama ne Erica'ya ne de Peters'e rastladı. Yüreği hızla çarpıyor, kafasında karmakarışık düşünceler dolaşıyordu. Alman uzmanlardan biri, kravatsız gömleğiyle bir polisin yanında durmuş sigara içiyordu, Volkmann bir ara yanına gitmeyi düşündü, sonra içgüdüsüne uydu, vazgeçti.

Beş dakika kadar bekledikten sonra döndü, sokakta yürümeye başladı. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Bir kez daha nöbetçi yetkiliyi aramaya karar verdi. Sokağın sonundaki telefon kulübesine girdi, bu kez birisinin cevap verdiğini duydu. Cevap veren genç Fransız yetkilinin, Delon'un sesiydi, Volkmann kendini tanıttı. Delon aceleyle sordu: - Hangi cehennemdeydin, Joe?

Volkmann soruyu duymamış gibi yaptı:

- Bana olanları anlat, dedi.

Karşı taraftan bir iç çekiş duyuldu, sonra:

- Ferguson öldü, Joe, dedi Delon. İki saat önce bürosunda bir bomba patladı. Ben bodrumda görevliydim. Alevleri söndürür söndürmez, onu bulduk. Ondan geriye kalanlar jandarma morgunda. Jan de Vries ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdi, hastanede. Bomba patladığında, ikinci kattaki bürolardan birindeymiş,

nöbeti ben devraldım.

- Ne oldu?

- Resepsiyon görevlisi patlamadan on beş dakika önce, içeriye iki kişi almış. Ellerinde düzgün görünen Belçika Masası kimlikleri varmış. Asansöre binip üçüncü kata çıkmışlar, ama bir daha inmemişler. Birinci kattaki yan; merdivenine açılan kapıyı aralık bulduk. Oradan kaçı olmalılar.

Delon sustu, Volkmann genç adamın sesindeki korkunun farkındaydı.

- Her şey karmakarışık, Joe. Kimse neler olduğunu bilmiyor.

- Sen orada yalnız mısın?

- Hayır, yanımda Belçika Bölümü'nden Reauld var. [595] Sonraki vardiyayı o devralacak. Yan odada, kimliklerle ilgili olarak Brüksel'le konuşuyor. Şu ana kadar bir isim bulamadık.

- Resepsiyonda kim vardı bütün bunlar olurken?

- Fransız Masası'ndaki çocuklardan biri, Lamont. Buraya geleli sadece üç ay olmuş. Geldiği yere gönderilmesi için uğraşıyorum. Orospu çocuğu, heriflerin imzasını bile almamış, aptal.

- Lamont adamların eşkâlini verdi mi?

- Onunla biraz önce konuştum. Dışarıda kar yağıyormuş, adamların paltolarının yakaları da kalkıkmış. İkisi de uzun, açık renk saçlı, otuzlarında, ama hepsi bu. Konuşmamışlar, kimliklerini göstermişler sadece. Lamont'a göre binayı tanıyorlarmış, nereye gideceklerini de bilir gibi davranmışlar.

- Reauld nöbeti kaçta alıyor?

- Yarım saat sonra. Evindeyken patlamayı duymuş, yapacak bir şey var mı, diye gelmiş.

Delon durakladı.

- İki saatten beri Peters'ı da arıyorum, ama numarası cevap vermiyor. Seninki de. Ferguson'a gelen gizli bir zarf vardı. Patlamadan hemen önce geldi.

- Nereden?

- Güney Amerika'dan De Vries burası havaya uçmadan birkaç saniye önce Ferguson'a götürdü.

Delon yine durakladı.

- Senin ya da Peters'ın görmesi gerektiğini düşünüyorum, Joe. Önemli. Telefonda konuşulacak bir şey değil. Haberleşmenin bodrumdaki kasasına bir

kopyasını sakladım.

- Binada Alman Masası'ndan kimse var mı?

- Bir iki kişi. Delon durakladı:

- Neden?

- Mesajı hiç kimseye göstermeyeceksin, Andre. Ben görmeden önce, kimseye göstermeyeceksin. Anlıyorsun, değil mi?

- Tabiî.

- Evim Quai Ernest'te. Nöbetten çıkar çıkmaz oraya gel. Yalnız gel, kimseye de nereye gittiğini söyleme. Gelirken, mesajın kopyasını da getir. [596]

- Neler oluyor, Joe?

- Sana söylediklerimi yap, Andre.

Delon'a adresini verdi, sonra:

- Peters'ı en son ne zaman gördün? diye sordu.

- Öğleden sonra. Erken ayrıldı, yanında da bir kız vardı. Neden?

Volkmann kısa sessizlikten sonra Fransız'ın sesini yeniden duydu:

- Her şey yolunda mı?

- Şimdilik, dediklerimi yap. Sonra konuşuruz...

Volkmann'ın Quai Ernest'e gitmesi iki dakika sürdü. Peters'ın avluda duran Volvo'su karın altında kalmıştı, merdivenleri çıkarken, avluya inen çamurlu izler gördü. Tepeye vardığında tereddüt etti. Evinin ön kapısı kapalıydı, içeriden de hafif bir ses geliyordu. Küçük yatak odasının perdesinin gerisinden, odanın ışığının yandığını gördü, anahtarını çıkartmadan önce zili çaldı.

Kimse kapıyı açmaya gelmeyince tereddüt etti, sonra aşağıya, arabasına döndü. Koltuğun altındaki Beretta'yı aldı, arabanın kapısını kapattıktan sonra, silahın emniyetini açtı, horozunu kaldırdı. Avlunun kenarından dolaşarak binanın arkasındaki küçük bahçeye vardı, başını kaldırıp pencereye baktı. Ön oda da ışık vardı, ama hareket görünmüyordu, perdenin üzerinde yanıp sönen mavimtırak ışıktan, odadaki televizyon açık olduğunu anladı. Bir sonraki oda da, başucu lambasının kükürt renkli ışığıyla aydınlanmıştı.

Yeniden avluya dönüp basamakları tırmanırken, yüreğinin hızla çarptı duydu. Koltuğun önünde, yerde, Peters'ın cesedini, evin dağıtıldığını gördü. Önce korkudan ürperdi, sonra özenli davranması gerektiğini düşündü, bütün duygular yerini öfkeye bıraktı, rengi uçmuş yüzündeki gözleri kan revan içindeki setle odanın diğer köşeleri arasında gidip geldi. Oda korkunç

kokuyordu, halıda da kan izleri vardı; Peters'ın yırtılan boynunda, elbiselerinin üzerindeki kan kuruyup pıhtılaşmıştı. Peters'ın sağ gözünün üzerinde bir, göğüs boşluğunda da iki kurşun yarası vardı. Yüzündeki yaradan akan göz çukuruna birikerek kurumuştu, ama öteki gözü, ölümüne bakar gibi açıktı. [597]

Peters'ın sol bileğine dokundu. Adamın vücudu buz gibiydi, katılaşma da başlamıştı. Evi aramak on saniyesini aldı, tüm vücudundan soğuk terler akıyordu. Yatak odası kapısı üzerindeki tahtalardan kıymıklar koptuğunu, telefonun açık kaldığını gördü, kapının yanında da kızın ayakkabısının teki vardı. Kızın cesedini bulamamaktan doğan ilk rahatlama duygusu yerini korkunç bir öfkeye bıraktı. Uzunca bir süre, oturma odasının ortasında durdu, çevresindeki kanlı görüntüye baktı. Kızın başına gelebilecekleri düşündükçe ellerinin öfkeden titrediğini, kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti; bir şeyler yapmak zorunda olduğunun bilincindeydi; bütün bu olanlardan Kesser'in adamlarının sorumlu olduğunu, Erica'yı da onların kaçırdığını biliyordu.

Kendini kontrol etmeyi başarması birkaç dakikasını aldı, sonra derin nefesler almaya başladı, içine dalmak üzere olduğu karşı konulmaz kin ve nefret uçurumundan kurtulmaya çalıştı. Sonra Beretta'nın emniyetini kapadı, banyodan getirdiği bir havluyu Peters'ın yüzüne örttü, bir iskemle çekip kapının yanında oturdu. Delonun gelmesini bekledi. Volkmann kanlı havluyu kaldırdı, sonra hemen yerine koydu. Genç Fransız inanmak istemeyen gözlerle Peters'ın cesedine bakarken, yumruklarını sıkmış, yüzü solmuştu.

- Aman Tanrım...

Delon başını bir yandan Volkmann'a bakarak sallıyor, bir yandan da odaya, çevresine bakıyordu.

- Öleli iki saat kadar olmuş, dedi Volkmann.

- Kim yaptı bunu, Joe?

Genç Fransız o kadar sarsılmıştı ki, Volkmann onun her an düşüp bayılabileceğini düşündü. Sonra keskin mavi gözlerdeki bakış birden değişti, daha profesyonelce bakmaya başladı.

- Joe, bence bana burada olanları anlatman gerek.

Volkmann soruyu duymazlıktan geldi. [598]

- Mesajın kopyasını getirdin mi?

Delon tereddüt etti, sonra usulca elini uzattı, paltosunun iç cebinden bir zarf çıkardı, açıp uzattı.

- Bu bilgilerin bu akşam olanlarla bir ilgisi olabilir mi? diye sordu. Çünkü eğer

varsa, bana neler olduğunu anlatman gerekecek. Bunlar olurken görevli nöbetçi bendim. Bu beni de ilgilendiriyor. Volkmann kâğıdı eline almadan önce Delon'a baktı, sonra okumaya başladı:

"Kime: Başkan, İngiliz DSE.

Kimden: Başkan, Seguridad Paraguaya,

Asuncion.

Aşağıdaki bilgiler acil ve gizlidir:

(1) Yüzbaşı Vellares Sanchez ile polis memuru Eduardo Cavales'in 20 aralık günü, yerel saatle yaklaşık 20'de, Mexico City'de öldüklerini bildirmek zorunda olduğum için üzgünüm. Polisin Franz Lieber'i tutuklamak amacıyla, Chapultepec'te ikametgâh olarak kullanılan bir eve yaptığı baskın sırasında öldürüldüler. Franz Lieber, Julio Monck adına düzenlenmiş sahte bir pasaportla Asuncion'dan gelmişti. Lieber - ya da Monck - de ölüler arasındadır. Lieber, Nicolas Tsarkin'le olan dostluğuyla tanınmaktaydı. Baskın sırasında, evdekilerden ikisinin kaçtığı sanılmaktadır. İkisi de beyaz, erkek. Birinin adının Karl Schmeltz, diğerininkinin de Hans Kruger olduğu sanılmaktadır. Mexico City'de soruşturmayı yürüten kişi, Başmüfettiş Gonzales'tir. Gonzales, kaçakların yakalanması için gerekli önlemleri hemen aldırmış olmakla birlikte, her ikisinin de Meksika dışına kaçmış olabileceklerinden endişe etmektedir. Chapultepec'teki ev sonradan Meksika vatandaşlığına geçmiş ancak daha önceden savaş suçları nedeniyle aranan Josef Halder'e aittir. Baskın sırasında Halder de ölmüştür. Soruşturma sürmektedir. Mexico City'den, Gonzales'ten alacağımız bilgileri iletmeye devam edeceğiz. (2) Öncelikli ve çok gizlidir: Mexico City'den Gonzales'in bize verdiği bilgilere göre, yukarıda adı geçen evde tutuklananlardan biri de Brezilya pasaportu sahibi Ernesto Brandt'dır. Sanık polisle işbirliği yapmamakta direnmiştir, ama Brezilya Büyükelçiliği başkâtibinin verdiği bilgiye göre, Brandt, Brezilya hükümetine ait sivil bir nükleer araştırma kurumunda çalışmakta ve 12 kilo - TEKRAREN, 12 KİLO - askerî amaçlı PLUTONYUM'un kaybolmasından sorumlu tutulmaktadır. Soruşturma devam etmektedir. SON. " [600]

Volkmann başını kaldırmadan önce durakladı, gözlerini kaldırdığında, Delon Volkmann'ın bakışlarındaki ifadeyi görüp sordu.

- Bu mesajın bugün olanlarla bir ilgisi var mı?

- Evet. Delon azametle konuştu.

- Öyleyse bu, ikimizin arasında kalacak bir konu olmaktan çıktı Joe. Bunu biliyor olmalısın.

- Bu mesajı ikimizin dışında kim gördü?

- Sadece De Vries.

- Öyleyse başkalarına haber vermeden önce beni dinlemeni istiyorum. Peters'e bunu yapanlar - Ferguson'u öldürenler - giderken yanlarında birini daha götürdüler.

- Kimi?

- Bir Alman kızı. Peters binadan ayrılırken yanında gördüğün kız.

Delon kaşlarını çattı.

- Kim o kız?

- Bir gazeteci. Bize bu konuyu getiren de o.

Volkmann mesajı havaya kaldırdı.

- Bu gece kaçırılmasının nedeni de bu. Bu işin arkasında her kim varsa, kızın neler bildiğini öğrenmek istiyor; hikâyeyi kimlere anlattığını da. Ferguson ile Peters'ın öldürülmelerinin nedeni de muhtemelen bu. Mexico City'de öldürülen o iki adam, Sanchez ve Cavales de bu işin içindeydi.

Fransız Volkmann'ın gözlerindeki öfkeyi gördü, sonra başını sallayıp:

- Joe bana hiçbir şey anlatmıyorsun, dedi.

İstemeden de olsa, bakışlarını Peters'ın cesedine çevirdi:

- Bunu yapanlar kim?

- Neonaziler, Andre.

Volkmann genç Fransız'ın yüzündeki şaşkınlığı gördü.

- Kontrol etmeni istediğim Alman isimleri. Onları öldürenler, bugün kızı kaçıranlarla aynı kişiler. [601] Neden öldürüldüklerini bilmiyorum, ama bütün bu olaylarla bir ilişkisi olmalı.

Delon kısık bir sesle sordu:

- Diyorsun ki, Peters'ı öldürenler, plutonyumu kaçıranlarla aynı kişiler, öyle mi?

- Plutonyumu küçük miktarlar halinde bir yıldır Güney Amerika'dan getirip Almanya'ya sokuyorlar. Son parti iki hafta önce Cenova Limanı üzerinden geldi.

Volkmann Delon'a Cenova'da olanları anlattı, adamın renginin daha da solduğunu gördü.

Volkmann bandı da anlatınca, Delon öfkeyle:

- Bu grup... Bizim neden haberimiz olmadı? Fransa'nın? Ötekilerin?

- Çünkü sen bana mesajı göstermeden önce, ne kaçırdıklarını bilmiyorduk. Silah kaçırdıklarını sandık. Hatta belki de altın. Yoksa nükleer malzeme, aklımızdan bile geçmedi, bugüne kadar, bulmacanın parçalarını birbirine uyduramıyorduk.

Fransız başını salladı.

- Bu artık sadece İngiliz Masasını ilgilendiren bir konu olmaktan çıktı.

Üstlerime haber vermek zorundayım.

- Andre, alarm zilleri çalmadan önce, biraz zamana ihtiyacım var. Eğer bu insanlar, ne kaçırdıklarını bildiğimizi öğrenirlerse, malzemeyle ne yapacaklarını Tanrı bilir.

Delon Peters'ın cesedine baktı, sonra gözlerini Volkmann'a çevirdi.

- Ne demek istiyorsun? Nasıl öğrenebilirler?

- Çünkü bir darbe planlıyorlar. Bir ihtilal.

Fransız'ın yüzü hayalet gibi bembeyazdı. Duyduklarına inanmak istemiyormuş gibi, başını iki yana salladı. Gözlerini Volkmann'ın gözlerine dikerek fısıldar gibi konuştu.

- Bunu nereden biliyorsun?

- İnan bana Andre, dediğim gibi olacak. Bu mesaj bunu kanıtlıyor. Bunun ardındaki insanların Alman polisi içinde yandaşları, destekçileri var. Alman ordusunda da. Başarmak istiyorlarsa, ordu ile polisi yanlarına almak zorundalar. Eğer Alman Masası'na söylersen, bu adamlara haberi duyma ihtimali artar.

Delon kuşkuyla baktı.

- Anlamıyorum, neden plutonyum? [602]

- Başkalarının karışmasını önlemek için. Bu tek mantıklı açıklama. Almanya'nın hiç kendi nükleer silah stoku olmadı. Ellerinde nükleer silah olunca, bu adamlar her şeyi dener. Bence artık nükleer silahları var.

Delon yavaşça döndü, kanepenin yanına gidip çöktü. Kararsızdı, kararsızlığı da yüzünden okunuyordu, alnı düşüncelerle kırıştı, büyük ellerini sıkıp yumruk yaptı, yeniden açtı. Ellerini kaldırıp alnına kapadı. Volkmann onu izledi. Ona bir de Schmeltz'i anlatmak, şaşkınlığını daha da artırmak olacaktı, Volkmann bu bölümü es geçmeye karar verdi.

Delon uzun bir süre, derin şok içinde öylece oturdu. Başını kaldırıp Volkmann'ın gözlerine baktığında, anlatılanların gerçek olduğuna inanmıştı. Oturduğu yerde öne eğilip kafasını salladı.

- Benden istediğini yapamam, Joe. Böyle bir riske giremem. Benden yapamayacağım bir şey istiyorsun.

Fransız'ın mavi gözleri yardım istercesine Volkmann'a bakıyordu.

- Kız... yakının mıydı?

- Evet.

- Öyleyse duyguların mantığını engelliyor. Bunun farkında mısın?

Volkmann başını salladı.

- Yanılıyorsun, Andre. İnan bana, yanılıyorsun.

- Öyleyse, sana bir soru sorayım. Bu insanlar... kaç taraftarları var?

- Bilmiyorum Andre, ama ellerindeki malzemeyle, taraftara falan ihtiyaçları yok. Artık tüm ülkeyi rehin alacaklar.

Delon bir an düşündü.

- Zamana ihtiyacın olduğunu söyledin. Ne yapmayı düşünüyorsun?

- Onların Münih'te Kesser diye bir adamları var. Plütonyumun nerede saklandığını biliyor olabilir. Bana sekiz saat ver. Eğer bulamazsam, seni arayacağım. Sen de seninkilere haber verirsin. Her bölüm başkanına kendin git. Ama Alman Masası'ndan uzak dur. Ötekilere sana söylediklerimi anlat. Berlin'de güvendiğim insanlar var, ama onlarla önce tek başıma görüşmek istiyorum. Yapılacak ilk iş, malzemenin yerini bulmak. Sonra da bizimkilere bildirmek. [603] Asuncion'dan gelen mesaj elinde. Mesajı seninkilere, ötekilere göster. Onlara ne yapmak niyetinde olduğumu anlat.

- Bu ihtilal ne zaman yapılacak?

- Sanırım, çok yakında. Noel geldi, Avrupa'daki ordulardan çoğu personelini tatile gönderdi. Kimse böyle bir şey beklemiyordur.

Delon endişeyle Volkmann'a baktı.

- Ya sekiz saat içinde senden bir haber alamazsam?

- O zaman iş hükümetlerimize kalır. Eğer iş, bu insanları durdurmak için Alman sınırlarını aşmaya varırsa, umarım böyle bir kararı alacak cesaretleri olur.

Delon derin bir nefes alıp alnını şilince, Volkmann Fransız'ın önerisini kabul edeceğini anladı.

- Mesajın kopyası bende kalabilir mi? diye sordu Volkmann.

- Evet. Aslı hâlâ bodrumdaki kasada.

- Sana ulaşabileceğim bir numara ver, Andre.

Fransız bir kâğıt parçasına numarayı yazıp Volkmann'a uzattı.

- Güvenlik masası numarasıyla ötekilerini biliyorsun. Merkezde kalacağım. Ama eğer bana ulaşamazsan, bu da özel hattım. Hatlar patlamadan zarar görmüştü, ama sen telefon etmeden biraz önce acil hatları yamamayı başardık. Geri döner dönmez güvenli bir hattan kısım başkanlarını arayacağım. Umarım bana inanırlar.

Genç adam başını kaldırdı.

- Yardım istemediğinden emin misin?

Volkmann başını salladı.

- Zaman yok, Andre.

Genç Fransız'ın suratındaki ter damlalarını gördü.

- Böyle davranmakla doğrusunu yaptığına emin misin Joe?

- Bu tek yol Andre, inan bana.

- İyi şanslar, dostum.

Volkmann Kehl yoluna çıktı Münih'e üç saatte gidebileceğini düşündü, bunun için ana otoyoldan ayrılma ve Karaormanlar'dan geçip Herrenberg'e giden yoldan kaçıp sapması gerekiyordu. [604]

Ulm otoyoluna saptığında yeniden kar başladı, iki saat kadar sonra Augsburg'a girdiğinde de tipiye dönüştü. Württemberg tarlaları bembeyazdı. Trafik rahatlamıştı; Augsburg'dan çıkarken, Münih'e giden yolun sağ şeridinde, Alman ordusuna ait on iki personel taşıyıcıyla altı kamyon gördü.

Volkmann ordu kamyonlarını sollarken kalbinin daha hızlı çarpmaya başladığını hissetti, kamyonların kapısına yazılı birlik numaralarını okumaya çalıştı, ama arabaların üzeri kar ve çamur kaplıydı. On beş dakika kadar sonra önüne ilk çıkan benzin istasyonuna girdi, telefon kulübesinden bir konuşma yaptı. Konuşma bir dakikadan da az sürdü. Hızla arabasına binip Münih yoluna

dönmeden önce saatine baktı. Onu çeyrek geçiyordu.

Elli üçüncü kısım

Berlin.

20.15

Kerim Özçelik Wannsee'deki kalabalık tren istasyonundan çıktı. Elinde evrak çantası, üzerinde paltosu, atkısı ve yün eldivenleriyle göle doğru gitti, iki sokak lambası arasındaki gölgeye girince durdu. Durduğu yerden karanlık iskeleleri, kışı geçirmek için bağlanmış turist teknelerini gördü. Kabarmış dalgaları yalayarak geçen rüzgâr buz gibiydi, üstelik de ısınıyordu. Damarlarındaki adrenalin o kadar artmıştı ki, soğuğa aldırmadı bile. İstasyondan çıkarken izlenmediğinden emin olmak istemişti; şimdi de arkasını bir kez daha kolaçan etti, sigara yakmak için uzunca bir süre bekledi, soluğu buharlaşarak havaya karışırken önce göl yönündeki karanlığa, sonra da arkasına baktı. Peşinde kimseyi göremedi, etrafta sadece istasyondan çıkan işçiler ya da kente alışverişe gidip de geç dönen insanlar vardı. Hiçbiri de ona en ufak bir ilgi göstermemiş, yarımdan geçip gitmişlerdi. Birkaç saniye daha bekledi, sonra göl kenarına giden dar yola saptı. Eve varması on dakika sürdü.

Alt katın ışıklarının yandığını, pencerenin önünde de büyük bir Noel ağacı olduğunu gördü. Evin önünden geçerken kapının üzerindeki ışığın yanmadığını fark etti; tam beklediği gibi. Evin arkasına dolanan dar patikaya saptı, daha önceden belirlediği küçük kapıyı buldu. [606] Kapının tahta mandalını kaldırarak içeri sızdı, gözleri dikkatle çevresini tarıyordu. Çevredeki evlerin etrafı yüksek ağaçlarla çevriliydi, komşuların gizlenme merakı, onun görülmesini de engelleyecekti. Evin arkasında ışık yoktu, ama açık bodrum penceresini gördü, hızla çimenlerin üzerinden geçip pencerenin yanında diz çöktü. Pencerenin genişliği ancak onun geçebileceği kadardı. Birkaç saniye sonra bodrumda durmuş, soluğunu düzenlemeye çalışıyordu.

Pencereyi kapatıp, sürgüsünü itti, sonra kalem tipi fenerini çıkararak çevresinde gezdirdi. Duvarları limon yeşiline boyanmış odanın penceresinin karşısındaki duvarın dibine beş tahta sandık dizilmişti. Pencerenin altında, sağda kırmızı kadife kaplı, dar ve sandıklı bir kanepe, daha ötede de yukarıya çıkan ahşap basamakları gördü. Çantasını yere bırakıp sessizce merdivenleri tırmandı, basamakların gıcırdamaması için mümkün olduğunca kenara basmaya özen gösterdi. Tepeye vardığında, kapının tokmağını tuttu. Kapıyı biraz araladı, evde bir yerlerden gelen hafif bir müzik sesi duydu. Yüzüne tatlı bir sıcaklık çarparken, yukarıya, yatak odalarına çıkan merdivenlere baktı.

Kızı göremedi, ama koridordaki belli belirsiz parfüm kokusu, onun evde olduğunu kanıtlıyordu. Kapıyı kapattı, merdivenlerden tekrar bodruma indi,

dar kanepenin yanına yaklaştı. Kapağı kaldırıp feneri tuttu, naftalin kokusu sinmiş, eski kadın kıyafetlerine baktı: kazaklar, renkli kayak pantolonları, işlemeli ve buruşuk iç çamaşırları. Kapağı kapattı, kanepenin üzerine oturarak çantasını kucağına aldı, açtı içinden Beretta tabancayı, susturucuyu, iki dolu şarjörü çıkardıktan sonra, çantayı tekrar çıkarttı, yanına, yere bıraktı. Fransız yapımı Unique susturucuyu vidalamak, dolu şarjörlerden birini tabancanın kabzasına yerleştirmek yirmi saniyesini aldı. Tıkırtıdan şarjörün yerine oturduğunu anlayınca, yedeğini sol cebine kaydırdı. Beretta'nın emniyetini açmadı, ama tabancayı bacaklarının biraz üzerinde tuttu. O sabah, Witzleben'deki küçük otelde bir oda tuttu sonra trene binip Wannsee'ye gelmiş, iki kere evin önü geçmiş, sonra da arazinin arkasına dolanan dar patikaya sapmıştı. [607]

Bütün bunları yaparken de evi ve bahçeleri dikkatle incelemiş, gördükleriyle, Alman'ın Stockholm'de verdiği haritayı karşılaştırmıştı. Gölün çevresindeki patikaları, dar sokakları arşınlayarak bir saat geçirmiş, çevresini iyice tanımaya çalışmıştı. Daha sonra tekrar trene binip Witzleben'e dönmüş, otele gidip odasına çıkmıştı. Oda kapısı birkaç dakika sonra vuruldu. Kapının eşiğinde duran sarışın genç, bir süre onu süzdükten sonra kahverengi kâğıda sanlı paketi uzatmıştı. Özçelik adam gittikten sonra paketi açmış, plastik bir torbada yeni yağlanmış Beretta'yla susturucuyu, dokuz milimetrelik mermi dolu iki şarjörü görmüştü.

Stockholm dışındaki ormanda on saat boyunca kullanmak için eğitim gördüğü tabanca. Sert cisimlere on adımdan ateş etmek. Usta bir nişancı olarak görülmesine, en çok kendisi şaşırmıştı. Ama Özçelik bunun ustalıktan çok geri dönülmez amacına bağlı olduğunu düşünüyordu. Mavi menevişli tabancanın mekanizmasını, susturucuyu ve şarjörleri inceleyip denedikten sonra çantasının içindeki süngerlerin arasındaki yuvalara yerleştirmişti. Sonra yatağına uzanıp peş peşe dört sigara içmişti. Gözlerini kapatıp biraz uyumaya çalıştığında damarlarındaki adrenalin onu uyanık kalmaya zorladığından, yataktan kalkmış, banyoya girerek tıraş olmuş, küveti sıcak suyla doldurmuştu.

Buharlar çıkaran kaynar suyun içinde neredeyse bir saate yakın kalmış, planını sonunda başı ağrıyana kadar yeniden düşünmüştü. Sonra da kurulanmış ve temiz çamaşırlar, yeni bir elbise giymişti. Bavulunu bırakacaktı. Mavi seccadesini yanında getirmemişti, ama yatağın yanında küçük bir kırmızı kilim vardı. Kilimi özenle doğu yönünde serdi, sonra da üzerinde namaz kıldı. Elleriyle yüzünü sıvazlayıp ayağa kalkmadan önce Leyla için son bir dua okudu. Beş dakika sonra odanın kapısını kilitlemiş, sokağa çıkıp tren istasyonuna yönelmişti. Şimdiyse soğuk bodrumda oturuyordu. Saatine baktı: sekiz kırk beş. Dört saat daha.

Dört saat sonra Dollman ölmüş olacak, Leyla'nın intikamı alınacaktı. Feneri

söndürdü, karanlıkta sabırla beklemeye hazırlandı. Duyduğu tek ses, kendi soluklarıyla yukarıdan bir yer den gelen hafif müzikti.

Münih

Volkmann Starnberg'deki evin önünde durduğunda, saat tam on kırk beşti. Ford evin önünde dururken, İvan Molke kapının önüne, hafifçe yağan karın altına çıktı. Hiç zaman kaybetmeden, Volkmann'ı güçlü bir ateşin yandığı, lambri kaplı çalışma odasına götürdü. İkisi de oturduktan sonra:

- Telefonda çok kısa konuştun, Joe, dedi Molke ciddi bir sesle. Anlattıklarının Strasbourg'da olanlarla bir ilgisi var mı? Biraz önce haberlerde duydum.

Volkmann bir süre bir şey söylemeden Molke'ye baktı. Sonunda konuşmaya başladığında, sesi duygu doluydu. Bütün olanları anlatması beş dakikasını aldı, anlatırken Molke'nin yüzüne baktı: önce inanamama, sonra inanamamayla karışık korku. Volkmann sözlerini bitirince, Molke şaşkın ve inanmaz gözlerle bakıyordu.

- Bu yeni bir şaka falan mı?

- Şaka maka değil, İvan. Beni tanırsın.

Molke başını iki yana salladı, Volkmann'ın yüzünde ciddiyeti görmüştü. Çalışma masasına uzanıp sigara paketini aldı, içinden bir sigara çıkarıp titreyen ellerle yaktı.

- Tanrım... dedi soluk soluğa.

Yüzü kireç gibi oldu, konuşmaya başladığında sesi kesiliyordu.

- Fotoğraftaki kız hakkında söylediklerinden eminsin, değil mi?

- Hanah Richter hiç kuşku duymadan kim olduğu söyledi. Gerisi tahmin, ama saçma değil. Bütün olanları düşünürsen, parçaları bir araya getirmek kolaylaşıyor,

- Karl Schmeltz, Adolf Hitler'in oğlu mu yani?

Molke başını sallayarak ayağa kalktı.

- Bu çılgınca bir fikir, Joe. Yüzü ölü gibi, bembeyazdı. Neonazi bir darbe, tamam, buna inanırım. [609] Ama Hitler'e asla, Joe. Asla. Olamaz.

İvan Molke başını sallayıp dururken, Volkmann cebinden Asuncion'dan gelen mesajı çıkardı, çalışma masasının üzerine bıraktı. Molke kâğıttakileri okudu. Bir süre sonra sanki düş görüyormuş gibi başını kaldırdı, sallanarak ateşin yanına gitti, dönüp Volkmann'a baktı.

- Bunun gerçek olmadığını söyle, Joe. Söyle, hadi. Bana düş gördüğümü, bunun da bir kâbus olduğunu söyle.

- Keşke söyleyebilsem.

- Adamlarımı izleyenler sence Kesser'inkiler miydi?

- Bilmiyorum, İvan. Ama mümkündür. Son görüşmemizden beri, evini gözleyen ya da peşine takılan kimse gördün mü?

Molke başını salladı.

- Sanırım, hayır. Üstelik dikkat de ettim Joe, inan bana. Adamlarımın başına gelenlerden sonra, her zamankinden daha dikkatli davrandım.

Molke sağ elini pantolonunun cebine sokup, küçük bir otomatik Browning çıkardı, avucunda tartar gibi yaptı.

- Tehlikeye atılmamak için ne gerekiyorsa yaptım. Bunu yanımdan ayırmıyorum.

Molke güçlükle yutkunarak tabancayı masanın üzerine koydu.

- Kızın nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?

- Hâlâ hayattaysa, Kesser'in adamlarının yanında bir yerde.

- Ya Schmeltz, nerede olduğunu biliyor musun?

Volkmann başını salladı.

- Mexico City'de olanlardan sonra, çoktan Almanya'ya geldiğini düşünüyorum. Eğer gelmediyse de, yakında gelecektir.

Molke uzun süre boş gözlerle Volkmann'a baktı, sonra,

- Benden ne istiyorsun? dedi.

- İçişleri Bakanlığı'nda yetkili birini tanıyor musun? Canını emanet edebileceğin birini?

Molke soluk bir yüzle:

- O heriflere o kadar güvenebileceğimi sanmıyorum, dedi. Hepsi de yükselme peşinde. Ama Senato'da, birbirimize senli benli hitap ettiğimiz Grinzing diye biri var. Şu anda ondan başka beni dinleyecek birini düşünemiyorum.

- O zaman senden ona bu akşam elden bir mektup götürmeni istiyorum. Okuduğundan emin olmak gerek. Mektupta sana anlattığım her şeyi, şüphelerimi yazacağım. Karl Schmeltz dışında her şeyi. Eminim Grinzing sana benim hakkımda bazı sorular sormak isteyecektir.

Volkmann durakladı.

- Deli olup olmadığımı, falan. Mektubun bir şaka olup olmadığını. Mektubun içeriğini kendi başına değerlendirmek zorunda. Benimle ilgili sorularına gelince, elinden geldiğince dürüst olmanı istiyorum. Ona sadece geçmişimi, neler yaptığımı anlat. Bana güvenebileceğine inandır onu.

Gözlerini Molke'ye dikti.

- Seninle Berlin'de dört yıl birlikte çalıştık, İvan. Beni iyi tanırsın, bana güvenilebileceğini bilirsin. Bunu ona sadece sorarsa söyle. Ama her şeyden önce, mektup konusunda harekete geçmesinin çok önemli olduğunu anlat. Asuncion'dan gelen mesajı Strasbourg'dan araştırabileceğini söyle. Kendi devlet güvenlik uzmanları Strasbourg'la istedikleri an bağlantı kurabilir.

- Ona Schmeltz'den bahsetmemi neden istemiyorsun?

Volkmann başını salladı.

- Hiç inanmayacaktır, İvan. Bunu sen de anlıyorsun. Bunu açıklamak, sadece zaman kaybı olur. Bu insanlar harekete geçmeden önce ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum, ama bugün olanlardan sonra, çok beklemeyeceklerini düşünüyorum.

- Ya Grinzing bana inanmazsa, o zaman ne olacak?

- Berlin'de tanıdığın başkaları da var. Onlarla konuş. Aynı şey buradaki Landesamt için de geçerli. Onlara da neler olacağını söyle, Grinzing'e anlattıklarımı anlat.

- Gerçekten de bana inanacaklarını düşünüyor musun?

Volkmann başını salladı.

- Bilemiyorum, İvan. Ama senden başka bir çarem yok.

- Peki, sen ne yapacaksın?

- Kesser'in evine gideceğim. Eğer evde değilse, belki de kız arkadaşını bulurum. İkisinden biri bir şeyler biliyor olmalı. Eğer ikisini de evde bulamazsam, Kaalberg'e giderim.

- Ne yapmak için? [610]

- Kesser'i bulmak için. Neler olacağını, onları kimin desteklediğini biliyordur.

Molke başını şiddetle salladı.

- Joe, kapının önündeki silahlı adamları gördün. Çok tehlikeli olacak. Adamlarımdan ikisini çağırıp yanına katmama izin ver.

- Kaybedecek zamanımız yok, İvan. Üstelik bu dediğin, işleri daha da karıştırır. Sen sadece mektubun yerine ulaşmasını sağla.

Molke içini çekti. Bir süre bir şey demeden Volkmann'a baktı. Alnı ter içindeydi. Sonra başını salladı.

- Biliyor musun? dedi. Bir daha Almanya'da böyle bir şeyin olacağına inanmazdım. Hiç inanmazdım. Biliyorum, hâlâ göçmenlerin evlerini yakan, karışıklık çıkaran çılgın, aşırı gruplar var. Hitler'in doğum günlerinde Brandenburg Kapısının önüne gelip gamalı haçlar altında Nazi selamı veren dazlaklar bunlar. Molke yeniden başını salladı, sigarasını tablaya nefretle bastırdı.

-Ama bu, hayır. Bu, asla.

Kızı düşünmemeye çalıştı, ama kızın yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. Yirmi dakika sonra Kesser'in Leopoldstrasse'deki evinin önüne vardığında, aklı hâlâ kızla meşguldü. Kar dinmişti. Arabadan inerken öfkesini dizginlemeye, Kesser ile kız arkadaşına nasıl davranacağını düşünmeye çalıştı.

Çevredeki apartmanlarda ve evlerin pencerelerinde yanan mumlar görünüyordu, şurada burada ışıkları göz kırpan Noel ağaçları vardı. Kesser'in dairesinin ışıkları sönüktü, girişe yaklaşırken, otoparkta gri Volkswagen'i de göremedi. Kesser ve kız arkadaşının evde olmadıklarını düşününce, kalbi hızla çarpmaya başladı. Beretta'yı cebine sokmuş, emniyet mandalını kapatmıştı. Bu kez İvan Molke'nin verdiği yedek anahtarları kullandı, ön kapıdan girip ikinci kata tırmandı.

Evin kapısına vurmadan önce tereddüt etti, ama üç kere çalıp da cevap alamayınca, cebindeki yedek anahtarla kapıyı kolayca açtı, içeri süzüldü. [611] Apartman zifiri karanlıktı, elektrik düğmesini çevirdiğinde ışık yanmadı, sonra birden güçlü bir ışığın yandığını gördü. Çılgın gibi cebindeki Beretta'yı çıkarmaya uğraşırken, ensesinin kökünde keskin bir darbe hissetti. Bir an sadece kör edici bir acı hissedip kocaman bir beyazlık gördü, sonra uzaktan uzağa sesler işitti, vücuduna yumruk yağdı, sol koluna sivri bir şey battı. Kendinden geçmek üzereyken merdivenlerden aşağıya taşındığını, dışarıya, soğuk havaya çıkarıldığını hissetti, sonra uzaktan uzağa açılıp kapanan otomobil kapıları duydu, sonunda da dar bir yere tıkıldığını anladı. Sonra o kör edici beyazlık her yeri sardı.

Kendine geldiğinde, arabanın farlarının ışığında ön cama düşen, sileceklerin kenara ittiği kar taneciklerini gördü. Gözlerinin arkasında kusturacak kadar yoğun bir acı hissediyordu, başını oynatmaya çalıştığında, tekrar bayılacağını hissetti. Çok aşağıdaki kentin ışıklarını belli belirsiz görüyordu, araba dik bir yamaca tırmanmaya çakşırken motorun zorlandığını duydu. Gözlerini bir yere dikip görmeye çalıştığında da kafatasının kopacak gibi ağrıdığını hissetti.

Bayılmadan önce son gördüğü şey, yanında oturan adamın elindeki tabancaydı.

Elli dördüncü kısım

İvan Molke büyük siyah BMW'nin İsar Nehri'nin öteki yakasındaki görkeml Bogenhausen mahallesindeki evin önünde durduğunu gördüğünde, saat on bir kırktı. Telefon edip Johann Grinzing'in evde olmadığını, Hofplatz'daki Steigenberger Oteli'nde bakanlık tarafından verilen Noel partisine gittiğini öğrenmişti. Molke otele telefon edip Grinzing'i aratmıştı. Epey bekledikten sonra, telefona bir arkadaşı gelmiş, Grinzing'in partiden erken ayrıldığını söylemişti. Molke hızla İsar Nehri'nin karşı kıyısına geçmiş ve arabasını Grinzing'in evinin önüne park etmişti. Kapının hemen içindeki kulübede bekleyen üniformalı polis memuru Molke'nin kimliğini görmek istemiş, sonra da içeriye telefon etmişti. Grinzing hâlâ eve dönmemişti. Molke polis memuruna bekleyeceğini söyledi. Adam ona kuşkuyla bakmış, daha sonra iki kez dışarıya kadar çıkmış, Molke'nin arabasının çevresinde dönmüştü. Sonra evden sivil giyimli bir kişi daha çıkıp yanlarına gelmiş, Molke'yi tanıyınca da: - Bütün bunlar ne anlama geliyor, İvan? diye sormuştu.

- Grinzing'i bekliyorum. Özel bir iş.

- Randevun var mı?

- Hayır.

- İçeride beklemene izin veremem, İvan. Önce Grinzing'in onayını almak zorundayım. [612]

Molke iki yanı karla kaplanmış ağaçlık yolun öbür ucundaki araba ışıklarını görmüş, sonra siyah BMW açılan kapılardan içeri girmişti. Polis koruma kapıdaki kulübeye telefon ettikten bir dakika sonra Molke Grinzing'in çalışma odasındaydı. Lambri kaplı soğuk odanın tüm duvarları, deri ciltli, pahalı kitaplarla doluydu. Johann Grinzing kırk iki yaşında, uzun boylu bir adamdı. Geniş ve çıkık alnının tepesinde, seyrelmeye başlamış sarı saçları vardı. Kendine güvendiğini göstermeye çalışan hırslı biriydi, terzi elinden çıkma pahalı takımlar giymekten hoşlanırdı. Yüzü yakışıklı olmaktan çok sert; ince, uzun tırnakları manikürlüydü. "Grinzing partiden erken ayrıldığına göre" diye düşündü Molke, "Sonraki saatleri bakanlığın genç ve güzel sekreterlerinden biriyle geçirmiş olmalı." Adamın zaafı kadınlardı, ama Molke onu bakanlıkta güvenebileceği ender insanlardan biri olarak görüyordu. Grinzing bir sigara yakıp çalışma masasının arkasına geçti, Molke'ye de karşısındaki koltuğa oturmasını işaret etti. Saatine baktı, kaşlarını kaldırıp gözlerini Molke'ye çevirdi.

- Peki, İvan. Bu saatte geldiğine göre, önemli bir şey olmalı. Bir sorun mu var?

Molke başıyla onayladı.

- Yardımına ihtiyacım var, Johann.

- Anlat.

Grinzing yine sabırsızlıkla saatine baktı.

- Ama lütfen acele et. Yarın sabah çok erken kalkacağım, güzellik uykuma zamanında yatmam gerek.

Gülümseyince, bembeyaz, parlak dişleri göründü, Molke'nin şakasına gülmediğini görünce, sadece:

- Sana nasıl yardımcı olabilirim? diye sordu.

Molke elini paltosunun iç cebine soktu, koyu sarı zarfı çıkardı. Grinzing'in zarfa baktığını görüp, elindekini uzatmadan önce:

- Benim için iki şey yapmanı istiyorum, Johann. Önce, sana anlatacaklarımı dikkatle dinle, sonra da bu zarfın içindekileri oku.

Grinzing sabırsızlıkla:

- Bunun içinde ne var, İvan? diye sordu. [613]

- Bir arkadaşım bu zarfı, İçişleri Bakanlığı'nda güveneceğim birine iletmemi istedi. Etkili birine. İçinde ne olduğunu anlatınca da, seni düşündüm.

- Çok gururlandım, ama devam et.

- Arkadaşımın adı Volkmann, Joseph Volkmann. Strasbourg'da DSE adına çalışıyor.

Grinzing kaşlarını kaldırdı:

- Bunun güvenlikle ilgisi var mı?

- Evet.

- Bavyera mı, ulusal güvenlik mi?

- İkisi de. Aslında doğrudan İçişleri Bakanı Kaindel'a ya da Weber'e gitmem gerekirdi, ama ikisini de şahsen tanımıyorum.

Grinzing tereddüt etti, sonra sigarayı ağzına götürdü, bir şey düşünüyormuşçasına derin bir nefes çekti, sonra dumanı üfledi.

- Peki, anlat öyleyse.

- Zarfın içindekileri okumadan önce, iki şeyi bilmeni istiyorum. Birincisi, bugün öğleden sonra DSE bürosunda bir bomba patladı.

Grinzing başını ciddiyetle salladı.

- Arabada gelirken haberlerde duydum. Bombanın bu zarfla bir ilgisi var mı?

Molke de başıyla onayladı.

- Öyleyse İngiliz DSE'sinin başının öldüğünü de duymuş olmalısın. Başka bir daha öldü. O da İngiliz.

- İki kişinin kayıp olduğunu söylüyorlardı?

Raporda öyle deniyordu.

- Çünkü Volkmann daha Londra'dakilerle temasa geçmedi.

Grinzing yeniden kaşlarını kaldırdı:

- Devam et lütfen, dedi.

- İkincisi, Volkmann sonuna kadar güvenilir birisidir. Onunla Berlin'de birlikte çalıştık. Canımı bile emanet edebileceğim nadir insanlardan biridir.

- İyi de, bütün bunları bana neden anlatıyorsun?

- Çünkü bu mektubu okuduktan sonra soracağın ilk soru, bu adama güvenip güvenmediğim olacaktır. Onun için sana baştan söylemeyi tercih ediyorum. Evet. Güveniyorum. Sonuna kadar.

Grinzing biraz da sabırsızlıkla: [614]

- Girizgâhı bitirdin mi? diye sordu.

- Evet.

- Öyleyse mektubu görebilir miyim?

İvan Molke zarfı uzattı Grinzing eğilip zarfı açarken, Molke adamın alnındaki ter damlalarını gördü. Anlaşılan havadaki tehlike kokusunu almış, biraz da heyecanlanmıştı. Grinzing yapıştırılmamış zarfın içindekileri çıkardı, hemen sayfaları açıp okumaya başladı. Molke, Grinzing'in güneş yanığı yüzünün kül gibi olduğunu sonra da başını kaldırdığını gördü.

- Bu Volkmann ciddi mi?

- Hem de nasıl.

- Sen de ona gerçekten inanıyorsun?

Grinzing'in sesinde bir inanamazlık, bir şaşkınlık vardı.

- Sana söylemiştim, Johann. Lütfen okuduklarına inan.

Grinzing başını usulca salladı, sesi bir fısıltı gibiydi.

- Neredeyse mantıkdışı.

Önce önündeki kâğıtlara baktı, sonra başını kaldırdı, gözlerini Molke'ye dikti.

- Gerçekten de bununla eyalet başbakanına gitmemi mi bekliyorsun? Bir grup Neonazinin idareyi ele alacaklarını söylememi? Ellerinde bir nükleer silah olduğunu?

- Eğer sen söylemezsen, ben söylerim. Fazla zamanımız yok. Birkaç saat, belki.

- Nerede bu Volkmann şimdi?

- Münih'te.

Grinzing mektubu masanın üzerine bıraktı.

- Alay konusu olacağım. Bunun farkında mısın?

Molke ciddi bir sesle:

- Sen de farkında mısın ki, eğer bu adamlar amaçlarına ulaşırlarsa, bütün ülke elli yıl geriye gidecek?

- Buna inanmakta zorlanıyorum. Üstelik söylediklerin doğru olsa bile, böyle bir grup Almanya'daki gibi bir demokrasiyi bir gecede yerle bir edemez. Saçma bu.

Molke göstere göstere saatine baktı, sonra kararlı gözlerini Grinzing'e dikti.

- Yandaşları olacak. Parlamentoda. Silahlı Kuvvetlerde. Poliste. Yandaşları olmak zorunda, yoksa başarılı olamazlar. Üstelik bütün ülkenin karmaşaya sürüklenmesi, daha önce bu kâbusun tekrarlanması için küçücük bir grup insanın onları desteklemesi yeter. [615]

Grinzing başını salladı, yüzü soluk, sesi kısıktı.

- Buna gerçekten inanamıyorum, İvan. Bu söylediklerin mümkün değil.

Molke derin bir iç geçirdi:

- Pekâlâ. Mektubu geri alabilir miyim? Alıp İçişleri Bakanına şahsen götüreceğim. Bunun için yatak odasının kapısını zorlamam gerekse bile.

Grinzing tereddüt etti. Uzun bir süre elindeki mektuba baktı, sonra başını yavaş yavaş kaldırdı, karar vermekte güçlük çeker gibiydi. Molke tavandan gelen ışıkta, adamın alnında parlayan ter damlacıklarını gördü. Grinzing sordu:

- Peki, ya bakan sana inanırsa? Ne yapmasını bekliyorsun?

- Berlin ve Bonn'u alarma geçirmesini. Köln'deki Anayasayı Koruma Örgütü'nün elinde ülkenin güvenilir subay ve polislerinin listesi vardır. Böyle bir durum karşısında aklı başında her demokrasi buna benzer önlemler alır.

Varlığını tehdit edebilecek bir darbeye karşı.

- Ya bakan inanmazsa?

- İnanacağını sanıyorum. Ama eğer inanmazsa, o zaman Berlin'de söylediklerime kulak verecek arkadaşlarım var.

Molke'nin gerginliği sesinden de anlaşılıyordu.

- Tanrım, Grinzing, bir şeyler yapmalıyız.

Molke'nin sesinde hiç alışık olmadığı bir öfke vardı. Grinzing, sanki omuzlarına kaldıramayacağı bir ağırlık yüklenmiş gibi, tereddüt etti. Sonunda gözlerini Molke'ye dikti.

- Benim için bir şey yapar mısın?

- Ne?

- Bana bunu tek başıma düşünmem için beş dakika ver. Durumumu anlayışla karşılaman gerekir. Böyle bir karar kolay kolay alınamaz.

Molke saatine baktı, Grinzing'in yüzündeki endişeyi gördü. Başını salladı.

- Tamam.

Grinzing ayağa kalktı, mektup elindeydi. [616]

- Seni burada bırakıyorum. Beş dakika sonra cevabımı veririm.

Kapı Grinzing'in arkasından yavaşça kapanırken, İvan Molke soluğunu boşalttı. En azından adam söylediklerini ciddiye almıştı. Johann Grinzing koridora çıktı, babasının portresi altındaki iskemleye oturmuş gazete okuyan nöbetçinin yanından geçti. Nöbetçi saygıyla ayağa kalkmaya davrandı, Grinzing eliyle oturmasını işaret etti. Mutfak kapışma gitti, kapıyı açıp dışarı çıktı. Bahçe beyaz, aydınlık ve soğuktu, öteki uçtaki elma ve armut ağaçlarının çıplak dalları karla kaplıydı. Sessizi içindeki ev de sakin görünüyordu. Karısı, iki kızlarını da alarak tatil için Bodensee'ye, annesinin yanına gitmiş, hizmetkârlar da izne ayrılmıştı. Alnı ateş gibiydi, yeni bir sigara yakmadan önce tereddüt etti. Kar dinmişti, "Ama uzun sürmez" diye düşündü Grinzing. Havanın nasıl olacağını düşündüğü için değil, soğuğun sakinleştirici bir etkisi olduğu için. Sakinleşmeye de ihtiyacı vardı. Biraz önce Molke'den duydukları, onu çok rahatsız etmişti. Bahçenin ortasında durmuş, duyduklarını düşünürken mendilini çıkardı, alnını sildi. On sekiz yıldan beri kamu hizmetindeydi. Bütün o yıllar boyunca, bu kadar ciddi ve önemli bir kararla karşı karşıya kalmamıştı. Evin arka duvarından gelen güvenlik işi aydınlığında, elinde tuttuğu sayfalardaki okunaklı harflere yeniden baktı. Molke'nin dedikleri doğruydu. Hükümete bağlı insanların listesi gerçekten de vardı. Gerektiğinde, bu insanlar bütün önemli kentleri, hava ve deniz limanları kapsayacak biçimde hemen

harekete geçirilebilirdi. Önce bir fikir almak için telefon etmeyi düşündü, vazgeçti. Tek başına karar vermek zorundaydı. Gerektiğinde konuyu işleme koymak onun elindeydi. Herhangi bir gecikme de onun omuzlarına yüklenecekti. Üstlerini haberdar etmek zorundaydı, hem de zaman geçirmeden. Ama duyduklarından en büyük yararı çıkarması da gerekirdi. [618] Bu işten başarıyla çıkarsa, bunun gözden kaçmayacağından da emindi.

Konuya nasıl yaklaşmalı? Nasıl çözümlemeli? Kafası hızla çalışmaya başladı, aynı zamanda da geçip giden dakikaların farkındaydı. Üç dakika içinde ne yapacağına karar verdi, alnı yine ter içindeydi. Alnını bir kez daha sildi, mendilini cebine yerleştirdi. İçeri girip kapıyı ardından kapadı, ama ayaklarını silmeyi unuttu, mutfaktan geçip yeniden koridora vardı. Nöbetçi bu kez ayağa kalkmadı, başını saygıyla indirmekle yetindi. Grinzing'in evine gece yarısı gelen ziyaretçilere alışmıştı. Grinzing birkaç saniye babasının portresine baktı. Lacivert takım elbiseli adam dimdik duruyor, arkasında da saat kulesinde federal ve eyalet bayraklarının dalgalandığı Münih Rathaus görülüyordu. Sapma kadar sadık bir Bavyeralı. "Şaşılacak derecede uygun" diye düşündü Grinzing. Babası öleli yirmi beş yıl olmuştu. Fotoğraftaki mavi gözler ona bakıyor, sanki uyarmak istiyordu. Şu anda yapmaya karar verdiği şey başarılı olmazsa, batabilirdi. Kafasına daha şimdiden kuşku yerleşmeye başlamıştı. Yine de sonuna kadar gitmesi gerektiğinin bilincindeydi. Bütün geleceği buna bağlı olabilirdi. Anavatanın geleceği de.

"Eksik olan tek şey" diye düşündü Grinzing çocukluğundan beri sakladığı eski fotoğrafları hatırlayarak, "Eksik olan tek şey, siyah Leibstandarte SS üniforması"ydı. Molke Grinzing'in yeniden odaya dönüp kapıyı ardından kapattığını duyup döndü. Adam masasının ardına geçip yerine oturduğunda:

- Bir karara varabildin mi? diye sordu.

- Evet.

- Nasıl bir karar?

- Önce seninle konuşmak istediğim bir iki nokta var.

Molke, Grinzing'in elinin yavaşça masanın altına doğru uzandığını gördü. Biraz sonra çekmece açılmış, Walther tabancanın horozu kalkmış, Molke'nin göğsüne çevrilmişti. Molke'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı, konuşmaya çalıştı, ama ağzından tek bir ses bile çıkmadı.

- Şimdi beni dikkatle dinlemeni istiyorum, Molke, dedi Grinzing. [619] Benim söyleyeceklerim ve senin söylediklerime vereceğin tepki, bundan sonraki dakikalarda hayatta kalıp kalmayacağını belirleyecek. Molke yine bir şey söylemedi, ağzı şaşkınlıkla açılmış, gözlerini karşısındaki adama dikmişti.

Grinzing sakin bir sesle:

- Şaşırdın Molke, dedi, şaşırdığını görüyorum. Sana bir açıklama yapmam gerekir, ama galiba artık her şeyi biliyorsun. Bu kadar korktuğun o insanlar var ya, ben de onlardan biriyim. Hem ben hem de benim gibi daha birçok kişi. Molke sadece:

- Neden? diye sorabildi.

Grinzing ince dudaklarıyla gergin gergin gülümsedi.

- Neden mi? Sana söyleyeyim. Çünkü bu ülke yıllardan beri ilk kez yeniden güçlü olma fırsatını gerçekten yakaladı. Bir zamanlar gururla bahsettiğimiz eski değerleri yeniden oturtmak için. Artık geçmişimiz hakkında özür dilememek için, siyasetçilerin yalvararak getirdiği bütün pis ve aptal ırklardan ülkeyi arındırmak için, Alman olmanın gururunu uyandırmak için fırsat doğdu. Ben de gerçekleşmek üzere olan bu değişimdeki yerimi almak istiyorum. Sen de kabul edersin ki, böyle bir değişiklik benim gibi birine büyük imkânlar sağlayacaktır.

- Sen çıldırmışsın, Grinzing. Bütün bunlar bittiğinde, hayatının sonuna kadar demir parmaklıkların arkasında çürüyeceksin. Bu dediğin olamaz!

- Tam tersine, olur. Bu işe o kadar zaman, o kadar emek verildi, o kadar ayrıntılı planlar yapıldı ki, başarısız olması imkânsız. Başarısız olamaz, olmayacak da.

- Dollman ve kabine koltuklarına yaslanıp senin ve arkadaşlarının bu ülkeyi yeniden felakete sürüklemenizi seyretmeyecekler herhalde.

- Dollman o zaman hayatta olmayacak. Kabineye gelince. Grinzing tereddüt edip gülümsedi.

- Galiba gerektiğinden de fazlasını söyledim. Planlanmış olanı engelleyemeyeceklerini söylemek yeterli olur mu?

- Sen çıldırmışsın, Grinzing. Bu çılgınca bir şey. Alman halkı şansölyesinin öldürülmesini hiçbir zaman kabul etmeyecektir. Asla! Kendi idam fermanınızı imzalamış olacaksın. [620]

- Kabul edecekler, Molke, kabul edecekler. Her şey inceden inceye hesaplandı. Bizim stratejimiz, insanların peşimize düşmelerini sağlayacak şekilde hazırlandı. Bir kez ülkeyi eski görkemli günlerine yükseltmeyi becerebildiğimizi görsünler; yeni, güçlü, varlıklı bir Reich kurup başını dik tuttuğumuzun farkına varsınlar, o gün bize teşekkür edeceklerdir. Bütün bu dediklerim yapılabilir, yapılacak da, inan bana yapılacak. Şimdilik bu kadarını bilmen yeterli. Böyle bir düşünce seni heyecanlandırmıyor mu?

Molke soruyu duymazdan gelip Grinzing'e baktı.

- Güzel bir konferanstı Grinzing. Ezberlemek için kaç prova yaptın?

Grinzing'in tebessümü genişledi.

- Eğer beni kızdırmayı, dikkatimi dağıtıp şansını denemeyi düşünüyorsan, vazgeç Molke. Daha bir adım atamadan kurşunu yersin. İnan bana, iyi nişancıyım. Ama istiyorsan, şansım yine de dene. Ölü bir adamın sözüne karşı, benim sözüm. Evimin önünde, dönmemi beklemiş ölü biri. Sana da kuşku çekici gelmiyor mu?

Nöbetçilerden biri, konuşmamıza katılmasını isteyip istemediğimi sordu. Senin bakışlarını beğenmediğini, dengesiz olduğunu söyledi Molke. Dengesiz adamlar tuhaf davranışlar gösterebilirler: bir kamu görevlisini, bir eyalet temsilcisini öldürmeye çalışmak gibi.

Grinzing asabiyetle gülümsedi.

- Eminim, beni neden öldürmeye kalktığını, kendimi nasıl savunduğumu mantıklı bir biçimde anlatırım.

Molke asık yüzle:

- Nedenlerini öğrenmek istiyorum, dedi.

Grinzing konuşmadan önce kaşlarını kaldırdı:

- Biraz önce anlattım ya.

- Ya nükleer malzeme? O neden?

- Bunun da apaçık belli olduğunu sanmıştım, Molke. Bir savaş başlığı var. Bu başlık sayesinde Alman toprakları üzerindeki NATO füzelerine el koyacak, dış güçlerin işimize karışmalarını engelleyeceğiz. Eğer dünya güçlerinden herhangi biri ilerlememizi durdurmaya kalkarsa, bütün dünya bir felaketle karşılaşır. Unutma, Almanya Batı Avrupa'nın en büyük ordusuna sahip. Grinzing durakladı. [621]

- Söylenecek fazla bir şey yok, sadece darbe gerçekleştikten sonra - gerçekleşecektir Molke, konuştuğumuz şu anda bile gerçekleşiyor - bir sınıflandırma olacak. Bizim yanımızdakiler ve bize karşı olanlar. Bize karşı olanlara çok sert davranacağız, emin ol.

- Herhalde toplama kamplarını yeniden kuracaksınız, Grinzing?

Grinzing yine gülümsedi.

- Eğer ithal edilmiş ırklar ülkemizi terk etmeyi reddederlerse, toplama kamplarının da gündeme geleceğinden eminim. İstenmeyenlerden kurtulabilmemiz için, gerekli bir günah.

Grinzing durakladı.

- Sen akıllı bir adamsın, Molke, seni hep akıllı buldum. Şimdi bir fikrin oldu. Sağımda bir kapı var; garaja çıkıyor. Kapıdaki nöbetçiye telefon edip, çıktığımızı söyleyebilirim. Sen de ses çıkarmadan yanımda gelirsin. Gürültü çıkarmazsan, sana söz veriyorum, iktidara gelecek olanlar yarın senin... nasıl diyeyim, sessiz işbirliğini değerlendireceklerdir. Özgür bir insan olursun.

Molke kapıya baktı, sonra yeniden Grinzing'e döndü.

- Ben şimdi de özgür bir insanım.

Grinzing gülümsedi.

- Tabiî özgürsün. Tek fark, elimde göğsüne çevrilmiş bir tabanca tutuyor olmam, kaçmaya ya da nöbetçileri çağırmaya kalktığın anda, o tabancayı kullanmakta tereddüt etmem.

Molke uzunca bir süre bir şey söylemeden, boş gözlerle, karşısındaki duvara baktı, sonra bakışlarını yeniden Grinzing'e çevirdi.

- Sana söylemek istediğim bir şey var, Grinzing. Bir de ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum. Ama önce, bir sigara verir misin?

Grinzing tereddüt etti, sonra gergin hareketlerle masanın üzerindeki paketten bir sigara alıp yaktı, Walther'in namlusunu Molke'nin göğsünden ayırmadan, dikkatle uzattı. Grinzing saatine göz attı.

- Ne istiyorsan söyle.

Molke sigaradan derin bir nefes çekti, karşısında oturan adama baktı. [623]

- Babamla ilgili.

Grinzing'in kaşlarının çatıldığını görüp devam etti.

- Baba oğul ilişkilerini bilirsin herhalde, öyle değil mi? Dışarıdaki duvarın üzerindeki portre. Baban mı?

- Evet.

Molke başını salladı.

- Ben de öyle düşünmüştüm. Demek birbirinize bağlıydınız. Seni etkiledi.

- Bitir artık Molke, Sabrım taşıyor.

- Babanın Nazi Partisi üyesi olduğunu söylersen, şaşmayacağım.

- Hem Nazi hem de SS. Leibstandarte SS.

Molke Grinzing'in yüzündeki gururu gördü.

- O örgüt hakkında bir şey biliyor musun, Molke?

- Hepsi katildi.

- Tam tersine. Bu ülkenin sahip olduğu en iyi, en sadık askerlerdi onlar. Almanya'nın kreması. Seçilmişler. Subayları da SS'lerin en seçmeleriydi. Reich'ın en fanatik, en ayrılmaz adamları. Sana bir şey söyleyeyim, Molke. Babam ve onun gibi daha birçok insan Adolf Hitler'e ve Reich'a bağlılık andı içtiler. Uğruna savaştıkları, fedakârlık yaptıkları fikirlerin yaşaması için. Varlıklarının her gramıyla anavatana hizmet etmek için. Bu ülkeyi tekrar eski günlere götürme hakkı sadece onların çocuklarına, çocuklarının çocuklarına ait. Ben de onlardan biriyim. Uzun zaman bekledik, ama artık uygun an geldi. Bu ülkede olanlara bir bak, Molke; sadece sokaklara değil. En basit Alman bile artık Reich'ın da iyi yanları olduğunu kabul ediyor. Neden? Çünkü artık ülkeyi temizleme zamanının geldiğini onlar da biliyor, Molke. Uyanmanın ve yeniden Alman olmanın zamanı. Üzerimize giydirilen, geçmişten pişman olma mantosunu atmanın zamanı geldi. Ülkeyi saflaştırmanın, pisliklerden arındırmanın tam zamanı. Üstelik haklısın, birçok insan var, yüksek mevkilerde, bu anı uzun süreden beri bekleyen birçok kadın ve erkek var yanımızda. Babalarının vaadini tutmak, onların kan borcu. İnan bana Molke, zamanı geldiğinde, yani birkaç saat sonra, görevlerini yerine getirecekler.

Molke soluk yüzünü Grinzing'e çevirmişti.

- Her Almanın böyle düşündüğüne inanmana aklım almıyor, Johann. [624] Her SS subayının oğlu ya da kızının bu çılgınlığı destekleyeceğine inanamıyorum.

Grinzing bir an gülümsedi.

- İnanmayanların hakkından geleceğiz. Bazılarının hakkından geldik bile. Bize yardımcı olmayı reddederek babalarının vasiyetlerine karşı geldiler. Ama yanımızda olanlar geleceğimizi şekillendirecek, daha da güçlü bir Almanya yaratmamıza yardım edecek. Ben karşı konulmaz bir güçten söz ediyorum, Molke, yarım yamalak bir anarşist grubundan değil. Ne söylediğimi anlayabiliyor musun?

Molke birkaç saniye cevap vermedi. Grinzing'in yüzünde neredeyse çılgınca bir bakış vardı. Sonra Molke:

- Öyleyse şimdi söyleyeceklerimin hoşuna gideceğini sanıyorum, dedi, çünkü anlatacağım bu durumun sonucunu etkileyecek.

- Nasıl?

İvan Molke tereddüt etti. Konuşmaya başladığında, sesi sakin, neredeyse duygusuzdu.

- 1935 yılında babam, genç bir karısı, küçük bir bebeği olan yirmi yaşında

biriydi. Berlin'de oturan bir sosyalist. Naziler iktidara geldikten sonra sosyalistler ile komünistleri temizlediler, ama bütün bunları sanırım biliyorsun...

- Daha şimdiden sıkılmaya başladım, Molke. Onun için bir an önce bitirsen, iyi olur.

- Biraz sabırlı ol. Çünkü bütün söyleyeceklerim bittikten sonra, senden bir nasihat isteyeceğim.

Molke bir saniye sustu, Grinzing'in şaşkın gözlerle ona baktığını gördü.

- Bir gece babam Gestapo tarafından çağırıldı. Spandau'ya götürdüler, öldüresiye dövdüler. Neden? Sosyalist olduğu için. Nazi Partisi dışında bir partiye üye olmaya cüret ettiği için. Nazi propaganda yazarlarının sözleriyle, "anti sosyal bir eleman" olduğu için. Bu ayrıcalık nedeniyle hayatının on iki yılını toplama kamplarında geçirdi. Flossenberg'de taş kırıp taş taşıdı, yine de bir yük katırından daha kötü muamele gördü. Dayak yedi, hakarete uğradı, aç bırakıldı. Bir insandan çok daha aşağılık bir yaratıkmış gibi muamele gördü. Kamp üniformasının düğmesi kopuk olduğu için, yürüyemeyecek hale getiren dayaklar, hakaretler, insanlık niteliklerinin giderek yıpratılması onu derinden etkiledi. Bir nöbetçinin tek bir sözüyle öldürülen insanlar gördü. Kamp komutanının sadist zevkleri için vurulan insanlar gördü. SS nöbetçiler sıkıcı bir öğleden sonraya neşe getirmek için kimin daha uzun mastürbasyon yapacağına ilişkin iddiaya girdiğinde, para kaybettirdiği için on dördündeki bir çocuğun vurulduğunu gördü.

- Sabrımı taşırıyorsun, Molke...

- Neredeyse bitiyor. Babam bu kamplardan sağ çıktı. Ama dönen benim babam değildi. O, ölmüştü.

Molke parmağıyla başını işaret etti.

- Buraya kadar, babam ölmüştü. Evimizde dolaşan, bir hayaletti. Acısı etrafını duvar gibi sardığı için, yanına bile yaklaşamadığımız bir baba.

Gözlerini Grinzing'e dikti,

- Artık Almanya'da sözünü etmeye değecek kadar Yahudi kalmadı, Grinzing. Ama Neonazi yoldaşlarının ikinci sınıf ırklardan geldiğini söyleyeceğinden emin olduğum Türkler, Sırplar ve Polonyalılar var. Günah keçisi olacaklar. Temizlenecek pislikler. Yeni Yahudiler şimdi onlar mı? Onlar da fırınlara atılacak mı?

Molke'nin gözleri yaşlıydı, yavaş yavaş Grinzing'e doğru eğilmeye başladı. Grinzing'in koltuğunda geriye kaydığını, aynı zamanda da Walther'i kaldırdığını gördü.

- Şimdi sana soruyorum, Grinzing. Benim yerimde olsan, sen ne yapardın? Senin de baban Flossenberg'de on iki yıl geçirmiş olsa, çeneni kapatır ve senin gibi birine inanır mıydın? Hatta Schmeltz denilen o adama, Hitler'in oğlu olduğuna inandığınız herife inanır mıydın, Grinzing? Yoksa şansını dener miydin?

Molke'nin sesindeki tehdidi duyan Grinzing'in dudaklarındaki alaycı tebessüm silindi, yerini endişeyle açılmış bir ağza bıraktı. Molke elini hızla sağ cebine atarken sola doğru kaydı, Grinzing'in elindeki Walther de aynı anda patladı. İlk kurşun Molke'nin sağ omzuna, saplandı, kemiği parçaladı. Koca vücut kurşunun şiddetiyle geriye kaykıldı; ikinci kurşun da kalbin hemen üzerine, atardamara isabet etti. Ama üçüncü kurşun sesi, Molke'nin ceketinin sağ cebinde taşıdığı otomatik Browning'den geldi. Tek bir kurşun, sonra silah tutukluk yaptı. Kurşun Grinzing'in yüzünün ortasına isabet etmişti; adamın burnunun yerinde kocaman bir delik açtıktan sonra kafatasının arkasından çıkarak, her yere kırmızı lekeler açtı. Molke koltuktan yere kayarken yüzünün ılık kanla ıslandığını hissetti. Kafası halıya çarparken dışarıdan gelen sesleri, bağırışları duydu, sonra kapının kırıldığını, çevresinin insanlarla dolduğunu anladı. Molke'ye yapışan eller onu sarstı, elini cebinden çıkardı. Bilincini kaybetmek üzereyken, küfreden sesler duydu, Grinzing'i tutan elleri gördü. Adamın vücudu geriye savrulmuş, duvara dayanıp kalmış, sonra yere kayarak çalışma masasının arkasında yere düştüğünde, parçalanmış yüzü Molke'ye dönüp kalmıştı. Ölümün içinden birbirlerine bakıyorlardı. Ölüm gözlerini kapatıp tüm görüntüleri silmeden önce, İvan Molke'nin son gördüğü, Grinzing'in ölü yüzündeki şaşkınlıktı.

Elli beşinci kısım

Araba birden durunca, Volkmann kendine geldi. Farlar söndürülmüş, arabanın kapıları açılmıştı. Araba yolunun hemen karşısındaki tek evi gördü. Evin solunda bir garaj vardı, evin ön kapısı da açıktı. Araba yolunun kenarında bir sıra çam ağacı vardı. Ağaçların arasından, hafifçe yağan karın ötesinde uzaktaki kentin ışıklarını gördü. Ağaçların içindeki başka evlerin ışıkların gördüğünü sandı, Münih yakınlarındaki dağlardan birinde olduklarını düşündü. Geriye döndüğünde, aydınlık bir kapıdan dışarıya, kara çıkan Wolfgang Lubsch'u gördü. Üzerinde kalın bir parka vardı, gözlükleri ışıkta parlıyordu.

Terörist durup tepedeki güçlü ışıkların aydınlığında çevresine bakındı. Volkmann arabadan sürüklenerek çıkarıldı, birkaç saniye sonra sıcak ve rahat bir oturma odasındaydılar. Camlı kapıların ötesinde balkonunun göründüğü odanın tüm ışıkları yanıyordu. Masanın üzerinde yarım şişe şnaps ve kadehler vardı.

Lubsch ayağıyla bir iskemle itti.

- Otur, Volkmann.

Volkmann emri duymazlıktan gelince:

- Başka zaman olsa, beyninin ortasına bir kurşun çakmaya zerre kadar tereddüt etmezdim, dedi terörist. Sen gazetecisin, öyle değil mi, Volkmann?

Volkmann gözlerini Lubsch'a çevirdi. Arabadan sürüklenerek indirilirken, soğuk hava yüzüne çarparak, onu tamamen uyandırmıştı, ama hâlâ dengesini bulmaya çalışıyordu. Lubsch bir sigara yakıp Volkmann'a baktı.

- Kim olduğunu öğrenmek zor olmadı, Volkmann. Senin ve benim gibiler, kedi köpek gibi birbirimizin kokusunu alırız. Göldeki konuşmamızdan sonra beni endişelendirdin, Kimdin? Winter'in ölümüyle neden bu kadar ilgileniyordun? O kadar ilgiliydin ki, uyarıma rağmen peşimden gelerek kendini tehlikeye attın.

Volkmann gözlerini genç adamın yüzünden ayırmadan, yavaşça konuştu.

- Zürih Havaalanı'ndakiler, senin adamların mıydı?

Lubsch havaya ağız dolusu duman üfledi.

- Göldeki o günden sonra, senin ve kızın her hareketini izledik. Manastırda ölüme ne kadar yaklaştığını hiç bilemeyeceksin, Volkmann.

- Nasıl?

Lubsch oturdu.

- Seni nasıl mı izledik? Kızı izlemek kolaydı. Ama sen...

Lubsch elini cebine soktu, iğne kadar anteni olan küçük bir elektronik alet çıkardı, iki parmağının arasında tuttu.

- Arabana tutturulmuş basit bir verici. Böylece seni hiç kaybetmedik. Aynı şeyi arkadaşın Molke'yle adamlarına da uyguladık. Biliyor musun, bizi şaşırttın, Volkmann. Bu işte her şey bizi şaşırttı. Şu ana kadar.

- Sen, Kesser ve adamlarıyla birlikte değil misin?

- Bana haksızlık etme, Volkmann. Bazen yardımını kabul ettik, ama ihtiyacımız olduğu için.

- Neredeyiz?

- Rahatsız edilmeyeceğimiz sakin bir yerde.

Volkmann odaya baktı. Dışarıya açılan kapının yanında Lubsch'un iki adamı duruyordu. Birinin elinde bir Walther vardı. Volkmann ikisini de tanıdı: biri, arabanın canımda gördüğü, adı Hartig olandı; öteki de cop kullanan, yüzü yaralı adam. Her ikisi de ifadesiz gözlerle ona bakıyorlardı. Volkmann dönüp Lubsch'a baktı.

- Beni neden buraya getirdiniz? Arkadaşların eski hesabı kapatabilsinler diye mi?

- Pek sayılmaz. Seninle konuşacaklarımız var.

- Konuşacak ne var ki?

- Her ikimiz için de önemli bir şey.

Lubsch durakladı.

- Adamlarımın davranışını bağışlamalısın, Volkmann. Ama bak, Kesser'in adamlarının kayıp arkadaşlarını aramaya çıkacaklarını düşünüyorduk. Onların yerine sen çıkageldin. Biz de şaşırdık.

Volkmann teröristin yüzüne baktı.

- Kesser nerede? Elinizde mi?

Lubsch soruyu duymazdan gelerek kalktı. Pencereye kadar yürüdükten sonra, Volkmann'a döndü.

- Biz Almanlar kendimizi sanki bir tiyatroda gibi görürüz. Gürültücü, saldırgan, hatta duygusuz olabiliriz. Ama hayvan değiliz, Volkmann. Sözde terörist olarak adlandırılan bizler bile. Hepimizin yeni bir Reich'ı istediğini sanma sakın.

- Kesser ve arkadaşlarının amaçlarını biliyorsun, o halde.

- Evet, Volkmann. Biliyorum.

- Kesser mi anlattı?

- Pek sayılmaz. O öldü.

Volkmann konuşmaya yeltendi, Lubsch sözünü kesti.

- Adamlarımdan ikisi evinin dışında onu bekliyordu. Onlara Kesser'i canlı yakalama emri vermiştim. Bize öğrenmek istediklerimizi anlatacağını ummuştum. Kesser evinden çıktı. Dağa doğru gitti. Yan yolda adamlarım yanından geçip yolunu kestiler. Kesser ne olduğunu anladığında, tabancasını çekti, adamlarımdan birini öldürdü. Bizimkiler de ateş etti. Kurşunlardan biri Kesser'in kafasına isabet etti. Güvenli evlerimizden birine getirildiğinde, hâlâ yaşıyordu. Ama ben oraya yetişemeden öldü.

Volkmann öfkeli ve derin bir nefes aldı, soluğunu yavaş yavaş boşalttı.

- Ne yaptığının farkında mısın, Lubsch?

- Dünya o olmayınca çok daha güzel, inan bana Volkmann.

- Winter'i de sen mi öldürdün?

- Kesser'in kendi adamları.

- Neden?

- Sana gölün kenarında anlatmıştım, Volkmann. Winter gevezeydi, Özellikle de içtiği zaman. Arkadaşlarıyla birlikte oluşturacakları yeni düzenden söz etmeye bayılırdı. [631] Yeni Almanya. Yeni düzen zamanı yaklaştıkça, Winter daha çok konuşmaya başladı. O zaman Kesser onu giderek daha az kullanmaya başladı, adamın çok içtiğini, çok konuştuğunu biliyordu. Bir gün Kesser'in adamlarından biri arayıp Winter'in Berlin'de bir barda kafa çektiğini, söylememesi gereken şeyleri uluorta anlattığını söylemiş. Kesser onu bu nedenle vurdurdu. Onu Hayvanat Bahçesi İstasyonunun yakınlarında vurdular ki, polis bunun uyuşturucuyla ilgili olduğunu sansın, Winter'in uyuşturucu yüzünden öldürüldüğünü düşünsün.

Volkmann öteye, cam kapıların ardındaki kent ışıklarına baktı, sonra yeniden Lubsch'a:

- Kesser'i neden yakalamak istedin? diye sordu.

- Seninle aynı nedenle. Onun ve arkadaşlarının niyetini öğrenmek için. Adamlarımdan ikisi senin Strasbourg'daki evini gözetliyorlardı. İki adamın kızı siyah bir Mercedes'le götürdüklerini gördüler. Patlamayı duyduklarında, Mercedes'i izlemeye devam etmeye karar verdiler. Arabayı Augsburg'a kadar izlediler, ama tipide kaybettiler. Bu işin arkasında Kesser'in olduğunu düşünüp

onu ziyaret etmeye karar verdik.

Lubsch'a bakan Volkmann'ın yüzü ter içindeydi.

- Kızın nerede olduğunu biliyor musun?

- Kesser'i izlediğin yerde, Kaalberg'de.

- Yaşıyor mu?

- Hiçbir fikrim yok, Volkmann.

- Dağda olduğunu nereden biliyorsun?

- Winter'in ölümünü öğrendiğim yoldan. Kesser'le olanlardan sonra, geri dönüp kız arkadaşını aradık. Kesser'in cesedini gösterince, gerisi çorap söküğü gibi geldi. O da bu gruba katılmış, ama hayatım tehlikeye atacak ölçüde bağlılığı yok. Strasbourg'daki kızı kaçırmak, Kesser'in adamlarının planının bir parçası. Senin ve seninkilerin neler bildiğini bulabilmek için.

- Kesser'in kız arkadaşı başka neler anlattı?

Lubsch gözlerini Volkmann'a dikti.

- Bu işin arkasındakileri. Niyetlerini. Bildiği her şeyi.

- Anlat.

Lubsch tereddüt etti, sonra şnaps şişesiyle kadehlerden birine uzandı. Hızla kadehi doldurup Volkmann'a verdi. Volkmann kadehi itti.

- İçki istemedim, Lubsch. Kızın sana ne anlattığını öğrenmek istedim.

- Kadehi al, Volkmann. Sana anlattıklarımı duyduğunda, içkiye ihtiyacın olacak. Sonra da dostum, sana ne yapacağımızı söyleyeceğim.

Camların önünde karlar uçuşuyordu. Volkmann kadehini boşaltıp masanın üzerine bıraktı. Lubsch kendine bir kadeh doldurdu, ateşin yanına gitti.

- Kaalberg'de bir füzeleri var. Geleneksel başlıklardan birisi değil, nükleer başlıklı. Ordu ve poliste Neonazi hücreleri var, bir de onları destekleyen politikacıları. Gölün oradayken bana sorduğun adam, Schmeltz, o da burada, dağda, ipin ucunu tutanlardan biri de o. Nazilerin 1923'te denediklerinin eşini, bir darbe yapmayı planlıyorlar. Yalnız bu kez ellerinde nükleer başlık var. Eğer dış güçlerden herhangi biri Alman sınırını aşıp müdahaleye kalkarsa, bütün dünyayı cehenneme çevirecekler.

Lubsch elindeki kadehi bir dikişte boşalttı.

- Kız her şeyi bilen ayrıcalıklılardan değildi. Ama bildiği kadarı da yeterli oldu. Başlangıçta, Dollman'ı ve bakanlarını öldürecekler.

Lubsch Volkmann'ın yüzündeki ifadeyi gördü.

- Nasıl?

- Berlin'de, Wannsee yakınlarında, Dollman'ın metresinin evi varmış. Kadının adı Lisl Henning. O da Kesser'in arkadaşlarından biri. Dollman bu gece, gece yarısından sonra orada olacak. Bir de Kerim Özçelik adlı bir Türk var, Dollman'ın kellesine bir kurşun yapıştırmak istiyor...

- Ya bakanlar?..

- Kız bilmiyordu. Tek bildiği, bakanların Dollman'dan sonra vurulacağı. Hepsi öldürülecek.

Volkmann tereddüt etti, banttaki sesler birden anlaşılır olmuştu. Konuşurken, yüzü ter içindeydi.

- Neden Özçelik, neden Kesser'in kendi adamlarından birisi değil?

- Çünkü çok akıllılar, Volkmann. Özçelik tetiği çeker, kabine üyelerinin hepsi öldürülür öldürülmez, tüm sokaklar göçmen işçi kanına susamış insanlarla dolacak. [633] Kesser'in arkadaşları bu planı gerçekten iyi düşünmüş. Dollman ve bakanların ölümünü göçmenlerin arasındaki aşırılara yükleyecekler. Almanları göçmenlere karşı kışkırtıp, arada da darbeyi tereyağından kıl çeker gibi gerçekleştirecekler.

Lubsch kadehini bıraktı.

- Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamışlar. Gidip gezdiğin manastırın ne olarak kullanılacağını biliyor musun? Bir tutukevi olacak... istenmeyenler için. Göçmenler ve diğerleri için. Yeni bir Dachau, bundan kuşkum yok. Üstelik orası tek değil. Kesser'in elinde, arkadaşları iktidara geldiği andan itibaren kullanılacak yerlerle ilgili uzun bir liste vardı. Üstelik Dollman'la bakanlar öldürüldükten sonra da ülkenin büyük bölümü onların yanında olacak.

Volkmann uzun süre bir şey söylemeden camdan dışarı baktı, sonra yeniden Lubsch'a döndü.

- Bana ne yapmayı düşündüğünü anlat.

- Yapabileceğimiz tek şeyi. Berlin'e ulaşamayız, ama Kaalberg buraya yarım saat.

Ben ve adamlarım oraya girmeyi ve füzeyi almayı deneyeceğiz. Füzeyi etkisiz hale getirmeyi.

- Yanlış yapıyorsun, Lubsch. Tek başına başarman mümkün değil. Bırak da Berlin'i arayayım. Adam gönderirler...

Lubsch başını salladı.

- Onları inandırman ne kadar zaman alır, Volkmann? O zaman belki de çok geç olur.

- Senin ve adamlarının başarılı olacağını nereden çıkarıyorsun?

- Volkmann, bu havada dağın tepesine varsak bile kendimizi şanslı görmemiz gerekir. Ama eğer oraya varırsak, başarma ihtimalimiz olur. Sadece Berlin'e haber vermekle bir yere varamayız. Kız Kesser'in arkadaşlarının bakanları nasıl vuracaklarını bilmiyordu, ama dağdakilerden biri bunu biliyordur. Dollman ölse de, ülke toparlanıp kargaşayı durdurabilir. Ama eğer hükümet olmazsa, hiçbir güç Kesser'in arkadaşlarını yollarından çeviremez. Kıza göre Kaalberg'de altıdan fazla silahlı adam yok. Benim yanımda üç kişi var. Seninle birlikte beş oluyoruz, yani sayılar neredeyse eşit.

- Silah gerekecek.

- Var. Otomatik tabancalar, el bombaları... [635]

Lubsch belli belirsiz gülümsedi.

- Çoğunu Kesser'in adamlarından almıştık. İlginç, öyle değil mi?

Lubsch tereddüt etti.

- Ee, ne diyorsun, Volkmann? Bizimle geliyor musun?

Volkmann camdan dışarıya, kar perdesinden sızan ışıklara baktı. Sonra Lubsch'a döndü. Teröristin yüzünü inceledi.

- Bunu neden yapıyorsun, Lubsch? Bana neden yardım ediyorsun?

- Sana söylediğim nedenle, Volkmann. Yeni bir Reich ya da ona benzer bir şey istemiyorum. Senin için, ben sadece bir teröristim. Ama ülkem için daha iyi bir gelecek olduğuna inanıyorum. O gelecek belki senin hoşuna gitmeyebilir, belki de fazla idealist bulursun. Ama emin olduğum bir şey var: Kesser gibilerin o gelecekte yeri yok. Geçmişin yanlışlarının yinelenmesini istemiyorum. Çünkü eğer yinelenirse, bir daha hiç Almanya olmaz. Asla. Lubsch üzüntüyle gülümsedi.

- Biliyorum, seninle güçlerimizi birleştirmemiz saçma, ama ne yaparsın?

Gözlerini Volkmann'a dikti.

- Evet, geliyor musun bizimle?

Volkmann tereddüt ediyordu.

- Önceden iki konuda anlaşalım.

- Neymiş?

- Berlin'i arayacağım.

Lubsch bir an düşündü.

- İkinci konu?

- O adam... Schmeltz.

- Ne olmuş?

Volkmann dışarıya, yağan kara, sonra tavana baktı, sonunda teröriste döndü.

- Eğer dağa tırmanmayı başarırsak, o benim.

Lubsch birkaç saniye cevap vermedi.

- Bütün bunlar sadece kız için değil, öyle değil mi, Volkmann? Sadece Erica Kranz için değil?

- Schmeltz hakkında Kesser'in kız arkadaşının sana söylemediği bir şey daha var.

Terörist başını salladı, sesi yorgun gibiydi. [636]

- Anlattı, Volkmann. Sana söylemememin nedeni, saçmaladığımı sanmandan korktuğum içindi.

Lubsch hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı.

- Bir yanım kızın söylediklerine inanmak istiyor, bir yanım da, söylediklerinin deli saçması olduğunu haykırıyor. Oysa hâlâ kızın yalan söylemediğini düşünüyorum. Hele şimdi, senin söylediklerinden sonra. Tarihin kendini tekrarladığını söylerler. Ama bu durumda, kim inanırdı ki?

Durakladı.

- Ne istiyorsun, Volkmann? Ölüler adına konuşma fırsatı mı?

Elli altıncı kısım

Berlin.

24 aralık, cumartesi, 00.16

Mercedes çakıl taşı kaplı yolda fren yapıp durdu. Evin dışında, kapının üzerindeki ışık yanıyordu, Ritter Dollman'ın kapısını açtı. Şansölye limuzinin sıcağından dışarıya, soğuğa çıktı. Kız koridorda bekliyordu, Ritter her zamanki gibi çalışma odasına girip gözden kaybolana kadar bekledi, sonra dış kapıyı kapattı, Dollman'ı içeriye aldı. Yemek odasındaki masa hazırdı: içi kırılmış buz dolu gümüş kovada bir şişe Dom Perignon, yarımda da muhteşem bir ordövr tabağı. Masanın üzerinde taze çiçekler ile yanan iki mum. Kız muhafızların meraklı bakışlarından korunmak için perdeleri kapatmıştı, Dollman şöminenin karşısındaki deri koltuğa çöktü, kız gülümseyerek arkasına geçti.

Adamın omuzlarını ovmaya girişince, Dollman zevkten inledi. Kız birkaç saniye sonra adamın koluna yapıştığını, kendine çektiğini hissetti. Adamın kurt bakışını gördü, tanıdı, dar bluzun altındaki diri göğüslerine baktığını anladı. Adamın yüzündeki sabırsız ifadeye bakıp:

- Önce yemek yiyelim, dedi.

Dollman elini kızın kalçasının üzerinde kaydırmaya başlayınca gülümsedi, adamın elini tutup onu masaya götürdü. Dollman kıtlıktan çıkmış gibi önüne konan her şeyi silip süpürdü, üç kadeh şampanya içti. Sıra tatlıya geldiğinde, kız yerinden kalktı, adamın tabağına çikolatalı dondurma koydu. [638] Adam yine özlemle diri göğüslere baktı, gözlerini kızın dolgun kalçaları, siyah ipek çoraplı uzun bacakları üzerinde gezdirdi. Elini uzatıp kalçasının yuvarlaklığını okşadı, kumaşın altındaki çamaşırın çizgilerinde dolaştırdı. Kız oturan adama bakıp gülümsedi.

- Tatlı yemeyecek misin?

- Seni yemeyi tercih ederim, tatlım.

Kız yine gülümseyince, Dollman ayağa kalktı, kız elinden tutarak yukarıya, yatak odasına götürdü. Beş dakika geçmemişti ki, Dollman soyunmaya ve bir yandan da müzik setine CD yerleştiren kıza bakmaya başlamıştı. Wagner müziğinin nağmeleri odayı doldurdu. Kız yavaşça soyundu, adamın yanına, pembe ipek çarşafların üzerine uzandı. Dollman uzunca bir süre kızın kusursuz vücuduna baktı, kalçalarını kızınkilere yapıştırdı, aç bir kurt gibi kızın içine girdi. Beş dakika sonra tüm yorgunluğunu, umutsuzluğunu kızın içine boşaltıyordu.

Kızın omzunu öptü, parfümünün kokusu birleşmenin kokusuna karışıyordu, ama kızın zevkinin de yarım kalmaması için eliyle okşamaya giriştiğinde, kız elini itti.

- Uyu, *liebchen*. Çok yorgunsun.

Dollman angaryadan kurtulduğuna memnun, mırıldandı, arkasını döndü. Kız birkaç dakika kıpırdamadan bekledi, sonra kalkıp pencereye yaklaştı, perdenin ufacık aralığından dışarıya baktı. Aşağıda park etmiş üç arabayı görebiliyordu: biri sokakta, diğer ikisi evin önünde. Ama hareket yoktu.

Ritter'in adamlarının orada olduklarını biliyordu. Ritter de her zamanki gibi çalışma odasındaydı. Perdeyi bıraktığında, Dollman'ın horlamaya başladığını, çarşaflara daha sıkı sarındığını duydu. Yeniden müzik setinin yanına gitmeden önce, saatine baktı. Setten gelen sesi neredeyse sonuna kadar kıstı, yüreğinin hızlı atışlarını dinleyerek saatin yelkovanının tam bir dakika ilerlemesini bekledi, sonra müzik setinin düğmesini çevirerek, Wagner müziğini biraz önceki düzeyine kadar yükseltti, ipek geceliğini giydi, tuvalet masasının yanına gidip oturdu. Korku ve heyecandan guruldayan midesini dinleyerek bir sigara yaktı, dişleri titreyerek yine saatine baktı.

Biri on geçiyordu.

On dakika sonra, her şey bitmiş olacaktı. Bodrumdaki odada bekleyen Özçelik, Wagner müziğinin hafiflediğini duydu, ince fenerini yaktı. Saatinin yelkovanına baktı; tam bir dakika sonra müzik tekrar eski sesine yükselmişti. Dışarıya gelip duran arabaları duymuştu; merdivenlerden yatak odasına çıkan kadın ile erkeğin ayak seslerini de. Sonra, yarım saat boyunca, tık çıkmadı. O dakikaya kadar. Dikildi. Saati biri on geçiyordu. Fenerini söndürüp karanlıkta ayağa kalktı, midesi sıkışmış, korkudan bağırsakları çalışmaya başlamıştı. Bütün duyuları ayaklanmış, damarlarındaki adrenalin hızla dolaşıyordu.

Yüreği bir çekiç gibi vuruyordu, hareketsizlikten kolları ve bacakları uyuşmuştu. Beretta'yı kanepenin yanına, yere bıraktı, birkaç dakika boyunca bacaklarını ovuşturdu. Sonra tekrar oturdu, gerginlikten rahat edemedi, oturuşunu değiştirdi. Derin bir nefes aldı, silaha uzandı.

Beş dakika daha, emin olmak için. Sonra harekete geçecekti.

00.46

Christian Bauer, Berlin'deki Landesamt'ın müdürüydü. Ellilerinin ortasında, uzun boylu, zayıf, seyrek kır saçlı, yakışıklı bir adam. Buruşuk pamuklu pijamalarının üzerine robdöşambr giymiş olmasına rağmen gene de bir diplomat gibi bakımlı görünüyordu. Werner Bargel, Bauer'in hazırlayıp getirdiği koyu kahveye bakmamıştı bile. Karısının üst kattan gelen horultusunu duyunca, Bauer bağışlarcasına gülümsedi, ama Bargel'in yüzünde tek bir kas

bile oynamamıştı. Bargel beş dakika önce telefon etmiş, yolda olduğunu bildirmişti. Acil bir konu için geldiğini söylemişti. Bauer yardımcısının ciddi yüzünün kül gibi olduğunu gördü, ama sakin konuştu, sanki bu saatte evinde acil görüşmeler yapmaya alışıkmış gibi. [639]

- Bu kadar acil olan nedir Werner, anlatır mısın?

Bargel konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

- Sizi aramadan önce iki telefon geldi, efendim, her ikisi de Münih'ten. İlki, Volkmann adlı birinden. DSE'de çalışıyor, ama daha önce burada, Berlin'de İngiliz SİS adına bulunmuştu.

- Devam et.

Bargel çabucak:

- Volkmann, Kerim Özçelik adlı birinin Şansölye Dollman'ı öldüreceğini söyledi, dedi.

Durakladı, Bauer'in yüzündeki korku ve şaşkınlığı gördü.

- Bir de bütün kabine üyelerinin vurulacağını...

Bauer'in ağzı açık kalmıştı.

- Ne zaman?

- Bu gece. Bakanların nasıl vurulacağını bilmiyordu; tek bildiği bunun Dollman suikastından sonra gerçekleşeceği.

Bargel yutkundu.

- Bu sabah Weber'in Reichstag'da düzenleyeceği güvenlik toplantısı nedeniyle, bütün bakanlar Berlin'de, efendim.

Bauer kahve fincanını bırakıp kaşlarını kaldırdı, yüzündeki kan çekilmişti. Yardımcısı durumun ciddiyetini daha iyi vurgulayabilmek için saatine baktı.

- Buraya gelmeden önce, güvenlik masasından bilgisayarda Özçelik'in adını araştırmalarını istedim. Aynı zaman da şansölyenin nerede olduğunu da bulmaya çalışıyoruz.

Bauer tereddüt etti, endişesine rağmen konulara balıklama atlayanlardan değildi, dikkatli gözlerini Bargel'in yüzüne dikti.

- Bilgisayar ne dedi?

- İkinci dereceden güvenlik tehlikesi listesinde bir Kerim Özçelik var: Türk. Yıllar önce Almanya'ya göçmüş. Yirmi yedi yaşında.

Bauer endişeyle ayağa kalktı.

- Peki, adam hakkında bir güvenlik dosyası var, ama ya amacı ne? Bu adam Dollman'ı neden öldürmek istesin ki?

- Özçelik iki yıl önce Bonn'da bir İçişleri yetkilisine saldırdığı için tutuklandı, üç ay hapis yattı. Eğer mahkeme hafifletici nedenleri göz önünde bulundurmasa, cezası çok daha ağır olacaktı. [640]

Bauer'in kaşları kalktı,

- Hangi hafifletici nedenler?

- Dosyaya göre, Özçelik ve karısı Essen'de terör estiren aşırı sağcı bir grubun kurbanı olmuşlar. Militanlar karısıyla birlikte misafirliğe gittikleri bir evi bombaladıklarında, Özçelik ikinci derece yanıklarla kurtulmuş, ama karısı ölmüş. Üstelik kadın hamileymiş. Cinayeti işleyenler bulunamadı.

Bargel durakladı.

- O dönemde Federal Güvenlik'ten sorumlu içişleri bakanı, şimdiki Şansölye Dollman'dı. Anlaşılan Özçelik ona birkaç kez mektup yazmış, katilleri bulup adalete teslim etmemekle suçlamış. Dollman'ı cinayetten kişisel olarak sorumlu tutmuş.

Özçelik'in Bonn'da saldırdığı yetkili, Dollman'ın ekibinden biriydi.

- Aman Tanrım...

Bauer derin bir nefes aldı. Keskin gözlerini Bargel'e çevirdi.

- Bilgisayar Özçelik'in nerede olduğunu da söyledi mi?

- Bir yıl önce Almanya'dan ayrıldı. Bilinen son adresi, Stockholm. Ama sahte bir pasaportla Almanya'ya sızmış olabilir.

Bauer bir an düşündü.

- Bu Volkmann'a güvenir misin?

- Evet.

- Münih'te nerede? Onunla konuşabilir miyiz?

Bargel başını salladı, akıp giden dakikaların bilincindeydi, yüzünden ter damlıyordu.

- Beni evimden aradı, konunun ne denli acil ve önemli olduğunu söyleyip bu bilgileri verdi. Sonra da kapattı

- Bargel durakladı.

- Ama Volkmann'ın verdiği bilgilerle ilişkili bir şey daha var, efendim.

Bauer'in keskin mavi gözleri yardımcısına deler gibi bakıyordu.

- Ne?

Bargel derin bir nefes aldı.

- Volkmann'a göre Dollman ve bakanların öldürülmesi sadece daha geniş bir planın parçası. Bir darbe yapılmak isteniyor.

Bauer kulaklarına inanamayarak Bargel'e baktı. [641]

- Kim yapacakmış?

Bargel bildiklerini anlattı, Bauer başını yavaşça salladı:

- Aman Tanrım, dedi.

Bargel durmadı, Bauer'e füzeden, nerede bulunduğundan söz etti, bir an müdürünün haberlerin ağırlığı altında yıkılmasından korktu. Bargel nefesini tuttu, sonra uzun uzun içini çekti, Bauer'in yüzünün kâğıt gibi olduğunu gördü. Landesamt'ın müdürü çabucak,

- Dollman şimdi nerede? diye sordu.

- Kız arkadaşının yanında.

- Hangisi?

- Güvenlik, sarışının yarımda olduğunu sanıyor. Lisl Henning. Ama emin değiller, araştırıp bana bildirecekler.

Bargel yutkundu.

- Volkmann kızın da işin içinde olduğunu söyledi.

- Adını söyleyerek mi?

- Evet Efendim. Güvenliğin Dollman'ın kişisel koruması Ritter'le temasa geçip haber vermesini istedim. Ama durumun karmaşıklığını ve protokol kurallarını da düşünerek, öteki emirler için sizden onay almam gerektiğini düşündüm.

- Ne emir verdin?

- Nöbetçi müdüre temas kurulacak üst düzey subaylar ile güvenlik görevlilerinin adlarını verdim. Emir alınca, zaman kaybetmeden buraya gelecekler. Yirmi kişilik bir ekip kurup kızın Wannsee'deki evine gönderdim. Volkmann'ın söylediklerini duyar duymaz, sorumluluğu üstlenip önlemler aldım. Münih'te de başka bir ekip Kaalberg'e gitmek üzere hazırlanıyor. Bütün koordinasyonu güvenli bir telefon hattından, buradan yapabiliriz, efendim.

- Ya bakanlar?

- Kişisel korumalarına acil durum bildirip, önlemleri üç katma çıkarttım.

Bargel beklenti dolu gözlerini müdürüne çevirdi. Christian Bauer'in gerginliği de yüzündeki ter damlalarından anlaşılıyordu. Hızla başını salladı.

- Tamam. Böyle yapacağız. Emirlerini onayladığımı bildir.

- İçişleri bakanı, efendim? Ona da haber vermemiz gerekiyor. [642]

Alman Federal Güvenliği içinde sıkı bir hiyerarşi hâkimdi, Bauer de görevini görmezden gelemezdi. İçişleri bakanı ve Şansölye Yardımcısı Weber, piramidin en tepesindelerdi. Bauer baskı altındaydı, kelimeleri yutarcasına konuştu.

- Weber'le ben kendim konuşurum. Tanrı aşkına, sen Ritter'le temas kurmaya çalış.

O anda Bargel'in elindeki cep telefonu çaldı. Birkaç saniye dinledi, sonra telefonu eliyle kapatarak Bauer'e döndü:

- Dollman ve korumalarının kızın Wannsee'deki evinde oldukları kesin.

Bargel telefonu dinlerken bir an sustu, sonra kısık bir sesle haykırdı.

- Denemeye devam edin. Tanrı aşkına, denemeye devam edin!

Bargel mikrofonu yeniden kapatıp başını kaldırdığında, şakaklarından ter damlıyordu. Yüzü de bir ölününki gibi sapsarıydı. Bauer endişeyle sordu.

- Ne var?

Bargel başını salladı.

- Fütter, efendim, Dollman’ın koruması... telefonundan cevap alamıyoruz.

Karl Schmeltz karla kaplı balkona çıktı, paltosunun düğmelerini yakasına kadar ilikledi. Alçak duvarın yanına kadar gitti, karşı karanlığa baktı.

Hayaletler. Her yerde hayalet.

Çılgın bir rüzgâr vadiyi kasıp kavuruyor, kar tanelerini uçuşturuyordu. Yine aşağıya, karın gözlerden sakladığı vadiye baktı. Buraya daha önce de gelmişti, bu dağlara. *Föhriün*[1] sesini dinlemişti, bunu kesinlikle biliyordu. [[1] Almanca "yel" (ç.n.)] Ozmos. İliklerine işlemiş. Anılar tatlı, zevkli bir ağrı gibiydi. Ömründe ilk kez kendini... nasıl hissetti?

Evde gibi mi? Ait olduğu yerde. Kader. Melankoli, evet, hep buna benzer duyguları bastırmaya alışıktı, ama bu kez, bu zevki kendinden esirgemedi. [644]

Buz gibi kar taneleri soğuk yanaklarını okşadı. Canlandırıcı. Kemik kinci soğuk.

Derin bir nefes alıp soğuğun araştıran parmaklar gibi ciğerlerinde dolaştığını hissetti. Gençliğinde, iki kez buraya getirilmişti, isimleri ve yüzleri daha yolculuğa başlamadan hatırlıyordu. "Bormann, Mengele, Eichmann. Gizli yolculuklar, güvenli evler, kaçak toplantılar. Evet, işte çocuk. Ona iyi bakın. Bir gün, belki sizin ömrünüz yetmeyecek, ama bir gün... zamanı geldiğinde, fırsatı bulunduğunda."

Prusya biçimi baş selamları, güçlü el sıkmalar, bağlılık yeminleri. Eski yüzler, yeni yüzler, meşalenin sönmemesini sağlayan yüzler. Bu kadar uzun süreceğini kim tahmin edebilirdi?

Buz gibi rüzgâr balkonun üzerini yaladı. Sıkılmış dişleri arasından derin bir nefes daha aldı. Bu kadar yakın, bu kadar, bu kadar yakın. Sesi duyup yere kadar inen pencereye döndü. Meyer balkona çıkmış, ayaklarının altındaki karları gıcırdatarak ona doğru geliyordu. Schmeltz bir haber bekliyormuşçasına başını salladı. Meyer: - Kız burada, dedi.

Schmeltz başıyla onayladı, iki adam balkon kapışma doğru yürüdü.

Özçelik fenerini yaktı.

Biri on dört geçiyor.

Dört dakika geçmişti. Kendi yüreğinin her vuruşunu, evin içindeki her sesi duyduğu dört uzun dakika; küçük pencerenin ötesinde, nöbetçilerin düzenli aralıklarla arşınladığı soğuk ve karanlık bahçedeki her hareketi dinlediği dört dakika. Feneri yeniden söndürdü.

Karanlıkta sessiz ve derin bir soluk aldı. Sabırsızlanmaya başlamıştı. Artık olup bitmesini istedi. [645]

Leyla'yı düşündü. Güzel esmer yüzünü, gülümsemesini hayal etti; adamların Leyla'ya yaptıklarını düşündü, artık daha rahattı, intikam zamanı yaklaşmıştı. Yap artık. Düşünecek zaman yok. Sadece yap. Bahçeye kulak kabarttı, hiçbir şey duymayınca ayağa kalktı, tekrar fenerinin düğmesine bastı, fener ışığının yardımıyla merdivenlerin dibine vardı; yürürken bacakları titriyordu.

Birbiri ardına derin nefesler alıp soluğunu yavaşça boşalttı, sakinleşmeye çalıştı. Bacaklarının titremesinin azaldığını hissedince, usulca merdivenleri çıkmaya başladı.

En üst basamağa gelince, Beretta'nın emniyetini açtı, fenerini kapatıp sol cebine kaydırdı, kapının tokmağını usulca tuttu. Kapıyı araladı. Koridordaki masa lambası yanıyordu. Çalışma odasının kapısının kapalı olduğunu, korumanın uyuduğu odanın kapısının altından ışık sızmadığını gördü.

Hızla koridora çıktı. Yukarıdaki sahanlık karanlıktı, ama yatak odasından gelen

hafif müzik sesini duyuyordu. Merdivenlere yaklaştı, tüm duyuları ayaktaydı. Korkusunun birden kaybolduğunu düşündü. Uzun süredir beklediği anın çok yakında olduğunu bilmek tüm vücudunu gevşetti; bir an hafiflediğini hissetti.

Yavaşça merdivenleri tırmandı. Özçelik derin bir nefes aldı, soluğunu yavaşça bıraktı, susturucu takılmış Beretta'yı doğrulttu. Işığa doğru yürüdü. Çalışma odasının karanlığında uyuyan Ritter cep telefonunun zilini duydu, sıçrayarak kalktı. Dollman'la geçirdiği yorucu bir günden sonra kanepeye uzanmış, başucundaki lambayı da söndürmüştü. Gözlerini dinlendirmek isterken Wagner'in sakinleştirici nağmelerine kapılarak, uyuyakalmış olmalıydı.

Şimdiyse karanlıkta çalan cep telefonunu arıyordu. Telefonu buldu, uykulu bir sesle: [646]

- Ritter, dedi.

- Ritter, ben Werner Bargel. Ne cehennemdeydin? Şansölyenin yanında mısın?

Ritter başının ucundaki lambayı bulup neredeyse devirerek yaktı. Sesi pürüzlüydü.

- Neden? Bir şey mi var?

- Açıklama yapacak zaman yok, onun için iyi dinle; Ritter, çok dikkatlice dinle; şansölyeye bir saldırı yapılacak. Onun yarımdan ayrılma. Duydun mu? Yarımdan ayrılma! Gözünün önünden ayırma onu. Bir yardım timi gönderdik. Birkaç dakika sonra orada olacaklar. Ama sen Dollman'ın yarımda kal!

Ritter cep telefonunu kapattı, bacaklarını kanepeden indirdi, bütün duyuları ayaklanmıştı. Masanın üzerindeki walkie-talkie'ye yapıştı Yüreği hızla çarparken tane tane konuştu, dışarıdaki arabaların içindeki adamların cevaplarını duymak için beklemedi.

- Nöbet birimleri... Kırmızı alarm!.. Tekrar ediyorum, kırmızı alarm!.. Nöbet birimleri...

Sonra da önündeki mikrofona havlar gibi bağırdı:

- Hemen bütün giriş ve çıkışları kapatın, hemen! Ritter döndü, geniş adımlarla kapının yanına gitti, açarak, koridora çıktı. Elindeki Sig und Sauer P6 dokuz milimetrelik tabancayı ateşe hazır tutarak sağa sola baktı alt katı kolaçan etti. Önce müziği, ardından başka sesler duydu; yardımcıları emirlerine uymuş, ön kapıları açıp kapatıyorlardı.

Ritter merdivenlere doğru ilerlerken, aşağıda, bodruma inen merdivenlerin kapısının aralık olduğunu gördü. Yüreği daha hızlı vurmaya başladı, tehlike hissetmişti. Saniyenin onda biri kadar bir süre tereddüt etti. ama beyni çılgın gibi çalışıyor, düşünüyordu. Kapı daha önce açık değildi, bunu kesinlikle

biliyordu, şimdi açık olduğuna göre...

"Aman Tanrım!"

Dışarıdaki adamların çıkardığı sesleri duyuyordu, seslere aldırmadı, döndü, hızla merdivenlere atıldı. Basamakları üçer üçer atladı, kalbi gümbür gümbür çarparak yukarıdaki sahanlığa doğru tırmandı.

Özçelik yatak odasına girdiğinde, pembe çarşaflı yatakta yatan adamı, tuvalet masasının yanına oturmuş, sigara içen çok güzel kadını gördü. [647]

Kadın konuşmadan Özçelik'e baktı, ses çıkarmadı, ama korkusu gözlerinden okunuyordu. Tüm sahnede olağanüstü bir şey vardı, çalmakta olan operadan kaynaklanıyordu herhalde, Özçelik genç kadına bakarken bir tereddüt geçirdi.

Fotoğraflarda gördüğü güzel yüzü tanımıştı. Göz göze geldiler, genç kadın Özçelik'in elindeki susturucu takılmış Beretta'ya bakarken korkudan boğulacak gibiydi. Sonra yatakta yatan adama döndü, sanki Özçelik'e hedefini göstermek istiyordu.

Özçelik, Dollman'ın pembe çarşafların arasındaki çıplak vücuduna, beyaz omuzlarına, bir bölümü görünen sırtına baktı. Adam nefes alırken, göğsündeki ağarmış kıllarla göbeği kalkıp kalkıp iniyordu.

Özçelik bir nefret dalgasına kapıldığını hissetti. Yatağa yaklaşıp Beretta'nın namlusunu indirdi, tetiğe basmak üzereyken, müziğin hafiflediği bir anda merdivenden gelen gürültüyü duydu.

Ayak sesleri, koşan birinin adımları... Odanın kapısı kırılırcasına açıldı. Koruma elinde tabancasıyla içeri girerken Özçelik döndü. Ölümle burun buruna olduğunu anlayıp, ölümü karşılamaya hazırlandı. Ama yapılacak son bir iş...

Koruma Özçelik'in tabancalı elinin kendisine döndüğünü gördü, şaşkınlığı her halinden belliydi.

Ritter birden sağa doğru yuvarlanırken, Özçelik arka arkaya iki el ateş etti, kurşunlardan biri Ritter'in sol omzuna isabet etti. Kemiği kırılan koruma acıyla çığlık attı, ama Türk onu unutmuş, asıl hedefine dönmüştü bile.

Dollman birden uyandı. İri vücudunu çarşafların arasında doğrultmaya çalışırken, Özçelik nişan aldı. Şansölye gık diyemeden iki el ateş etti. Birinci kurşun yüzüne rastlarken gözünün altında, sol yanağında çiçek açan kırmızılığı gördü, ikinci kurşun adamın göğsüne isabet etti, Şansölyeyi sırtüstü devirdi.

Özçelik üçüncü kez ateş etmeye hazırlanırken, gözünün ucuyla korumanın silahını doğrulttuğunu gördü. [648] Daha Dollman'a dönme fırsatı bulamadan bir patlama duydu, sağ yanına saplanan kızgın kurşunu hissetti. Korumanın P6'sının birbiri ardına boşalttığı kurşunlar vücuduna çarpıp onu yana devirdi.

Özçelik düşerken pembe gecelikli kadına baktı, çığlıklarını duydu. Kurşun darbeleriyle yere düşerken, elindeki silahın patladığını hissetti. Kurşun kadının gırtlağına saplandı, kadın duvara doğru yığıldı, soluk almak için çırpındı, güzel yüzü ölüm korkusuyla kasıldı.

P6'daki son kurşunlar vücuduna saplanırken Özçelik pembe çarşafların içindeki Dollman'ın üzerine düştü; merdivenlerde yankılanan ayak seslerinin, odaya doluşan insanların gürültüsünün, onu şansölyenin üzerinden çekip alanların çığlıklarını duymadı.

Gözlerini son kez kaparken, kafasındaki tek düşünce Leyla'ydı.

Tam kırk saniye sonra, biri on altı geçe, Konrad Weber'in Berlin'de, Kurfürstendamm'daki Kempinski Otelindeki süitinin telefonu çaldı. Cep telefonuna Berlin Landesamt'ından bir çağrı gelmiş, önemli bir görüşme için hazır beklemesi rica edilmişti. Saatin geç olmasına rağmen, Weber hâlâ giyinikti, hâlâ belgeleri üzerinde çalışıyordu. Telefonu beklerken deri evrak çantasını yanına, yatağın üzerine yerleştirdi. On saniye kadar sonra telefon çaldığında Konrad Weber, Wannsee'de şansölyenin başına gelenleri ve Bargel'in anlatmış olduğu genel senaryo hakkında Christian Bauer'in söylediklerini büyük bir sessizlik içinde dinledi.

Bauer elindeki ayrıntıları ilettikten sonra, kısa bir sessizlik oldu, sonra Weber'in, "Aman Tanrım!" dediğini duydu. İki adam tamı tamına altı dakika daha konuştular. Alman siyasetinin yerleşmiş geleneğe göre, şansölyenin ölümü ya da ağır rahatsızlık sonucu yönetim yeteneklerini yitirmesi durumunda, şansölye yardımcısı yeni bir şansölyenin seçilmesine kadar Alman hükümetine başkanlık eder.

Pragmatik ve kuralcı bir adam olan, genellikle baskı altında sükûnetini kaybetmeyen Konrad Weber, şansölye yardımcılığının getirdiği sorumluluk ve görevler konusunda tereddüt etmedi, Dollman'ın ölümünden duyduğu şaşkınlık ve üzüntüye rağmen Christian Bauer'e Federal Alman Devleti'nin güvenlik ve bütünlüğü konusunda yapılması gerekenleri iletirken bir an duraklamadı. [649] Weber derhal şansölyenin görevini üstlenecek, bir saat içinde de kabineyi olağanüstü toplantıya çağıracaktı.

Kabine üyelerinin hayatlarının tehlikede olması Weber'in de başlıca endişesiydi. Bu nedenle alınacak güvenlik önlemleri konusunda Bauer'le fikir birliğine vardılar. Reichstag güvenlik görevlileri kentin çeşitli otellerinde - Intercontinental, Schweizerhof, Steigenberger - kalan bakanlarla çoktan temasa geçmişlerdi. Bakanlara ya da toplantıya yapılabilecek bir saldırıya hazırlıklı olmak için, Reichstag'ın güvenlik önlemleri de artırılacaktı.

Weber'in ilan ettiği olağanüstü durum derhal yürürlüğe girecekti. Ordu ve polis

içinde, bağlılıklarından kuşku duyulmayanlar derhal göreve çağrılacaklar, her iki güç de alarma geçirilecek, sınırlar kapatılacaktı.

Weber, Christian Bauer'den Bavyera'daki bölgeyi belirlemesini, ancak Kabine durumdan haberdar olup bir karar alana dek, herhangi bir girişimde bulunmamasını istedi. Bu konuda kararlıydı, Bauer'in itirazlarına rağmen, darbeyle ilgili bütün ayrıntıları, darbecilerin kimler olduğunu öğrenmek istediğini Almanya'nın ve Almanların zarar görmesine izin vermeyeceğini tekrarladı.

Bauer'den kendisi kabine üyeleriyle görüş alışverişinde bulunana kadar beklemesini, bu arada alacağı her önemli haberi kendisine iletmesini istedi.

Bundan sonraki dakika ve saatler Almanya için çok önemli ve çok tehlikeliydi. Bauer, koşullar ne olursa olsun, karşısındakilerin rütbe ve yetkileri ne kadar önemli görünürse görünsün, Weber dışında hiç kimsenin emirlerine uymayacaktı. Weber hemen ordu ve güvenlik güçlerinin komutasını üstlenecek, bu kuvvetleri kullanmak için gelecek her istek onun onayını alacaktı.

Kempinski'deki süitinden yaptığı telefon konuşmasını bitirdiğinde, genellikle ölçülü ve sakin bir adam olarak bilinen, Almanya'nın geçici Şansölyesi Weber ter içindeydi, ellerinin titremesini kontrol etmekte de zorlanıyordu.

[650] Yanında, yatağın üzerinde duran kahverengi deri çantaya bakarken omuzlarına yüklenen ağır sorumluluğun bilincindeydi. Reichstag parlamento binasında düzenlemek üzere olduğu olağanüstü kabine toplantısı için gereken her şeyin hazır olduğunu, Alman halkının iyiliği dışında bir amacı bulunmadığını düşündü. Almanya'nın geleceği ona, neredeyse sadece ona bağlıydı. Titreyen elinin tersiyle alnındaki teri sildi, sonra bir kapı ötede uyuyan korumasını ve şoförünü uyandırmak için telefonu kaldırdı.

Elli yedinci kısım

Şoför arabayı dağ yolunun üzerindeki, bir ağaç kümesinin altına çekti. Motoru durdurup farları söndürdü. Beş adam küçük Opel'den dışarı fırladı. Birden ortalık hareketlendi, arabanın bagajı açıldı, silahlar dağıtılmaya başlandı.

Teröristlerden biri Volkmann'ın eline bir Kalaşnikov fırlattı. Silahı alıp emniyetini kontrol etti, şarjörün dolu olup olmadığına baktı. Lubsch'un daha önce iade ettiği Beretta'sını da cebine koymuştu. Başını kaldırıp dağa baktı. Hava daha da kötüleşmiş, kar yağışı yoğunlaşmıştı. Çevresindeki çamlar beyazlığın içinde kayboluyor, gözler on metreden ötesini seçemiyordu. Dağın tepesi de bir kar perdesinin ardına saklanmıştı. Yamacı güçlükle, arabanın motorunu zorlayarak tırmanmışlar, sonra da Kaalberg'e giden patikanın elli metre ötesinde, ana yolun üzerinde durmuşlardı. Şoför gürültüyle kimsenin dikkatini çekmemek için, son iki yüz metre boyunca motoru düşük devirde çalıştırmak zorunda kalmıştı.

Volkmann kızın başına neler gelmiş olabileceğine dair düşünceleri kafasından kovmaya çalıştı, tüm gücünü tırmanmaya verdi. Kar taneleri yüzüne çarpıyordu, gözleri karanlığa alışınca, dönüp Lubsch'a baktı. Adam Hartig'le konuşuyordu, Volkmann adamın başıyla onayladığını, Lubsch'un adamın omzuna dokunduğunu gördü. Biraz sonra göğsüne asılı Kalaşnikov'la karın içinde kayboldu. [651]

Lubsch Volkmann'ın yanına geldi.

- İkimiz ağaçların arasından gideceğiz. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz da bunu kullanacağız.

Elinde bir CEL telsiz vardı.

- Aşağıdakiler emri alır almaz platodakilere ateş açacaklar. Onları vuramasalar bile, hiç değilse yerlerine mıhlayacaklardır. Hartig telefon ve güç kablolarının bağlantı kutularını bulmaya çalışacak. Bulursa, kabloları kesecek. Böylece Kesser'in arkadaşlarının dış dünyayla bağlantıları kesilecek. Yardım çağırmaya kalkarlarsa, bu işimize yarar. Bizim telefon hattını kullanmamız gerekirse, Hartig bağlantıyı yeniden kurar. İşler daha da kötüleşirse, ana yolun bir kilometre ötesinde bir telefon kulübesi var.

- Neden güç kabloları? Adamların jeneratörü vardır herhalde.

- Tabiî vardır. Ama Hartig bu konuda uzman, bağlantıların kesilmesinin daha iyi olacağını söylüyor. Eğer bir acil durum jeneratörü çalıştırsalar bile, elde edecekleri güç sadece aydınlatmaya yarar. Yüklenmeyi gerektirecek işlerde

kullanamazlar, hatlar yükü kaldıramayacağından elektrik motoru falan çalıştıramazlar. Bu yüzden, roketi kullanamazlar.

Lubsch gülümsedi.

- Ama buna fazla güvenmeyelim, Volkmann.

Lubsch derin bir nefes alıp soluğunu boşalttı, soluğu dumanlı havada sanki donup kaldı.

- Oyunu gelişmelere göre oynayacağız. Elimizdeki en önemli avantaj, onları şaşırtacak olmamız, onun için platodaki barikatın yanındaki pezevenklerin bizimkilerin geldiğini duymamalarına dua edelim.

Lubsch ağaçlara, beyaz örtüye baktı.

- Daha fazla zaman kaybetmeyelim, Volkmann. Adımlarını atarken yerdeki tellere dikkat et, bakarsın güvenlik önlemleri kızın söylediğinden de iyidir.

Lubsch saatine baktı, öteki adamlarını da çağırdı. İki dakika geçtiğinde, planını herkese anlatmış, herkesin saatini ayarlamasını sağlamıştı.

Platz der Republik üzerindeki Reichstag parlamento binası, içi ve dışıyla bir karınca yuvası kadar kalabalık ve hareketli, bir Noel ağacı gibi aydınlık ve süslüydü. Werner Bargel o günkü faaliyeti daha önce hiç görmemişti. Duvarın yıkıldığı, kalabalıkların iki yüz metre ötedeki Brandenburg Kapısı'ndan akın edip Reichstag binasının önünde toplandığından beri, hiç. O, unutulmayacak bir gündü. Bu da öyle. Bargel Scheidemannstrasse üzerindeki çift camlı, kanatlı güney kapısının önünde durmuş, sabırsız adımlarla betonu arşınlarken, soluğuyla çevresini buhara boğuyor, bir yandan da Dollman'ın ölümünün şokunu atlatmaya çalışıyordu.

Herkesin yaşadığı şoku.

Görkemli koca granit bina geçmişte de tarihe tanıklık etmişti. Reichstag yangını. Rusların Berlin'e akını. Yükselen, sonra yıkılan Berlin Duvarı. Şimdi de tarihin yazılışına tanık oluyordu. Sanki Berlin polisinin yarısı Reichstag'ın çevresini kuşatmış gibiydi. En az altmış içi dışı tam teçhizatlı, yeşil-beyaz Vosvos, ellerinde kurt köpekleri, gaz tabancalı, beyaz miğfer ve plastik kalkan kuşanmış bir sürü toplum polisi, bir o kadar Mercedes minibüs, havada dönenip duran, pervaneleriyle polis arabalarından yükselen mavi ışıkları gölgelendiren dört polis helikopteri. Sinir yumağı halinde görünen, yeşil üniformalı, yüzleri endişeli, konuşan polisler; karşıdaki küçük parkın ağaçları arasında koşuşanlar, ellerindeki fenerleriyle karanlıkları aydınlatanlar, havlayan köpekler, haykırılan emirler, otomobil telsizlerinin, walkie-talkie'lerin cızırtısı. Her yerde çılgınca bir koşuşturma. Sanki Üçüncü Dünya Savaşı başlayacakmış gibi.

"Aman Tanrım!"

Bargel zonklayan başını salladı, bacaklarının titrediğini hissetti. Üstelik başlı başına roket tehlikesi, kabine üyelerinin can güvenliğini düşündürmeyecek kadar önemliydi. Saatine baktı. İkiyi on geçiyor. Bakanlardan üçü, başlarına bir şey gelmeden Reichstag'a [654] varmışlardı bile. Scheidemannstrasse'deki taş basamakları gerginlikle tırmanıp antiterör polislerinden oluşmuş duvarlar arasından Reichstag'a girerlerken, hepsinin de yüzü üzüntü ve endişelerini yansıtıyordu. Dollman'ın öldürülmesi hepsini derinden yaralamıştı. Kendi hayatının tehlikede olması, morallerini daha da bozmuştu kuşkusuz. Streicher daha şimdiden bir ceset gibiydi; Eckart ise, sırtına tabanca dayanmış birine benziyordu.

Bargel çevreyi dalga dalga saran yeşil üniformalara, sivillere baktı. Her birinin yakasında, özel güvenlik gücünden olduklarını belirten sarı bir yuvarlak vardı. Ama sarı yuvarlak bir anlam taşımıyordu. Sokaktaki herhangi bir kimse, hatta herhangi bir üniformalı uygun fırsatın gelmesini bekliyor olabilirdi. Bargel gruplar halinde toplanıp hararetli hararetli konuşan polislerden bazılarının yüzünü inceledi, içlerinden bazıları binanın girişine bakıyordu. İçlerinden herhangi biri, belki de birkaçı.

Kime güvenmeli?

"Aman Tanrım!"

Bargel aklı başında bir insanın bu koşullar altında bakanlara saldıramayacağını düşündü. Saldırı, intihar demek olurdu. Reichstag'daki güvenlik, kuş uçurtmuyordu. Bakanlar ve Reichstag güvenlik görevlileri dışındakiler, binaya girebilmek için Berlin polis müdüründen ya da Bauer'in emriyle Bargel'den izin almak zorundaydı. Polis müdürü on metre ötede, soğuk caddenin kenarında, kendi damarlarını kesip kan kaybından ölecek biri gibi duruyor, Reichstag'ın güvenlik örgütünün başı, koyu renk saçlı, otuz yaşlarındaki Axel Wiglinski'yle konuşuyordu; her iki adamın endişeli gözleri hareketli kalabalığın üzerinde geziniyordu.

Bütün önlemlere rağmen, kimse durumdan emin görünmüyordu. Wiglinski'nin ekipleri, kokuya duyarlı köpeklerle birlikte Reichstag binasını üç kere gezmiş, her odayı, her deliği aramış, bütün yapıyı bodrumdan çatıya, kuzeyden güneye, doğudan batıya taramıştı.

Hiçbir şey bulamadılar.

Ne orada olmaması gereken bir insan, ne bomba, ne de bir patlayıcı. Bargel polis müdürüyle konuşmuş, bundan sonra ne yapılması gerektiğini tartışmıştı. [655] Kabine üyeleri binaya geldiklerinde, onları binanın kuzey kanadındaki, üçüncü kata götürecek özel asansöre bindirecekler, orada da toplantı için ayrılmış 4-Kuzey salonuna gireceklerdi. Scheidemannstrasse girişinden salona

kadar olan yol iki dakika sürüyordu.

Weber korumalarıyla geldiğinde de, ona hem Bargel hem de Axel Wiglinski eşlik edeceklerdi.

4-Kuzey salonunun Reichstag'da bir adı daha vardı. Sadece acil durumlarda ve çok duyarlı toplantılar için kullanılan salona Halat Odası da denirdi.

Ardı ardına açılan iki kapı dışında girişi olmayan, ses geçirmez bir kutuya benzeyen oda, sekiz kalın çelik halatla Reichstag'ın kat zemininin üzerine asılıydı. On metreye on metre. Odanın tabanı, duvarları ve tavanı hiçbir yere değmediğinden, burayı gizli mikrofon yerleştirerek dinlemek de imkânsızdı. Telefon yoktu. İletişim de. Tek giriş çıkış yeri, kurşuna ve bombaya dayanıklı levhalarla kaplanmış, çift kanadı meşe kapılardı. O kapılar da hem koridordaki Reichstag güvenlik örgütünce hem de odanın dışındaki antiterör polisince korunacaktı.

Bargel yine polis kalabalığına, kalabalığın içindeki bazı yüzlere baktı, Volkmann'ın söylediklerini düşündü; içlerinden herhangi biri, öldürücü darbeyi yapmak için fırsat kollayan bir katil olabilirdi. Ama bu çok riskli, çok saçma olmaz mıydı?

"Bomba kullanmayı düşünüyor olmalılar" diye geçirdi içinden. Ama bütün bina, hatta 4-Kuzey salonu, hatta hatta güvenlik görevlilerinin kişisel dolapları bile aranmış, patlayıcının izine rastlanmamıştı. Tabiî, Wiglinski'nin adamlarının gözünden kaçmamışsa. Bundan da şüpheliydi. Adam sapına kadar konusuna hâkim, ayrıntılara önem veren biriydi, üç ayrı ekibe ayırdığı bomba uzmanları da birbirinin peşi sıra aynı yerleri aramış, çabuk, ama uzmanca davranarak, her köşeye bakmışlardı.

Bir bomba kullanacaklarsa, nasıl?..

Bargel güvenlik önlemlerini anlatan polis müdürünü dinlemiş, adamın yüzündeki gerginliği, sağ şakağında atan damarı görmüştü.

Sonra polis müdürü yanından ayrıldı, kendi adamları ve Axel Wiglinski'yle konuşmaya koyuldu.

Birden sirenler duyulunca, Bargel'in yüreği çarpmaya başladı. Bir Mercedes ve motosikletli polis konvoyu Scheidemannstrasse'ye girdi. Yine bakanlar, yine siyah limuzinlerden inen endişeli yüzler, buharlı soluklar, arabaların çevresini saran polisler, yukarıda dönen helikopterler, telsiz cızırtıları...

Üç bakan tek sıra halinde merdivenleri tırmandılar, kapıda Axel Wiglinski tarafından karşılanarak, içeride bekleyen güvenlik görevlileri tarafından, korumalarıyla birlikte 4-Kuzey salonuna götürüldüler.

Yine sirenler, yine dönen mavi ışıklar. Önce dört bakan Mercedes'i, ardından

iki tane daha.

Sonraki Mercedes Konrad Weber'inkiydi. İnsanlar Weber'in yüzünü görmeye çalışırken, hareketlilik arttı, bir grup antiterör polisi geçici şansölyeyi korumak için arabanın çevresini sardı, sanki yeşil üniformalı arkadaşlarına güvenmiyor gibiydiler.

Bargel, antiterör timindekilerden hiçbirinin Weber'i öldürecek katil olmaması için dua etti.

Antiterör polislerinden oluşan dört kişilik çemberin içindeki Weber basamakların dibine yaklaşırken, Bargel yağmurluğunun altındaki ceketinin düğmelerini çözdü, buralarda bir şey olmayacağından emin olmakla birlikte, kemerine takılı Sig und Sauer P6'nın hazır olup olmadığını kontrol etti. Weber merdivenlerin tepesine gelene kadar çift camlı kapının yanında bekledi. Adamın bacaklarına dolanan kalın paltosuna, yüzünün beyazlığına, kimseye, yollarının üzerindeki Berlin polis müdürüne bile güvenmedikleri her hallerinden belli olan korumalarına baktı.

Cam kapıların içinden, Weber Bargel'e bakıp ciddiyetle selamladı.

Bargel asansörü ve 4-Kuzey'e giden uzun koridoru işaret etti. Soluğunu boşalttı. Weber'in Reichstag'a girmesiyle, sanki omuzlarındaki yük kalkmıştı.

Bargel bir an tereddüt etti. Şimdi Weber'e nasıl hitap edecekti? Şansölye yardımcısı mı, yoksa şansölye mi? En sağlıklı yolu seçti.

- Bu taraftan, efendim.

Bargel cilalı koridorda öne düşüp yol gösterdi, Weber ve korumaları, Axel Wiglinski peşindeydi. [657] Meyer evden çıkmış, karla kaplı, aydınlatılmış yoldan beton binaya yürüyordu. Binaya girdiğinde düğmelere uzandı, soğuk oda ışığa boğuldu. Kapıyı kapatıp bilgisayarla telefonun yanına yürüdü. Ahizeyi kaldırırken binanın ortasındaki gri vince baktı. Endişesinin artmakta olduğunun bilincindeydi. Evden Brenner'i, güvenlik başkanını aramaya çalışmıştı, ama hat kesikti. Üst kattaki telefon da öyle.

Brenner yirmi dakika önce telefon etmiş, Berlin'deki haberleri iletmişti. Ölen sadece Dollman değildi. Meyer Brenner'in sesindeki endişeyi hatırlıyordu şimdi. Grinzing de ölmüştü. Kesser ve kız arkadaşı kaybolmuş, evleri altüst edilmişti.

Brenner on dakika sonra yine arayacağını söylemişti, adamları Kesser'in evindeydi, bir ipucu bulmaya çalışıyorlardı. Brenner de Grinzing'in ölümüyle ilgili ayrıntıları öğrenmeye çalışacaktı.

Ama hâlâ aramamıştı. Hatlar da sessizdi.

Meyer küfrederek öteki hattı denedi, alnında tomurcuklanan ter damlalarını

hissederek evdekilerin dönüşünü beklediklerini, Kruger'in daha sonra bariyere gidip girişi gözden geçireceğini düşündü. Denediği hat da kesikti. Emin olmak için telefonun çatalına birkaç kez bastı, yine de bir şey duyamadı. Ahizeyi fırlatırcasına yerine koyarken, uzaktan uzağa gelen silah seslerini duydu. Birkaç saniye nefes bile almaktan çekinerek durdu, rüzgârı koklayan bir hayvan gibi çevreye kulak kabarttı, kalp atışları hızlanırken uzaktaki silah seslerini yeniden duydu, toparlandı, kapıya seğirtti.

Kar giderek şiddetlenirken, Volkmann ve Lubsch yolun sağındaki ağaçların altından çıktılar. Tepelerin üzerinde yanan güçlü ışıklar, tekerlek izlerinin hâlâ göründüğü karla kaplı araba yolunu, üzerleri bembeyaz olmuş iki Mercedes'i aydınlatıyordu. Sağ taraftaki beton binanın düz çatısı da karla kaplıydı.

Hızla binaya doğru ilerlediler, Mercedeslerden birinin arkasına çömelip saklandılar. Volkmann yağan karın içinden eve baktı. Kar perdesinin arkasındaki ışıklı pencerelerde hiçbir hareket yoktu. Lubsch'a döndü. Terörist başıyla onaylayıp CEL'in düğmesini çevirdi, aceleyle konuşup Volkmann'a baktı.

- Hartig telefon hatlarını kesmiş. Umalım da, elektrik tellerini de bulsun. Hazır mısın?

Volkmann başını salladı. Lubsch ağzını telsize yaklaştırıp bir dizi emir verdi.

Birkaç saniye sonra uzaklardan küçük patlama sesleri duyuldu, aşağılardaki orman ve vadide silah sesleri yankılandı. Volkmann karla kaplı çakıl taşlarının üzerinden dağ evine doğru ilerledi. Lubsch da peşinden giderken, arkalarındaki kapının açıldığını duydular. Meyer karın üzerine adım atarken, iki adamın gözlerindeki şaşkınlığı gördü. İkisi de Kalaşnikovlarını ona doğru çevirdi. Meyer donup kaldı, yanaklarına düşen kar tanelerinin soğukluğunu hissetmedi.

Adamlardan koyu renk saçlı olanı parmağını dudaklarına götürüp hızla konuştu.

- Tek bir kelime, tek bir fısıltı yok.

Ellerini iki yanına sallandır. Meyer'e doğru bir adım attı.

- Schmeltz ve kız, neredeler?

Meyer bir an tereddüt etti. Adam tüfeğinin namlusunu Meyer'in başına doğrulttu. Meyer yutkundu, dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Adam yaklaştı, namlunun soğuk ucunu Meyer'in şakağına dayadı.

- Cevap ver!

- Evde.

- Adın?

- Meyer.

Kalaşnikovlu adam beton binaya, çelik kapıdan sızan ışığa doğru bir göz attı.

- İçeri gir, Meyer.

Meyer tereddüt etti, kafası karışmıştı. İkinci adama, gözlük camlarından ışık yansıyan, yirmilerindeki genç adama baktı. Silah sesleri yoğunlaşmış, ardı arkası kesilmez olmuştu; Meyer evdekilerin nasıl olup da sesleri duymadıklarını, neden hâlâ evden çıkmadıklarını merak etti. Kalaşnikovun soğuk ucu kafasına sertçe inince, sendeledi.

- Yürü yoksa beynini dağıtırım!

Adamın gözlerinden öfke okunuyordu, deli gibi, yine de kontrollü bir öfke; tetiği çekebileceği belliydi. Meyer binaya doğru yürümeye başladı. Arkalarından hafif bir çıtırtı duydular, bir saniye sonra Kruger, elinde Walther, endişeli gözlerle evden fırladı.

Kruger tabancasını doğrultup horozu kaldırırken, bir saniyelik bir tereddüt oldu. Volkmann Kalaşnikovu doğrultmaya fırsat bulamadan, adam çılgın gibi ateş etti. Meyer'in vücudu geriye doğru yalpaladı, Volkmann'ın elini delen kurşun Kalaşnikovu yere fırlattı.

Lubsch, Kruger'in silahından çıkan kurşunlara hedef olurken bir çığlık attı, mermiler ete ve betona saplandı. Volkmann yere çöküp karın içinde sağa doğru yuvarlanırken sağ kolunda yine bir sızı hissetti, kafasını kaldırıp baktı, Kruger'in hâlâ çılgın gibi ateş ederek eve doğru koştuğunu gördü. Volkmann Kalaşnikovu sol eline alıp doğrulttu, Kruger tam kapıya varacakken ateş etti. Kalaşnikov geri teperken bir dizi kurşun Kruger'in sol yanına gömüldü, adamı olduğu yerde döndürdü. Volkmann yeniden tetiğe bastı.

İkinci salvo Kruger'in ensesine geldi, neredeyse adamın kafasını biçecekti, Kruger'in vücudu gerildi, yere düştü. Silah sesleri yankılanıp sustu. Volkmann doğruldu, sol kolundaki sızıyı fark ederek eğildi, yaralarına baktı. Bir kurşun elinin ayasından girip çıkmıştı, açık yara kanıyordu. İkinci mermiyse dirseğin hemen altındaki kemiği parçalamıştı, kolunun yeninden yoğun kırmızı bir kan akıyordu.

Acımıyordu, hiç olmazsa şimdilik, sadece bir uyuşukluk, ama acının birazdan başlayacağını biliyordu.

Lubsch ve Meyer'in cesetleri karın üzerinde yatıyordu. Meyer'in gözleri ölümü seyredercesine açıktı, Lubsch'un yüzünde de kocaman bir delik açılmış, gözlükleri beyaz karın üzerine düşmüştü.

Volkmann çok aşağılardan gelen silah seslerini duyabiliyordu. Seslerden de anlaşıldığı kadarıyla, Lubsch'un adamları güçlü bir direnişle karşılaşmıştı, ama

sanki bütün bunlar çok uzakta, başka bir yerde, başka bir zaman olmuş gibiydi.

Çevresinde zamanın durduğunu hissetti, ama kalbi hızla çarpıyordu. Birden saniyelerin hızla akıp geçtiğini anladı, eli ve kolu dayanılmaz bir sancıyla zonkluyordu.

Aniden bütün ışıklar söndü, çevre zifiri karanlığa gömüldü. Volkmann karanlık boşlukta durdu, yüzüne düşen kar tanelerini, yüreğinin çarpıntısını hissetti.

Birkaç saniye sonra ışıklar yeniden yandı, bütün çevre gündüz gibi oldu. Hartig elektrik kablolarını kesmişti, şimdiyse jeneratör devreye giriyordu. Kapının üzerindeki ampullerle evin içindeki ışıklar bir iki titreşti, jeneratör devrini bulmaya başlayınca aydınlık sakinleşti. Volkmann döndü, beton binaya baktı. Kapı açıktı, ama artık içeriden ışık sızmıyordu.

Ya Hartig yanıldıysa?..

Silah sesleri arttı, yoğunlaştı, sürdü, zayıfladı, tekrar yoğunlaştı. Sonra, silah sesleri birden kesildiğinde, ani ve büyüleyici bir sessizlik karlı karanlığı kapladı. Koridorundan aydınlık yayılan eve döndü, ağır Kalaşnikovu elinden bıraktı, debelenerek kanlı parmaklarıyla Beretta'yı çıkarmaya uğraştı, birden büyük bir güçsüzlük, yorgunluk hissetti, beyni karıncalanıyordu. Yaralarından dayanılmaz acıyla, gözlerini kapadı. Gözlerini yeniden açtı; ciğer dolusu soğuk hava soludu, büyük bir gayretle bayılmamaya çabaladı. Hızla kapıya doğru ilerledi, Kruger'in cesedinin üzerinden geçerek içeri girdi.

Elli sekizinci kısım

Büyük bir kapının balkona açıldığı odanın şöminesinde odun ateşi çıtırdıyordu. Camların ötesindeyse yağan karın beyazlığı vardı. Adam ateşin önündeydi. Yarımda Erica vardı. Volkmann odaya girdiğinde, Erica Beretta'yı görüp konuşmaya davrandı.

- Kimse kıpırdamasın, dedi Volkmann. Beretta'yı tutan kolunu kalçasına dayadı, derin bir nefes aldı, gördüklerini anlamaya çalıştı. Erica ve adam, yan yana. Sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi. Kız solgun bir yüzle, şaşkınlığı gözlerinden okunarak baktı, Volkmann Erica'nın ne denli rahatsız olduğunu gördü. Parçalanmış kolundan kan sızıyor, duyuları uyuşmuş gibi geliyordu.

Adama döndü. Kendine iyi baktığı belliydi. Güneş yanığı bir yüz, yumuşak gözlerin köşesinde birkaç kırışık. Yakışıklı. Gümüş rengi saçlar. Hiç kuşku yok, Schmeltz. Volkmann adamın gözlerinin Beretta'yla kendisi arasında gidip gelmesini izledi. Erica Volkmann'a yaklaşmaya yeltenirken, adam onu

durdurmak için bir hareket yapmadı.

- Joe...

Volkmann Beretta'yı kıza çevirdi, kısık sesle:

- Kimse kıpırdamasın, dedim. Dediklerimi yap. Kız olduğu yerde dondu, kaldı. Yüzü bembeyazdı.

Volkmann tabancayı adamın başına tuttu, masaya işaret etti.

- Kızın yanından uzaklaşın. Yavaşça.

Schmeltz tereddüt etti, sonra söyleneni yaptı. Tepedeki ampuller bir süre titreşti, sonra yeniden düzenli yanmayı sürdürdü. Schmeltz bir an başını kaldırıp ışıklara baktı.

- Oturun, dedi Volkmann. Masanın başına oturun, elleriniz masanın üzerinde olsun.

Adam tereddüt etti, sonra usulca masaya yaklaştı, zarif ellerini cilalı tahtanın üzerine koydu, sonra sakince Volkmann'a baktı.

- Kimsiniz siz? diye sordu Schmeltz.

- Adım Volkmann.

Schmeltz birkaç saniye Volkmann'a döndü, mavi gözleri sertleşmişti; sonra yere, Volkmann'ın ayaklarının arasına baktı. Volkmann'dan halının üzerine kan damlıyordu. Kırmızı lekeler. Akıp giden hayatı Yüzü yanıyor, alnından ter damlıyordu. Kızın sesini duyunca ona döndü.

- Joe, beni dinle, lütfen.

Sesi endişeli gibiydi. Yoksa buna inanmak mı istiyordu? Volkmann duyularının sağırlaştığını, elinden kayıp gittiğini, gözlerinin kardığını hissetti. Gördüklerinde gerçekdışı bir şeyler var gibiydi. Gözlerini kırpıştırarak, sabitleştirmeye çalıştı. Kız yine ona yaklaşmaya başladı, bu kez çok yavaş hareket ediyordu. Volkmann keskin bir hareketle Beretta'yı çevirdi. Kız tereddüt etti, sonra şaşkınlık içinde Volkmann'a bakarak, olduğu yerde kaldı.

- Sana söyledim. Kıpırdama. Konuşma.

Schmeltz birden:

- Eğer buraya olacakları durdurmak için geldinizse, dedi, durduramayacaksınız.

Başını salladı, her şeyi bilir gibi bakan gözleri Volkmann'a dikilmişti.

- Gerçekten durduramazsınız.

- Neden durduramazmışım?

- Artık durdurulamayacak kadar ileri gitti. Beni şimdi öldürseniz bile değişen bir şey olmaz. Beni öldürmeyi düşünüyor musunuz, Joseph? [663]

Volkmann soruyu duymazdan geldi, gözlerini sabit tutmaya çalışıp, Schmeltz'e bakarken içine düşmek üzere olduğu uçurumdan kurtulmaya uğraştı.

- Berlin'de olup bitenleri bilen insanlar var. Onlar durdurabilirler.

Schmeltz balkon kapışma, cama çarpan kar tanelerine doğru baktı. Yüzünde artık hiçbir şeyin önemi kalmamış gibi bir ifade vardı. Bakışlarını yeniden odaya çevirdiğinde, başını usulca salladı.

- Artık pek önemi kalmadı. Anladığım kadarıyla Dollman öldü, öyle değil mi, Joseph?

- Ya ötekiler. Onlar hakkındaki niyetiniz ne?

Schmeltz duyduklarına şaşırdı, gözleri açıldı. Önce kıza, sonra yeniden Volkmann'a bakarken, yüzü solgundu. Konuştuğu zaman, sesi bir fısıltı gibi çıktı.

- Nereden biliyorsunuz?

- Siz sadece soruma cevap verin. Kabine üyelerine ne olacak?

- Bunun artık pek önemi kalmadı. İnanın bana, durdurmak için artık çok geç.

Volkmann'ın tetik üzerindeki parmağı gerildi.

- Eğer hayatta kalmak istiyorsanız, hâlâ önemi var.

Schmeltz söylenenleri düşünüyormuşçasına durakladı.

- Yalnız gelmediniz, değil mi?

Telefona baktı:

- Sizin adamlarınız, hatları kesen de onlar mı?

Volkmann başını güçsüzce sallayarak onayladı.

Schmeltz başını kaldırdı.

- Aptallık ettiler. Telefon Berlin'i uyarmak için elimizdeki tek şanstı. Ama artık çok geç. Benim yaşamamın ya da ölmemin de hiç önemi yok. Çünkü olanları durdurabilecek hiçbir güç yok, Joseph.

Volkmann yaklaştı. Tabancanın namlusunun ucu Schmeltz'ın alnına yaslanmıştı. Adamın kafası endişeyle geriye büküldü, gözleri korkuyla açıldı, ama Volkmann yetinmedi, baskıyı artırdı, Beretta'nın namlusunu adamın etine gömdü.

- Konuşun, hem de çok çabuk. Yoksa tetiği çekmek zorunda kalırım. [665]

Konrad Weber 4-Kuzey salonundaki masayı çevreleyen yüzlere baktı. Çiğ neon ışığında, bütün yüzler ölü gibiydi. Kapılar kilitlenmiş, toplantı başlamıştı Weber ayaktaydı. Sözü kesilmeden iki dakika kadar konuşmuş, kabine üyelerine durumu ana hatlarıyla açıklamıştı. Şimdi soluklanmak için durduğunda, masayı çevreleyen beyaz yüzlerdeki şaşkınlığı görüyordu. On yedi adama tek tek bakarak devam etti: - Baylar, bu daha önce benzeri yaşanmamış acil duruma karşı bir dizi öneri hazırladım. Yapılması gereken, bu denli acil bir durum karşısında aynı derecede radikal önlemler almaktır.

Weber'in sesi kararlı ve sertti, ama alnında ve üst dudağında ter damlaları toplanmaya başlamıştı :

- Her öneri için tek tek ve topluca tam desteğinize ihtiyacını var. Cumhurbaşkanı bugünkü olaylar konusunda bilgilendirildi.

Bağlılıktan konusunda en ufak bir kuşku bulunmayan üst düzey asker ve polisler görevlerinin başındalar. Federal Cumhuriyet'in emrindeki bütün güçler harekete geçmek için emir bekliyorlar. Şansölye Dollman'a olanlar, bundan sonra olması beklenenler, cumhuriyetin bizzat varlığına kasteden, kabul edilemez saldırılardır. Bu saldırıların sorumluları kısa sürede yakalanıp, gereken cezalara çarptırılmalıdır. Size hatırlatmak isterim ki tehlikede olan sadece cumhuriyetin vatandaşlarının canı değil, hepimizin hayatıdır.

Weber gırtlağını temizledi, masanın çevresindekilerin söylediklerini başlarıyla onayladıklarını gördü.

- Birincisi, olağanüstü durum ilan edeceğiz, ikincisi federal devleti ve vatandaşlarını koruyacak bir kararname yayımlayacağız. Bu kararnameye göre, demokrasiyi tehdit eden unsurlar ortadan kaldırılana kadar anayasal haklar ile insan hakları askıya alınacaktır. Üçüncüsü, siyasal görüşü ne olursa olsun, her aşırı uç elemanının, her Neonazinin zaman geçirilmeden tutuklanıp hapse atılmasını istiyorum. Bu kararı Landesamt büroları ve BlA'yla ortaklaşa yürüteceğiz.

Weber durakladı, cebinden çıkardığı mendille alnındaki teri sildi.

- Füze sorunu ciddi ve tehlikeli bir sorun. [666] Bauer ve BtV bu korkunç hareketi perde arkasından idare edenler hakkında daha fazla bilgi sahibi olup alınması gereken önlemler konusunda karar verir vermez, hızla hareket edeceğiz. Gerekli bilgileri toplamadan harekete geçmek, çılgınlık olur. Baylar, bütün bu önlemler konusunda koşulsuz desteğinize, işbirliğinize ihtiyacım var.

Weber koltuk altlarının terlediğini hissetti, karşısında duran korkulu yüzlerdeki endişe dolu onaylara baktı. Gerginliğinin, altına girdiği yükün yüzünden belli

olduğunu biliyordu. Takip eden sessizlikte, uzaktan uzağa gelen bir tıkırtı duyup endişeyle sesin geldiği yöne doğru baktı. Ses gittikçe yaklaşıyordu. Weber başını kaldırdı, sesin duvardaki elektrik saatinden geldiğini fark etti. Derin bir nefes aldı, sonunda kendi paranoyasını da görmüştü masanın çevresindeki yüzlere baktı.

- Baylar, bu önerileri ve gerekli olduğunu düşündüğümüz diğerlerini kanun haline getirmeden önce cumhurbaşkanıyla gayriresmî bir görüşme yapmalıyım. Bu bizim yol almamızı sağlayacak. Anlaştık mı?

Weber masanın çevresindeki bakanlara protokol sırasına göre tek tek, adlarıyla hitap etti, saydığı önlemleri destekleyip desteklemeyeceklerini sordu. Hepsi de destekleyecekti.

Kar fırtınasının camları dövdüğü odadaki şöminenin ateşi çıtırdıyordu. Volkmann Beretta'nın namlusunu Schmeltz'in başından çekmedi. Bayılma hissinin yeniden arttığını düşündü. Tabancanın kabzası kandan yapış yapıştı, durduğu yer giderek genişleyen bir kan gölüne dönüşmek üzereydi. Gözlerinin önündeki görüntü bulanıklaştı, uzaklaştı. Gözlerini kırpıştırdı, ciğerlerine hava doldurmaya, kafasını boşaltmaya çalıştı. Kızın endişeli sesini duydu, ama sanki söylenenler çok uzaktan geliyor gibiydi.

- Joe... bırak da sana yardım edeyim.

Kız yaklaşırsa, dikkatinin dağılacağını, Schmeltz'e hareket etme fırsatı vereceğini düşündü. Kendini zorladı, soruyu duymazdan geldi. Birden tüm vücudu acıyla sarsıldı, sendeledi, arkasındaki koltuğa çökmek zorunda kaldı. [667] Hemen gözlerini açtı, tabancanın namlusunu hâlâ Schmeltz'in kafasına doğrultuyordu. Kızın yeniden konuştuğunu duydu.

- Joe, lütfen.

Volkmann kıza bakmadan,

- Bir daha hareket edersen, tetiği çekerim, dedi.

Schmeltz'in sandalyesinde öne doğru eğildiğini gördü, adamın yumuşak bir sesle konuştuğunu duydu.

- Kan kaybından öleceksiniz, Joseph. Kızın sözünü dinleyin.

- Siz sadece bana neler olacağını anlatın.

- Hayranlık uyandıran birisiniz, Joseph. Bunu biliyor musunuz?

- Neden?

- Olanları açıklayabildiğiniz için, beni bulabildiğiniz için. Yeteneklerinize,

inatçılığınıza, cesaretinize hayranım. Schmeltz durakladı.

- Adınız Alman adı, ama siz Alman değilsiniz, öyle değil mi, Joseph? İngiliz'siniz.

- Anlatın, Schmeltz. Kim olduğunuzu anlatın.

- Kim olduğumu biliyorsunuz, Joseph. Benim sizin kim olduğunuzu bildiğim gibi. Babanızın başına gelenleri bildiğim gibi.

Volkmann'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Kızın yüzüne baktı, kız:

- Joe, bana her şeyi anlattırdı, dedi.

Kızın yüzünde acıya benzer bir şey gördü. Gerçek mi, yalan mı? Birkaç dakika önce olsa, kızla konuşmak, onlara neler anlattığını sormak isterdi, ama şimdi bütün bunların bir önemi kalmamıştı. Önemli olan tek şey ona bakan, onunla konuşan Schmeltz'di. Adamın yüzü ara ara gidip geliyor, keskinleşip kayboluyordu. Schmeltz öne doğru eğildi.

- Beni bağışlayın. Sadece açıklamak istemiştim. Geçmişin yanlışları yinelenmeyecek. Babanızın başına gelenler, başkalarının başına gelmeyecek, Joseph. Asla gelmeyecek.

- Buna inanmıyorum, Schmeltz. Siz de inanmıyorsunuz. Belki Yahudilerin başına gelmeyecek, ama sırada başkaları olacak. Sizin süreniz doldu. Konuşma zamanınız bitti. Bana ya Berlin'e ne yapılacağını söylersiniz ya da sizi öldürürüm, hem de hemen şimdi.

Schmeltz tereddüt etti, telefona baktı, sonra kendine daha da güvenerek, sandalyesine yaslandı.

- Olacakları durdurmanız imkânsız. Berlin'e ya da kabineye haber verecek imkânınız yok.

- Anlatın, anlatın bana, çabuk!

Volkmann'ın parmağı gerildi, tetiğe basmak üzereydi,

- ANLATIN DEDİM!

Volkmann'ın çığlığı odada yankılandı. Schmeltz yutkundu, gözleri büyüdü, gırtlağındaki adem elması oynamaya başladı. Kısık sesle konuştu:

- Kabine Reichstag'da toplanıyor. Weber, Dollman'ın görevlerini üstlendi. Olayları bastırmak için önlemler öneriyor. Ama bütün toplantı kocaman bir tiyatro.

- Neden?

- Çünkü Weber önlemlerini sıralar sıralamaz izin alıp odadan ayrılacak.

Bürosuna gidecek.

Schmeltz tereddüt etti. Volkmann adamın yüzüne baktı, tetiğin üzerindeki parmağı oynadı.

- Konuşmaya devam edin.

- Weber odadan ayrılırken evrak çantasını orada bırakacak. Bürosuna vardığında da, uzaktan kumandayla çantasındaki patlayıcıyı harekete geçirecek. Bomba patlayacak, sadece odada bulunanlar ölecek. Odanın yapısı, içeridekilerden herhangi birinin hayatta kalmasını önleyecek. Bakanların hepsi ölecek. Böylece bütün güç Weber'in elinde toplanacak. Schmeltz durakladı.

Uzun bir sessizlikten sonra Volkmann kıza baktı. Kızın yüzünde yalvarır gibi bir ifade, gözpınarlarında da yaş vardı. Kıza inanmak istiyordu. Kızın uzanmasını, çektiği acıyı durdurmasını istiyordu. Ama kafasının derinliklerindeki şüpheden kurtulması mümkün değildi. Artan acıyla birlikte kafası yeniden karıştı. Başını Schmeltz'e çevirirken şakaklarından akan ter damlalarını hissetti.

- Ya siz, siz bütün bunların neresinde yer alıyorsunuz?

- Weber sadece geçici biri olacak. [669]

Schmeltz doğrudan Beretta'ya baktı.

- Ama benim rolümün bir önemi yok. Tohumlar atıldı. Kabine üyeleri öldürüldükten sonra, artık bir daha geriye dönüş olamaz. Almanya'yı parçalanmaktan kurtarabilecek tek kişi Weber'dir. Weber ve onun gibileri. Babalarının vasiyetini yerine getirmeye kararlı kadın ve erkekler.

Schmeltz öne eğildi.

- Bunu yapacaklar Joseph, inanın bana.

Schmeltz'in sesinde hafif bir heyecan vardı. Volkmann ayağa kalktı, karşısında duran Schmeltz'in yüzü bulanıklaşmaya başladı.

- O da sizinkilerden biri mi? diye sordu Volkmann kızı göstererek.

Schmeltz'in kıza baktığını, yüzünde ince bir tebessüm dolaştığını hayal meyal gördü.

- Hayır.

Doğru mu? Yalan mı? Volkmann kıza baktı, çizgileri sanki buzlu bir camın ardında duruyormuş gibi, bulanıktı. Kısa, derin soluklar alarak ciğerlerini doldurdu, gözlerini kırpıştırdı, sisi dağıttı. Kıza inanmak istiyordu, ama her şey bulanıktı, gözünün önündekiler bile. Gözlerini Schmeltz'in yüzüne dikmeye çalıştı.

- Almanların hepsi Nazi taraftarı değildir. Almanların hepsi bu yapılanları desteklemeyecektir.

- Yeterince taraftarımız olacak. Bütün bunları en ufak ayrıntısına kadar planladığımızı unutmayın.

- Nasıl?

- Weber bu cinayetlerin sorumluluğunu anavatanın düzenini bozmak isteyen aşırı göçmen grupların üstüne yıkacak. Ondan sonra da elli yıldan beri görmediğimiz bir milliyetçi atılım yaşayacağız.

Schmeltz durakladı, Volkmann'a baktı:

- Beni dinleyin, Joseph. Söylenenleri yaparsanız, size bir zarar gelmez. Buradan elinizi kolunuzu sallayarak çıkarsınız. Avusturya sınırı buradan...

- Ayağa kalkın.

Schmeltz yavaşça ayağa kalktı, uzun boyuyla Volkmann'ın tepesinden bakıyorsa da, gözleri endişeli, dikkatliydi. Sinirli sinirli dudaklarını yaladı. [670]

- Bir telefon arıyorsanız, boşuna zaman harcıyorsunuz, demektir. Fazla uzaklaşamazsınız.

- Yürüyün.

Volkmann Beretta'nın namlusunu çevirince, yarasından akan kan halıya damladı. Bayılmak üzere olduğunu hissetti, iskemlenin arkalığına yapıştı.

- Joe, Tanrı aşkına... Kan kaybediyorsun.

Volkmann Erica'ya baktı, gözlerinin pınarlarında parlayan yaşları gördü. Schmeltz'in yaklaşan elini son ana kadar görmedi. El hızla uzandı, Beretta'yı yakaladı, döndürdü, namluyu Volkmann'a çevirdi. Tabanca patladı. Erica çığlık attı. Volkmann kurşunun kafatasını çatlattığını hissetti, başının içinde büyük bir patlama duydu. Schmeltz Beretta'yı kavramaya çalışırken Volkmann çılgın gibi, acıya aldırmadan, eli ve kolundaki sancıyı duymadan, kafatasından gelen mide bulandırıcı sesi işitmeden iki eliyle adamın koluna yapıştı. Schmeltz silahı kurtarmaya çalıştı. Volkmann bütün gücüyle kola asıldı, kemiğin kırılırken çıkardığı çıtırtıyı duydu. Schmeltz acı içinde bağırdı, tetiği çekti.

Silah bir daha patladı. Kurşun kızın yanına saplandı, Volkmann kızın duvara çarptığını dehşet içinde gördü. Schmeltz kurtulmaya uğraşırken, Volkmann bütün gücüyle adamın vücuduna abandı; iki adam sendeledi, balkon kapısının üzerine düşüp camları parçaladı, tahtaları kırdı. Balkon boyunca yuvarlanırlarken Schmeltz'in elindeki silah düştü; vücutlarının altında kırık cam seslerine karın gıcırtısı karışıyordu. Volkmann balkonun beton zeminine

düştü, düşüşün şiddetiyle bir süre nefessiz kaldı, bir saniye sonra da Schmeltz bütün ağırlığıyla Volkmann'ın üzerine çöktü.

Buz gibi bir rüzgâr, kar taneleri. "Acı, dondurucu soğuk." Soğuk bayılmasına engel oluyordu, göğsü ateş içinde, kafasından, kurşunun kemiği kırdığı yerden başının içine ağrı akıyor gibiydi. [671]

Doğrulmaya çabalarken, Schmeltz'in üzerindeki ağırlığının azaldığını hissetti. Gözlerini yumdu, tekrar açtı, gözünün önünde Schmeltz'in görüntüsü yüzüyor, balkon kapısına doğru sürünerek, çok yorulmuş bir yük hayvanı gibi yoğun buhar soluyarak karların arasında bir şey arıyordu. Volkmann zar zor ayağa kalktı, Schmeltz'in elinin karda bir yere uzandığını gördü. Volkmann adamın üzerine uçtu. Adamın sırtına çarptı, Schmeltz bir körük gibi soluk verdi. Volkmann adamın üzerinden aşarak sendeledi, ellerini kara sokarak karlar arasındaki silahı aradı.

Sonra Schmeltz'in kolu kalktı, adam vücudunun tüm ağırlığıyla Volkmann'ın sırtına abandı, soluğunu kesti, kollarını Volkmann'ın boynuna dolayarak boğmaya, parmak eklemleriyle soluk borusunu tıkamaya, gırtlak kasını ezmeye çalıştı. Volkmann nefes almaya çabalarken bayılmak üzere olduğunu hissetti, Schmeltz'in kolunu tutmaya çabaladı, ama hem acıdan hem güçsüzlükten beceremedi.

Bütün gücünü toplayarak dönmeye çalıştı, vücudunu döndürdü, adamı üzerinden attı. Schmeltz'in vücudu havalandı, sanki yan yolda, havada, durdu, Volkmann'ın üzerinden yuvarlanarak karların içine düştü. Volkmann'ın gözü bir metre ötesine, beyazlıkların içindeki karaltıya takıldı, tabancanın durduğu yere döndü, parmaklarıyla soğuk, çok soğuk kan kazarak aradı, soğuğun içinde bir şey hissedemedi.

"Yalvarırım Tanrım." Sert bir şey, hâlâ sıcak. Silahın kabzasını buldu, sol elinin yan donmuş parmaklarını demirin üzerine sardı. Döndü, balkona doğru emekleyen Schmeltz'i gördü. Volkmann kolunu gererek silahı doğrulttu, Schmeltz'in kafasının arkasına nişan aldı, uzaklığı kestirmeye çalıştı. İki metre, belki de daha az.

- Kıpırdama.

Kelimeler gırtlağından gurultuyla, acı vererek çıktı. Schmeltz söyleneni duymadı, duymak istemedi, sendeleyerek ayağa kalktı. [672] Göğsü körük gibi inip kalkıyor, yüzünden, kırılan burun kemiğinden kan geliyordu. Gözleri açık ve dimdikti.

- Kıpırdama dedim.

Zaman kavramı kaybolmuştu, sanki her şey zamanın dışındaydı. Uçuşarak düşen kar, iki adamın soluk soluğa nefes alışları ve karları savuran rüzgârın

dışında, sessizlik.

- Beni dinle, Joseph...

Volkmann nefes nefese kalktı, Schmeltz'in yüzüne bakarken başlayan mide bulantısını bastırmaya, kurşunun kafatasına değip kırdığı kemikten, parçaladığı etlerden gelen sancıyı unutmaya çalıştı. Vücudu soğuk terden buz kesmişti. Kırılmış camlardan içeri baktı, Erica'nın duvar dibine yığılmış hareketsiz vücudunu gördü, tüm benliğini öfke kapladı.

Sonra birden, yağan karların arasında bir yerden helikopter pervanesinin gürültüsü duyuldu. Volkmann kafasını kaldırıp, sesin geldiği tarafa baktı: yaklaşan, hızla yaklaşan sesler. Birden fazla. Buz gibi havayı kesen pervanelerin çıkardığı ıslak ses. Bargel'in adamları. Ya da Schmeltz'inkiler. Volkmann tabancanın namlusunu Schmeltz'in alnının ortasına doğrulttu. "Şimdi." Derin bir nefes aldı, içinden gelen sesi bastırmaya çalıştı Bekle, bekle. Adalet için bekle. Adalet burada, şimdi. Beyaz duvarlardan sarkan fotoğrafları hatırladı. Çocuğunun cansız vücuduna sarılmış ölü bir kadın. Yerde yatanlara sırıtarak bakan SS babasının çektiği acılar. Yeniden derin bir nefes, yüzüne düşen ter damlaları, kısılıp birer çizgiye dönüşmüş gözler. "Şimdi." Schmeltz'in sesi. Ne kadar uzak...

- Joseph, dinle.

Yaklaşan Schmeltz. [673] Volkmann yine içinin geçtiğini, gözlerinin dumanlandığını hissetti. Vücudu kayıyor, dayanılmaz, karşı konulmaz bir ağrı dalgası soluğunu kesiyordu. Dişlerini sıktı, acıyla boğuşmaya çalıştı Soğuktan ürpermesi, onu kendine getirdi. Gelen ölüm mü? Derin bir nefes aldı.

Soluğunu boşalt. Yavaş. Çok yavaş. Schmeltz yaklaşıyor

- Kıpırdama.

Schmeltz durdu. Volkmann Schmeltz'in iki kaşının arasına nişan aldı. Helikopterlerin yeknesak gürültüsü yaklaştı. Schmeltz'in gözleri bir an savrulan karların gerisindeki göğe gitti, sonra yeniden Volkmann'a döndü. Volkmann kelimeleri bağırarak, haykırarak söylemek isterdi, oysa sesi fısıltı gibi çıktı.

- Derler ki, her günahın cezasını veren bir melek vardır. Buna inanıyor musun?

Volkmann Schmeltz'in yüzüne baktı. Cevabı beklemedi. Beretta gümbürdedi. Kendine geldiğinde, sedyede yatıyordu. Çevresinde dönüp duran kırmızı ve mavi ışıkların, hafif hafif yağan karın farkındaydı. Çığlık çığlığa bağıran sirenleri duydu, başının üzerinde bir yerden de pervane kanatlarının sert sesi geliyordu. Yaklaşıp uzaklaşan anlaşılmaz, umutsuz sesler duydu, gırtlaktan çıkma emirler rüzgâra karışıp yitiyordu.

Çevresine bakmaya çalıştı, nereden çıktıkları belli olmayan, kutup elbiseleri giymiş, elleri silahlı beyaz gölgeler gördü. Sonra gözleri karardı, yeniden önüne döndü. Beyaz tulumlar giymiş, yüzü kırışık bir adam, göğsünün üzerinden astığı Heckler und Koch otomatik tabancasıyla yaklaştı, eğilip yüzüne baktı.

Bir an gülümsedi, rahatlaması istermişçesine elini uzattı, Volkmann'ın omzuna dokundu. Volkmann konuşmaya, Weber hakkında duyduklarını anlatmaya çabaladı, adama Berlin'le hemen temasa geçmesini söylemek, kızın durumunu anlatmak istiyordu, ama ağzından tek bir kelime çıkmadı. Adam başını çevirdi, öteye baktı. Uzaktan gelen bir ses adama bir şey söyledi, sonra beyazlıkların içinden silah sesleri geldi, adam döndü, birbiri ardından kısa, kesin emirler yağdırdı, karın üzerinde ayak sesleri duyuldu, adam kayboldu.

Sonra yaşam yeniden Volkmann'ın vücudunu terk eder gibi oldu. Sadece yukarılarda bir yerlerde bulanık bir bulut görüyor, bulutun alçalmakta olduğunu kestiriyordu. Başı hafiflemiş gibiydi. Birkaç saniye sonra sedyenin kaldırıldığını, havada asılı durduğunu hissetti, daha doğrusu öyle sandı. Sonra korkunç bir sancı dalgasının altında kaldı. Karanlıklarda boğuldu.

Konrad Weber'in Reichstag'ın üçüncü katındaki özel bürosuna varması üç dakikasını aldı. Weber'in yarımda, iki korumasının dışında, Werner Bargel ve Axel Wiglinski vardı. Şansölye yardımcısının bürosuna vardıklarında, Weber kapının kilidini açıp içeri girdi, sonra tekrar kilitleyerek iki adamı dışarıda, koridorda bıraktı. Duvarları lambri kaplı büroda yürüdü, masasının arkasına geçip oturdu. Avuçları ter içinde, elleri titreyerek çekmeceyi açtı, uzaktan kontrollü vericiyi çıkardı, sol elinin avucuna bıraktı. Sağ elinin parmaklarını kıvırıp yumruk yaparken derin bir nefes aldı. Werner Bargel'in elindeki cep telefonu çaldı. Bauer'in sesi. Çılgın gibi.

- Neredesin, Bargel?

- Şansölye yardımcısının bürosunun kapısının önünde.

- Aman Tanrım! Bargel, Tanrı aşkına beni dinle...

Konrad Weber kapının önündeki heyecanlı konuşmaları duydu, kapının kırılırken çerçeve tahtalarının çıkardığı çatırtıyı duydu, Bargel'in elindeki Sig und Sauer tabancayı gördü. Bargel nişan almak için tabancayı doğrulturken, Weber düğmeye bastı. Bir saniye sonra duyulan korkunç patlama Reichstag'ın içinde bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

Volkmann iki gün sonra, sabah saat onu biraz geçe, Münih Hastanesi'nde kendine geldi. Bir yerlerden, kapalı kapının ardından bir yerden radyonun sesini duydu. *Tannenbaum*.[1] [[1] Almanca "çam ağacı, Noel ağacı" (ç.n.)] Her duyduğunda, babasını ağlatan müzik. Şimdi ağlamak istiyordu, müzikten dolayı değil, hâlâ hayatta olduğu, nefes aldığı için. Vücuduna tüpler bağlanmıştı. Kollarından, göğsünden çıkan kablolar bir makineye giriyordu. Yüreği yeşil ekrandaki beyaz biplerle eşzamanlı çarpıyordu. Başının çevresinde hâlâ bir sıkılık vardı. Çelik bir bant değil, yumuşak bir şey. Pamuklu sargı bezine dokundu. Duyarsız sağ elinde de bir sargı. Sağ kolunda da sert beyaz alçı. Werner Bargel yatağın ayakucunda oturuyordu. Nereden çıktığını anlamadığı hemşire yaklaştı, birden her yer hareketlendi. Bargel'in sesini duydu.

- Nasılsın?

Dudakları birbirine yapışmıştı, ayırmak için gayret etti.

- Bitik.

Bargel ağzını ikinci kez yirmi dakika sonra açtı, bütün doktorlar gelip Volkmann'ı muayene ettikten, hemşire çatlamış, kuru dudaklarına soğuk su damlattıktan sonra. [676]

Yutulacak iki sarı hap. Yüzüne ve ensesine ıslak bir bez. Serinletici. Rahat. Bargel'in doktorlarla ne konuştuğunu duymadı, sonra oda boşaldı, kapı kapandı. İçeride sadece Bargel kalmıştı. Bargel yatağın yanına bir iskemle çekip oturdu.

- Doktorlar hızla iyileşeceğinden emin. Ama bir ara gidip geldin.

Volkmann doğrulmaya çalıştı, acıdan beceremedi, kendini sırtüstü bıraktı Sağ şakağındaki sancı, gözlerini köreltecek kadar arttı.

- Yavaş ol, Joe. Sana bir ağrı kesici verdiler, birazdan etkisini gösterir. Aslında, hayatta kaldığın için, son derece talihlisin. Öteki yaraların bir kenara, kurşun kafatasından bir kemik parçası koparmış. Ağır bir beyin sarsıntısı geçirdin.

Bargel iskemlesinde öne eğilip yaklaştı.

- Tanrılar seni koruyor anlaşılan, dostum. O kurşun kafatasına bir milimetre daha girseydi, cennette bir lir çalgıcısı daha olacaktı şimdi. Şimdilik en iyisi, gevşemeye, dinlenmeye çalışmak. Buradan bir yere gitmiyorsun.

- Erica?.. diye sordu Volkmann.

Bargel eğildi.

- Üstümüzdeki katta, özel bir odada. Sağlık ekibi zamanında hastaneye yetiştirmiş. Endişelenme Joe, iyileşecek.

Bargel'in hafifçe tebessüm ettiğini görünce başını çevirdi, odaya bakmaya çalıştı, ama her şey bulanıktı. Yavaşça Bargel'e döndü.

- Dağda Schmeltz'in karşısına çıktığında, çıldırdığını sanmış, dedi Bargel.

Tereddüt etti:

- Ama o odaya girdiğinde, hâlâ ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordun, değil mi Joe?

Volkmann usulca başını salladı:

- Ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Bargel onayladı.

- Çok kan kaybetmiştin. Sonuna kadar ayakta kalmayı başarabilmene şaştım. Kız da epey şeyden geçti. Gırtlağına kadar skopolamin, hani o konuşturan ilaçtan tıkmışlar, konuşturmaya çalışmışlar. Bargel başını kararlılıkla salladı. [677]

- Ama hiç onlardan olmadı.

- Sana Schmeltz'den söz etti mi?

Bargel onayladı, yüzü solgun ve ciddiydi.

- Bize bildiği her şeyi anlattı Gerisini kendimiz bir araya getirdik.

- Ne kadar baygın kaldım?

- İki gün.

- Neler oldu, anlat.

Bargel'in konuşması on dakika sürdü. Weber dışında Dollman ve bütün bakanlar ölmüştü; Weber ise Moabit Hapishanesi'nin yüksek güvenlikli hücrelerinden birindeydi. Cumhurbaşkanı şansölyenin görevlerini de üstlenmiş, geçici bir hükümet kurmuştu. Grinzing'in odasındaki kasada, komploya karışanların tam listesini bulmuşlardı. Listedekiler de Moabit'te Weber'e arkadaşlık ediyorlardı. Bilinen tüm aşırı Neonaziler ile destekçileri tutuklanmıştı. Saldırı sırasında Lubsch'un adamlarından biri ölmüş, geri kalanlar helikopterler gelmeden önce dağlara kaçıp saklanmışlardı. İvan Molke'den söz ederken, Bargel, Volkmann'ın yüzünün kederlendiğini gördü.

- İvan iyi bir adamdı, Joe. Üstelik çok iyi bir Alman.

Volkmann başını öteye, beyaz duvara çevirdi. Bargel'in sesi onu gerçeklere döndürdü.

- Lubsch ve adamlarının yapmaya çalıştıkları, dikkat çekici bir şeydi. Bu da benim ülkenin geleceğine umuda bakmama neden oluyor.

Bargel öne eğildi.

- Kız bana Schmeltz'den söz edince, başta ona inanmadım. Çok çılgınca bir şey gibi geldi. Bütün çektiklerinden sonra, çıldırdığını düşündüm. O kadar imkânsız, o kadar inanılmaz şeyler anlatıyordu ki.

- Sonra neden inandın?

- Grinzing'in listesindekilerden biri öttü. Braun adlı bir subay. Vardığın her kanı, kızın söylediği her şey doğru. Geli Raubal'in bir oğlu oldu. Schmeltz çifti, 1931'de çocuğu Güney Amerika'ya götürdü. Die Spinne çocuğun korumasını üstlenene kadar, onların oğlu olarak yaşadı.

- Cesedi ne oldu?

- Gizlice gömüldü. [678]

- Nereye?

Bargel başını salladı.

- Bunu sana ben bile söyleyemem, Joe.

Bargel durakladı.

- Ordu sokaklarda, düzeni sağlıyor. İnsanların çoğu, neler olduğunu bile bilmiyor. Her şey kontrol altına alınana kadar gazetelere sansür getirildi. Bu ülke elli yıl geriye gitmenin eşiğinden döndü. Önlemler belki aşırı görülebilir, ama geçmişte olanların tekrar yaşanmaması için elimizden geleni yapmak zorundayız. Volkmann pencereden dışarıya baktı, sonra gözlerini yeniden Bargel'e çevirdi.

- Anlamadığım bir şey var. Erica'nın babası da Leibstandarte SS'ti. Onu da diğerleri gibi kandırmaya çalışmamışlar mı?

Bargel onayladı.

- Kız tabiî ki, listedeydi. Ama liste oldukça uzun, o da sadece listedekilerden birisiydi. Anladığımız kadarıyla ona yaklaşma görevi Winter'e verilmişti. Ama Winter görevini fazla ciddiye almadı. Belki de kızın yeterince önemli olmadığını düşündü. Ya da onu Heidelberg'den tanıdığı için, kızın onlara yardımcı olmayacağını anladı. Kaldı ki, Winter arkadaşları ondan kurtulmaya karar vermeden çok önce, hareketten ayrılmayı düşünüyordu. Kızla temas edip de ondan ret cevabı alırsa, kızın öldürüleceğini biliyor olmalıydı. Bargel omuz

silkti.

- Winter'in nedenleri ne olursa olsun, açık olan bir şey var; o da kızın hayatını kurtardığı.

Bargel Volkmann'ın yüzündeki yorgunluğu görüp ayağa kalktı.

- Yine konuşuruz, Joe. Sen şimdilik dinlenmeye bak. Sana teşekkür borçluyum. Sadece ben değil, bütün ülke. Bunu bilmeni istiyorum.

Bargel kapıya yaklaştı, dönüp Volkmann'a baktı, gülümsedi.

- Kıza kendine geldiğini söylerim. Seninle konuşmaya can atıyor.

Heathrow'dan taksiye bindiklerinde kar yağıyordu; oysa Victorian evlerin çevrelediği küçük meydana vardıklarında, kar dindi. [679] Her yer bembeyaz, her yer ıssız. Yılbaşı gecesi.

Frankfurt'ta uçağın gecikeceğini Öğrenince havaalanından yaşlı kadını aramış, geleceğini bildirmişti. Annesinin şaşkın, sevinçli sesini duymuş, onu tekrar görmekten ne kadar mutlu olacağına ilişkin sözlerini dinlemişti.

Kız da birkaç gün kalacağını söylediğinde, annesinin sesindeki heyecan ona Cornwall kıyısında gördüğü, saçlarını ensesinde toplamış, çevresine mutluluk, babasının onunla evlenmek istemesine neden olan mutluluğu saçan kadını hatırlatmıştı. Karanlıkla savaşıp yenmiş güçlü, mutlu kadın. Taksi meydanın ucunda durduğunda, saat dörttü. Karanlık parkın açık kapılarının üzerine çöküyor, karın ağırlığı altında eğilen dalları, bir çocuğun ve peşinden koşmuş annesinin pürüzsüz karda bıraktıkları ayak izlerini yavaş yavaş gözlerden saklıyordu. Parkta kimse yoktu. Park bomboştu. Erica'yı parka soktu, iki valizi banklardan birinin üzerine bıraktı, bankın üzerindeki karları temizledi. Erica yanına otururken, Volkmann parkın boşluğuyla, ağaçların ötesindeki evini, penceredeki ışıkları, bacadan kıvrılarak yükselen dumanı görüyordu.

Öteki evlerde de ışık vardı. Buharlanmış camların ardında, alacakaranlıkta göz kırpan Noel ağaçları, bitmekte olan tatilin kalıntılarıydı. Sekiz saat sonra yeni yıl. Üstlerindeki dallardan birinde bir güvercin guruldadı. Bir kayın ağacı usulca çıtırdadı. Kanat sesleri.

Erica:

- Ev, dedi, bana hangisi olduğunu söylemedin.

Volkmann'ın gösterdiği kırmızı tuğlalı eve uzun bir süre baktı.

- Tam sana göre.

- Neden?

Kız gülümsedi.

- Sağlam. Biraz eski tip. Ama güvenilir.

Volkmann gülümsedi. Kız parka, çevresine baktı.

- Çocukken oynadığın yer burası mıydı?

- Evet.

Erica gözlerini yumup:

- Biliyor musun? dedi, Seni burada oynarken gözümün önüne getirebiliyorum. Evinde gördüğüm fotoğraftan.

- Ne gördüğünü anlat bana.

- Sakin ve çok ciddi bir çocuk. Yalnız biri, ama meraklı. Babasını ve annesini çok seven bir çocuk.

- Bütün bunları mı görüyorsun?

Erica yine gülümsedi:

- Gözümde canlandırdığım, bu.

Gözlerini açtı, yüzündeki perçemi geriye itti, dönüp adama baktı. Karlı görüntüye bakan bu yakışıklı yüze dokunmak istedi. Sanki düşünceleri okuyormuşçasına:

- Burası senin için özel bir yer, değil mi Joe? dedi.

- Buraya babamla gelirdik.

Kızın elini hissetti; kendi parmaklarına kenetlenen parmakların ipeksi, sıcak yumuşaklığını. Rahatlatıcı. Ondan nasıl şüphelenebildiğini düşündü.

- Babanın çektiği acıların karşılığı ödendi. Bütün diğerlerinin acıları da.

- Buna inanıyor musun?

- Evet, inanıyorum. Çünkü sen bütün bunların yeniden yaşanmasını önledin. Artık babanın acılarını gömebilirsin.

Kızın yüzüne baktı. Elini ellerine aldı, dudaklarına götürüp parmaklarının üşümüş uçlarını öptü. Sonra yavaşça kalktı, parka baktı.

- Buna inanmak isterdim.

Ağaçların arasından evi görebiliyordu. Annesi bekliyor olmalıydı.

- Gel. Bizi bekliyor. Onunla tanışmanı çok istiyorum.

Kız ayağa kalkınca, Volkmann valizleri aldı, parkın karşısındaki kırmızı tuğlalı evlere doğru yürüdüler.

Hilton Otelinin en üst katındaki süit, kentin ötesindeki dağlara bakıyordu. İki adam pencerenin yanında oturuyor, Madrid'de yeni yılın ilk ve soğuk gününe bakıyordu. Otelin bu tarafında hiç yüksek bina yoktu, adamlar gelmeden önce gerekli bütün önlemleri almışlardı. Genç olanı otuzlarının başlarında, ince, yakışıklıydı. Açık evrak çantasından çıkardığı kâğıtları önündeki kahve sehpasının üzerine yaymıştı. [681]

İkinci adam ellilerinde gösteriyordu. Güneş yanığı yüzünde uykusuz geçen iki günün yorgunluğu görülüyordu. Otel kayıtlarında adı Federico Ramirez olarak görünüyordu, ama Asuncion'dan beri iki gün boyunca iki kez pasaport ve bilet değiştirmişti. Nezaket konuşmalarıyla vakit kaybetmedi, genç adama bir içki bile önermedi.

- Tutuklama ve hapis kararlarıyla ilgili son bilgiler elinde mi?

Genç adam konuşmadan önce notlarına göz attı.

- Dün gece, gece yarısına kadar otuz üç bin tahmin ediyoruz.

Yaşlı olanın yüzünde duyduğu sayılar karşısında bir tepki belirmeyince, genç olanı devam etti:

- Durum hâlâ yatışmadı, bu verdiğim sayılar daha da artabilir. Ne kadar artacağını bilemiyoruz. Listede olanların dışında, yetkililer hareketi geçmişte desteklediği bilinenleri de tutukluyorlar, yani getirdikleri suçlamalar kanıtlanamazsa, çoğu serbest bırakılabilir.

Kır saçlı olan sabırsızlıkla sordu:

- Peki ya hücreler? Onların durumu nasıl?

- Doğu bölgesindekiler fazla zarar görmedi. Diğer üç bölgedekilerse darbe yedi. Ama kayıplar sanıldığı kadar büyük değil. Şanslı olduğumuz söylenebilir.

Kır saçlı adam ayağa kalktı, sert bir tavırla:

- Şanslı mı? dedi. Neler oldu, Raul? Bu kadar yanlışı nasıl yaptık? Bu kadar yaklaşmışken?

Elini kaldırmış, başparmağıyla işaret parmağını birbirlerine değecek kadar yaklaştırmıştı.

Genç adam içini çekip ötekine baktı.

- Asuncion'dayken ilk raporu aldınız. Maalesef şu anda daha fazlasını yapamayacağız. Önümüzdeki günlerde, dalgalar durulunca daha kesin bir değerlendirme yapabiliriz. Ama herhalde bunun en büyük sorumluları o adam ile kadın, Volkmann ve Kranz.

Genç adam durakladı, sonra öne doğru eğildi.

- Ama yine de bütün bu olanların olumlu bir yanı var. Raporunuzda olmayan bir yan. Size özel olarak söylemek istedim. [682]

- Tanrı aşkına, nedir?

- Destekleyicilerimizden çoğu yaptıklarımıza cesaret dahi edemeyeceğimize inanıyordu. Şimdi yapılabileceğini gördükten sonra, her zamankinden daha kararlılar.

Heyecanla öne eğildi.

- Bu kez başarısız olduk, ama gelecek sefer çok daha iyi hazırlanacağız. Yanlışlarımızdan çok şey öğrendik. Batılı demokrasilerin sorunlarıyla başa çıkamadıklarını öğrendik. Göçmenler. İşsizlik. Ekonomik duraklama. Çökmek üzereler. Bir daha denememiz sadece bir zaman meselesi.

- Ne kadar zaman, sence?

Genç olanı başını salladı.

- Bu konuda size kesin bir cevap verememem. Şimdi verememem. Ama arada çalışmaya, durumumuzu güçlendirmeye devam edeceğiz.

- Bunu Asuncion'da da tekrarlayabilir miyim?

- Kesinlikle. Dayanacak kaynaklarınız olduğunu biliyoruz. Dediğim gibi, sadece zaman meselesi.

Kır saçlı adam oturdu, bir sigara yaktı.

- Schmeltz'in cesedini ne yaptıklarını biliyor muyuz?

- Beş gün önce yakıldı. Külleri de Polonya sınırı yakınında, ormana gömüldü.

Kır saçlı adam iç çekti, başını salladı.

- Kız ile adam, Volkmann ile Kranz demek istiyorum, bütün bunları nasıl öğrendi?

- Chaco'daki evde buldukları Geli Raubal fotoğrafından. Onları harekete geçiren ipucu buydu. Bir de gazetecinin ölümü.

Genç adam üst rütbeliye baktı.

- Onlarla ilgilenmemizi ister misiniz?

Kır saçlısı bir an düşündü, sonra başını salladı.

- Şimdi olmaz, Raul. Ama söz veriyorum, daha sonra yaptıklarını ödeyecekler.

Gri saçlı adam önce saatine, sonra konuğuna baktı.

- Bu öğleden sonra Almanya'ya mı dönüyorsun?

Genç olan başını salladı.

- Önce Paris'teki arkadaşlarımızla bir toplantı yapacağız. Göçmen sorunları giderek ciddileşiyor. Zararlarımızı bilmek, bundan sonrası için işbirliği önerilerimizi öğrenmek istiyorlar. [683]

Aynı şeyi Roma'dakilerle de yapacağım. Hans oraya gitti bile. Ya siz?

- Bu gece Londra. Sonra da Rio üzerinden Asuncion.

Genç adam karşısındakine baktı.

- İlk raporu onlara da gönderdim, ama planlarımızı uygulamaya devam edeceğimizi söyleyerek onları etkileyebilirsiniz. Kararlılığımızdan kuşkulanmamalarını sağlayın, efendim.

Yaşlı adam elini gencin omzuna koydu.

- Endişelenme, onlara anlatırım, Raul. Geldiğin için teşekkürler.

Genç adam evrak çantasını aldı, içine kâğıtlarını yerleştirdi, kilidi kapatıp şifreyi kurdu. Paltosunu aldı. Kır saçlı olan ona kapıya kadar eşlik etti. Güçlü bir el sıkışmadan sonra, genç olanı koridoru kolaçan etti, odadan çıktı. Asansör gelmiş, kapılar açılmıştı ki, kır saçlı olanı seslendi.

- Raul...

- Evet?

- Neredeyse unutuyordum. Mutlu yıllar.

- Size de efendim.

1941 kışında, Geli Raubal'in, dayısının Münih'teki evinde ölü olarak bulunmasından on yıl sonra, Viyana'daki Nazi yetkilileri gizli bir emir yayımlayarak, genç kadının Viyana Merkez Mezarlığı'ndaki mezarıyla çevresindeki bütün mezarların tamamen yok edilmesini istediler. Emrin dayanağı hiçbir zaman açıklanmadı, istek kısa sürede yerine getirildi. Bugün bile Merkez Mezarlığı'nda aile anıtları ve mezarların arasındaki 23 numaralı ada, boş bir arazi olarak durmaktadır. Geli Raubal'in kemiklerinin hâlâ o toprağın altında olup olmadığı bilinmemektedir. Şimdiye kadar kemiklerin bulunup incelenmesi için sayısız istekte bulunulmuş olmasına rağmen Viyanalı yetkililer arama izinlerini süresiz erteledi̇ler, bu davranışlarıyla da esrarın sürmesini sağladılar. Genç kadının "intiharını" izleyen aylar ve yıllarda birçok kişi Geli Raubal'in ölümü ardında yatan, sonunda kızın öldürülmesine kadar giden nedenleri bildiklerini iddia etiler.

Bu kitapta adına kısaca değinilen gazeteci Fritz Gerkch de dâhil olmak üzere iddia sahiplerinin hepsi şiddet sonucunda öldüler. Esrar, neydi? İpuçları var. [686] Fanatik bir Nazi ve Adolf Hitler'in yakın dostu olan Erhard Johann Sebastian Schmeltz ablasıyla birlikte Münih'teki evinde yaşarken 1931 yılının sonlarında, Geli Raubal'in ölümünden yaklaşık bir ay sonra, birden ortadan kayboldu. Onları bir daha Almanya'da gören olmadı. On yedi yıl kadar sonra, yani savaşın bitmesinden iki yıl sonra, Amerikan *CİC*[1] [[1] Muhabere Bilgi Merkezi] tarafından Nazi altınlarının kaybolup Güney Amerika'ya taşınması nedeniyle aranan eski bir Waffen SS subayı, Paraguay'ın başkent Asuncion'dan, doğduğu kent olan Münih'teki arkadaşına bir mektup yazdı. Mektubunda, savaştan önce tanıdığı bir arkadaşının ablasıyla Paraguay başkentinin kuzeyinde, ıssız ve uzak bir bölgede karşılaşmanın şaşkınlığından söz etti. Arkadaşının adı Erhard Schmeltz'di. Mektubu yazan, Schmeltz'in ablasının yanında, en çok on yedi yaşında gösteren, düşünceli ve siyah saçlı bir genç de görmüştü. [687]

SON